

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

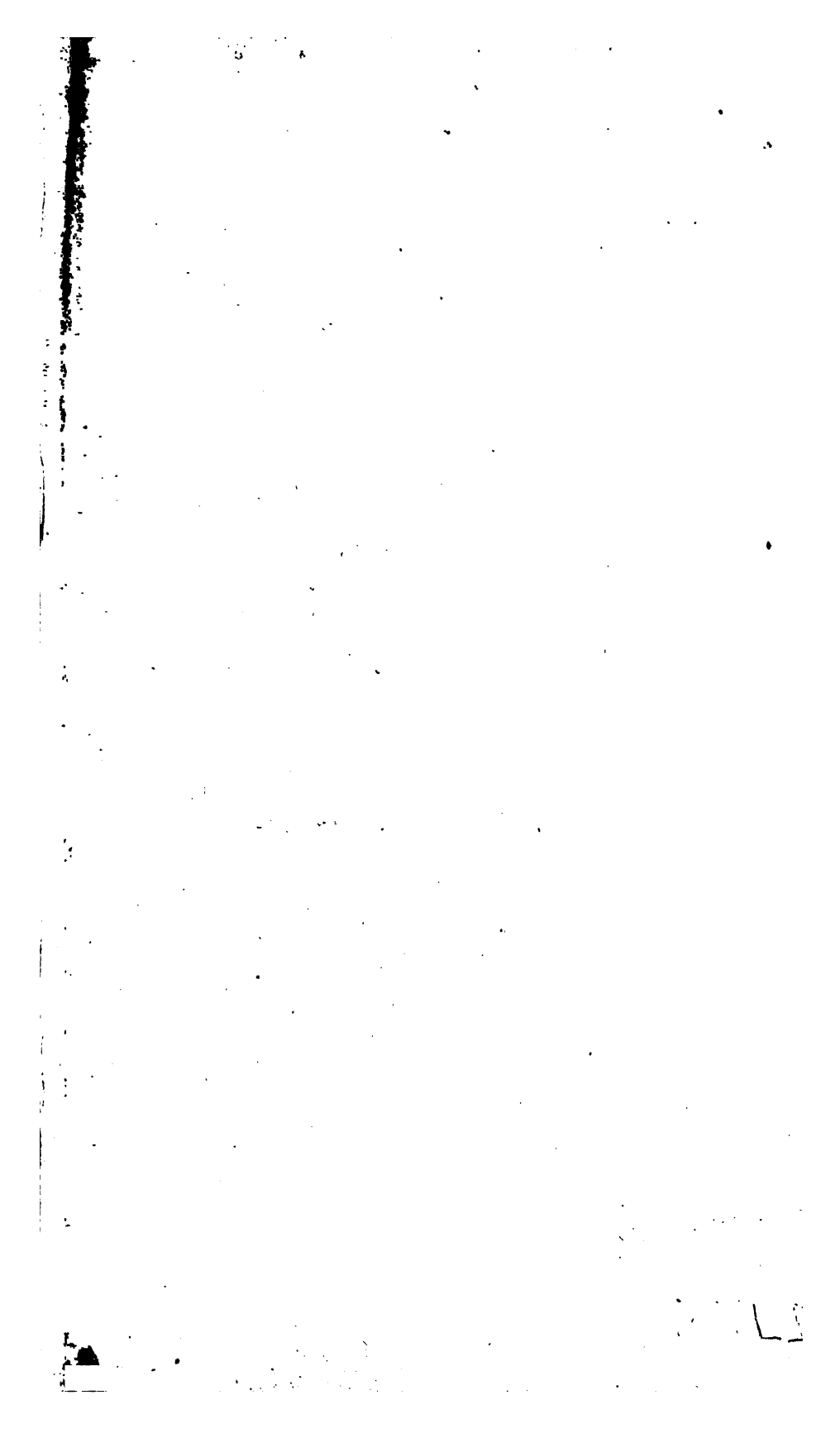
We also ask that you:

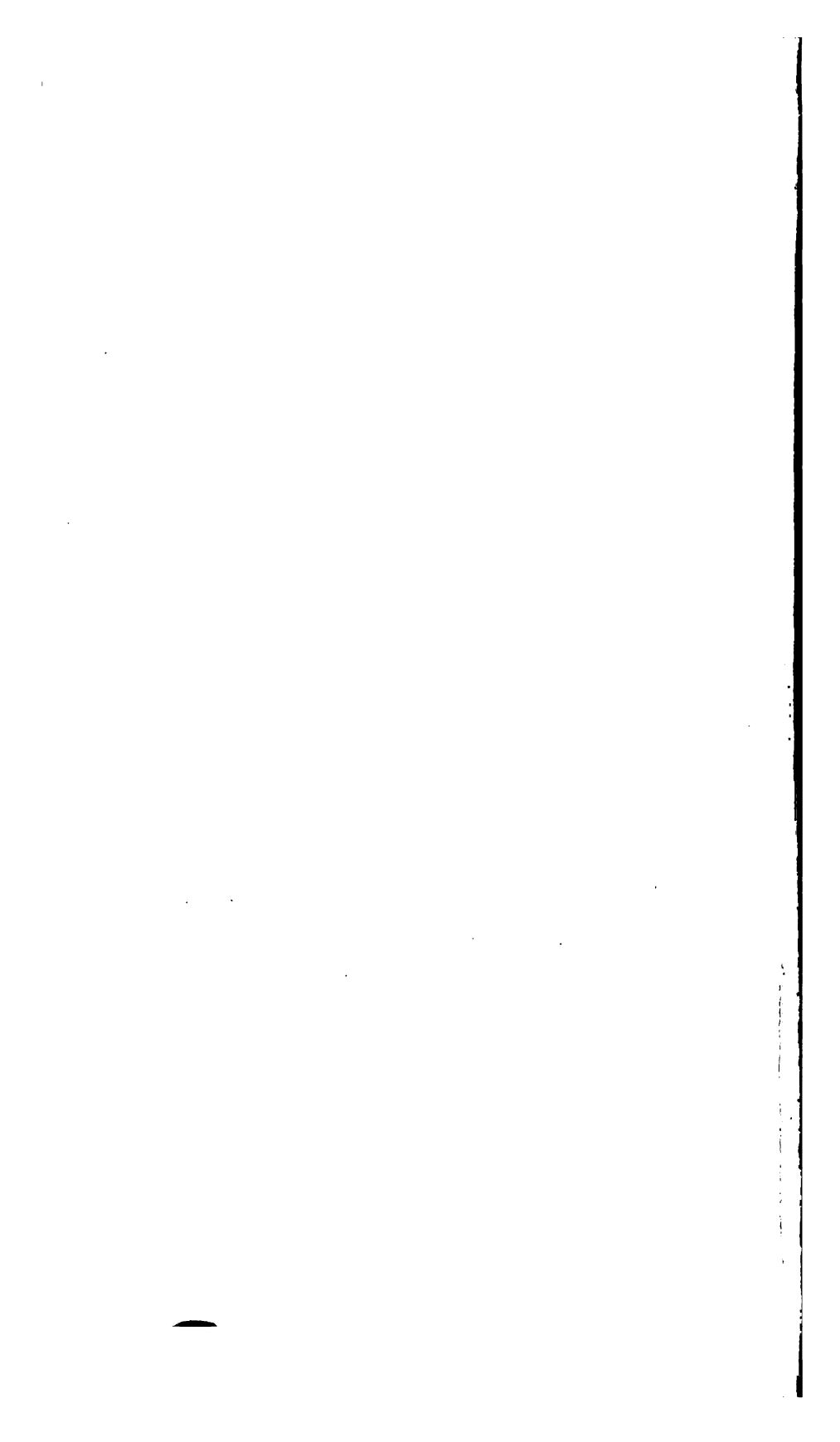
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

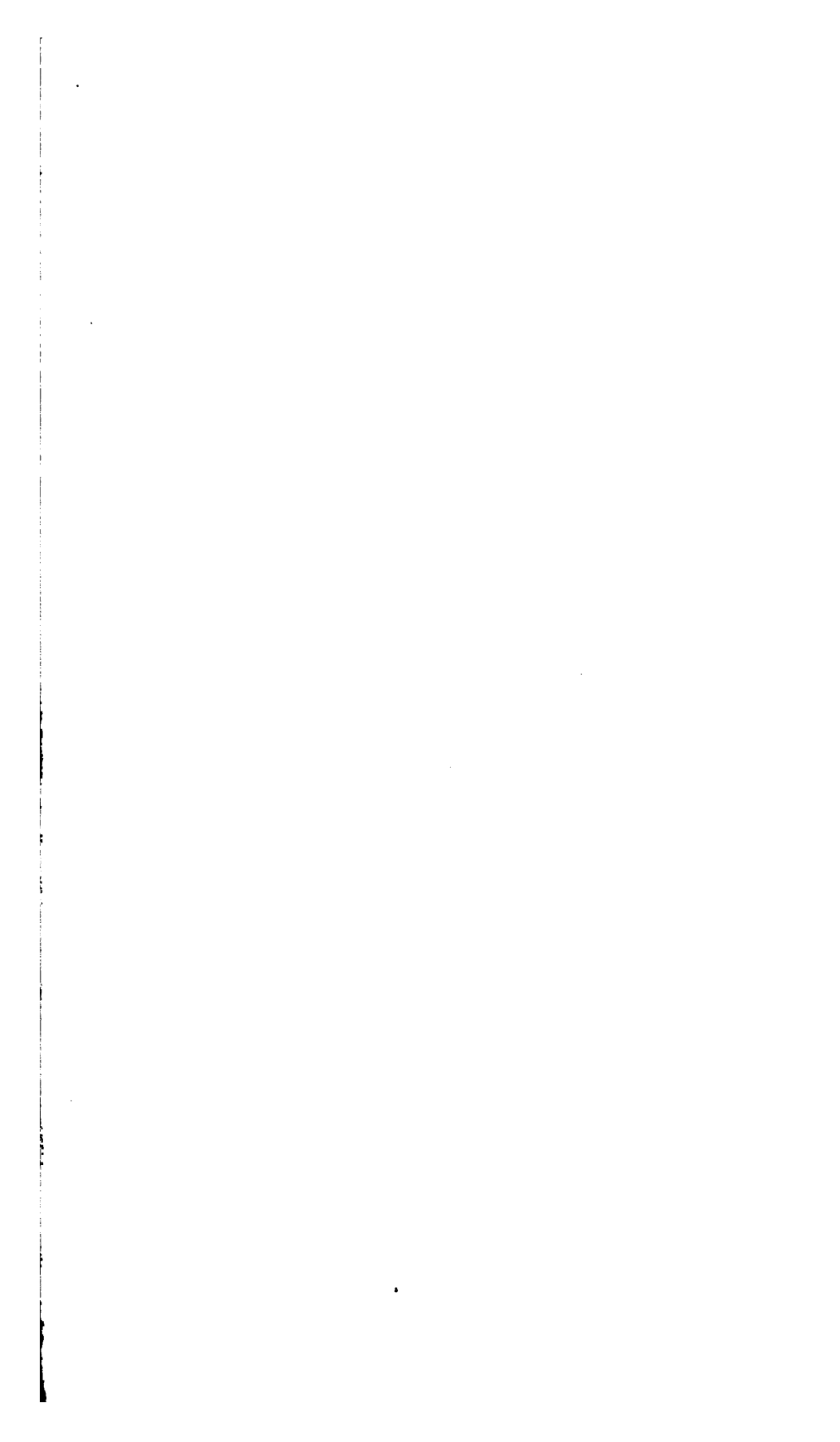
About Google Book Search

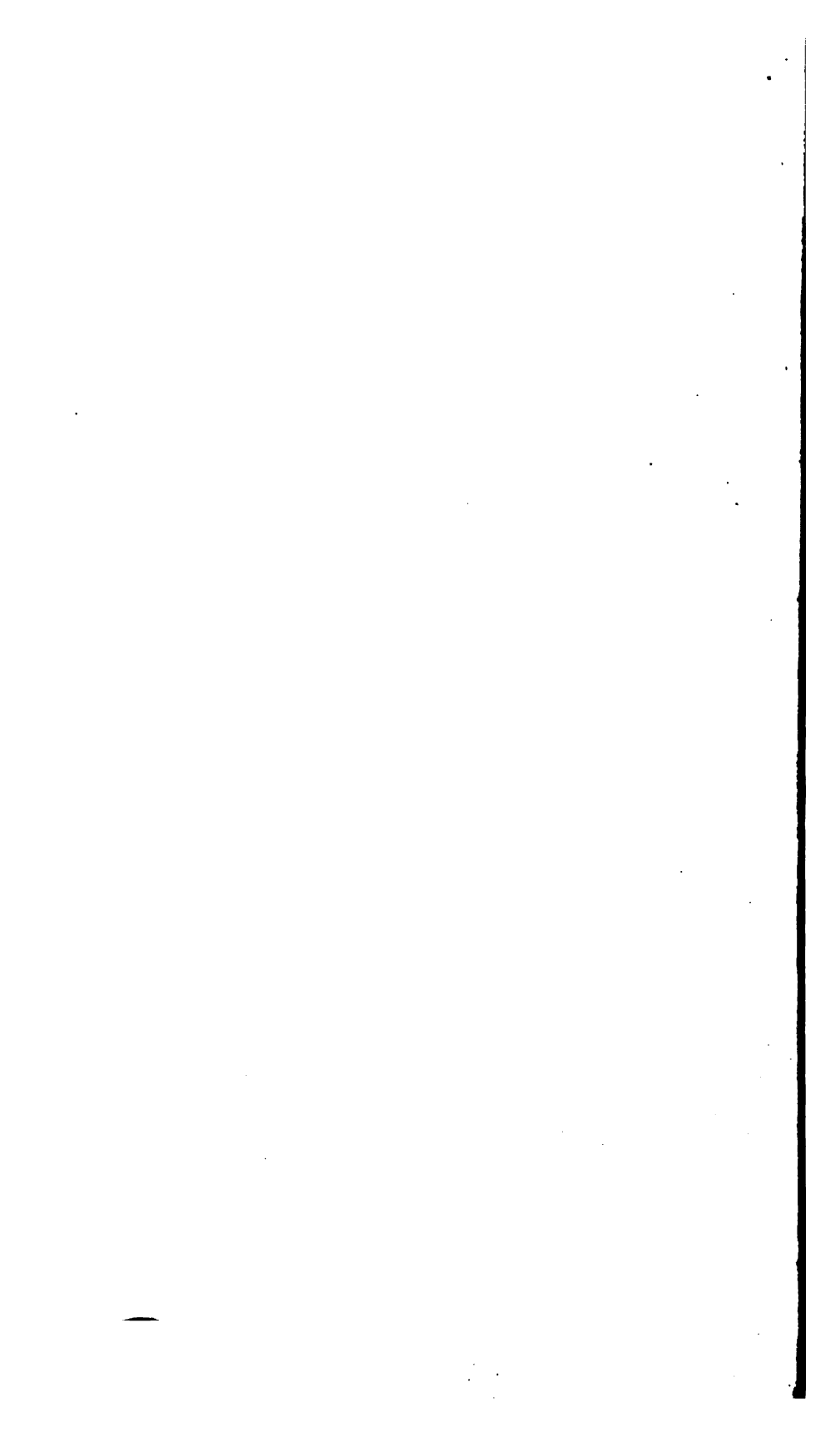
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

OPPIANI

POETÆ CILICIS

DE

VENATIONE LIBRI IV.

ET DE

PISCATIONE LIBRI V.

CUM PARAPHRASI GRÆCA

LIBRORUM DE AUCUPIO.

GRÆCÆ ET LATINÆ.

CURAVIT

JOH. GOTTLOB SCHNEIDER,

ARGENTORATI.

SUMPTIBUS AMANDI KÖNIG, BIBLIOPOLÆ.

M DCC LXXVI.

1946
DEC 23 1946
NEW YORK

AD LECTOREM.

Provinciam edendi Oppiani casu potius longe alia cogitant oblatam, quam aut delectam a me, aut spe præceptam, quo consilio rexerim in magna mea trepidatione, cum & in brevissimi temporis angustias me conclusum viderem, & ab omnibus fere rebus profus imparatus accessissem, breviter nunc exponendum mihi esse videor, postquam paucæ de ipso poeta ejusque scriptis præfatus fuero. Primum igitur satis firmis argumentis demonstrasse mihi videor in annotatione ad Halieuticorum librum tertium, plane aliū & diversum ab Oppiano Cilice autorem habere quatuor de Venatione libros, cum & ipse libri secundi versu 127. Apamea oriundum se profiteatur, & præterea carmen suum Antonino Caracallæ Alexandri Severi filio inscripserit, cujus quidem ætatem satis longo temporis intervallo Oppianus Cilix antecesserat. Eum enim imperante Marco Antonino ingenium extulisse, non solum *Suidas* cum *Eusebio* & *Hieronymo* tradiderunt, sed confirmat etiam locus *Athenæi* clarissimus, unde simul apparet Oppianum Cilicem ne Commodi quidem ultimum imperium attingisse. Deinde per utrumque carmen tanta ingenii dictionisque diversitas cum in toto corporis habitu, tum in singularum partium conformatione apparet, ut equidem nulla unquam ratione a sensu judicioque meo impetrare potuerim, ut libros de Venatione & Piscatione ab eodem auctore profectos esse crederem. Illi enim genere orationis horrido, duro & sicco scripti, vernaculo græcæ linguæ sapore profus carent; sunt veluti magnæ picturæ lineamenta, quibus pigmentorum poetæ color & flos nativus deest. Præter magnam in describenda animalium for-

ma & enarranda eorum natura fidem & diligentiam, quæ non facile poterat expectari ab eo homine, qui Dianæ Nympharumque colloquiis interfuerat, & in tricpite Parnasso somniasse sibi visus erat, nihil est in iis, quod admireris; plurima quæ reprehendas; tota denique forma dictionis ab exemplo latinæ linguæ expressa esse videtur. Neque vero hoc iudicium meum novum alicui aut nimis severum videri potest, qui quidem meminerit eandem jam olim a Viro Clarissimo, *Dan. Heinsio*, in quo cum summa doctrinæ elegantia non vulgaris harum rerum intelligentia conjuncta erat, in Dissertatione in Nonni Dionysiaca *) positam esse sententiam, quam tamen ita dividendam esse existimo, ut Oppiani Cilicis de Piscatione libros a culpæ hujus notæque censoriæ communitate sejungamus. Hi enim læto floridoque orationis genere scripti, cum miro verborum splendore nitent, tum multa sententiarum festivitate delectant. Est tamen ubi carminis autor in captandis rerum similitudinibus, & aucupandis sententiarum argutiis magis ingenii fœcundam luxuriam festatus esse, quam lectoris satietatem fugisse videtur. Nihilus etiam est in cumulandis verborum ornamentis, & epithetorum acuminibus contorquendis; quæ licet a vitiosis elegantiarum tribuibus, velut operis pretiosi crustæ & emblemata laudentur, si tamen ad severam scribendi legem verumque pulchri sensum exigantur, tanquam inepta atque aliena rejici atque improbari debent.

Verum hic dubitari potest, unde tamen nata sit illa satis quidem manifesta similitudo, quæ plurimis sane locis cum in singulorum verborum forma & usu, in quibus nonnulla sunt a vulgari consuetudine remota, tum in quibusdam sententiarum figuris, quatuor de Venatione libris cum carmine de Piscatione intercedit, & a quovis etiam facile sentiri atque intelligi potest. Multæ possunt hujus rei fingi atque excogitari rationes, quarum tamen illa mihi omnium simplicissima esse videtur, ut dicamus fuisse aliquem hominem, qui, cum aut ipse ingenio suo diffideret, aut in alieni nominis famam irrepere vellet, in eo plurimum elaboraverat, ut omnem carminis de Piscatione speciem & formam, quam maxime fieri posset apte & congruenter

*) Oppianus enim elegans poëta sæpe λατρυΐζει. Quod nec ipse Cæsar Scaliger tam magnus admirator illius notavit.

verborum sententiarumque imitatione exprimeret. Qua quidem in re quicquid etiam tentaverit, apparet tamen vel sic autorem ad hanc carminis operam exiguum linguæ græcæ usum, dicendi vero cogitationem pene nullam attulisse. Habuit ingenii vires ille quidem, sed agrestes & horridas, sine nitore & palæstra. Quod si forte quis existimaverit, ab ipso Oppiano Cilice primas lineas carminis de Venatione ductas, & summa rerum capita tantum adumbrata fuisse; deinde vero successisse nescio quem scriptorem, qui interruptas operis partes contexerit, & carmen inchoatum absolverit; tum vero equidem plane non intelligo, quid hominem istum impulerit, aut quæ tanta in eo fuerit incuria, ut mentionem Apamæ patriæ suæ peregrino monumento infereret, atque ita edendi officio suspicionem fraudulentæ adjungeret.

De Autore librorum de Aucupio satis a me disputatum est in fine annotationum ad Paraphrasin *Eutecni* vel alius cujusdam scriptoris, quem æque atque alterum illum ignoro. Hic vero dicendum aliquid videtur de magno & multifario hujus opusculi usu ad historiam avium, qualem a vetustis scriptoribus traditam habemus, illustrandam. Neque enim solum intelligi potest ex eo, quid serior ætas inventis Aristotelicis adstruxerit; quo & quam vario modo viri docti in ipsa Græcia nati plurima summi Philosophi loca librorum ignorantia corrupta, aut dubii & ambigui sensus interpretati sint; sed cognoscimus etiam inde magnam nominum varietatem, in quibus sunt quædam variis regionibus populisque peculiaria, alia lapsu temporis & loquendi usu immutata atque innovata. Habemus deinde in ipsis his Ixeuticis exempla nominum, veluti Pelecini, forte etiam Otidis, quæ a genere suo ad alienum populari errore traducta, universam de natura avium doctrinam mirifice conturbarunt. Apparet denique, quantum quamque vanum fuerit omni ævo hominum studium, quo omnia, quæ vel ab Aristotele, vel ab aliis de natura & moribus universi generis alium curiose quidem, sed non semper vere observata fuerant, ad similitudinem humanorum consiliorum, & prudentiæ certam rationem definita referebant. Atque ab hoc fonte vel maxime promanasse mihi videtur illa de hominibus olim in aves transmutatis ridicula opinio; quam deinde disciplina auspiciarum

susceptam, & publica superstitione consecratam, variis modis exornavit. Quo factum, ut nulla historię naturalis pars magis quam hæc nostra fabularum incredibilitate opprimeretur atque obscuraretur. Verumtamen ab isto tam puerili auspiciorum disciplina initia historię avium velut ab incunabulis repetenda esse mihi videntur. Quam quidem meam sententiam cum nuper aliquo loco cum censura *Antonini Liberalis Verheykiani* propositam satis copiose explicassem, atque idoneis argumentis confirmare studuissem, non multo post ex indice publico prælectionum in Societate Regia Gœttingensi habitaram intellexi, idem videri viro summo, *Chr. Gott. Heynio*, qui disciplinam auguralem universę historię naturalis infantiam recte appellavit.

Properat oratio ad ea, quę vel maxime hoc loco a me expectari sentio, breviterque ab initio historiam editionum Oppiani enarrabit; quo facilius sit ad judicandum, quousque criticam faciem ab aliis traditam nobis pertulerimus.

Primum igitur prodierunt Oppiani Halieutica ex latina *Laurentii Lippii* versione, in oppido Colle, municipio Florentino, apud Gallum cognomine Bonum impressa 1447. 4to. Hanc suam interpretationem, in qua elaboranda abusus esse videtur consilio ópera que præceptoris sui Lucę Antonii de Sancto Geminiano, ut apparet ex iis, quę habet *Fr. Ant. Zacharia* in Itinere Litterario per Italiam p. 67. eam igitur adjunctis variis carminibus latinis Laurentio Mediceo dedicavit; quam deinde operis inscriptionem cum versibus pluribus latinis, qui rem medicam magis quam Oppianum spectant, omisit Aldus, cum latina Lippii cum gręcis Oppiani Halieuticis a Junta primum vulgatis repeteret Venetiis 1517. 8. itemque *Hadrianus Turnebus*, qui Oppiani Halieutica ex latina L. Lippii versione, addita sua Cynegeticorum interpretatione, prodidit Parisiis MDLV. apud Guil. Moretium in 4to, & denique *Jo. Casarius*, qui Oppiani Halieuticón seu de Piscibus libros V. ex gręco tractos, autore Laur. Lippio, cum Plinio & Jovio de Piscibus edidit Argentorati 1534. quem tamen librum mihi nullibi in hac ipsa civitatē videre licuit. Gręce vero primum vulgati sunt *Oppiani quinque de Natura seu Venatione Piscium Libri*, Florentiæ 1515. in 8. a Bernardo Junta, cujus hæc in Præfatione ad D. Marcum Musurum verba memotanda sunt: *Ut*

autem lubentius hoc legant opusculum, postquam istic apud te tribus exemplaribus nostrum tua ope castigatius redditum fuit, totidem hic quoque apud nos vetustissimis codicibus diligentissime examinatum esse non ignorent. Atque hæc quidem editio princeps, quam diligentissime cum recentioribus contendimus, nobis omnium optima & emendatissima visa est. Excepit eam Aldina, quæ quatuor de Venatione libros primum græce protulit, sed innumeris & foedissimis mendis obfitos, in quibus etiam versus quinquagesimus octavus libri primi omissus est. Nolim tamen omnia lectionis vitia editoris socordiae tribui; sed magis ineptam Aldi religionem reprehendendam existimo, qui nimis sancte autoritatem codicis sui secutus est, plurimasque scripturæ aberrationes nobis obtrusit, quarum magnam partem etiam in vetustissimo libro Regio reperimus, neque tamen commemorare operæ duximus, præterquam iis locis, ubi codicis utriusque corruptela nos in lectionis veræ vestigium perduxerat. Aldinæ editionis curam gessit Fr. Asulanus, cujus in Præfatione ad lectorem verba ponere hic lubet: *In horum autem voluminum editione operam dedimus, ut talem castigationis nostræ & multorum perspiceres diligentiam, qualem mos & consuetudo nostra postulabat, & depravatio superioris editionis, quæ alibi facta est, mereretur. Nam ut alia omittam loca, quæ emitescere possunt a nobis restituta, index operis, quod Halieuticon est, non translationem de Venatione exprimit, quod superioris editionis emendatores probarunt, sed de Piscatione. Quod ut certius constaret, alterum de Venatione poema adjunximus ab eodem Oppiano confectum. Miror Fr. Asulanum adeo invidiæ, qua in Marcum Musurum ferebatur, indulgisse, ut in Juntinæ editionis inscriptione, quam supra posuimus, verba de Natura seu Venatione Piscium tam maligne criminaretur; sed vanam hominis jactantiam detestor, qui Juntinæ editionis vitia a se correctæ gloriatur, cum utraque editione diligenter invicem comparata mihi certissime constiterit, Fr. Asulanum fere omnia ea loca, ubi a Juntinæ scripturâ discessit, magis depravasse quam correxisse; quod quidem ex varietate lectionis in annotationes nostras relata facile apparebit. Promiserat etiam in Præfatione ad Pindarum Aldus Manutius se scholia inedita in Oppianum*

proxime proditurum esse; sed nomen illud nunquam exsolvit. Aldinæ vestigia nimis religiose, quam vellem, pressit græca Cynegeticorum editio Parisiensis apud Vascofanum 1549. in 4to. quæ omni vel præfationis vel annotationis dote caret, in eo saltem exemplo, quod ex Bibliotheca Regia Gœttingensi utendum mihi permisit *Ch. Gott. Heyne*, quem studiorum meorum magistrum & fautorem, dum vivam, amabo & gratus venerabor. Equidem nihil ibi novi, præter aliquot scripturæ vitia reperi, quibus Aldina lectio magis obscurata fuit; nec tam consilio meo quam casu factum est, ut in annotationibus Vascofanam, semel etiam, si bene memini, Turnebianam priorem memorarem. Nisi enim vehementer fallor, Turnebum autorem habet Vascofana editio; quod colligere licet ex admonitione, quam Hadrianus Turnebus adjecit varietati lectionis in calce editionis suæ, quæ Parisiis 1555. prodiit. Ibi vero hæc leguntur: *Septem abhinc annis leviter emendaveram Oppianum de Venatione, partim unimi conjectura, partim libri veteris ope. Eas emendationes quidam usurpavit, & sibi donavit, quas tamen non putabam tanti, ut in furtivis rebus esse deberent. Eas a nobis vindicatas & recuperatas esse nemo conqueri debet. Non me latet adhuc multos esse locos maculosos, quos aliis emendandos relinquo. quasdam etiam lectionis varietates, quorundamque errorum emendationes præscribere visum est.* Non ignoro, quæ cum alii viri docti ab *Ab. Fabricio* commemorati, tum inprimis *Menagius* in libro præclaro, *Anti-Baillet*, P. I. cap. XIX. de furti criminatione, qua Turnebus hic *Jo. Bodinum*, Andegavensem, (cujus interpretatio metrica latina cum commentario copioso apud Vascofanum Lutetiæ anno 1554. in 4to. prodiit) perfudisse dicitur, existimaverint; nec defunt etiam nostra ætate viri, qui dum sibi aliisque docti videri volunt, concepto scribendi consilio, statim quicquid sub manum venerit, noto satis appetentiæ in feminis cientibus exemplo, in rebus furtivis habent; sed velim mihi aliquis commonstret, quænam ea sint in priore Turnebi editione seu Vascofana; quæ Bodino tanti videri poterint, ut vindictæ infamiam vel animi cogitatione sustinere auderet. Equidem tanti viri candorem arguere non aulam; sed omnem livoris maligni suspicionem, quam in Turnebo auget inimicitiarum

infractiarum mentio, quas cum Bodino exercuisse dicitur, non profus alienam esse a grammaticorum animis, qui hominum istorum mores ingeniumque perspectum habent, non negabunt. De tota tamen hac lite rectius iudicabunt, quibus Bodini commentarios inspicere, atque ejus emendationes cum Vascolana editione comparare licet. Nos enim, ubicunque Bodini mentionem fecimus, fidem & auctoritatem Rittershusii secuti sumus, qui cum in margine editionis suæ, tum in commentariis Bodini conjecturas commemoraverat. Inviti etiam caruimus *Jo. Brodei*, Turonensis, in Oppiani de Venatione libros annotationibus, quas una cum emendationibus in Quintum Calabrum post mortem viri doctissimi prodidit Nicolaus Gerbelius Basileæ 1552. 8. Has manuscriptas Basileæ apud Oporinum inspexerat Conr. Gesnerus, ex cujus præfatione ad Historiam Aquatiliam didici, scripsisse eundem Brodzum commentarios in Oppiani Halieutica, unde loca quædam protulit Gesnerus cum alibi, tum p. 1083. ubi de squatina agit. Dolendum sane est periisse viri laboriosissimi & de literis græcis præclare meriti vigilias, quæ magnum ad poëtæ Cilicis interpretationem usum habere poterant, quemadmodum ex iis affirmare licet, quæ in libros de Venatione commentatus est, unde plures emendationes a Rittershusio commemoratas recepimus. Sed redeamus ad ordinem editionum recensendarum, ubi ad *Hadr. Turnebum* pervenimus. Egregiam profecto hic Oppiano navavit operam, in quem præter artis typographicæ ornamenta, quibus Turnebiana editio inter reliquas omnes eminet, præclaras ingenii copias codicumque manuscriptorum opes contulit. Vellem quidem vir doctissimus indicasset, quosnam & quot libros ad emendandum Oppianum adhibuerat; sed facile video eam incuriam mori istius seculi esse condonandam. Neque tamen omnes eæ lectiones, quas editioni suæ subjunxit cum brevi præfatione supra a nobis posita, ex manuscriptis libris petiæ sunt; sed sunt quædam ex Aldina editione & Juntina repetita, alia ex codicibus excerpta, quibus accedunt plures Turnebi conjecturæ. Igitur in laudanda varietate Turnebiana hoc consilium secuti sumus, ut ex Aldina & Juntina commemorarem eas lectiones, quas Turnebus inde excerpterat; quæ vero in neutra editione apparent, ea ex Codice Turnebi

Exstiterunt præterea viri ingenio & eruditione conspicui, qui studia sua ad emendandum Oppianum contulerunt, eaque in re non exiguam laudem meruerunt. Quorum e numero primum commemorabo *Andream Schottum*, qui codices bibliothecæ Vaticanæ manuscriptos & librum Salmanticensem excufferat, unde cum plures lectionis varietates interposito etiam judicio suo, in librum *Observationum Humanarum* retulit, tum quatuor integros versus suppeditavit, qui in editis desiderabantur, quorumque duo tantum posteriores L. IV. 110. & 433. in libro Regio reperimus; de duobus reliquis, quos eodem libro 198. & 404. insertos leges, dubitabat Ill. *Brunck*, an ab ipso poeta profecti sint. Sed jam longo tempore ante Schottum libros Oppiani manuscriptos in bibliotheca Vaticana quatuor consuluerat *Hippolytus Salvianus*, atque inde scripturas aliquot præclaras retulerat in laudatissimum de *Aquatilibus* opus, unde quicquid in usum meum esse putaret, ut exscriptum mihi Goettinga transmitteret, facile & precibus meis & mutui amoris, quem una olim excoluimus, nomine se permoveri passus est vir summe reverendus, *Joh. Mutzenbecher*, ecclesiæ Lutheranæ, quæ Hagæ Comitum est, Pastor nuper creatus.

Post Schottum proxime accessit *Janus Rutgersus*, qui per *Variarum Lectionum* libros non infelicem in Oppiani Cynegeticis emendandis operam posuit. De Glossario vero, quod ab ipso primum in Variis Lectionibus proditum, ad Oppiani Haliæutica referendum esse omnium primus viderat *Frid. Strunzius*, & pluribus deinde argumentis allatis confirmavit *Jac. Dorville*, a quo repetitum, & animadversionibus illustratum legitur nono *Observationum Miscellanearum* volumine, de eo igitur non adeo magnifice sentio, quod viri doctissimi fecisse videntur, qui tantum studii atque eruditionis in eo opusculo vel restituendo vel illustrando profuderunt, de quo equidem hæc verbum quidem perdere velim.

Denique vir doctissimus *GEORGIVS D'ARNAUD* plura *Lectionum Græcarum* capita utrique Oppiani carmini vel emendando vel illustrando impendit, ubi tamen non ubique æque feliciter conjiendo provenit, atque *JO. PIERSON*, cujus non adeo multæ, egregiæ tamen emendationes in *Verisimilium* libro extant. Sed in universum eum in commemorandis virorum:

doctorum, veluti *Conr. Gesneri, Jo. Ger. Vossii, Cornelii de Paw, Georgii d'Arnaud*, plurimumque aliorum, qui ingenium suum in poeta nostro experiri voluerunt, conatibus modum tenuimus, ut quæcunque vel omnino falsa, vel inepta ab ingenio filosofum invita Minerva profusa magis, quam foester excogitata nobis viderentur, plane omitteremus. Qua quidem in re non solum officio humanitatis, quam literæ hæ nostræ nomine profitentur, a nobis satisfactum, memoriæque & famæ virorum doctorum, qui laudandis ausibus exciderant, bene consultum esse putamus, sed speramus etiam illud nos consecutos esse, ut eandem nobis animi æquitatem in judicandis curis nostris, quas cum meditatione & judicio maturare non liceret, subito & imparati effudimus, exhibeant lectores, & quibus post nos eadem provincia forte obtigerit.

Antequam ad subsidia nostra exponenda procedamus, quædam in transcurso annotabimus de supellectile libraria, qua futurus aliquis editor copias suas augere atque exornare possit. Primum igitur nominabo PAULI JACOBI FOERTSCH de *Oppiano Poëta* libellum Lipsiæ 1749. 4. editum, cujus indicium debeo V. C. CHRISTOPH. SAXIO, cujus *Nomenclatorem literarium* habemus. Deinde Oppianus in linguam Italicam translatus ab *Antonio Salvini* prodiit Florentiæ 1726. 8. Nuper me etiam mihi perscripsit C. F. *Læfner*, Philologiæ særæ Professor, quem mihi Lipsiæ rara fortis meæ benignitas amicum conciliaverat, pervenisse ad se ex auctione Stiglitziana librum manuscriptum, qui Oppiani quatuor de Venatione libros carmine latino redditos a *Davide Peifero* J. G. habet, & in indice annum MDLV. præfert; de cujus tamen pretio bonisque se, cum græca nondum comparaverit, judicare non suscipere. Memini olim me in Stiglitziana bibliotheca videre scholia inedita in Oppianum, ex Codicibus manuscriptis Monacensibus descripta, quæ deinde post mortem viri illustris, qui minime his literis nostris delectabatur, pervenerant ad *Jac. Reiskium*, nunc vero cum reliqua hujus viri maximi supellectile libraria in bibliothecam Guelferbytanam translata sunt.

Jam vero cum oratio eo processerit, ut mihi exponendum sit de subsidiis, quibus instructus ad novam Oppiani editionem adornandam accessi, primo statim loco commemorare debeo sum-

nam cum benignitatem tum liberalitatem V. Ill. *Rich. Franc. Phil. Brunckii*, Regi Christianissimo a Consiliis, & Rerum Bellicarum Commissarii, in cujus favorem me ante hos tres annos in lacera naufragii tabula cum fortunæ fluctibus colluctantem veluti in portum divini naminis sapientia recepit. Hic igitur pro incredibili, quo literas græcas & fovet, & ingenio suo exornat, amore, institutum meum & consilio & opera tam amice & strenue adjuvare dignatus est, ut totam hanc mecum meam provinciam communicasse videretur. Suscepit adeo sponte sua in se curam carminis de Venatione emendandi, quod deinde, prouti ab ipso correctum fuerat, descriptum typographo tradidi, nisi quod conjecturas quasdam meas ingessi, quas ipse vir illustris assensu suo comprobaverat; interdum etiam antiquam lectionem revocavi, ubi diversæ rationes meæ mihi persuadebant, ut ab eo seorsim sentirem. Atque hoc idem auxilium in reliqua hujus operis parte mihi præsentissimum semper adfuisse a consilio atque ingenio viri illustris eo magis gaudeo & gloriator, quod sapissime ad incitas redactus ipse me destitutum indignabar ab ingenio meo, quod quam sit exiguum nunc demum in hac nostra æmulatione expertus sum. Quare non moleste ferent viri docti, quod in tota operis ratione plurimum judicio Soteris mei, parum aut nihil consilio meo tribui, cum tam parum in viribus meis mihi subsidii esse sensissem; si quid enim dubitationis aut conjecturæ mihi subnatum fuerat, id omne in annotationes referre satis habui, ubi de singulis locis, quamvis acutissimi viri auctoritatem reverebar, tamen omni ambitione semota, quid ipse censerem, non omisi. Atque hic omnino gratissimo animo profiteor, quod ut lectores semper meminisse velint, plurimum pietatis meæ interesse puto; nihil huic nostræ Oppiani editioni novi ornamentis splendorisve a libris scriptis, aut ab ingenii dexteritate accessisse, quod non debeatur Ill. *Brunckio*, cujus summa humanitas perfecit, ut quatuor librorum manuscriptorum Oppiani, qui in Bibliotheca Regis Christianissimi asservantur, comparandorum copia nobis fieret. Dolebunt tamen necum lectores sero huc perlatum fuisse codicem antiquissimum No. 2723; unde pene innumeris locis libri de Venatione in integram lectionisque veritatem restitui poterant. Verum cum carmen istud jam totum

typis absolutum esset, omnem lectionis varietatem, quæ plures plane egregias scripturas exhibet, in annotationes rejicere coacti fuimus. Ipse vero codex in membrana manu elegantissima & grandioribus literis scriptus, habebat cum in margine tum inter versus ordines adjectas inepti hominis annotationes, sed paulo rariores, quarum nonnullas pro specimine relatas in annotationes nostras reperies. Præterea in summis imisque foliis adscripti erant nescio cujus auctoris versus jambici, quibus argumentum carminis Oppianeum breviter comprehensum repetitur. Alter vero codex No. 2737. qui *Cynegetica* elegantissima Angeli Bergitii manu scripta, & plurima carminis græci argumenta picturis expressa habet plane incongruis, unde nihil fere aliud quam rei difficultas intelligitur, cum ex editione Aldina, novis subinde calami aberrantis vitis admixtis, descriptus sit, ut statim instituta comparatione nobis constitit, præter vanam & fallacem oculorum oblectationem, nullum omnino usum ad poetam vel emendandum vel interpretandum habere potest. Idem fuit olim judicium *Conr. Gesneri* de codice Veneto Bibliothecæ D. Marci, ubi extare ait Oppiani de Venatione & Piscatione libros cum figuris aliquot animalium vetustis, quas sibi depingendas curaverat opera D. Arnoldi Arlenii, sed multas ex illis minime convenire descriptioni poetæ. Quodsi vero aliquis oculis ipse suis ea de re æstimare voluerit, adeat *Gesneri Historiam Quadrupedum*, ubi ichneumonis figuram ex codice Veneto positam reperiet. Deinde laudavimus interdum codicem Regium, cujus quasdam scripturas *Fr. Guietus* in exemplo suo annotaverat; verum uti certum mihi est neutrum eorum librorum, quos ipsi inspeximus, ab eo consultum fuisse, ita quem alium cujusve pretii adhibuerit, plane me ignorare fateor.

Eadem est in libris de Piscatione dubitatio de codice Regio, quem subinde a *Guieto* memoratum vidimus; ubi tamen eandem varietatem in uno alterove eorum codicum, quos ex Bibliotheca Regia huc perlatos comparavimus, reperire nobis contigit. Horum prior chartaceus No. 2735. non adeo quidem antiquus, plurimisque tamen locis solus lectionis veritatem fideliter conservavit vel in ipsa versus serie positam, vel in margine ex vetustioribus exemplis cum magna spuriarum scriptu-

rarum multitudine diligenter annotatam. Accedunt præterea plurimæ & variæ verborum græcorum interpretationes, quas glossas appellare solent, inter versuum ordines rubrica ut plurimum scriptæ, in quibus quædam ad ipsas codicis scripturas, plures ad varietatem aliunde excerptam, & margini adscriptam, aliæ denique lectionis diversitatem omiffam nobisque adeo sæpe ignotam respiciunt. Si quid igitur in tanta farragine exstabat, quod ad consilium nostrum usum aliquem habere, aut ad veritatem lectionis indagandam facere nobis videretur, id in annotationibus interposita sententia nostra commemorare non omiffimus. De scholiis & græca innominati auctoris Halieuticorum interpretatione, quæ in codice hoc reperimus, paulo postea plura dicemus. Alter vero liber Regius, recentiore manu scriptus, chartaceus No. 2861. is est, quem plurimis locis cum codice ab *Hadr. Turnebo* adhibito consentire supra diximus. Cum vero paulo ferius, jam fere absoluta Halieuticorum impressione, ad nos perlatus esset, parum inde ad carminis græci emendationem profecimus. Præter innumera & foedissima scripturarum vitia, quibus ille librarii ignorantia corruptus est, interdum tamen obscura quædam vestigia præfert, unde poëtæ manus agnosci potest; quod quidem inprimis in duobus posterioribus de Piscatione libris animadvertimus, ubi codices Palatini nos desistunt, atque etiam in Regio priore rarior lectionis varietas apparet. Uti vero cum nostro tum lectoris tædio occurreremus, omnem lectionis varietatem vel a *Rittershusio* ex Codicibus Palatinis & *Sylburgiano* proditam, vel in libris Regiis & editionibus vetustis a nobis repertam, veluti silvam barbaricam pingui librariorum ingenio enatam, quæ sæpenumero orationis lumini magis officeret, quam sensum verborum græcorum illustraret, ita interlucavi, ut tantum eas scripturas, quæ vel lectionem a nobis receptam confirmarent, vel alios in vestigium veritatis perducere possent, relictas memoraverim.

Præterea usi sumus ex bibliotheca *M. Brunckii* exemplo editionis Aldinæ, in quo manus docta libris de Venatione plurimas emendationes ascripserat; unde si quid idoneum videbatur, in ipsum carmen recepimus, aut in lectionis varietatem retulimus. Maximam tamen earum partem aut *Turnebus* jam occupaverat, aut *Rittershusius* in margine editionis suæ aliunde,

forte

forte ex editione Bodini commemoravit, ut adeo suspicari liceat omnes lectiones inde esse derivatas, quas vir aliquis doctus sibi probatas margini Aldinæ appinxerat. Profecto vero poenitet me adhuc, quantum in tractando carmine de Venatione conjecturis & suspicionibus profecerim, ut vulgatæ a Rittershusio lectionis autoritatem usque a stirpe exquirerem, quoniam invitus libris eis carui, quorum usu mihi constare poterat, unde quicquid ab eo innovatum immutatumque fuerit.

Ex eadem viri illustris bibliotheca adhibuimus exemplum editionis Rittershusianæ critica *Francisci Guieti* manu pertractatum, a quo plurimæ lectiones argute & ingeniose excogitatae in nostram editionem transferunt. Magnam tamen commentorum Guieti partem plane omisimus, quo memoriæ & famæ viri doctissimi, quibus ipse tantum a Salmasii aliorumque suæ ætatis virorum doctorum iudicio timebat, ut vivus nihil scriptorum suorum prodiderit, quantum quidem in nobis esset, consuleremus. Erat enim in eo viro magna iudicandi vis, magnum ingenii acumen, quod commentariis in Terentium, a *J. H. Baclero* in ipsa hac civitate primum post ejus obitum editis, in primis vero indagandis græcæ & latinæ linguæ originibus spectatum dedit; sed in tractandis veterum autorum scriptis iudicio suo sensuique animi, quo quid pulcrum rectumque in quavis oratione sit, percipimus, tantum juris licentiæque ambiciosius arrogavit, ut cum in aliis poëtis, quos in vita ejus commemorat *Ant. Periander*, tum vero in primis in Oppiano plurimos versus, totumque adeo librum de Piscatione quartum, spurios pronunciaré ausus sit, quos nemo alius facile quantumvis morosi & difficilis iudicii censor suspectos habuerit. In mutandis vero & corrigendis poëtæ verbis sæpissime pravæ ingenii lubrici magis indulgisse, quam usum loquendi & morem scribendi Oppiano frequentatum consuluisse mihi videtur.

Sequitur ut de græca *Eutecni* Paraphrasi Cynegeticorum & Halieuticorum dicam, quam olim *Conr. Gesnerus* Venetiis apud Arnoldum Paraxylum Arlenium cum Nicandri Theriacis & Alexipharmacis uno volumine comprehensam, adscripto ubique *Eutecni* nomine, præterquam in Ixeuticis, se vidisse narrat in Bibliotheca sub littera O & E. Hinc est, quod idem vir doctissimus eodem loco suspicabatur Ixeuticorum Paraphrasin

auctoris innominati in *duos* libros divisam, quam Venetiis manuscriptorum nactus erat, ab eodem Eutecnio scriptam fuisse. Sed memoria *Gesnerum* hic fefellit, cum duos Ixeuticorum libros poneret; in libro enim de Avibus, cui Paraphrasin Ixeuticorum integram sed in plurimas lacinias discerptam inseruit, constanter ubique tres libros laudat, quos etiam *Er. Windingius* ex Codicibus suis prodidit Hafniæ 1715. 8vo. fœdissimis tamen typorum erroribus corruptos, de quibus ubique lectorem admonere operæ non erat. Inde vero factum est, ut versio latina ab *Erasmo Windingio* adjecta, sæpenumero ab oratione græca discreparet, & lectorem magis impediret, quam intellectum verborum adjuvaret. Substituimus autem versionem *Gesnerianam* ex opere de Avium historia collectam, non solum quod latinior nobis videbatur, sed illud etiam consequimur inde, ut judicari possit, quas in codice suo vir immortalis lectiones repererit. Singulis tamen locis, ubi dubitationis aliquam rationem habere mihi videbar, versionis *Windingiana* mentionem feci, nec annotatiunculas *Gesneri* in animadversiones nostras referre omisi. Exemplum ipsum ex quo codice descriptum fuit, *Windingius* his verbis in præfatione docet. "Usus autem sum duobus Mtis exemplaribus græcis, quorum alterum manu avi mei paterni Erasmi Windingii descriptum, alterum Bartholi Bartholini calamo exaratum, cum in Italia esset, ad fidem Codicis Vaticani, ut ex emendationibus marginalibus *Luca Holstenii* colligere licet." De *Holstenii* emendationibus quid sit, nescio. Nullæ enim in *Windingii* editione apparent. Mirari subit, *Gesnerianæ* versionis ibi ne verbo quidem mentionem injici, cum alibi tamen Historiam Avium *Gesnerianam* perlegisse videri voluerit. Sed redeamus ad Paraphrasin *Cynegeticorum* & *Halieuticorum*, de qua dicere institueram. *Lambecius* igitur in Comment. de Bibl. Vindobon. T. II. p. 594. ait in bibliotheca Vindobonensi exstare Eutecnii Paraphrasin in *Halieutica*, *Ixeutica* & *Cynegetica*; sed ex quinque libris *Halieuticorum* duos tantum posteriores superesse, quartum videlicet, cujus principium in codice est: καὶ μίξωσ δὲ τινὲς ἰχθύες ἀγράφως ἐπιθυμῶσιν &c. quintus vero incipit: ἐκ πάντων δὲ σοι, βασιλεῦ μέγιστε, ἰστίον, ὡς εἶδεν τοῖς ἀνθρώποις ἀπύραστον &c. *Ixeuticorum* denique Paraphrasis tam in principio quam in fine

mutila in codice extare dicitur a *Lambecio*, unde satis apertum esse videtur, ipsum etiam Paraphraſtæ nomen in Codice omitti, quod de græca Cynegeticorum Paraphraſi ad marginem codicis Medicei III. Plut. XXX. ſcripta affirmat *Bandini* in Catalogo Bibliothecæ Laur. Medicæ T. II. p. 77. ubi hoc ejus initium refert: Σοὶ τὰς περὶ κυνηγεσίῳ ἀνατίθημι πόνους διότατε βασιλεῦ Ἀρτωνῆς. Deinde ponit octo verſus jambicos in eam Paraphraſin ſcriptos, quos etiam *Lambecius* nulla metri ratione habita prodidit; ſtatim ſequuntur in codice Mediceo verſus hexametri ſex, in ipſum Oppianum ſcripti, plane barbari & inepti, quos non magis, quam alteros jambicos, qui huc referantur, dignos cenſeo. Denique ex iis verbis, quibus librorum de Venatione Paraphraſis græca in utroque codice, Mediceo ſcilicet & Vindobonenſi, clauditur, ſatis apparet, id quod jam in annotatione ad finem Cynegeticorum monui, imperfectorum eam eſſe & mutilam, quoniam intra finem libri quarti, qualis hodie exſtat, ſubſiſtit. *Lambecius* alium etiam bibliothecæ Vindobonenſis codicem memorat, qui olim *Joh. Braſſicani* fuerat, atque in eo præter Oppiani poemata ait extare ſcholia græca inedita, partim in margine, alia inter verſus ſcripta, ubi in fine libri primi laudetur *Theſſalus* Phyſiologus, cognomine Scholaſticus. Quoniam vero in eo codice eadem Eutecnii præfatio, quam ſupra ex *Lambecio* & *Bandinio* memoravimus, Cynegeticis præfixa legitur, inde vir doctiſſimus eundem ſcholorum græcorum & præfationis eſſe autorem, Eutecnium nempe, ſuſpicabatur; quod tamen de univerſa illa ſcholorum farragine pronunciare non audeo. Saltem in libro Regio 2735, qui eadem ſcholia cum codice Braſſicani habere videtur, reperi *Joh. Tzetze* verſus rubrica in margine inter ſcholia græca ſcriptos, quibus ineptum etymologiarum ſtudium, quo tamen ipſe magnopere delectabatur, in grammaticorum ſcriptis irridet; unde probabile mihi fit, plurima ſequiore ætate a *Tzetze* aliisque grammaticis vetuſtioribus ſcholiis, quæ & ipſa recentiores autores habebant, fuiſſe adſtructa, inepta pleraque, & ridicula. Qua de re vel ex farragine ſcholorum, quæ a *Rittershuſio* ex tribus codicibus prodita, & gloſſis interlinearibus permixta exſtant, judicare licet, quorum maxima pars etiam in libro Regio habetur, unde paſſim

Postremum est, ut de versione Cynegeticorum & Halieuticorum latina dicamus. Libros igitur de Venatione quatuor ex latina *Adr. Turnebi* interpretatione posui, passim interpolata & diligenter emendata, ubicunque vir doctissimus, dum nimis curiose singula verba græca latinis reddere studebat, a veritate aberraverat, aut novæ meliorisque lectionis fundum codicem Regium habebamus. Qua quidem in re non tam tempori meo peperci, cujus magnam partem in exigenda verborum latinorum vi veluti pytissando absumpsi & perdidici, quam dare aliquid tamen mori tralaticio volui, & voluntati quorundam hominum obsequi, qui versionum oraculis, quasi lippus oculis, manuum abstinere nequeunt, dum sibi aliisque perquam græce docti videri volunt. In libris de Piscatione latine interpretandis longe alias rationes secutus sum, mihi que discedendum esse existimavi a more illo, qui turpi virorum etiam doctissimorum consensu ad nostram ætatem propagatus effecerat, ut *Oppianus*, cum jam a paucis græce legeretur, ne latine quidem intelligi posset ab iis, qui rerum animantiumque naturæ indagandæ studium autorum veterum lectione vel adjuvare vel ornare conarentur. Horum igitur votis uti satisfaceret, simulque publico literarum bono consuleretur, eam mihi in interpretando operam sumendam esse ceasebam, ut quæ a poëta verborum translationibus frequentique rerum simillum comparatione exornata, aut longo dictionis ambitu diducta sunt, oratione plana & concisa complexus explicarem, sæpius interposita brevi admonitione, qua lectores in verborum proprietatem, rerumque veritatem quasi in rem præsentem deducti, non opus haberent, ubicunque dubitationis aliquid inciderit, ad commentarii opem decurrere, quem a vana ingenii ostentatione, omnique verborum prolixitate alienum esse volebam. Ingenue, autem profiteor multum me in interpretando hoc carmine fuisse adjutum diligentia & scriptis *Gyllii*, *Rondeletii*, *Gesneri*, quorum adeo ipsa verba, ubi quibus ipse melius aut rectius sensum orationis græcæ redderem, non reperiebam, sæpenu-mero in versionem latinam præscripto tamen nomine meo transuli. Qua quidem in re non dubito fore, qui viris illis doctissimis majorem a me factam fuisse injuriam clamitent, quam quod olim *Dionysius Æsculapio* barbam auream demere

aufus fuit. Verum hos rogatos velim, ne ex suo otio nostrum spectent; nec id eo consilio me fecisse putent, ut vano elogio alieni operis gloriam usurparem; sed simpliciter volui lectori præstare interpretationem, quam cum temporis angustia, tum ingenii mei sterilitas adoptare me coegerat, atque ita censuræ periculum in me fuscipere.

Ad libros quidem de Venatione diligenter annotavimus opiniones virorum doctorum, qui studium suum aut in emendandis poëtæ verbis, aut in explicanda animalium ab Oppiano descriptorum natura cum fructu aliquo collocarunt. Verum multa adhuc sunt in ea saltem operis parte, quæ historiam animalium spectat, quæ ut intelligi atque explicari possent, majorem naturalis historię scientiam, quam quidem in nobis est, feliciorisque ingenii opem desiderabant. Deinde in animadversionibus ad quinque de Piscatione libros illud inprimis egi, ut diligenter compararem loca Æliani, quæ vel ex Oppiano expressa, ut fere per totum librum nonum sunt, licet eum nusquam nominaverit, vel aliunde translata, nomenclaturam historiamque & capturam piscium ab Oppiano traditam illustrant. Neque enim omnia ille sua ex poëta nostro duxit, sed ex alienis quoque fontibus plurima derivavit argumenta, eademque haud raro turpi verborum profluvie, sententiarumque ineptis argutiis conturbavit. Fieri etiam potest, ut quam plurimis locis, quæ non satis caute ex Oppiano translata esse affirmavi, alium quendam autorem sequatur, quem poëta noster pariter carmine suo expressit. Extiterunt enim ante Oppianum plurimi, qui universam piscandi rationem cum versibus tum prosaica oratione exposuerunt, ex quorum numero eos tantum hic commemorabo, quorum præceptis Ælianum usum esse certis argumentis doceri potest. Princeps horum est *Leonidas* Byzantinus, *Metrodori* filius, quem utrumque rei piscatoriæ peritissimum in Epilogo historię animalium Ælianus prædicat. Parvo temporis intervallo ab Oppiani ætate eum abuisse cum ex *Athenæo* L. I. p. 13. intelligitur, tum vero clarissime apparet exinde, quod Leonidas apud Ælianum II. 6. eadem de amore delphini a se visi in puerum insulæ Poroselenes refert, quæ Oppianus Halient. V. 459. memoria sua accidisse ait. Ex hujus igitur libris, quos oratione prosaica scriptos

fuisse testatur Athenæus, transtulit Ælianus quæ L. II. c. 50. de gobii, draconis, hirundinis, & pastinacæ piscium veneno habet; deinde, quæ L. III. c. 18. de physalo maris erythræi tradit; denique capita 42 & 43; Libri XII, ubi varii piscationis modi atque instrumenta cum vario escarum usu exponuntur, ex eodem Leonida ducta sunt. Sequatur hunc *Seleucus* Tarsensis, quem ante Oppianum de piscatione oratione pedestri scripsisse idem Athenæi locus, quem supra indicavimus, demonstrat. Atque hunc interdum adhibuisse poetam nostrum, satis probabilis conjectura ex eo duci potest, quod Athenæus L. VII. p. 320. A. de scari fomno diurno Seleuci Tarsensis, utpote vetustioris, auctoritatem præfatus refert, quæ sine dubio etiam in Oppiani Haliuticis L. II. v. 661. legerat. Diverfus autem ab eo, & recentior videtur *Seleucus* Emesenus, quem versibus heroicis quatuor ἀσκαλευτικῶν libros scripsisse tradit Suidas h. v.

In Scriptoribus, quos post Oppianum demum de re piscatoria scripsisse, & ab Æliano adhibitos fuisse constat, primus mihi occurrit *Demostratus*, ex cujus λόγοις ἀλιευτικοῖς mirabilia quædam de tritone Tanagræo, a *Pausania* etiam viso & descripto L. IX. c. 20. relata legimus apud græcum Sophistam L. XIII. c. 21. Deinde quæ de luna pisce L. XV. c. 4. de grue marina L. XV. c. 9. de testudinum libidine L. XV. c. 19. traduntur, ex eodem autore deprompta sunt, in quo præter ordinis senatorii dignitatem, atque summam rei piscatoriæ peritiam, dictionis venustatem magnis laudibus effert. Scilicet is est, quem *Suidas* de Piscatione libros viginti, oratione ut videtur profaica, de divinatione per aquam, variaque alia historici argumenti volumina scripsisse tradit; unde patet sensus verborum Æliani XV. c. 19. ubi de Demostrato ait: εἰ δὲ τι οἱ καὶ ἄλλο ἐσπαύδασαι τῷδε σοβαρότερον, καὶ σοφίας τῆς περὶ τὴν ψυχὴν προσέψαυσε; θαυμάσια αὐτῷ. i. e. quem miramur etiam in eo, quod hac laude (scientiæ rei piscatoriæ) non contentus, graviora etiam argumenta tractavit, eamque sapientiæ partem, quæ animam nostram contemplatur, ingenio suo attigit. Eundem esse puto Demostratum Apameensem, quem de fluviis tradidisse quædam Autor libri de Fluviis in Operibus *Plutarchi* T. II. p. 1153. & 1155. Ætatem hominis cum silentium Athenæi, ubi scriptores rei piscatoriæ enumerat,

fatis

fatis arguit, tum vero verba *Æliani*, quem sub *Alexandro Severo* scripsisse historiam animalium *Perizonius* docuit, clarissime demonstrant, eum jam tum vita defunctum fuisse. Ultimus est innominatus carminis de piscatione autor, *Mitylene* oriundus, quem novisse se ait, & narrationis autorem perhibet *Ælianus* XIV. 29. De *Agathocle* enim *Atracio*, qui de eodem argumento oratione profaica tractaverat, præter nomen & patriam, nihil tenemus; est tamen admodum verisimile locum *Suidæ* in voce *Καλιό* ubi *Agathoclis* mentio fit, ex integriore *Athenzi* exemplo L. I. p. 13. exscriptum esse, adeoque hunc scriptorem *Æliani* ætatem præcessisse.

Atque hæc fere sunt, quæ de instituti nostri voluntate ut paulo copiosius exponerem, cum mea tam lectoris plurimum interesse putabam; ne in subita commentatione inclementius reprehendat, quæ per nimiam festinantiam omissa aut incuria nostra peccata fuerint. Possent quidem & ipse, si liberet annotationes paulo diligentius perspicere, multa corrigere, & quicquid reduviarum relictum fuerit, curare; sed profecto animus meus profus ab eo consilio, & nolo jam repetere mare illud parum quæstuosum, in quo fors mea me *Plautini* illius *Cacisti* exemplo ad oriam alligaverat, ut semper piscarer, etsi esset tempestas maxima.

ΒΙΟΣ ΟΠΗΙΑΝΟΥ.

Οππιανός ο ποιητής πατρός μὲν ἦν Ἀγησίλαου, μητρὸς δὲ Ζηνοδότης· τὸ δὲ γένος ἀπὸ Κωρύκου ἢ Αναζάρβου τῆς Κιλικίας. Ο δὲ τότε πατὴρ Ἀγησίλαος τὰ τε ἄλλα πλείστον ὦν, καὶ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς πατρίδος αὐτῷ πρώτῳ νενομισμένῳ, παιδεία τε διαπρέπων, καὶ φιλόσοφον βίον ζῶν, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἤσκησε τὸν υἱὸν παιδεύμασι, τὴν ἐγκύκλιον ἅπασαν παιδείουσιν, μουσικὴν τε καὶ γεωμετρίαν, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μαθημάτων ἐκπαιδεύσας, μάλιστα δὲ γραμματικὴν. Ἡδὴ δὲ Οππιανῷ περὶ τριακοντα ἔτη γενομένῳ, ἐπεδήμησε τῇ Αναζάρβῳ, ἢ τῇ τῶν Κωρυκίων πόλει, Σιέπης ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς· ἐπειδὴ δὲ πάνας τῆς πολιτευομένης ἀπαντᾶν ἴδει τῷ βασιλεῖ, ἀμελήσαντα τῷ ἀπαντᾶν Ἀγησίλαον, ὡς δὲ φιλοσόφως ζῶντα, καὶ κενοδοξίας καλοφροῦντα, χαλεπήνας ὁ βασιλεὺς ἐξώρισεν εἰς Μελίτην νῆσον τῷ Ἀδρῆι· ἢ δὲ συνῶν σφῆ, παρὰ ὁ ποιητῆς, ἔγραψε ταῦτα τὰ ποιήματα ἀξιολογώτατα ὄντα Ἑλλῶν, δὲ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Ἀντωνίνῳ, τῷ υἱῷ Σιέπης, (ὁ γὰρ Σιέπης ἐπιθήκει) καὶ παρεξελθὼν αὐτὰ, ἠξιώθη αἰτεῖν ὅτι ἂν βέλοιο· ὁ δὲ κἀδόδον τῷ πατρὶ ἤρπεν· τυχῶν δὲ προσέλαβε ἐπὶ ἐκάστῳ ἔπει χρυσῶν νόμισμα. Ἐπανελθὼν δὲ ἅμα τῷ πατρὶ, λοιμὸν ἐμπασίνῳ τῇ Αναζάρβῳ, ἢ Κωρύκῳ, μετ' ὀλίγον τριακονταίτης ὦν τελευτᾶ, καταλιπὼν τὰς γονεῖς ἔτι περιόντας. Οἱ δὲ πολῖται θάψαντες αὐτὸν, ἀγαλμα περικλυτὸς αὐτῷ ἀνέστησαν, ἐπιγραφάνας τάδε·

Οππιανός κλέειλον αἰδίων· ἀλλὰ με Μοίρης
 βασκανὸν ἐξήρπαξε μίτος, κενερός τ' Αἰδᾶς με.
 καὶ νέρη δῖνα κἀτρεχε τὸν εὐπέτης ὑποφήτην.
 εἰ δὲ πολὺν με χρόνον ζῶν μίμνην Φρονὸς αἰνός·
 εἴασεν, ἐν ἂν τίς μοι ἴσον γέρας ἔλαχε Φωτῶν..

Ἐγραψε δὲ καὶ ἄλλα ποιήματα διαμνησὰ παῖς ὦν, ἐτι, τὰτε Ἰεζυτικά καὶ Κινηγετικά, ἐκότερα ἐν πέντε βιβλίοις παρὰ μέρῳ περιλαβῶν. ἐν τούτοις δὲ μάλιστα διέπρεψεν, ἅτε δὴ περὶ τὴν ἀκμὴν τῷ Φρονεῖν γεγενημένος. Πολὺ δὲ τὸ ἀνθρώπον ἔχει καὶ λιόν· μίλᾳ τῷ πυκνῷ τε καὶ ἀδρῷ, ὅπερ ἔφαθ' Ἰσοκράτης αἰὼν· τυφλάνει. δὲ μάλιστα ἐν ταῖς γνωμολογίαις καὶ παραβολαῖς.

IN VITAM OPIANI.

Vitam hanc ab autore innominato profectam, & varie ex variis codicibus proditam, de pluribus exemplis in unum hocce redactam posui, pluribus spuris & plane ineptis, quæ sequi-
 ætas brevi scriptiunculæ adstruxerat, omisiss, non quod eâ
 omnia, quæ in nostrum exemplum admisimus, vere tradi exi-
 stimaremus, sed potius eo consilio id fecimus, ut quo varieta-
 tem lectionis & narrationis ex codicibus natam referremus,
 velut indicem aliquem haberemus. Omnia fere in scripto hoc
 a nugatore aliquo conficta & falsa esse, vel ex eo patet, quod
 Oppianum Cilicem, Coryco oriundum, qui carmen de piscac-
 tione Marco Antonino & Commodo dedicavit, cum altero forte
 cognomine poëta, Cynegeticorum autore, & Apamea ad Oron-
 tem oriundo, qui carmen suum de Venatione Antonino Cara-
 callæ inscripsit, turpissimo errore confundit. Nec etiam *Suidas*
 omnem erroris culpam a se removisse videtur, dum eidem Op-
 piano, Corycio, quem cum *Eusebio* imperante Marco Anto-
 nino vixisse recte tradit, Cynegetica & Ixeutica adjudicat.
 Hinc adeo incertum est, quæ de Marci Antonini, ut vult *Sui-
 das*, aut Antonini Caracallæ, ut Vitæ autor perhibet, libera-
 litate & munificentia in Oppianum collata narrantur, deinde
 quæ de patris Agefilai reditu in patriam ab Oppiano impetrata,
 in Vita hac traduntur, ad Cynegeticorum autorem Apameen-
 sem, an ad Oppianum Cilicem Halieuticorum scriptorem re-
 ferenda sint. Sed breviter lectionis varietatem enotemus. Pri-
 mum igitur in eo Codices dissentiunt, ut Junt. Turn. Reg.
 Sylb. constanter ἀπὸ Αναζάρβου τῆς Κιλικίας præferant; addit ve-
 ro Sylb. ἢ δὲ Αναζάρβου τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κιλικίας· πλη-
 σιοχωρεῖ δὲ τῷ Κωρύκῳ. Uterque vero Palatinus dubitanter: ἀπὸ
 Κωρύκου ἢ ἀπὸ Αναζάρβου τῆς Κιλικίας. Addit P. 2. ἔστι δὲ ἢ ἀνω Κώ-
 ρυκ· Κιλικίων πόλις. Deinde Regius 1. διὰ τῆς πατρίδος αὐτοῦ.
 ubi αὐτῷ in Turneb. deest. P. a. S. hæc verba plane omittunt.
 1. 4. Turneb. τὰ πρῶτα νενομισμένον· in varietate tamen laudat
 πατρίδος αὐτοῦ πρῶτα μὲν τετραμμένον, παιδεία δὲ. ubi etiam Junt.
 cum Reg. ἢ præfert. Sylb. τὰ πρῶτα φέρων, καὶ πρῶτον μὲν ἐν
 ταύτῃ νενομισμένος. 1. 5. Sylb. ἐν τοῖς αὐτοῖς καιροῖς ὁμοίως ἤσκησε —
 παιδεύμασι· καὶ τὴν. Turneb. τὴν ἐγκύκλιον. Regius, Junt. & Sylb.
 verba καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μαθημάτων ἐκπαιδεύσας male omittunt;
 sed Juntina tamen παιδεύσας τὴν ἐγκύκλιον &c. habet. P. a. sim-
 pliciter habent: τὸν υἱὸν ἐν παιδείᾳ τῆς ἐγκυκλίας παιδεύσας (P. 2.
 μαθήσεως) δέδωκεν. (P. 2. δίδωσι) 1. 7. Reg. καὶ ἦδη δὲ. P. a. τῷ Οπ-
 πιανῷ. Junt. ἦδη δὲ καὶ Οππ. Deinde γενομένην dedimus ex P. a.
 Reliqui γεγονότον. Regius πικρὰ μὲν habet. Ante ἐπεδήμησε
 inepte P. a. καὶ τῷ πατρὶος ζῶντι· ἔστι inferciunt. 1. 8. P. a. ἐπεδή-
 ησε Σ. ὁ P. βι ἐν τῇ τῶν Κωρυκίων πόλει. καὶ ἐπειδὴ πόλις. Reli-
 qui ἐπεδήμησε τῇ Αναζάρβου. 1. 10. P. 1. προσπατητῶν. P. 2. ὑπ᾿ αὐτῶν.

Deinde ἀμελήσαντα τῆ ἀπάντησιν ex Regio posuimus. Junt. Turn. Sylb. ἀμελήσαντα τῆς ἀπάντησιν. P. a. ἀμελήσαντῶ τῶ Ἀγησιλάου τὴν ἀπάντησιν (P. 2. ὑπάντησιν) ποιησαοθαί, ἄτε δὴ ἰμφολοσόφως ζῶντος, καὶ ἀσημασμένως πάσης κενοδοξίας, ὀργισθεῖς ὁ Σεβήρῶ (ἐξορίαν addit P. 1.) κατεδίκασε τὸν Ἀγησιλάου. Reliqui Codices nobiscum faciunt, nisi quod Turn. κενοδοξίαν περιφρονῶντα, Sylb. & Regius κενοδοξίας περιφρονῶντα habent, ubi ex Junt. κενοδοξίας καταφρονῶντα restituimus. Post Ἀδρίω Sylb. affutum habet Ἰταλικῶ, ὅπερ καίται ἐν Βενετία. ἢ δὴ &c. Deinceps Regius ὁ ποιητής omittit & ταῦτα τὰ πεποιημένα habet. I. 14. Secuti fumus Junt. Turn. Nam Sylb. habet ἀνελθὼν δὲ εἰς P. μεταξὺ τὴν Θανὴν τῷ Σεβήρῶ, ἀνέγνω ταῦτα τὰ ἔση πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀντωνίνου. ἠξιώθη δὲ &c. Regius habet: καὶ ἐπ' Α. τῷ υἱῷ Σ. ὑπαναγνῶς αὐτὰ, ὁ γὰρ Σ. ἐπεδνήκει, ἠξιώθη ἐκεῖνο ὃ ἂν βέλοισο. Juntina pro αἰτεῖν habet λαβεῖν. Turnebus post βέλοισο inferfit hæc: ἐπὶ τῷ δάφνῳ τῶν τοιούτων ποιημάτων. I. 16. Post ἤτησεν perguit Juntina: ἦς καὶ ἔτυχεν ἔλαβεν δὲ καὶ ἐπὶ ἐκάστῳ ἔπει ἤτοι φοιχείω &c. Turnebiana habet: τυχὼν δὲ προσέλαβε καὶ ἐπὶ ἐκάστῳ ἔπει ἤτοι φοιχείω. Sylb. εἰπὼν δὲ προσέλαβε σὺν αὐτῷ ὑπὲρ ἐκάστῳ ἔπως &c. Regius εἰπὼν δὲ ἐκάστῳ ἔπως προσέλαβε χ. νόμισμα. I. 17. Sylb. ἐπανελθὼν δὲ — ἐπιστασιεύσας ἐν Αναζάρβῳ — ἐτελεύτησεν. Juntina habet ἐπελθόντῶ τῷ Αναζάρβῳ. Turnebus τῷ πόλει inferfit. Verba τριακονταῖτης ὦν, & deinde καταλιπὼν τῆς γονεῖς ἔτι περιόντας ex Turneb. P. a. recepimus; reliqui enim omittunt. I. 19. Post περιόντας pergunt P. a. ἡρίον δὲ θαυμασὸν αὐτῶ ἡ πόλις ἀποδόμησε, καὶ ἀγαλλμαῖα πολυτελῆ ἔστησεν ἐγχαράξασα τὰδε. In exemplo, quod nos secuti fumus, Juntina καὶ τὰ δὲ ἐνεχάρμαξαι habet. Turnebiana: καὶ ἐπύγραψαν τὰδε. Sylb. ἐπύγραψαντες ἐπιταφίως σίχως. Regius: καὶ ἐπύγραψαν ἔπως. Quare statim ab epitaphio carmine sequuntur usque ad τῷ φρονεῖν γαγεννημένος ex P. 2. recepimus, ita ut συνέταξε in ἔγραψε mutaremus. Deinde codex hic cum altero Palatino continue habet: ἐπανήλθε δὲ (P. 1. ἐπανελθὼν γὰρ) εἰς τὰ οἰκεία μετὰ τῷ πατρὶ, εὐθὺς δὲ (P. 1. δὲ omittit) λιμῶ (P. 1. λοιμῶ) ἐπελθόντῶ (P. 1. ἐλθόντῶ) ἐν τῷ τῶν Κορινθίων πόλει τριακονταῖτης ὦν &c. quæ in nostro exemplo posuimus; Junt. Sylb. Reg. simpliciter habent: ἔγραψε δὲ καὶ ἀλλὰ ποιήματα τινὰ (Sylb. τινὰ omittit) ζήσας ἔτη τριάκοντα. πολὺ δὲ &c. Turnebus edidit: ἔγραψε δὲ καὶ ἀλλὰ ποιήματα τινὰ θαυμασὰ, τὰτε Ἰεζυτικά καὶ Κυνηγετικά, ἐκάτερα ἐν πέντε βιβλίοις, ζήσας ἔτη τριάκοντα. πολὺ &c. In fine Juntina δυσχερέτερον habet. In Palatino priore ne verbum quidem hujus elogii apparet, sed longe ineptiora traduntur statim ab iis verbis, quæ supra in laudavimus κατεδίκασε τὸν Ἀγησιλάου. perguit enim: ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ἰταλίας καλυμένη Μέντη, ἐν ᾗ συνέπελο τῶν καὶ ὁ υἱός. ἐκεῖ δὲ διατριβῶν ἔγραψε τὰ ποιήματα ταῦτα καλῶς ὄντα ἐν πέντε βιβλίοις, αἷα ἕδεις συνέταξε. Ταῦτα δὲ τελέσας ἐν τῇ νήσῳ, ἀνελθὼν ἐν τῷ Ρώμῃ, καὶ συβιαλέσας τὴν σύγκλητον καὶ τὸν Σεβήρῶ υἱὸν Ἀντωνίνου, ἦδη τελετήσασθῶ τῷ Σεβήρῶ, ἀνέγνω μεταξὺ τῶν τῶν ποιήματα θαυμασθεῖς δὲ ἐπὶ τούτοις, ἠξιώθη παρὰ τῷ βασιλείῳ αἰτήσασθαι ὃ ἂν βέλοισο ἢ δὲ, τὴν κατέμει, φησὶν, ἀφειδῶν βέλοισο τῆς νήσου. Τάνυτς γὰρ τῆ:

αἰτήσεως τυχῶν καὶ τὸν πατέρα τῆς ἑξορίας ἀνασωσάμενος, καὶ τοσαῦτα νομίσματα, ὅσας εὐρήθη ἔχοντα εἰς τὴν πόλιν, παρὰ τῷ βασιλεῶς λαβῶν, καὶ μεγάλως τιμηθεὶς, καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν ποιητῶν συλλαβθεὶς, τὰ παρὰ τῷ βασιλεῶς δωρηθέντα αὐτῷ λαβῶν, χρυσοῖς γραμμασίην ὑπερον τὰ ποιήματα ἔγραψε, συλλέξας καὶ ἄλλα ποιήματα Σουμασά. ἐπανελθὼν γὰρ &c. Adeone hunc nugatore credulitati nostræ illudere audere, ut persuadere nobis velit, a poeta senatum imperatoremque Romanum quasi mercenarias operas conductos fuisse, quibus carmina sua prælegeret, eaque deinde literis aureis ab eo scripta fuisse? Nullus fere dubito, quin homo ineptissimus suum nobis mendacium procuderit ex iis, quæ apud *Sozomenum* legerat in præfatione ad *Theodosium* juniorem: Οἷον δὲ σαυτὸν περὶ τῆς λέγοντας παρήχεις, τοιῶτος πάλλας ἐγένετο Σέβηρ® ὁ Καῖσαρ περὶ Ὀσσιανῶν, τὸν ἐν τοῖς μέτροις τῶν ἰχθύων τὰ γένη καὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν θήραν ἀφηγησάμενος, μετρίως ποιήσεως χρυσῶν κατὰ εἰχον Ὀσσιανῶν δωρησάμενος, ὡς χρυσῶν ἔστι καὶ Ὀσσιανῶν εἰστέτι νῦν παρὰ τοῖς πολλοῖς ὀνομάζουσαι. Videse hic a *Sozomeno* præter *Haliœutica* nullum *Oppiani* carmen memorari? Videtur ergo recentioris ætatis commentum, a *Suida* proditum, quod *Libros de Venatione* in communionem liberalitatis imperatoris admittit. *Codex Palatinus* alter fere eadem cum priore habet, si quasdam scripture varietates exceperis, quas ponam: κατεδίκασε τὸν Ἀγησίλαον ἐν δὲ νήσῳ τῆς Ἰταλίας καλεσμένην Μήτην ἐξώρισεν. ἀπελθὼν® δὲ αὐτῶ ἐν τῇ νήσῳ, συνείπειο καὶ ὁ υἱὸς ἐκεῖ δὲ διατρέβων, ἔγραψε — ἀνέγνω ἐπὶ τέττα τὰ ποιήματα. — βάλουμαι τῆς νήσῳ. ἢ μόνον δὲ τὸν πατέρα ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ τοσαῦτα ποιήματα — εἰς τὴν πόλιν. παρὰ τῷ βασιλεῶς ἐν τιμηθεὶς — ποιητῶν καταταχθεὶς, λαβῶν παρὰ τῷ βασιλεῶς τὰ δωρηθέντα αὐτῷ &c. Reliquum est, ut de carmine epitaphio dicamus, quod cum iisdem vitiiis, quæ vulgatos codices obsident, repetiit ex *Codice Mto Bibl. Ambrosianæ L. Muratori* Inscript. Thef. 727. 1. unde simul varietatem enotabimus. Primo statim versu *Junt.* αἰδήμον ἀλλὰ με Μοῖρας βάσκων® ἐξήρπασε μῆνης κρυερὸς τ' αἰδῆς præfert; reliquos versus plane omittit. *Turneb. Syll. Ambros.* αἰδῶν. P. 2. αἰδῶμον. *Nostrum αἰδῶν Cod. Reg.* habet. Deinceps P. 2. Μοῖρων. Deinde κρυερὸς sine αἰδῆς habet *Syll.* At vero *Turneb. P. 2.* κρυερὸς τ' αἰδῆς με, nisi quod P. 2. δι habet. Versum quartum ex scriptura *Turnebianæ* dedimus, ubi P. 2. ζωῖς. P. 1. ἦθελεν pro εἶασεν habet. *Syll. Ambrosianus* ita ultimos versus ordinat: εἰ δὲ πολὺν με χρόνον μίμνειν φθόν® αἰδῶν εἶασεν, ἐκ ἃν μοί τις ἴσον κλέ® ἔλαχεν ἐν χρόνῳ φωτῶν. Experimentur in his sordibus poetiis expurgandis ingenium, qui mortuo sibi talem laudatorem obtingere voluerit? Verbum adhuc addam de vita *Oppiani*, quare a *Fr. Rostgardo* Parisiis in *Bibliotheca Regia* ex *Codice N. 1219.* descriptam cum *Ixeuticis* edidit *Erasmus Windingius*. A *Constantino Manasse* profectam esse ex inspectione codicis vetusti sibi constare ait d'Orville, qui multis locis exemplum *Windingii* exinde emendavit *Observ. Misc. Vol. IV. p. 376.* Habebat eam etiam *Codex Regius N. 2737.*

manu Angeli Vergitii scriptus, quem apud Illustrem *Brunckium* inspeximus, sed nullibi autoris nomen apparet; scriptura vero ut plurimum cum codice a d' *Orvillio* inspecto convenit. Est tamen in Bibliotheca Regia codex N. 2736. qui vitam Oppiani cum hoc indice præfert: *Κωνσταντίνος τῷ Μανασῆ γένῳ Οππιανῷ διὰ εἰχλῶν πολιτικῶν ἐμμέτρων.* ut mihi per literas significavit vir doctissimus mihiq̄ue amicissimus d' *Anse de Villoison*, cujus enixum operam hanc meam adjuvandi studium magis etiam perspexi, postquam mihi conciliavit favorem Illustr. Baronis de *Sainte-Croix*, cujus ingenium atque eruditionem sera posteritas admirabitur in libro præclaro, quo censum egit veterum Historicorum, qui res gestas Alexandri Magni tradiderunt. Hic enim vir eximius usibus meis impetravit a celeberrimo *Lorrio*, Medicinæ Doctore Parisiensi, exemplum Oppiani Turnebiani, in quo variæ emendationes *Jos. Scaligeri* manu adscriptæ extare falso dicebantur. Sed reperimus in eodem volumine exemplum *Nicandri Coloniensis* cum codice vetusto collatum, unde in annotationibus ad *Ixeutica* varietatem Codicis *Lorriani* laudavimus.

Ne vero quisquam nugas has in hac editione nostra omittas conqueratur, sciat omnia ex superioribus vitæ hujus exemplis confarcinata, & versibus politicis, paucis quibusdam ingenii illius lutulenti retrimentis satis liberaliter admistis, adaptata esse. Æquum sane erat carmina poetarum, quibus scilicet *nihil profuerat Musas dixisse puellas*, tum temporis eodem vocabulo distingui, quo meretrices publicas etiam appellatas fuisse legimus.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ Κ Υ Ν Η Γ Ε Τ Ι Κ Ω Ν

Τ Ο Π Ρ Ω Τ Ο Ν .

Σ οὶ μάκαρ ἀείδω, γαίης ἐρικυδέες ἔρεισμα,
 Φέγγεθ' ἐνυαλίῳ πολυήρατον Αἰνεαδάων,
 Αὔσονίε Ζηὸς γλυκερὸν θαλάσσῃ, Ἀντωνίνε,
 τὸν μεγάλη μεγάλη Φιτύσαο Δόμνα Σεβήρω
 ὀλβίῳ εὐνηθεῖσα, καὶ ὄλβιον ὠδίνασα,
 νύμφη ἀριστοπόσεια, λεχῶ δέ τε καλλιτόκεια,
 Ἀσσυρίη Κυθέρεια, καὶ ἔλειπασα Σελήνη,
 ἔδεν ἀφαιρότερον Ζηὸς Κρονίδαο γενέθλης,
 (Εὐμενέοις Τιτᾶν φαέθων, καὶ φοῖβεθ' Ἀπολλῶν)
 τῷ ῥα πατῆρ, κρατερῆσι ποτισάμενθ' παλάμησι, 10
 δῶκεν ἔχειν πᾶσαν τραφερόν, πᾶσαν δὲ καὶ ὑγρὴν·
 σοὶ μὲν γὰρ θαλέθασα κύει πάνδωροθ' ἄρρα,
 καὶ πάλιν εὐδιόωσα τρέφει κλυτὰ Φῦλα θαλάσσα,
 σοὶ δὲ τε πάντα νάσσειν ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,
 Φαιδρά τε μειδιόωσα φέει κλυτὸς Ηριγένεια. 15

Τοιγὰρ ἐγὼν ἔραμαι θήρης κλυτὰ δῆνέ αἰεῖσαι·
 τῆτό με Καλλιόπη κέλεται, τῆτι Ἀστεμῖς αὐτή·
 ἔκλυον, ἧ θέμις ἐστὶ, θεείης ἔκλυον ἠχῆς,
 καὶ θεὸν ἠμείφθην· πρώτη δὲ ἐμὲ τοιάδ' ἐνίσταται·

Α

- " Εγρεο, καὶ τρηχεῖαν ἐπιστείβωμεν ἀταρπών, 20
 τὴν μερόπων ἔσω τις ἔης ἐπάτησεν αἰοδαῖς.
 • Ἰλαβὶ πότνια διὰ· τὰ μὲν Φρεσὶ σῆσι μενοιῶς
 ἄμμες ὑφ' ἡμετέρῃ μεροπηίδι λέξομεν ἠχῆ.
 " Οὐκ ἐβέλω τριετὴ σε ταῦν Ορίβακχον αἰείδεν,
 • οὐ χροὸν Αονίξ παρὰ βένθεσιν Ασωπασίω. 25
 • Λεΐψομαι, ὡς κέλευαι, τὰ σαθάζια νυκτερά· θύοθλα
 δηθάκις ἀμφεχόρευσα Θουωναίω Διονύσω.
 " Μὴ γένος ἠρώων εἴωης, μὴ ναυτίλον Αργῶ,
 μηδὲ μόθως μερόπων, μὴ μοι Βυθολοιγὸν αἰείδης.
 • Οὐκ ἐρέω πολέμους, ἐκ Αρεθῶ ἔργα κάκιστα· 30
 ἐΦρασάμην Πάρβων τε δύας καὶ Κησι· Φόωνθα.
 " Ἀμφὶ μόθοις ὀλοοῖσιν ἀκὴν ἔχε· λειῶπε δὲ κεσῆς·
 ἐχθαίρω, τὰ λέγῃσιν ἀθύρματα Ποιλογενεῖης.
 • Εκλύομέν σε, μάκαίρα, γάμων ἀμύηλον ἐῖσαν.
 " Μέλωπε μόθως Θηρῶν τε καὶ ἀνδρῶν ἀγρευτήρων, 35
 μέλωπε γένη σκυλάκων τε, καὶ ἴππων αἰόλα Φύλα,
 βελαῖς ὠκυπόδας, εἰβίης εὐκερδέ· ἔργα·
 ἐχθεά μοι Θήρεια λέγειν, Φιλότηης αἰείδεν,
 καὶ θαλάμους ἐν ἑρέσσι ἀδακρύτοιο κυβείρης,
 καὶ τοκετῆς ἐνὶ Θηρσὶν ἀμαιώτοιο λοχείης. 40
 • Τοῖαι συνβασίαι Ζηνὸς μεγάλοιο θυγατρὸς.
 ἐκλυον, αἰείδω· βάλλοιμι δ' ἐπίσκοπον ἠχῆν.
 ἀλλὰ σύγ' ἀντολήθην ἐπ' Ωκεανὸν βασιλευῶν,
 εὐθὺν ἀμβροσίησιν ὑπ' Ὀφρύσι σῆσι γεγηθῆς,
 δεξιτερὴν ὄπασασαι πανίλαον, ὀλοδοτέραν 45
 γαίῃ καὶ πηλίεσσι, καὶ εὐθήροισιν αἰοδαῖς.
 Τριχθαδίην Θήρην θεὸς ὤπασεν ἀνθρώποισιν,
 ἠερίην, χθονίην τε, καὶ εἰναλίην ἐρατεινήν.
 ἀλλ' ἐκ ἴσθ' ἀεθλῶ· ἐπεὶ πόθεν ἴσα τέτυκται
 ἰχθὺν ἀσπαίροντα βυθῶν ἀπομηρῦσασθαι, 50
 καὶ ταναῆς ὄρνιθας ἀπ' ἠέρθ' εἰρύσασθαι,
 ἢ Θηρσὶ Φονίοισιν ἐν ἔρεσι δηριάσθαι;
 οὐ μὲν ἄρ' ἐσθ' αἰλιῆι, καὶ ἐκ ἐτὸς ἰξευτῆρι
 ἄγρη νόσφι πόνοιο· πόνω δ' ἄμα τέρψις ὄπηδεῖ

μένη, καὶ Φόν[⊙] ἄτις, ἀναίμακτοι δὲ πέλονται. 55
 ἦτοι ὁ μὲν πέτεσσι ἐφήμεν[⊙] ἀσχιάλοισι,
 γυραλέοις δονάκεσσι καὶ ἀσκήροισι δαΦονοῖς
 ἄτρομ[⊙] ἀσπαλιεύς ἐπεδήσατο δαίδαλον ἰχθύν·
 τερωωλῆ δ', ὅτε χαλκῆ ὑπαὶ γενέεσσι τορήσας
 ἔψι μάλα θρώσκοντα βυθῶν ὑπερ, ἀσπαίροντα, 60
 εἰνάλιον φορέσι δι' ἠέρ[⊙] ὄρχησῆρα.
 ναὶ μὴν ἰξευτῆρι πόν[⊙] γλυκὺς· ἢ γὰρ ἐπ' ἄγρη
 οὐκ ἄορ, ἐ δρεωάνην, ἐ χάλκεια δῶρα φέρονται,
 ἀλλ' αὐτοῖς ἐπὶ δρυμὰ συνέμπαορ[⊙] ἔσπατο κίρκ[⊙],
 καὶ δολιχαὶ θώμιγες, ὑγρὸς τε μελίχρο[⊙] ἰξὸς, 65
 οἳ τε δι' ἠερίην δονάκες πατέεσσι ἀταρπών.
 τίς τὰδε τολμήσειεν αἰεῖδεν ἰστοάλαντα;
 ἢ βασιλῆϊ λέοντι τίς αἰετὸν ἀντιβάλοιτο;
 ἐὼ πορδαλίαν δὲ τίς ἂν μύραιναν εἴσκει,
 ἢ θῶας κίρκοις, ἢ ῥινοκέρωτας ἐχίνοις, 70
 ἢ λάρον αἰγάγροισι, ἢ κήτεα πάντ' ἐλέφαντις;
 θρηπῆρε λύκας ὄλεσαν, θύννης δ' ἀλιῆες·
 ἀγρευτῆρες οἷς, τρήρωνας ἔλον δονακῆες·
 ἀρκλον ἐπακλῆρες, καὶ μορμύρον ἀσπαλιῆες·
 τίγριν δ' ἰαπωῆες, καὶ τριγλίδας ἰχθυωλοῆες· 75
 κατῶριον ἰχνευτῆρες, ἀηδονας ἰξευτῆρες.
 ἀλλὰ σύ μοι, Νηρεῦ, καὶ δαίμονες Ἀμφιτρίτης,
 ἠδὲ Φιλορτίθων Δρυάδων χορὸς ἰλήκοιτε.
 δῆ γὰρ ἐπιπροφάδην με φίλαι καλέεσσι αἰοδαί·
 δαίμοσι θηροφόνοισι παλίντροπ[⊙] ἔρχομαι αἰείων. 80
 Πρῶτα μὲν αἰζηοὶ μὴ μοι μάλα πίνονες ἔσων·
 ἢ γὰρ τε σκοπέλοισι θορῆν μέγ' ὑπείρεχον ἰαπων
 χρειῶ ἀναγκαίη, χρειῶ δ' ἄρα τάφρον ἀλέεσθαι·
 δηθάκι δ' ἐν δρυμοῖσιν ἀνάγκη θῆρα διέεσθαι,
 γένασ' ἐλαφρίζοντα καὶ εὐφόβοις μελέεσσι.. 85
 τῷ μὴ πιαλέοι θήρης ἐπὶ μῶλον ἴοιεν,
 μηδὲ τί λεπταλέοι· καὶ γὰρ ποτὲ θηρίσασθαι
 θηροσὶν ἐναλίοις χρειῶ πολυαγρέα φῶτα.
 τῆνεκά μοι δέμας ᾧδε κερασσάμενοι φοιτῶντων,

ἀμφοτέρον κραταιοί τε θείην, θεναροί τε μάχεσθαι. 90
 καὶ δ' ἄρα δεξιτερῇ μὲν ἐπικραδαίοιεν ἀκοντας
 ἀμφιδύμεκς, τανακς, δρεπῶνῃ δ' ἐπὶ μεσοσθί ζώνης·
 καὶ γὰρ καὶ θήρεσσι πικρὸν Φόνον ἐντύνοιτο,
 καὶ τε κακῶν Φορέοιεν ἀλεξήτῃρια Φωτῶν·
 λαίῃ δ' αὖ πεζὸς μὲν ἄγοι κύνας, ἰωπελάτης δὲ 95
 ἰωπῶν ἰθύνευε κυβερνήτῃρα χαλινόν·
 εὐσαλέως δὲ χιτῶνα καὶ εἰς ἐπιγυγνίδα πῆξας
 ἐλκεῖδ' ἴω, σφίγγοιτο δ' ἐπημοιβοῖς τελαμῶσιν·
 αὐχένῳ αὐθ' ἐκάτερθε παρήγορον ἐκ παλαμῶων
 εἶμα περιέλλοιτ' ὁπίσω θεναρῶν ὑπὲρ ὤμων, 100
 ῥήϊον ἐς κάμαλον· γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὀδεύειν
 κείνης, τοῖσιν ἵχνη μέλεται δυσθερέκεια θηρῶν,
 ὄφρα κε μὴ θήρεσσιν ἀπ' ὀμμαῖσ' ὑπῶων ἔλοιτο
 ἠχῇ τριβομένων λιπαροῖς ὑπὸ ποσσὶ πεδίλων·
 ρηδ' ἄρα λῶπ' ἔχειν μάλα λῶϊον, ἔνεκεν εἶμα 105
 πολλάκι κινύμενον πνοιῇ κελάδοντος αἴτης
 θήρας ἀνεπλοίησεν, ἀνήξαν δὲ Φέθεσθαι·
 ὦδε μὲν εὖ σέλλοιτο θοὸν δέμας ἀγρευτῆρες·
 τοίγς γὰρ Φιλέει Λητωϊᾶς Ἰοχέαιρα·

Ἄλλοτε δ' ἀλλοίῃν ὥρην ἐπὶ θήρας ἰόντων· 110
 ἡμᾶσ' ἰσαμένοιο, καὶ ἡμᾶσ' ἀνομένοιο,
 καὶ μεσάτῃ, ποτὲ δ' ἐσπερίῃ, ποτὲ δ' αὐτὴ καὶ ὄρφυη
 θήρας ὑπ' ἀκλίνεσσι σεληναίῃς ἐδάμασσαν·
 ἡὼς μὲν τέταται περιδέξι' ἀγρευτῆρι,
 πᾶσα γαληνιώσσα πανηματίοισι δρόμοισιν, 115
 εἶαρι Φυλλοδόκῳ, καὶ Φυλλορόῳ Φθινοπώρῳ·
 ἔξοχα γὰρ τελέθεισι καὶ ἰωπῶσι, καὶ μερόπῃσσι,
 καὶ κυσὶν ὠμησῆσι· θείην εὐκραέες ὦραι
 εἶαρι χρυσείῳ, κρουερῶν νεφέων ἐλατῆρι,
 ὅπῳ ὅτε ποιοσπύροισι βατῇ πλώσσι θάλασσα, 120
 ἀργυφᾶ τεναμένεσι λινοπτερούγων ὅπλα νηῶν·
 ὅπῳ ὅτε γαῖα βροτοῖσι Φυτηκομέσσι γέγηθεν,
 ὅπῳ ὅτε καὶ καλύκεσσι καὶ ἀνθεσιν ἀμμάλα λύει·
 ἢ πάλιν ἐχθατήσῃ ὀπωρινῆσι τροπῆσιν·

- ἤϊκα δάμα τέθηλεν ὄπωρολόγοιο γεωργῆ, 125
 κατωὸς Αθηναίης λιπαρὴν ὅτε γαυλίδα πλήθει,
 καὶ βότρον ἡμερίδων θλίβων ἐπιλήνια χαιρεί,
 σίμβλα μελισσῶν ὅτε λείρια κηρία βρίβει.
 χεῖματι δ' ἐν μεσάτῳ μέσῃ ἡμάτῳ ἀγρώσσοιο,
 εὐτέ τις ἐν δρυμοῖσιν ὑπὸ σπηλυγυ λιαδαῖς 130
 κάρφεα λεξάμενός τε, καὶ ὠκύμορον Φλόγα νήσας,
 ἄγχι πυρὸς κληθείς ὠπλίσσαλο δόρων ἀμορβός.
 ἐν δὲ θέρει χρεῶν Φυγέειν Φλογέσσαν ἐνσπῆν,
 ἄζην τ' ἡελίῃ· κέλομαι δ' ἐπ' ἀέθλον ἰκάνου
 πρώτη ὑπ' ἀμφιλύκη, ὅθ' ἐωθινὸν ἀγροῖῶται 135
 ἰσοεῶη ἐνερέειν ὑπ' εὐπωίητον ἐχέτην
 γειοτόμον δαμάλησιν ἐπιθύνκσιν ἀρῆρον·
 ἢ πάλιν ἐσπερίησιν, ὅτ' ἡελίῳ ζυγα κλήη,
 ὄπωπότε σημαίνεσιν ἑαῖς ἀγέλησι νομῆες,
 εὐτε καλασεύχσιν ἐπὶ σφέερος πάλι σηκῆς 140
 βριθόμεναι μαζῆς τε, καὶ ἔθαθα κυμαίνεσαι·
 οἱ δ' ἀπὸ λαϊνέων ἀμφοῖν προθορόντες ἐναύλων
 πάντες ἑαῖσι Φίλησι περισκαίρεσι τεκῆσαι·
 ἀμφοῖ μὲν εὐγλήνης δαμάλας βλοσυρῶπτε μοάχων
 αὐτὰρ εὐκραίρης οἴας περὶ βληχάδας ἀμνῶ, 145
 μηκάδας αὐτ' ἐρίφω, καὶ Φαρβάδας ὠκέε πάλω.
 Καὶ μὴν τόσσα Φέροντο ποτὶ κημῆς ζυλόχης τε
 ἐργωπῶνοι κρατεροὶ Δήρης ἐρικυδέος ὄπλα,
 ἔντεά τ' εὐθήροιο μέγα πνεύοντα Φόνοιο·
 δίκηῦά τε, χαλίδας τε, βρόχων τε πολύζονα δεσμά, 150
 ἀοκυας, εὐσρεφέας τε λυγῆς, ταναόν τε πᾶναβρον,
 αἰχμῆν τριγλώχινα, σιγύνην εὐρυκάρηνον,
 ἀρπάλαγον, κάμακᾶς τε, καὶ εὐπῆρον ὠκὺν οἰσόν,
 Φάσγανα, βαπληγᾶς τε, λαγωφόνον τε τράικναν,
 ἀψυλίδας σκολιάς, μολιθοσφιγᾶς τε κοράνας, 155
 σπαρτέδελον μῆονθον, εὐπλεκλόν τε ποδάργον,
 ἀμμαλά τε, σάλικᾶς τε, πολὺγλήνον τε σαγήνην.
 Ἰωπαῆς δ' ἐς Θήρην μέγα κυθήνης ἀγέδαω
 ἀρσενας, ἔ μόνον ὅτι χερειόνες εἰσι πόδεσαι

θηλύτεραι τελέειν δολιχὸν δρόμον ἐν ζυλόχοισιν, 160

ἀλλ' ὅτ' ἀλεύσασθαι χρειώ Φιλοδέμνιον ἦτορ
ἴστων ἰκνωπῶδων, ἀπὸ δ' ἴστωάδα τηλόσ' ἐρύκειν,
ὄφρα κε μὴ χρεμέθωσι λιλαϊόμενοι Φιλότηϑ,
καί τ' αἰόντ' αὐδὴν κρευερὴν Φύζανδε νέωναι
νεβροὶ, δορκαλίδες τε θοαὶ, καὶ δειμαλέος πῶζξ. 165

Ἰστων δ' αἰόλα Φῦλα· τόσ' ἔθνεα μυρία πῶλων
ὅσσα βροτοῖσι γένεθλα δεδασμένα σῖτον ἔδασιν·
ἀλλ' ἔμπης ἐρέω, τόσσοι μετὰ πᾶσι κραταῖοι,
ὅσσοι θ' ἴστωαλέοισιν ἀριεύσιν ὀμίλοις·

Τυρσηνοὶ, Σικελοὶ, Κρηῆτες, Μάζηκες, Ἀχαιοὶ, 170
Καππαδόκαι, Μαῦροι, Σκυθικοὶ, Μάσσητες, Ἑπαιοὶ,
Ἴονες, Ἀρμένιοι, Λίβυες, Θρηήκες, Ερεμβοί.

Ἰστων δ' ἐν πάνησσι πανέξοχον ἐφράσσαιϑο
ἰδμονες ἴστωδρομῶν καὶ βυκολίων ἐπίεροι,
εἶδεν ὅς τείσοισιν ὅλον δέμας ἐστὲφάνωλαι. 175

Βαῖον ὑπὲρ δειρῆφι μετήρορον ὕψι κάρηνον
αἰέροι, μέγας αὐτὸς ἐὼν περιηγέα γῆα.
ὕψι κάρη, νεάτην δὲ γένυν ποτὶ δειράδα νεύει·
εὐρὺ πέλοι Φαιδρόν τε μεσόφρουον, ἐκ δ' ἄρα κόρησς
ἀμφὶ μέτωπα τριχῶν πυκνοὶ σείοιϑο κόρυμβοι. 180

ὄμμα τορὸν, πυρσωπὸν, ἐπισκύνιοισι θαΦοινόν·
εὐρέϊαι ρῖνες, ζῶμα δ' ἄρκιον, ἕατα βαῖά·
γυραλή δειρῆ τελέθει λασιαύχενϑ ἴστωα,
ὡς ὅτε χαιτήσσο λαφον νεύει τρυΦάλαια.
πυλὺ πέλοι σέρνον, δολιχὸν δέμας, εὐρέα νῶτα, 185

καὶ ῥάχισ ἀμφιδύμϑ μέσον ἰχία πιαινῶσα·
ἐκ δὲ θεοὶ πολλὴ μετόπιωθε τανύτριχϑ κρη·
μηροὶ δ' εὐπαγέες, μυώδες, αὐτὰρ ἐνεοθεν
ὀρθοτενεῖς δολιχοὶ τε ποδῶν περιμήκεες αὐλοὶ,
καὶ μάλα λεπταλέοι, καὶ σαρκὶ λελειμμένα κῶλα, 190
οἷα τανυκραίροισιν ἀελλοπῶδεςσ' ἐλάφοισι·
καὶ σφυρὸν ἀσκλίνοϑο, θεοὶ δὲ περιδρομϑ ὀπλη
ὕψι μάλ' ἐκ γαίης, πυκινὴ, κερόσσο, κραταῖή·
τοῖός μοι βαῖνοι κρατερὴν θήρειον ἐνυῶ

Θυμαίνων, συνάβλος ἀρήϊος, ὄβριμος ἴππος· 195

Τυρσηνοὶ τοιοῖδε, καὶ Ἀρμένιοι, καὶ Ἀχαιοὶ,
Κατωπαδοκαί τε κλυτοὶ Ταύροι προπαρόντες νέμονται.

Θαῦμα δὲ Καππαδοκεσσι μέγ' ἔδρακον ὠκυπόδεσσιν·
εἰσόκε μὲν νεογιλὸν ὑπὸ σωματέσσιν ὀδύηα,
καὶ γλαγερόν Φορέωσι δέμας, τελέεσθ' ἀμειννοί· 200

κραιπνότεροι δὲ πέλασσι, ὅσω μάλα γηράσκησι.

κείνης ἐς πόλεμον μεγαλήνορα θωρήσσοιο,
αἰθωνάς τ' ἐπὶ Θῆρας, ἔπει μάλα θαρσήνετες
ὄπλοισ ἀηλιάαν, πυκινὴν ῥῆξά τε Φάλαγγα,
θῆρσί τ' ἐναλίωσιν ἐναντίασθηρίσασθαι· 205

Πῶς μὲν γάρ τε μάχαισιν ἀρήϊος ἔκλυεν ἴππῳ

ἦχον ἐγεροσίμβον δολιχῶν πολεμηῖον αὐλῶν;
ἢ πῶς ἅντα δέδορκεν ἀταρμύκιοισιν ὄπωπαῖς
αἰζηοῖσι λόχον πεπωκασμένον ὄπλίτησι,

καὶ χαλκὸν σελαγεῦνθα, καὶ ἀσράπηνια σίδηρον, 210

καὶ μάβην εὔτε μένειν χρεῖω, πότε δ' αὖτις ὀρῶεν,

καὶ μάβην εἰσαίειν κρατερόν σύνθημα λοχαγῶν;

πολλάκι καὶ θήϊων ἀνδρῶν ἔπελάσσειο πύργους.

ἦρεμος, αἰγλήεσσαν ὑπόπτερον εὔτε βροτοῖσιν
ἀσπῶις ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικάρσιον ἀσπίδι εἰρίδει, 215

ὅππότε ἔελδῶναι θήϊων πόλιν ἐξαλαπάξαι,

καὶ πεδίον τεύχῳσι μετήροαν ἐπλάθειον,

δαίδαλέον, πυκινόν, πολυόμφαλον, ἀντία δ' αἴγλη

χαλκῆ ἀποθρώσκει Φαιθοντιάς· αἴψα δ' ὀπίσσω

κλινομένης αἰλίνοσ ἀπασράπην παλὺς αἰθήρ. 220

Ἴπποισ μὲν περίαλλα Φύσις πόρε τεχνήεσσα

ἡμερίων κραδίην, καὶ σῆθεσιν αἰόλον ἦτορ.

αἰὲν γινώσκησιν ἐόν Φίλον ἠνιοχῆα,

καὶ χρεμέθεσιν ἰδόντες ἀγακλυτὸν ἡγεμονῆα,

καὶ πολέμοισι πισόνια μέγα σενάχεσιν ἔταῖρον. 225

ἵππος ἐν ὑσμίνῃ ῥῆξέν ποτε δεσμὰ σιωπῆς,

καὶ Φύσιος θεομῆς ὑπερέδραμε, καὶ λάβεν ἠχὴν

ἀνδρομέην, καὶ γλῶσσαν ὁμοῖον ἀνθρώποισιν.

ἵππῳ ἐνάλιῳ δὲ Μακεδονίῃ βασιλῆος

ΒηκεΦάλας ὄπλοισιν ἐναντία θηριάσκειν. 230
 ἴαωϑ ἔω ἀνθερίκων ἔθειεν κέφοισι πόδεσσιν·
 ἀλλϑ ὑπὲρ πόμπιο, καὶ ἔσεΦάνην ἐδίηεν·
 ἴαωϑ ὑπὲρ νεΦέων χιμαροκλίονον ἤγαγε Φῶτα·
 καὶ χρεμέβων ποτὲ πῶλϑ ὑΦ' ἠνίοχοιο δόλοισι
 θήκαλο τὸν Περσῶν Ασηγενέων βασιλῆα. 235
 ἔξοχα δ' αὖ τίεσι Φύσιν· τόδε πάμπαν ἄπυσον
 ἐς Φιλότηα μολεῖν, τὴν ἔθέμις· ἀλλὰ μένεσιν
 ἄχραντοι μυσῶν, καθαρῆς δ' ἐράεσι κυβέτης.
 Εκλυον ὡς προτάροιβε πολυκλεάνων τις ἀνάκλιων
 καλὸν ἔχεν πεδίοις ἴαωων ἀγελαῖον ὄμιλον, 240
 τῆς πάντας μετέπειτα δαμασσαμένη προβελύμενης
 ἴαωαλέη νῆσϑ πρόλιπεν δύο, μητέρα μένην,
 καὶ μητρός Φιλίης ὑπομάζιον εἰσέτι πῶλον.
 αὐτὰρ ἔπει μέγας ἦν, πειρατο χέτλιϑ ἀνήρ
 μητέρα παιδὸς εἰὸ παρ' ἀγκοίνῃσι βαλέσθαι· 245
 τῆς δ' ὡς ἔν ἐνόησεν ἀναανομένης Φιλότηα,
 καὶ γάμον ἀμφοτέροισιν ἀπάμολον, αὐτίκ' ἔπειτα
 αἰνὰ τίηυσκόμενος, δολίην ἐπὶ μήτιν ὕΦαιεν,
 ἐλπόμενος καλέειν γένος ἴαωωισιν παλινόρσον.
 ἀμφω μὲν πρώτιστα καλύψατο βυσσοδομεύων 250
 ἄλλοισι ῥινοῖς, μετέπειτα δὲ χρίσεν ἐλαίω.
 πᾶν δέμας εὐώδει, κηώδει· ἐλπετο γὰρ δὴ
 ὄδμην προσευτέστην ἀπαμαλδῦναι Φιλότηης.
 καὶ λάβεν, ὦ μάκαρες, ῥέζων κακά· καὶ τέβλεσο
 ξυνὸς ἀπόπλιτος θάλαμος συγερώτατος ἴαωωις, 255
 οἶος ἐν ἀνθρώποισιν ἐνυμΦεύθη προτάροιβε
 Καδμείος γάμϑ αἰνὸς ἀλήμονος Οἰδιπόδαο.
 οἱ δ' ὅτε γυμνωθέντες ἐν ἄτην ἐνόησαν,
 λοξῆσιν δ' ἀβήσαν ἀνιαζόντες ὄαωωαῖς,
 ἢ μὲν ἄρα τλήμων ἄγονον γόνον, αὐτὰρ ὄγ' αἶψα 260
 αἰνογάμος, κακόλεπρος, ἀμήτορα μητέρα διελήν,
 ὕψι μάλ' ἠέροθησαν ἀμείλιχα Φυσιόωντε,
 δεσμά τ' ἀπαρρήξαντες ἴτη μεγάλα χρεμέθοντες,
 οἶα θεὸς μάκαρας μαρτυρόμενοι κακότηϑ·

αὐράς τ' εὐχόμενοι πολυπῆμονι νυμφευτῆρι· 265
 οἷψ' ἐδὲ μυρόμενοί τε, καὶ ἄρχετον αἴσσοντες,
 αὐτιπῆρην πέτρῃσιν εἰς κεφαλὰς ἐλάωντες,
 ὅσα συνηλοῖσαν, ἐὼν δ' ἀπὸ Φέγγος ἄμερσαν,
 αὐτοφόνου κλίναντες ἐπ' ἀλλήλοισι κάρηνα.
 οἷθε Φάτις προτέρη κλέος ἔσπασι μὲγ' αἰδοῦ. 270

Ἰσῶων δ', ὅσα γένεθ' ἀτίηλατο μυρῖ[⊙] αἴα,
 ὠκύτατοι Σικελῶι, Διλυθῆιον οἶτε νέμονται,
 καὶ τρικάρηνον ὄρος, ὅθι τοι σκέπας Εὐκαλάδιου,
 πυρροῖς αἰθερίοισιν ἐρευγομένοιο κεραυνῷ,
 Σικαῖης Αἴτης ἀνκαχλάσιν ἀίναον πῦρ. 275

κροαπνότεροι Σικελῶν δὲ παρ' Εὐφρήταο ῥέεθρα
 Ἀρμένιοι, Πάρθοι τε βαθυπλόκαμοι τελέθων.
 ἀλλ' ἄρα καὶ Πάρθοισι μέγα προφέρῃσιν Ἰθῆρες
 ὠκυτέροισι πόδεσσι κροαίνοντες πεδίοισι·
 κείνοισιν τάχα μὲν[⊙] ἐναντίον ἰσοΦαρίζει 280

αἰετός αἰθερίοισιν ἐπιθύων γυάλοισιν,
 ἢ κίρκ[⊙] ταναῆσι τινασσόμεν[⊙] πῆρυγέσσιν,
 ἢ δελφίς πολιοῖσιν ὀλιθαίων ῥοβίοισι.
 τόσσον Ἰθῆρες ἔασσι θεοὶ πόδας ἠνεμόντας·
 ἀλλ' ὀλίγοι, βαιοὶ τε μένος καὶ ἀνάλκιδες ἦτορ, 285

καὶ δρόμον ἐν παύροισιν ἐλεγχόμενοι σαδίοισιν·
 εἶδα δ' ἀγλαόμορφα κλυτὸν δέμας ἀμφίεσανθ[⊙],
 ὅσπλην δ' ἔκρατερην, πηλότροφον, εὐρυπέδιλον.

Μαύρων δ' αἰόλα Φύλα πολὺ προφέρῃσιν ἀπάων
 ἀμφὶ δρόμους ταναῆς τε, ἢ ἀμφὶ πόντος ἀλεγεινῆς· 290
 καὶ λίβυες μετὰ τῆς δολιχὸν δρόμον ἐκβέλεσσιν·
 εἶδα δ' ἀμφοτέροισιν ὁμοῖα, πλὴν ὅσον αὐτὴ
 μείζονες εἰσιδέειν λίβυες κρατεροὶ γεγάασιν.

ἀλλὰ δέμας δολιχαί· πλευρῆσι γὰρ ἀμφίς ἔχχσι
 τῶν ἄλλων πλευρὰ, σπαθίην κλίνα θ', ἔγκεν εἰσὶ 295
 πάσσονες εἰσιδέειν καὶ κρείσσονες ἰδὺς ὄρχειν.

ἰαθλοὶ δ' ἠελίχ Φορέειν πυρόεσσαν ἐραὴν,
 καὶ τε μεσημεριὴν δίψας δριμύτων ἐνιπῆν.
 ἔσπασσι Τυρσηνοὶ δέ, καὶ ἀπῶλτα Κρήσια Φύλα[⊙]

ἀμφοτέρον κραταιοὶ τε θέειν, δολιχοὶ τε πέλοισι. 300
 Μαύρων ἀκύτεροι Σικελοὶ, Σικελῶν δὲ τε Πάρθοι,
 καὶ χαρτωρὶ τελέθεισι καὶ ἔξοχον αἰγλήντες,
 καὶ μῆνοι μίμνῃσι μέγα βρούχημα λείονθ'.
 ἦ γὰρ τοι θήρεσσιν ἐπ' ἄλλοις ἄλλα γένεθλα
 ἴστων ἀρμενα, πολλὰ τὰ τοι Φραζέσιν ὄστωπαί. 305
 σικλοπόδεςσ' ἐλάφοις κυανώπτεας ὄστωλίζιο,
 ἀρκίοισι γλαυκῆς, καὶ πορδαλίεσσι σαφονῆς,
 αἰθῶνας δ' ἴστωπας πυριλαμπτεάς ἀμφι σύεσσι,
 αὐτὰρ ἐριγλήνης χαρτωρῆς χαρτωροῖσσι λέεσι.

Κάλλι' δ' ἐν πάντεσσι πέλει πακτωέροχος ἴστωπος 310
 Νισαῖθ', τὸν ἄγχιον ἐρικρέανσι βασιλῆες,
 καλὸς ἰδεῖν, ἀταλὸς τε φέρειν εὐπειθεῖ δισμῶ,
 βαιὸς μὲν κεφαλῆν, πολλὸς δὲ βαθύτριχα δειρῆν,
 κυδιῶν ἐκάτερθε μελιχρώοισιν ἐθείραις.

Καὶ μὴν ἄλλο γένεθλον ἐπήραλον ὠπήσαμο, 315
 σικλὸν, ἀρίζηλον, τῆς ἀρύγας καλέεσσι,
 ἢ ὅτι καλλικόμοισιν ἐν ἔρεσιν ἀλδήσκουσιν,
 ἢ ὅτι πάγχυ θέλῃσ' ἐπὶ θηλυέρεσιν ὀρέειν.
 διὰ δ' ἐπ' ἀρύγων τελέθει πολυανθέα κάλλη.
 τοὶ μὲν γὰρ δειρῆν, καλλίτριχά τ' εὐρέα νῶτα 320
 γεγράφεται δολιχῆσιν ἐπήτριμα ταινίησι,
 τίγριες οἶα, θοῆ κραταιῶν Ζεφύροιο γενέθλη.
 τοὶ δ' ἄρ' εὐτροχάλοισι περιδρομα δαιδάλλονται
 σφραγίσιν πυκνῆσιν, ὁμοίᾳ πορδαλίεσσι,
 τῆς ἐτι νησιάχης γράψαν τεχνήμονες ἄνδρες, 325
 αἰδομένω χαλκῶ ταναῆν τρίχα πυρσεύοντες.

Δηθάκι δ' ἄλλα βροτοὶ πανεπίφρονα μητίσαστο,
 πῶλον ἐπιγράφαι κὰν νηδυῖ μητρὸς ἔοντα.
 ὦ πόσση κραδίη, πόσση μερόπτεσσι πέλει φρήν.
 ἔρξαν ὄπως κ' ἐθέλωσι· θέσαν πολυειδέας ἴστωπας, 330
 μητρὸς ἐτι γλαγεῆσι περιχομένους λαγόνεσσιν.
 ὄστωπτε θηλυτέρη γὰρ ἐλη Φιλοτήσιος ὀρμή,
 ἴστων δ' ἐγγὺς ἰόντα κλυτὸν μεγαλήτορα μίμνη,
 θῆ τότε δαιδάλλεσσι πόσιν καλὸν, ἀμφὶ δὲ πάντα

πᾶν δέμας εὐσίκοισι περὶ χροῖσι γράφῃσι, 335

καὶ ποτὶ λέκτρον ἄγχι ἐπ' ἀγλαίῃ κομόωντα.

ὡς δέ τις ἠϊθέων ὑπὸ νυμοκόμοισι γυναιξὶν

εἶμασιν ἀργενοῖσι καὶ ἄνθεσι πορφυρέοισι

σεψάμεν^Θ, πείων τε Παλαισίνοιο μύροιο,

εἰς θαλαμον βαίησιν ὑμῆν ὑμέναιον αἰείδων· 340

ὡς ἴαπων σπέρχοντα, γαμήλιά τε χρεμέθοντα,

πρόαδεν εἰς ἀλόχοιο, κλυτὸν πόσιν, ἀφριόοντα

δηρὸν ἐρητύσσι, Φίλης λελημμένον εὐνῆς·

ὄψε δέ τοι μεθιάσιν ἐπ' ἠρατον εἰς Φιλότητα.

ἢ δ' ὑποκοσσαμένη πολυανθεὰ γείνατο παῖδα, 345

νηδυῖ μὲν πόσι^Θ γόνιμον θορὸν αἰείρασα,

δεξάμένη μορφήν δὲ πολύχρονον ὀφθαλμοῖσι.

Τοῖα νυ κακείνοι, τοῖσιν δόνακες μεμέληται,

μησάσθην πυκνοῖσι νοήμασιν ἰξευτῆρες,

ὄπωπότε δαιδάλλωσι πέληιάδεσσι νεοσσῆς. 350

εὔτε γὰρ εἰς Φιλότητα θοαὶ τρήρωνες ἴωσι

μιγνύμεναι σομάτεσσι βαρυθρόγοις ἀλόχοισι,

δὴ τότε μῆτιν ὑφαίνε κλυτὴν τιθασοτρόφ^Θ ἀνῆρ·

ἄγχι δὲ θηλυτέρησιν ἐθήκατο δαίδαλα πολλὰ,

εἶματα πορφυρέα· ταὶ δὲ κλυτὸν ὄσσε βαλῶσαι, 355

δυμὸν ἰαινόμεναι τίκτεσ' ἀλιπὸρφυρα τέκνα.

Ναὶ μὴν ᾧδὲ Λάκωνες ἐπίφρονα μητίσαντὸ

αἰσι Φίλαις ἀλόχοις, ὅτε γαστέρα κυμαίνωσι.

γράψαντες πινάκεσσι πέλας θέσαν ἀγλαὰ κάλλι,

τῆς πάρος ἀσράψαντας ἐν ἡμερίοισιν ἐφέβης, 360

Νιρέα, καὶ Νάρκισσον, εὐμελίην δ' Ἰάκινθον,

Κάσσορα τ' εὐκάρυθον, καὶ ἀμυκοφόνον Πολυδεύκην,

ἠϊθέως τε νέης, οἳ τ' ἐν μακάρεσσιν ἀγχοῖ,

φοῖβον δαφνοκόμην, καὶ κισσοφόρον Διόνυσον·

αἱ δ' ἐπιτέρωνται πολυήρατον εἶδ^Θ ἰδῶσαι, 365

τίκτεσίν τε καλῆς ἐπὶ κάλλι πεπηγῆαι.

Τοῖα μὲν ἀμφ' ἴαποισιν· ἀτὰρ κατάβηθι Φίλη Φρῆν

εἶμον ἐπὶ σκυλάκων, τόσσοι τ' ἐπὶ πᾶσι κύνεσσιν

ἔξοχ' ἀρίζηλοι, μάλα τ' ἀγρευτῆροι μέλονται.

Παιόνες, Αυσόνιοι, Κάρες, Θρηήκες, Ιθήμες, 370
 Αρκάδες, Αργεῖοι, Λακεδαιμόνιοι, Τεγεῆται,
 Σαυρομάται, Κελτοὶ, Κρήτες, Μάγνητες, Ἐπειοὶ
 ὅσσοι τ' Αἰγυπῆσιο πολυφαμάβοισιν ἐπ' ὄχθαις
 Βυκολίων ἔροι, Λοκροὶ, χαροποὶ τε Μολαῖσοι.

Εἰ δὲ νῦ τοι κεράσαι Φίλον ἔπλετο δῖα γένεθλα, 375
 εἴαρι μὲν πρώτιστα λέχῃ πόρσυνε κύνεσσιν·
 εἴαρι γὰρ μᾶλλον Φιλοτήσια μέμβλεται ἔργα
 θηρσί τε καὶ σκυλάκεσσι, καὶ ἐλομένοισι δράκωνσιν,
 ἠερίοις τ' ὄρνισι, καὶ εἰναλίοις νεπώδεσσιν.

εἴαρι μὲν χολόεντος ἔχισ πεφορυγμένῃ ἰὲ 380
 ἰκθὸ λέχῃ ποτὶ θῖνα θαλασσαιῆς ἀλόχοιο.
 εἴαρι πόντος ὅλος δὲ περισμαραγεῖ κυβερεῖη,
 καὶ νέπωδες γαμέοντες ἐπιφρίσσωσι γαλήνη·
 εἴαρι καὶ τρήρωνες ἐπιθύουσι πελείαις,

ἴπῳποι δ' ἀγραύλοισ ἐπὶ φορβάσιν ὄωλίζονται, 385
 ταῦροι δ' ἀγροτέρας ἐπὶ πόρτιας ὀρμαίνωσι,
 καὶ κτίλοι εἰλικόντες ἐν εἴαρι μηλοδατεῦσι,
 καὶ κάπροι πυρόεντες ἐποχμάζωσι σύεσσι,
 καὶ χίμαρες λασίησιν ἐπιπαυεύωσι χιμαίραις.
 καὶ δ' αὐτοῖς μερόπωσιν ἐν εἴαρι μᾶλλον ἔρωτες· 390
 εἴαρι γὰρ πάνδημος ἐπιβρίθει Κυβέριεα.

Ἔθνεα σοὶ δὲ κυνῶν θαλαμηπόλιόντι μελέσθω
 ἄρμενά τ' ἀλλήλοισιν, εἰκότεα τ' ἔξοχα Φῦλα.
 Αρκάδας Ἠλείοις ἐπιμίσγω, Πάιοσι Κρήτας,
 Κᾶρας Θρηήκιοις, Τυρσηνὰ γένεθλα Λάκωσι, 395
 Σαρματικόν τε πόσιν Φορέοις πρὸς Ἰθηρίδα νύμφην.
 ὦδὲ μὲν εὖ κεράσειας. ἀτὰρ πολὺ φέρτατα πάντων
 Φῦλα μένει μονόφυλα, τὰ τ' ἔξοχα τεκμήραντο
 ἄνδρες ἐπακίηρες· τὰ δὲ μυρία Φῦλα πέλονται,
 τῶν ἄμοθεν μορφαί τε καὶ εἶδεα τοῖα πελέσθων. 400

Μηκεδανὸν κρατερόν δέμας, ἄρκιον ἠδὲ κάρηνον,
 κῆφον, εὐγλήνον, κυαναὶ σίλβοιεν ὄπῳπαί·
 κάρχαρον, ἐκτάδιον τελέθοι σῶμα, βασιὰ δ' ὑπερθεῖν
 ἄτατα λεπταλέοισι περισέλλωνθ' ὑμένεσσι.

δειρῆ μηκεδανῆ, καὶ σῆθεα νέρθε κραταῖα, 405
 εὐρέα· τῶ πρόσθεν δέ τ' ὀλιζοτέρω πόδε ἔσων,
 ἄρθοτενεῖς κάλων ταναοὶ δολιχῆρες ἴσοι,

εὐρέες ὠμοπαλάται, πλευρῶν ἐπικάρσια τασσά,
 ὄσφύες εὐσαρκοί, μὴ πόνες· αὐτὰρ ὅπαιθε 410
 σφιγνῆ τ' ἐκτάδιός τε πέλοι δολιχόσκιος ἄρη.
 τοῖσι μὲν ταναοῖσιν ἐΦοπλίζοντο δρόμοισι
 δόρκοις, ἢ δ' ἐλάθοισιν, ἀελλόποδ' ἰε λαγωῶ.

Θῦροι δ' αὐθ' ἕτεροι, τοῖσιν μενεδήϊος ἀλκῆ,
 ὄσσοι καὶ ταύροισιν ἐπέχραον ἠὺ γενεῖσις, 415
 καὶ σύας ὑβρισηῆρας ἐπαΐζαντες ὄλεσαν,
 ὄσσοι μὲν λέοντας εἰς τρεῖσιν ἀνακτας,
 ζατρεφέες, πρῶνεσσιν εἰοικότες ἀκρολόφοισι.

σιμότεροι μὲν ἔασι προσώπασατα, δεινὰ δ' ὑπερθε 420
 νεύει ἐπισηκνυῖσι μεσόφρα, καὶ πυρόεντες
 ὀφθαλμοὶ χαροπῆσιν ὑποσίλθοντες ὀπωπαῖς·
 ῥινὸς ἄπας λάσιθ', κρατερὸν δέμας, εὐρέα νῦτα·
 κραιπνοὶ δ' ἔτελέθων, ἀτὰρ μένος ἔνδοθι πολλόν,
 καὶ δένος ἄφραστον, κραδίη καὶ θυμὸς ἀνααδής.

Ες μὲν νυν θήρη ὀπλίζεο τοῖα γενέθλα 425
 αἰχμητῶν σκυλάκων, τοὶ κνώδαλα πάντα θύονται.
 χροικαὶ δ' ἀργεναὶ τε κακαὶ μάλα, κυάνεαί τε·
 ἔτε γὰρ ἡελίοιο φέρειν μένος ὠκα δύναται
 ἔτε νιφοβλήτοιο μένος πολυχημέρα ὤρης.

κεῖνοι δ' ἐν πάντεσσιν ἀριστεύουσι κύνεσσι, 430
 τοῖς ἴκελοι μορφαὶ μάλα θήρεσιν ὠμησῆσι,
 μηλοφόνοισι λύκοις, ἢ τίγρεσιν ἠνεμοέσσασι
 ἢ καὶ αἰλωπεκέεσσι, θοαῖσί τε πορδαλίεσσιν,
 ἢ ὅπασοι δῆμητρι πανέκελον εἶδ' ἔχουσι
 σιτόχροοι· μάλα γὰρ τε θοοὶ κρατεροὶ τε πέλονται.

Εἰ δὲ νύ τοι πιτυτὴ σκυλακοτροφίη μεμλήται, 435
 μήπωτ' ἀμέλγεσθαι σκύλακας νεοθηλεῖ μαζῶ
 αἰγῶν, ἢ προβάτων, μηδ' οἰκιδῆσι κύνεσσι·
 ἢ γὰρ τοι νωθροὶ τε καὶ ἔτιδανοὶ βαρῦβοιεν·
 ἀλλ' ἐλάφων ἢ περ μαζῶ, τίθασθ' τε λεαίνης,

ἢ περὶ δορκαλίδων, ἢ νυκτιπόροιο λυκαίνης· 440
 ὧδε γὰρ ἂν κρατερός τε καὶ ὠκείας ἔξοχα θείης,
 εἰδομένης αὐτῆσι γαλακτιοφόροισι τιθηναῖς.

Αὐτὰρ νηπιάχοισιν ἔπ' ἐνόματα σκυλάκεσσι
 βαιὰ τίθει, θοὰ πάντα, θοὴν ἵνα βάζῃ ἀκμή.
 ἴπποισι κρατεροῖσι δ' ὁμήβεις ἀγρευτῆρες 445
 ἐξέτι νηπιάχων ἔσων, μερόπεςσιν τε πάσιν
 ἠθάδιοι Φίλιοι τε, μόνοισι δὲ θήρεσιν ἐχθροί·
 μηδ' ὑλάειν ἐθέλειεν, ἔπει μάλ' ἀγρευτῆρσι
 σιγῇ τέθμιός ἐστι, πανέξοχα δ' ἰχθυητῆρσιν.

Εἶδεα δὲ τριβίης δυσδερκέος ἔπλετο δισσαί, 450
 ἀνδρῶν, ἠδὲ κυνῶν. μέροπες μὲν ἄρ' αἰολόβηλοι
 ὄμμασι τεκμήραντο, καὶ εὖ φράσσαντο κέλευθα·
 μωξωτῆρσι κύνες δὲ πανίχνια σημῆναντο.

καὶ μὴν ἀνθρώποισι πέλει περιδέξιος ὥρη
 χειμερῆν, τριβίησι δ' ἀμοχθήτοισιν ὀπωπαῖς, 455

ἕνεκα καὶ νιφετοῖσι γεγραμμένα πάνθ' ἀμ' ὄραται,
 καὶ πηλοῖσι μένει τετυπωμένα δεικέλα ταρσῶν.
 ἐχθρὸν ἔαρ δὲ κύνεσσι, Φίλον δὲ πέλει μετοπωρον·

εἶασι γὰρ βοτάνησιν ἄδην ποιητρόφος αἶα
 ἀνθεσι πληθύνει τε πολύπνοος, ἀμφὶ δὲ πάντα 460

εὐτέφανοι λειμῶνες ἀνήροτα πορφύρεσσι,
 καὶ πᾶσαν τριβέεσσι εὐρίνοισι κύνεσσι
 ὁδμὴν ἠγῆτεραν ἀμαλδύνεσιν ἀρχεαι.

αὐτὰρ ἐν εὐκάρπῳ γλυκεροσαφύλῳ φθινοπωρῶ
 ποῖαι καὶ βοτάναι καὶ τ' ἀνθεα γηράσκει, 465
 γυμνὴ δὲ σκυλάκεσσι μένει θήρεος αὐτμή.

Ἔστι δὲ τι σκυλάκων γένος ἄλκιμον ἰχθυητῶν,
 βαιὸν, ἀτὰρ μεγάλης ἀντάξιον ἔμμεν' αἰοιδῆς·
 τῆς τράφεν ἄγρια Φύλα Βρετανῶν αἰολονώτων,
 αὐτὰρ ἐπικληθὴν σφᾶς Λυγασσαίης ὀνόμησαν· 470

τῶν ἦτοι μέγ' ἔστι μὲν ὁμοῖον ἔτιδανοῖσι
 λίχνοις οἰκιδίοισι τραπεζήεσσι κύνεσσι,
 γυρὸν, ἀσαρκότατον, λασιότριχον, ὄμμασι νωθές·
 ἀλλ' ὀνύχεσσι πόδας κεκορυθμένον ἀργαλείοισι,

καὶ θαρminoῖς κυνοδῶσιν ἀκαχόμενον ἰοφόροισι. 475

ρίνεσι δ' αὐτε μάλιτα πανέσχός ἐστιν ἀγασσεύς,
καὶ τριβὴ πανάρις, ἐπεὶ κατὰ γαῖαν ἰόντων
ἴχνιον εὐρέμεναι μέγα δὴ σοφός, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
ἴδμων ἡερίην μάλα σημήνασθαι αὐτμῆν.

Καὶ τις ἐπακλήρων πειρηθῆναι σκυλακῶν 480

ἡμείρων, πρωτάρουθε πυλάων αἰπεινάων
ἢ νέκυν, ἢ ζῶοντα φέροι παλάμησι λαγωῶν·
ἐρωτῶζει δὲ πάρουθε παραισασθὸν ἀτραπαιτοῖο,
πρῶτα μὲν ἰθεῖαν, μετέπειτα δὲ δοχμὸν ἐλαύνων,
λαίῃ, δεξιτερῇ, σκολιὴν ὁδὸν ἀμφοῖς ἐλίσσων. 485

ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλὸν ἀπ' ἄστου ἠδὲ πυλάων
ἔλθη, δὴ τότε βοθρὸν οὐζάμενον κατέβαλε·
νοσήσας δ' ἐπὶ ἄστου, παλίσσουτ' αὐτικὴ ἀγινεῖ
ἀτραπαιτοῖο πέλας κίνα μέρμερον· αὐτὰρ ὄγ' αἰψὰ
ἀφῆθη, φοιμάα τε λαγωεῖς ὑπ' αὐτμῆς. 490

ἴχνια μαστευεὶ δὲ κατὰ χθονός, ἐδὲ μάλ' εὐρεῖν
ἡμείρων δύναται, μάλα δ' ἀχαλαῶν ἀλάληται·
ὡς δ' ὅτε τις κῆρη δέκατον περὶ μῆνα σελήνης
πρωτοτοκῶν λοχίῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι τυπῶϊσα,
λύσατο μὲν πλοκάμυς, λύσεν δ' ἀπὸ δαίδαλας μαζῶν, 495

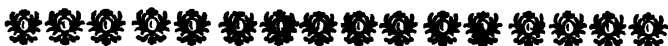
ἢ δ' ἀχίτων, δειλὴ τε, καὶ ἀκρόδεμον εἶσα
σρωφᾶται πάντα κατὰ δώματα, καὶ μογέεσα
ἄλλοτε μὲν πρόδομον μετάνίσσεται, ἄλλοτε δ' αὐτε
ἐς λέχου ἰθύνει, ποτὲ δ' ἐν κονίσι βιφείσα
κακύνει ροδέησιν ἐπισμῆχιστα παρειαῖς. 500

ὡς ὄγε θυμοβόροισιν ἀνιάζων οὐδύνησι
τῇ καὶ τῇ θύνει τε καὶ ἐξείης ἐρεεῖνει
πάντα λίθον, καὶ πάντα λόφον, καὶ πᾶσαν ἀταρπὸν,
δένδρεά θ', ἡμερίδας τε καὶ αἱμασιας καὶ ἀλωάς.

ἀλλ' ὅσπ' ἴχνου ὄψ' ἐδιηρείσιο τυχήσῃ, 505
καίχαλάα, κνυζεῖ τε κεχαομένον, οἷά τε τυβῆαι
σκιωτῶσιν δαμάλαι περὶ πόρτιας ἐβατοέσσας·
ὡς καὶ τῶ μάλα θυμὸς ἐχῆματο, στυόμενον δὲ
εἰλεῖται σκολιοῖσιν ἐπεμβεσθῶς πεδίοισιν.

ἔδ' ἀπό μιν πλάγξαις, ἔδ' εἰ μάλα τηλόσ' ἐλαύνοις· § 10
 ἰθύει δ' ἀπὸ γλυκερῆς δεδραγμένῳ ὀδμῆς,
 εἰσόκε τέρμα πόνιο, καὶ εἰς βαλβίδα περήση.
 εἰ δέ μιν ὀπλίσσειας ἀθρεύτοισι λαγαῶις,
 λάβη μὲν πελάει, μετὰ δ' ἴχνιον ἴχνῳ ἐρείδει,
 βαιὸς ὑφ' ἡμερίσιν κεκαλυμμένῳ ἢ καλάμησιν, § 15
 οἶά τε ληϊστῆρ ἐριφοκλόπῳ, ὅσπερ νομῆα
 ὑπνώοντα πέλας δεδοκμημένος ἤρεμῳ ἔρπει·
 ἀλλ' ἄτε δὴ λόχμησι λαγαῶησι πελάσση,
 ῥίμῳ ἔθορον τόξω ἐναλίμῳ, ἢ δρεάκοντι
 συρικῆν, τὸν ὄρινεν εἴς παρῳ ἀτρεμέοντα § 20
 ἰοδόκω χειῆς ἀμαλητόμῳ, ἢ τις ἀροτρεύς·
 ὡς ὅγε κατχαλόων ὠκύς θόρον. εἰ δέ τυχήση,
 ρεῖά μιν ὄξυτέροισι δαμασσόμενῳ ὀνύχεσσι,
 καὶ γενύεσιν ἐλῶν Φόρτον μέγαν ἀντιάσειεν,
 ὠκα φέροι μογέων τε, βαρυνόμενός τε πελάζοι. § 25
 οἴη δ' ἐκ ληϊοῦ φέροι φέρῳ αἰμητοῖο,
 βριβομένη πυρῶν τε μετ' αὐλίον εἴσιν ἀπῆνη·
 τὴν δ' ἐσιδόντες ὄρχσαν ἀολλέες ἀγροῖῶται,
 πρόπρωβι δ' ἀντήσαντες, ὁ μὲν κύκλωσιν ἐρείδει,
 ἀλλῳ ὑπερτερῆν, ὁ δ' ἀν' ἄξονα βραχὴν ἀρήξει, § 30
 εἰς αὐλιν δέ μολόντες ἐλύσανθ' ἰσοβοῆα,
 ταῦροι δ' ἰδρῶντες ἀνέπνευσαν καμάταιο·
 θυμὸς δ' ἠπεδανῆ μέγ' ἐχήρατο βρατελάταο·
 ὡς ὁ μὲν ἰκνεῖται Φόρτον γενύεσιν ἀγινῶν,
 αὐτὰρ ὄγ' ἀντιάα κεχαρημένῳ ὠκύς ἐπακλήρ, § 35
 ἀμφῳ δ' αἰείρας ἀπὸ μητέρῳ ὑψόβι γαίης,
 κόλπωσιν θέτο θῆρα, καὶ αὐτὸν θηροφονῆα.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ
Κ Υ Ν Η Γ Ε Τ Ι Κ Ω Ν

Τ Ο Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν .

Νῦν δὲ ἄγε μοι, Ζηὸς Δύγαυτε, καλλίσφουρε φοίβη,
παρθένε χρυσομίτρη, δίδυμον γένεσσιν Ἀπώλλωνι,
εἰπαμέναι, μερόπων τίς, ἀγαθαιέων δ' ἠρώων,
σῆς ἀπὸ χειρὸς αἴερε μεγακλέα δῆνα θῆρας.

Ἀμφὶ πόδας φολεῖς ἀνεμώδεος ἄγρια Φῦλα 5
θηρομυγῆ, μερόπων μὲν ἐπ' ἰξύν, ἀπ' ἰξυόφιν δὲ
ἴστων ἡμιβρότων ἐπιδρόσιον εὐρατο θῆρην.
ἐν μερότεσσι δὲ πρῶτος ὁ Γοργόνος αἰχρὴν ἀμέρσας,
Ζηὸς χρυσείοιο παῖς, κλυτὸς εὐρατο Περσεύς·
ἀλλὰ ποδῶν κραταιοῖσιν αἰερόμενον πτερυγέσσι 10
καὶ πῖωκας, καὶ θῶας ἐλάζυτο, καὶ γένος αἰγῶν
ἀγροτέρων, δόρκης τε θοῆς, ὀρύγων τε γένεθλα,
ἧδ' αὐτῶν ἐλάφων σικλιῶν αἰσπεινὰ κάρηνα.
ἴστωαλέην δὲ ἄγρην ὁ Φασφόρος εὐρατο Κάστω,
καὶ τῆς μὲν κατέπεφνε, ἐπὶ σκοπῶν ἰθὺς ἀκοντι 15
βαλλόμενον, τῆς δὲ αὐτὴ θοῆς ἴστωσιον ἐλαύνων
θῆρας ἔλε ξυλόχοισι μεσημβρονίῳ δρόμοισι.
πρὸς δὲ μόθῃς θηρῶν κύνρας ὠπλίσει καρχαρόδοξας
διογενῆς πρῶτον Λακεδαιμόνιον Πολυδεύκης,
καὶ γὰρ πυγμαχίῃσι λυγρὸς ἐναρίζατο Φῶτας, 20
καὶ σκυλάκεσσι θοῆς βαλίης ἑδαμάσσατο θῆρας.
ἔξοχα δὲ ἐν σαδίοισιν ὀρειότεροισι μόθοισιν
Οἰνίδης ἤσραψεν ἐνυάλιον Μελίαιον.

ἄρκυας αὐτε βρόχης τε, καὶ ἀγκύλα δίκλυα πρῶτος
 Ἰαπώλυτος μερόπρασιν ἑπακλήρεσσιν ἔφηνε. 25
 Σχονή⊕ πρώτη δὲ κλυτὴ θυγάτηρ Ἀταλάνη
 θηρσί φόνον πηρόεντα σπηδόλος εὐράτο κέρη.
 νυκίριος δὲ λόχης, νυχίην πανεπίκλωπον ἄγρη
 Ωρίων πρώτις⊕ ἐμήσατο κεραδαλόφρων.

Τόσσοι μὲν θήρης κρατεροὶ πάρ⊕ ἡγεμονῆες · 30
 πολλὰς δ' αὖ μετόπιον ἐως ἐδαμάσσατο δριμύς.
 ἔ γάρ τις κέντροισι δαμῆς ἄγρης ἐρατεινῆς
 αὐτὶς ἐκὼν λείψειεν, ἔχει δὲ μιν ἀσπεται δεισμά.
 οἷ⊕ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπ' ἀνθεσιν εἶαρος ὄρη ·
 οἷη δ' αὐτε θέρους γλυκερὴ σπήλυγι χαμμένη · 35
 οἷη δ' ἐν σκοπέλοισιν ἑπακλήρεσσι πάσαδαι
 τερωαλή. πόσση δὲ χάρις κείνοισιν ὄπηδῃ
 αὐτὶς δρεψαμένοισι μελιχρῆς ἀνθ⊕ ὀπώρης;
 ψυχρὸν δ' ἐξ ἄντροιο προχεύμενον ἄργυρον ὕδωρ
 οἷον κεκμηῶσι ποτόν, γλυκερόν τε λοετρόν; 40
 οἷα δ' ἐνὶ ζυλόχοις κεχαρισμένα δῶρα φέρουσιν
 ἐν γλαγεροῖς ταλάροισι παρ' αἰτωλοίοισι νομῆες;

Ἀλλ' αἶγε δὴ ταύρων ζηλήμονα πάγχυ γενέθλην
 πρῶτον αἰίδαμεν, καὶ μυρίον ἔξοχα νεικ⊕,
 αἶψα ὑπὲρ θαλάμοιο πανάγρια δηρίσαντο. 45
 εἰς βασιλεὺς ἀγέληφι τυραννεύων ὄχ' ἄρις⊕
 βαιοτέροις ταύροις καὶ θηλυτέροισιν ἀνάσσει.
 πέφρικεν δ' ἀγέλη κεραδὸν μέγαν ἡγεμονῆα ·
 αἰ δ' αὐτε τρομέουσιν ἐὼν πόσση ἀγριόωντα,
 ὅπῃ μὲν μικήσαιτ', ἄγρια βόες. ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αὐτῷ 50
 ἄλλος ἀποκρινθεὶς ἀγέλης, πλατὺν αὐχένα σείων
 ταῦρ⊕ ἦ, κακείνος ἀναξ σφέεραισιν ἀνάσσει,
 δὴ τότε ἐπ' ἀμφοτέροισιν ὑπέρβιος ἴσατ' ἐνωῶ.
 πρῶτα μὲν ἀντίπρωρον ἐς ἀλλήλους ὀρώοντες
 ἄγρια θυμαίνοντι χόλω μέγα παιφάσσοσι, 55
 καὶ πυρόεν πνεύσι, καὶ ἀμῶνται ποσὶ γυῖαν,
 οἷα κοινόμενοι, προκαλίζονται δ' ἐκάτερθεν,
 ὄξέα κεκλήγοντες ἐνυαλίσειν αὐταῖς.

αὐτὰρ ἐπεὶ σάλπιγγαν ἐφ' ὑσμίνην ἀλεγυμένην,
 ἀχετον αἰόσασιν, εἴοσι δ' ἄφαρ κεράεσσι 60
 πᾶν δέμας ἀλλήλοιν ἀμοιβαδὶς ἐτάζουσιν.
 οἷά δ' ἐνὶ πολέμῳ βυβίω, ὅτε ναύμαχ' ἄρης
 δῆριν αἰείρηται, δοιαὶ πανπωύροχα νῆες
 σφράσθησσι θαμνοῖσιν ἐναντίον ὀπλίτησιν
 ἀντίβιον πρόρησι μετωπαδὸν ἐλχρίματ' ἴονται, 65
 σπυροχόμεναι πνοιῇ τε λάβρῳ παλάμηφί τε ναυῶν,
 ἔντεσι χαλκείοις δὲ περιβρέμεται κήνω' ἀνδρῶν,
 νηῶν τ' ἀγγυμένων, στένεται δ' ὅλος οἶδματι Νηρηεύς·
 τοῖος καὶ ταύροισιν ἐς αἰθέρα δ' ἔπ' ἰκάνει
 θεονότων ἀμοτον καὶ θεομένων κεράεσσι, 70
 εἰσόκε δὴ τις ἔλθῃ Φίλην ἑτεραλκεία νίκην.
 αὐτὰρ ὄγ' ἔτι φέρεει δ' ἄλλον ζυγόν, αἰδόμενος δὲ
 καὶ βαρεῖα σφάραγ' ἐπὶ δάσκιον ἤλυθεν ὕλην·
 οἷος δ' ἐν σκοπέλοισι περὶ τολομένων ἐνιαυτῶν
 φέρει δ' ὄρεαυλοῖσιν ἀποσασδὸν ἐν ζυλόχοισιν, 75
 οἷά τις ἀλλεύων. βριαρὸν δ' ὅτε κάρτ' ἴδηται
 καὶ δένος ἀμφήρισον, ἀνέκραγεν αὐτίκ' ὄρεσφιν·
 αὐτὰρ ὄσ' ἀντήϊσεν, ἐπεσμαράγησέ τε δρυμῶν.
 ἀλλ' ὅτε θαρσήσῃ κραταιοτέρησιν αὐταῖς,
 δὴ ρα τότε' ἐξ ὄρεων ἐπὶ δῆϊον αὐτὸς ἰκάνει· 80
 ρεῖα δ' ἔλεν· φορβαῖς γὰρ εὖν δέμας ἐξήσκησε
 τηλόθ' ἐνὶ δρυμοῖσι δ' ἐνοβλαβέ' κυθερείης.
 εἶδεα πολλὰ πέλει δὲ καὶ ἦθεα μυρία ταύροις.
 Λιγύπῳιοι μὲν ἔασσι παρ' ὄχθαις ἀγλαοκάρπῳιοις
 Νείλῳ πυροφόροιο, πολυχοδέ' ποταμοῖο, 85
 χιόνεοι χροῖην, μέγεθος πάντων ὄχ' ἄρῃσσι·
 Φαίης κεν κατὰ γαῖαν ἴμεν βαθυτέρμονα νῆα.
 ἦπια δὲ φρονέσσι καὶ ἠθαλέοι μερόπασσιν·
 ὅ τ' ἴβροτοὶ δ' ἐνέπασσι, νηπία εἰσανέχονται.
 οἱ φρύγιοι χροῖην μὲν ἀριπρεπέες τελέθασσι, 90
 ξανθοὶ τε, φλογεροὶ τε, βαθεῖαι δ' αὐχένη σάρκας,
 σφαιρωτὸς δ' ἐφύπτερεθ' μετήρορος ὕψι κόρυμβ'·
 ξείνη δ' ἐν κεράεσσι φύσις κείνοισι τέτυκται·

ἔ γάρ τοι κρατερῆσιν ὑπὲρ κεφαλῆσι πέσῃγε,
 κνήσιν δὲ κέρατα, καὶ ἐκλίνας' ἐκάτερθε. 95

μῶνυχες Λόνιοι, σικλῶν γένος, οἰοκέρωτες,
 ἔκ τε μέσθ' κέρας αἶνον ἔπαυτέλλησι μετώπῃσιν.
 Ἀρμενίοις δίδυμον μὲν, ἀτὰρ κέρας εἰλικόμορφον
 αἰχμῆσιν, μέγα πῆμά, παλίντροφον ἡέρτηται.

Οἱ Σύριοι ταῦροι δέ, Χερωνήσιοι γένεθλα,
 αἰπεινήν δ' οἱ Πέλλαν εὐκλίτων ἀμφιπέμονται,
 αἰθῶνες, κρατεροί, μεγαλήτορες, εὐρυμέτωποι,
 ἄγραιλοι, Διναροί, κερααλκές, ἀγριοθύμιοι,
 μυκηταί, βλοσυροί, ζηλήμονες, εὐρυγένεοι· 100

ἀλλ' ἔ πιαλέοι δέμας ἀμφιλαφεῖς βαρύθυσι,
 105
 ἔδὲ πάλιν λυπώσαρκοι ἐὼν δέμας ἀδρανέσθιν·
 ὣδε θεῶν κλυτὰ δῶρα κερασσάμενοι φορέσθιν,
 ἀμφοτέρων κρατῶν τε θεῶν, Διναροί τε μάχιδοιαι.

Κείνης τοι Φάτις ἔσκε Διὸς γόνον Ἡρακλῆα
 καρτερόν, ἀθλεύοντ' ἀγέμεν παρ' Ἐξ Ερυθείης,
 110
 ὅσπ' ὅτ' ἐπ' Ὀκεανῶν θηρίσατο Γηρυονῆι,
 καὶ κλέανεν ἐν σκοπιῆσιν· ἐπεὶ πόνον ἄλλον ἔμαλλεν
 ἔχ' Ἡρῆ τελέην, ἔδ' Εὐρυδάτῃ ἐνιπαῖς,

Ἀρχίπαπῳ δ' ἐτάρω, Πέλλης ἡγήτορι δῆς.
 ἦ γάρ τοι προπαρόιθε παρὰ πόδας Εμβλωνοῖο
 115
 πᾶν πεδίον πελαγίζεν, ἐπεὶ πολὺς αἶεν Ὀρόντης
 ἔτ' ἐπειγόμενος, χαροπῶ δ' ἐπιλήθετο πόντην,
 δαιόμεν' Νύμφης κυανώπιδος Ὀκεανίδης·

δήθυνεν δὲ πάγοισι, κάλυπτε δ' ἐρίστωρον αἶαν,
 ἔστι θεῶν προλιπαῖν δυσέρωτα πόθον Μελίβοιης,
 120
 ἔρεσι τ' ἀμφοτέρωθε περιδρομος ἐσεθάνωτο
 τευναμένοις ἐκάτερθεν ἐπ' ἀλλήλοισι κάρηνα.

ἦίεν ἀντολίθηε Διοκλειον δέμας αἰτώ,
 ἐκ δ' ἄρα δυσμάων λαίον κέρας Εμβλωνοῖο·
 αὐτὸς δ' ἐν μεσάτοισιν ἐπαίγισεν πεδίοισιν
 125
 αἶεν ἀεζόμενος, καὶ τείχεος ἔγγυς ὀδεύων
 χέρσον ὁμῆ καὶ νῆσον, ἐμῆν πόλιν, ὕδασι χεῦεν.
 τῆνεκν αὐτίκ' ἔμαλλε Διὸς γόνος ἀμφοτέροισι

νάματα μετρήσεν ῥοτᾶλω, καὶ χερσὶ κραταιαῖς,
 ὕδατα δ' ἐκ πεδίοιο διακρίδον ἰβύνεσθαι 130
 εὐπλοκάμῃ λίμνης, ἥ δ' εὐτροχάλας ποταμοῖο.
 ἔρξε δὲ πηλὸν ἄεθλον, ἐπεὶ τεφάνην διέκερσεν
 ἀμφιβόλων ὄρεων, λῦσεν δ' ἀπὸ λαΐνα δεσμά,
 καὶ ποταμὸν πρόσθεν ἐρευγομένον προμολῆσιν,
 ἀχρετὰ κυμαίνοντα, καὶ ἄγρια μορμύροντα. 135
 ἴθυεν δ' ἐπὶ θῖνας, ὃ δ' ἔβραχεν ἠπύτα πόντος,
 καὶ Συρίξ κονάθησε μέλας δέμας αἰγιαλοῖο.
 ἔ τοίω γ' ἐκάτερθε πολυσμαράγιο θαλάσσης
 ἀντιπάρῳ ποταμῷ καθάβαινον ὕδατι λάβρω,
 ἔθεν μὲν βορέας ταμῶν ἀργήτητα κέλυσθα 140
 αἰ Σκυθίην Ἰσραῦ λέλακεν μέγα πάντεσθε πάντη,
 συρόμενος κρημνοῖσι καὶ ὕδατοπληγέσιν ἀκραις·
 τῇ δ' αὐτ' ἐκ Λιβύης ἄρον ῥόον Αἰγύπτῳ
 ἀμφὶ ἐρηγνύμενον τρομέει ταναχχέτα πόντος·
 ὡς ποταμὸς κελάρυξε μέγας περὶ θῖνας Οροῦντης 145
 σμερδαλέον μύκημα· πελώρια δ' ἴαχον ἀπῆλαι
 δεχόμεναι· κάλπωσι τήλυδος οἶσμα θαλάσσης·
 γαῖα δ' ἀνέπνευσεν μελανόχροος, ὑδατέσσοα,
 κύματος ἐξαναδύσα, νέον πέδον Ηρακλῆῦ.
 πάντη δ' εἰσέτι νῦν σαχυνηκομῶσιν ἄρραι, 150
 πάντη δ' ἔργα βοῶν θαλαρᾶς βέβριθεν ἀλωαῖς
 Μέμνονιον περὶ νηὸν, ὃθ' Ἀσσύριοι ναετῆρες
 Μέμνονα κωκύουσι, κλυτὸν γόνον Ηριγενείης,
 ὃν ποτε Πριαμίδῃσιν ἀμνέμεναι πελάσαντα
 θαρσαλέος πόσις ὦκα δαμάσσοιο Διδοαμείης. 155
 ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ κόσμον αἰέσομεν εὐφρα κάλλι
 πάτρης ἡμετέρης ἐρατῇ Πιμπληίδι μολῶῃ·
 νῦν δὲ παλίντροπῶ εἴμι κλυτὴν θῆρεϊον αἰοδῆν.
 Ἔσιν ἀμμαιμάκετον Φονίους ταύροις γενέθλον,
 τῶς καλέουσι Βισονας, ἐπεὶ πάτρης τελέθουσι 160
 Βισονίδος Ἑρήκης· ἀτὰρ ἔλλαχον εἶδα τοῖα.
 Φρικαλέην χαίτην μὲν ἐπωμαδὸν αἰθύσσοσιν
 αὐχέσι πιαλέουσι καὶ ἀμφ' ἀταλοῖσι γενείοις·

- οἶά τε λαχνηέντες ἀριτρεπέες εἶδ' ἔχουσι
 ξανθόκομοι, βλοσυροὶ, θηρῶν μεδέοντε λέοντες. 165
 ὀξείαι κεράων δὲ πυριγλωχίνες ἀκωκαί,
 χαλκείοις γναμπίοισιν ἐπιείκελοι ἀϊκίφροισιν.
 ἀλλ' ἔχ' ὡς ἑτέροι συνεναντίον ἀλλήλοισι
 νεύουσι συγεῶν κεράων ἐπικάρσιον αἰχμῆν·
 ὕπνια δ' εἰσορόοντα πρὸς αἰθέρα Φοῖνια κέντρα. 170
 τῆνεκεν ὁππότε κέντιν ἐπιχιρμίψοισι, κυχόντες
 ἢ βροτόν, ἢ τινα θῆρα, μετῆρον αἰέρουσι.
 γλῶσσαι δὲ τοῖς σσηνὴ μὲν, αἰτάρ τρηχεῖα μάλισα,
 οἶα σιδηροβόροιο πέλει τέχγασμα σιδήρε·
 φλόσση δ' αἰμάσσοντες ἀπὸ χροῶς λιχμάζουσι. 175
- Ναὶ μὴν ἀκνωπῶδων ἐλάφων γέν' ἔτρεφεν αἶσα
 εὐκέραιον, μεγαλωπῶν, ἀριτρεπέες, αἰολόνωλον,
 σικλῶν, ἀρίζηλον, ποταμηπῶρον, ὑψικάρσηνον,
 πιαλέον νάπεις, καὶ λεπταλέον κάλοισιν· 180
 ἔπειδ' ἀνὴρ δευρὴ, καὶ βαιοτάτη κάλιν ἐρή·
 τετραδύμοι ρῖτες, πίσυρες προῖησι δίκαιλοι·
 ἀβληχρῆ, κραδίη, καὶ θυμὸς ἔσωθεν ἀναλκις,
 καὶ κωφαὶ κεράων αἰχμαὶ τόσον ἀντέλλουσιν·
 ἔσπετε γὰρ κεφαλῆφιν ἐναντία θηρῖσιν αἰνοτομοῦσι,
 εἰ θηρσὶ κρατεροῖς, ἔκ ἀργαλείοισι κύνεσσιν, 185
 εἰ δ' αὐτοῖς θελοῖς λασιοκνημοῖσι λαγωοῖς.
- Τρηχὺς δ' αὐτ' ἐλάφοισιν ἔρωσ, πολλή τ' ἀφροδίτη,
 καὶ θυμὸς ποτὶ λέκτρον ἀναβόμενος πρόπαι ἤμαρ,
 οἷον αἰεὶ θῆροισιν ἀλεκτρυόνοισι μαχηταῖς,
 πᾶσιν τ' ἀνοκόμοις πηροείμοσιν οἰωνοῖσι. 190
 κεύθεσιν λαγόνεσσι δ' ὑπ' αὐτὴν ἔνδοσι νηδὺν
 ἀμφιδύμενς ὄλας, τῆς εἰ κέ τις ἀμῆσκειν,
 αὐτίκα θῆλον ἔθηκε· πρόπαι δ' αἰπέρεισε καρῆνων
 ὀξύκομον κεράων πολυδαίδαλον αἰόλον ἔρονος.
 εἰ μὲν ἄρ' εἰς εὐνὴν γάμιος νόμος, οἶά τε θηρσὶ 195
 τοῖς ἄλλοις· ξένιοι δὲ πόθοι κείνοισι μέλονται·
 ἔτε γὰρ ἐσαότες παρὰ τέμπεσιν ἀγρονόμοισιν,
 ἔτ' ἄρ' πεκλιμένοι χθαμαλοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι ποίησιν

θηλυτέρης ἐλάφοισιν ὀμιλαδὸν εὐνάζονται·
 ἀλλὰ ποσὶ κρατῶνισι θείων ἐκίχανε θέουσαν, 200

φεύγασαν μάρτυρι δὲ, καὶ ἀδικὰς ἔχει παράκοιτιν.
 ἀλλ' ἔσθ' ὡς παρέπεισε, φέρουσα πόσιν δ' ἐπὶ νῶτι
 ἐμμενέως φεύγει παναμίλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 αὐτὰρ ὄγ' ἐσπόμενος δισσοῖς λαίφρα πόδεσσιν
 ἢ μαθήσει πόθον, γαμῖς δ' ἐτελέσσατο θεομῆς. 205

ἀλλ' ὅτε δὴ μετόπισθε περιπλομένησι τεληναῖς
 θηλυτέρη τίθει, τρίβον ἀνθρώπων ἀλεείνει,
 ἔνεκεν ἀτραπῶντο μέρωτων θήρῃσσι βέβηλοι.

Ἐξοχα δ' ἐν θήρῃσιν ἐπ' ἀγλαίῃ κομῶσιν
 ἄρσενες εὐκέραοι, πολυδαίδαλον ἔρονος ἔχοντες. 210

ἢ γὰρ εὐοχρίων κεράων ὠρησι πεσόντων,
 βόθρον μὲν κατὰ γαῖαν ὀρυζάμενοι κατέβαλιν,
 ὄφρα κε μή τις ἔλθῃσιν ἐπ' αὐλακος ἀντιβολήσας·
 κεύθονται δ' αὐτοὶ πυμάτοις λασίοισι τε θάμνοισι,
 αἰδόμενοι θήρῃσσι καρῆατα τοῖα φανῆναι 215
 γυμνά, τὰ τοι προπάρουθε μετῆρον αἰείρωτο.

Ἀμφίβιοι δ' ἐλάφοι· καὶ γὰρ τραφερὴν πατέεσι,
 καὶ πόντον περῶσιν, ὁμόσολον ἀλλήλοισι
 ναυτιλίην πλώοντες. ὅτ' ἐξανύσωσι θάλασσαν,
 πρόσθε μὲν εἰς ἐλάφοισιν ἐπὶ σίχας ἠγεμονεύει, 220
 οἷα κυβερνητῆρ μεθέτων οἰήϊα νῆος·

τῷ δ' ἕτεροῦ κατὰ νῶτον ἐρειδόμενος μετόπισθε
 δευρὴν ἠδὲ κάρηνον, ὁμαρτῆ πομποροεὺει·
 ἀλλ' ὅτ' ἄλλον ἔπειτα φέρων τάμνεσι θάλασσαν.
 ἀλλ' ὅτε νηχομένων κάματος τὸν πρῶτον ἔχῃσι, 225

σοῖχον ὃ μὲν προλιπῶν ἔμολεν ποτὶ τέρμα φαλαγγος,
 παύσατο δ' ἀγκυλῶν ἐτέρω βασιὸν καμάτοιο·
 ἄλλος δ' αὐτ' οἰήκας ἔχων ἐπὶ πόντον ὀδεύει.
 πάντες δὲ πλώοντες, ἀμοιβᾶδ' ἠγεμονῆς,
 ποσὶ μὲν, οἷα πλαταῖσιν, ἐρέσσωσιν μέλαν ὕδωρ, 230
 ὕψι δ' ἀνίσχονται κεράων πολυήρατον εἶδ' ὅτ',
 οἷά τε λαίφρα νῆος ἐπιτρέψαντες ἀήταις.

Ἐχθροὶ δ' ἀλλήλοισιν ἀνάρσιον αἰὲν ἔχουσι

πᾶν ὄφιόν ἐλάφῳν τε γένος, πάντα δ' ἐρεΐνει
 ἄρως ἐν βήσσης ἐλαφος θρασὺν ἐρπυσήρα. 235
 ἀλλ' ὅτ' ἴδη σραφάλογξιν ὑφαινόμενον δολιχῆσιν
 ἔχουσ' ὄφιοτον, μέγα κατ' ἁλῶν ἀφικάνει
 ἄσπον Φωλιεῖ, ρίνας δ' ἐπέθηκετο χεῖρ',
 πνοιῆσι λάβροισιν ἐφελκόμενος ποτὶ σῆρῳ
 ἐρπετὸν ἔλομενον· τὸν δ' ἔκ' ἐβέλοντα μάχεσθαι 240
 ἄσπμα βησάμενον μυχάτης ἐξείρυσεν εὐνῆς.
 αἴψα δ' ἄρ' εἶσιν ἐχθρὸν, ἐς αἰθέρα θ' ὑψόσ' αἶερε
 λευγαλέην δειρῆν, λευκὴς θ' ὑπερῆρεν ὀδόντας
 ὄξέα πεφρικώτας, ἐπιμροτέει δὲ γένειον
 πικροῖς φυσιῶν συρίγμασιν ἰοφόρ' ἔθρη. 245
 αὐτίκα δ' αὐτ' ἐλάφος, καὶ μειδιῶντι ἰοικῶς,
 δαιτρεύει σωματέσσιν ἐτώσια δηριῶντα,
 καὶ μιν ἐλισσόμενον περὶ γένασιν ἀμφὶ τε δειρῆν
 ἐμμενέως δάσσει· κατὰ δὲ χθονὶ πολλὰ κέχυνται
 λείψανα παιφάσσοντα καὶ ἀσπαίροντα φόνοισι. 250
 καὶ κε τάχ' οἰκτιρέειας ἀπαηέα περ μάλ' ἔοντα
 ἀμησῆρα ριφέντα πολυμήτοισι φόνοισιν.
 Ἰαπωσότης Λεβύης δ' ἐπὶ τέρμασι πηλὺς αἰλάται
 ἄσπει' ἔλομενος σρατὸς αἰόλος ἐρπυσήρων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κλυθεὶς ἐλαφ' ψαμαθῶδεσιν ἄκραις 255
 οἶος ἔη, τῷ δ' αὐτίκ' ἐπέσσυτο πάντοθεν ἐχθρὸς
 ἔσμος ἀπειρεσίῳν ὄφιῶν, συγεραὶ τε φάλαγγες
 ἰοτόκοι, ρινῶ δὲ πικρὸς ἐνέρεισαν ὀδόντας,
 αἴψα πάντ' ἐλάφοιο περισαδὸν ἀμφιχυθέντες·
 οἱ μὲν γὰρ τ' ἐφύπερθεν ἐπιτρέψαντε κάρηνον 260
 ὀφρύας ἠδὲ μέτασπον ἐκπαρῆσι γένυσσιν·
 οἱ δ' ἄρα λεπταλέην δειρῆν, καὶ σέρνον ἐνερεθε,
 καὶ λαγόνας, νηδύν τε διὰ σῶμα δαιτρεύουσιν·
 ἄλλοι δ' αὐθ' ἐκάτεροθε περὶ πλευρῆσιν ἔχονται,
 μηρὸς δ' αὐθ' ἕτεροι, καὶ νῶτον ὑπερθε νέμονται, 265
 ἄλλος δ' ἄλλοθεν ἐχθρὰ πεπαρμέν' ἠώρηται.
 αὐτὰρ ὁ παντοῖησι περιωληθῆς ὀδύνησι
 πρῶτα μὲν ἐκφυγέω ἐθέλει κραταιοῖσι πόδεσσιν·

ἀλλ' ἔκαστος ἔχει · τοῖός μιν ἀβέσφαλος ὄχλῳ
αἰόλος ἀμφιέπει δυσπαίπαλῳ ἔρωσῆσαν.

270

δὴ τότε δὴ βαρύθων ἔση κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
δάπτει δὲ σωματέσσιν ἀπειρίτα θήια Φύλας.

βεβρυχῶς δ' ὀδύνησιν ἐπιπροφάδην ἐκάτερθεν
ἔδεν αἰλουόμενον γένῳ ἔρωτέον κεραΐζει·

275

κῆνοι δ' ἔμειῖασι, διολλύμενοι δὲ μένεσιν
ἀτρομον ἦτορ ἔχοντες ἀναιδείῃσι νόοιο·

καὶ τὰς μὲν γενέσσι διέρχισε, τὰς δὲ πόδεςσι

καὶ χηλῶσιν ὄλεσσε, ρέει δ' ἐπὶ γαΐαν ἀτέρμων

ἰχωρ αἱματόεις ὀφίων ἄπῳ, γυῖα δὲ θηρῶν

αἴψα δ' ἠμίβρωτα κατὰ χθονὸς ἀσπαίρσιν·

280

ἄλλα δ' ἐνὶ πλευρῆς θλίβει πάλιν ἠμιδαΐηλα,

καὶ Φθίμενοι δ' ἀρ' ἔχσιν ἐτι κρατεροῖσιν ὄδῃσι·

ῥινῶ δ' ἐμπεφυῶτα καρῆατα μῆνα μέμυκεν.

αὐτὰρ ὁ γινώσκων θεόθεν τόπῳ ἔλλαχε δῶρον·

285

πάντη μαστεύει διοφερόν ποταμοῖο ῥέεθρον·

κῆθεν καρκινάδας δὲ Φίλαις γενέσσι δαμάσσας

Φάρμακον αὐτοδίδακτον ἔχει πολυπήμονῳ ἄτης.

αἴψα δὲ πικράων μὲν ἐπὶ χθόνα λείψανα κηρῶν

ἔξέπασσε ῥινοῖο παραὶ πόδας αὐτοκύλισα·

ὠτιλαὶ δ' ἐκάτερθεν ἐπιμύσιν ὀδόντων.

290

Ζῶει δ' αὐτ' ἔλαφος θηρὸν χρόνον, ἀτρεκέως δὲ

ἀνθρώπων γενεῇ μιν ἐφήμισε τετρακόρωνον.

Ἄλλως δ' αὖ καλέσσι βροτοὶ πάλιν Εὐρυκέρωτας·

πάντ' ἔλαφοι τελέθσσι, φύσιν κεράων δ' ἐφύπερθεν,

εἴην τῆνομα θηρσὶ κατηγορεῖ, Φορέσσι.

295

Τὰς δ' ἀρὰ κικλήσκουσιν ἐνὶ ξυλόχοισιν Ἰόρκως·

κικίνοις ἐλάφοιο δέμας, ῥινὸν δ' ἐπὶ νῶτα

σικλὸν ἅπαντα φέρσσι παναίολον, οἷά τε θηρῶν

πορδαλίαν σφραγίδες ἐπὶ χροὶ μαρμαίρσιν.

Βῆβαλος αὐτε πέλει μέϊων δέμας εὐρυκέρωτῳ,

300

μέϊων εὐρυκέρωτῳ, αἰτὰρ ὄρκως μέγ' ἀρείων,

ὄμμασιν αἰγλήεις, ἐρατος χροῖα, Φαιδρὸς ἰδέσθαι·

καὶ κεράων ὀρθαὶ μὲν ἄπῳ κρατὸς πεφύασιν

* D.

ἀρκέμονες προτεινείς, ὑψῆ δ' αὐτίς ποτὶ νῶτον
 ἀψορροὶ νέυσι παλιγνάμπτῳισιν ἀκωκαῖς. 305
 ἔξοχα δ' αὖ τόδε Φῦλον ἐόν δόμον ἀμφαγαπαίξει,
 ἠθαλέας τ' εὐνάς, Φίλιόν τε νάπασσι μέλαθρον.
 εἰ δέ τέ μιν φρεσῶϊσι πεδήσαντες βροχίδεσσιν
 ἀγρευτῆρες ἀγοίεν ἐπ' ἄλλης αὐτίκα χώρης,
 τηλόθι δ' ἐν βήσσησιν ἐλεύθερον αὖθι λῆπαιεν, 310
 ρεῖα ποτὶ γλυκερόν δόμον ἠλυθεν, ἤχι ναῖεσκεν,
 εἰδ' ἔτλη ξεινός τις ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἀλαῶσαι.
 ἐκ ἄρα τοι μένοισι Φίλη πάτρη μερόπασσι·
 καὶ βαλίων δὲ πόθος τις ἐκέσθηαι φρεσὶ θηρῶν.
 καὶ μὴν αἰκυάτων δόρκων ἀριόηλα γένεθλα 315
 μορφῆν τ' ἴδμεν ἀπάντες, ὁμῶς μέγεθός τε καὶ αἰκλήν.
 πέρδικες θῆροι δὲ πυρώπαιες, αἰολόδειραι,
 δόρκοισι Φιλήν παρα τέμπασιν ἐσπέισανη,
 ἠθαλέοι τε πέλασι, καὶ ἀλλήλοισιν ὄμαυλοι,
 εὐνάς τ' ἐγγὺς ἔχουσι, καὶ ἐκ ἀπάνευθε νέμοισιαι. 320
 ἦ μάλα δὴ μετώπιθεν ἑταιρείης τάχα πικρῆς
 καὶ Φιλήης ἀπέλαυσαν ἀμειδέος, ὁππότε Φῶτες
 κερδαλέοι δεαλοῖσιν ἐπίφρονα μητίσσανη,
 πέρδικας δόρκοισι Φίλοις ἀπαρήλια θέντες,
 ἔμπαλι δ' αὖ δόρκης ἐταρείς ἴσα περδίκεσσιν. 325
 Αἰγῶν δ' αὖτε πέλει προβάτων τε πανάγρια Φῦλα·
 εἰ πολλῶν τέτων οἶων λασίων τε χιμαιρῶν
 μείζονες, ἀλλὰ θέειν κραίπνοι, διναροὶ τε μάχεσθαι,
 φρεσῶϊσι κεφαλήφι κορυσσόμενοι κεράεσσι.
 κάρτε[⊙] δ' αὐτ' οἴεσιν ἐν ἀργαλέοισι μετώποις· 330
 πολλάκι δ' ὀρμηθέντες ἐνὶ ξυλόχοισιν ἔθηκαν
 καὶ σύας αἰθυκῆρας ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας.
 ἔσι δ' ὅτ' ἀλλήλοισιν ἐναντίον αἰζανίης
 μάρανθαι, κρατερός δὲ πρὸς αἰθέρα δῆπ[⊙] ἰκάνει·
 εἰδ' ἔτ' ἀλεύσασθαι θέμις ἐπ' αὐτῶν αὐτοῖς· 335
 νίκην δ' ἀλλήλοισι φορέειν αἰτίνακ[⊙] ἀνάγκη,
 ἢ ἐ νέκων κείσθαι· τοῖον σφίσι νεῖκ[⊙] ὄρωσιν.
 Αἰγάγροι δὲ τις ἐστὶ δι' αὐτῶν αὐλὸς ὀδόντων

λεπταλέης πνοιῆς, κέραων μέσον, ἔνθεν ἔπειτα
αὐτὴν εἰς κραδίην καὶ πνεύμονας ἰθὺς ἰκάνει·

340

εἰ δέ τις αἰγάγῃ κηρὸν κέρασι περιχεύῃ,
ζωῆς ἐξέκλεισεν ὁδὸς, πνοιῆς τε διαύλης.

Ἐξοχα δὲ αὐτῆς ἀταλῆς ἔτι ηῃσιάχοντας
εἰς παῖδας κομέει, γῆρα δὲ ἐνὶ μητέρα παιδὸς.

345

ὡς δὲ βροτοὶ γενέτην πεπαιδῆμένον ἀργαλέοισι
γῆραος ἐν δεσμοῖσι, πόδας βαρὺν, ἄψα ρικνὸν,
ἀδελφρὸν παλάμας, τρομερὸν δέμας, ὄψιν ἀμαυρὸν,
ἀμφαγαπαζόμενοι περὶ δὴ περίσπεσσαν ἔχασσι,
τινύμενοι κομιδὴν παιδοτρόφῆς ἀλεγεινῆς·

350

ὡς αἰγῶν κῆροι Φιλίης κομέεσι τοκῆας
γῆραλέας, ὅτε δεσμὰ πολύστονα γῆρα πιδῆση·

βρωμῆν μέντ' ὀρέγασιν εὐδρόσον ἀνθεμόεσσαν
δρεψάμενοι σομάτεσσι, ποτὸν δὲ ἄρα χεῖλεσιν ἄκροισι

ἐκ ποταμῶ Φορέεσσι ἀφυσσάμενοι μέλαι ὕδωρ·
γλώσση δὲ ἀμφιέπωντες ὄλον χροῖα Φαιδρύνεσιν.

355

εἰ δὲ νῦ τοι βροχίδεσσι μόνην γενέτειραν αἰείρας,
αὐτίκα καὶ παλάμηφιν ἔλοισ νεοθηλέας ἀμνῆς.

τὴν μὲν γὰρ δοκέοις παῖδας μύθοισι δέεσθαι,
λίσσομένην τοίοισιν ἀπώστροβι μηκηθμοῖσι·

Φεύγετέ μοι, Φίλα τέκνα, δυσαντέας ἀγρευτῆρας, 360

μὴ με λυγρὴν δημηθέντες ἀμήτορα μητέρα θῆτε.

τοῖα Φάμεν δοκέοις· τῆς δὲ ἐσαότας προπάρουθε

πρῶτα μὲν αἰεῖδεν σοῦθεν μέλ^θ ἀμφὶ τεκνῶση,

αὐτὰρ ἔπειτ' ἐνέπειν Φαίης μεροπῆιον ἦχλιν,

ῥῆξάμενξ βληχὴν, σομάτων τ' ἀπο τοῖον αὐτέϊν, 365

Φθειγομένοις ἰκέλξ, καὶ λίσσομένοισιν ὁμοίξ·

πρὸς σε Διὸς λιτόμεδα, πρὸς αὐτῆς Ἰοχραίρης,

μητέρα μοι λύσαιο Φίλην, τὰ δὲ ἄσπινα δίδεξο,

ὅσσα Φέρεν δυνάμεδα λυγροὶ περὶ μητέρι δειλῇ,

ἡμέας αἰνομόρξ· γνάμψον τεὸν ἄγριον ἦτορ, 370

αἰδόμενος μακάρων τε θέμιν, γενετὰό τε γῆρας,

εἴρα νῦ τοι γενέτης λιπαρὸν κατὰ δῶμα λέλειπται.

τοῖά τις ἂν δοξέμε λιταζόμενξ ἀγορεύεω·

ἀλλ' ὅτε τευ κραδίην παναμείλιχον ἀβρήσασιν,
αἰδῶς ἢ πόσση, πόσσ' ἔπι πόθ' ἔσι τοκίων, 375
αὐτόδετοι βαινῶσι, καὶ αὐτόμολοι περόσιν.

Εἰσὶ δ' οἷς ξανθαὶ πυμάτοισ ἐνὶ τέρμασι Κρήτης,
ἐν χθαμαλῇ γαίῃ Γορβυνίδι, τετρακέρωτες·
λάχνη πορφυρέσσα δ' ἔπι χροὸς ἐστὲ φάνωται,
πολλή τ' ἔχ' ἀπαλή τε· τὰχ' αἰγὸς ἀν' ἀντιφειρίζοι 380
τρηχυτάτη χαίτη δυσπαίπαλα, ἔκ οἷεσσι.

Τοίην περ καὶ σῆβος ἔχει ξανθωπὸν ἰδέσθαι
χροὴν μαρμαίρων, ἀτὰρ ἐκέτι λαχρήσσαν,
ἔδὲ πάλιν πισύρεσσαν ἀρηραμένην κεράεσσαν,
ἀλλὰ δυσὶ κρατεροῖς ὑπὲρ εὐρυτάτοιο μετάπῃς. 385

ἄμφιβιος καὶ σῆβος, ἔπει καὶ πόντον οἰεῖται.
ὄπωπότε δ' ἄρ' ποτὶ βυσσὸν ἢ θοὰ κύμαλα τέμνων,
δὴ τότε πέλυς ὄμιλος ὀμαρτῆ ποντοπορευῶν
ἰχθυοῖς ἔπεται, κατὰ δ' αἴψα λιχμάζονται
τερωόμενοι κερῶντι Φίλω τερονόχροι σῆβω. 390

ἔξοχα δ' αὖ Φάγροι τε καὶ ἔτιδανοὶ μελάνχροι,
καὶ ραφίδες, τρίγλαι τε, καὶ ἀσακοὶ ἄμφις ἔπῳλαι.

Θάμβος ἔφυ τόδε, θάμβος ἀθέσφαλον, ὄπωπότε θῆρας
ἀλλοδαποὶ τείρεσι πῆθοι καὶ ὑπείροχα Φίλτρα.
ἔ γὰρ ἐπ' ἀλλήλοισι μόνον Φιλότῃ ἔϊσθαι 395
θεσμὸν ἀναγκάϊον δάκεν θεός, ἔδ' ὅσον αὐτῶν.
Φῦλον ἀναλθῆσκειν αἰετγενέ' βιότοιο.

Θαῦμα μὲν ἔν καίκεῖνο δαμήμεναι ἄφρονα Φῦλα
ἄμμασιν ἡμερτοῖς, καὶ ὁμόγνια Φίλτρα δαῖναι,
καὶ πόθον ἔ νοέοντα ἐν ἀλλήλοισι κεράσσαι, 400

οἶά περ ἀνθρώποισιν ἐπιφροσύνη τε νόος τε
ὀφθαλμῶς ἐπέτασεν, ἔρον δ' ὑπεδέξατο θυμῶ.
ἀλλὰ καὶ ὀθνείοις ἐπεμήνατο ὑψόβι Φίλτροις·

οἷ' μὲν πόθος ἐστὶν ἀριζήλοισ ἐλάφοισιν
ἀτλαγέων· ὅστος δὲ τανυκραίροισ ἐπὶ δόρκοις 405
περδίκων· πῶς δ' αὖτε θοοῖς χαίρεσιν ἐφ' ἴστωσι
ῶτίδες, αἷσι τέθηλεν αἰεὶ λασσιώτατον ἄρας;
ψιτῆακὸς αὖτε λύκος τε σὺν ἀλλήλοισι νέμονται·

αἰεὶ γὰρ ποθέεσσι λύκοι ποεσίχρον ὄρνιν.

Ὄβριμ' Ἔρωσ, πόσος ἐσσί, πόση σέθεν ἀπλέτος ἀλκή, 410
 πόσσα νοεῖς, πόσα κοιρανείεις, πόσα, δαῖμον, αἰθύρις;
 γαῖα πέλει σάβηρῃ, βελέεσσι δὲ σοῖσι δονεῖται·
 ἄσαπ' ἔπλετο πόντος, ἀτὰρ σύ γε καὶ τὸν ἔπαηξας.

ἤλυθες εἰς αἰθήρην, οἶδεν δέ σε μακρὸς Ὀλυμπος.
 δεμναῖνε δέ σε πάντα, καὶ ἔρανος εὐρύς ὑπερθε, 415

γαίης ὅσσα τ' ἔνερθε, καὶ ἔθνεα λυγρὰ καμμόντων,
 οἱ λήθης μὲν ἄφυσσαν ὑπὸ σῶμα νηπαθεῖς ὕδωρ,
 καὶ φύγον ἄλγεια πάντα, σέ δ' εἰσέτι πεφρίκασι.
 σῶ δὲ μένει καὶ τῆλε περᾶς, ὅσον ἔσποτε λευσσει
 ἥλιος Φαέθων, σῶ δ' αὖ πυρὶ καὶ Φά' εἴκει 420

δεμναῖνον, καὶ Ζηνὸς ὁμῶς εἴκασι κεραυνοί.
 τοίης, ἄγριε δαῖμον, ἔχεις πυρόεντας οἷσ' ἄς
 πευκεδανῆς, μαλερῆς, Φθισίφρονας, οἰσρήνης,
 τηκεδῶνα πνεύοντας, ἀναλθέας, οἷσι καὶ αὐτῆς
 θῆρας ἀνεπαῖοήσας ἐπ' ἀζεύκιοισι πόθοισι. 425

Θάμβος, ὅταν κερύεσσαν ἀχαιῖνήν πηρόεντες
 ἀτλαγέες νώτοισιν ἐπὶ σικλοῖσι θορόντες,
 ἢ δόρκοις πέριδικες ἐπὶ πηρὰ πυκνὰ βαλόντες,
 ἰδρῶ ἀποψύχασι, παρηγορέωσί τε θυμὸν
 καύματος ἀζαλέοιο, λατυσσόμενοι πηρεύεσσι· 430
 ἢ ὅσποτε προπαροῖθεν ἦ καναχήσασθ' ἔσπασε
 ὠτίς ὀλωθαίνεσσα δι' ἠέρος ἡμέρεσσα.

σαργοὶ δ' αἰτωλοῖοισιν ἐπέχραον· ἀμφὶ δὲ σέβω
 Φῖλον ἄπαν νεπαδῶν τὸ πολὺπλανον ἐπαῖοῖται·
 ἔσπασται δ' ἅμα πάντες, ὅτ' ἄγρια κύμαλα τέμνει, 435
 σείνονταί θ' ἐκάτερθε γεγηθότες, ἀμφὶ δὲ πόντος
 ἀφριάα λευκῆσι τινασσόμεν' πηρεύεσσι.

αἰτὰρ ὄγ' ἐκ ἀλέγων ξείνης Φιλίης, πανάθεσμος,
 εἰναλίης ἐτάρας δάπτει σωματέσσι δαΦοινῶς
 δαυνύμενος· τοὶ δ' αἶσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώντες 440
 ἐδ' ὡς ἐχθαίρῃσι καὶ ἔλειπασσι Φοῖηα.
 σέβει τάλαν, κακοεργέ, καὶ αὐτῶ σοι μετόπισθε
 πόντιον ἀγρευτῆρες ἐπαρτυνέσιν ὀλέθρον,

καὶ δολερῶ περ ἔοντι, καὶ ἰχθυφόνῳ τελέθοντι.

Ἔσι δὲ τις δρυμοῖσι παρέσι(Θ) ὄξύτερος θῆρ, 445

ἀγριοθύμος ὄρυξ, κρυερὸς θῆρσσι μάλις·

τῷ δ' ἦτοι χροὴ μὲν αἴτ' εἰαρινοῖο γάλακτι(Θ),

μύλαις ἀμφὶ πρόσωπα μελαινομένῃσι παρειαῖς·

διπλά δέ οἱ μετώπιωδε μετάφρνα πίονα δημῷ.

ὄξειαι κεράων δὲ μετήροισι ἀντέλλασιν 450

αἰχμαὶ πευκεδανὰ μελανόχροον εἶδ(Θ) ἔχουσαι·

καὶ χαλκῆ θηκῆοιο, σιδήρε τε κρυεροῖο,

πέτρας τ' ὀκρίοντος ἀριόταται πεφύασιν,

ιοφόροι· κενεὴν δὲ φύσιν κεράεσσι λέγουσι.

θυμὸς δ' αὐτ' ὀρύγεσσι ὑπερζίαλος καὶ ἀπαυγής· 455

ἔτε γὰρ εὐρύοιο κυνὸς τρομέουσι ὕλαγμα,

ἔ σὺς ἀγρῦλοιο παρὰ σκοπέλοισι φεύγαμα·

ἔθ' ἐ μὲν ἔ ταύρε κρατερόν μύκημα φέρονται,

πορδαλίω δ' ἔ γῆρον ἀμειδέα πεφρίκασιν,

ἔθ' αὐτῆ φεύγουσι μέγα βρύχημα λέοντι(Θ), 460

ἔθ' ἐ βροτῶν ἀλέγουσιν, ἀναιδέουσι νόοιο.

πολλάκι δ' ἐν κορηνοῖσιν ἀπὲ φθιτο κρατερός ἀνῆρ

θηροτήρ, ὀρύγεσσι δαφουνοῖς ἀντιβολήσας.

ὁππότε δ' ἀβρήσεν ὄρυξ κρατερόφρνα θῆρα,

ἢ σὺν χαυλιόδοι, ἢ καρχαρόδοιτα λέοντα, 465

ἢ κρυερῶν ἀρκῶν ὄλοον θράσ(Θ), αὐτίκι ἀρ' αἶψ,

νευσάζων, κεφαλήν τε μέτωπά τε πάμπαν ἐρείδει

τεινόμενος, πῆξας τε παρὰ χθονὶ πικρὰ βέλεμνα

ἔσσόμενον μίμνει· τὸν δ' ὤλεσε κρατὸς ἐρωῆ.

δόχημα γὰρ κλίνας βαιὸν κερύοντα μέτωπα, 470

τεύχεσιν ὄξυτέροις δεδοκημέν(Θ) ἔμπεσε θηρί·

αὐτὰρ ὄγ' ἐκ ἀλέγει, κατὰ δ' ἄχετον ἰδὺς ὄρει

ὄξέα πεφρικῶσιν ἐρείδόμενος σκολόπεσσιν.

ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἐπεσσυμένοιο λέοντος,

Ἀρτέμιδος δώροισι κεκασμένος ἄλκιμος ἀνῆρ, 475

αἰχμῆν ἀστράπτισαν ἔχων κρατερῆς παλάμησιν,

εὐ διαβὰς μίμνη, τὸν δ' ἄγρια θυμαίνοντα

δέξεται προβλήτα φέρον ἀμφηκία χαλκῶν·

ὡς ὄρυγες μίμνησιν ἐπισυμμένως τότε θήρας,
 αὐτοφάνης σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσι δαμνέτας. 480
 ῥεῖα γὰρ ἐν ζέροισιν ὀλοθαίνουσιν αἰκωαί.
 πολλὸν δ' αἶμα κελαινὸν ἀπ' ὠτειλῶν ἐκάτερθεν
 ἐκχύμενοι γλώσσησιν ἐὼν τάχα λιχμάζουσιν.
 εἰδὲ μὲν ἐκφυγέειν εἰδὲ ἰεμένοισι πάρεσιν,
 ἀλλήλας δ' ὀλέκουσιν ἀμοιβαίοισι φόνοισι. 485
 καὶ κέ τις ἀγρονόμων, ἢ βελκόλῃ, ἢ τις ἀροτρεὺς,
 ἀμφιδύμοις νεκύεσσι παραὶ ποσὶν ἀντιβαλήσας
 ἀγρῆν εὐάντηλον ἔχει μεγαδαμβείῃ θυμῷ.
 Εξείης ἐνὶ θήρῃσι κερατοφόροισι γένεθλα
 αἰεῖδεν ἐπέοικεν ἀπειρεσίῳ ἐλεφάντων. 490
 κείνα γὰρ ἐν γενέσεσιν ὑπέρβια τεύχεα δοῖα,
 εἰκελα χαυλιόδεσιν, ἐπ' ἕρανὸν ἀντέλλοντα,
 ἄλλοι μὲν πλήθους ὀλοῦς ἐνέποιεν ὀδόντας
 πλαζόμενοι· κῶϊν δὲ κεράαβα μυθήσασθαι
 εὐαδεν· ὡδὲ γὰρ ἄμμι φύσις κεράων ἀγορεύει. 495
 σήματα δ' ἐν ἀρίδιλα διακοῖδα τεκμήρασθαι.
 θήρῃσι γὰρ ἐκφύσιες γενύων ἀπὸ τῶν ἐφ' ὑπερθεσιν,
 ὅσσοι μὲν κερύσσαι, ἀνωφερὲς αἴσθησιν·
 εἰ δὲ κάτω νεύοιεν, ἀτεχνῶς εἰσὶν ὀδόντες.
 κείνοισιν δὲ διπλοῖς ἐλεφανθίνους κεράεσσι 500
 ῥίζαι μὲν πρώτιστον ἀπὸ κρατὸς πεφύασιν,
 ἐκ μεγάλας μεγάλας, Φηγῶν ἄτε· νεῖθε δ' ἔπειθα
 κρουπτόμεναι ῥινοῖσιν, ὀμιλῆσαι κροτάφοισιν
 ἐς γένυν ὠθεύνται· γενύων δ' ἀπογυμνωθεῖσαι
 ψευδέα τοῖς πολλοῖσι δόκησιν ὄπασσαν ὀδόντων. 505
 ναὶ μὴν ἄλλο βροτοῖσιν ἀριφραδές ἔπλετο σῆμα·
 πάντες γὰρ θήρεσσι ἀκαμπτεῖς εἰσὶν ὀδόντες,
 εἰδὲ τέχναις εἴκουσιν, ἀμείλικτοι δὲ μένκσι,
 τῆς σοφίῃ τεύξαι κεραοξόος ἢ ἐβέλγησιν
 εὐρέας, ἀντιλέγησιν ἀπληγές, ἢν δὲ βιῶνται, 510
 ἀγνυται καυληθὸν ἀπειθέες· ἐκ κεράων δὲ
 τόξα τε κυκλοτερῆ καὶ μυρία τεύχεται ἔργα.
 ὡς δὲ κεράατα κείνα, τὰ τοι κἀλέουσιν ὀδόντας,

γνάμπτειν εὐρύνειν τ' ἐλεφαντοτόμοις ὑποείκει.

Θηρσι δὲ τοῖς μέγεθος μὲν, ὅσον μήπω καθὰ γαίης 515

ἀλλ' ὅθρη φορέει· φαίης κεν ἰδὼν ἐλέφαντα,

ἢ κορυφὴν ὄρεος παναπείριτον, ἢ νέφος αἰνόν,

χεῖμα φέρον δειλοῖσι βροτῶν, ἐπὶ χερσὸν ὀδύειν·

ἰφθιμον δὲ κάρηνον ἐπ' ἔασι βαιοτέροισι,

κοιλοῖσι, ξεσοῖς· ἀτὰρ ὀφθαλμοὶ τελέθῃσι 520

μείονες ἢ κατ' ἐκείνο δέμας, μεγάλοι περ ἔοντες.

τῶν δ' ἤτοι μεσσηγὺς ὑπεκπροθέει μεγάλη ρίς,

λεωπῆ τε σκολιή τε, προσοσκίδα τὴν καλέθῃσι

κείνη θηρὸς ἔφυ παλάμη, κείνη τὰ θέλασι

ρήιδίως ἔρθεσι· ποδῶν γε μὲν ἔκ ἴσα μέτρα· 525

ὑψίθι γὰρ οἱ πρόσθε πολὺ πλέον αἰείρονται.

ρήνος δ' αὐτὲ δέμας δυσπαίπαλ' ἀμφιβέβηκεν

αἰχίος, κρατερός τε, τὸν ἔκε μάλ' ἐδὲ κραταιὸς

θηρὸς πανδαμάτωρ τε διατμήξειε σίθηρ'.

θυμὸς ἀπειρεσίος πέλεται κατὰ δάσκιον ὕλην 530

ἄγριος· ἐν δὲ βροτοῖς τιθασὸς μερόπῃσι τ' ἐνήης.

ἐν μὲν ἄρα χλοερῆσι πολυκνήμοισι τε βήσσαις

καὶ φηγῆς, κοτίνης τε, καὶ ὑψικάρηνα γένεθλα

φαινίκων πρόρριζα κατὰ χθονὸς ἐξετάυσσεν,

ἔγχρήμελας θηρῶσιν ἀπειρεσίαις γενέσσι· 535

ὅπῃσ' ὅτε δ' ἐν μερόπων βριαρῆσι πέλει παλάμησι,

λήθετο μὲν θυμοῖο, λίπεν δὲ μιν ἄγριον ἦτορ·

ἔτλη καὶ ζεύγλην, καὶ χεῖλεσι δέκλο χαλινὰ,

καὶ παῖδας νάτοισι φέρει σημάτων εἰργων.

φήμη δ' ὡς ἐλέφαντες ἐπ' ἀλλήλοισ λαλέθῃσι, 540

φθογῆν ἐκ σομάτων μεροπῆϊδα τονθρούζοντες·

ἀλλ' ἔπᾶσιν ἀκχσὸς ἔφυ θήρει' αὐτῆ·

κείνης δ' εἰσαίχῃσι μόνου τιθασεύτερος ἄνδρες.

θαῦμα δὲ καὶ τόδ' ἀκχσα, κραταιοτάτης ἐλέφαντας

μαντικὸν ἐν σήθεσσι ἔχων κέαρ, ἀμφὶ δὲ θυμὸν 545

γινώσκων σφετέρου μόρῃ παρῆσαν ἀνάκην.

ἐκ ἄρα τοι μῆνοισιν ἐν ὀρνίθεσσι ἔασι

κύκνοι μαντιπῶλοι γούον ὕστατον αἰδόντες·

ἀλλεῖ

ἀλλὰ καὶ ἐν θήρῳ ἐὶν θανάτωιο τελευτῇ
φρασσάμενον τὸδε Φῦλον, ἠλέμων ἐντύνησι.

550

ῤινόκερωσι δὲ ὄρυγος μὲν ἔφυ δέμας αἰθυκλήρης
ἔ πολλῶ μείζων, ὀλίγον δὲ ὑπὲρ ἄκρια ῤινός
ἀντέλλει κέρας αἰὼν ἀκαχμένον, ἄγριον ἄορ-
κείνω κεν χαλκὸν διατέρησκεν ὄρθασας,
ἔτήσας βριαρῇ τε διαίτηξίε χαράδρην.

555

κείνῳ καὶ σθεναρῶ περ ἑφορμηθεὶς ἐλέφαντι
πολλάκις ἐν κοίτησι νέκυν τοιῶτον ἔθηκεν.

ἤρεμα δὲ ξανθοῖς ἐπὶ καλλικόμοισι μετώποις
καὶ νώτω ραδάμιγες ἐπαήτημα πορφύρεσι.
πάντες δὲ ἄρρενές εἰσι, καὶ ἔσποτε θῆλυς ὄραται.

560

καὶ πόθεν, ἐκ ἐδάην· φράζει δὲ ἐχὼς δεδάημα,
εἴτ' ἐν ἐκ πέτρης ὀλοὸν τὸδε Φῦλον ἐπαῆλθεν,
εἴτ' αὐτόχθονές εἰσιν, ἀπαηλέλωσι δὲ γαίης,

εἴτε πρὸς ἀλλήλων τέρας ἄγριον ἐκφύονται
νόσφι πόθων, καὶ νόσφι γάμων, καὶ νόσφι τέκοιο.

565

ἤδη καὶ διεροῖσιν ἐν ὑγροπόροιο θαλάσσης
βένθεσιν αὐτόρρεκτα φύει καὶ ἀμήτορα Φῦλα,
ὄσρεον, ἠπεδαναὶ τ' ἀφύαι, κόχλων τε γένεθλα,
ὄσρακά τε, σρόμβοι τε, τὰ τε ψαμάθοισι φύοηαι.

Μῆσα Φίλη, Βαιῶν ἔ μοι θέμις ἀμφὶς αἰείδω·

570

ἔτιδανῆς λίπε θῆρας, ὅσοις μὴ κάρτ' ὄπαυδαί,
πάνθηρας χαροπῆς, ἢ δὲ αἰλῆρης κακοεργῆς,
τοῖ τε κατοικιδίοισιν ἐφωπλίσσαντο καλοῖς,
καὶ τυλβῆς, ἀταλῆς, ὀλιγοδραπέας τε μυοξῆς.

τοὶ δὲ ἦτοι σύμπασαν ἐπιμύεσσι μένοντες

575

χειμερῖν ὥσπιν, δέμας ὑπνοῖσιν μεθύοντες·
δυσμοροὶ, ἔτε βορῆν ἐλέεν, ἔ φέγγ' ἰδέσθαι·
Φωλειοῖσι δὲ εἰς ὑπνον τοσσῆτον ἔχασιν,

ἢ νέκυες κείνται δυσχείμερον οἶτον ἐλόντες.

αὐτὰρ ἐπὴν ἔαρ' πρῶται γελάσωσιν ὄπωπαί,

580

ἀνθεὰ τ' ἐν λειμῶσι νέον γε μὴν ἠθέσησαν,
νωθρὸν κινήσαντο δέμας μυχάτης ἀπὸ λόχμης,
φαῖά τ' ἀμπετάσαντο, καὶ ἔδρακον ἠελίω Φῶϊς,

καὶ γλυκερῆς νεοτερπῆς ἰδητύῳ ἐμνήσαντο
αὐτίς δὲ ζωοί τε, πάλιν τ' ἐγένοντο μυοξοί.

585

Λέγω καὶ λάσιον γένος ἔτιδανοῖο σκίραξ,
ὅς ῥα νύ τοι θέρεῳ μεσάτη φλογεῖσιν ἐν ὤραις
ἔρην ἀντέλλει, σκέπας αὐτορόφοιο μελάβρι.

οἷον δὴ νυ ταῶνες ἐὼν δέμας ἀγλαόμορφον
γιαμωπλὸν ἐπισκιάσιν ἀριπρεπῆς αἰολόνωτον,

590

τῶν ἔδην μερόπασσι Διὸς τεχῆσατο μῆτις

τερπυότερον Φαιδρούσιν ἐν ὄμμασιν εἰσοράασαι,

ἔσθ' ὅσα πανδάτειραν ἐπὶ χθόνα μητέρα βαινει,

ἔσθ' ὅποσα πλερύγασσιν ἐπ' ἠέρα πάλιν ὀδεύει,

ἔσθ' μὲν ὅσα βυθοῖσιν ἐπ' ἀγρία κύματα τέμνει.

595

τοῖον ἐπ' ὀρνίθεσσι ἀριζήλοισ ἀμαρύσσει
χρυσῶ πορφυρέοντι μεμιγμένον αἰθόμενον πῦρ.

Οὐκ ἐρέω κρενρὸν γένος ὀκροῖεντ' ἐχίνω

μείζοντ', (ἀμφίδυμοι γὰρ ἐχίνοις ὀξύκομοισιν

ἀργαλέαι μορφαί) κρενρὸν τε περιδρομον ἔρκτ'.

600

οἱ μὲν γὰρ βαιοί τε καὶ ἔτιδανοὶ τελέθουσι,

τυβῆσι φρίσσοντες ἐπὶ προβολῆσιν ἀκάνθαις.

οἱ δ' ἄρα καὶ μεγέθει πολὺ μείζονες, ἦσθ' ἐκάτερθεν

ὀξέα πεφρίκασιν ἀρειοτέρησιν ἀικωκαῖς.

Λέγω τρισσά γενέθλα, κακὸν μίμημα, πιθήκων. 605

τίς γὰρ ἂν ἔστυγέοι τοῖον γέντ', αἰσχρὸν ἰδέσθαι,

ἀβληχρὸν, συγερὸν, δυσδέκτεον, αἰολόβελον;

κείνοι καὶ φίλα τέκνα δυσειδέα δοῖα τεκόντες

ἔκ ἀμφοῖν ἀτάλαντον ἐὼν μερίσαντο ποθητὴν.

ἀλλὰ τὸ μὲν φιλέουσι, τὸ δ' ἐχθαίρουσι λόχευμα,

610

αὐταῖς δ' ἀγκαλίδεσσι ἐὼν τέθηκε τοκῆων.

Οὐ μὲν θῆν ἔσθ' ἀσπαλάκων αὐτόχθονα φύλα

ποιοφάγων, ἀλαῶν, μέλωσιν ἐθέλωσιν αἰοδαί,

εἰ καὶ βάζις ἀπίστ' ἐπ' ἀνθρώπων ἐπέτησεν

ἀσπαλάκακας βασιλῆος ἀφ' αἵματ' εὐχρηάασαι.

615

φινεὶ γὰρ ποτε δὴ φαέθων ἐκοτέσσατο τιταῖν,

φινεὶ, τὸν ῥ' ἀτίταλλε κλυτὴ θρηῖσσα κολῶνη,

μαντιπύλα φοῖβοιο χολωσάμενος περὶ νίκης.

καὶ οἱ Φέγγ' ἀμερσεν, ἀναιδία Φῦλα δ' ἔπεμψεν
 Ἀργώας, πῆρόντα παρῆσια πικρὰ γένθηλα. 620

ἀλλ' ἐπεὶ ἐν πηρόωντο μετὰ χρύσειον ἄεθλον
 Ἀργώης ἐπὶ νηὸς Ἰήσσοι συμπονέοντες
 παῖδ' Ἰορβείας, Ζήτης Κάλαις τε κλεινῶ,
 οἰκίμων τε γέροντα, κατέκλεψαν δέ τε Φῦλα,
 καὶ γλυκερὴν μελεῖσι δόσαν σομάτεσσιν ἔδην. 625

ἀλλ' ἔσθ' ὡς φαέθων χόλον ὕνασεν, ἀλλὰ μιν αἴψα
 ἀσπυλάκων ποίησε γέν' μὴ πρόδεν ἔοντων·
 τίτεκα νῦν αἰλαόν τε μένει, καὶ λάβρον ἰδωδῆς.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ.

Αλλ' ὅτε δὴ κεραῶν ἤϊσαμεν ἔθνεα θηρῶν,
ταύρας, ἢ δ' ἐλάφους, ἢ δ' εὐρυκέρωσας ἀγρούς,
καὶ δόρυκας, ὄρυγας τε, καὶ αἰγλήνας ἰορκύς,
ἀλλὰ θ' ὅσοισιν ὑπερθε κεράατα τευχθέντα,
ἦν ἄγε καρχαρόδοξα, θεᾶ, φράζωμεν ὄμιλον
σαρκοφάγων θηρῶν, καὶ χαυλιόδογτα γένεθλα.

5

Πρωτίσῃν δὲ λέοντι κλυτὴν ἀναβάμεθα μολῶν.
Ζηνὸς ἔσαν θρεπτήρες ὑπερμενέσθρονιδαὶ
νηπιάρχῃ Κέρητες, ὅτ' ἀρτίγονόν μιν ἔοντα
ἀραμένη γενετῆρος ἀμειλίχιοιο Κρόνιοιο
κλειψιτόκος Ρεῖη κόλποισι ἐνικάτθετο Κρήτης.
Οὐρανίδης δ' ἐσιδὼν κρατερόν νεοθηλέα παῖδα
πρώτης ἀμφήλλαξε Διὸς ρυτῆρας ἀγρούς,
καὶ θῆρας ποίησεν, ἀμειψάμενσθρονι Κέρητας.
οἱ δ' ἄρ' ἐπεί βελῆσι θεῶν μεροπῆδα μορφήν
ἀντεβάλλοντο Κρόνιοιο, καὶ ἀμφιέσαντο λέοντας,
δάροισιν μετόπισθε Διὸς μέγα κοιρανέσσι
θηρῶν ὄρειάλοισι, καὶ ῥιγεδανὸν θεῶν ἄρμα
Ρεῖης εὐώδινσθρονι ὑπὸ ζεύγλῃσιν ἄγρῃσιν.

10

15

Διόλα Φύλα δὲ τοῖσι, καὶ εἶδα θηρῶν ἐκάσσις. 20
τὰς μὲν νῦν προχοῆσι πολυῤῥαδάγῃ ποταμοῖο,
Τίγρι ἐπ' εὐρὺ ρέοντι κηῖσατο τοξέυτερα
Ἀρμενίη, Πάρθων τε πολύστωρσθρονι εὐστός αἶα.

Ξανθοκόμοι τελέθῃσι, καὶ ἔ τόνον ἀλκήντες·
 πάσσονα μὲν Φορέθῃσι δέξην, μεγάλην δέ τε κόρσην, 25
 ὄμμαθα δ' αἰγλήντα, καὶ ὄφρύας ὑψιβαθείας,
 ἀμφιλαφεῖς ἐπὶ ῥῖνα, κατηφέας· ἐκ δ' ἄρα δεξῆς
 καὶ γενύων ἐκάτεροθι θοαὶ κομώσων ἔθειραι.

Τὸς δὲ τρέφει μεγάδωρος Ερεμβῶν αὐτίς ἄρραρα,
 τὴν ἔθνη μερόστων εὐδαίμονα κικλήσκῃσι· 30

δειραὶ κακείνοις καὶ σήθεα λαχθήντα,
 καὶ πυρὸς ἀσράτῃσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί·
 ἔξοχα δ' ἐν πάντεσσι ἀρίζηλοι τελέθῃσι·
 ἀλλ' ὀλίγον τέτων γένος ἔλλαχε μυρίος αἴα.

Πελὺς δ' ἐν Λιθύῃ ἐριβάλακι διψάδι γαίῃ 35
 ὄχλος ἐπιβορμέει βριαρῶν βρύχημα λεόντων,
 ἐκ ἔτι λαχθῆεις, ὀλίγη δ' ἐπιδιέδρομεν ἄχνη·
 σμερδαλέος δὲ πρόσωπα καὶ αὐχένα, πᾶσι δὲ γύοις
 ἦκα μέλαν κυάνιο φέρει μεμορυγμένον ἄνθος·
 ἀλκή δ' ἐν μελέεσσι ἀπειρίτος, ἠδὲ λεόντων 40
 κοιρανικῶν λίθους μέγα κοιρανέθῃσι λέοντες·

Εκ δὲ ποτ' Αἰθιοπῶν Λιθύῃ ἠμίψατο γαίαν
 θαῦμα μέγ' εἰσιδέειν, μελανόχρους, ἠύκομός τε,
 εὐρὺς ὑπερθε κάρηνα, πόδας δασύς, ὄμμασι δ' αἰδοῦ,
 μένοισι ξανθοῖς φονισσόμεν^Θ σωματέσσι· 45
 ἔδρακον, ἔ πυθόμπη, κείνον ποτε θῆρα δαφουινόν,
 κοιρανικοῖς τ' ἔμολεν διαπόμεντος ὀφθαλμοῖσι·

φορβῆς ἔ χατέει πάντ' ἤματα Φῦλα λεόντων,
 ἀλλὰ τὸ μὲν ὀρῶσσι μέλει, τὸ δὲ τ' αὐτὲ πόνοισιν·
 ἔδ' ὑπὸν μυχάτοισιν ἔχει παρὰ τέρμασι πέτρης, 50
 ἀμφαδὸν ὑπὸν δὲ, θρασύφρονα θυμὸν ἐλίσσων·
 εὐδαί δ' ἔνθα κίχῃσιν ὑπεύροχ^Θ ἐσωτερὴν νύξ·

Εκλυον αὖ κακείνο λεοντοκόμων αἰζηῶν,
 δεξιτερὴν ὑπὸ χεῖρα φέρειν αἰθῆνα λέοντα
 νάρκα θοῆν, τῇ πάντα λύειν ἀπὸ γένεα θηρῶν. 55

Πεντάκι θηλυτέρη δὲ τόκων ἀπελύσατο ζῶνῃ·
 βάξις δ' ἀτρεκέως ἀνεμάλιος ὡς ἓνα τίκτει·
 πέντε φέρει πρώτισον, ἀτὰρ πίσυρας μετέπειτα

ὠδῶνι σκύμνως, κατὰ θ' ἐξείης ὑπένερθε
 κηδύος ἐκ τριτάτης τρεῖς ἔκθορον, ἐκ δὲ τετάρτης
 ἀμφιδύμοι παῖδες· πύμαλον δ' ἓνα γέναλον μήτηρ,
 γαστρός ἀριστολόκοιο κλυτὸν βασιλῆα λέοντα.

60

Πορδαλίως δ' ὀλοαί, δίδυμον γένος· αἱ μὲν ἕασσι
 μείζοντες εἰσιδέειν, καὶ πάσσονες εὐρέα νῶτα·

αἱ δὲ γ' ὀλιζότεραι μὲν, ἀτὰρ μένος ἔτι χειρίζε.

65

εἶδεα δ' ἀμφοτέρησιν ὁμοῖα δαιδάλλονται,

νόσφι μόνης ἔρης, τῆ τ' ἔμπαλιν εἰσοράσασται·

μείοσι μὲν μείζων τελέθει, μεγάλησι δὲ μείων.

εὐπαγέες μηροῖ, δολιχὸν δέμας, ὄμμα Φαιεινόν,

70

γλαυκιδίωσι κόραι βλεφάροις ὑπὸ μαρμαίρησι,

γλαυκιδίωσιν ὄμῃ τε, καὶ ἔνδοθι Φοινίσσονται

αἰθομέναις ἱκελαί, πυριλαμπέες· αὐτὰρ ἔνερθον

ἄχροι τ' ἰστόκοι τε περὶ σωματέσσιν ὀδόντες,

ῥίνος δαιδαλέος, χροῖῃ τ' ἔπι παμφανοῖσῃ

ἡερόεις, πυκιῆσι μελαινομένησιν ὀπωπαῖς.

75

ἠκατάτη θείειν, καὶ τ' ἀλκιμος ἰθύς ὄρεσεν·

Φαίης, ὀππὸτ' ἴδιοι, διηερίην Φορέεσσαι.

ἔμπαης καὶ τόδε Φῦλον ἐπικλείεσιν ἀοιδοῖ

πρόσθ' ἔμνασι Βάκχοιο ΦερεσαΦύλοιο τιθήνας·

τῆνεκεν εἰσέτι νῦν οἶνω μέγα κατχαλώσσι,

80

δεχρῦμέναι σωματέσσι Διονύσῃ μέγα δῶρον.

τί χρέος ἐκ μερόπων δὲ κλυτὰς ἤμεψε γυναῖκας

εἰς τόδε πορδαλίω γένος ἄγριον, αὐτίς αἴσω·

Ναὶ μὴν ἄλλο θοὸν διΦυῆς γένε' ὠπῆσαιο,

λύβκας ἀριζήλης· αἱ μὲν γὰρ ἕασιν ιδέασαι

85

τύβαι, βαιοτέροισί τ' ἐΦωπλίσσαντο λαγωῖς·

ταῖ ρα δὲ μείζονες εἰσιν, ἐπιθρώσκασσι δὲ ρεία

εὐκεραῖσι ἐλάφοισι, καὶ ὄζυτέροις ὀρύγεσσι.

μορφήν δ' ἀμφιδύμοι πανομοῖον ἀμφιέσσαντο.

ἴσαι μὲν βλεφάροισιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαῖ

90

ἱμερόενι σφάτρησι· προσώπασα δ' ἀμφοτέρησι

Φαιδρὰ πέλει, βαιόν τε κάρη, καὶ καμπύλον ἕσασ

μῆνη δ' εἰσιδέειν ἀνομοῖος ἔπλετο χροῖῃ.

μείοσι μὲν λυγκῶν ἐπιπέδρομε ρίνος ἰρευθῆς·
μείζοσι δὲ κροκῶν τε θεεῖω τ' εἰκελον ἀνθῶ·

95

Ἐξοχα δ' αὖ τάδε Φῦλα Φίλην ἀγάσασθ' ὀγενέθλην,

εὐγληνοὶ λυγκῆς τε, πυρίγληνοὶ τε λέοντες,
πορδάλιές τ' ὄλοαί, καὶ τίγριες ἠνεμέσσαι·
τῶν δ' ὅσποτε σκύμνευς νεοθηλέας ἐν ζυλόχοισι

λάβρη συλησῶσιν ἀταρβέες ἀγρευτῆρες,

100

αἱ δ' ἄρ' ἔπειτ' ὅσπισω πάλι νεύμεναι ἀβρήσῶσιν

ἐξαπώνης κανέας τε δόμης καὶ ἔρημα μέλαθρα,

μύρονται λογιέως ἀδιονὸν γόνον; ἐκ δ' ἄρα τηλῆ

κωκυτὸν προῖᾶσι πολύστονον, οἳά τε πατρης

περβομένης ὑπὸ δαρι, καὶ αἰδομένης πυρὶ λάθρῳ,

105

πεπταλαμέναι περὶ τέκνα μέγαν κλαίεσι γυναικῆς.

ἦ ῥα τόσον τεκέων τε, καὶ ἀρτιγόνοιο γενέθλης

Φίλτρον ἐνὶ κραδίῳ γάξεν θεός· ἴδ' ἄρα μάνοις

ἀνθρώποισι, οἱ πάντα νεήμασι μητίσαντο,

ἀλλὰ καὶ ἐραυσηῆρσι, καὶ ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοῖς 110

θήρσιν ὠμηῆσσι, καὶ ὑψιπέλοισι ἀγέλαισιν

οἰωνῶν· τόσον ῥα φύσις κρατερώτατον ἄλλων.

οἴην μὲν κομιδὴν τεκέων ἐνὶ κύμασι δελφίς

αιὲν ἔχει, γλαυκός τε χάρουψ, Φώκη τε δυσσαῆς·

πῶς δ' ἄρ' ἐν οἰωνοῖσι ποθὴν ἀλίαςον ἔχουσιν

115

ῶν τεκέων Φηναί τε, βαρὺφθογοὶ τε πέλειαι,

αιετοτότά τε Φῦλα, πολύζωοί τε κορῶναι;

πῶς δ' ὄρνις κατὰ δῶμα συνέσιος ἀνθρώποισιν

ἀρτιλόκῳ νεαρῶσι περισκαίρματα νεοσσοῖς,

κρόκον ὑπὲρ τέγεθ' κατεπάλμενον ἀβρήσασα,

120

ὄξυ μὲν ἐκλαγεν αἰψα, καὶ ἀνθορον ὄξυ λακῆσας;

αὐχένα δ' ὑψόσ' ἀειρεν ἐς ἠέρα γυρώσασα,

καὶ πάσαις ἐκάτερθεν εἰᾶς ἐφριξεν ἐθειραῖς,

ἔπειρὰ πάντ' ἐχάλασσε ποτὶ χθόνα· τοὶ δ' ἄρα δειλοὶ

τεῖχος ὑπ' εὐπτέρυγον πρυλέες τρίξασι νεοσσοί·

125

ἦ δὲ καὶ αἰψ' ἐφόβησε καὶ ἤλασεν ὄρνιν ἀναιδῆ,

εἰρμένη Φίλα τέκνα, τὰ τ' εἰσέτι νήπια Φέρβει,

ἄπτερα, λυσκόμεν' Ὀυλάμων ἀπολύμνα δισμῦ·

ὠδίνε σκύμνε, κατά θ' ἐξίης ὑπένεθε
 νηδύς ἐκ τριτάτης τρεῖς ἔκθορον, ἐκ δέ 130
 ἀμφιδύμοι παῖδες· πύμαλον δ' ἕνο· μάχουσαι,
 γαστρός ἀριστεύου κλυτὸν βασιῶν δαμῆναι,
 Πορδαλίης δ' ὀλοαί, δίδυμοι πεπτοσιν·
 μείζοντες εἰσιδέεν, καὶ πάσῃ γενέθλης,
 αἰ δέ γ' ὀλιζότεραι μὲν, ἔτι αἰζηῶν, 135
 εἶδεα δ' ἀμφοτέρωσιν καὶ ἀπράπιοντα σίδηρον,
 νόσφι μόνης ἐσθῆς, ἑσθῆς μυλάκων τε θαμναίης·
 μείσοι μὲν μείζονα φανέν, ἢ τέκνα σαΰσαι.
 εὐπαγέες μηδ' ἀγροῖες, Φόνιον γένεθ' αἰολόεσλον,
 γλαυκίωσ' ἀγροῖας, δυσπαίπαλον ἀμφιέσαντο, 140
 γλαυκίωσ' ἀγροῖας, δυσπαίπαλον ἀμφιέσαντο,
 αἰθορ' ἀγροῖας, εἰλομένον, ταναὸν σῶμα, κυανή ρις,
 ὠγ' ἀγροῖας, σφυρὸν ἀκύταλον, δέμας εὐρυκαρῆνον,
 ἄμμα θοὸν, ἰκέλαι χεῖρεςσι, πόδες δέ τε ποσσὶ·
 χεῖρε βροτῶν ἰκέλαι χεῖρεςσι, πόδες δέ τε ποσσὶ·
 σφραδαλή βουχῆ, δολερὸν κέαρ, αἰόλον ἤτορ, 145
 καὶ πολλὰ κυβέρεια, καὶ ἔκ' ἀπὸ κόσμον ἴσα·
 ἄματα γὰρ καὶ νύκτας ἐελδόμεναι Φιλοτήθ'·
 αὐταὶ θηλυτέρας μάλ' ἐπ' ἄρσενιν ὀρμαίνεσι,
 παῦρα μεθιέμεναι γαμῆς παντερπείος εὐνῆς,
 τέκνα κνίσκόμεναι, νηδὺν ὅτε κυμαίνωσιν. 150
 ἔ' γὰρ τοι θήρεσσι νόμθ', γαστῆρ' ὅτε πλήθει,
 ἐς λέχθ' ἐρχομένοις τελέειν Φιλοτήσιον ἔργον,
 νόσφι μόνων λυγκῶν, ὀλιγοδραπέων τε λαγαῶν·
 ἀρκίθ' δ' ἰμείρεσσα γάμψ, συγέσασα τε λέκτρον
 χῆρον ἔχειν, τόσα παισὶ ταλάσσοιο μητίσασθαι· 155
 ὤρη πρὶν τοκετοῖο μολεῖν, πρὶν κύριον ἡμᾶρ,
 νηδὺν ἐξέθλιψε, βιήσατο δ' εἰλειθίας.
 τόσση μαχλοσύνη, τόσθ' δρόμθ' εἰς ἀφροδίτην·
 τίθει δ' ἡμιτέλεσα, καὶ ἔ' μεμειλισμένα τέκνα·
 σάρκα δ' ἀσημον, ἀναρῆρον, αἰδέλεον ὠπῆσασθαι. 160
 ἀμφοτέρων δ' ἐγὰρ παιδοτροφήν τε μέμηλεν·
 ἀσπιτοκθ' δ' ἐτ' ἔσσα μετ' ἄρσενθ' εὐθύς ἰαύει·
 λυχμᾶται γλώσση τε φίλον γόνον, οἷά τε μόχοι
λυχμᾶται

ἢ γλάσσησιν ἀμοιβασίς, ἀλλήλοισι
 γάνυται δὲ βοὸς χρὸι κατ' ἑκέρως βῆς. 165
 ἔχονται πρὶν ἀπὸ γλυκύν ἴμερον εἶναι,
 μένοιο συναινεῖσι νομῆσιν.

ἃ Φίλως ἀνεπλάσσατο παῖδας,
 ἵναιδέα τονθορύσσει.
 ῥην πανωπείροχα δεῖδιεν ὄρμη, 170

ῥ ἔσσα. χιῶν δ' ἔτε πάντα παλύνει,

Ζεφυρὸν πανωπείρομα χυαμένιο,

ῥυβὲτ' ἐνὶ σπηλυσί, τόθι σκέπας ἄρκιον εὐρύ,
 καὶ βόσιος χατέσσα πόδας χεῖρας τε λιχμαίνει,
 οἷά τ' ἀμελγομένη, καὶ γαστρός ἐκλεψεν ἐρωήν. 175

τοῖά τ' ἔπε βένθεσσιν ἐν εὐρυπόροια θαλάσσης
 πελύποδες σκολιοὶ παρὰ κύμασι μητίσασιν.

χεῖματ' ἐκ μεσάτης κρυερῆν τρέοντες ἐπιπῆν,
 κεύθονται πλαταμῶσιν εἰς πλοκαμίδας ἔδοντες.
 αὐτὰρ ἐπὶν ἔαρ ὑγρὸν εὐτροφὸν ἀνθήσασιν, 180
 ἀκρέμονες ἀφίσιν ὠκα νέοι πάλιν ἀλοήσασιν.

καὶ πάλιν εὐπλόκαμοι δολιχὴν πλώσσι θαλάσσαν.

Εξείης ἐπέσωμεν εὐσφυρον, ἠνεμόεντα,
 κραταιὸν, ἀλλοπαρόν, κροτῆραύχον, αἰσῶν ὄναγρον,
 ὅτε πέλει φαιδρός, δέμας ἄρκιος, εὐρύς ἰδέσθαι. 185

ἀργύφους χροίην, δαλυχμάσιν, ὀξύτατ' Ἰϋν.
 ταινίη δὲ μέλαρα μέσσην ῥάχιν ἀμφιπέθηκε,
 χιονέης ἐκάτερθε περιοχομένη σεφάνησιν.

χιλὸν ἔδει, φέρβει μιν ἄδην ποσειτρόφος αἶα.
 ἀλλ' αὐτὸς κρατεροῖς ἀγαθῇ βόσις ἔωλετο θηρσί. 190

Φύλα δ' ἀέλωπα ἄδων ζηλήματα πάμπαν ὀνάγρων.
 πολλοαῖσιν τ' ἀλέχρισιν ἀγαλλομένοι κομόωσιν.

θηλύτεροι δ' ἔσπασθ', ὅθι τοι πόσις ἠγεμονεύει.
 πρὸς νομὸν ἰβύνωσιν, ἐπὶν ἐθέλωσιν ἀνάγασθαι,
 πρὸς πηγὰς πηλαμῶν, θηρῶν μέθυ, ἢ πάλιν αἶψα 195
 πρὸς λασίης οἴκας, ὅταν ἔσπατος ὕψων ἄγῃσιν.

Ζῆλον δ' ἄρατος πᾶσιν ἐπὶ σφετέροισιν ὀρίσει.
 ἠῶσι νηπιαχοῖσι πανάγρῳ εἰς ῥοὴν ἀναειδῆς.

ὡς δὲ καὶ ἐν θήρεσσι ἐρίβρυχοί τε λέαιναι,
 πορδαλίες τε θοαί, καὶ τίγριες αἰολόωντοι 130
 παισὶ πέρι προβιβάσι, καὶ ἀγρευτήρσι μάχονθαι,
 καί τε περὶ σφετέρων τέκνων τέλῃσι δαμῆναι,
 ἀντίον ἀίχμητῆσι συνισάμεναι μερόπτεσσιν·
 εἰδὲ ποτ' ἐρίργασιν εἴς ἐν ἀγῶνι γενέθλης,
 εἰ πληθὺν ἐπίπυσαν ἀκονισθόλων αἰζήων, 135
 εἰ χαλκὸν σπλαγῆντα καὶ ἀτραπῆντα σίδηρον,
 εἰδὲ βολὰς βελέων τε θοὰς μυλάκων τε θαμείας·
 σπυῖδυσσι δ' ἢ πρόαδε θανείν, ἢ τέκνα σαῶσαι.
 Ἄρκιοι δ' ἀγριαδες, Φόνιον γένεθ'· αἰολόβυλον,
 λάχην μὲν πυκνὴν δυσπαίπαλον ἀμφιέσαντο, 140
 μορφὴν δ' ἐκ ἀγανὴν παναμειδήτοισι προσώποις.
 κάρχαρον, εἰλόμενον, ταναοὺν σῶμα, κυανὴ ρίς,
 ὄμμα θοὸν, σφυρὸν ὠκύταλον, δέμας εὐρυκαρπνον,
 χεῖρε βροτῶν ἱκελαὶ χεῖρεσσι, πόδες δέ τε ποσσὶ·
 σμερδαλέη βρυχή, δολερὸν κέαρ, αἰόλον ἦτορ, 145
 καὶ πολλὴ κυβέρεια, καὶ εἰ κατὰ κόσμον ἴσσα·
 ἤματα γὰρ καὶ νύκτας ἐελδόμεναι Φιλότηθ'
 αὐταὶ θηλύτεραι μάλ' ἐπ' ἄρσενι ὀρμαίνεσι,
 παῦρα μεδιέμμαι γαμῆς παντερωτός εὐνῆς,
 τέκνα κυϊσκόμεναι, νηδὺν ὅτε κυμαίνωσιν. 150
 εἰ γὰρ τοὶ θήρεσσι νόμθ', γαστήρ ὅτε πλήθει,
 ἐς λέχθ' ἐρχομένοις τελέειν Φιλοτήσιον ἔργον,
 νόσφι μόνων λυγῶν, ὀλιγοδρανέων τε λαγαῶν·
 ἄρκιθ' δ' ἰμείρεσα γάμῃ, συγέσθ' αὖτε λέκτρον
 χῆρον ἔχεν, τόσα παισὶ ταλάσσειο μητίσασθαι· 155
 ὥρην πρὶν τοκετοῖο μολεῖν, πρὶν κύριον ἦμαρ,
 νηδὺν ἐξεβλίψε, βίησατο δ' εἰλευθίας.
 τόσση μαχλοσύνη, τόσσθ' δρόμθ' εἰς ἀφροδίτην·
 τίχλει δ' ἡμιτέλεσα, καὶ εἰ μεμελισμένα τέκνα·
 σάρκα δ' ἄσημον, ἀναρθρον, αἰδέλον ὠπήσασθαι. 160
 ἀμφότερον δὲ γάμθ' παιδοτροφίη τε μέμηλεν·
 ἀρτιτόκθ' δ' ἐτ' εἴσα μετ' ἄρσενθ' εὐθυς ἰαύει·
 λυχμᾶται γλώσση τε φίλον γόνον, οἷά τε μόχοι
 λυχμῶνται

λιχμῶνται γλώσσησιν ἀμφοβαδῖς, ἀλλήλοισι
 τρωπόμενοι· γάνυται δὲ βοὸς χρὸι καλλίκερος βῆς· 165
 ἔδ' ἀποπλάζονται πρὶν ἀπὸ γλυκῦν ἡμερον εἶναι,
 θυμὸν δ' ἐσπομένοιο συναίνεσι νομῆ·
 ὡς ἄρκιός λιχμῶσα Φίλως ἀνεπλάσασαο παῖδας,
 εἶσθε κνηθημοῖσιν ἀναιδέα τονθορύσασι.

Ναὶ μὴν χειμερίην πανυπεύροχα δίδειν ὄρμην, 170
 καὶ λασίη περ ἔχσασα. χιῶν δ' ὅτε πάντα παλύνει,
 ἐσπεροῖς Ζεφύρα πανεπήτριμα χευαμένιοι,
 κεύθετ' ἐνὶ σπήλυγι, τοθὶ σκέπας ἄρκιον εὐρύ,
 καὶ βόσιος χατέχσασα πόδας χεῖρας τε λιχμαίνει,
 οἷά τ' ἀμελγομένη, καὶ γαστρός ἐκλείβειν ἐρωήν. 175

τοῖά νύ πε βένθεσσι ἐν εὐρυπόροιο θαλάσσης
 πελύποδες σκολιοὶ παρὰ κύμασι μητίσασθ'·
 χεῖματ' ἐκ μεσάτε κρυερὴν τρεῖοντες ἐνιπῆν,
 κεύθονται πλαταμῶσιν εἰς πλοκαμίδας ἔδοντες·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔαρ ὑγρὸν εὐτροφον ἀνήθησιν, 180
 ἀκρέμονες ἀφίσιν ὤκα νέοι πάλιν ἀλόησασσι,
 καὶ πάλιν εὐπλόκαμοι δολιχὴν πλώσσι θαλάσσαν.

Εξείης ἐνεπώμεν εὐσφυρον, ἡνεμόντα,
 κρατανόν, ἀλλοπαόδη, κρατερῶνυχον, αἰπὺν ὄναγρον,
 ὅσε πέλει Φαιδρός, δέμας ἄρκιος, εὐρύς· ἰδέσθαι, 185
 ἀργύφειος χροῖην, δαλιχμάτ'· ὀξύτατ'· θειῖ·
 ταινίη δὲ μέλαινα μέσην ῥάχιν ἀμφιβέθηκε,
 χιονέης ἐκάτερθε περιχορμένη σεφάνησι.

χιλὸν ἔδει, φέρβει μιν ἄδην ποσιτρόφος αἶα·
 ἀλλ' αὐτὸς κρατεροῖς ἀγαθῇ βόσις ἔπλετο θηροῖ. 190
 Φῦλα δ' αἰλλοπαόδων ζηλήματα πάμπαν ὄναγρον,
 πολλαῖσί τ' ἀλέχουσιν ἀγαλλομένοι κοριόωσι·
 θηλυτέρα δ' ἔασσεν, ὅτι τοι πόσις ἡγεμονεύει·
 πρὸς νομὸν ἰθύνωσι, ἐπὴν ἐθέλωσι ἀνάγειν,
 πρὸς πηγὰς πῆλαμῶν· θηρῶν μέθυ, καὶ πάλιν αἶψα 195
 πρὸς λασίης οἴκας, ὅταν ἐσπερος ὑπὸν ἄγῃσι.

Ζῆλον δ' ἄρσασσι πᾶσιν ἐπὶ σφετέροισιν ὄρεισι·
 ἦσσι νηπιαχοῖσι πανάγρη· αἴσθ'· ἀναιδής·

ὅπως ὅτε θηλυτέρη γὰρ ἔχει μόγον Εἰλειθυῆς,
 ἄλχι μάλ' ἐξόμενος σφέτερον γόνον ἄντα δοκεύει· 200
 καί ῥ' ὅτε ηἰσάχον μητρός παρὰ ποσὶ πέσῃσιν,
 εἰ μὲν θῆλυ πέλοι, ποθέει τέκος, ἢ δ' ἐκάτερθε
 γλώσση λιχμάζων Φίλιον γόνον ἀμΦαγαπάζει·
 ἄρσενά δ' εἰ μιν ἴδοι, τότε δὴ τότε θυμὸν ὀρίνει
 λυγαλέω ζήλω περὶ μητέρι ἀργαλέῳ· θῆρ· 205
 ἐκ δ' ἔθορε μεμαῶς παιδὸς γενέσσι ταμείδαι
 μήδεα, μὴ μετόπιε νέος γέ μιν ἀμβήσῃσιν.
 ἢ δὲ λεχῶ περ ἔῃσα, καὶ ἀδενέεσσα τόκαισι,
 παιδί λυγρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἔπαμύνει.
 ὡς δ' ὅταν ἐν πολέμῳ πολυκηθεῖ μητέρος ἄκτην 210
 ηἰσάχον κρείωνσιν ἀπηνέες αἰχμητῆρες,
 αὐτὴν τ' αὐ ἐρύωσιν ἐτι σταίροντι φόνουσιν
 ἠεὶ πλεγνυμένην, φονδὲν μέγα κωκύουσαν,
 δραπτομένην ἀπαλήν τε παρήϊδα, νέρθε τε μαζῶν
 αἰμάλι δεινομένην θερμῷ λιαρῷ τε γάλακτι· 215
 ὡς καὶ θῆλυς ὄναγρος ἐφ' ἠεὶ πάμπαν ἔοικεν
 οἰκίρᾳ κυνυρομένη, καὶ δύσμορᾶ κωκύουση.
 Φαίης κεν πανάσθημον, ἐὼν παῖν ἀμΦιθεῖῶσαν,
 μείλιχα μυθεῖσθαι, καὶ λισσομένην ἀγορεύου·
 ἄνερ, ἄνερ, τί νυ σείῳ προσώπῳ αἶα τρηχύνονταε; 220
 ὄμμαία Φοινίχθι δὲ, τὰ τ' ἦν παρ' αἰγλήνταε;
 ἔχι μέτωπον ἀθρεῖς λιθοειργῆος ἄλχι Μεδάσης,
 εἰ γόνον ἰοφόρον παναμειλίχιο δρακαίνης,
 εἰ σκύμνον πανάθεσμον ἐρωπλάγκλιο λεαῖνης.
 παῖδα, λυγρὴ τὸν ἔτικλον, ὃν ἀρωμέεδα θεοῖσι, 225
 παῖδα τεὸν γενέσσι τεῆς ἐκ ἄρσενά θῆσεις;
 ἴαχε φίλος, μὴ τάμεν· τί μοι τάμες; οἷον ἔρεξας;
 παῖδα τὸ μηδὲν ἔθηκας, ὅλον δέμας ἐξαλάωσας.
 διελή ἐγώ, πανάσθημ' ἀωροτάτιο λοχίης,
 καὶ συ τέκος πάνδειλον ἀλιτροτάτιο τοκῆ· 230
 διελή ἐγώ, τριτάλαινα, κενὸν τόκον ὠδῶασα,
 καὶ συ τέκος; τμηθεῖς, ἔχι φονύχισσι λεόντων,
 ἀλλ' ἐχθραῖς γενέσσι λεοντείησι τοκῆ·

Τοῖά τις ἀν πανάποθμον ἐὼν περὶ νήπιον ἦα
 μυθεῖσθαι Φαίη· τὸν δ' ἔκ ἀλέγοντα δαΦοινοῖς 235
 δαίνυσθαι σομάτεσσι ἀμειδέα παιδὸς ἐδητῦν.

Ζεῦ πάτερ, ὅσσον ἔφυ ζήλοιο πανάγριον ἦτορ.
 κείνον καὶ φύσιος κρατεράτερον εἰσοράσθαι
 θῆκας, ἀναξ· δῶκας δὲ πυρὸς δριμύϊαν ἐρωήν.
 δεξιτερῇ δὲ φέρειν ἀδαμάντινον ὠπασσας ἄορ. 240

Ἐ παῖδας τήρησε φίλως γλυκεροῖσι τοκεῦσιν,
 ἔχ' ἐτάρες, πηγῆς τε μολῶν, ἔκ οἶδεν ὀμαίμικς,
 ὄπασσῶταν ἀργαλέος τε καὶ ἀσπῶ[ε] ἀντιβολήσῃ.
 κείνος καὶ προπάρειθεν εἴοισιν ἐφῶπλισε παισῖν
 αὐτὰς ἡμιθέας, καὶ ἀμύμονας ἡμιθεαῖνας, 245

Λιγυίδην Θησῆα, καὶ Διολίδην Ἀδάμαντα,
 Ατθίδα καὶ Πρόκην, καὶ Θρηκίην φιλομήλην,
 Κολχίδα τε Μήδειαν, ἀρίζηλόν τε Θεμισῶ·
 ἀλλ' ἔμπαυς μετὰ Φῦλον ἐφημερίων ἀλεγεινῶν
 θηροῖ θυετείῃ ὅλην παρέθηκε τράπεζαν. 250

Ἐσι δ' ἐνὶ κρημοῖς ἐπὶ τέρμασιν Αἰθιοπῶων
 ἰσπαάγων πολὺ Φῦλον ἀκαχμέμον ἰοφόροισι
 δοιοῖς χαυλιόδοσι· ποδῶν γε μὲν ἔ μίαν ὄπλην,
 χηλῆν δ' αὖ φορέεσι διπλήν, ἰκέλην ἐλάφοισι·
 χαίτη δ' αὖ χενὴ μισάτην ῥάχην ἀμφιβεβῶσσα 255
 ἔρην ἐς νεάτην μετανίσσεται· ἔδὲ βροτοῖσι
 δελοσύνην ἔτλη ποθ' ὑπερφίαλον γέν[ε]σθαι αἰνόν·
 ἀλλ' εἰ καὶ ποθ' ἔλοιεν εὐσρέτεσσι βρόχοισιν
 ἰσπαάγον δολίοισι λόχοις μελανόχροος Ἰνδοῖ,
 ἔτε βορῆν ἐθέλει μετὰ χεῖλεσιν αἶψα πάσασθαι, 260
 ἔτε πιεῖν· ὀλοὸς δὲ φέρειν ζυγὸν ἔπλετο δῆλον.

φράξο νῦν δύο Φῦλα δυσάντα, καρχαρόδοντα,
 μηλοφόνον τε λύκον, δυσδερκέα τ' αὐτίς ὑαιναν·
 τὸν μὲν ποιμενίων καὶ αἰτωλίων ὀλετήρα,
 τὴν δ' ἐχθρὴν σκυλάκεσσι ἀρειότεροις τε κύνεσσι· 265
 τὸν μὲν νυκτερινὸν διὰ γαστρὸς ἀφυκλῶν ἐρωήν
 ἀρειῶν ἐρίφων τε πολὺκλωστον ἀρπακλήρα,
 τὴν δὲ τε νυκτερόρον καὶ νυκτεπλανῆ τελέεσσαν,

ἕνεκά οἱ διὰ νύκτα Φάειον, σκότος αὐτε μετ' ἡῶ.
 εἶδεα δ' ἀμφοτέροις ἀνομοίᾳ θηρσὶ δαΦοινοῖς. 270
 τὸν μὲν γὰρ τε κύνεσσι πανεῖκελον ἀπήσασιο
 μείζουσι ποιμενικοῖς, λασίη δ' ἐπιέσπειαι ἔρη·
 ἢ δέ τε κυρτῆται μεσάτην βράχιν, ἀμφὶ δὲ πάντα
 λαχνηέσσα κυρεῖ, κατὰ δ' ἐγραπῆται δέμας αἰῶν
 καυανέης ἐκάτερθεν ἐπήτηριμα ταινίησι· 275
 ζεινὴ δ' ἐκλάδιος τε πέλει καὶ νῶτα καὶ ἔρη·
 ῥινὸν δ' ἀμφοτέροισιν ἐπικλείουσι θανῶσι
 ῥιγεδανόν. τῆς μὲν τε διαβηέσας περὶ ποσσὶν
 εἰ Φορέοις, Φορέοις σκυλάκων μέγας δέιμα κράλαιῶν,
 καὶ σε κύνες κείνοισιν ἐπιμεθεσῶτα πεδίλοις 280
 ἀντίον ἔχ' ὑλάουσι, πάρος γε μὲν ὑλακῶνάης.
 εἰ δὲ λύκον δείρας ῥινῶν ἄπο τεκλήναιο
 τύμπανον εὐκέλαδον, Διδυμήϊον, ὠλεσίκαρτων,
 μῆνον τοι μετὰ πᾶσι βαρύβρομον ἔκλαγεν ἤχην,
 καὶ μῆνον πάραγεῖ· τὰ δ' εὐθροα πρόδεν εἶοντα 285
 τύμπανα σιγάξει, κώφησέ τε πᾶσαν ἰωνή·
 καὶ Φθίμεναι γὰρ οἷς Φθίμενον λύκον ἐρρίγασι.
 θαυμά δὲ καὶ τόδ' ἄκυστα περὶ ζικλήσι ὑάιναις,
 ἄρσωνα καὶ θήλειαν ἀμειβεσθαι λυκάβαντι,
 καὶ ποτὲ μὲν τελέθειν δυσδερεκέα νυμφαῖήρα, 290
 νωλεμῆς ἰμείρουσα γάμων, ποτὲ δ' αὐτίς ὀραῖσθαι
 θηλυτέρην νύμφην, λοχίην, καὶ μητέρα κεδνήν.
 Ἀλλὰ λύκων τελέθει πολιότορχα πέντε γένεθλα·
 εἶδεα δ' ἀλλήλοισ ἀνομοίᾳ τεκμήρανηο
 Φῶτες ἀμορβῆτες, τοῖσιν μάλα θήϊα Φῦλα. 295
 πρῶτα μὲν ὄν καλέουσι θρασύφρονα τοξευτήρα·
 ξεθὸς μὲν πρόπαν εἶδος, ἀτὰρ περιηγέα γῆα
 καὶ κεφαλὴν Φορέει πολὺ μείζονα, καὶ θοὰ κῶλα·
 γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει πολλὴ βραθάμιγι·
 σμερδαλέον δ' ἰάχει τε, καὶ ὑψόθι πάμπαν ὀρξει, 300
 αἰὲν ἐπιτείων κεφαλὴν, πυρόεν τε δεδορκώς.
 ἀλλ' αὖ δ' αὖ μέγεθος μὲν ὑπὲρβηρος, ἄψα δ' αὐτε
 μηκεδανός, πάντεςσι θωώτερος ὠκα λύκοισι.

τὸν μέρωτος κίρκον τε καὶ ἄρτωαγα κικλήσκουσι.
πολλῶν σὺν ροίζῳ δὲ μάλ' ὄρβριος εἴσιν ἐπ' ἄγρην, 305
πρώτη ὑπ' ἀμφιλύκη· ρέα γὰρ τ' ἐπιιδεύει ἑδωδῆς.

Χροῖη δ' ἀργυφῆ σελαγιῖ πλευράς τε καὶ ἔρην·
ναίει δ' ἔρεα μακρά· τὰ δ' ὅτωποθε χεῖματος ὤρη
ἐκ νεφῶν προχυθεῖσα χιῶν κρούεσσα καλύψη,
δὴ τότε καὶ πόλιθ' πέλας ἴκετο θῆρ' ὀλοόφρων, 310
πᾶσαν ἀναιδεῖην ἐπιειμένθ', εἰνεὶ ἑδωδῆς·
λάβθη τ' ἐμπελάει, μάλα τ' ἤρημος, εἴσοκεν αἰγὶ
ἐχρήμιψη· τὴν δ' αἶψα θοοῖς ὀνύχεσσιν ἔμαρψεν.

Ἔσι δὲ τις Ταυροιο νεφελήτης ὑπὲρ ἄκρας
ἐνδιάων Κίλικας τε πάγυς, καὶ πρῶνας Ἀμαῦν, 315
καλὸς ιδεῖν, θῆρεσσι πανέξοχος, ὄν τε καλεῦσι
χρῦσεον, ἀστράπτοντα περισσοκόμοισιν ἑθείραις·
ἔ λυκος, ἀλλὰ λυκῆ προφερέστερος αἰψυτάτος θῆρ,
χειλεσι χαλκείοισι τεθηγμένος, ἀσπετος ἀλκήν·
πολλάκι τοι καὶ χαλκὸν ἀτερέα, πολλάκι λάαν 320
ἐμμενέως ἐτόρησε, καὶ αἰχμηέντα σιδήρον.

καὶ κύνα Σείριον οἶδε, καὶ ἀντέλλοντα Φοβεῖται·
αὐτίκα δὴ ῥωχμὸν καταδύεται εὐρέθ' αἴης,
ἢ κατὰ σπηλυγῆθ' ἀφειγέος, εἴσοκεν ἀζῆς
ἥλιος παύσαιτο, καὶ ἔλομένης κυνὸς ἀσῆρ. 325

Ἀκμονες αὖ δοιοί, Φόνιον γένος, αὐχένα βαιοί,
εὐρύτατοί τ' ὠμοῖσιν, ἀτὰρ λασιότριχε μηρῶς
καὶ πόδας, ἠδὲ πρόσωπον ὀλίζονες, ὄμμασι βαιοί.
τῶν ὁ μὲν ἀργυφῆος νῶτοις καὶ γαστέρι λευκῇ
παμφαίνει, ὄνοφρός δὲ μόνων ἄκρα νεάτα ταρσῶν, 330
ὄν τινες ἰκλῖνον πολιοτριχα Φῶτες ἔλεξαν.

αὐτὰρ ὄγε χροῖησι μελαινομένησι πέφονται,
μείων μὲν προτέραιο, τὸ δὲ δεινθ' ἐκ ἐπιιδεύης·
θῆρευεῖ δ' ἐκπαυλον ἐπὶ πλώκεσσι ὄρβων,
πᾶσαι τ' ἐκ μελέων ὄρθαι Φρίσσεσσι ἑθείραι. 335

Δηθάκι δ' αὐτὲ λυκοὶ καὶ πορδαλίεσσι θαφοναῖς
εἰς εὐνὴν ἐπελασσαν, ὅθεν κρατερόχροα Φῦλα,
θῶες· ὁμῶ δὲ φέρεσι διωλὸν μεμορυγμένον ἄνθος,

μητέρα μὲν ῥινοῖσι, προσώτοις δ' αὖ γενετῆρα.

Τίγριδος αὖ μετέπειτα κλυτὸν δέμας αἰδῶμεν, 340

τῆς ἔτερπνότερον Φύσις ὥπασε τεχνηέσσα

ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν θηρῶν μετὰ πηλὸν ὄμιλον.

τόσπον δ' ἐν θήρεσσι μέγ' ἔξοχος ἔπαλετο τίγρις,

ὅσπον ἐν ἡερίοισι ταῶς καλὸς οἰωνοῖσι.

πάντα μὲν ἀδρήσειας ὀρέσβιον οἷα λείαναν, 345

νόσφι μόνε ρινοῖο, τὸν αἰόλον ἐσεφάνωται,

δαίδαλα παρφύροντα, καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα.

τοίην μὲν πυρέεσαν ὑπὸ βλεφάροισιν ὄπασαι

μαρμαρυγὴν σφάτῃσιν· αἰτάρ δέμας ἔπαλετο τοῖον,

καρτερόν, εὐσαρκόν· τοίη δολιχόσκιος εἴρη· 350

τοῖα περὶ σωματέσσι προσώπασα· τοῖον ὑπερθε

νεύει ἐπισκύνιον· τοῖον παταγεῦσιν ὀδόντες.

ἠκυτέρη τέλεθει δὲ θοῶν παντωείροχα θηρῶν·

αὐτῷ γάρ τε θένει κέλη Ζεφύρω γενετῆρι·

ἔτι γε μὴν γενετῆρι· τίς ἂν ταδὲ πισώσατο,

θήρες ὅτι δημβεῖεν ὑπ' ἡέρι νυμφευτῆρι; 355

ἔπαλετο γάρ κείνη κενὴ Φάτις, ὡς τοδὲ Φῦλον

θῆλυ πρόπαν τέλεθει, καὶ ἀδέμνιον ἄρσεν· ἐσί.

ἀθάκι γάρ κεν ἰδοῖς πολυανθέα καλὸν ἀκοίτην·

ρεῖα μὲν εἴη ἂν ἔλοις· δὴ γάρ τε λιπῶν εἰς τέκνα, 360

ἐμμενέως Φεύγει, θηρητορας εὐτ' ἂν ἰδηται·

ἢ δ' ἔπεται σκύμοισιν, ἀνιάξασά τε θυμόν,

χάρμα μέγ' ἀγρευτῆρσι, πρὸς ἀρκύας εὐθύς ἰκάνει.

Κάτωρ· ἐνυάλιος δὲ μέγ' ἔξοχος ἐν θήρεσσιν.

εὐνάς μὲν ποθέει πυμάτοις ἐνὶ βένθεσι κρημνῶν, 365

ἔξοχα δὲ συγείει δῆπον πολυηχέα θηρῶν·

θηλυτέρη δ' ἀλίαις· ἐφορμαίων ἀλάληται,

καὶ μάλ' ἐρωμανέων σφριγᾶ, κατὰ δ' αὐχένος ὀρθαί

Φρίσσαι τρίχες, οἷα περισσολόφων πηλήκων.

ἀφρόν ἀποςαλαίει τε κατὰ χθονός· αἰτάρ ὀδύλων 370

ἔρκος ἐπιικροτέει λευκόχροον ἄσφρατι θερμῶ·

καὶ χόλος ἀμφὶ γάμοισι πολὺ πλέον, ἥεπερ αἰδώς·

θηλυτέρη δ' εἰ μὲν κεν ὑποσπῆξασα μένησιν,

ἔσβησε πάντα χόλον, κατὰ δὲ εὐνάσε θηρὸς ἐρωήν·
 εἰ δέ κ' ἀνηναμίη Φεύγη Φιλοτήσιον εὐνήν,
 αὐτίκ' ὀρινόμενθ' ἑρμῶ πυροεῖντι μύωπι,
 ἢ γάμον ἐξετέλεσεν ἀνάσκη Ἴφι δαμάσσας,
 ἢ νέκυν ἐν κονίησι βάλεν, γενέεσσι ὀρέσας.

375

Ἔστι δέ τις κάπρωιο Φάτις πέρι, λευκὸν ὀδόντα
 λαβρίον ἐντὸς ἔχεν μαλερὴν πυρέεσσαν αὐτμήν·

380

σῆμα δὲ ἑΦημερίοισιν ἀριφραδὲς ἐρρίζεται.
 ὅπως ὅτε γὰρ πολὺς ὄχλος ἐπήτριμθ' ἀγρευτήρων
 σὺν κυσὶν εὐτόλμοισι ποτὶ χθόνα θῆρα βάλωνται,
 αἰχμηῶσιν δολιχῆσιν ἐπασσυτέραις δαμάσσαντες,
 θῆ τὸτ' ἀπ' αὐχένος εἰ τις ἀειράμενος τρίχα λεπτὴν,

385

θηρὸς ἐτ' ἀσθμαίνοντος ἐνιχιμίψειεν ὀδόντι,
 αἴψα μάλα σφαιρηδὸν ἀνέδραμεν αἰθομένη θρίξ·
 καὶ δὲ αὐτοῖσι κύεσσι ἐπὶ πλευρῆς ἐκάτερθεν,
 ἔνθα συὸς γενύων πέλασαν αἰθωνες ὀδόντες,
 ἴχνια πυρσευθέντα διὰ ῥινοῖο τέτανται.

390

Τσρίγγων δὲ ἔπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην
 ῥίγιον εἰσιδέειν, ἔτ' ἀργαλεώτερον ἄλλο.

τῶν ἦτοι μέγεθος μὲν, ὅπως ἴα λύκοισι δαφουνοῖς,
 βαῖον, ὀλιζότερον, κρατερόν δέμας, ἀμφὶ τε ῥινὸς
 τρηχέαις λασίασι πέριξ πέφρικεν ἐθειραῖς,

395

ὅπως ἴαίς θωρήξαιτ' ἐχίνων αἰόλα Φύλα.

ἀλλ' ὅτε μιν σεύωσιν ἀρείονες ἔξοχα θῆρες,
 θῆ τὸτ' ἐμήσατο τοῖα· θοὰς ἐφριξεν ἐθειρας,

καί τ' ὀπίσω νάτοισιν ἀκαχμένον ὠκυπέτησιν

ἴθυσ ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος· ἀμφότερον δὲ

400

Φεύγει τ' ἐμμενέως, καὶ ἀλευάμενος πολεμίζει.
 θηλάκι δὲ ἐκρίνευ κύνα κάοχαρον· ὠδὲ κε Φαίης

αἰζὼν τόξων δεδαηκότα τοξεύεσθαι.

τῆνεκεν ὅπως ὅτε μιν θηρητόρες ἐπήσωνται,

ἔτι κύνας μεθιάσσι, δόλον δὲ ἐπιελήσαντο,

405

τὸν μετέπειτ' ἐρέω, θηρῶν Φόνον ὅπως ὅτ' αἰείσω.

Ἰχθυέμων Βαιὸς μὲν, ἀτὰρ μεγάλοισιν ὁμοίως

μέλπεσθαι θήρεσσι πανάξιος, εἶνεκα βελῆς,

ᾠδῶνι σκύμνας, κατὰ θ' ἐξείης ὑπ' ἐνερθε
 νηδύος ἐκ τριτάτης τρεῖς ἔκθορον, ἐκ δὲ τετάρτης 60
 ἀμφίδυμοι παῖδες· πύμαλον δ' ἓνα γείνατο μήτηρ,
 γαστρός ἀριζήλοιο κλυτὸν βασιλῆα λέοντα.

Πορδαλίης δ' ὄλοαί, δίδυμον γένος· αἱ μὲν ἕασσι
 μείζονες εἰσιδέεν, καὶ πάσσοντες εὐρέα νῶτα·
 αἱ δὲ γ' ὀλιζότεραι μὲν, ἀτὰρ μένος ἔτι χρεΐεις. 65
 εἶδρα δ' ἀμφοτέρῃσιν ὁμοῖα δαυδάλλονται,
 νόσφι μάνης ἐρῆς, τῇ τ' ἔμπασιν εἰσοράαται·
 μίωσι μὲν μείζων τέλεθαι, μεγάλησι δὲ μίων.
 εὐπαγέες μηροῖ, δολιχὸν δέμας, ὄμμα Φαιωνῶν,
 γλαυκίωσι κόραι βλεφάροις ὑπὸ μαρμαίροσσι, 70
 γλαυκίωσιν ὁμᾶ τε, καὶ ἐνδοθι Φονίστονται
 αἰδομέναις ἱκαλαί, πυριλαμπέες· αὐτὰρ ἔνερθε
 ᾠχροὶ τ' ἰστόκοι τε περὶ σωματέσσιν ὀδόντες·
 ῥηὸς δαιδαλέος, χροῖη τ' ἐπὶ παμφανοῶσιν
 ἡερόεις, πυκνήσι μελαινομένῃσιν ὄπωπαῖς. 75
 ᾠκυτάτη θείειν, καὶ τ' ἄλκιμος ἰθὺς ὄρεσεν·
 Φαίης, ὄπωπ' ὴδοιο, διηερίην Φορέεσθαι.
 ἔμπης καὶ τόδε Φῦλον ἐπικλείουσιν αἰοιδῶν
 πρόσθ' ἔμνασι Βάκχοιο Φερεσαφύλοιο τιθήνας·
 τέτυκεν εἰσέτι νῦν οἶνω μέγα κατχαλώωσι, 80
 δεχγύμεναι σωματέσσι Διωνύσῃ μέγα δῶρον.
 τί χρέος ἐκ μερόπων δὲ κλυτὰς ἡμεῖς γυναῖκας
 εἰς τόδε πορδαλίον γένος ἄγριον, αὐτίς αἴισω·

Ναὶ μὴν ἄλλο θοὸν διφυῆς γένος ὠπήσατο,
 λύγκας ἀριζήλης· αἱ μὲν γὰρ ἕασιν ἰδέσθαι 85
 τύβαι, βαιοτέροισι τ' ἐφωπλίσσαντο λαγωῖς·
 ταί ῥα δὲ μείζονες εἰσιν, ἐπιθρόσκῃσι δὲ ῥεῖα
 εὐκρεάοις ἐλάφοισι, καὶ ὄξυτέροις ὀρύγῃσσι.
 μορφήν δ' ἀμφίδυμοι πανομοῖον ἀμφιέσαντο.
 ἴσαι μὲν βλεφάροισιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαὶ 90
 ἡμερόεν σράσῃσι· προσώπα δ' ἀμφοτέρῃσι
 Φαιδρα πέλει, βαιὸν τε κάρη, καὶ καμπύλον ἕασσιν
 μένη δ' εἰσιδέειν ἀνομοίους ἔπλετο χροῖη.

μείοσι μὲν λυγκῶν ἐπιπέδρομε ρινὸς ἐρευθῆς·
μείζοσι δὲ κροκόων τε θείω τ' ἕκκελον ἀνθ[⊙].

95

Ἐξοχα δ' αὖ τὰδε Φῦλα Φίλην ἀγάσανιο γενέθλην,
εὐγληνοὶ λυγκῆς τε, πυρίγληνοὶ τε λέοντες,
πορδάλιές τ' ὄλοαί, καὶ τίγριες ἠνέμοεσσαι·
τῶν δ' ὅσῳτε σκύμνους νεοθηλέας ἐν ξυλόχοισι
λάβῃ συλήσωσιν ἀταρβέες ἀγρευτήρες,

100

αἱ δ' ἄρ' ἔπειτ' ὁπίσω πάλι νεύμεναι ἀθρήσωσιν
ἐξαπώνης κενεὴς τε δόμους καὶ ἔρημα μέλαθρα,
μύρονται λυγέως ἀδινὸν γόον; ἐκ δ' ἄρα τηλῆ
κακυτόν προῖᾶσι πολύστονον, οἷά τε πάτρης
περβομένης ὑπὸ δαρι, καὶ αἰθομένης πυρὶ λάβρω,

105

πεπταμέναι περὶ τέκνα μέγχα κλαίεισι γυναῖκες.
ἦ ῥα τόσον τεκνῶν τε, καὶ ἀρτιγόνοιο γενέθλης
Φίλτρον ἐνὶ κραδίῃ σάξεν θεός· ἐδ' ἄρα μῆνοσι
ἀνθρώποισι, οἱ πάντα νεήμασι μητίσαντο,
ἀλλὰ καὶ ἐρπυσῆρσι, καὶ ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοῖς

110

θήρεσιν ἀμνηῆσι, καὶ ὑψιπέλοισι ἀγέλαισιν
οἰωνῶν· τόσον ῥα φύσις κρατερώτατον ἄλλων.

οἴην μὲν κομμὴν τεκνῶν ἐνὶ κύμασι δελφίς
αἰὲν ἔχει, γλαυκός τε χάρωψ, Φώκη τε δυσαῆς·

115

πῶς δ' ἄρ' ἐν οἰωνοῖσι ποθὴν αἰλίσσον ἔχουσιν
ῶν τεκνῶν Φηναί τε, βαρὺΦθογοὶ τε πέλειαι,
αἰετόεντά τε Φῦλα, πολύζωοι τε κορῶναι;

πῶς δ' ὄρνις κατὰ δῶμα συνέστιος ἀνθρώποισιν
ἀρτίοκ[⊙] νεαροῖσι περισκαίρεσσα νεοσσοῖς,

120

κίρκον ὑπὲρ τέγε[⊙] κατεπάλμενον ἀθρήσασα,
ὄξυ μὲν ἐκλαγεν αἰψα, καὶ ἀνθορεν ὄξυ λακῶσα;
αὐχένα δ' ὑψόσ' ἀειρεν ἐς ἠέρα γυρώσασα,

καὶ πάσαις ἐκάτερθεν εἰς ἐφορίζεν ἐθειραῖς,
ἕπερὰ πάντ' ἐχάλασσε ποτὶ χθόνα· τοὶ δ' ἄρα δειλοὶ

125

τεῦχος ὑπ' εὐπτέρουγον πρυλέες τρίξοσι νεοσσοί·
ἢ δὲ καὶ αἶψ' ἐφόβησε καὶ ἤλασεν ὄρνιν ἀναιδῆ,

εἰρμένη Φίλα τέκνα, τὰ τ' εἰσέτι νηπια Φέρεβι,
ἄπτερα, λυσικόμων θαλάμων ἀπολύμνα δισμῆ·

ὡς δὲ καὶ ἐν θήρεσσιν ἐρίβουχοί τε λέαιναι,
 πορδαλίαι τε θοαί, καὶ τίγριες αἰολόνωτοι 130
 παισὶ πέρι προβιβάσι, καὶ ἀγρευτῆρσι μάχομαι,
 καὶ τε περὶ σφετέρων τεκῶν τέλῃσι δαμῆναι,
 ἀντίον αἰχμητῆσι συνισάμεναι μερόπασσιν·
 εἰδὲ ποτ' ἐρήγασιν ἔης ἐν ἀγῶνι γενέθλης,
 εἰ πληθὺν ἐπιῖσαν ἀκονισθῶν αἰζῶν, 135
 εἰ χαλκὸν σελαγεῦντα καὶ ἀτράπῳντα σίδηρον,
 εἰδὲ βολὰς βελέων τε θοαῖς μυλάκων τε θαρμείας·
 σπαυῖδασι δ' ἢ πρόδτε θανεῖν, ἢ τέκνα σαῶσαι.

Ἀρκιοὶ δ' ἀγριαῖδες, Φόνιον γένεθ· αἰολόβελον,
 λάχνην μὲν πυκινὴν δυσπαίπαλον ἀμφίεσαντο, 140
 μορφήν δ' ἐκ ἀγανῆν παναμειδίτοισι προσώποις.
 κάρχαρον, εἰλόμενον, ταναὸν σόμα, κυανὴ ρίς,
 ὄμμα θοὸν, σφυρὸν ἀκύταλον, δέμας εὐρωκάρηνον,
 χεῖρε βροτῶν ἱκελαὶ χεῖρεσσι, πόδες δέ τε ποσσί·

σμερδαλή βρυχή, δολερὸν κέαρ, αἰόλον ἦτορ, 145
 καὶ πολλὴ κυβέρεια, καὶ εἰ κατὰ κόσμον ἴσσα·
 ἤματα γὰρ καὶ νύκτας ἐελδόμεναι Φιλότηθ
 αὐταὶ θηλύτεραι μάλ' ἐπ' ἄρσεσιν ὀρμαίνεσσι,
 παῦρα μεδιέμεναι γαμῆς παντερπέως εὐνῆς,
 τέκνα κυισκόμεναι, νηδὺν ὅτε κυμαίνωσιν. 150

εἰ γὰρ τοὶ θήρεσσι νόμηθ, γαστήρ ὅτε πλήθει,
 εἰς λέχηθ ἐρχομένοις τελέειν Φιλοτήσιον ἔργον,
 νόσφι μόνων λυγκῶν, ὀλιγοδραπέων τε λαγωῶν·
 ἀρκίθ δ' ἰμείρεσσα γάμκ, συγέσσά τε λέκτρον
 χῆρον ἔχεν, τόσα παισὶ ταλάσταιο μητίσασθαι· 155
 ὦρην πρὶν τοκετοῖο μολεῖν, πρὶν κύριον ἦμαρ,
 νηδὺν ἐξέθλιψε, βιήσατο δ' εἰλειβῆας.

τόσση μαχλοσύνη, τόσσοθ δρόμηθ εἰς ἀφροδίτην.
 τίτλη δ' ἡμιτέλεσα, καὶ εἰ μεμελισμένα τέκνα·
 σάφα δ' ἄσσημον, ἀναρθρον, ἀεῖδελον ὠπῆσασθαι. 160
 ἀμφοτέρον δὲ γάμηθ παιδοτροφίη τε μέμηλεν·
 ἀρτιτόκηθ δ' ἐτ' ἔσσα μετ' ἄρσειθ εὐθύς ἰαυεῖ·
 λιχμᾶται γλώσση τε φίλον γόνον, οἶά τε μόχοι

λιχμῶνται

λιχμῶνται γλώσσησιν ἀμφοβαδῖς, ἀλλήλοισι
 τρωπόμενοι· γάνυται δὲ βοὸς χρῶϊ καθλίκερος βῆς· 165
 εἰδὲ ἀποπυλάζονται πρὶν ἀπὸ γλυκὺν ἴμερον εἶναι,
 θυμὸν δὲ ἐσπομένοιο συναίνεσι νομῆσιν·
 ὡς ἄρκιός λιχμῶσα Φίλως ἀνεπλάσσατο παῖδας,
 εἶσθε κνυζήμοισιν ἀναιδέα τονθορῶσασι.

Ναὶ μὴν χειμερίην πανωπείροχα δίδειν ὄρμην, 170
 καὶ λασίη περ ἔβσα. χιῶν δὲ ὅτε πάντα παλύνει,
 ἐσπερίη Ζεφυρῶ πανεπήτριμα χευαμένιοι,
 κεύθετ' ἐνὶ σπήλυγι, τόθι σκέπας ἄρκιον εὐρὺ,
 καὶ βόσιος χατέεσα πόδας χεῖρας τε λιχμαίνει,
 οἷά τ' ἀμελγομένη, καὶ γαστρός ἐκλεψεν ἐραὴν. 175

τοῖά νύ πε βένθεσσι ἐν εὐρυπόροιο θαλάσσης
 πηλύποδες σκολοὶ παρὰ κύμασι μητίσασιν.
 χεῖματ' ἐκ μεσάτης κρυερῆν τρεῖοντες ἐνταῆν,
 κεύθονται πλαταμῶσιν εἰς πλοκαμιδάς ἐδόντες·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔαρ ὑγρὸν εὐτροφον ἀνθήσῃσιν, 180
 ἀκρέμονες ἀφίσιν ὡκα νέοι πάλιν αἰδηθήκασι,
 καὶ πάλιν εὐπλόκαμοι δολιχὴν πλώσσι, θαλάσσαν.

Ἐξείης ἐνέπωμεν εὐσφυρον, ἠνεμόεντα,
 κρατιῶν, ἀλλοπαύδην, κρατερῶνυχον, αἰσὺν ὄναγρον,
 ὅσπε πέλει Φαιδρός, δέμας ἄρκιος, εὐρύς· ἰδέσθαι, 185
 ἀργύφειος χροῖη, δαλιχάησιν, ὀξύτατ' Ἰεῖν·
 ταινίη δὲ μέλαινα μέσην ῥάχιν ἀμφιπέθεκε,
 χιονέης ἐκάτεροε περιχορμένη σφάησιν.

χιλὸν ἔδει, φέρεβι μιν ἄδην ποσειτρόφος αἶα·
 ἀλλ' αὐτὸς κρατεροῖς ἀγαθῆ βόσις ἐπὶ λῆϊο θηροῖ. 190
 Φῦλα δὲ ἀελλοπαύδων ζηλήμονα πάμπαν ὀνάγρων,
 πολλαῖσι τ' ἀλάχοισιν ἀγαλλομένοι κομόωσι·
 θηλυτέρα δὲ ἔαπασθ', ὅθι τοι πόσις ἠγεμονεύει·
 πρὸς νομὸν ἰθύνησιν, ἐπὴν ἐθέλωσιν ἀνώγει,
 πρὸς πηγὰς πόσιων, θηροῶν μέθυ, καὶ πάλιν αἰψα 195
 πρὸς λασίης οἴκας, ὅταν ἐσπερος ὑπνον ἀγῆσι.

Ζῆλον δὲ ἄρσασιν πᾶσιν ἐπὶ σφετέροισιν ὀρίνει·
 ἤσασι νηπιαχοῖσι πανάγρῃσιν, οἷσθ' ἀναιδής.

- ὅπως ὅτε θηλυτέρη γὰρ ἔχει μόνον Εἰλειθυίης,
 ἄλχι μάλ' ἐξόμενος σφέτερον γόνον ἄντα δοκεύει· 200
 καί ῥ' ὅτε νηπίαχον μητρός παρὰ ποσσὶ πέσσειν,
 εἰ μὲν θῆλυ πέλοι, ποθέει τέκος, ἢ δ' ἑκάτερθε
 γλώσση λιχμάζων Φίλιον γόνον ἀμφαγαπάζει·
 ἄρσενά δ' εἴ μιν ἴδοι, τότε δὴ τότε θυμὸν ὀρίνει
 λυγαλέω ζήλω περὶ μητέρι ἀργαλέῳ· θῆρ· 205
 ἐκ δ' ἔθορε μεμαῶς παιδὸς γενέσσι ταμίεσσι
 μήδεα, μὴ μετόπισθε νέας γέ μιν ἀμῆσησιν.
 ἢ δὲ λεχῶ περ ἔῤυσα, καὶ ἀδθενέεσσα τόκαισι,
 παιδί λυγρῶ πολεμιζομένω μήτηρ ἔπαμύνει.
 ὣς δ' ὅταν ἐν πολέμῳ πολυκηθεῖ μητέρος ἄκτην 210
 νηπίαχον κηφίωσιν ἀπηνέες αἰχμητῆρες,
 αὐτὴν τ' αὖ ἐρύωσιν ἐτι σταίροντι Φόνοισιν
 ἡεὶ πλεγνυμένη, ζοῖδεν μέγα κωκύεσαν,
 δραστηριότητα ἀπαλήν τε παρηίδα, νέρθε τε μαζῶν
 εἰμαλί δευομένην θερμῶ λιαρῶ τε γάλακτι· 215
 ὡς καὶ θῆλυς ὄναγρος ἐφ' ἡεὶ πάντων ἔοικεν
 οἰκτρὰ κινυρομένη, καὶ δύσμορὰ κωκύεση.
 Φαίης κεν πανάποδμον, ἐὼν παῖν ἀμφιβεβῶσαν,
 μείλιχα μυθεῖσθαι, καὶ λισσομένη ἀγορεύει·
 ἄνερ, ἄνερ, τί νυ σείο προσώπασα τροχύνονταί, 220
 ἔμμασα Φοινίχθι δέ, τὰ τ' ἦν πάρ' αἰγλήεντα;
 ἔχῃ μέτωπον ἀθρεῖς λιθοεργῆς ἄλχι Μιδέσης,
 εἰ γόνον ἰοφόρον παναμειλίχιο δρακαίνης,
 εἰ σκύμνον πανάθεσμον ἑπιπλάγκσιο λεαίνης.
 παῖδα, λυγρὴ τὸν ἔτικλον, ὃν ἀρώμεθα θεοῖσι, 225
 παῖδα τεὸν γενέσσι τῆς ἐκ ἄρσενά-θῆσεις;
 ἔχε Φίλος, μὴ τάμνε· τί μοι τάμες; εἶον ἔρξας;
 παῖδα τὸ μηδὲν ἔθηκας, ὅλον δέμας ἐξαλάωσας.
 δειλὴ ἐγώ, πανάποδμ' ἀρωροτάτοιο λοχείης,
 καὶ συ τέκος πάνδειλον ἀλιτροτάτοιο τοκῆ· 230
 δειλὴ ἐγώ, τριτάλαινα, κενὸν τόκον ὠδύνασα,
 καὶ σὺ τέκος, τμηθεῖς, ἔχῃ ζοῦχισσι λεόντων,
 ἀλλ' ἐχθραῖς γενέσσι λιοντίησι τοκῆ·

Τοῖά τις ἂν πανάποθμον εὐὸν περὶ νήπιον ἦα
 μυθεῖσθαι Φαίη· τὸν δ' ἔκ ἀλέγοντα δαΦοινοῖς

235

δαίνυθαι σομάτεσσιν ἀμειδέα παιδὸς ἐδητύν.
 Ζεῦ πάτερ, ὅσσον ἔφυ ζήλοιο πανάγριον ἦτορ.
 κείνον καὶ Φύσιος κρατερώτερον εἰσοράαοθαι
 θῆκας, ἀναξ· δῶκας δὲ πυρὸς δομμεῖαν ἐρωήν,
 δεξτερεῇ δὲ Φέρειν ἀδαμάντινον ὠπασσας ἄορ.

240

ἔ παιδας τήρησε Φίλκς γλυκεροῖσι τοκεῦσιν,
 ἔκ ἐτάρς, πηξς τε μολῶν, ἔκ οἶδεν ὀμαίμκς,
 ὠπασσάν ἀργαλέος τε καὶ ἀσπῆσθ ἀντιβολήσῃ.

κείνος καὶ προπάρουθεν εὐοῖσιν ἐΦῶπλισε πασιῖν
 αὐτῆς ἡμβέκς, καὶ ἀμύμονας ἡμβεαῖνας,

245

Λιγείδῃν Θησῆα, καὶ Διολίδῃν Ἀδάμαντα,
 Ατθίδα καὶ Πρόκνην, καὶ Θρηκίην Φιλομήλῃν,
 Κολχίδα τε Μήδειαν, ἀρίζηλὸν τε Θεμισῶ·

ἀλλ' ἔμπης μετὰ Φῦλον ἐΦημερίων ἀλεγυεῖων
 θηροσὶ Θυστεῖν ὅλοην παρέθηκε τράπτεζαν.

250

Ἐσι δ' ἐνὶ κρημοῖς ἐπὶ τέρμασιν Λιθισωῶων
 ἰππῶν ἀγρων πολὺ Φῦλον ἀκαχμένοι ἰοΦόροισι
 δοιοῖς χαυλιόδοκσι· ποδῶν γε μὲν ἔ μίαν ὄπλῃν,
 χηλῇν δ' αὐ Φορέκσι διπλῇν, ἰκέλῃν ἐλάφοισι!

χαίτη δ' αὐχενῇ μεσάτην ράχιν ἀμφιθεῖσῶσα
 ἔρην ἐς νεάτην μετανίσσεται· ἔδὲ βροτοῖσι
 δελοσύνην ἔτλη ποθ' ὑπερφίαλον γένσθ αἰνός·

255

ἀλλ' εἰ καὶ ποθ' ἔλοιεν εὐσρέπῃοισι βρόχοισιν
 ἰππῶν ἀγρων δολίοισι λόχοις μελανόχροις Ἰνδοῖ,
 ἔτε βορῆν ἐθέλει μετὰ χείλεσιν αἴψα πάσσαοθαι,

260

ἔτε πιεῖν· ὀλοός δὲ Φέρειν ζυγὸν ἔπλετο δῆλον.

Φράζεο νῦν δύο Φῦλα δυσάντα, καρχαρόδογτα,
 μηλοΦόνον τε λύκον, δυσδερεκέα τ' αὐτίς ὕαιναν·
 τὸν μὲν ποιμενίων καὶ αἰτωλίων ὀλετήρα,

τὴν δ' ἔχθρῆν σκυλάκεσσιν ἀρειοτέροισ τε κύνεσσι·

265

τὸν μὲν νυκτερινὸν διὰ γαστρός ἀΦυκλῶν ἐρωήν
 ἀρνεῖων ἐρίΦων τε πολὺκλωπὸν ἀρπασκίῆρα,
 τὴν δὲ τε νυκτερόρον καὶ νυκτεπῶλαν ἡ τελέεσσαν,

ἔνεκά οἱ διὰ νύκλα ΦάϠ, σκότος αὐτε μετ' ἧῶ.
 εἶδεα δ' ἀμφοτέροισ ἀνομοῖα θηροῖ δαΦοινοῖς. 270
 τὸν μὲν γάρ τε κύνεσσι πανεῖκλον ἀπήσαιο
 μείζουσι ποιμενικοῖς, λασίη δ' ἐπιέσπεται χρῆ.
 ἢ δέ τε κυρτῆται μεσάτην βράχιν, ἀμφὶ δὲ πάντα
 λαχνηέσσα κυρεῖ, κατὰ δ' ἔγραπται δέμας αἰνὸν
 κυανέης ἐκάτερθεν ἐπήτριμα ταινίησι. 275
 σεινὴ δ' ἐκ' ἑαδῖός τε πέλει καὶ νῶτα καὶ χρῆν.
 ῥινὸν δ' ἀμφοτέροισιν ἐπικλείουσι θανῶσι
 ῥιγεδανόν. τῆς μὲν τε διαμήξας περὶ ποσσὶν
 εἰ Φορέοις, Φορέοις σκυλάκων μέγα δέμα κράλαιῶν,
 καὶ σε κύνες κείνοισιν ἐπιμεβεσῶτα πεδίλοις 280
 ἀντίον ἔχ' ὑλάουσι, πάρος γε μὲν ὑλακώωντες.
 εἰ δὲ λύκον δείρας ῥινῶν ἀπο τεκλήναιο
 τύμπανον εὐκέλαδον, Διδυμήιον, ἄλεσι καρῶν,
 μῆνον τοι μετὰ πᾶσι βαρύτερομον ἔκλαγεν ἠχῆν,
 καὶ μῆνον παλαγεῖ· τὰ δ' εὐθροα πρόδεν ἔοντα 285
 τύμπανα σιγάξει, κώφουσέ τε πᾶσαν ἰωὴν.
 καὶ Φθίμεναι γὰρ οἷς Φθίμενον λύκον ἔρριγασι.
 θαῦμα δὲ καὶ τόδ' ἄκυσσα περὶ σικλήσιν ὑάιναις,
 ἄρσενά καὶ θήλειαν ἀμείβεσθαι λυκάβαντι,
 καὶ ποτὲ μὲν τελέθειν δυσθερκεῖα νυμφωθήρα, 290
 νωλεμέσ ἰμείρουσα γάμων, ποτὲ δ' αὐτίς ὄρασθαι
 θηλυτέρον νύμφην, λοχίην, καὶ μητέρα κεδνήν.
 Ἀλλὰ λύκων τελέθει πολιοτριχὰ πέντε γένεθλα.
 εἶδεα δ' ἀλλήλοισ ἀνομοῖα τεκμήρανηο
 Φῶτες ἀμορβῆτες, τοῖσιν μάλα θῆια Φῦλα. 295
 πρῶτα μὲν ὃν καλέουσι θρασύφρονα τοξευτήρα.
 ἔχθος μὲν πρῶταν εἶδος, ἀτὰρ περιγηέα γῆα
 καὶ κεφαλὴν φορεῖ πολὺ μείζονα, καὶ θοὰ κῶλα·
 γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει πολὴν βραθάμιγι·
 σμερδαλέον δ' ἰάχει τε, καὶ ὑψόθι πάμπαν ὄρξει, 300
 αἰὲν ἐπιστείον κεφαλὴν, πυροῦν τε δεδορκῶς.
 ἄλλ' δ' αὖ μέγεθος μὲν ὑπέρτερος, ἄλλα δ' αὐτε
 μηκεδανός, πάνησσι θωότερος ἅκα λύκοισι,

τὸν μέροσ' αὖ κίρκον τε καὶ ἀρτωαγα κικλήσκουσι.
 πολλῶν σὺν βοίῳ δὲ μάλ' ὄρβριος εἶσιν ἐπ' ἄγρη, 305
 πρώτη ὑπ' ἀμφιλύκη· ῥέα γάρ τ' ἐπιδευέ' ἐδωδῆς.
 χροῖή δ' ἀργυφὴ σελαγιῖ πλευράς τε καὶ ἔρη·
 ναίει δ' ἔρεα μακρά· τὰ δ' ὅσ' ὅσ' αὖδ' εἰς χεῖμαλος ὄρη
 ἐκ νεφέων προχυθεῖσα χιῶν κρούεσσα καλύψη,
 δὴ τότε καὶ πόλι' ἄπελας ἵκετο θῆρ' ὀλοόφρων, 310
 πᾶσαν ἀναιδίην ἐπιειμέν', εἴνεκ' ἐδωδῆς·
 λάβρη τ' ἐμπελάει, μάλα τ' ἤρεμος, εἴσοκεν αἰγὶ
 ἐλχρίμψη· τὴν δ' αἴψα θοοῖς ὀνύχεσσιν ἔμαρψεν.

Ἔσι δὲ τις Ταύροιο νεφέλη τις ὑπὲρ ἄκρας
 ἐνδιᾶων Κίλικας τε πάγης, καὶ πρῶνας Ἀμειῶν, 315
 καλὸς ἰδεῖν, θῆρεσσι πανέζοχος, ὃν τε καλεῦσι
 χρύσειον, ἀστράφοντα περισσοκόμοισιν ἐθείραις·
 ἔλυκος, ἀλλὰ λυκῆ προφερέστερος αἰσούτατος θῆρ,
 χεῖλεσι χαλκείοισι τήνημένος, ἀσπετος ἀλλήν·
 πολλάκι τοι καὶ χαλκὸν ἀτεῖρα, πολλάκι λαῶν 320
 ἐμμενέως ἐτόρησε, καὶ αἰχμηθέντα σίδηρον.
 καὶ κύνα Σείριον οἶδε, καὶ ἀντέλλοντα Φοβεῖται·
 αὐτίκα δὴ ῥαχμὸν καταδύεται εὐρέ' αἴης,
 ἢ κατὰ σπηλυγ' ἀφελγέος, εἴσοκεν ἄζης
 ἥλιος παύσαιτο, καὶ ἔλομένε κυνὸς ἀστῆρ. 325

Ἀκμονες αὖ δοιοί, Φόνιον γένος, αὐχένα βαιοί,
 εὐρύτατοι τ' ὤμοισιν, ἀτὰρ λασιότριχε μηρῶν
 καὶ πόδας, ἠδὲ πρόσωπον ὀλίζονες, ὄμμασι βαιοί.
 τῶν ὃ μὲν ἀργυφέοις νῶτοις καὶ γαστέρι λευκῇ
 παμφαίνει, ὄνοφερὸς δὲ μόνων ἄκρα νεῖατα ταρσῶν, 330
 ὃν τινες ἰκτῖνον πολιότριχα Φῶτες ἐλεξαν.
 αὐτὰρ ὄγε χροῖῃσι μελαινομένῃσι πέφονται,
 μείων μὲν προτέραιο, τὸ δὲ δέν' ἐκ ἐπιδευῆς·
 θηρεῦει δ' ἐκπαγλὸν ἐπὶ πτώκεσσιν ὄρων,
 πᾶσαι τ' ἐκ μελέων ὀρθαὶ Φρίσσεσσιν ἐθείραι. 335

Δηθάκι δ' αὐτὲ λύκοι καὶ πορδαλίεσσι θαΦοιναῖς
 εἰς εὐνὴν ἐπέλασσαν, ὅθεν κρατερόχροα Φῦλα,
 θῶες· ὁμῶ δὲ Φέρεσσι διπλῶν μεμορυγμένον ἄνθος,

μητέρα μὲν ῥινοῖσι, προσώποις δὲ αὐτῷ γενετῆρα.

Τίγριδος αὐτῷ μετέπειτα κλυτὸν δέμας αἰδῶμεν, 340

τῆς ἔτερωνότερον φύσιν ὠπασε τεχνηέσσα

ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν θηρῶν μετὰ πηλὸν ὄμιλον.

τόσπον δὲ ἐν θήρεσσι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο τίγρις,

ὅσπον ἐν ἡερίοισι ταῶς καλὸς οἰωνοῖσι.

πάντα μὲν ἀβρήσειας ὀρέσθιον οἷα λέαιναν, 345

νόσφι μόνον ῥινοῖο, τὸν αἰόλον ἐσεφάνωται,

δαίδαλα προφύροντα, καὶ ἄνθεσι μαρμαίρουσιν.

τοίην μὲν πυρέσσων ὑπὸ βλεφάροισιν ὠπασαί

μαρμαρυγὴν φράσασιν· ἀτὰρ δέμας ἔπλετο τοῖον,

καρτερόν, εὐσαρκόν· τοίη δολιχόσκιος ἔρη· 350

τοῖα περὶ σωματέσσι προσώπασα· τοῖον ὑπερθε

νεύει ἐπισκύνιον· τοῖον παταγεῦσιν ὀδόντες.

ὠκυτέρη τελέθει δὲ θοῶν πανυπεύροχα θηρῶν·

αὐτῷ γὰρ τε θέεν ἰκέλη Ζεφύρω γενετῆρι·

ἔτι γε μὴν γενετῆρι· τίς ἂν τάδε πισώσαίλο, 355

θήρες ὅτι δημβεῖεν ὑπὸ ἡέρι νυμφευτῆρι;

ἔπλετο γὰρ κείνη κενὴ φάτις, ὡς τὸδε Φῦλον

θήλυ πρόσαν τελέθει, καὶ ἀδέμνιον ἄρσενος ἐστὶ.

ἀθάκι γὰρ κεν ἴδοις πολυανθέα καλὸν ἀκοίτην·

ρεῖα μὲν ἔν ἂν ἔλοις· δὴ γὰρ τε λιπῶν ἐὰ τέκνα, 360

ἐμμενέως φεύγει, θηρήτορας εὐτ' ἂν ἴδῃται·

ἢ δὲ ἔπεται σκύμνοισιν, ἀνιάξασά τε θυμὸν,

χάρμα μέγ' ἀγρευτῆρσι, πρὸς ἀρκύας εὐθύς ἰκάνει.

Κάτωρ ἑνυάλιος δὲ μέγ' ἔξοχος ἐν θήρεσσιν.

εὐνάς μὲν ποθέει πυμάτοις ἐνὶ βένθεσι κρημνῶν, 365

ἔξοχα δὲ συγείει δῆτων πολυηχέα θηρῶν·

θηλυτέρη δὲ ἀλίαν ἑφορμαίων ἀλάληται,

καὶ μάλ' ἑρωμανέων σφριγᾶ, κατὰ δὲ αὐχένος ὀρθαί

φρίσσαι τρίχες, οἷα περισσολόφων πληθῶν.

ἀφρόν ἀποσαλαίει τε κατὰ χθονός· αὐτὰρ ὀδύλων 370

ἔρκος ἐπωικροτέει λευκόχροον ἄσφρατι φερμῶ·

καὶ χόλος ἀμφὶ γάμοισι πολὺ πλέον, ἥεπερ αἰδώς·

θηλυτέρη δὲ εἰ μὲν κεν ὑποσπῆξασα μένησιν,

ἔσθεσε πάντα χόλον, κατὰ δ' εὐνάσε θηρὸς ἐρωήν·
 εἰ δέ κ' ἀνηγαμείη Φεύγη Φιλοτήσιον εὐνήν, 375
 αὐτίκ' ὀρινόμενθ' θερμῷ πυρόεντι μύωπι,
 ἢ γάμον ἐξετέλεσεν ἀνάγκη Ἴφι δαμάσσας,
 ἢ νέκυν ἐν κανήσι βάλεν, γενέεσσω ὀρέσας.

Ἐσι δέ τις κάπρωιο Φάτις πέρι, λευκὸν ὀδόντα
 λαβρίον ἐντὸς ἔχειν μαλερὴν πυρόεσσαν αὐτμήν· 380
 σῆμα δ' ἐφημερίοισιν ἀριφραδὲς ἐρίζωται.

ὅπως ὅτε γὰρ πολὺς ὄχλος ἐπήτημθ' ἀγρευτήρων
 σὺν κυσὶν εὐτόλμοισι ποτὶ χθόνα θῆρα βάλωνται,
 αἰχμηῆσιν δολιχῆσιν ἐπασσυτέρας δαμάσσωντες,
 δὴ τότε ἄτ' αὐχένος εἴ τις ἀειράμενος τρίχα λεπτῆν, 385
 θηρὸς ἐπ' ἀδμαίνοντος ἐνιχρίμψειεν ὀδόντι,
 αἰψὰ μάλα σφαιρηδὸν ἀνέδραμεν αἰδομένη θρήξ·
 καὶ δ' αὐτοῖσι κύνεσσιν ἐπὶ πλευρῆς ἐκάτερθεν,
 ἔνθα συὸς γενύων πέλασαν αἰθωνες ὀδόντες,
 ἴχνια πυρσευθέντα διὰ ῥινόιο τέτανται. 390

Τσ' ῥίγγων δ' ἔπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην
 ῥίγων εἰσιδέειν, ἔτ' ἀγαλεώτερον ἄλλο.
 τῶν ἦτοι μέγεθος μὲν, ὅπως ἂν λύκοισι δαφνοῖς,
 βαῖον, ὀλιζότερον, κρατερὸν δέμας, ἀμφὶ τε ῥινόσ
 τροχχαίαις λασίοισι πέριξ πέφρικεν ἐθειράς, 395
 ὅπως οἰαίς θωρήξαιτ' ἐχίνων αἰόλα Φῦλα.
 ἀλλ' ὅτε μιν σέυωτιν ἀρείονες ἔξοχα θῆρες,
 δὴ τότε ἐμήσατο τοῖα· θοὰς ἐφρίξεν ἐθειράς,
 καὶ τ' ὀπίσω νώτοισιν ἀπαχμένον ὠκυπέτησιν
 ἴθυσ ἀκοντίζει μαλερὸν βέλος· ἀμφότερον δὲ 400
 Φεύγει τ' ἐμμενέως, καὶ ἀλευάμενος πολεμίζει.
 δηλᾶκι δ' ἔπθενεν κύνα κάρχαρον· ὠδέ κε Φαίης
 αἰζήον τόξων διδαηκότα τοξέυεσθαι.

τῆνεκεν ὅπως ὅτε μιν θηρήτορες ὠπήσωνται,
 ἔτι κύνας μεδιᾶσι, δόλον δ' ἐπιελήσαντο, 405
 τὸν μετέπειτ' ἐρέω, θηρῶν φόνον ὅπως ὅτ' αἰείσω.

Ἰχνεύμων Βαιὸς μὲν, ἀτὰρ μεγάλοισιν ὁμοίως
 μέλωσθαι θήρεσσι πανάξιος, εἶνεκα βελῆς,

αἰλῆς τε κρατερῆς ὑπὸ νηπαδανοῖσι μέλισσιν.
 ἢ γὰρ τοι κέρδεσσι κατέκλιε διπλόα Φῦλα, 410
 ἔρπυσηρας ὄφεις τε, καὶ ἀργαλέες κροκοδείλας,
 κείνης Νειλώως, Φόνιον γένος. ὅπῃσθε γάρ τις
 θηρῶν λευγαλέων εὐδὴ τρίσοιχα πετάσσας
 χεῖλεα, καὶ χάος εὐρὺ, καὶ ἄσπερον αἰόλον ἔρκος,
 δὴ ῥα τότ' ἰχνεύμων δολίην ἐπὶ μῆτιν ὑφαίων, 415
 λοξοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἀπείρονα θῆρα δοκεῖει,
 εἰσόκε τοι βαθὺν ὑπνον ἐπὶ φρεσὶ πιτώσῃται·
 αἴψα δ' ἄρ' ἐν ψαμάθοισι καὶ ἐν πηλοῖσιν ἐλυδοῖς
 ῥίμφ' ἔθορον, πυλεῶνα διαπατάμεν· θανάτοιο
 τολμηρῇ κραδίη, διὰ δ' εὐρέος ἤλυθε λαίμῃ. 420
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξ ὑπνῶ βαρυαῖ· ἐγρετο δειλός,
 καὶ κάκον ἐν λαγόνεσσι φέρων τόσον ἀπρωτιέλπῃον,
 πάντη μαινόμεν· καὶ ἀμήχαν· ἀμφαλάλησαι,
 ἄλλοτε μὲν ποτὶ τέρματ' ἰὼν μυχάτῃ ποταμοῖο,
 ἄλλοτε δ' αὖ ψαμάθοισι κυλινδόμενος ποτὶ χέρσον, 425
 ἄγριον ἀδμῶντων, φρωφώμενος ἀμφ' ὀδύνησιν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐκ ἀλέγει, γλυκερῇ δ' ἐπιτέρπεται ἔδωδῃ·
 ἦπατι δ' ἄγχι μάλισα παρήμεν· εἰλαπινάζει·
 ὄψ' ἐ δέ τοι προλυτῶν κενὸν δέμας ἔκθορε θηρός.
 ἰχνεύμων, μέγα θαῦμα, μεγαδενές, αἰολόβραχε, 430
 ὅσσην τοι κραδίη τόλμαν χάδεν, ὅσσην ὑπέστης,
 ἀγχίμολον θανάτοιο τεὸν δέμας ἀμφὶς ἐρείσας;
 Ἀσπίδα δ' ἰοφόρον τοιαῖς ἐδαμάσσαο βελαῖς.
 πᾶν δέμας ἐν ψαμάθοισι καλύψατο θῆρα δοκεῶν,
 νόσφι μόνης ἔρῆς τε καὶ ὀφθαλμῶν πυροέντων· 435
 ἐρῆ οἱ δολιχῇ γὰρ ὀφιονέη τε τέτυξαι,
 ἀκροῖσι κεφάλῃσιν ἐλισσομένοισι κορυμβοῖς,
 ἄντα μελαινομένη, θηρῶν Φολίδεσσιν ὁμοίη·
 τὴν δ', ὅτε φυσιώσασιν ἔχιν ψολόεσσιν ἴδηται,
 ἀντία γυρώσας, προκαλέσσαο θῆρα δαφουῖν· 440
 ἀσπίς δ' ἰοφόρον πέλας ἀντήκειε κάρηνον,
 σῆθεά τ' ἠῦρενεν, σφελόν θ' ὑπέστυρεν ὀδόντα,
 μαρναμένη γενύεσσιν ἐτώσια λευγαλέησιν.

ἀλλ' ἐκ ἰχνεύμων τότ' ἀρήϊⓄ ἐν ψαμάδοισι
 δηβύνει, πικρῶν δὲ θορῶν ἐδράξατο λαιμῶν,
 θαρδάπτει τε γένυσσιν ἐλισσομένην ἑκάτερθε,
 καὶ νέκυν αὐτίκ' ἔθηκ' ἀποφάλιον ἐκπύκυσαν
 πευκεδανόν, θανάτοιο Φίλον, ζαμενήχολον ἰόν.

445

Ναὶ μὴν αἰολόβελος ἐπ' ἀγραύλοισι μάλισσα
 θηρσί πέλει κερδῶ, μάλ' ἀρήσιος ἐν πραπίδεσσι,
 καὶ πιτυτὴ ναίει πυμάτοισι ἐνὶ Φωλειοῖσιν,
 ἐπ' ἀπύλῃσι οἴξασα δόμους, τρητᾶς τε καλίας
 τηλόθ' ἀπ' ἀλλήλων, μὴ μιν θηρήτορες ἄνδρες
 ἀμφὶ θύρῃ λοχώωντες ὑπὸ βροχίδεσσι ἀγωνίαι·
 ἀργαλέῃ γενέουσι καὶ ἀντία θηρίσασθαι

450

455

θηρσὶν ἀρειοτέροισι, καὶ ἀγρευτῆρσι κίνεσσιν.
 εὔτε δὲ χεῖμα πέλη κρυερόν, βόσιⓄ δὲ χατίξῃ,
 γυμναί θ' ἡμερίδες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται,
 δὴ τότε καὶ θῆρη πικρὴν ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνει,
 οἰωνῶς τε δόλοισιν ἐλεῖν καὶ τέκνα λαγωῶν.

460

Ἐνεπέ μοι κάκεινα, πολύβροε Μῆσα λιγεία,
 μικρὰ φύσιν θηρῶν, διχόθεν κεκερασμένα Φῦλα,
 πόρδαλιν αἰολόγωντον ὁμῶς ξυνήν τε καμῆλῳ.

Ζεῦ πάτερ, ὅσσα νόησας, ὅσ' εἶδεα νῶϊ Φύτευσας,
 ὅσσα βροτοῖσιν ὄψασσας, ὅσ' εἰναλίοις νεπέδεσσιν,

ὅς τόδ' ἐμήσαο πάσῃ καμῆλων αἰόλον εἶδⓄ,

ἀμφιέσας ρινοῖσιν ἀναιδέσι πορδαλίεσσι,
 Φαίδιμον, ἡμερόεν, τιθασὸν γένος ἀνθρώποισι.

δειρῆ οἱ ταυαῆ, σικλὸν δέμας, ἔατα βαιὰ,
 ψιλὸν ὑπερθε κάρη, δολιχοὶ πόδες, εὐρέα ταρσά.

470

κώλων δ' ἐκ ἴσα μέτρα, πόδες δ' ἐπ' ἀμπτῶν ὁμοῖοι

ἀλλ' οἱ πρόδεν ἕασιν ἀρείονες, ὑσάτιοι δὲ
 πολλὸν ὀλιζότεροι, κατὰ τ' ὀκλάξουσιν ὁμοῖοι.

ἐκ δὲ μέσης κεφαλῆς δίδυμον κέρας ἰθὺς ὄρχει,
 ἔτι κέρας κερόεν, παρὰ δ' ἔατα μεσσόθι κόρσης

475

ἀβληχραὶ κροτάφοισιν ἐπαντέλλουσι κεραῖαι.

ἄρκιον, ὡς ἐλάφοιο, τέρεν σῶμα, λεπταλέοι τε

ἐντὸς ἐρηρέδαται γαλακτόχορες ἀμφὶς ὀδόντες·

αἴγλην παμφανώωσαν ἀπασφράττησιν ὄπωπαί·
 ἔρη δ' αὐτ' ἐλάχεια, θοαῖς ἄτε δορκαλίδεσσιν, 480
 ἀκραισιν μετόπιωδε μελανομένησιν ἐθειραῖς.

Ναὶ μὴν ἄλλο γένεθλον ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 ἀμφίδυμον, μέγα θαῦμα, μέγα σφραβοῖο κάμηλον·
 τὴν ἔμωψ κέφοις μεταρίθμιον οἰωνοῖσι,
 καὶ πλεόουσαν ἔῃσαν, ἐμαὶ μέλιψκιν αἰοδαί, 485
 ἔνεκεν ἡμετέρης μιν ἔλεν νόμῳ αἰόλος ἀγρης.
 ἔτε γὰρ ὀρνίθων σφε δαμάσσατο δήϊος ἔξος,
 ἔτε δι' ἡερίην δόνακες πατέοντες ἀταρπών·
 ἀλλ' ἴτωποι σκύλακές τε θοοὶ, καὶ αἰείδελα δεσμά.

τῆς ἤτοι μέγεθος μὲν ὑπέρβιον, ὅσσον ὑπερθε 490
 νώτοις εὐρυτάτοισι φέρειν νεοθηλέα κῆρον·
 καὶ πόδες ὑψιτενεῖς, ἴκελοι νωβρῆσι καμήλοις,
 ὄπωποῖον θαμνῆσιν ἀρηράμενοι φολίδεσσι
 σκληρῆς ἀχρι διωλῆς ἐπιγχνίδος· ὕψι δ' αἰερεῖ
 βαίην μὲν κεφαλήν, πολλὴν δὲ ταυῦτριχα δειρῆν 495
 κυανέην· κίνυσι πολὺ πλεόν, ἔ μὲν ὑπερθεν
 ἡέρῳ ὑψιπόροισιν ἐπιπαλώεσι κελεύθοις·
 ἀλλ' ἔμωψ θείειν ποσσὶ κραιπνοὶ τελέθουσαι
 αὐτοῖσι φορέεσιν ἴσον τάχῳ οἰωνοῖσιν.
 ἐδὲ μὲν ὀρνίθεσσιν ὁμοίῳ ἀμβαδὸν εὐνή, 500
 Βαίλιον οἶα δὲ Φῦλον ἔχουσιν ἀπόσφοφα λέκτρα.
 τίλλει δ' ἀπλετον ὦν, ὅσον χαδέειν τόσον ὄρνι,
 κυκλόσε λαϊνέοις θωρησσόμενον κελύφεσσι.

Πτῶκας αἰείδωμεν, θήρης ἐρίδωρον ὄπῶρην·
 πῶμα πέλει τυθόν, λάσιον· δολιχῶτάων ἔας· 505
 βαῖον ὑπερθε κάρη, βαῖοι πόδες, ἐκ ἴσα κῶλα.
 χροίην δ' ἀμφιέσαντ' ἀνομοῖον· οἱ μὲν ἔασι
 κυανέοι δυοθεοὶ τε μελάμβωλον κατ' ἀρχραν·
 ξανθοὶ δ' αὐθ' ἕτεροι πεδίων ἐπὶ μιλοπαρῶν.
 αὐτὰρ ἐρίγληνοι χαροπῶν σφράττησιν ὄπωπαί· 510
 καυθὸν ἀγρυπνῆ κεκορυθμένοι· ἔσποτε γὰρ δὴ
 ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἀποβοῖξαντες ἔλοντο,
 θεκιδιώτες θηρῶν τε βίην, μερόπων τε θοὸν κῆρ·

νοκίῃ δέ τ' ἐγρήσασσι, καὶ ἐς Φιλότηθα μόλονται.

νωλεμές ἡμέραςσι γάμων, ἔτι δ' ἔσκασι ἔσαι 515

ἔ ποτ' ἀναώνται πόσι· πολύβρον ἐρωήν,

ἔδ' ὅτε γασρὶ Φέροςσι πολύσπορον ὠκύν οἰζόν.

ἔξοχα γὰρ τόδ' ἐ Φῦλον, ὅσ' ἀπλή· ἔτρεφεν αἶα,

πελυγόνον τελέθει· τὸ μὲν ἄρ' πόθι κηδύος ἐκλὸς

ἔμβρυον ἐκδρώσκει τετελεσμένον, ἄλλο δ' ἔσθωθεν 520

νόσφι τριχὸς Φορέει, τὸ δ' ἄρ' ἡμιτέλετον αἰέξει,

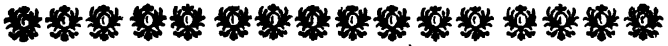
ἄλλο δ' ἀναθρον ἔχει θορόεν βρέφ' ὠπήσασθαι·

ἔξείης τίκει δὲ, καὶ ἔπαστε θῆλυς ἀναυδῆς

λήβeto μαχλοσύνης· τελέει δ' ὅσα θυμὸς ἀνώγει,

ἔδ' αὐταῖς ὠδίστιν ἀνηραμένη κυθήρειαν. 525

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΩΝ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Εἶδεα μὲν τόσα θηροῖ, τόσαι τ' ἀνά δάσκιον ὕλην
 νυμφίδιοι Φιλότητες, ὀμήθειαί τε πέλονται,
 ἔχθρα τε, κρουροὶ τε μόθοι, νόμοί τε χαμεῦναι·
 τλησιπτόνων δ' ἀνδρῶν χρέος ἀπώλετον αἰίδαμεν,
 ἀμφοτέρων, κρατερόν τε μένος, καὶ ἐπίφρονα βελήν, 5
 κέρδεά τ' αἰολόβελα, πολυφράστοις τε δόλοισι
 Φραζαμένην κραδίην· ἢ γὰρ τε πρὸς ἄγρια Φῦλα
 μάρονται, οἷσι θεὸς ὄνομος ὠπασε καὶ μένος ἠὺ,
 καὶ φρένας ἐδ' αὐτῶν πολὺ μείνας ἀγρευτήρων.

Εἶδεα πολλὰ πέλει κλειτῆς πολυεργέος ἄγρης, 10
 ἄρμενα καὶ θήρεσσι καὶ ἔθνεσιν ἠδὲ χαράδραις,
 μυρία· τίς κεν ἀπάντα μῆ φρενὶ χωρήσειεν,
 εἰπόμεναι κατὰ μοῖραν ὑπ' εὐκελάδοισιν αἰοδαῖς;
 τίς δ' ἂν πάντ' ἐσίδαι, τίς δ' ἂν τόσον ὠπῆσαι ἴσῃ
 θνητός ἐών; μῆνοι δὲ θεοὶ ῥέα πάνθ' ὀρώωσιν. 15
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω τὰ τ' ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
 θήρην ἀγλαόδωρον ἐπιτείχων ζυλόχοισιν,
 ὅσσα τ' ἀπ' ἀνθρώπων ἐδάην, τοῖσιν τὰ μέμνηε,
 αἰόλα παντοίης ἐρατῆς μυσηρίας τέχνης,
 ἱμεύρων τάδε πάντα Σεκῆρα Διὸς ἠῶ 20
 αἰείδειν· σὺ δὲ, πόντα θεᾶ, παφκοίρανε θήρης,
 εὐμένεσσα θοῆ βασιληίδι λέξον ἀκκῆ,
 ὄφρα τῶν ἔργων προμαθῶν δαρίσματα πάντα

ΘηροΦονῆ, μακαριστὸς ὁμῶ παλάμη καὶ αἰοδῆ.

Θηρῶν οἱ μὲν ἔασιν ἐπίΦρονες, αἰολόβυλοι,
 ἀλλὰ δέμας βαιοί· τοὶ δὲ ἔμπαλιν ἀλκήμετες,
 βελὴν δὲ ἐν στήθεσιν ἀνάλκιδες· οἱ δὲ ἄρ' ὁμαρτῆ
 καὶ κραδίην δειλοὶ, καὶ γῆα πέλασ' ἀμεινθοί,
 ἀλλὰ πόδεςσι θοοί· τοῖσιν δὲ θεὸς πόρε πάντα,
 βελὴν κερδαλέην, κρατερόν μένος, ὠκεία γῆνα.
 γιγνώσκουσι δὲ ἕκαστος ἑῆς φύσιος κλυτὰ δῶρα,
 ἐνθ' ὀλιγοδρανέες τε καὶ ἔνθα πέλασι θαυνοί.
 ἐκ ἔλαφος κεράεσσι θρασυς, κεράεσσι δὲ ταῦρος·
 ἔ γενέεσσι ὄρυξ κρατερός, γενέεσσι λέοντες·
 ἔ ποσὶ ρινόκερωσ πίσυνος, πόδες ὄπλα λαγωῶν·
 πάρδαλις οἷδ' ὀλοὴ παλαμάων λείγιον ἰόν,
 καὶ δένος αἰνὸς οἷς μέγα λαϊνέοιο μετώπῃ,
 καὶ κάπρος μένος οἶδεν εἶων ὑπέροπλον ὀδόντων.

Ὅσσαι μὲν νυν ἔασιν ἐπακλήρεσσι θαυνοῖσι
 μεναδὸν ἐν σκοπέλοισι προμήθειαι τε πάγαι τε,
 κεκριμένας φράσσομεν θήρας ἐπὶ θηρσὶν ἑκάσοις.
 ζυγαὶ δὲ τόσσα πέλασιν, ὁμοίης τ' ἔλλαχεν αἰδῆς·
 ζυγαὶ θηροσύναι τε λίνων, ζυγαὶ τε ποδάγραι·
 ζυγαὶ δὲ τ' ἀνθρώποισι ποδάκεια πάντα γένεθλα
 ἴστωσις ἠδὲ κύνεσσι διωκέμεν· ὅσπότε δὲ αὐτε
 καὶ μένοις ἴστωσισι κινῶν ἄτερ ἰθὺς ἐλαύνειν·
 ἴστωσισιν κείνοισιν ὅσοι περὶ Μαυρίδα γαίαν
 φέρουσι, ἢ λιθύεσσι, ὅσοι μὴ κάσσει χειρῶν
 ἀλφχονται ψελίοισι βιαζομένεσσι χαλινῶ,
 πέθονται δὲ λύγοισιν, ὅση βροτὸς ἠγεμονεύει.
 τέτυκεν ἴστωελάται κείνων ἐπιθήτορες ἴστων
 ἠδὲ κύνεσσι λείπασσι φίλῃς, πίσυνοὶ τ' ἐλόωσιν
 ἴστωσις, ἠελίξ τε βολῆ, καὶ νόσφιν ἀρωγῶν.
 ζυγὸν ἀκοντίζεν δὲ καὶ ἀντία τοξάζεσθαι
 θήρας ἀρειοτέρης, τοὶ τ' ἀνδράσιν ἴφι μάχονται.

Ες δὲ λίνων χρεῖα σέλλεν οἰήια θήρας,
 καὶ πνοιὴν ἀνέμων φεύγειν, ἀνεμόν τε δοκεύειν.
 οἷα δὲ ποντοπόρων ἀκάτων ἐπιθήτορες ἄνδρες

ἐζόμενοι πρύμνησι, νεῶν ἐφέπωντες ὀχῆας·
 ἠέρα πατωλαίνεσι, καὶ ἀργεῖῃσι νότοισι 60
 πειδόμενοι τανύσαντο λινοπατέρυγων ὄπλα νηῶν·
 ᾧδε καὶ ἐν τραφερῇ κέλομαι θηρήτορας ἀνδρας
 πατωλαίνεν ἐκάτερον ἐπιπυνέοντας ἀήτας,
 ὄφρα λινοσατέωσι, βοηλατέωσί τε πάντη
 αὔραις ἀντιάσαντες· ἐπεὶ μάλα θήρῃσι πᾶσιν 65
 ὀξύταται ῥινῶν ὄσφρήσιες· εἰ δὲ φράσαιντο
 ἢ σαλίκων ὁδμῆν ἢ πετωλαμένοιο λίνιοι,
 ἔμπαλιν ἰθύσιν, ἐπιστροφάδην δὲ φέρονται
 αὐτοῖς ἄντα βροταῖσι, πόνον δ' ἄλιον θέσαν ἄγρης·
 τῷ μοι πατωλαίνοιεν ἐπαυγίζοντας ἀήτας 70
 θηροφόνοι, σαλικὰς τε λινοσασίην τ' ἐφέπιοιεν
 ἀντιπέρην ἀνέμοιο βολῆς· ὄπιθεν δ' ἐλάοιεν
 ἐς νότον, αἰθρήντος ἐγειρομένῃ βορέαο·
 ἐς δὲ βορῆν, σαλαγεῦντος ἐπὶ δυοφεροῖο νότοιο·
 εὐρὰ δ' ἰσαμένοιο θέεν ζεφυρίτισιν αὔραις· 75
 κινυμένῃ ζεφύρῃ δὲ, θοῶς εἰς εὐρον ἐλαύνειν.

Ἀλλὰ σὺ μοι πρῶτις αὖτε λεόντων ἕξοχον ἄγρην
 ἐν θυμῷ βάλλοιο, καὶ ἀνδρῶν ἄλκιμον ἦτορ.
 χῶρον μὲν πρῶτισον ἐπεφράσσαντο κίοντες,
 ἐνθα περὶ σπηλυγίας εἰσδρομος ἠύκομος λῖς 80
 ἐνδιάει, μέγα δαῖμα βοῶν, αὐτῶν τε νομῆων·
 θηρὸς δ' αὖ μετέπειτα πελώριον ὠπῆσαντο
 ἴχνησι τριβομένοισιν ἀταρπιτόν, ἢ ἐνὶ πολλὸς
 λάβρον πτόμενος ποταμηπόρῳ ἰθὺς ὀδεύει.
 ἐνθ' ἦτοι βόθρον μὲν εὐδρομον ἀμφὶς ὄρυξαν 85
 εὐρὺν, καὶ περίμετρον, ἀτὰρ μεσάτη ἐνὶ τάφρῳ
 κίονα δειμάδην μέγαν, ὄρθιον, ὑψικόλανον·
 τῆ δ' ἄπο μὲν κρεμάσαντο μετήρορον αὖ ἐρύσαντες
 ἀρνεῖον νεογιλὸν ἄπο ἀρτιτόκοιο τεκνύσης.
 ἔκτοθε δ' αὖ βόθροιο περίτροχον ἐσεφάνωσαν 90
 αἰμασίην, πυκάσαντες ἐπασσυτέροις μυλάκεσσι,
 ὄφρα κε μὴ πελάσας δολερὸν χάσῃ ἀβρήσειε.
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ὑψικρεμῆς ὑπομάζιος ἀμνος αὐτεῖ·

- τῷ δὲ τε πειναλέην κραδίην ἐπάταξεν ἰωή·
 μαιόμενος δ' ἴβυσε, Φίλον κεχαρμημένος ἦτορ,
 ἔχθη ἑπισπώερχων βληχῆς, ἥ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
 παπταίνων πυροῖεν· τάχα δ' ἤλυθεν ἄγχι δόλοιο,
 ἀμφὶ τε δινεῖται, κρατερός δέ ἐ λημὸς ὀρίνει.
 αὐτίκα δ' αἰμασίην μὲν ὑπέβητορ γαστρὶ πιθήσας·
 δέκλῳ δέ μιν χάος εὐρὺ περισεφές, ἔδ' ἐνόησεν
 ὡς ἐπὶ βυσσὸν ἴκανεν ἀνοσῆτοιο βερέβρο·
 παντοσε δινεῖται δέ, παλίσσυτος αἰὲν ὄρῳων,
 ἐπαποῖθη περὶ νύσσαν ἀεθλοφόρος τοῦτος ἴσσωπος
 ἀγχοόμενος παλάμησι καὶ ἠνιόχοιο χαλινῶ.
 οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπῆς τηλαυγέος ἀβηθήσαντες
 ἀγρευτῆρες ὄρῳσαν, εὐτμήτοισι δ' ἰμάσι
 δησάμενοι καθιᾶσιν εὐσροφα τυκτὰ μέλαθρα,
 ὄπαλέον κάκεισε δόλον κρύψαντες ἐδωδῆς.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐκ βόθροιο δοκεύμενος αὐτίκ' ἀλύξειν
 ἔνθορε κατχαλῶν· πάρα δ' ἔκετι νέσος ἔτοιμος.
 100
- Ὡς δὲ μὲν ἀμφὶ χυτὴν λιθῶν πολυδιψιον αἶαν.
 αὐτὰρ εὐρέϊται παρ' ὄχθαις Εὐφρήταιο
 ἴσσωπος μὲν χαροπῶς μεγαλήνορας ἀρτύνολαι
 θῆρειον ποτὶ μῶλον· ἐπεὶ χαροπῶι γεγάασι
 κραϊωνότατοι θείειν, καὶ ἀναιδέες ἴφι μάχεσθαι,
 καὶ μένοι τέλῃσι λιόντων ἀντία βρυχῆν·
 οἱ δ' ἄλλοι τρεῖσιν καὶ ἀγκλίνουσιν ὄπωπαῖς,
 δειμαίνοντες ἀνακίθη ἔξ πυριλαμπῆρα κωνθὸν,
 ὡς ἐΦάμην καὶ πρόδεν ἐν ἰσπαλέοισιν αἰοιδᾶϊς.
 πεζοὶ δ' ἐκλανύσαντο λίνιο περιδρομον ἔρκας,
 ἄρκυας ἀσσυτέροις ἐπιδειμάμενοι σαλίκεσσι·
 τῶσπον δ' αὐθ' ἐκάτερθεν ἐπιπρονένευκε κεραίη,
 ὄσπον ἐπιμύει κέρας ἀρτιτόκοιο σελήνης.
 τρισσοὶ δ' αὐτ' ἰσχωσῶσι λίνων ἐπι θρητηῆρες,
 εἰς μέσματος, δοιοὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκροτάτοισι κορύμβοις,
 ὄπωπῶσπον ἐκ μεσάτοιο γεγωνότος ἀμφοτέρωισιν
 εἰσαΐειν ἐκάτερθε διπλῶν ἀκροτάτερα φωτῶν.
 οἱ δ' ἄλλοι σῆσαντο, νόμῳ πολέμοιο δαφουῶς·
 105
- 110
- 115
- 120
- 125

Φρυγίης αὐσαλέης πυριλαμπώεας ἀμφὶς ἔχοντες·
 ἀνδρῶν δ' αὐτὸς ἕκαστος ἔχει σάκος ἐν χερσὶ λαίῃ 130
 ἀσπίδος εὐπατάγῃ, θῆρσιν μέγα δείμα δαφνοῖς·
 δεξιτερῇ δὲ φέρει πύκνης ἀπο δαιόμενον πῦρ.
 ἔξοχα γὰρ δίδοικε πυρὸς μένος ἠύκομος λῆς,
 ἃ δ' εἰσιδεῖν τέτληκεν ἀταρμύκησιν ὀπωπαῖς.
 οἱ δ' ὅσοι' ἀβρήσασσι λεόντων ἄλκιμον ἦτορ, 135
 πάντες ὁμῶς ἰσπῶδες ἐπέσσυθεν, ἀμφὶ δὲ πέζοι
 ἔσπονται παταγεῦντες, αὐτὴ δ' αἰθέρ' ἰκάνει·
 θῆρες δ' ἔμῖνονσιν, ἐπιστροφάδην δὲ νέονται,
 θυμὸν ὀδᾶξ πρίοντες, ἀμυνέμεν ἔκ ἐθέλοντες.
 ὡς δ' ἰχθύς ἀνά νύκτα δολόφρονες ἀσπαλιῆς 140
 πρὸς βόλον ἰθύουσι, θοαῖς ἀκάτοισι φέροντες
 λαμπωμένας δαΐδας, τοὶ δὲ τρεῖσιν ἰδόντες
 ἔλλοπες, ἔδὲ μένεσιν ἐλισσομένην ἀμαρυγὴν·
 ὡς καὶ θῆρες ἀνακίης ἐπιμύεσιν ὀπωπαῖς·
 καὶ τότε διειδίτες κύκλον ἀνδρῶν, καὶ φλόγα πυρσῶν, 145
 αὐτόματοι πλεκτοῖσι λίνων λαγόνεσσι πέλασσαν.
 Ἐσι δέ τις θῆρης τρίτατος νόμος Αἰθιοπῶν
 ἀκάμαλος, μέγα θαῦμα· τὸ δ' ἀνέρες ἀλκήντες
 Αἰθιοπες ἠγορήη πίσυνοι πίσυρες τελέεσι.
 πλεκτὰ σάκη τεύχεσιν εὐσρέτοισι λύγοισι 150
 καρτερά, καὶ πλευροῖσι περιδρομα, κατὰ βοείας
 ἀζαλέας τανύεσιν ἐπ' ἀσπίσιν ὀμφαλοέσσασαι,
 ἄλκαρ ἔμεν βοιαρῶν ὀνύχων, γενύων τε δαφνοῶν·
 αὐτοὶ δ' οἷός αὐτα πρόπαν δέμας ἀμφιέσαντο,
 σφυγξάμενοι καθύπερθεν ἐπασσυτέροις τελαμῶσι· 155
 καὶ κόρυθες κούρωσι κάρηατα, μῆνα δ' ἀβρήσασαι
 χεῖλέα τε, ῥινάς τε, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα.
 αἶτα δὲ θῆρος ἰᾶσιν ἀμ' ὀμμαῖς εὐκελάδοισι,
 μάστιξιν θαμνῆσι δι' ἠέρι' αἰθύσαντες.
 αὐτὰρ ὄγε σπήλυγος ὑπεκπροβορῶν ἀλίαςτος, 160
 βρυχᾶται πετάσας Φόνιον χάος ἀντία Φωτῶν,
 δερκόμενος χαροπῶσιν ἐπ' ὀμμασιν αἰθόμενον πῦρ,
 θυμῷ παφλάζων, ἰκελ' ἠθίοισι κεραυνοῖς.

- ἔ ταιον Γάργαο ρόος πρόδ' ηλιόιο
 Ἰνδὸν ὑπὲρ δάπεδον μαρσανδέα λαὸν ἀμείβων 165
 μυκᾶται βρύχημα πελώριον, ὅπῳ ὅτε κρημνῶν
 ἐκπροβορῶν ἐκάλυψε μολῶν θέμας αἰγιαλοῖο,
 ὅσε καὶ εὐρύτατός περ ἑὼν, καί τ' εἴκσιν ἄλλοις
 κυρτᾶται ποταμοῖσι, κορυσσόμενος λάβρον ὕδωρ·
 εἷον ἐπισμαραγεὶ θρόος ἀσπίλον, ἠδὲ χαράδραι 170
 βρυχηθμοῖς ὀλοοῖσιν, ἐπιβρέμελαι δ' ὄλος αἰθήρ.
 καὶ ῥ' ὁ μὲν αὐτίκ' ὄρκεσε λιλαϊόμενος χροὸς ἄται.
 λαίλαπι χειμερῆ πανομοίῳ· οἱ δὲ μένεσιν
 ἀσεμφεῖς πυρέεσσαν ἐπαγιζέσασιν ἐντῆν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἐν τ' ὀνύχεσσι γένουσί τε λευγαλέησιν 175
 ἀρχετος, ὃν κεν ἔλθσιν, ἐπαυθύστων κεραΐζει.
 τὸν δ' ἑτέρῳ κατόπιθε μίγ' αἰθηρῶν αἰζηῶν
 κικλήσκει, παλαγῶν τε διαπύρσιον τε γεγωνῶς·
 αἶψα δ' ἐπισηρεθβεῖς μεγαλήνωρ ἠύκομος λῖς
 ἔρηο λιπῶν ὃν ἔμαρψεν ὑπὸ σόμα, καὶ πάλιν ἄλλος 180
 δόχμῳ ἠύγένειον ὀρίνει θῆρα κελαινόν.
 ἄλλοι δ' ἀλλαχόθεν μιν ἐπασσύτεροι κλονέεσσι
 ῥινοῖσι πίσυνοι, σακέεσσί τε, καὶ τελαμῶσι,
 τῆς ἔτε κρατεροὶ γεγύων τάμνεσιν ὀδόντες,
 ἔτε σιθηρείων ὀνύχων πείρασιν ἀκωκαί. 185
 αὐτὰρ ὁ μαΐιδιον φθινύθει πόνον, ἀκριτα θύων,
 τὸν μὲν καλλείπων, τὸν δ' αἰρόμενος χθονὸς αἶψα
 αὐ ἑρύων, τῷ δ' αὐτίς ἀαρχετος ἰθύς ὀρέων.
 ὡς δ' ὅπῳ ἐν πολέμοισιν ἀρήϊον ἄνδρα κραταιὸν
 δῆϊος ἀμφιβάλη ζεφάνη μαλεροῖο μόθοιο, 190
 αὐτὰρ ὄγε πνείων μὲν ἄρε, ἐνθα καὶ ἐνθα
 αἴσσει, παλάμη κραδάων πεφονωμένον ἔρχῃ,
 ὅψε δὲ μιν δάμνησιν ἐνυάλῃ λόχος ἀνδρῶν,
 πάντες ὁμῶ βρίσαντες, ὁ δ' ὀκλάζει κατὰ γαίης
 βαλλόμενῳ πυκινῆσι ταυυρίζεσιν ἀκωκαῖς· 195
 ὡς ὄγ' ἀηνήσοισιν ἀπειπᾶμεν καμάτοισιν,
 ὅψε βροτοῖσιν ἔδωκε βραβήϊα πάντα μόθοιο.
 ἀφρον ἀπὸσάλαει δὲ ποτὶ χέρον αἱματόετα,

εἶκελ ὅτι αἰδομένω δὲ ποτὶ χθόνα καθὼν ἐρείδει.
 ὡς δὲ βροτὸς πολλοῖσιν ἐρεψάμω ὅτι κοτίνοισι 200
 πυγμαχίης ἐν ἀγῶσιν, ὑπ' ἀνέρος ἀλκήην ὅτι
 αὐτὴν ἀστυτέρησιν ὑπ' ὠτειλῆσι δαμαδίεις,
 ἔση μὲν πρῶτις αὖ λελυμένω αἵματι λάβρω,
 οἷα μεθυσθαλέων, ἑτεροκλονέων τε κάρηνο,
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ γαίαν ὑποκλαδὸν ἐξετανύθη 205
 ὡς ὄγ' ἐπὶ ψαμάβη κεκαφῆτοτα γυῖα τάνυσσεν.
 οἱ δὲ τότε ἔσκονέσσι πολὺ πλέον, αἴψα δ' ὑπερθε
 πάντες ἐρεισάμενοι κρατεροῖσι δέξω ὑπὸ δεσμοῖς
 ἄδεν ἀλευόμενον, μάλα δ' ἤρεμον ἀτρεμέοντα.
 ὦ μέγα τολμήητες, ὅσον χάδον, ὅσον ἔρεξαν, 210
 αἰὼν κένο πέλωρον, ἄτε κήλον, αἰείρασιν.

Ἐκλυον ὡς βόθροισιν ὁμοίοισιν τε δόλοισι
 θήρασαν καὶ θῶας ἀναιδέας, ἠδὲ γένεθλα
 πορδαλίαν ἀπάτησαν, αὐτὰρ πολὺ μείοσι βόθροισι·
 κίονα δ' ἐχὶ λίθοιο, δρυὸς δ' ἐτάμοντο κεραίην 215
 εἰδὲ μὲν ὑψικρεμῆ χιμάρας γόνον ἠώρησαν,
 ἀλλὰ κινὸς· τῆ δ' αὐτ' ἀπὸ μήδεα δῆσαν ἰμάθλαις
 λεπταλέαις· ὁ δ' ἄρ' ὦκα περισπερχίης ὀδύνησιν
 ἄρρυθμοῖς ὑλάει, καὶ πορδαλίεσσιν αὐτεῖ.

ἦ δὲ μάλ' ἰάνθη, διὰ τε δριῶ ἰθὺς ὄρξει. 220
 ὡς δ' ὅσοι ἰχθυόλοιο κύρτε δόλον ἐσήσαντο,
 πλεξάμενοι σπάρτῳ Σαλαβίνιδι, καὶ λαγόνεσσιν
 πάλυτον ἢ κερῆα πυρὶ φλεγέοντες ἔθεντο·
 εἰδὲ μὲν ἐς πλαταμῶνας ἀφίκετο, καὶ ποτὶ κύρτον 225
 ἔλλοπας αὐτομόλως εἰσήγαγεν, εἰδὲ δύναται
 αὐτίς ὑπεκδύσαι, δεινῶ δ' ἤντησαν ὀλέθρῳ·
 ὡς κείη σκυλακῆος ἀπάτρωθεν εἰσαίεσσα
 ἔδραμε καὶ θόρον, ἔτιν' οἴσαμένη δόλον εἶναι,
 γαστέρι πειθομένη δὲ μυχρὸς ἐπέλασσε βερέθρῳ.

Πορδαλίας καὶ δῶνα Διωνύσοιο δάμασσαν, 230
 θηροφόνων δαλερῶν δαλερὴν πόσιν οἰνοχοεύντων,
 εἰδὲν ἀλευομένων ζαθέοιο κότον Διονύσε.

Πορδαλίης νῦν μὲν θηρῶν γένος, ἀλλὰ πάροιδεν

ἔ Φῆρες βλοσυροὶ, χαροπαὶ δὲ ἐπέλοιο γυναῖκες,
 οἰνάδες, ὄχοφόροι, τριετηρίδες, ἀνθοκάρησαι, 235
 Βάκχες Φοιταλιῆ⊕ ἐγεραχιχόροιο τιθῆναι.
 νηπιᾶχον γὰρ Βάκχον Ἀγνηοῖς ἔτραφεν Ἰνὰ,
 μαζὸν ὀρεξάμενη πρωτόρρυτον υἱεῖ Ζηνός·
 σὺν δὲ ἄρ' ὁμῶς ἀτίτηλε καὶ Αὐτανόη καὶ Ἀγαυή.
 ἀλλ' ἐκ εἰν Ἀδάμαντ⊕ ἀταρτηροῖσι δόμοισιν, 240
 ἔρεῖ δὲ, ὃν τότε Μηρὸν ἐπακλήθη καλέεσκον·
 Ζηνός γὰρ μεγάλην ἄλοχον μέγα δειμῶνχσαι,
 καὶ Πενθήα τύραννον Εχμιονίην τρομέχσαι,
 εἰλατὴν χηλῶ δῖον γέν⊕ ἐγκατέθεντο,
 νεβροῖσι δὲ ἀμφεβάλλοντο, καὶ ἐσέψαντο κορυμμοῖς 245
 ἐν στεί, καὶ περὶ παῖδας τὸ μουσικὸν ὠρχήσαντο.
 τύμπανα δὲ ἐκλύττειον, καὶ κύμβαλα χερσὶ κρόταινον,
 παιδὸς κλαυθμυριῶν προκαλύμμαθα· πρῶτα δ' ἔφαινον
 ὄργια κευδομένη περὶ λάρνακι· σὺν δὲ ἄρα τῆσιν
 Λόνιαι λάβρη τελετῶν ἀπῶλοντο γυναῖκες. 250
 ἐκ δὲ ὄρε⊕ πισησιν ἀγυρμωσύνην ἐτάρσων
 ἔντυον ἰθύσαι Βοιωτῶν⊕ ἐκλυθὶ γαίης·
 μέλλε γὰρ, ἤδη μέλλεν ἀήμερ⊕ ἢ πρὶν εἶσα
 γαῖα φυτηκομέεν ὑπὸ λουσιπῶνω Διονύσῳ.
 χηλὸν δὲ ἀρήτην ἱερὸς χορὸς ἀείρωσαι, 255
 σεψάμεναι, νῶτοισιν ἐπεσῆριζαν ὄνοιο.
 Εὐρύτωε δὲ ἵκανον ἐπ' ἠόνας, ἔνθα κίχανον
 πρέσβυν ὁμῆ τεκέεσσιν ἀλίπλανον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
 γρωπᾶας εἰλίσσοντο βυθῆς ἀκάτοισι περῆσαι·
 αὐτὰρ ὄγ' αἰδιοθεῖς ἱεράς ὑπέδεικτο γυναῖκας. 260
 καὶ δὴ οἱ χλοερῆ μὲν ἐπῆνθεε σέλμασι μίλαξ,
 πρύμνην δὲ ἀραίη σέλιν⊕ καὶ κιστὸς ἐρεπῶν·
 καὶ κεν ὑπὲρ πάντοιο κυβίσειον ἀσπυαλιῆς
 δέματι δαιμονίῳ πεπῆσῆτες· ἀλλὰ πάροιδεν
 ἐς γαῖαν ὄρου κέλσε, πρὸς Εὐβοίην δὲ γυναῖκες 265
 ἢ δὲ ἐπ' Ἀρισταίω θεὸν κατάγοντο Φέρμασαι,
 ὅς θ' ὑπάτων μὲν ἔβαιεν ὄρος κρούεντ⊕ ὑπ' ἄντραι,
 μυρία δὲ ἀγραύλων βιοτήν ἐδιδάξατο Φωτῶν.

πρώτῳ ποιμαναίην ἰδρύσατο, πρώτῳ ἐκείνῳ
 καρπῶς ἀγριάδος λιπαρῆς ἔθλιψεν ἐλαίης, 270
 καὶ ταμίῳ πρώτος γάλα πήξατο, καὶ ποτὶ σίμβωλος
 ἐκ δρυὸς ἀείρας ἀγανὰς ἐνέκλεισε μελίσσας.
 ὅς τότε καὶ Διόνυσον ἐῷ νεογιλὸν ὑπ' ἀντρῶ
 Ἰνώης ἔθρεψε δεδεγμένῳ ἐκ χηλοῖο·
 σὺν Δρυάσι δ' αἰτίτηλε, μελισσοκόμοισί τε Νύμφαις, 275
 εὐβοΐσιν τε κόρησι, καὶ Λοιήσι γυναῖξιν.
 ἦδη κριζῶν δ' ἐτάροις μετὰ παισὶν ἄβυρε.
 νάρθηκα προταμῶν συφελὰς ἐτάζετο πέτρας·
 αἱ δὲ θεῶ μέθυ λαρὸν ἀνέβλωσαν ὠτειλάων.
 ἄλλοτε δ' ἀρνεῖς αὐτῆς ἐδαΐζε δοῆσι, 280
 καὶ μελίττι τάμεν, νέκυας δ' ἔρριψεν ἔραζε·
 αὐτὶς δ' ἄψα χερσὶν εὐσταλέως συνέβαλλεν·
 οἱ δ' ἄφαρ ἔζων, χλοερῆ δ' ἀπῶντο νομοῖο.
 ἦδη καὶ θιάσοισιν ἐμέμβλετο, καὶ κατὰ πᾶσαν
 γαίαν ἐκίδνατο δῶρα Θουωναίς Διονύσῃ· 285
 πάντη δὲ θνητοῖς ἀρετὴν πωλέσκετο Φαίνων.
 οἴψε δὲ καὶ Θήβης ἐπαεθήσατο, καὶ πυρίπαιδι
 πᾶσαι ὑπηγίασαν Καδμηίδες· αὐτὰρ ὁ μάργος
 Πενθεὺς ἔχι δετὰς παλάμας ἔδεν Διονύσῃ,
 καὶ θεὸν αὐτοφόνοισιν ἀπείλεε χερσὶ δαΐξαι, 290
 ἔτι Τυρίε Καδμοῖο καλαιδόμενῳ τρίχα λευκῆν.
 εἰδὲ κυλινδομένη οἷσι πρὸ πόδισσιν Ἀγαύην·
 σῦρειν δ' αἰνομόροισιν ἐβῶσρην οἷς ἐτάροισι,
 σῦρειν τε, κλείειν τε, χοροὸν τ' ἐλάασκε γυναικῶν.
 οἱ μὲν νυν Βρομμῶν Πενθηιάδαι Φυλακῆες 295
 δεσμοῖσι δοκέοντο σιδηρείοισιν ἀγεσθαι,
 ἄλλοι Καδμηῖοί τε· θεῶ δ' ἔχ' ἀπῶντο δεσμά.
 παχρῶθι δὲ κέαρ θιασάτισι, πάντῃ δ' ἔραζε
 ῥῆψαν ἀπὸ κροτάφων σεφανάμαϊα, θύδρα τε χειρῶν,
 πάσαις δ' ἐσάλαε Βρομμάτισι δάκρυ παρεῶν· 300
 αἶψα δ' ἀνήνυτῃσαν· ἰὼ μάκαρ ὦ Διόνυσε,
 ἀπῶ σε λάσ Φλογερὸν πατρώϊον, ἂν δ' ἐλέλιξον
 γαίαν, αἰταρτηρῆ δ' ὄπασσον τίγν ὠκὴ τυράνη·

Φῆς δὲ παρὰ σκοπιῆσι, πυρίσπαρε, Πενθέα ταῦρον,
 ταῦρον μὲν Πενθήα δυσώνυμον, ἄμμι δὲ Θῆρας 309
 ὠμοβόρες, ὀλοοῖσι κορυσομέναις ὀνύχεσσι,
 ὄφρα μιν, ὦ Διόνυσε, διὰ σόμα δαιφρέσωμεν.
 ὡς Φάσαν εὐχόμεναι, τάχα δ' ἔκλυε Νύσιος ἀναξ.

Πενθέα μὲν δὲ γυῖρον ἐδείξατο, Φοῖνιον ὄμμα,
 αὐχένα τ' ἠώρησε, κέρας τ' ἀνέτειλε μετώπῳ· 310
 ταῖσι δὲ γλαυκιάωσαν ἐθήκατο Θηρὸς ὄπωπῃ,
 καὶ γένυας θάωρηξε, κατέγραψεν δ' ἐπὶ νότῳ
 ῖνον ὄπωρονόισι, καὶ ἄγρια θήκατο Φύλα.
 αἱ δὲ θεῶν βελήσῃ ἀμειψόμεναι χροῖα καλὸν
 πορδαλίης Πενθήα παρὰ σκοπέλοισι δάσαντο. 315

τοιᾷδ' αἰδοίμεν, τοῖα Φρεσὶ πιστεύοιμεν·
 ὅσσα Κιθαειῶνος δὲ κατὰ πλῆχας ἔργα γυναικῶν,
 ἢ μισαράς κείνας, τὰς ἀλλοτρίας Διονύσε,·
 μητέρας ἔχ' ὅστις ψευδηγορέσιν αἰοῖοι.

Θηροφόνος δὲ τις ὠδὲ πάγην ἐτάροισι σὺν ἄλλοις 320

Θηροσὶ Φιλακρήτοισιν ἐμήσατο πορδαλίεσσι.
 πίδακα λεξάμενοι λιθύης ἀνά διψάδα γαῖαν,
 ἢ τ' ὀλίγη μαλὰ πολλὸν ἀνδρόταλον κατὰ χώρον
 ἀπρωφάτως αἰδηλον ἀνασαλαίει μέλαν ὕδωρ,
 εἰδὲ πρόσω χεῖται κελαρύσμασιν, ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς 325

βλύζει τε, σαδίη τε μένει, ψαμαῖβοῖσι τε δύνει,
 ἔνθα τὸ πορδαλίον γέν' ἄγριον εἶσι μετ' ἠῶ
 πίομενον· τοὶ δ' αἴψα κατὰ κνέφας ὀρμηθέντες
 ἀγρευτῆρες ἄγχεσιν εἴκοσιν ἀμφοροῦρας
 οἶνε νηδυμίῳ, τὸν ἐνδεκάτω λυκάβαντι 330

θλίψε τις εἰσπαέδοισι φυτηκομήσι μεμηλῶς·
 ὕδατι δ' ἐκέρασαν λαρὸν μέθυ, καὶ προλαπῶντες
 πίδακα πορφυρέην, εἰ τηλόθεν εὐνάζονται,
 προπροκαλυψάμενοι θέμας ἄλκιμον ἢ σισύρησιν,
 ἢ αὐτοῖσι λίνουσιν, ἐπὶ σκέπας ἔτι δύνανται 335
 εὐρέμεν, εἴτε λίθων, εἴτ' ἠυκόμων ἀπὸ δένδρων.
 πᾶσα γὰρ ἐκίεταται ψαφαρῇ καὶ ἀδένδει· αἶα.
 τὰς δ' ἄρας σφαιρόωντ' ὑπὸ ἡελίοιο τυπαίεσας

ἀμφοτέρων δίψη τε, Φίλη τ' ἐκαλίξει' αὐτμῆ·
 πίδακι δ' ἐμπέλασαν βρομιώτιδι, καὶ μελάνυδρον 340
 λάπτῃσι Διόνυσον, ἐπ' ἀλλήλοισι δὲ πάσαι
 σκιπτῶσι μὲν πρῶτα χοροῖτυπῶεσσι ὁμοίαι,
 εἶτα δέμας βαρύθῃσι, προσώπατα δ' ἐς χθόνα διᾶν
 ἡρέμα νευάζῃσι κάτω· μετέπειτα δὲ πάσας
 κῶμα βησαμένοι χαμαδὶς βείλεν ἄλλυδις ἄλλην. 345
 αἷς δ' ὅπῳτ' εἰλαπίνῃσιν ἀφυσσάμενοι κρητήρων
 ἤλικες εἰσέτι πᾶνδες, ἔτι χροάοντες ἰέλῃς,
 λαρὸν αἰείδωσι, προκαλιζόμενοι μετὰ δεῦπνον
 ἀλλήλοισι ἐκάτερθεν ἀμοιβαδίῃσι κυπέλλοις,
 ὄψῃ δ' ἐλώφῃσαν, τῶς δ' ἔρριφεν ἄλλον ἐπ' ἄλλω 350
 καὶ Φρενὶ καὶ βλεφάροισιν ἐπιβρίσῃσιν μείλῃ οἶνε·
 αἷς κείναι μάλα θῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι χυβείσαι
 νόσφι πόνε κρατεροῖο ὑπ' ἀγρευτῆρσι γέοντο.
 Ἀρχίοισιν δὲ πονεῦσι κλυτὴν περιώσιον ἀγρῆν,
 Τίγριν ὅσοι ναίῃσι καὶ Ἀρμενίην κλυτότοξον. 355
 πελὺς ὄχλος βαίνῃσι ταυίσκῃα βένθεα δρυμῶν,
 ἴδριες, αὐταλύγοις σὺν εὐρίνεσσι κύνεσσι,
 ἔχθια μασεύσοντ' ὀλοῶν πελύπλανα θηρῶν.
 ἀλλ' ὅπῳτ' ἀβρήσωσι κύνες σημήϊα τρωσῶν,
 ἔσπῳνται, σιβέας τε ποδηγετέεσσι ὀμαρτῆ, 360
 ῥίνας μὲν ταναὰς σχεδὸθεν χέροισιο τιβέντες,
 ἐξοπίσω δ' εἴπερ τι νεώτερον ἀβρήσειαν
 ἔχθος, ἐπευγόμενοι θόρον αὐτίκα καθ'χαλώωντες,
 ληθόμενοι τῆ πρόθεν· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἴκωνται
 εὐπλανέος σιβίης, θηρός τε παναίολον εὐνὴν, 365
 αὐτίχ' ὁ μὲν θρώσκει παλάμῃς ἀπὸ θηρητῆρος,
 οἰκίρᾳ μάλ' ὑλακῶων, κεχαρημένος ἔσοχα θυμόν.
 αἷς δ' ὅτε παρθενικὴ γλαυγέοντ' ἐν εἰαρῷ ὤρη
 ἀβλαύτοισι πόδεσσι ἀν' ἕρεα πάντ' ἀλάληται,
 ἀνθεα διζομένη, τὸ δὲ οἱ μάλα τηλόθ' ἐσθῆ 370
 νηδύμιον προσάροιθεν ἰον μήνυσεν αὐτμῆ,
 τῆ δὲ μάλ' ἰάνθη μείδησέ τε θυμὸς ἐλαφρός·
 αἰλάται δ' ἀκόρητ' ἀναψαμένη δὲ κάρηνον

εἶσιν εἰς ἀγραύλων δόμον αἰδέσσα τοκῆων·
 ὡς κυνὸς ἰάνθη θυμὸς θρασύς. αὐτὰρ ἐπακλήη 375
 καὶ μάλα μιν θυνοῦντα βησάμενθ' τελαμῶσι,
 κατ' ἄλλων παλινόροσος ἔβη μεθ' ὄμιλον ἑταίρων·
 τοῖσι δὲ καὶ δρυμὸν διεπέφραδε, θῆρά τε πικρὴν
 αὐτὸς καὶ συναέθλος ὄπ' ἄλοχόντες ἔλεψαν.
 οἱ δ' ἄρ' ἐπευγόμενοι σάλικας σῆσαντο κραταιὰς, 380
 δίχλυσά τ' ἀμπετάσαντο, καὶ ἄρκυας ἀμφεβάλλοντο,
 ἀν δὲ δύο κλῖνας δοιαῖς ἑκάτερθε κερμαῖας
 ἀνέρας ἀκρολίνης ἐπὶ μυλινέοσι πάγοισιν·
 ἐκ δ' αὐτῶν κεράων τε καὶ αἰζῆων πυλαωρῶν
 λαῖη μὲν μῆρινθον εὐστροφον ἐκλαύουσι 385
 μηκεδανῆν, λινέην, ὀλίγον γαίης ἐφύπερθεν,
 ὅσσον ἐπ' ὀμφαλὸν ἀνδρὸς ἰκανέμεναι σροφάλιγγα·
 τῆς ἄπο μὲν κρέμαται περιδαυδαλα παμφανόωη
 ἀνθεα ταινιῶν πελύχραα, δαίματα θηρῶν,
 ἐκ δ' ἄρ' ἀπήρηται πῖλα μυρία παμφανόωντα, 390
 οἰωνῶν τε διηερῶν περικαλλέα ταρσά,
 γυπῶων, πολιῶν τε κύκνων, δολιχῶν τε πελαργῶν.
 δεξιτερῇ δὲ λόχης ὑπὸ ῥωγᾶσιν ἐσῆσαντο,
 αἰ χλοεροῖς πετάλοισι θοῶς πυκάζσαντο μέλαθρα,
 τυτθὸν ἄπ' ἀλλήλων, πίσυρας δ' ἐκάλυψαν ἑκάστῳ 395
 ἀνέρας, ὀρῶντεςσι πρόπαι δέμας ἀμφεβάλλοντες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα πάντα πέλονται,
 σάλπιγγ' μὲν κελάδησε πελάριον· ἢ δὲ τε λόχμης
 ὄξυ λέληκε θυρῆσα, καὶ ὄξυ δέδορκε λακῆσα.
 αἰζῆοι δ' ἐπὶ ὄρεσσαν ἀολλέες, ἐκ δ' ἑκάτερθεν 400
 ἀντία θηρὸς ἰᾶσι Φαλαγγηδὸν κλονέοντες.
 ἢ δ' ὄμαδον προλιπῆσα καὶ ἀνέρας, ἰθὺς ὄρεε
 γυμνὸν ὄπ' ἄλυσσαι πεδῖαν πολὺ· κείθεν ἐπειτα
 ἐξείης κατὰ νῶτον ἐγειρόμενος λόχος ἀνδρῶν
 κλαγγηδὸν παταγεῦσιν, ἐπ' ὄφρα μῆρινθοιο 405
 σευόμενοι καὶ δαῖμα πολύχροον· ἢ δὲ τ' ἀνγρηῆ
 ἀμφεβόλος μάλα πάμπαν ἀτυζομένη πεφόρηται.
 πάντα δ' ὁμῆ δαίδοικε, λόχον, κλύπτον, αἰλόν, αἰτήν·

δειμαλέην μήρινθον, ἔπει κελάδοντος ἀήτεω
 ταπῆαι τ' ἐφύττεθε διήμεαι κραδάσσι, 410
 κινύμεναι πέρυγές τε λυγῆια συρίζσιν.
 ἕνεκα παταλάινσσα κατ' ἀρκυας ἀντίον ἔρπει·
 ἐν δ' ἔπεσεν λινέοισι λόχοις. τοὶ δ' ἐβγύς ἔόντες
 ἀκρόλινοι θρώσκῃσι, καὶ ἔκονέοντες ὑπερθε
 σπαρατόδετον ταύσσι περιδραμον· ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλω 415
 νηίσαντο λίνον. μάλα γὰρ τότε θυμαίνῃσιν
 ἀρκῆοι καὶ γενύεσσι καὶ ἀογαλέαις παλάμησι·
 δηθάκι δ' ἐξαυτῆς Φύγον ἀνέρας ἀγρευτῆρας,
 δίκλυά τ' ἐξήλυξαν, αἴψωσαν δέ τε θήρην.
 ἀλλὰ τότε κρατερός τις ἀνὴρ παλάμην ἐπέδησεν 420
 ἀρκῆς δεξιτερῆν, χήρωσε δὲ πᾶσαν ἔρωνῆν,
 δῆσέ τ' ἐπίσασμένως, τάνυσεν δέ τε τὴν ποτὶ ξύλω,
 καὶ πάλιν ἐκατέκλεισε δουὸς πεύκης τε μελάδρω,
 πυκνῆσι σροφάλιγξεν ἐὼν δέμας ἀσκήσασαν.
 Χρεῖά δὲ σκοπέλω μὲν ἀνάντεος ἠδὲ πάγοιο 425
 σεύεσθαι προβέοντα ποδακέα Φῦλα λαγωῶν,
 πρὸς δὲ κάταντα σοφῆσι προμηθείῃσιν ἐλαύνειν.
 αὐτίκα γὰρ σκύλακάς τε καὶ ἀνέρας ἀβρήσαντες
 πρὸς λόφον ἰθύσιν, ἔπει μάλα γινώσκῃσιν
 ὅττι πάροιθεν ἔασιν ὀλιζότεροι πόδες αὐτοῖς. 430
 τῆνεκα ρηίδιαι πλώκεσσι πέλῃσι κολῶναι,
 ρηίδιαι πλώκεσσι, δυσάντεες ἰπώτελάτῃσι.
 καὶ μὴν ἀτραπιτοῖο πολυσιδίην ἀλεείνειν
 καὶ πάτον, ἐν δ' ἄρα τῆσι γεωμορήσιν ἐλαύνειν.
 κωφότεροι γὰρ ἔασσι τρίβω, καὶ ποσσὶν ἐλαφροί. 435
 ρεῖα δ' ἐνὶ βλάπτονται ἀρηρομένη ἐνὶ γαίῃ,
 καὶ θέρει βαρῦθῃσι πόδας, καὶ χεῖματος ὥρη
 ἄχρως ἐπιοφυρίων ὀλοὴν κρηαῖδα φέρῃσιν.
 ἦν ποτ' ἐλῆς δόρκων δέ, Φυλάσσω μὴ μετὰ πολλῶν
 ἐκιάδιον δολιχόν τε δρόμον καὶ τέρμα πόνοιο 440
 τυτθὸν ὑποσαῖη, λαγόνων δ' ἀπὸ μήδεα χεύη.
 δόρκοι γὰρ περιάλλα δρόμοις ἐνὶ μεσσατίοισι
 κῆσιδα κυμαίνῃσιν ἀναγκαίοισιν ὑπ' ὄμβροισι

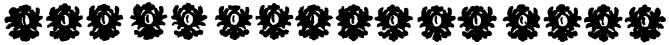
βριθόμενοι .

βριθόμενοι, λαγόνας δὲ ποτ' ἰχθίον ἐκλάζουσιν·
 ἦν δ' ὀλίγων πνεύσασσι πολυσφάραγων ἀπὸ λαμῶν, 445
 πολλὸν ἀρειότεροι, λαίψηρότεροί τε πέλονται
 γένεσθιν εὐφόρτοισι καὶ ἔκασσι καφωτέροισι.

Κερδῶ δ' ἔτε λόχοισιν αἰλώσιμος, ἔτε βρόχοισιν,
 ἔτε λίνοις· δεινὴ γὰρ ἐπιφροσύνησι νοῆσαι,
 δωνὴ δ' αὐτὲ κάλῳα ταμείν, ὑπὸ δ' ἄμματε λῦσαι, 450
 καὶ πυκνοῖσι δόλοισιν ὀλιωθῆσαι θανάτοιο·
 ἀλλὰ κύνες μιν αἶεραν ἀολλέες; ἔσθ' αἰὲρ ἐκεῖνοι,
 καὶ κρατεροὶ περ ἔοντες ἀναιμωτεὶ δαμάσαντο.

Λίπει τὰ ἔξῃς.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ
Α Λ Ι Ε Υ Τ Ι Κ Ω Ν

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Εθνεά τοι πόντοιο, πολυσπερέας τε Φάλαγγας
 παντοίων νεπόδων, πλωτὸν γέν^Θ Ἀμφιτρίτης,
 ἐξερῶ, γαίης ὑπατον κράτος, Ἀυτῶνι·
 ὅσσα τε κυματοέσσαν ἔχει χύσιν, ἤχι δ' ἕκασα
 ἐνέμεται, διεράς τε γάμης, διεράς τε γενέθλας, 5
 καὶ βίον ἰχθυόεντα, καὶ ἔχθρα, καὶ Φιλότης,
 καὶ βελάς, αἰλῆς τε πολύτροπα δήνεα τέχνης
 κερδαλέης, ὅσα Φῶτες ἐπ' ἰχθύσι μητίσαντο
 αἰφράσι, αἰδήλον ἐπιπλώσσι θάλασσαν,
 τολμηρῆ κραδίη, κατὰ δ' ἔδρακον ἐκ ἐπιώπῳα 10
 βένθεα, καὶ τέχνησιν αἰλὸς διὰ μέτρα δάσαντο
 δαιμόνιοι. χλῆνη μὲν ὀρίτροφον ἠδὲ καὶ ἄρκιον
 θρηητῆρ ὄραα τε, καὶ ἀντιόων^α δοκεύει
 ἀμφιδίην, ἕκαθεν τε βαλεῖν, χεδόθεν τε δαμάσσαι·
 ἀμφω δ' ἀσφαλέως γαίης ἐπι θῆρ τε καὶ ἀνῆρ 15
 μάρονται, σκύλακες δὲ συνέμποροι ἠγεμονῆς
 κνώδαλα σημαίνεσι, καὶ ἰθύνησιν ἀνακίης
 εὐνὴν εἰς αὐτὴν, καὶ ἀρηγόνες ἐργυς ἐπιονται·
 ἔσθ' ἄρα τοῖς ἔ χειμα τόσον δέ^Θ, ἔ μὲν ὀπώρη
 φλέγμα φέρει· πολλαὶ γὰρ ἐπακλήρων ἀλευραὶ, 20
 λόχμαι τε σκιεραὶ, καὶ δευράδες, ἀντρα τε πέτρης
 αὐτορόφω, πολλοὶ δὲ τιταινόμενοι κατ' ὄρεσφιν
 ἀργυροὶ ποταμοὶ, δῖψης ἀκ^Θ, ἠδὲ λοστρεῶν

αέναοι ταμίαι· παρά δὲ χλοάσσι ρέεθροις
 ποῖαί τε χθαμαλαί, μαλακῆ κλίσις ὕπνον ἐλέσθαι 25
 εὐδιον ἐκ καμάτοιο, καὶ ὄρια δόρπτα πάσσαδα
 ὕλης ἀγρονόμοιο, τὰ τ' ἔρεσι πολλα Φύονται.
 τρωπῶλῃ δ' ἔπεται θῆρη πλέον, ἠέτωρ ἰδρώς.
 ὄσσοι δ' οἰωνοῖσιν ἐφωπλίζονται ὄλεθρον,
 ῥηϊδίῃ καὶ τοῖσι πέλει καὶ ἐπόψιⓈ ἄγρη. 30
 τῆς μὲν γὰρ κνώσσοντας ἐλπίσσοντο καλιῆς
 κρύβδην· τῆς δὲ δονάξιν ἐπέσπασαν ἰσοφόροισιν·
 οἱ δὲ τανυπλέκιοισιν ἐν ἔρκεσιν ἤριστον αὐτοῖ
 εὐνῆς χρηζίντες, ἀτερπέα δ' αὐλιν ἔκυρσαν.
 τλησιπῶνοισι δ' ἀλιεύσιν ἀτέκμαρτοι μὲν ἀβλοιοι, 35
 ἐλατῆσι δ' ἔσθαι σαάνει φρένας, ἠὲ τ' ὄνειρⓈ.
 ἔ γὰρ ἀκινήτη γαίης ὕπερ ἀβλιεύσιν,
 ἀλλ' αἰεὶ κρυερῶ τε καὶ ἀχετα μαργαίνοντι
 ὕδατι συμφορέονται, ὃ καὶ γαίηθεν ἰδέσθαι
 δέημα φέροι, καὶ μῆνον ἐν ὄμμασι πειρήσασθαι· 40
 ὄβρασι δ' ἐν θαιοῖσιν ἀελλάων θεράπωντες
 πλαζόμενοι, καὶ θυμὸν ἐν οἴμασιν αἰὲν ἔχοντες,
 αἰεὶ μὲν νεφέλην ἰοιδέα πατωπαίνεσιν,
 αἰεὶ δὲ τρομέεσσι μελαινόμενον πόρον ἄλμης.
 εἰδὲ τι φοιταλέων ἀνέμων σκέπας, εἰδὲ τιν' ὄμβρων 45
 ἀλκην, ἔ πυρὸς ἄλκαρ ὄπωρνοῖο φέρονται.
 πρὸς δ' ἔτι καὶ βλοσυρῆς δυσδερέα δέιμαθα λίμνης
 κήτεα πεφρίκασσι, τὰ τε σφίσιν ἀντιόωσιν,
 εὐτ' ἂν ὑποβρυχίης ἄδυτον περῶσσι θαλάσσης.
 ἔ μὲν τις σκυλακῶν αἰλίνῃ ὁδὸν ἠγεμονεύει 50
 ἰχθυόλοισι· ἰχθυὸν γὰρ αἰεὶ δέλα νηχομένοισιν.
 εἰδὲ αἰγ' εἰσορόωσιν ὄπη σχεδὸν ἴζεται ἄγρης
 ἀντιάσας, ἔ γὰρ τι μίην ὁδὸν ἔρχεται ἰχθύς.
 θριξὶ δ' ἐν ἠπεδανοῖσι, παλιγνάμωπιόιο τε χαλκῆ
 χεῖλεσι, καὶ δονάκεσσι, λίνουσί τε κάρτⓈ ἔχασιν. 55

Οὐ μὲν τρωπῶλῆς ἀπολείπεται, αἰκ' ἐβέλησθα
 τέρωεσθαι, γλυκερῆ δὲ πέλει βασιλήϊⓈ ἄγρη.
 νῆα μὲν εὐγόμεφωλον εὐζυγον, ἔξοχα κέφην,

αἰζηοὶ κώπῃσιν ἐπειγομένης ἐλώσσι,
 νῶτον ἀλὸς θεῖοντες· ὁ δ' ἐν πρύμνησιν ἄριστος 60
 ἰθύντῃ ἀλίαςον ἄγει καὶ ἀμμεφέα νῆα
 χῶρον ἐς εὐρύαλόν τε καὶ εὐδία πορφύροντα.
 ἔνθα δὲ δαιτυμόνων νεπέδων ἀπειρέσια Φῦλα
 φέρεται, ἕς θεράπωντες αἰὲ κομέεσιν, ἐδώδῃ
 πολλῇ πιαίνοντες, ἐτοιμότητα χορὸν ἄγρης, 65
 σοὶ τε, μάκαρ, καὶ παιδί μεγαυχεῖ, πάνα θήρης.
 αὐτίκα γὰρ χειρὸς μὲν εὐπλοκὸν εἰς ἄλα πέμπτεις
 ὄρμην, ὁ δὲ ῥίμφα γέννη κατεδέξατο χαλκῆ
 ἰχθύς ἀντιάσας, τάχα δ' ἔλκεται ἐκ βασιλῆος 70
 ἐκ ἀέκων, σέο δ' ἦτορ ἰαίνεται, ὄρχαμε γαίης·
 πολλῇ γὰρ βλεφάροισι καὶ ἐν φρεσὶ τέμψις ἰδέσθαι
 παλλόμενον καὶ ἐλισσόμενον πεπρωμένον ἰχθύν.

Ἀλλὰ μοι ἰλήκοις μὲν ἀλὸς πόρω ἐμβασιλεύων
 Εὐρυμέδων Κρονίδης γαίηοχος, ἠδὲ θάλασσα 75
 αὐτῇ, καὶ ναετῆρες ἐριγδάπιοιο θαλάσσης
 δαίμονες, ὑμετέρας τ' ἀγέλας καὶ ἀλίτροφα Φῦλα
 εἰσπόμεν αἰνήσαίτε· σὺ δ' ἰθύνειας ἕκασα,
 πόντα θεῶν, καὶ πατρὶ καὶ υἱεῖ παμβασιλῆος
 θυμῆρη τάδε δῶρα τεῆς πόρσυνον αἰοιδῆς.

Μυρία μὲν δὴ Φῦλα καὶ ἄκριτα βένθεσι πόντι
 ἐμφέρεται πλώοντα· τὰ δ' ἔκεί τις ἐξονομήναι
 ἀτρεκέως. ἔ γάρ τις ἐφίκετο τέρμα θαλάσσης,
 ἀλλὰ τριηκοσίων ὄργυιῶν ἄχρι μάλινα 80
 ἀνέρες ἴσασίν τε καὶ ἔδρακον ἀμφιτρίτην·
 πολλὰ δ' (ἀπειρεσίῃ γὰρ ἀμετροβαθῆς τε θαλάσσης)
 κέκρωπται, τὰ κεν ἔτις αἰδέλα μυθήσαιτο
 θνητῶν· ὀλίγος δὲ νόστος μρόπασσι καὶ ἀλκή.
 ἔ μὲν γὰρ γαίης πολυμήτορος ἔλωμαι ἄλμην
 παυροτέρας ἀγέλας, ἔτ' ἔθνεα μείονα φέρεω.
 ἀλλ' εἴτ' ἀμφήριος ἐν ἀμφοτέρησι γενέλλη, 90
 εἴθ' ἑτέρῃ προσέβηκε, θεοὶ σάφα τεκμαίρονται·
 ἡμεῖς δ' ἀνδρομέοισι νοήμασι μέτρα φέρομεν.

Ἰχθύσιν ἄρ γενεὴ τε, καὶ ἔθνεα, καὶ πόρος ἄλμης

κίκριται, ἔδὲ τι πᾶσι νομαὶ νεώδοισιν ὁμοῖαι.

Οἱ μὲν γὰρ χθαμαλοῖσι παρ' αἰγιαλοῖσι νέμονται, 95
ψάμμον ἔρεπόμενοι, καὶ ὅσ' ἐν ψαμαθοῖσι φύουσαι,
ἴσσωποι, κόκκυγές τε θοοὶ, ξανθοὶ τ' ἐρυθῖνοι,
καὶ κίβαροι, καὶ τρίγλα, καὶ ἀδρανέες μελάνχροι,
τραχέων τ' ἀγέλαι, βέγλωσσά τε, καὶ πλατύμοι,
ταινίαι ἀβληχραὶ, καὶ μορμύρος, αἰόλος ἰχθύς, 100
σκόμβροι, κνῶρινοὶ τε, καὶ οἱ Φίλοι αἰγιαλοῖσιν.

Ἄλλοι δ' αὖ πηλοῖσι καὶ ἐν τενάγροισι θαλάσσης
φέρονται, βατίδες τε, βοῶν δ' ὑπέρωπλα γένεθλα,
τρυγῶν τ' ἀργαλή, καὶ, ἐτήτυμον ἔνομα, νάρκη,
ψήτλαι, καλλιάραι, καὶ τριγλίδες, ἔργα τ' οἰσκων, 105
σαυροὶ τε, σκέπασσοί τε, καὶ ὅσ' ἐπιτέτροφε πηλοῖς.

Θῖνα δ' ἀνὰ πρᾶσσοισιν ὑπὸ χλοεραῖς βοτάνησι
βόσκονται μαινίδες, ἰδὲ τράγοι, ἢ δ' ἀβερῖναι,
καὶ σμαρίδες, καὶ βλένος, ἰδὲ σπάροι, ἀμφοτέροί τε
βῶκες, ὅσοις τ' ἄλλοισι Φίλον πρᾶσον ἀμφωμένεσθαι. 110

Κιστρέες αὖ, κέφαλοὶ τε, δικαιοτάτον γένος ἄλμης,
λάβρακές τ', ἀμίαι τε θρασύφρονες, ἠδὲ χρέμητες,
πηλαμύδες, γόγγροι τε, καὶ ὃν καλέσθιν ὄλιθον,
γείτονα ναιετάσθιν αἰὶ ποταμοῖσι θαλάσσαν,
ἢ λίμναις, ὅθι λαρὸν ὕδωρ μεταπαύεται ἄλμης, 115
πολλή τε πρόχυσις συμβάλλεται ἰλύεσσα,
ἐλκωμένη δίνῃσι ἀπὸ χθόνου, ἔνθα νέμονται
φορβὴν ἰμερτὴν, γλυκερῇ δ' ἀλὶ πιαύονται.

λάβραξ δ' ἔτ' αὐτῶν ποταμῶν ἀπολιπέσθαι ἔξω,
ἐκ δ' ἀλὸς ἐς προχοὰς ἀνανήχεται· ἐσχέλυες δὲ 120
ἐκ ποταμῶν πλαταμῶσιν ἐνιχοιμῶσιν θαλάσσης.

Πέτραι δ' ἀμφιαλοὶ πολυιδέες. αἱ μὲν ἔασιν
φύκεσι μυδαλαί, περὶ δὲ μνία πολλὰ πέτυκε,
τὰς ἦτοι πέτραι, καὶ ἰελίδες, ἀμδί τε χάννοι
φέρονται, σάλπαι τε μετὰ σόισιν αἰολόνοτοι, 125
καὶ κίχλαι ραδιναί, καὶ τυκίδες, ἔς δ' ἀλιήες
ἀνδρὸς ἐπωπιυμῖν θηλύθροισι κυδάξαντο.

Ἄλλοι δ' αὖ χθαμαλαὶ ψαμαθώδες ἄσθι θαλάσσης

λεπιδάδες, ἃς κίρρις τε, σύαινά τε, καὶ βασιλίσκοι·
ἐν δὲ μύλοι, τρίγλης τε ῥοδόχροα Φύλα νέμονται. 130

Ἀλλαι δ' αὖ ποίησιν ἐπιχλοοὺς ὑγρά μετώπα
πέτραι σαργὸν ἔχουσιν ἐφέσιον, ἠδὲ σκίαιναν,
χαλκία, καὶ κορακῖνον ἐπώνυμον αἰθῶσι χροῖῃ,
καὶ σκάρον, ὃς δὴ μῆνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναυδοῖς
Φθέγγεται ἰκμαλέην λαλαγῆν, καὶ μῆνος ἐδητὺν 135
ἄψορρον προΐησιν ἀνά σῶμα, δεύτερον αὐτῆς
δαινύμειⓄ, μῆλοισιν ἀναπαύσσω ἴσα φορβῆν.

Ὅσσαι δ' αὖ χήμησι περίπλωι, ἢ λεπιδέσσω,
ἐν δὲ σφιν θαλάμαι τε καὶ αὐλία δύμναι ἰχθύς,
τῆσι δὲ καὶ Φάγοι, καὶ ἀναιδέες ἀγριοΦαγοὶ 140
κέρκροί τε μέγιστοι, καὶ ὄψοΦάγοι, καὶ ἀνιγραὶ
μύρωναί, σαῦροί τε, καὶ ὄψιμόρων γένⓄ ὄρφῶν,
οἱ πάντων περιάλλα κατὰ χθόνα δηβύνωσι
ζωοὶ, καὶ τμηθῆντες ἔτι σπαίρωσι σιδήρῳ.

Ἄλλοι δ' ἐν βαθέεσσω ὑπόβρυχα μιμνάζωσι 145
Φωλειῶσι, πρῶτατόν τε, καὶ ἥπατοι, ἠδὲ πρῶτοντες
ἰφθιμοὶ, μεγάλοι τε Φυῆν, νεβροὶ δὲ κέλευθα
εἰλευνται, τὸ καὶ ἔσποθ' ἐὼν λείπῃσι χαράδρῳ·
ἀλλ' αὐτῶ λοχόωσι παραὶ μυχόν, ὃς κε πελάσση,
χειροτέροις αἰδηλὸν ἐπ' ἰχθύσι πότμον ἄγοντες. 150
ἐν δὲ τ' ὄνος κείνοισιν ἀρίθμος, ὃς περὶ πάντων
πῆσσει ὀπωρινοῖο κυνὸς δοιμῆϊαν ὀμοκλήν,
μίμνει δ' ἐγκαλαδὺς σκότιον μυχόν, εἰδὲ παροῖθι
ἔρχεται, ὅσπον ἄησιν ἐπὶ χρόνον ἄγροⓄ ἀσῆρ.

Ἔστι δὲ τις πέτρησιν ἀλικύσοισι μεμηλῶς 155
Ξανθὸς ἰδεῖν, κερρεῦσι Φυῆν ἐναλίχιⓄ ἰχθύς,
τὸν μερόπων ἕτεροι μὲν ἐπικλείωσιν ἄδωνν,
ἄλλοι δ' ἐξῶκοιτον ἐφήμισαν, ἕνεκα κοίτας
ἐκλὸς ἀλὸς τίθεται, μῆνος δ' ἐπὶ χέρσον ἀμείβει,
ὅσσοιτε βράσχη, σῶμαλος πλύχας, ἀμφὶς ἔχουσιν. 160
εὔτε γὰρ εὐνήση χασσῶῃς ἀλὸς ἔργα γαλήνη,
αὐτὰρ ὄγ' ἐσσυμένοισι συνορημβεῖς ῥοβίοισι,
πέτραις ἀμφίταθεῖς ἀμπαυεταὶ εὐδίων ὑπῶν.

ὄρνιθων δ' ἄλιων τρομέει γένε, οἳ οἱ ἕασσι
 δυσμενέες· τῶν ἦν τιν' ἐσαθρήσῃ πελάσαντα, 165
 πάλλεται ὄρχηστῆρι πανεῖκελος, ὄφρα εἰ πόντιχ
 προσωροκυλιθόμενον σπιλάδων ἀπο κῦμα σαώσῃ.

Οἱ δὲ καὶ ἐν πέτρῃσι καὶ ἐν ψαμαθοῖσι νέμονται,
 ἀγλατῆ χρύσοφρος ἐπώνυμ, ἠδὲ δράκοντες,
 σίμοι τε, γλαυκοί τε, καὶ ἀλκῆσαι συνόδοντες, 170
 σκορπώϊος αἰκίηρ, δίδυμον γένε, ἀμφοτέραι τε
 σφύραναι δολιχαί, ραφίδες δ' ἅμα τῆσιν ἀραιαί.
 ἐν δὲ χάραξ, κῆφοί τε κυβιστηῆρες ἕασσι
 κωβιοί· ἐν δὲ μυῶν χαλεπὸν γένος, οἳ περὶ πάντων
 θαρσαλέοι νεσθῶν, καὶ τ' ἀνδράσιν ἀντιφέρουσαι, 175
 ἔτι τόσοι περ ἔοντες· ἐπὶ φερῆ δὲ μάλιστα
 ῥινῶ, καὶ πυκνοῖσι πεπωιδότες ἔνδον ὀδύσιν,
 ἰχθύσι, καὶ μερόπεσσι ἀρειοτέροισι μάχονται.

Οἱ δ' ἐν ἀμετρήτοισιν ἄλην πελάγεσσι ἔχουσι,
 τηλῆ ἀπὸ τραφερῆς, ἐδ' ἠόσιν εἰσὶν ἐταῖροι, 180
 θύνοι μὲν θύνοντες, ἐν ἰχθύσιν ἔξοχοι ὄρμην,
 κραιπνότατοι, ξιδίαι τε φερώνυμοι, ἠδ' ὑπέρσωλος
 ὀρκύνων γενεή, καὶ πρημάδες, ἠδὲ κυβεῖαι,
 καὶ κολίαι, σκυτάλαι τε, καὶ ἰσπύροιο γένεθλα·
 ἐν τοῖς καὶ κάλλιχθὺς ἐπώνυμος, ἰερὸς ἰχθύς· 185
 ἐν κείνοις νέμεται καὶ πομπή, ὃν πέρι ναῦται
 ἄζονται, πομπῆ δ' ἐπεφήμισαν ἔνομα νηῶν.
 ἔξοχα γὰρ νηῆσσι γεγηθότες ὑγρα θεύσαις
 ἔσπονται πομπῆες ὁμόσολοι ἄλλοθεν ἄλλ, 190
 ἀμφιπτερισκαίροντες εὐζυγον ἄρμα θαλάσσης,
 τοίχης τ' ἀμφοτέρης, περὶ τε πρυμναῖα χαλινα
 οἰήκων, ἄλλοι δὲ περὶ πρῶσιν ἀγέρονται.
 ἐδὲ κεν αὐτόμολον κείνων πλόον, ἀλλ' ὑπὸ δεσμῶ
 φαῆς εὐγόμεοισιν ἐνισχομένους πινάκεσσι
 ἐλκομένους ἀέκοντας ἀναγκάσειν ἀγεσθαι· 195
 τόσσον ἔρος γλαφυρῆσιν ἐφ' ὀλεάσιν ἐσμὸν ἀγίρει.
 οἷον δὲ βασιλῆα φερέτωλον, ἠέ τιν' ἀνδρα
 ἀθλοφόρον, θαλλοῖσι νεοδρέτωλοισι κομῶντα,

παῖδες τ' ἠΐθεοί τε καὶ ἀνέρες ἀμφιέποντες
 ὄν δόμον εἰσανάγχεσι, καὶ ἀθροοὶ αἰὲν ἔπονται, 200
 εἰσόκεν εὐερεκῆ μεγάρων ὑπὲρ ἔδον ἀμείψῃ·
 ὡς οἴγ' ὠκυπόροισιν αἰὲν ἦεσσιν ἔπονται,
 ὄφρ' ἔτις γαίης ἐλάει Φόβῳ· ἀλλ' ὅτε χέρσον
 Φράσσωνται, (τραφερὴν δὲ μέγ' ἐχθαίρωσιν ἄρῃαν)
 αὐτὶς ἀφορμηθέντες ἀλλήεες, ἠΐτε νύσσης, 205
 πάντες ἀποθρῶσκουσι, καὶ ἕκети νηυσὶν ἔπονται.
 σῆμα τόδε πλωτῆρσιν ἐτήτυμον ἐγγύθι γαίης
 ἔμμεναι, εὔτε λιπόντας ὁμοπλωτῆρας ἰδιῶνται.
 πομπῶλε, ναυτιλίῃσι τέμιμενε, σοὶ δὲ τις ἀνὴρ
 εὐκίραεῖς ἀνέμων τεκμαίρεται ἐλθέμεν αὔρας· 210
 εὐδία γὰρ σέλλῃ τε, καὶ εὐδία σήματα Φάαις.

Καὶ μὲν δὴ πελάγεσσιν ὁμῶς ἐχρηθὶς ἐταίρη,
 ἢ δὴ τοι ταναὴ μὲν ἰδεῖν, μηκῶ δ' ἰσόπῃχους,
 χροῖῃ δ' αἰθαλόεσσα, Φυὴ δὲ οἱ ἐσχελύεσσιν
 εἶδεται, ὅζυ δὲ οἱ κεφαλῆς σῶμα νέρθε νένευκε 215
 καμπύλον, ἀγκίστρα περιηγέῳ εἴκελον αἰχμῆ.
 Θαῦρα δ' ὀλιωθῆρης ἐχρηθίδος ἐφράσσαντο
 ναυτίλοι· ἔ μὲν δὴ τις ἐνὶ Φρεσὶ πτωσασίῳ
 εἰσαίων· αἰεὶ γὰρ ἀπειρήτων νόθῳ ἀνδρῶν
 δῦσμαχος, ἔδ' ἐβέλχουσι καὶ ἀτρεκέεσσι πιθέδαι. 220
 ἦα τιτανομένην ἀνέμῃς ζαχρηέος ὀρμῆ,
 λαΐφουσι πεπλάμενοισιν αἰλὸς διὰ μέτρα θέξουσα
 ἰχθύς ἀμφιχαυῶν ὀλίγον σῶμα νέρθεν ἐρύκει
 πᾶσαν ὑποτρόπιῳ βεβημένος, ἔδ' ἔτι τέμνει
 κύμα καὶ ἱεμένη, κατὰ δ' ἔμπροσθεν ἐσήρικται, 225
 ἠΐτ' ἐν ἀκλύσοισιν ἐεργομένη λιμένεςσι.

καὶ τῆς μὲν λῖνα πάντα περὶ προτόνοισι μέρυκε,
 ροχθεῦσι δὲ κάλωες, ἐπιμύει δὲ κερατῆ
 ριπῆ ἔπειγομένη, πρύμνη δ' ἔπει πάνηα χαλιναῖ
 ἰθυτῆρ ἀνίησιν, ἐπισπάρων ὁδὸν ἄλμης· 230
 ἢ δ' ἔτ' οἰήκων ἐμπάζεται, ἔτ' ἀνέμοισι
 πείθεται, ἔ ροβίοισιν ἐλαύνεται, ἀλλὰ παγεῖσα
 μίμναι τ' ἔκ ἐβέλχουσα, καὶ ἐσσυμένη πεπῶθηται,

ἰχθύῳ

ἰχθύῳ ἐτιδανοῖο κατὰ σῶμα ῥιζοθεῖσα.
 ναῦται δὲ τρομέεσιν, αἰδέελα δεσμά θαλάσσης 235
 δερκόμενοι, καὶ θάμβος ἴσον λεύσσοις ὀνειρώ.
 ὡς δὲ ὅτ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀνὴρ λαΐψρα θέεσαν
 θρηπτήρ ἔλαφον δεδοκημένῳ, ἄκρον οἰστῶ
 κῶλον ὑπὸ πηρόεντι βαλὼν ἐπέδησεν ἐρώης,
 ἣ δὲ καὶ ἐσομένη περ ἀναγκαίης ὀδύνησιν 240
 ἀμφοιπαγοῖσ' ἀέκχσα μένει θρασὺν ἀγρευτῆρα.
 τοίηη νῆϊ πέδη περιβάλλεται αἰόλος ἰχθύς
 ἀντιάσας, τοίηη δὲ φερωνυμῆν λάχεν ἔργων.

Καλκίδες αὖ, θρίσσαι τε, καὶ ἀβραμίδες φορέεσθαι
 ἀθρόαι, ἄλλοι δ' ἄλλον αἰλὸς πόρον, ἣ περὶ πέτρας, 245
 ἣ πελάγη, δολιχοῖσ' ἵ τ' ἐπέδραμον σιγιαλοῖσιν,
 αἰὲν ἀμειβόμεναι ξείνην ὁδὸν, ἧτ' ἀλῆται.

Ανθιέων δὲ μάλιχα νομαὶ πέτρησι βαθείαις
 ἐμφυλοὶ· ταῖς δὲ ἔτι παρέσιαι αἰὲν ἔασι,
 πάντη δὲ πλάζονται, ὄπη γένυς, ἔνθα κελυθεῖ 250
 γαστήρ, καὶ λαίμαργος ἔρωσ ἀκόρητος ἐδώδης.
 ἔξοχα γὰρ παρὰ πάντας ἀδηφάγος οἰστρός ἐλαύνει
 κείνης, καὶ κωδὸν περ ὑπὸ σῶμα χῶρον ἔχουίης.
 τέσσαρα δὲ ἀνθιέων μεγακῆτεα Φῦλα νέρονται,
 ξανθοὶ τ', ἀργενοὶ τε, τὸ δὲ τρίτον αἶμα, κελαινοὶ, 255
 ἄλλης δὲ εὐνωπῆς τε καὶ αὐλωπῆς καλέεσιν,
 ἔνεκα τοῖς καθύπευρον ἐλισσομένη κατὰ κύκλον
 ὀφρὺς ἠερόεσσα περίδρομῳ ἐσεφάνωται.

Δακίω δὲ σκληροῖσιν ἀρηρότα γυῖα χιτῶσι
 φραξάμενοι, κόλωσιον ἐπιτωλώεσσι θαλάσσης, 260
 κάραιῳ ὀξυπαγῆς, ἢ δὲ ἀσακός· οἱ δὲ καὶ ἀμφω
 πέτραις ἐνωαίεσσι, καὶ ἐν πέτρησι νέρονται.

ἀσακός αὖ περὶ δῆ τι καὶ ἐφατὸν οἶον ἐρωῖα
 οἰκειῆς θαλάμης κεύθει φρεσίν, εἰ δὲ ποτ' αἰτῆς
 λείπειθ' ἐκὼν, ἀλλ' εἴ μιν ἀναγκαίη τις ἐρύσσας 265
 τῆλε φέρων ἐτέρωσε πάλιν πόντονδε μεθεῖη,
 αὐτὰρ ὄγ' ἐμετὰ θηρὸν ἐὴν νόσησε χαράδρην
 σπευδῶν, εἰ δὲ ἐθέλει ξεῖνον μυχὸν ἄλλον ἐπέεσθαι.

εἶδ' ἐτέρης πέτρης ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ διώκει
 καὶ δόμον, ὃν κατέλειπε, καὶ ἤθεα καὶ νομὸν ἄλμης 270
 κείνης, ἣ μιν ἔφερθε, καὶ ἐκ ἠχθῆρε θάλασσαν,
 τῆς μιν ἀπεξέινωσαν ἀλίτωλοι ἀγρευτῆρες.
 ὡς ἄρα καὶ πλώϊοισιν εὖς δόμῳ, ἠδὲ θάλασσα
 παῖρ᾽ αἴ, καὶ χῶρος, ἐφέσι, ἐνθ' ἐγένοντο,
 τάζει ἐνὶ κραδίῃ γλυκερὸν γάνος, εἶδ' ἄρα μένοις 275
 πατρίσι ἐφημερίοισι πέλει γλυκερώτερον ἄλλων·
 εἶδ' ἀλεγυνότερον καὶ κύντερον, ὅς κεν ἀνάγκη
 Φυξίπολιν πάτρης τελέσει βίον ἀγνιόνετα,
 ξένος ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἀτιμῆς ζυγὸν ἔλκων.
 Ἐν κείνῃ γενεῇ καὶ καρκίνοι εἰσὶν ἀλῆται, 280
 καρίδων τε νομαί, καὶ ἀναιδέα Φῦλα παγῶρων,
 οἳ τε καὶ ἀμφιβίοις ἐναριθμῶν αἴσαν ἔχουσι.
 Πάντες δ' οἷσιν τε κῶλον ὑπ' ὄσρακω ἐσηρῶμαι,
 ὄσρακον ἐκδύνουσι γεραίτερον, ἄλλο δ' ἐνερθε 285
 σαρκὸς ὑπ' ἐκ νεάτης ἀνατέλλεται. οἳ δὲ πάγχοροι
 ἦνικα ρηγνυμένιο βίῃ φράσσωνται ἐλύτρε,
 πάντη μαιμῶωσιν ἐδητύῳ ἰαχάνωντες,
 ρηϊτέρῃ ῥινοῖο διάκρισις ὄφρα γένηται
 πλησαμένων· εὐτ' ἂν δὲ διατμαγὲν ἔροκος ὀλιοθῆ, 290
 οἳ δὴ τοι πρῶτον μὲν ἐπὶ ψαμάθοισι τέτανται
 αὐτάς, ἔτε βορῆς μεμνημένοι, ἔτε τευ ἄλλε,
 ἐλπόμενοι φθιμένοισι μετέμμεναι, εἶδ' ἔτι θερμὸν
 ἐμπαίνειν, ῥινῶ δὲ περιτρομέουσιν ἀραιῇ
 ἀρτιφύτῳ, μετὰ δ' αὐτίς ἀγειρόμενοι νόον ἦδη,
 βαῖον θαρσηταῖες ἀπὸ ψαμάθοιο πάσαντο. 295
 τόφρα δὲ θυμὸν ἔχουσι ἀμῆχανον ἀδρανέοντες,
 ὄφρα περὶ μελέεσσιν νέον σκέπας ἀμδιπαγαίη.
 ὡς δὲ τις ἰητῆρ νησαχθέα Φῶτα κομίζων
 ἡμασι μὲν πρῶτοις βορῆς ἀπόπασσον ἐρύκει,
 πήματος ἀμελύων μαλερὸν δένος, αὐτὰρ ἐπίεσθε 300
 τυθά βορῆς ἄρεξε νοσήλια, μέχρις ἀπασσαν
 ἄτην, γυιοσῶρες τε δῦας, ὀδύνας τε καθήρη·
 ὡς οἷγ' ἀρτιφύτοις ἀναίσσασθιν ἐλύτροις

δειδιότες, νόσοιο κακάς ὑπὸ κήραις ἀλύξαι.

Ἄλλοι δ' ἔρωσυσῆρες ἀλὸς ναίχσιν ἐναύχας, 305
 πηλύπωδες σκολιοί, καὶ κορδύλος, ἥδ' ἀλιεῦσιν
 ἐχθομένη σκολόπενδρα, καὶ ὄσμύλος· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 ἀμφίβιοι· καὶ περὶ τις ἀνὴρ ἴδεν ἀγροιώτης
 γηπώνῳ, ἀίχμαλοισι Φύσηκομίησι μεμηλώς,
 ὄσμύλον εὐκάρπωσις ἢ πάλυτων ἀμφὶ κράδησι 310
 πλεγνύμενον, γλυκερόν τε Φυλῶν ἀπὸ καρπῶν ἔδοθα.
 τοῖς δὲ μετ' ἔρωσυσῆρων ἴσον λάχεν οἶμα δολόφρων
 σηπῆ, ἄλλα τε Φύλα μετ' οἰδμασιν ὄσρακόρινα.
 πολλὰ μὲν ἐν πέτρῃσι, τὰ δ' ἐν ψαμάθοισι νέμομαι,
 τηρῆται, σρόμβων τε γένος, καὶ πορφύραι αὐταί, 315
 κήρυκές τε, μύες τε, καὶ ἀτρεκές ἔνομα, σωλῆν,
 ὄσρα δ' ἔρσήεντα, καὶ ὀκροέντες ἐχίνοι,
 τῆς εἴ τις καὶ τυβᾶ διαβλήξας ἐνὶ πόντῳ
 ρίψη, συμφύεες τε παλίνζωοί τε νέμονται.

Καρκινάσι δ' αὐταῖς μὲν ἔσ' ὄσρακον ἔτι πέφυκεν 320
 ἐκ γενεθῆς, γυμναὶ δὲ καὶ ἀσπετώεες καὶ ἀφαιραὶ
 τίχονται, κήτης δὲ δόμης ἐπιμηχανώνονται,
 ἀβληχροῖς μελέεσσι νόθον σκέπας ἀμφιβαλέσσαι.
 εὔτε γὰρ ἀβρήσωσι λελειμμένον ὄσρακον αὐτως
 ὄσρακον, οἰκητῆρος ἀνέσιον οἰχομένοιο, 325
 αἰδ' εἴσω καταδύσαι ὑπ' ἀλλοτριόισιν ἐλύτροις
 ἐζόμεναι ναίχσι, καὶ ὃν κήσαντο μέλαθρον.
 τῷ δὲ συνερωζέσσι καὶ ἐνδοθεν ἔρκος ἄγασιν,
 εἴτε τι τηρῆτης ἔλιπτε σκέπας, εἴτε τι κήρυξ,
 ἢ σρόμβος· σρόμβων δὲ δύσεις φιλέσσι μάλιτα, 330
 ἔνεκεν εὐρεῖαί τε μένειν, κῆφαί τε φέρεσθαι.
 ἀλλ' ὅτ' ἀεζομένη πλήση μυχὸν ἔνδον ἔστα
 καρκινὰς, ἐκ ἔτι κείνον ἔχει δόμον, ἀλλὰ λιπαῖσα
 δίξεται εὐρύτερον κόχλῃς κύτος ἀμφιβαλέσθαι.
 πολλὰκι δὲ γλαφυρῆς κύμβης περὶ καρκινάδεσσι 335
 ἀλλή καὶ μέγα νεῖκος ἐγείρεται, ἐκ δ' ἐλάσασα
 κρείττων χειροτέραν, δόμον ἄρμενον ἀμφέβει αὐτή.

Ἔστι δὲ τις γλαφυρῶν κεκαλυμμένος ὄσρακῶν ἰχθύς

μουσῆν πελυπώδεσσιν ἀλίφιμος, τὸν καλέεσσι
 ναυτίλον, οἰκίησιν ἐπικλέα ναυτιλίησι. 340
 ναίει μὲν ψαμάβοις, ἀνά δ' ἔρχεται ἄκρον ἐς ὕδωρ
 προνήης, ὄφρα κε μή μιν ἐπιπλήσειε θάλασσα.
 ἀλλ' ὅτ' ἀναπλώσῃ ροβίων ὑπὲρ Ἀμφιτρίτης,
 αἴψα μεταστρεφθεὶς ναυτιλλέηαι, ὡς' ἀκάτοιο 345
 ἴδρις ἀνήρ· δοίεθ' μὲν ἀνω πόδας, ὡςτε κάλωας,
 ἀνταυτοῖ· μέσσοι δὲ διαφρέει, ἤντε λαῖφος,
 λεπτοῖς ὑμῆν, ἀνέμῳ τε τιταίνεται· αὐτὰρ ἐνεσθε
 δοιοί, ἀλὸς ψαύοντες, εὐικότες οἰήεσσι,
 πομπῶσι ἰθύουσι δόμοι καὶ νῆα καὶ ἰχθύων.
 ἀλλ' ὅτε ταρβήσῃ χεδόθεν κελόν, ἐκέτ' ἀήταις 350
 Φεύγει ἐπιρέψας, σὺν δ' ἔσπασε πάντα χαλινὰ,
 ἰσία τ', οἰήκας τε, τὸ δ' ἀθρόον ἔνδον ἔδεκτο
 κῦμα, βαρυνόμενός τε κατέλκεται ὕδατος ὀρμη-
 ῶ πόποι, ὃς πρῶτιτος ὄχρε ἀλὸς εὐρατο νῆας,
 εἴτ' ἔν' ἀθανάτων τις ἐπεφράσαστ', εἴτε τις ἀνήρ· 355
 τολμήεις πρῶτιτος ἐπεύξαστο κῦμα περῆσαι,
 ἢ περ κείνον ἰδὼν πλόον ἰχθύος, εἴκελον ἔργον
 θηροπαγῆς τόνωσσε, τὰ μὲν πνοιῆσι πετασσας
 ἐκ προτόνων, τὰ δ' ὅπιοθε χαλινωτήρια νωμῶν.
 κῆτεα δ' ὄβριμόγυια, πελώρια, θαύματα πόντος, 360
 ἀλκῆ ἀμαιμακέτω βεβριβότα, δαῖμα μὲν ὅσσοις
 εἰσιδέειν, αἰεὶ δ' ὀλοῆ κεκορυθμένα λύσση,
 πολλὰ μὲν εὐρυπόροισιν ἐνιστρέφεται πελάγεσσιν·
 ἔνθα Ποσειδάωνος ἀτέκμαρτοι περὶ νωπαί·
 παῦρα δὲ βηγμαίνων χεδὸν ἔρχεται, ὅσσα φέρουσιν 365
 ἠϊόνες βαρύνοντα, καὶ ἐκ ἀπολαίεσσι ἀλμης.
 τῶν ἦτοι κρυερός τε λέων, βλοσυρὴ τε ζύγαινα,
 παρδάλιές τ' ὀλοαί, καὶ φύσαλοι αἰθυκῆρες.
 ἐν δὲ μέλαν θύνων ζαμενὲς γένος, ἐν δὲ θαφεινῆ
 περῆσις, ἀταρτηρῆς τε δυσαντία χάσματα λάμης· 370
 μάλαθ' ἦ, ἢ μαλακῆσιν ἐπώνυμοι ἀδρανῆσι,
 κριοὶ τ' ἀργαλείοι, καὶ ἀπαίτιον ἄχθος ὑαίνης,
 καὶ κύνες ἀρωακῆρες ἀναυδῆς· ἐν δὲ κύνεσσιν

τριχθαδίη γενεή. τὸ μὲν ἄγριον ἐν πελάγεσσι
 κήτεσι λευγαλέοις ἐναριθμοῖ· ἄλλα δὲ Φῦλα
 διπλόα καρτίσοι μετ' ἰχθύσι διευόνται
 πηλοῖς ἐν βαθέεσσι· τὸ μὲν κέντροισι καλαινοῖς
 κεντρῖναι αὐδάωνται ἐπ' ὠνμοί· ἄλλο δ' ὀμαρτῆ
 κλειούσαι γαλεοί· γαλεῶν δ' ἑτερότροπα Φῦλα
 σκύμοι, καὶ λῆοι, καὶ ἀκανθίαι· ἐν δ' ἄρα τοῖσι
 ῥῖναι, ἀλωπεκίαι, καὶ ποικίλοι. εἴκελα δ' ἔργα
 πᾶσιν ὀμᾶ, Φορβῆ τε, σὺν ἀλλήλοισι τε νέμονται.

375

380

Δελφῖνες δ' ἀκίαις τε πολυρράβαγοισι γάνονται,
 καὶ πελάγη ναίεσι, καὶ ἔ ποτε νόσφι θάλασσαν
 δελφῖνων. περὶ γὰρ σφι Ποσειδάων ἀγαπάει,
 ἔνεκά οἱ κέρση κυανώπιδα Νηοήνην
 μαιομένην, Φεύγσαν ἐὼν λέχος, Ἀμφιτρίτης
 φρασσάμενοι δελφῖνες ἐν Ωκεανοῖο δόμοισι
 κευθομένην, ἤγειλαν· ὃ δ' αὐτίκα κυανοχαίτης
 παρθένον ἐξήραξεν, ἀνανομένην τε δάμασσε.

385

390

καὶ τὴν μὲν παράποιτι, αἰλὸς βασιλείαν, ἔθηκε·
 ἀγγελίης δ' ἤνησεν ἐνήεας ἕς θραάτωνας,
 κλήρω δ' ἐν σφετέρῳ περιώσιον ἄπασε τιμῆν.

Ἔσι δ' ἀμειλίχοις ἐνὶ κήτεσιν, ὅσσα καὶ ἄλμης
 ἐκλὸς ἐπὶ τραφερῆς Φυσίζον ἔρχεται ἕδαε.

395

θηρὸν δ' ἠϊόνεσσι καὶ ἀίχμαλοισιν ἀεγρῆαι
 μίσγοντ' ἐσχέλυές τε, καὶ ἀσπιδόεσσα χελώνη,
 καστωίδες τ' ὀλοαὶ δυσπενθέες, αἵ τ' ἀεγυινήν
 ὅσταν ἐπὶ κροκάλησιν ἀπαίσιον ὠροῦνται

400

ἀνδράσιν· ὅς δὲ κε γῆρην ἐν ἕσσι ἀλγινόεσσα
 δέξεται· συγεῶς τ' ἐναπῆς κοκυτὸν ἀκύνη,
 ἔ τηλῆ θανάτω τάχ' ἔσσεται, ἀλλὰ οἱ ἄτην
 καὶ μῦρον αἰνοτάτη κείνη μαντεύεται αὐδή.
 ναὶ μὲν καὶ Φάλαιναν ἀναιδέα Φασὶ θάλασση
 ἐκβαίνειν χέροσθε, καὶ ἡελίω θέρεσθαι.

405

Φῶκαι δ' ἐνύχμαι μὲν αἰεὶ λείπασσι θάλασσαν,
 πολλὰκι δ' ἡμάτιαί πετρᾶις ἐνὶ καὶ ψαμάθοισι
 εὐκηλοὶ μίμνεσι, καὶ ἔξαλον ὑπνοὶ ἔχασσι.

Ζεῦ μάκαρ, ἐς δὲ σὲ πάντα καὶ ἐκ σέθεν ἐρρίζωνται,
 εἴτ' ἐν αἰθέρος οἶκον ὑπέριστον, εἴτ' ἄρα πάντα 410
 ναιετάεις· θνητῶ γὰρ ἀμήχανον ἐξονομῆναι·
 οἴη σὺν Φιλότητι διακρίνας ἐκέλευσας
 αἰθέρα τ' αἰγλήεντα, καὶ ἠέρα, καὶ χυτὸν ὕδωρ,
 καὶ χθόνα παμμήτηραν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ ἕκαστα·
 πάντα δ' ἐν ἀλλήλοισιν ὁμοφροσύνης ὑπὸ δεσμῶ 415
 ἀρρήκῳ συνέδησας, ἀναγκαίη δ' ἐπέειπας
 ἀσεμφῆ πάσῃσιν ὑπὸ ζυγόν· ἕτε γὰρ αἰθήρ
 ἠέρῳ, ἕτ' αἰὲρ ἄτερ ὕδατος, ἕδὲ μὲν ὕδωρ
 γαίης νόσφι τέτυκται, ἐν ἀλλήλοισι δὲ φύονται·
 πάντα δ' ὁδὸν μίαν εἴσι, μίαν δ' ἀνελίσσει' ἀμοιβήν. 420
 τῆνεκα καὶ ζυγῆσιν ὁμηρεύσιν γενέθλαις
 ἀμφιβίων, καὶ τοὶ μὲν ἀναστειχῶσ' ἐπὶ γαίαν
 ποτόθεν, ἄλλοι δ' αὐτὲ κατ' ἠέρῳ ἀμφιτρίτη
 μίσγονται, κῆφοί τε λάροι, φθονεῖτά τε Φῦλα
 αἰκλιώνων, κραίεροί δ' αἰλιαῖοι ἀρπακίῆρες· 425
 ἄλλα δ' ὅσ' ἰχθυῖα, διερχῆς τ' ἐπιβάλλεται ἄγρης·
 ἠέρα δ' αὖ τέμνεσι καὶ εἰνάλοιοι περ' ἔοντες,
 τευθίδες, ἰρήκων τε γένος, βυθίη τε χελιδῶν.
 οἱ δ' ὅτε ταρβήσωσιν ὑπ' ἄλλοισι ἐγγύθεν ἰχθύν,
 ἐξ ἄλλοις ἀνθρώποισι καὶ ἠέριοι ποτέονται· 430
 ἀλλ' αἱ μὲν καὶ τῆλε καὶ ὑψόθι ταρσὸν ἰεῖσι
 τευθίδες, ἕδὲ κεν ὄρνιν οἴσσαι, ἕδὲ κεν ἰχθύν
 εἰσοράαν, ἀγεληδὸν ὄθ' ὀρμήσωσι πέτεσθαι·
 αἱ δ' ἄρα τῶν ὑπ' ἄνερθε χελιδόνες οἶμον ἔχουσιν·
 ἰρήκες δ' αὐτῆς ἄλμης σχεδὸν ἠερέθονται, 435
 ἄκρον ἐπιψαύοντες ἄλλοις πόρον, ὅσσον ἰδέσθαι
 ἀμφὼ νηχομένοισι καὶ ἰψαμένοισιν ὁμοίοι·
 Αἰδέ μὲν ὡσεὶ πόλης ἐν ἰχθύσιν· οἱ δὲ δ' ὅμιλοι
 κεκριμένοι γεγάασιν ἀνωπλάκῃσιο γενέθλης.
 τῶν δ' οἱ μὲν πλάζονται ἀολλέες, αἰόλα Φῦλα, 440
 πῶεσιν, ἢ φρατῆσιν εἰκοτές, οἳ τ' ἀγελαῖοι
 κέκληνται· τοὶ δ' αὐτὲ κατὰ σίχας, οἱ δὲ λόχοισιν
 εἴκελοι, ἢ δεκάδεσιν· ὁ δ' ἔρχεται οἷος ἀπ' ἄλλων

μεγαδὸν ὄρηθεις· περώσει δὲ δίζυγες ἄλλοι·
οἱ δὲ αὐτῆ θαλάμησιν ἐν οἰκείησι μένεσι.

445

Χείματι μὲν δὴ πάντες ἀελλῶν τροφάλιγας
σμερδαλέας, αὐτῆ τε δυσηχέῃ οἴδματα πόντος
ἔξοχα δειμαίνεσιν, ἐπεὶ περώσιον ἄλλων
ἰχθυόεντα γένεθλα Φίλην πέφρικε θαλάσσαν
μαινομένην. τότε δὲ οἱ μὲν ἀμυσάμενοι πηρύγεσσι 450
ψάμμον, ὑποπήρησασιν ἀναλκίδες· οἱ δὲ ὑπὸ πέτρας
εἰλόμενοι δύνεσιν ἀαλλῆες· οἱ δὲ βάθιστα

ἐς πελάγη φεύγεσι κάτω μυχάτην ὑπὸ βυσσόν.
κῆνα γὰρ ἔτε λίην προκυλίνδεται, ἔθ' ὑπ' αἴταις
πρυμνόθεν εἰλεῖται, διὰ δὲ ἔσσυται ἔτις ἄελλα 455
ρίζαν ἀλὸς νεάτην, μέγα δὲ σφισι βένθῃ ἐρύκει
ρίγεδανὰς ὀδύνας, καὶ ἀπηνέα χεῖμαίῃ ὄρην.
ἀλλ' ὅπῳτ' ἀνθεμόεσσαι ἐπὶ χθονὸς εἴαρος ὤραι
πορφύρεον γελᾶσωσιν, ἀναπνεύση δὲ θαλάσσω

χεῖματ' εὐδιδώσω, γαληναῖή τε γένηται 460
ἤπια κυμαίνεσσα, τότε ἰχθύες, ἄλλοθεν ἄλλοι,
πανσυδίῃ φοιῶσι γεγηθότες ἐγγύθι γαίης.

ὣς δὲ πολυρραῖσασα νέφος πολέμοιο φυγῆσασα
ὀλβίῃ ἀθανάτοισι Φίλη πόλις, ἣν ῥά τε δηρὸν
δυσμενέων πάγχαλκος ἐπεπλήμμυρε θύελλα, 465
ὄψ' ἐδὲ ἀπολλήξασα καὶ ἀμωπνεύσασα μόθοιο
ἀσπασίως γάνυται τε, καὶ εἰρήνης καμάτοισι
τέρπεται ἀρπαλέοισι, καὶ εὐθιὸς εἰλαπινάζει,
ἀνδρῶν τε πλήθεσσα χοροῖτυπῆς τε γυναικῶν·

ὣς οἱ λευγαλέες τε πόντος καὶ φρικὰ θαλάσσης 470
ἀσπασίως προδυγόντες, ὑπεῖρ ἄλλα καλχαλώνηες,
θρῶσκοντες θύνεσι, χοροῖτυπέεσιν ὁμοῖοι.

εἴαρι δὲ γλυκὺς οἴστρ' ἀναλκείης ἀφροδίτης
καὶ γάμοι ἠδῶσσι, καὶ ἀλλήλων φιλοτήης
πᾶσιν, ὅσοι γαῖάν τε φερέσειον, οἳ τ' ἀνὰ κόλπῳς 475
ἤερ' ἔρ' ἔρ', οἳ τ' ἀνὰ πόντον ἐριβρύχην δονέονται.

Εἴαρι δὲ πλεῖστον νεπῶδων γέν' εἰλεῖθυσαι
ὠσφύρων παύεσι βαρουνομένων ὠδῶν.

οὐ μὲν γὰρ γενεῆς κεχρημένοι ἢ δὲ τόκοιο
 .θηλέες, ἐν ψαμάθοισιν ἀποθλίβουσιν ἀραιὰς 480
 γαστέρας· ἔ γὰρ ρεῖα δίσταται, ἀλλ' ἐνέχονται
 ὡὰ μετ' ἀλλήλοισιν ἀσπρότα νηδύ[⊙] εἶσω,
 Φύρδην συμπεφυῶτα· τὰ δ' ἀβρόα πῶς κε τέκοισιν;
 τειρόμεναι δ' ὀδύνησι μόγις κρίνεσι γενέβλην.
 ὡς ἔ ρηιδίην γενεὴν ἔ δ' ἰχθύσι Μοῖραι 485
 ἄπασαν, ἔ δ' ἄρα μῆνον ἐπιχονόιοισι γυναιξίν
 ἀλγεια, πάντη δ' εἰσὶν ἐπαχθέες Εἰλειθυῖαι.
 ἄρσενες αὐτ', ἄλλοι μὲν ἐπ' ἰχθύσι κῆρας ἄγοντες
 δαιτυμόνες ρηγμῖσιν ἐπεργόμενοι πελάσιν·
 ἄλλοι δ' αὐ μετόπιθε διακόμενοι προθέσιν 490
 .θηλυτέρας ἀγέλησιν, ἐπεὶ Φιλότη[⊙] ἔρωτι
 ἐλκόμεναι σπεύδουσιν μετ' ἄρσενας ἀχέτω ὀρμη.
 ἐνθ' οἱ μὲν σφετέρας ἐπὶ γαστέρας ἀλλήλοισι
 τριβόμενοι θορὸν ὑγρὸν ἀπορράανουσιν ὄπαιθεν·
 αἱ δ' οἴσρω μεμαῖαι ἐπαίγδην ζομάτεσσι 495
 κάπῃσιν· τοῖω δὲ γάμω πλήθουσιν γόνιοιο.
 πλείστος μὲν νόμος ἔτος ἐν ἰχθύσιν· οἱ δὲ καὶ εὐνάς
 καὶ θαλάμους, ἀλόχους τε διακριδὸν ἀμφὶς ἔχουσιν
 ζευξάμενοι· πολλὰ γὰρ ἐν ἰχθύσιν ἔς' ἀφροδίτην,
 οἴσρος τε, ζῆλος τε, βαρὺς θεός, ὅσσα τε τίκῃ 500
 θερμὸς ἔρωσ, ὅτε λάβρον ἐνὶ φρεσὶ κῶμον ὀρίει.
 πολλοὶ δ' ἀλλήλοισι διασαδὸν ἐνέκεν εὐνῆς
 μάρανται, μνηστῆρων εἰκότες, οἱ περὶ ρύμφην
 πολλοὶ ἀγειρόμενοι, καὶ ὁμοῖοι ἀντιφέρονται
 ὄλω τ' ἀγλαίῃ τε· τὰ δ' ἰχθύσιν ἔ παρέασιν 505
 ἀλλ' ἀλκή, γένυές τε, καὶ ἐνδοσι κάρχαρον ἔρκ[⊙],
 τοῖσιν ἀεθλεύουσιν, καὶ ἐς γάμον ὀπλίζονται·
 τοῖσι δ' ὅ κεν προβάληται, ὁμῶ γάμω εὐραθε νίκη.
 καὶ τοὶ μὲν πλεόνεσσι ὁμειναίαις ἀλόχοισι
 τέρπονται, σάργων τε γένος, καὶ κόσσυφος αἴθων 510
 τοὶ δὲ μίαν ζέφυσιν, καὶ ἀμφιέπασιν ἀκοστίν,
 κάνθαροι, αἰτναῖοί τε, καὶ ἔ πλεόνεσσι γάνυνται.
 Ἀλλ' ἔκ ἐχελύεσσιν ὁμοῖον, ἔ δὲ χελώναις,

ἔτ' ἐν πηλυπόδεσσι γάμψ τέλῳ, ἔτε κελαινῇ
 μυραίνῃ, λεχέων δὲ παρότρων αἴσαν ἔχουσιν. 515

αἱ μὲν γὰρ σπαιρηδὸν ἐν ἀλλήλοισι χυθεῖσαι
 ἐλχέλυες, δέμας ὑγρὸν ἀνασρωφῶσι θαμναῖ
 πλεγνύμεναι, τῶν δὲ κατεῖθεται εἰκελῶ ἀφ' ὧν
 ἰχώρ, ἐν ψαμάθοις τε καλύπτεται· ἡ δὲ μιν ἰλὺς
 δεξαμένη κατεῖ τε, καὶ ἐλχελύων τέκεν ὄλκας. 520

τοῖη καὶ γάγγροισιν ὀλισηροῖσι γενέθλη.
 αἱ δὲ μέγα τρομέουσι καὶ ἐχθαίρουσι χελῶναι
 ὃν γάμον· ἔ γὰρ τῆσιν ἐφίμερος, οἷα καὶ ἄλλοις,
 τερωωλῇ λεχέων, πολὺ δὲ πλεον' ἄλγε' ἔχουσι.
 σκληρὸν γὰρ μάλα κέντρον ἐν ἄρσεσιν εἰς ἀφροδίτην, 525

ὅσ' ἔον ἐκ ἐπιεικτὸν ἀτερπεί· θήγεται εὐνῇ·
 τῆνεκα μάρνανταί τε, παλιγνάμωτοισί τ' ὀδοῦσιν
 ἀλλήλους δάπτουσιν, ὅτε σχεδὸν ἀντίασσωσιν,
 αἱ μὲν ἀλευόμεναι τρηχὺν γάμον, οἱ δ' αἰκιστῶν
 εὐνῆς ἰμείροντες ἐκαστοί, εἰσόκεν ἀλκῇ
 κηῖσας ζεύξῃ μιν ἀναγκαίῃ φιλότητι. 530

ἢ ὑτε ληϊδίην, πολέμψ γέρας. εἰκελα δ' εὐνῆς
 ἔργα κυσὶ χθονίοισι καὶ εἰναλίησι χελῶναις,
 εἰκελα καὶ Φώκησιν, ἔπει μάλα θηρὸν ἕκαστοι
 ἐξὸ πωθεν συνέχονται, ἀρηρότες ἢ ὑτε δεσμῶ. 535

Πηλυπόδος δ' ὀλοοί τε γάμοι καὶ πικρὸς ὄλεθρος
 συμφέρεται, ξυγὸν δὲ τέλῳ θανάτοιο καὶ εὐνῆς.
 ἔ γὰρ πρὶν Φιλότητ' ἀπίαχελαι, ἔδ' ἀπολήγει,
 πρὶν μιν ἀπὸ μελέων προλίπη δένος ἀδρανέουσα,
 αὐτὸς τ' ἐν ψαμάθοισι πεσὼν ἀμενηνὸς ὄληται· 540

πάντες γὰρ μιν ἔδουσιν ὅσοι σχεδὸν ἀντίασσωσι,
 καρκινάδες δειλαί, καὶ καρκίνοι, ἠδὲ καὶ ἄλλοι
 ἰχθύες, ἔς πάρος αὐτὸς ἐδαίνυτο ρεία μεθέρτων·
 τοῖς ὑπὸ καὶ ζωὸς περ εἶν' ἔτι, κείμεν' αὐτῶς,
 ἔδ' ἀμνύμενος δαιτρεύεται ὄφρα θάνησι. 545

τοῖα δυστερπεί φιλοτησίω ὄλλυτ' ὄλεθρῶ.
 οἷς δ' αὐτῶς καὶ θήλυς ὑπ' ὠδίνων μογέεσσα

ὄλλυται· ἔ γὰρ τῆσιν ἀποκοιδὸν, οἷα καὶ ἄλλοις,
 αἰὰ διαβρώσκεισιν, ἀρηρότα δὲ ἀλλήλοισι
 βοτρουδὸν, ζενοῖο μόγις διανίσσεται αὐλῆ·
 τῆνεκα καὶ λυκάβαντ' ὕπεστερον ἔπωλε μέτρον
 πηλύποδες ζώσιν, ἀποΦθινύθχσι γὰρ αἰεὶ
 αἰνοτάτοις τε γάμοισι, καὶ αἰνοτάτοισι τόκοισιν.

550

Ἀμφὶ δὲ μυραίνης Φάτις ἔρχεται ἔκ αἰδήλος,
 ὡς μιν ὄφις γαμέει τε, καὶ ἐξ αἰλὸς ἔρχεται αὐτῇ
 πρόφρων, ἰμείρσασα παρ' ἰμείροντι γάμοιο.
 ἦτοι ὁ μὲν Φλογῆ τεβωμένος ἐνδοθὶ λύσση
 μαίνεται ἐς Φιλότητα, καὶ ἐγγύθι σύρεται ἀκλῆς
 πικρὸς ἔχισ· τάχα δὲ γλαφυρὴν ἐσκέψατο πέτρην,
 τῇ ἐνὶ λοίγιον ἰὸν ἀπήμεσε, πάντα δὲ ὀδόντων
 ἔπρωσε πευκεδανὸν ζαμενῆ χόλον, ὄλθον ὀλέθρη,
 ὄφρα γάμῳ ποηῦς τε καὶ εὐδῖος ἀντιάσει.
 σὰς δὲ ἄρ' ἐπὶ ῥηγμῖνος ἐὸν νόμον ἐρροίζησε
 κικλήσκων Φιλότηθα· θοῶς δὲ ἐσάκκασε κελαινῇ
 ἰύγην μύραϊνα, καὶ ἔσσυτο θᾶσσον οἷς ἔ.

555

560

565

ἢ μὲν ἄρ' ἐκ πόντοιο τιτανάεται, αὐτὰρ ὁ πόντης
 ἐκ γαίης πολιοῖσιν ἐπεμβάινει ρόβίοισιν.
 ἄμφω δὲ ἀλλήλοισιν ὀμιλῆσαι μεμαῶτε
 συμπεσέτην, ἔχσιος δὲ κάρη κατέδεκτο χανῆσα
 νύμφη Φυσιόωσα, γάμῳ δὲ ἐπιγηθήσαντες,
 ἢ μὲν αἰλὸς πάλιν εἴσι μετ' ἦθεα, τὸν δὲ ἐπὶ χέρσον
 ὀλκὸς ἄγει, κρυερὸν δὲ πάλιν μεταχεύεται ἰὸν
 λάπῳλων, ὃν πάρος ἦκε καὶ ἐξήφυσσεν ὀδόντων.
 ἦν δὲ ἄρα μὴ τι κίχη κείνον χόλον, ὃν περ ὀδίτης,
 ἀτρεκέως ἐσιδῶν μιν, ἀπέκλυσεν ὕδατι λάβρω,
 αὐτὰρ ὄγ' ἀχαλῶν ῥίπτει δέμας, εἰσόκε μοῖραν
 λευγαλέοιο λάβησιν ἀνώϊσθ' θανάτοιο,
 αἰδόμενος, ὅτ' ἀνακλῖς ὄπλων γένεθ', οἷς ἐπεπωϊθεῖ
 ἔμμεν ὄφεις, πέτρῃ δὲ συνώλεσε καὶ δέμας ἰῶ.

570

575

Δελφῖνες δὲ ἀνδρῶσιν ὁμῶς γάμον ἐντύνοῖαι,
 ρηῖδά τ' ἀνδρομέοισι πανεῖκελα καρτύνονται·

580

ἔσθ' αἰεὶ προφανῆς πόρϑ' ἄρσενος, ἀλλὰ οἱ εἴσω
κέκονταίαι, λεχέων δὲ κατὰ χρέος ἔλκεται ἔξω.

Τοῖσι μὲν Φιλότητες ἐν ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ εἶναι.

ἄλλ' ϑ' ἄλλοιῆ λεχέων ἰμείρεται ὤρη, 585

καὶ γενεὴν προφέρει· τοῖς μὲν θέρως, οἷσι δὲ χεῖμα,

τοῖς δ' ἔαρ, ἢ Φθινύθυσσα τόκον πρὸς Φηεν ὀπάωρη.

καὶ τοὶ μὲν λυκάβαντι μίαν μογέεσι γενέθλην

οἱ πλείστοι, λάβραξ δὲ δις ἀχθεταὶ εἰλειθυαίαι·

τρίγλαι δὲ τριγόνουσι ἐπάωνμοὶ εἰσι γονῆσι· 590

σκορπώϊος αὐτὸ τέτορεσσι φέρει βέλος ὠδίνεσσι·

πέντε δὲ κυπρίνοισι γοναὶ μένοισιν ἔασιν.

οἷα δ' ἔωπτε Φασὶ γένος φράσσασαι ὀνίσκη,

ἀλλ' ἔτι τῆτ' αἰδηλον ἐν ἀνθρώποισι τέτυκται.

Εὐτ' ἂν δ' εἰαρινοῖο περιπλήθωσι γόνου 595

ἰχθύες ὠτόκοι, τοὶ μὲν κατὰ χῶρον ἕκαστοι

εὐκηλοὶ μίμνησιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισι·

πολλοὶ δ' ἀγρόμενοι ξυνήν ὁδὸν ὀρμαίνονται

Εὐξείνου μετὰ πόντον, ἢ αὐτοῖσι τέκνα τέκωται.

κῆνος γὰρ πάσης γλυκερώτερος ἀμφιπρῆτης 600

κόλπος, ἀπειρεσίοισι καὶ εὐύδροις ποταμοῖσιν

ἀρδόμενος, μαλακαὶ δὲ πολυψάμαθοί τ' ἐπαωγαί·

ἐν δὲ οἱ εὐφύεες τε νομαὶ, καὶ ἀκύμονες ἀλαί,

πέτραι τε γλαφυραὶ, καὶ χηραμοὶ ἰλυόεντες, 605

ἄκραι τε σκιεραὶ, καὶ ὅσ' ἰχθύσι φίλτατ' ἔασιν.

ἐν δὲ οἱ ἔτε τι κῆτ' ἀνάρισιον, ἔτε τι πῆμα

ἐντρέφεται νεωδέεσιν ὀλέθριον, ἔδὲ μὲν ὅσσοι

δυσμενεές γεγάασιν ἐπ' ἰχθύσι βαιοτέροισιν

ὄλκοι πελυπόδων, ἔσθ' ἀσακοὶ, ἔδὲ πάγχοι·

παῦροι μὲν δελφίνες, ἀκιδνότεροι δὲ καὶ αὐταὶ 610

κητείης γενεῆς καὶ ἀκηδέες ἐννεμέθονται.

τῆνεκεν ἰχθύσι κῆνο πέλει κεχαρισμένον ὕδωρ

ἐκπαάγλωσ, καὶ πολλὸν ἐπισπυεύδει νέμεσαι.

φέλλονται δ' ἅμα πάντες ὀμιλαδὸν, ἄλλοθεν ἄλλος,

εἰς ἐν ἀγειρόμενοι, μία δὲ σφισι πᾶσι κέλευθος, 615

πομπή τε, βρωή τε, καὶ αὐτὸ παλινόσιμος ὄρμη.
 Θρηϊκίον δ' ἀνύσσι βοὸς πόρον αἰολόφυλοι
 ἔσμοι, Βεβρυκίην τε παρέξ ἄλλα, καὶ σόμα πόντα
 σκενὸν, ἀμειβομένοι δολιχὸν δρόμον Ἀμφιτρίτης.
 ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθιοπῶν τε καὶ Αἰγύπτου βοῶν
 ὑψιπέτης γεράνων χορὸς ἔρχεται ἠεροφάνων.

620

Ἀτλανθ' Ἰνιφόντα πάγον καὶ χεῖμα Φυγῆσαι,
 Πυγμαίων τ' ὀλιγοδραπέων ἀμεινὰ γενέθλα,
 τῆσαι δ' ἄρ' ἰσημένησι κατὰ σίχας εὐρέες ἔσμοι
 ἠέρα τε σκιάσσι, καὶ ἄλλυτον ὄγμον ἔχασιν.

625

ὡς τότε μυριόφυλοι αἰὸς τέμνωσι κέλευθα
 Εὐξενον μετὰ κῦμα, περιπλήθει δὲ θάλασσα
 πυκνὸν ὑποφρίσσσα λατυσομένη πηρύγεσσι,
 εἰσὰκ' ἐπαγόμενοι δολιχὸν σόλον ἀμπαύσσωσι
 καὶ τόκον. ἀλλ' ὅτε μέτρα παρασεύχουσιν ὀπάρης,

630

νόσῃ μιμνήσκουσαι, ἐπεὶ κρυερώτερον ἄλλων
 χεῖμα κατασπέρχει κείην ἄλλα διήσσαν.
 ἔ γὰρ τηλεβαθής, βέα δὲ συφελίζετ' ἀήταις,
 αἱ μιν ἐπιρήσασσιν ὑπερφιάλοι τ' ὀλοοί τε
 τῆνεκ' ἀλυσκάζοντες Ἀμαζονίης ἀπὸ λίμνης,
 αὐτὶς ὁμῶς τεκέεσσι ὑποτροπᾶδην φορέονται,
 κίδναιται δ' ἀνά πόντον, ἄτη τρέψονται ἕκασοι.

635

Ἀλλ' ὅσα μὲν μαλάκεια φατίζεται, αἰσί τ' ἀναίμων
 ἐστὶ Φυὴ μελέων, καὶ ἀνόστας, ὅσσα τε Φῦλα
 ἢ λεπτοῖσι πυκνῆσι καλύπτεται, ἢ Φολιδέσσι
 Φρακτὰ, τάδ' ἰσφόρουσιν ὁμῶς ὠδίσι μέλονται.
 ἐκ δὲ κυνὸς λάβροιο, καὶ αἰετῶ, ὅσσα τε Φῦλα
 κλήζονται σελάχεια, καὶ ἰχθυόμων βασιλῆων
 δελφίνων, Φάκης τε βοώπιδος αὐτίκα παῖδες
 ἐκ γενέθης ἀνέχουσιν εὐοκότες οἷσι τοκεῦσιν.

645

Οἱ δὲ τοι πάντες μὲν, ὅσοι ναίωσι θάλασσαν,
 ζωτοκοί, Φιλέωσι καὶ ἀμδιέτωσσι γενέθλην
 δελφίνων δ' ἔσω τι θεώτερον ἄλλο τέτυκται.
 ὡς ἔτεον καὶ Φῶτες ἔσαν παρ' ἑ, ἠδὲ πόληας

ναῖον ὁμῶς μερόπασσι, Διωνύσοιο δὲ βεβλή
 πάντων ἐπιημέψαντο καὶ ἰχθύας ἀμφεβάλλοντο 650
 γυίοις· ἀλλ' ἄρα θυμὸς ἐναΐσιμος εἰσέτι Φαίῳ
 ῥύεται ἀνδρομένη ἢ μὲν Φρόνιν, ἢ δὲ καὶ ἔργα.
 εὔτε γὰρ αἰδίων δίδυμον γένος ἐς Φάος ἔλθη,
 αὐτίχ' ὁμῶς τ' ἐγένοντο, περὶ σφετέρην τε τεκῆσαν 655
 τηχόμενοι σκαιοῖσι, καὶ ἐνδύνασιν ὀδόντων
 εἶσω, καὶ μητρῶον ὑπὸ σῶμα δηθύνασιν.
 ἢ δὲ Φιλοφροσύνησιν ἀνίχεται, ἀμφὶ τε παισὶ
 τραυᾶται γανώωσα, καὶ ἔξοχα κατχαλώωσα.
 μαζῶν δ' ἀμφοτέροισι παρίχεται, οἷον ἐκάστω, 660
 θήσασαι γάλα λαρόν, ἐπεὶ ῥά οἱ ὄπασσε δαίμων
 καὶ γάλα, καὶ μαζῶν ἰκέλην φύσιν αἶα γυναικῶν.
 τόφρα μὲν ἐν τοῖσι τῆνείησι μέμηλεν.
 ἀλλ' ὅτε κρηίζωσιν ἐὼν ὀδένῳ, αὐτίκα τοῖσι
 μήτηρ ἠγῆταια κατέρχεται εἰς ὀδὸν ἄγρης 665
 ἱεμένοις, θήρην τε διδάσκειαι ἰχθυόεσσαν.
 εἰ δὲ πάροῳ τεκίων ἐκάς ἴσεται, εἰδ' ἀπολείπει,
 πρὶν γ' ὅταν ἠθήσῃσι τελεσφόρα γυῖα καὶ ἀλκήν,
 ἀλλ' αἰεὶ μητῆρες ἐπίσκοποι ἐγγύς ἔπονται.
 οἷον δὴ τότε θαῦμα μετὰ φρεσὶ θηήσαια, 670
 τραυαλήν ἐρέεσσαν, ὅτε πλώων ἐσίδηαι
 αὐρῆ ἐν εὐκραεῖ δεδοκμημένῳ ἢ γαλήνῃ
 δελφίνων ἀγέλας εὐειδέας, ἴμερον ἄλμης.
 οἱ μὲν γὰρ προπαροῖθεν ἀσθέες, ἢ τε κῆροι
 ἠίθειοι, σείχασσι, νέον γένος, ὥστε χοροῖο 675
 κύκλον ἀμειβόμενοι πολυειδέα ποικιλοδίνην,
 τοὶ δ' ὄπιθεν μεγάλοι τε καὶ ἔξοχοι, εἰδ' ἀπατέρθεν
 ἔρχονται τεκίων, φρερὸς τρατός, ὡδ' ἀπαλοῖσι
 φερβομένοις ἐσπώνηαι ἐν εἴαρι παιμένες ἀμνοῖς.
 ὡς δ' ὅ· εἰ μισσώλων ἔργων ἀπο παῖδες ἴωσιν 680
 ἀθροοῖ, οἱ δ' αἶρ' ὄπιθεν ἐπίσκοποι ἐγγύς ἔπονται,
 αἰδέας τε τραυαίων τε νόσ' τ' ἐπιτιμητῆρες
 πρεσβύτατοι, γῆρας γὰρ ἐναΐσιμον ἀνδρα τήνησιν·

ὡς ἄρα καὶ δελφῖνες εἰς παίδεσσι τοκῆς
ἔσπονται, μὴ τι σφιν ἀνάρσιον ἀντιβολήσῃ.

685

Ναὶ μὴν καὶ Φώκη κομέει γένος ἔτι χέριον.
καὶ γὰρ τῇ μαζοί τε, καὶ ἐν μαζοῖσι γάλακτι
εἰσὶ ροαί, τῇ δ' ἔτι μετ' οἰδμασιν, ἀλλ' ἐπὶ χέρσῃ
λύετ' ἀνερχομένη γαστρός μογος, ὠριος ἰδῖς.

μίμνει δ' ἤματα πάντα δωδέκα σὺν τεκέεσσιν

690

αὐτῆ ἐνὶ τραφεῶν· τρισκαιδεκάτῃ δὲ σὺν ἡοῖ
σκύμνης ἀϊκᾶς ἔχουσα νεαλδέας εἰς ἄλα δύνει,
παισὶν ἀγαλλομένη, πάτρην ἄτε σημαίνουσα.

ὡς δὲ γυνὴ ξείνης γαίης ἐπι παῖδα τεκῆσα
ἀσπασίως πάτρην τε καὶ ὄν δόμον εἰσαφίκηται,

695

παῖδα δ' ἐν ἀϊκοῖνσι πανηματίῃ φορέουσα
δώματ' ἀεικνυμένη, μητρός νομὸν, ἀμφαγαπάζει,
τερπωλὴν ἀκόρεσον· ὁ δ' ἔφρονέων περ' ἕκαστα
πατρίανει, μέγαρόν τε, καὶ ἦθεα πάντα τοκῆων
ὡς ἄρα καὶ κείῃ σφέτερον γείῃ εἰναλίῃ θῆρ

700

ἔς ποτόν προφέρει, καὶ δεικνύται ἔργα θαλάσσης.

Δαίμονες, ἔκ ἄρα μῆνον ἐν ἀνδράσι τέκνα πέλοισι
φίλτατα, καὶ φάει γλυκερώτερα καὶ βιότιοι·

ἀλλὰ καὶ οἰωνοῖσιν, ἀμειλίχοισί τε θηρσίν,

ἰχθύσι τ' ὠμησῆσιν ἀμήχανος, αὐτοδίδακτι

705

ἐντρέφεται τεκέων δριμύς πόθος, ἀμφὶ δὲ παισὶ
καὶ θανέειν καὶ πάσαν οἰζυρὴν κακότητα

πρόφρονες ἔκ ἀέκοντες ἀναπλῆσαι μεμάασιν.

ἤδη τις κατ' ὄρεσφιν ἐριβρύχην ἐνόησε

θηρητῆρ τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα λέοντα,

710

μαρονάμενον σφετέρης γενεῆς ὑπερ, ἔδ' ἔγε πυκνῆς

χερμάδος ἰωλαμένης, ἔδ' αἰγανῆς ἀλεγιζει,

ἀλλ' αὐτως ἀτρεπῶν ἔχει θάρσος τε μένος τε,

βαλλόμεναι καὶ ἐρεικόμεναι πάσῃσι βολῆσιν.

ἔδ' ἔγε πρὶν θανέειν ἀναδύεται, ἀλλ' ἐπὶ παισὶν

715

ἡμιδαμῆς προσέβηκε, μέλει δὲ οἱ ἔτι μόροιο

τόσσον, ὅσον μὴ παῖδας ὑπ' ἀγρευτῆρσιν ιδεῖσθαι

έρχθέντας θήρειον ὑπὸ αὐτοκμήτα καλήν.
 ἦδη δὲ ἀρτιτόκοιο κυνὸς σκυλακοτρόφῳ εὐνῇ
 ποιμῆν ἐλχρίμψας, εἰ καὶ πάροϑ ἦεν ἐταίροϑ,
 χάσσοιο, ταρβήσας μητρὸς χόλον ὑλακόνετα,
 οἷον ὑπὲρ τεκέων προφυλάσσεται, εἰδὲ τιν' αἰδῶ
 γιγνώτκει, πᾶσι δὲ πέλει κρούεσσα πελάσσαι.
 οἷον δὲ ἐλκομένας περὶ πόρτιας ἀχαλόωσαι
 μητέρες, ἐκ ἀπάτερθε γυναικείων σνάχμασι
 κωκυτῶν, αὐτὰς δὲ συναλγύνεσι νομῆας.
 καὶ μὲν τις Φήνης αἰδῶν γόον ἐκλυεν ἀνῆρ
 ὄρθριον ἀμφὶ τέκεσσ', ἢ ἀηδόνϑ αἰολοφώνη,
 ἦε καὶ εἰαρινῆσι χελιδόσιν ἐγγυὲς ἔκυρσε
 μυρομέναις εἰά τέκνα, τὰ τε σφίσι λήισσαίη
 ἐξ εὐνῆς ἢ Φῶτες ἀπηνέες, ἦε δράκοντες.

720

725

730

Ιχθύσι δὲ αὐτὸ δελφίς μὲν ἀριστεύει φιλότῃ
 παίδων· ὡς δὲ καὶ ἄλλοι εἶον γένϑ ἀμφιέτρωσι.
 θαῦμα δὲ ἀλιπλάγκηιο κυνὸς τόδε· τῇ γὰρ ἔπρωται
 τέκνα νεοβλαστῇ, καὶ σφιν σάκος ἔπλετο μητρῷ·
 ἀλλ' ὅτε ταρβήσωσι τὰ τ' ἀσπείρα δέιματ' ἔασιν
 ἐν πόντῳ, τότε παῖδας ἐνὶ λαγόνεσσιν ἔθειλο,
 αὐτὴν εἰσὶμβῆν, αὐτὴν οὐδὲν, ἔνθεν ὄλιγον
 γενόμενοι· τοῖον γὰρ πόνον μογέεσά περ ἔμπτως
 ἀσπασίως τέτληκε, πάλιν δὲ ὑπεχευάλο παῖδας
 σπλάγκχοις· αἶψ δὲ ἀνέηκεν, ὅτ' ἀμπανεύσωσι φόβοιο.

735

740

Τοίην καὶ ρίνη τεκέων πορσύνεται ἀλκήν.
 ἀλλ' ἐκ εἰς τηδὴν κείνη δύσις, οἷα κύνεσσιν·
 ἀλλὰ οἱ ἐν πλευρῆσιν ὑποσφάγες ἀμφοτέρωθεν
 εἰσὶν ὑπὸ πτερύγων, οἷη γένους ἰχθύσιν ἄλλοις,
 τῆσιν ἀτυξεμένων τεκέων φόβον ἀμφικαλύπτει.
 ἄλλοι δὲ αὐτ' εἰά τέκνα διὰ σόμα ταρβήσαίη
 δεξάμειοι ρύονται ἀτ' ἐς δόμον ἦε καλήν.
 οἷον δὲ καὶ γλαῦκϑ, ὃς ἔσοχα τέκν' ἀγαπάζει
 πάντων, ὅσσοι εἰσὶν ἐν ἰχθύσιν ὠτοκῆες.
 κείνος γὰρ μίμνει τε παρήμενος, ὄφρα γένωνται

745

750

παῖδες ὑπωάδιοι, καὶ σφιν παρανήχεται αἰεὶ·
 τες δ' ὅτε κεν τρομέοντας ἴδῃ κραϊερώτερον ἰχθύν,
 ἀμφιχανῶν κατέδεκτο διὰ σῶμα, μέσφα κε δέϊμα
 χάσσηται, τότε δ' αὐτίς ἀνέπλισε λευκανίβην.

755

Θύνης δ' ἔτιν ἔγωγ' ἀθεμίστερον ἔλωμαι ἰχθύν
 εἰδὲ κακοφροσύνη προβέβηκότα ναιέμεν ἄλμην.
 ὡὰ γὰρ, εὔτε τέκῃσι, Φύγη δ' ὠδίνα βαρεῖαν,
 αὐτὴ γενναμένη καταδαινύται, ὅσσα κίχῃσι,
 νηλῆς, ἢ καὶ τέκνα Φυγῆς ἔτι νῆδ' ἔοντα
 ἐοδίκα, εἰδὲ μιν οἴκ' ἐσέρχεται οἷο τόκοιο.

760

Ἐσι δ' ὅσ' ἔτε γάμοισι φυτεύεται, ἔτε γόνοισι
 τίχεται, αὐτοτέλεσα καὶ αὐτοῖρρεκτα γενέθλα.
 ὄσφρα μὲν σύμπαντα, τὰτ' ἰλυὶ τίχεται αὐτῇ·
 κείνων δ' ἔτε τι θῆλυ πέλει γένος, ἔτ' ἐπ' ἀμοιῆς
 ἄρσενες, ἀλλ' ὁμόφυλα καὶ εἰκελα πάντα τέτυκται.

765

ὡς δὲ καὶ ἠπειρανῆς ἀφύης ὀλγῆσπελές ἔβν
 ἔτιν ἐκγεγάσιν ἀφ' αἵματος, εἰδὲ τοκήων.

εὔτε γὰρ ἐκ νεφέων Ζηγὸς νό' ὄμβρον ἀφύξῃ
 λάβρον ὑπὲρ πόντοιο, καὶ ἀρχετον, αὐτίκα πᾶσα
 μισγομένη δίνῃσι παλιμπνοῖσι θαλάσσο

770

σίζει τ', ἀφριάα τε, καὶ ἴσεται οἰδαίνουσα·

αἱ δ' ἐν ἀτεκμάροισι καὶ ἀσκέπῃσι γάμοισιν
 εἰσθῆσαι ἐκ τ' ἐγένοντο, καὶ ἔτραφον, ἐκ τ' ἐφάνησαν
 μυρίαί, ἀβληχραὶ, πολὺν γένος, ἐκ δὲ γενέθλης
 ἔνομι ἐπικλήθην ἀφρίτιδες αὐδαίνονται.

775

ἄλλαι δ' ἰλυοεντ' ἐκ Φλοίσβοιο φύονται·

εὔτε γὰρ ἐν δίνῃσι παλιρροῖς τε θαλάσσης
 βράσσηται πᾶμφυρτος ἀφουσγετὸς ἐξ ἀνέμοιο
 σπασρομένῃ, τότε πᾶσα συνίσταται εἰς ἐν ἴσσο
 ἰλὺς εὐρώεσσα, γαληκαῖς δὲ ταθείσης,

780

ἑξαυτῆς ψάμαθός τε καὶ ἄσπετα φύρμαισι πόντῃ
 πύβεται, ἐκ δὲ φύονται ἀβέσφαλοι, εἰκελοι εὐλαῖς.

ἔ μὲν π' ἄ τι τέτυκται ἀκιδνότερον γέν' ἄλλο
 ἀειλαῖς ἀφύης, νεπέδοισι δὲ πᾶσιν ἴασι

785

δαῖς

δαίς ἀγαθή· κείναι δὲ δέμας περιλιχμάζουσιν
 ἀλλήλων, τόδε δὲ σφι βορῆ βίότας τε τέτυκται.
 κείναι δ' εὐτε θάλασσαν ἀολλήδην ἐφέπασαν,
 ἢ νύ περ πέτρην ἀμφίσκιον, ἢ θάλασσης
 διζόμεναι κευθμῶνας, ὑποβρυχίην τ' ἀλεωσῆν,
 πᾶσα τότε γλαυκὴ λευκαίνεται ἀμφιτρίτη.
 ὡς δ' ὅταν εὐρύπεδον σκιάσῃ νιφάδεσσιν ἀλωὴν
 ἐσπερίξ Ζεφύροιο θοὸν μένος, ἔδέ τι γαίης
 κυανῆς ιδέειν ὑποφαίνεται, ἀλλ' ἄρα πᾶσα
 ἀργυρῆς χιόνεσσιν ἐπασσυτέραις κεκάλυπται·
 ὡς τότε ἀπειρεσίησι περιπληθῆς ἀγέλησι
 φαίνεται ἀργυρόεσσα Ποσειδάων ἄλωή.

790

795

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ Α Λ Ι Ε Υ Τ Ι Κ Ω Ν

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ω δε μὲν ἰχθύεσσι τε νομαί, καὶ Φύλα θαλάσσης
 πλάζονται, τοιῶδε γάμῳ, τοιῆδε γενέβῃ
 τέρωνται. τὰ δὲ πᾶς τις ἐπιχθονίῳσιν ἀπαυθῆ
 ἀθανάτων σήμερ· τί γὰρ μερόπῳσιν ἀνυσὸν
 νόσφι θεῶν; εἰδ' ὅσσον ὑπ' ἐκ ποδὸς ἰχθὺς αἰῆραι, 5
 εἰδ' ὅσον ἀμπελάσαι βλεφάρων περιφαέα κύκλα.
 ἀλλ' αὐτοὶ κρατέεσι καὶ ἰθύεσσι ἕκαστα,
 τηλόθεν ἐγγὺς ἔοντες, ἀναγκαίῃ δ' ἀτίνακί
 πείθεσθαι· τὴν δ' ἔτι πέλει δένος, εἰδ' τις ἀλιή
 τρηχίαις γενέσσι ὑπερφιάλως ἐρύσαντα 10
 ἐκφυγέν, ἄτε πῶλον ἀποσπῆσῆρα χαλινῶν.
 ἀλλ' αἰεὶ μάκαρες παντοῖοι ἠΐα πάντα
 κλίνουσ', ἢ κ' ἐθέλωσιν, ὃ δ' ἔσπεται ὅτε σαόφρον.
 πρὶν χαλεπῇ μάσιγι καὶ ἐκ ἐθέλων ἐλάηται.
 κείνοι καὶ τέχνας πολυκερδέας ἀνθρώποισιν 15
 δῶκαν ἔχεν, καὶ πᾶσαν ἐπιφροσύνην ἐνέηκαν.
 ἀλλ' ὃ δ' ἀλλοίοισιν ἐπώνυμος ἐπὶ λῆθι δαίμων
 ἔργους, οἷσιν ἕκαστ' ἐπίσκοπον ἤρατο τιμῆν.
 Δηῶ μὲν ζεύγλης τε βοῶν, ἀρότοιό τε γάης,
 πυρῶν τ' ἐυκάστωιο φέρε γέρας ἀμφοῖο. 20
 δῆρα δὲ τεκτῆνασθαι, ἀνατῆσαι τε μέλαθρα,
 Φαριά τ' ἀσκῆσαι μῆλων εὐανθεί καρπῶ
 Παλλάς ἐπιχθονίως ἐδιδάξατο· δῶρα δ' Ἀρη

Φάσγανα, χαλκιοί τε περί μελέεσσι χιτώνες,
 και κόρυβες, και δῆρα, και οἷς ἐπιτέρπει Ένωώ. 25
 δῶρα δὲ Μισσῶν τε και Απώλων ὄσοι αἰδαί.
 Ερμείης δὲ ἀγορήν τε και ἀλκίεντας ἀέθλης
 ὤπασεν. ΗΦάεσσι δὲ μέλει ραισηρίως ιδρώς.
 και τὰδε τις πόντοιο νοήματα, και τέλῃ ἀγρης,
 πληθύνθ' ὑγροπόρων θεὸς ὤπασε τεκμήραδαι 30
 ἀνδράσιν, ὅς και πρῶτα μεσορραγείας κενεῶνας
 γαίης ἀγορμένοισιν ἐπιπλήσας ποταμοῖσι
 πευκεδανὴν ἀνέηκε, και ἐξέτεψε θάλασσαν,
 ὄφρυσι και ῥηγμῖσι περιδρομον ἀμφιπεδήσας,
 εἴτε μιν εὐρυμέδοντα Ποσειδάωνα καλέσσαι, 35
 εἴτ' ἄρα και Νηρηῶν παλαιόφαιον, εἴτ' ἄρα φόρυκον
 βέλτερον, εἴτε τιν' ἄλλον αἰλὸς θεὸν ἰδυτήρα.
 ἀλλ' οἱ μὲν μάλα πάντες, ὅσοι τ' οὐλυμπῶν ἔχουσι
 δαίμονες, οἱ τε θάλασσαν, ὅσοι τ' εὐδωρον ἄρρασαν,
 ἤερα τ' ἐπαιήσιν, πανίλαον ἦτορ ἔχουσιν 40
 σοί τε, μάκαρ σκηπτήρχε, και ἀγλαόπαιδι γενέθλι,
 και λαοῖς σύμπασιν, και ἡμετέρησιν αἰδαῖς.

Ιχθύσι δὲ ἔτε δίκη μεταοἰθμῖος ἔτε τις αἰδαῖς,
 ἔφ' Φιλότης· πάντες γὰρ ἀνάσσει αἰλλήλοισι
 δυσμενέες πλάσσειν, ὁ δὲ κρατερώτερος αἰεὶ 45
 δαίνυτ' ἀφαιροτέρως, ἄλλω δὲ ἐπινηχεται ἄλλος
 πότμον ἄγων, ἕτερος δὲ ἕτέρω πόρσυνεν ἐδωδήν.
 οἱ μὲν γὰρ γενέσσι και ἠνορέη βιῶνται
 χειροτέρως· τοῖς δὲ ἰὸν ἔχει σῶμα· τοῖσι δὲ ἀκανθαί
 τύμμασι λευγαλοῖσιν ἀμυνέμεναι πεφύασιν, 50
 πικραὶ τ' ὀξείαι τε χόλως πυροεντος ἀκακαί.
 ὅσοις δὲ ἔτε βίην θεὸς ὤπασεν, ἔτε τι κέντρον
 θήγεται ἐκ μελίαν, τοῖς δὲ ἐκ φρονὸς ὄπλον ἐφυσε
 βελήν κερδαλέην, πολυμήχανον, οἱ τε δόλοισι
 παλλάκι και κραίερον και ὑπέρβρον ὤλεσαν ἰχθύον. 55

Οἶον και νάρκη τριπόχρῳ φάρμακον ἀλκῆς
 ἔσπεται αὐτοδίδακτον ἐν οἰκίοισι μέλεσσιν.
 ἠ μὲν γὰρ μαλακὴ τε δέμας και πᾶσ' ἀμεινπῆ

νωθῆς τε βραδυτῆτι βαρύνεται, ἔδέ κε Φαίης
νηχομένην ὄρααν· μάλα γὰρ δύσφρασα κέλευθα 60
εἰλείται, πολιοῖο δὲ ὕδατος ἐρπύζουσα.

ἀλλὰ οἱ ἐν λαγόνεσσιν ἀναλκείης δόλῳ αἰκλή·
κερκίδες ἐμπεφύασι παρὰ πλευρῆς ἐκάτερθεν
ἀμδιδυμοί, τῶν εἴ τις ἐπιψεύσει πελάσσας,
αὐτίκα οἱ μελίαν θένος ἔσβεισεν, ἐν δέ οἱ αἶμα 65
πήγνυται, ἔδῃ ἔτι γυῖα φέρειν δύνατ', ἀλλὰ οἱ αἰκλή
ἤκκα μαραινόμενοι παριέται ἄφρονι νάρκη.

ἢ δὲ εὐ γινώσκουσα θεῶν γέρας οἷον ἔδεκτο,
ὑπῆιον ἀγκλίνασα μένει θέρας ἐν ψαμάθοισι·
κεῖται δὲ ἀσεμφῆς οἶα νέκυς· ὅς δέ κεν ἰχθύς 70
ἐλχρίμψῃ λαγόνεσσιν, ὁ μὲν λύτο, κάππεσε δ' αὐτῶς
ἀδρανῆς βαβὺν ὑπνοῦ ἀμηχανίῃσι πιδήθεις·
ἢ δὲ θεῶν ἀνόρησε, καὶ ἔ κραιπνὴν περ ἔβουσα,
γηθοσύνη, ζῶν δὲ κατεδίει ἴσα θανόντι.

πολλάκι καὶ κατὰ λαῖτμα μετ' ἰχθύσιν ἀντήσασα 75
νηχομένοις, κραιπνὴν μὲν ἐπειγομένων σβέσειν ὁρμὴν
ἐβγυς ἐπιψεύσασα, καὶ ἐσσυμένως ἐπέδησεν.
ἔσαν δὲ αὐαλέοι καὶ ἀμηχανοί, ἔτε κελεύθων,
δύσμοροι, ἔτε φυγῆς μεμνημένοι· ἢ δὲ μένευσα
ἔδεν ἀμυνομένως καταδαίνυται, ἔδῃ αἰόντας. 80

οἷον δὲ ὀρφναίοισιν ἐν εἰδάλοισιν ὀνείρων
ἀνδρὸς ἀτυχομένοιο καὶ ἰεμένοιο φέβεισθαι
θρώσκει μὲν κραδίη, τὰ δὲ γένατα παλλομένοιο
ἀσεμφῆς ἀτε δεσμὸς ἐπειγομένοιο βαρύνει·
τοίην γυιωπέδην τεχνάζεται ἰχθύσι νάρκη. 85

· Βάτραχος αὖ νωθῆς μὲν ὁμῶς καὶ μαλθακὸς ἰχθύς,
αἰσχιστος δὲ ἰδέειν, τόμα δὲ οἴγεται εὐρὺ μάλισα.
ἀλλ' ἄρα καὶ τῶ μῆτις ἀνεύρατο γαστέρι Φορβήν.
αὐτὸς μὲν πηλοῖο κατ' εὐρώεντ' ἐλυδαῖς
κέκλιται ἀτρεμῶν, ὀλίγην δὲ ἀνά σάρκα τιταίνει, 90
ἢ ῥά οἱ ἐκ γένους νεάτης ὑπένερθε πέφυκε,
λεωπή τ', ἀργανῆ τε, κακὴ δέ οἱ ἐστὶν αὐτμῆ·
τὴν θαμὰ δινεύει, δόλον ἰχθύσι βαιοτέρουσι,

οἱ ῥά μιν εισορόωντες ἐφορμάωσι λαβέσθαι.
 αὐτὰρ ὁ τὴν ἄψ' αὐτὶς ἐφέλκεται ἀτρέμας εἴσω, 95
 ἦκα μάλ' ἀσπαίρεισαν ἀνά σῶμα, τοὶ δ' ἐφέπωνται
 ἔδεν οἴομενοι κρυπτόν δόλον, ἄχρι λαβῶσι
 βατραχὺς εὐρέϊσιν εἴσω γενέεσσι μυγέντες.
 ὡς δ' ὅτε τις κεφαοῖσι πάγην ὄρησι τιτύσκων,
 πυρᾶς, τῆς μὲν ἔρηγε δόλῃ προπάροιθε πυλάων, 100
 ἄλλης δ' ἔνδον ἔηκεν, ὑπεστήριξε δὲ τέχνην.
 τῆς δὲ λιλαιομένους ἔλκει πόθ' ὄξυς ἐδωδῆς,
 εἴσω δὲ προγένοντο, καὶ ἔκῃτι νόσ' ἔτοιμ' ἔκδυναι,
 δαιτὸς δὲ κακὴν εὐραντο τελευταίην·
 ὡς κείνης ἀμεινῆνος ἐπέσπασεν ἠπεροπαύσας 105
 βάτραχος, ἔδ' ἐνόησαν ἐὸν σπαεύοντες ὀλέθρον.
 τοῖα καὶ ἀκυκλόμητιν ἐπέκλυον ἐντύνασθαι
 κερδῶ· ὅτ' οἰωνῶν ἀγέλην πλήθυσαν ἴδηται,
 δοχμῆ ἀγκυλινθεῖσα, ταυσσοσάμενη θοᾶ κῶλα,
 ἄμματ' ἐπιμίμει, σὺν δὲ σῶμα πάντων ἐρείδει· 110
 Φαῖης κ' εισορόων ἢ μιν βαθὺν ὕπνον ἰαύειν,
 ἦε καὶ ἀτρέκείως κείσθαι νέκυν· ὧδε γὰρ ἄταγες
 αἰόλα βελεύεσσα παραβλήθη τεταίνυσαι.
 οἱ δὲ μιν εισορόωντες ἀολκῆες ἰθὺς ἔνται
 ὄρητες, λάχνην δὲ διαψαίρεισι πόδεσσι, 115
 ἢ ἔτε κερτομέοντες· ἐπὴν δὲ οἱ ἐίγυς ὀδόντων
 ἔλθωσι, τότε ἔπειτα δόλῃ πετάσασα θύρετρα,
 ἐξαπίνης συνέμαρψε καὶ ἔσπασεν ἐρὺ χανῆσα
 ἄγην κερδαλέην, ὅσσην ἔλεν οἰμήσασα.

Καὶ μὲν δὴ δολομήτης ἐπέκλυσπον εὐράλο θήρη 120
 σπηαίη· ἐκ γὰρ οἱ κεφαλῆς πεθύασιν ἀραιὸ
 ἀκρέμονες προτενεῖς, ὥστε πλόκοι, οἷσι καὶ αὐτῇ
 ὥστε περ σφμηῆσιν ἐφέλκεται ἰχθυῖας ἄγην,
 πηνης ἐν ψαμάθοισιν ὑπ' ὄσρακῷ εἰλυθεῖσα.
 κείναις δὲ πλοκαμίσι, καὶ ἠνίκα κύματα θύει 125
 χείματι, πετράων ἀντίχεται, ἢ ἔτε τις νῆυσ
 πῖσματ' ἐπ' ἀκλαίησιν ἀναψαμένη σπιλάδεσσι·
 Καριδὸς δ' ὀλύγαι μὲν ἰδεῖν, ἴση δὲ καὶ ἀλκή

γυίοις, ἀλλὰ δόλοισι καὶ ἄλκιμον ὤλεσαν ἰχθύν,
λάβρακα, σφετέρῃσιν ἐπικλέα λαβροσύνησι. 130

οἱ μὲν γὰρ σπυεύδουσι καὶ ἰθύουσι λαβείδαι
καοίδων, ταῖς δ' ἔτι Φυγεῖν δίνος, εἰδὲ μάχεσθαι·
ὀλλύμεναι δ' ὀλέκῃσι, καὶ ἔς πέφνησι Φοῆσας.
εὔτε γὰρ ἀμφιχανόντες ἔσω μάρψωσιν ὀδόντων,
αἰδὲ θαμὰ θρώσκουσι, καὶ ἐς μεσάτην ὑπερώην 135

ὄξυ κέρας χριμπίησι, τό τε σφισὶ τέλλεται ἀγκυρῆς
ἐκ κεφαλῆς· λάβραξ δὲ Φίλης κεκορημένος ἀγκυρῆς
νύγματος ἐκ ἀλέγει· τὸ δὲ μιν νέμειά τε, καὶ ἔρωται,
εἰσόκε τρυχόμενόν μιν ἔλη μόρος ἐξ ὀδυνάων·
ὄψ' ἐ δὲ γνωῖσκει νέκυον δειδαῖγμένος αἰχμῆ. 140

Ἔστι δὲ τις πηλοῖσιν ἐφέσιος ἰμοφάγος βῆς
εὐρύτατος πάντεσσι μετ' ἰχθύσιν· ἥ γὰρ εἰ εὖρος
πολλάκις ἐνδεκάπηχου δωδεκάπηχῷ τ' ἐτύχθη·
ἔτιδανός δὲ βίην, καὶ οἱ δέμας ἀμμορον ἀλκῆς
μαλθακόν, ἐν δὲ οἱ εἰσὶν αἰδέλοι ἐνδον ὀδόντες 145

βαιοί τ', εἰ κρατεροί τε· βίη δὲ κεν ἔτι θαμάσσουσι,
ἀλλὰ δόλω, καὶ φῶτας ἐπίφρονας εἴλε πιδήσας.
θαυτὶ γὰρ ἀνδρομή ἐπιτέρπεται, ἔξοχα δ' αὐτῶ
ἀνθρώπων κρέα τρωπὰ, καὶ εὐάντηος ἰδωδῆ.
εὔτε τιν' ἀβρήση νεάτην ὑπὸ βυσσόν ἰόντα 150

ἀνθρώπων, ὅσσοισιν ὑποβρύχιος πόνος ἄλμης
μὲμβλεται, αὐτὰρ ὁ κυφὸς ὑπὲρ κεφαλῆφιν αἰρεθεῖς
νήχεται ἀσεμφῆς, μεγάρων ὀρόφοισιν εἰοικῶς,
ἀτροπος ἀμφιταθεῖς, σὺν δ' ἔρχεται ἥ κεν ἴσησι
ἀλλὸς ἀνήρ, μίμνοντι δ' ἐφίσταται ἤ τε πῶμα. 155

ὡς δὲ πᾶσις δολόντα μόνον λίγχοισι μύεσσι
ἔσησε· τὸν δ' ἔτι πάγης λόχον ὀρμαίνοντα
γαστήρ ἐνδον ἔλασσε, θαῶς δὲ οἱ ἄλγον ὑπερθε
καῖλον ἐπεσμαράγησεν, ὃ δ' ἐκέτι πολλὰ μεινοῶν
ἐκφυγεῖν δύναται σιβαρόν σκέπας, ὄφρα ἐ κῆρος 160
μάρψῃ τε κλείη τε, γέλων δ' ἐπιθήσεται ἀγκυρῆ·
ὡς ὄγ' ὑπὲρ κεφαλῆς βροτέης ὀλοφαῖος ἰχθύς
πέπῃσσι ἔρητύων ἀναδύμεναι, εἰσόκε αὐτμῆ

Φῶτα λίπη, ψυχὴν δὲ μετεκτανεύσῃ ροβίοισιν.
 ἔνθα ἔτεθηῶτα δυσώνυμῳ ἀμφιέται βῆς 165
 δαινύμενῳ, τέχνησιν ἑλὼν δυσμήχανον ἄγρον.

Καὶ μὲν τις μνιαροῖσιν ἐπὶ πλαταμῶσι νοήσας
 καρκίον αἰνήσει, καὶ ἀγάσσεται εἴνεκα τέχνης
 κεφαλέης· καὶ τῷ γὰρ ἐπιφροσύνην πόρε δαίμων
 ὄσρεα φέρεσθαι, γλυκερὴν καὶ ἄμοχθον ἐδωδῆν. 170
 ὄσρεα μὲν κληῖδας ἀναπύξαντα θυρέτρων,

ἰλὺν λιχμάζοντα, καὶ ὕδατῳ ἰχανώοντα,
 πέπτιαται, ἀϊκίονησιν ἐφήμενα πετραῖησι·
 καρκίονῳ αὖ ψηθίδα παρὰ ρηγμῖνος αἰέρας
 λέχριος ὀξείησι φέρει χληῖσι μεμαρτωῶς, 175

λάβη δ' ἐμπυλάει, μέσσω δ' ἐνεθήκατο λάαν
 ὄσρεω· ἔνθεν ἔπειτα παρήμενῳ εἰλαπιναῶζε
 δαῖτα Φίλην, τὸ δ' ἄρ' ἔστι, καὶ ἰέμενόν περ, ἐρεῖσας
 ἀμφιδύμης πλασιγῆας ἔχει δένος, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
 οἴγεται, ὄφρα θάη τε, καὶ ἀγρευῆηρα κορέσση. 180

Τῷ δ' ἴσα τεχνάζουσι καὶ ἀστέρες ἐρωτυήρες
 εἰνάλιοι· καὶ τοῖς γὰρ ἐπ' ὄσρεα μῆτις ὀπηδεῖ.
 ἀλλ' ἔ' λάαν ἄγχοι συνέμωρον ἔδ' ἐπίκροον
 κῆνοι, τρηχῶ δὲ κῶλον ἐνηρεῖσαντο μέσοισι
 πεπταμένοις· τὰ μὲν ὠδε πιέζειαι, οἱ δὲ νέμοιται. 185

Ὀσρακὸν αὖ βυθίας μὲν ἔχει πλάκας, ἐν δὲ οἱ ἰχθύς
 πίνη ναιεταίε κεκλημένος. ἢ μὲν ἀνααλις
 ἔτε τι μητίσασθαι ἐπίσταται, ἔτε τι ρέξειαι·

ἀλλ' ἄρα οἱ ξυνὸν τε δόμον, ξυνήν τε καλύπτει
 καρκίνος ἐναίει, φέρεται τέ μιν, ἠδὲ φυλάσσει· 190

τῷ καὶ πινοφύλαξ κικλήσκειται. ἀλλ' ὅτε κόχλε
 ἰχθύς ἐνδον ἴκηται, ὁδ' ἔ' φρονέουσαν ἀμύξας
 δῆγματι κεφαλέω πίνην ἔλεν· ἢ δ' ὀδύτησιν
 ὄσρακα συμπαλαίει, καὶ ἐνδόθεν ἐφράσασθ' ἄγρον
 αὐτῇ τ' ἢ δ' ἐτάρω, ξυνὸν δ' ἄμα δεῖξαντο ἔβητο. 195

ὡς ἄρα καὶ πλώτεσσιν ἐν ὑγροπύροισιν ἔασι
 τοὶ μὲν κεφαλέοι, τοὶ δ' ἄφρονες, οἷα καὶ ἡμῶν
 ἀνδράσιν, ἔδὲ τι πᾶσιν ἐναισμῶν ἐστὶ νοήμα.

- φράζο δὲ ἀφραδίη προφερέσσιον ἡμεροκοίτην
 ἰχθύν, ὃν παρά πάντας ἀεργότατον τέκεν ἄλμη. 200
 τῷ δ' ἦτοι κεφαλῆς μὲν ἄνω τέτραπται ὑπερβεν
 ὄμματα, καὶ σόμα λάβρον ἐν ὀφθαλμοῖσι μέσοισιν.
 αἰεὶ δὲ ἐν ψαμάθοισι πανημέριος τετάνυσται
 εὐδῶν, νυκτὶ δὲ μῆνον ἀνέγρεται ἢ δὲ ἀλάληται·
 τῆνεκα κέκληται καὶ νυκτερίς. ἀλλὰ μιν αἴτη 205
 γαστρός ἀτεκμάροτο κακὴ λάχεν· ἔ γὰρ ἐδωδῆς
 ἢ κόρον ἢ ἐ τι μέτρον ἐπίσεται, ἀλλ' ἀτέλεσον
 λυσομοανῆ βέβρωσιν ἀναιδεῖ γαστρὶ φυλάσσει·
 εἰδὲ ποτ' ἂν λήξειεν ἐδητύος ἐγγυς ἐσσης,
 εἰσόκεν οἱ νηδύς τε μέση δια πᾶσα βραγείη, 210
 αὐτός τε προταβὺς πέση ὑπὲρ ἡμῶν, ἢ ἐ τις ἄλλος
 πέφνη μιν νεπώδων πιμάτης ἐμφορτον ἐδωδῆς.
 σῆμα δὲ τοι τόδε γαστρός ἀεμάροτο πιφαύσκω·
 εἰ γὰρ τίς μιν ἐλῶν, θήρης ἀπο πειρησάτο
 χειρὶ βορῆν ὀρέγων, ὅδε δέξεται, εἰσόκεν αὐτῆ 215
 λαβροτάτη σόμα ἡμῶν νησεται ἄχρῖς ἐδωδῆ.
- Κλυτὲ γοναὶ μερόστων, οἷον τέλῃ ἀφραδίησι
 λαίμαργοις, ὅσον ἄλγος ἀδηφάγησιν ὄπηδεῖ.
 τῷ τις ἀεργὴν δυστερωτέα τῆλε διώκει
 καὶ κραδίης καὶ χειρός, ἔχει δὲ τι μέτρον ἐδωδῆς· 220
 μηδὲ ἐπὶ πανθοῖνοισι νόον τέρπειτο τραπέζαις.
 πολλοὶ γὰρ τοῖοι καὶ ἐν ἀνδράσιν, οἷσι λένυται
 ἡνία, γαστρὶ δὲ πάντας ἐπιτρωπῶσι κάλωας·
 ἀλλὰ τίς εἰσορόων Φεύγοι τέλῃ ἡμεροκοίτη.
- Ἐσι καὶ ὀξυκόμοισι νόος καὶ μῆτις ἐχίνοισι, 225
 οἷτ' ἀνέμων ἴσασσι βίας, ζαμενεῖς τε θυέλλας
 ὀρτυμένας, κῶτοισι δὲ ἀνοχλίχων ἐκασος
 λαῶν, ὅσον βαρύθοντα περὶ σφετέρῃσιν ἀκάνθαις
 φηιδίως φορέουσιν, ἢ ἀντία κύματ' ὀρμῆ
 βοιόμενοι μίμνωσι· τὸ γὰρ τρομέεσι μάλιστα, 230
 μὴ σφᾶς ἐπ' ἠϊόνεσσι κυκώμενον οἶδμα κυλίση.
- Πελυπώδων δὲ ἔστω τιν' οἶομαι ἔμμεν ἄταυτον
 τέχνης, οἱ πέτρῃσιν ὁμοῖοι ἠδ' ἀλλοτῆται,

τὴν κε ποτιπύξωσι, περὶ σπαίρης τε βάλωνται·
 ἄνδρας δ' ἀγρευτῆρας ὁμῶς καὶ κρέσσονας ἰχθύς 235
 ῥηϊδίως ἀπάτησι παραπλάγξαντες ἄλυξαν.
 ἀλλ' ὅτε χειρότερός τις ἐπιχερδὸν ἀντιβολήσῃ,
 αὐτίκα πηλύποδές τε καὶ ἰχθύες ἐξεφάνησαν,
 μορσῶς πετραίης ἐξάλμενοι, ἐκ δὲ δόλοιο
 Φορβὴν τ' ἐφράσσαντο καὶ ἐξηλύξαν ὄλεθρον. 240
 χεῖματι δ' ἔ ποτε Φασὶν ἐπιτεῖχεν ἀλὸς ὕδωρ
 πηλύποδας· ζαμενεῖς γὰρ ὑπόβρομέεσι θυέλλαις.
 ἀλλ' οἳ γε γλαφυρῆσιν ἐνεζόμενοι θαλάμησι
 πῆξαντες δαίνυνται ἐς πόδας, ἥτε σάρκας
 ἀλλοτρίας, οἳ δ' αὖτις ἐς κορέσαντες ἀναίλας 245
 φύονται· τόδε πᾶσι Ποσειδάων ἐπένευσε.
 τοῖον καὶ βλοσυρῆσιν ὀρειμάργοισι νόημα
 ἀρχίοις· χειμερῖν γὰρ ἀλυσκάξεται ὀμοκλήν,
 δύσαι Φωλεῖο μυχὸν κατὰ πετρήντα,
 ὃν πόδα λιχμάξουσιν, ἐδητύθ' ἔργον ἄψατος, 250
 μαιόμεναι δαίτην ἀνεμάλιον, ἔδ' ἐθέλῃσι
 προβλώσκειν, εὐκραεῖς ἕως ἑαυ ἠέθησιεν.

Ἐσοχα δ' ἀλλήλοισιν ἀνάρσιον ἔχθος ἔχῃσι
 κάρατος αἰκλήρ, μύραινά τε, πηλύποδές τε·
 ἀλλήλας δ' ὀλέκουσιν ἀμοιβαίοισι φόνουσι. 255
 αἰεὶ δ' ἰχθυόεσσα μετὰ σφίσιν ἴσατ' ἐνωῶ,
 καὶ μόθθ', ἄλλε δ' ἄλλος εἴην ἐνεπλήσατο τηδύν.

Ἡ μὲν ὑπ' ἐκ πέτρης ἀλμυρέος ὀρηθεῖσα
 Φοιταλή μύραινα διέσσυται οἰδματα πόντη,
 Φορβὴν μαιομένη, τάχα δ' εἰσιδὲ πηλυπον ἀκλῆς 260
 ἄκρα διεπυύζοντα, καὶ ἀσπασίην ἐπὶ θῆρην
 ἔσσυτο γηθομένη· τὸν δ' ἔ λάβεν ἐγγύς ἔστα·
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτον μὲν αὐτιζόμενος διδόνηται
 ἐς φόβον, ἔδ' ἄρα μῆχθ' ἔχει μύραιναν ἀλύξαι
 ἔσπων νηχομένην τε καὶ ἄχετα μαιμώωσαν. 265
 αἴψα δέ μιν κατέμαρψε, γένυν δ' ἐνέρισε δαφοινήν·
 πηλυπος αὐτ' αἰέκων ὀλοῆς ὑπὸ μάρατ' ἀνάγκης.

- ἀμφὶ δὲ οἱ μελέεσσιν ἐλίσσεται, ἄλλοτε ἄλλας
 παντοίας σροφάλιγγας ὑπὸ σκολιοῖσιν ἰμάσιν
 τεχνάζων, εἴ πως μιν ἐρητύσει βρόχαισιν 270
 ἀμφιβαλῶν, ἀλλ' ἔτι κακῶν ἄκος, εἰδ' ἀλευρή-
 ρεῖα γὰρ ἀμφιπεσόντος ὀλιωτηροῖς μελέεσσιν
 ἀτραλὴ μύρινα διαρρέει, οἷά περ ὕδωρ.
 αὐτὰρ ὄγ' ἄλλοτε νῶτα παναίολα, ἄλλοτε δευρὴν
 κερὴν τ' ἀκροτάτην περιβάλλεται, ἄλλοτε δ' αὐτε 275
 ἐμπώσσει σώματός τε πύλαις γενύων τε μυχοῖσιν.
 ὡς δὲ παλαισμοσύνης γυιαλκίος ἴδυμονες ἄνδρες
 θηρὸν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἐὴν ἀναφαίνετον ἀλκην,
 ἦθη δ' ἐκ μελέων λιαρὸς καὶ ἀβέσφαλ' ἰδρῶς
 χεύεται ἀμφοτέροισι· τὰ δ' αἰόλα κέρδεα τέχνης 280
 πλάζονται, χεῖρές τε περὶ χροῖ κυμαίνονται·
 ὡς καὶ πελύποδ' ἑκοτυληδόνες ἔκατὰ κόσμον
 πλαζόμεναι κενῆσι παλαισμοσύναις μογέεσσι.
 ἢ δὲ μιν ὀζυτόμοισιν ὑπὸ ῥιπῆσιν ὀδόντων
 θαυδάτῃ· μελέων δὲ τὰ μὲν κατεδέξατα γαστήρ, 285
 ἄλλα δ' ἐτ' ἐν γενύεσσι θοοὶ τρίβωσιν ὀδόντες,
 ἄλλα δὲ τ' ἀσπασίρει καὶ ἐλίσσεται ἠμιδαίκινα,
 εἰσέτι πασφάσσοισι, καὶ ἐκφυγεῖν ἐθέλοντα.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνα ξυλόχως ὀφίων ὀδὸν ἐξερεῖναιον
 βριθυκέρως ἔλαφ' ῥιπήλατον ἴχνος ἀνεῦρε, 290
 κερὴν δ' εἰσαφίκανε, καὶ ἐρωπετὸν εἴρυσεν ἔξω,
 δάτῃ τ' ἐμμενέως· ὁ δ' ἐλίσσεται ἀμφὶ τε γῆνα,
 δευρὴν τε, σέρον τε· τὰ δ' ἠμίβρωτα κέχυνται
 αἴψα, πολλὰ δ' ὀδόντες ὑπὸ σάμα δαιτρεύεσσι·
 ὡς καὶ πελύποδος δνοπαλίζεται αἰόλα γυῖα 295
 δυσμάρκ, εἰδὲ ἐ μῆτις ἐπιφροσύνης ἐσάωσε
 πείραϊς· εἰ γὰρ ποτ' ἀλευόμεν' ἑπερὶ πέτρῃ
 πλέξεται, χοροῖν δὲ πανεῖκελον ἀμφιέσθεται,
 εἰδ' ὡς μυραίνης ἔλαθε κέαρ, ἀλλὰ ἐ μὲν
 φράζεται, ἀπρηκίον δὲ πέλει κείνοιο νῆμα. 300
 εἶθε μιν αἰκείρειας ἀκοσμητάτοια μάραια.

- ὡς ὁ μὲν ἐν πέτρῃσιν ὑφέζεται, ἢ δὲ οἱ ἄλγχι
 ἢ ὑτ' ἐπεγγελώσωσα παρίσταται· ὡδὲ κε Φαίης
 μυθεῖσθαι μύραιναν ἀπηνεία κερτομέεσαν·
- τί πρῶσσεσς δολομῆτα; τίν' ἔλωσαι ἠπεροπυῖεν; 305
 ἢ τάχα καὶ πέτρης κερήσομαι, εἴ σε καὶ εἴσω
 δέξεται σπιλαῖς ἠθε, καὶ ἠμύσσασα καλύψη.
 αὐτίκα δ' ἀγκύλον ἔρκος ἐνιπληξάσα λαφύσσει,
 χοιράδος αὖ ἐρύσσα περίτρομον· αὐτὰρ ὄγ' ἔτι
 εὐδὲ δαΐζομενος λείπει πάγον, εὐδ' ἀνίσιν, 310
 ἀλλ' ἔχεται πέτρης εἰλεγμένος, εἰσόκεν αὐταὶ
 λείπωνται μῆναι κοτυληθόνες ἐμπυφυῖαι.
 ὡς δ' ὅτε περομένης θήϊων ὑπὸ χερσὶ πόλησ,
 ἐλκομένων παιδῶν τε, δορυκλήτων τε γυναικῶν,
 κῆρον ἀνῆρ δειρῆ τε καὶ ἀγκάσιν ἐμπυφυῖατα 315
 γεναμίνης ἐρύσει πολέμῃ νόμον· αὐτὰρ ὁ χεῖρας
 πλέγθην ἐκ ἀνίσιν ἀπ' αὐχένος, εὐδὲ ἐ μήτηρ
 κωκυτῶ προΐσιν, ὁμῶ δὲ οἱ ἔλκεται αὐτῇ·
 ὡς καὶ πελύποδος θεῖλὸν δέμας ἐλκομένοιο
 λισσάδι μυδάλη περιφύεται, εὐδ' ἀνίσιν. 320
- Κάραβος αὖ μύραιναν ἀπηνεία περ μάλ' ἐῖσαν
 ἐοίει, αὐτοφόνοισιν ἀγγορήσι δαμείσαν.
 ἦ γὰρ ὁ μὲν πέτρης σχεδὸν ἴσταται, ἦ ἐνὶ ναίει
 ὀτραλή μύραινα· δύω δ' ἀνὰ κέντρα τιτήνας,
 θήϊα φυσῖων προκαλίζεται ἐς μόθον ἔλθειν, 325
 ἴσθ' ἀριστῆϊ προμάχῳ φρατῆ, ὅς ῥά τε χειρῶν
 ἠγορή παλέμῃ τε δαημοσύνησι πεποικίως,
 ἔντεσι καρτύνας βριαρὸν δέμας, ὀξεία πάλλων
 ἔγχεα, δυσμενέων προκαλίζεται, ὅς κ' ἐβέλησιν
 ἀντιάαν· τάχα δ' ἄλλον ἀριστῆϊων ὀροθύει· 330
 ὡς ὄγε μυραίνης θήγει φρένας, εὐδ' ἐπὶ μῶλον
 δηθύει, θαλάμῃς δὲ διαίξασα κελαινῆς,
 αὐχένα γυρώσασα, χόλω μέγα παιφάσσησα,
 ἀντιάα· τὸν δ' ἔτι, περισπέρχασά περ αἰνῶς,
 βλάπτει τρηχύν ἐόντα, γένυν δ' ἀνημῶλον αὐτῶς 335

εἰς χροίμασσι, στερεοῖσι δ' ἐτώσια μάνητ' ὀδῶσιν·
 οἱ δὲ πάλιν γενύεσσιν, ἀπηγνός ὡς ἀπὸ πέτρης,
 παλλόμενοι κάμνωσι, καὶ ἀμβλύνονται ἐραῆς.
 τῆς δὲ μέγα Φλεγέθει καὶ ὀρίνεται ἄγγιον ἦτορ,
 εἰσόκε μιν χηλῆσιν ἐπαίξιας δολιχῆσι 340
 κάρατος ἀνχενίοιο λάβη μέσσοιο τένοντος·
 ἔχει δ' ἐμπεφυῶς, χαλκείη ὡς πυράγρη,
 νωλεμῆς, ἔδ' ἀνήσι· καὶ ἐσσυμένην περ ἀλύξαι·
 ἥ δὲ βίη μογέεσσα, καὶ ἀχαλώσ' ὀδόνησι,
 πάντη δινεύει σκολιὸν δέμας, αἶψα δὲ νῶτα 345
 κάρατος ὀξυβελῆ περιβάλλεται ἀμφοιχυθεῖσα,
 ἐν δ' ἐπάγῃ σκάλουσι καὶ ὀξείησιν ἀνωκαῖς
 ὀσφράκῃ, ὠτειλαῖς δὲ περιωλήθεσσα θαρμειῖαις
 ἔλλυται αὐτοδαίικῳ, ὑπ' ἀφραδίησι θανῶσα·
 ὡς δ' ὅτε θηροφόνων τις ἀνὴρ δεδαμημένος ἔργων, 350
 λαῶν ἀμφοδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορήσι,
 πάραδαιν οἰσηθεῖσαν ἐνὶ ροίζοισιν ἰμαδῶλης
 εἰσκήη δέχεται ταναηκῆι δοχμὸς ὑπὸ σῶς·
 ἥ δὲ καὶ εἰσορόωσα γένυν θηκηῖο σιδήρε·
 ἄγρια κυμαίνεσσα κορύσσεται, ἐν δ' ἄρα λαίμῳ 355
 ἠύτε θεροδόκη χαλκήλατον ἔσπασεν αἰχμῆν·
 ὡς ἄρα καὶ μύραιναν ἔλε χόλῳ ἀφραδίησι
 δύσμορον, αὐτοτύποισιν ὑπ' ὠτειλῆσι θαρμείσων.
 Τοῖν πῃ τραφερῆς γαίης ἔπι θῆριν ἔθεντο
 ἀμῶ ἐνὶ ξυλόχοισιν ὄφιοι καὶ τρηχὺς ἐχίνῳ 360
 ἀντόμενοι· καὶ τοῖς γὰρ ἀνάροιοις αἶσα μέμηλεν·
 ἦτοι ὁ μὲν προῖδων ὀλοφάϊον ἐρπυσηρα,
 φραξάμενῳ πυκνήσιν ὑπὸ προβλήσιν ἀκάνθαις
 εἰλεῖται σφαιρηδόν, ὑπ' ἔρκει γυῖα φυλάσσων,
 ἐνδοθεν ἐρπύζων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν αὐτίκα θύων 365
 πρῶτα μὲν ἰστόκοισιν ἐπισπῶν ἔρχεται γενύεσσιν,
 ἀλλ' αὐτῶς μογέει κεινὸν πόνον· ἔ γὰρ ἰκάνει
 χρωτὸς ἔσω μαλεροῖσι, καὶ ἰέμενός περ, ὀδῶσι·
 τοῖη μὴ λάχνη δυσπαίτωαλῳ ἀμφοβέθηκεν.

αὐτὰρ ὁ κυκλοτερὴς ὀλοοῖτροχος αἰόλα γυῖα
 370 δινεύων, πυκινῆσι κυλινδόμενῳ τροφάλυγξιν,
 ἐμπύπτει σπειρήσι, καὶ ἔτάζει βελέεσσι
 χαίτης ὀξυκόμοισιν· ὁ δ' ἄλλοθεν εἴβεται ἄλλος,
 ἰχῶρ αἱματοεῖς, τὸν δ' ἔλκεα πόλλ' ἀνιάζει.
 ἔνθα μιν ἀμφιβαλὼν περιηγεῖ πάντοθεν ὀλκῶ
 375 ἔγρος ὄφης, χαλεπῶσι περιπλέγδην ὑπὸ δεσμοῖς
 ἴχει τ', ἐμπαίρει τε, χόλω δ' ἐνερείδεται ἀλκῆν.
 τῆ δ' εἴσω μάλα πᾶσαι ὀλιδαίνωσιν ἀκανθαί
 ὄξέα πεφρικυῖαι· ὁ δ' ἐν σκολόπεσσι πεπηγῶς
 ἔτε βίης ἀνίησι, καὶ ἐκ ἐθέλων πεπώδηται,
 380 ἀλλὰ μένει γόμφοισιν ἄτε κοατεροῖσιν ἀρηρῶς,
 ὄφρα θάγη, σὺν δ' αὐτὸν ἀπέφθισε θῆρα πιέζων·
 πολλακίς, ἀλλήλοισ δὲ μόρος καὶ πῆμα γέγοντο·
 πολλακί δ' ἐξήλυξε καὶ ἐκφυγε δεινὸς ἐχίνῳ,
 385 ἐκδύς ἐρωπυῆρος ἀλυκισπώδης τε κελαινῆς,
 εἰσέτι τεθνηῶτες ἔχων περὶ σάρακας ἀπάνθαις.
 τοῖη καὶ μύραϊνα κακόφρονι δάμναται ἄτη,
 καράβω ἀρπαλέη τε καὶ εὐάντητος ἐδάδη.

Καράβον αὖ καὶ τρηχὺν ὁμῶς καὶ κραταιὸν εἶοντα
 390 δάουτ', ἀθανυρότερός περ ἑὼν καὶ ναυρὸς ἐρωῆν,
 πᾶλῦπος, ἠνίκα γὰρ μιν ὑπὸ σπιλάδεσσι νοήσῃ
 αὐτῶς ἀτρεμέοντα καὶ ἡμενον, αὐτὰρ ὁ λάβρη
 νῶτον ἐπαίξας, περιβάλλεται αἰόλα δεσμά,
 ἰφθίμων δολιχῆσι ποδῶν σερῆσι πιέζων,
 395 σὺν δὲ οἱ ἀκράτης κοτυληδόσι θερμὸν ἐρείδει
 αὐλὸν ἐπισφίγγων σόματος μέσον, ἔσθ' ἀνίησι,
 πνοιῆν ἠερίην, ἔτ' ἐνδοθεν ἔθ' ἐτέρωθεν·
 (καὶ γὰρ καὶ νεπώδεσσι παλίρροῳ ἔλκεται ἀήρ)
 ἀλλ' ἔχει ἀμδιπεσῶν· ὁ δὲ νηχεῖαι, ἄλλοτε μίμνει,
 ἀλλοτε δ' ἀσπασίρει, ποτὲ δὲ προβλήσιν ἐπ' ἀκραις
 400 ῥήγνυται· αὐτὰρ ὄγ' ἔτι βίης μερίσιν ἀέθλον,
 ὄφρα ἰ τεθνηῶτά λίπῃ ψυχὴ τε καὶ ἀλκή.
 δὴ τότε μιν προπεσόντα παρήμειῳ ἐν ψαμάβοισι

δαίνυται, ἥτε κῆρος ὑπ' ἐκ μαζοῖο τιθήνης
 χείλεσιν αὐτῆς ἐρύει λαρόν γλάγος· ὡς ὄγε σάοκας 405
 λάττων ὄξυπόροιο κατέσπασεν ἄγγεον ἕξω
 μυζήσας, γλυκερῆς δὲ βορῆς ἐμπλήσασθαι νηδύν.
 ὡς δὲ τις ἡμερόκοιτος ἀνὴρ λήϊστοι τέχνη
 ὁρμαίνων αἰσθηλά, δικῆς σέβας ἔσποτ' αἰξῶν,
 ἔσπῆριος σσηῆσι καταπλήξας ἐν ἀγυαῖς, 410
 ἄνδρα παρασεύχοντα μετ' εἰλαπίνην ἐλόχησε·
 καὶ ῥ' ὁ μὲν οἰνοβαρῆς ἔρωτι πάρος, ὑγρόν αἰείδων,
 ἔμάλια νηφάλιον κλάζων μέλος· αὐτὰρ ὁ λάβρη
 ἔξόσθη πρῆτυψε, καὶ αὐχένα χερσὶ δαφνοιαῖς
 εἶλεν ἐπιβρίσας, κλινέ τέ μιν ἄγγριον ὑπὸν 415
 ἔτληθ' Ἰφάνοιο, καὶ εἴματα πάντ' ἐναοῖζας
 ὄχετο, δυσκερῆ τε Φέραν καὶ ἀνέσιον ἄγγρη·
 τοιαῖά τε καὶ πινυτοῖσι νοήματα πάλυτοδῆσιν.

Οἷδε μὲν ἀντίβοιοι καὶ ἀνάροιοι ἔξοχ' ἔασιν
 ἐναλίων· μῆνοι δὲ μετ' ἰχθύσιν αἰολοφύλοισι 420
 ποινητῆρες ἔασιν καὶ ἀλλήλων ὀλετῆρες.

Ἄλλοι δ' ἰοφόροι νεπόδων, σωματέσσι δ' αἰεκῆς
 ἰὸς ἐνιτρέφεται, συγερός τ' ἐπὶ δῆγμασιν ἔρωτι.
 τοῖον καὶ σκολόπενδρα, δυσώνυμον ἔρωτετόν ἄλμης,
 ἴσον ἐπιχθονίῳ δέμας ἔρωτετῶ· ἀλλὰ τόγ' ἄτην 425
 κύντερον· εἰ γὰρ οἱ τις ἐπιψαύσει πελάστας,
 αὐτίκα οἱ κῆσις μὲν ἐπὶ χροῖ θερμὸν ἔρευθος
 φοινίσσει, σμῶδιξ δὲ διατρέχει, ἥτε ποίης,
 τὴν κνίδα κικλήσκουσιν, ἐπωνυμίην ὀδυνάων.
 ἐχθρὴ καὶ σκολόπενδρα πανέξοχον ἀσπαλιεῦσιν 430
 ἐμπελάων· εἰ γὰρ ποτ' ἐπιψαύσει δελέτρει,
 ἔκ' ἂν τις νεπόδων κείνη πέλας ἀγκίστροιο
 ἔλθοι· τοῖον γὰρ οἱ ἐπαχθέα μίσγεται ἰόν.

Τοίη καὶ βαλιῆσιν ἰαλίσι τέτροφεν ἄτη
 αἶν σόμα· τὰς δὲ μάλισα βυθῶν διφῆτορες ἄνδρες 435
 δύπται, σποσγοτόμοι τε θυπαθέες συγέσθιν.
 εὔτε γὰρ ἀβρῆσωσιν ἐρευνητῆρα θαλάσσης

σπυροχόμενον ποτὶ βυσσὸν ὑπεβρυχίοισι πόνουσιν,
 αἰδῶ ἀπὸ πετραίων μάλα μυρία ὀρμηθεῖσαι
 ἄνδρα περιπαροθέσσι, καὶ ἀβροαὶ ἀμφιχέονται, 440
 καὶ μιν ὀδῶ βλάπτῃσι πονεύμενον, ἄλλοθεν ἄλλαι
 κνίζεσαι φομάτεσσιν ἀναιδέσιν· αὐτὰρ ὁ κάμνει
 ὕδατι καὶ συγεῖσιν ἰβλίσιν ἀντιβολήσας,
 χερσὶ δ᾽, ὅσον δένος ἐστίν, ἐπεγομένους τε πόδεσσι
 σέυει ἀμυνόμενος διερὸν φρατὸν· αἶ δ᾽ ἐφέπωνται 445
 ἀσημφεῖς, μυῖαις ἐναλίγκιοι, αἶ ρά τ' ἐπ' ἔργασι
 ἀνέρας ἀμῆληρας ὀπωρινὸν μογέουσας
 πάντοσ' ἀνηραὶ φέρεσθ' εἴχες ἀμφιπέτονται·
 οἱ δ᾽ ἅμα μὲν καμάτω τε καὶ ἀκοητοῖσι βολῆσιν
 ἤεσθ' ἰδρώσιν, ἀνιάζεσσι τε μυῖαι 450
 ἐκπαύγλωσ'· αἶ δ᾽ ἔδεν ἀναιδείης χαλώουσι,
 πρὶν θανάειν, ἢ ξυθὸν ἀπ' ἀνέρος αἶμα πάσασθαι·
 τόσσος ἔρωσ καὶ τοῖσιν ἐν ἰχθύσιν αἶμασθ' ἀνδρῶν.
 ἔ μιν θῆν ἀβληχρὸν ἔχει δάκθ', εὐτε χαράξῃ
 πάλυτος ἐρπυστήρ, ἢ σπηαίῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς 455
 ἐντρέφεται βαιὸς μὲν, ἀτὰρ βλαπτῆριος ἰχθύρ.
 Κέντρα δὲ πευκένετα μετ' ἰχθύσιν ὠπλίσσαντο
 κωδῖος, ὃς ψαμάθοισι, καὶ ὃς πέτερσι γέγηθε,
 σκορπῖος, ὠκέαι τε χελιδόνες, ἠδὲ δράκοντες,
 καὶ κύνες, οἱ κέντροισιν ἐπώνυμοι ἀργαλέοισι, 460
 πάντες ἀταρτηροῖς ὑπὸ νύγμασιν ἰὸν ἰέντες.
 Τρυγόνι δὲ ξιφίῃ τε θεὸς κρατερῶτάτῃσ δῶρα
 γυίοις ἐγκατέθηκεν, ὑπέροβιον ὄπλον ἐκάστω
 καρτύνας· καὶ τῶ μὲν ὑπὲρ γένυν ἐσηρίξεν
 ὄρθιον, αὐτόρριζον, ἀπαχμένον, ἔτι σιδήρεε 465
 φάσγανον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἰσοδυνεῖς ὄβριμον ἄσφ.
 ἔ κείνῃσ κρούεσσαν ἐπιβρίσαντος ἀκωκῆν
 ἔδὲ μάλα σφερῇ τλαιῇ λίθῳ ἔστηθεῖσα·
 τοίῃ οἱ ζαμενῆς τε πέλει πυρόεσσα τ' ἐρωή.
 τρυγόνι δ᾽ ἐκ νεάτης ἀνατέλλεσθαι ἄγχιον ἔρῃς 470
 κέντραν ὁμῶ χαλεπῶν τε βίῃ καὶ ἀλέθριον ἰῶ·

ἔδὲ κεν ἔξιφίαι, ἔτρυγόνες ἐν γενύεσσι
 Φορβὴν πρόθε πάσαιῃο, πάρος βελέεσσι θαρσυνοῖς
 ἐτήσαι ζών τε καὶ ἄπνοον, ὅτι παρείη.
 ἀλλ' ἦτοι ξιφίην μὲν ἔπῃν προλίπῃσιν αὐτμῆ, 475
 αὐτίκα οἱ κακῆϊο συνέφθιτο καρτερόν ἄορ,
 αὐτῷ δ' ὅπλον ἀνακίι συνέσβελο, καθδὲ λείπειται
 ὅστέον ἐδυνόσωρον, ἀμήχανον ὅσπον ἰδέσθαι
 Φάσγαγον, ἔδὲ κεν ἄντι καὶ ἰέμεν⊕ τελέσειας.
 τρυγόνις δ' ἔπῳ τι κακώτερον ἔπλετο πῆμα 480
 τρώματος, ἔδ' ὅσα χεῖρες ἀρήϊα τεχνήσαντο
 χαλκήων, ἔδ' ὅσα Φερεπ' ἐρύγων ἔπ' οἰσῶν
 Πέρσαι Φαρμακίῃρες ὀλέθρια μητίσαντο.
 τρυγόνι γὰρ ζωῆ τε βέλ⊕ ρίγιον ὄσπῃδῃ
 ζαφλεγές, οἷον πρ τις ἀνὴρ πέφοικεν ἀκχών, 485
 ζῶει τε φθιμένης, καὶ ἀτειρεῖα ρύειαι ἀλκὴν
 ἀτροσπον· ἔδ' ἄρα μχόν ἐνὶ ζωῖς αἰδῆλον
 ἄτην, ὅσα βάλῃσιν, ἐρεύγεται, ἀλλὰ καὶ ἔρονος
 καὶ πέτρην ἐκάκωσε, καὶ εἴ ποθι κῆνο πελάσση.
 εἰ γὰρ τίς κ' ἐρήθλῃς ἀεζόμενον φυτὸν ὥραις 490
 θαλλοῖς τ' εὐφύεσσι καὶ εὐκάρτωσι γονῆσι,
 νέρθεν ὑπὸ ρίζῃσιν ἀναιδεῖ τύμματι κείνω
 ἐτήση, τόδ' ἔπειθα κακῆ βεβολημένον ἄτη
 λήγει μὲν πετάλων, κατὰ δὲ ῥέει ἠύτε νῆσω·
 πρῶτον ἀπ' ἀγλαίης δὲ μαραινεται, ἔδὲ τι τηλῆ 495
 αὐόν τ' ἐτιδανόν τε καὶ ἀχλοον ὄψεται ἔρον⊕.
 κῆνὸ ποτ' αἰγανῆ δολιχῆρῃ κωπῆσση
 Κίρκη Τηλεγόνω πολυφάρμακος ὄσπασε μήτηρ,
 αἰχμάζειν θήοις ἄλιον μόρον· αὐτὰρ ὀνήσω
 αἰγιότῳ προσέκελσε, καὶ ἔμαθε πῶεα πέρθων 500
 πατρός ἐξ, γεραῶν δὲ βοηρομέοντι τοκῆι
 αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὴν ἐνεμάξαλο κῆρα.
 ἔνθα τὸν αἰολόμητιν Ὀδυσσεῖα, μυρία πάντῃ
 ἄλγεα μετεθήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοισ,
 τρυγῶν ἀλγινόεσσα μιῆ κατενήρατο ῥιπῆ. 505
 ⊕ ὕνω

Θύνω δὲ ξιφίη τε συνέμωρον αἰὲν ὄπηδ' αἰ
 πῆμα· τὸ δ' ἔσσι' ἔχουσιν ἀπώτροπον ἔτε μεθέσθαι
 ἔτε Φυγεῖν, πτερύγεσσι ἐνήμενον ἄγριον οἴτρον,
 ἔς σφίσι, καυτηροῖο κυνὸς νέον ἰσαμένοιο,
 κέντρα πευκεδανοιο θοὴν ἐνερέιδεται ἀλκὴν, § 10
 ὄξυ μάλ' ἐσχρίματων, χαλεπὴν δ' ἐπὶ λύσσαν ὀρίει,
 θωρήξας ὀδύνησιν, ἐπισπέρχει δ' αἰκοντας
 Φοιταλή μᾶσιγι χορυμένω· οἱ δὲ κελαινω
 τύμματι παιδάσσοσι μεμηνότες, ἄλλοτε δ' ἄλλῃ
 κῦμα καθιπαυέουσιν, ἀνήνυτον ἄλγος ἔχοντες· § 15
 πολλάκι καὶ νήσοσιν εὐκράειροις ἐνόρησαν
 ῥιπῇ ἐλαυνόμενοι δυσκράει, πολλάκι δ' ἄλλῃ
 ἔκθορον, ἐς γαῖαν τε κατέδραμον ἀσπαιρόντες,
 καὶ μόρον ἡμείψαντο πολυκμήτων ὀδυνάων·
 τοῖον γὰρ δάκθ' αἶνον ἐπιρρέπει, ἔδ' ἀνίησι. § 20
 καὶ γὰρ τοι καὶ βροσὶν ἀνάσσιος εὐτε πελάσση
 οἴτρος, ἐνιχρίμψη δὲ βέλθ' λαγόνεσσι ἀραιαῖς,
 ἔτε τι βροσῶν μέλεται σέβας, ἔτε νομοῖο,
 ἔτ' ἀγέλης, ποίην δὲ καὶ αὐλία πάντα λιπὸνῆς
 σεύονται λύσση τρωσόμενοι, ἔδ' τις αὐτοῖς § 25
 ἔ ποταμῶν, ἔ πόντος ἀνέμβαλος, ἔδ' χαράδραι
 ῥωγάδες, ἔ πέτρα τις ἀφοίτηθ' κατερεύκει
 ῥιπῇν ταυρεῖην, ὄτ' ἐπιζέση ὄξυ κελεύων
 βετύπος, ὀρητρήσιν ἐπισπέρχων ὀδύνησι·
 πάντα δὲ βρυχή, πάντα δὲ οἱ ἄλμαλα χηλῆς § 30
 εἰλεῖται· τοίη μιν ἄγει δριμύια θύελλα.
 καὶ τὸ μὲν ἰχθύσιν ἄλγθ' ὁμοῖον ἠδὲ βόεσσι.
 Δελφῖνες δ' ἀγέλησιν αἰλὸς μέγα κοιρανέουσιν,
 ἔξοχον ἠνορέη τε καὶ ἀγλαίη κομόωντες,
 ῥιπῇ τ' ὠκυάλω· δια γὰρ, βέλος ὡς, θάλασσαν § 35
 ἔπληνται· Φλογόεν δὲ σέλας πέμπουσιν ὄπωπ' αἰς
 ὄξυταλον· καὶ π' ἐ τιν' ὑποπλήσονται χαράδραις,
 καὶ τιν' ὑπὸ ψαμάθεισιν εἰλυμένον ἔδραμον ἰχθύν.
 ὅσσοι γὰρ κέφοισι μετ' οἰωνοῖσιν ἀνακίης

αἰετοί, ἢ θήρεσσι μετ' ὠμητῆσι λέοντες, 540
 ἄσπον ἀριστεύουσιν ἐν ἐρωτυῆρσι δράκοντες,
 τόσπον καὶ δελφῖνες ἐν ἰχθύσιν ἠγεμονῆες.

τοῖς δ' ἔτ' ἐρχομένοις πελάσαι σχεδόν, ἔτε τις ἀντη
 ἔσσε βαλεῖν τέτληκεν, ὑποπῆσσεσι δ' ἀνακίος
 τηλόθεν ἄλμαθα δεινὰ καὶ ἄδμαθα Φυσιώων. 545

οἱ δ' ὅπ' ὅτ' ἰθύσσωσι λυλαιόμενοι μετὰ Φορβῆν,
 πάντ' ἄμυδις κλωνέσσιν ἀβασφαῖα πῶσα λίμνης,
 παμφύγδην ἐλώωντες· ἐνέωλησαν δὲ Φόβοια
 πάντα πόρον, σκιεροῖτε μυχοῖ, χθαμαλαί τε χαράδραι
 γείονται, λιμένες τε καὶ ἠϊόνων ἐπιωγαί, 550
 πάντοθεν εἰλομένων· ὁ δὲ δαύεται ὄν κ' ἐβέλγησι,
 κρινάμεν τὸν ἄριστον ἀπειρεσίων παρεούτων.

Ἀλλ' ἐμπαῆς καὶ τοῖσιν ἀγάρσιοι ἀντιφέρουσαι
 ἰχθύες, ἕς ἀμίας κυκλήσκουσαι· ἐσὶ ἀλέγχεσι
 δελφίνων, μῆναι δὲ καταντία δηριόωνται. 555

ταῖς μὲν ἀφαιρότερον θύνων δέμας, ἀμφὶ δὲ σάρκας
 ἀβληχραί, θαμέες δὲ διὰ ζόμα λάβρα ὀδόντες
 ἄξια πεφίκασι, τὸ καὶ μέγα θάρσ' ἔχουσι,
 εἰδὲ καταπῆσασσαν ὑπέρβιον ἠγητῆρας.

εὔτε γὰρ ἀβήσσωσι ἀπώσσυτον οἷον ἀπ' ἄλλων 560
 δελφίνων ἀγέλης, αἰδ' ἀβράαι ἄλλοθεν ἄλλαι,
 ἠὺθ' ὑπ' ἀγγελίης σφατὸς ἀσπειτος, εἰς ἐν ἰῶσαι
 τέλλονται πατὶ μῶλον ἀθαμβέες, ὥστ' ἐπὶ πύργων
 δυσμενέων θύνοντες ἀρήιοι ἀσπαιτῆρες.

δελφῖς δ' ἠγυγέει ὑπαντιόων ὀμίλῃ 565
 πρῶτα μὲν ἐκ ἀλέγει, μεία δ' ἔσσυται, ἄλλοτε ἄλλη
 αἰπώαγδην ἐρύων, μινωεικέα δάττα κυχήσας.

ἀλλ' ὅτε μιν πολέμοιο περιστῆνωσι Φάλαγγες
 πάντοθεν, ἀμφὶ δὲ μιν σίφ' μέγα κυκλώσωνται,
 ἀὴ τότε οἱ καὶ μόχθος ὑπὸ φρένα δῆται ἤδη 570
 ἔγνω δ' αἰσῶν ὄλεθρον ἀπειρεσίους ἐνὶ μῆν
 ἐρχθεῖς δυσμενέεσσι, πόνος δ' ἀναφαινίηαι ἀλκῆς,
 αἰ μὲν γὰρ λυσσηδὸν ἀολλέες ἀμφιχυθεῖσαι.

δελφῖνος μελέεσσι, βίην ἐνέρεισαν ὀδόντων·
 πάντα δὲ πρίξι, καὶ ἄτροποι ἐμπεφύασι, 575
 πολλαὶ μὲν κεφαλῆς δεδραγμέναι, αἱ δὲ γενεῶν
 γλαυκῶν, αἱ δὲ αὐτῆσιν ἐνὶ πτερύγεσσι ἔχουσαι·
 πολλαὶ δὲ ἐν λαγόνεσσι γένυν πῆξαντο δαφοινήν·
 ἄλλαι δὲ ἀκροτάτην ἔρην ἔλον· αἱ δὲ ὑπὲρνεθε
 νηδύν· αἱ δὲ ἄρ' ὑπερθεν ὑπὲρ νώτοιο νέμονται· 580
 ἄλλαι δὲ ἐκ λοφῆς, αἱ δὲ αὐχένος ἠώρηται.
 αὐτὰρ ὁ παντοίοισι περιωληθῆς καμάτοισι
 πόντον ἐπαγίξει, σφακέλω δὲ οἱ ἔνδον ὄρεχθεῖ
 μαινομένη κροδίη, φλεγέθει δὲ οἱ ἦτορ ἀνίη·
 πάντα δὲ θρώσκει, καὶ ἐλίσσειαι ἀκριτα θυῶν, 585
 παφλάζων ὀδύνησι· κυβισπητῆρι δὲ εἰκῶς
 ἄλλοτε μὲν βαθὺ κῦμα διατρέχει ἤυτε λαίλαψ,
 ἄλλοτε δ' ἐς νεάτην φέρεται βρύχαι, πολλάκι δ' ἄλμης
 ἀφρον ὑπερθρῶσκων ἀναπαλλεται, εἴ ἔ μεθίη
 ἔσμος ὑπερφιάλων νεπόδων θρασύς. αἱ δ' ἀλίαςοι 590
 ἔ τι βίης μεθιάσιν, ὁμῶς δὲ οἱ ἐμπεφύασι,
 καὶ οἱ δυομένω τε μίαν δύνασι κέλευθον·
 αὐτίς δὲ ἀνθρώσκοντι σὺν ἔξαλοι αἴσσχων
 ἐλκόμεναι. φαίης κε νέον τέρας Ἐνοστιγαίω
 τίχθεσθαι δελφῖσι μεμιγμένον ἢ δὲ ἀμίησιν· 595
 ἴσθε γὰρ ἀργαλήν ξυνοχὴν πεπέδηται ὀδόντων.
 ὡς δὲ ὅταν ἰπτήρ πολυμήχανος, ἔλκος ἀφύσσων
 οἰδαλέον, τῷ πολλὸν ἀνάσσιον ἔνδοθεν αἷμα
 ἐνέμεται, διεράς τε γοαῖς κυανόχροα λίμνης
 ἐρπετὰ τειρομένοιο κατὰ χροὸς ἐσηριξε 600
 δαίνυσθαι μέλαν αἷμα· τὰ δὲ αὐτίκα γυρωθέντα
 κυρτέται, καὶ λυθρὸν ἐφέλκεται, ἔσθ' ἀνίησιν,
 εἰσόκεν αἰμοβαρῆ ζωρὸν ποτὸν αὐ ἐρύσαντα
 ἐκ χροὸς αὐτοκυλισα πέση μεθύσιν ὁμοία·
 ὡς ἀμίαις ἔ πρόθε χαλαῖ μίνος, εἰσόκε σάρκα 605
 κενήν, ἣν ποτ' ἔμαρψαν, ὑπὸ σόμας δαιτρύσανηαι.
 ἀλλ' ὅτε μιν προλίπωσιν, ἀκατανύση δὲ πόνου·

δελφίς, δὴ τότε λύσσαν ἐσάψαι ἠγητῆρα
 χρωμένον· κουρὴ δ' ἀμίας ἀναφαίνεται ἄτη.
 αἱ μὲν γὰρ Φεύγουσιν, ὃ δ' ἐξόπιθεν κεραΐζων, 610
 εἶδόμενος πρῆστῆρι δυσηχεί, πάντ' ἀμαθύει
 δάπτων ἐμμενέως, κατὰ δ' αἵματι πόντον ἐρεύθει
 αἰχμάζων γενέεσσι, παθῶν δ' ἀπετίσατο λάβην.
 ὦδε καὶ ἐν ξυλόχοισιν ἔχει Φαίτις ἀγρευτῆρων
 θῶας ὑπερφιάλως ἔλαφον περιποποπύεσσαι 615
 ἀγρομένους. οἱ μὲν γὰρ ἐπαύγθην γενέεσσι
 σάρκας ἀφαρπάξουσι, καὶ ἀστιχύτιο Φόνοιο
 θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν· ὃ δ' ἀχαλώων, ὀδύνησι
 βεβουχῶς, ὀλοῆσι περίπλεος ὠτειλῆσιν,
 ἄλλοτ' ἐπ' ἀλλοίων ὀρέων διαπαλάσσεται ἄκρας. 620
 οἱ δέ μιν ἔλειπασιν, αἰεὶ δέ οἱ ἐῖγυς ἔπονται
 ὠμησαί, ζῶν δὲ διαρταμέοντες ὄδῃσι
 ῥινὸν ἀποσχίζουσι, πάρα δ' ἑθανάτοιο κυρῆσαι,
 δαῖτα κελαινοτάτην τε καὶ ἀλγίστην πονέοντες.
 ἀλλ' ἦτοι θῶας μὲν ἀναιδέες ἔτιν' ἔτισαν 625
 ποιήν, ἐκ δ' ἐγέλασαν ἐπὶ Φθιμένοις ἐλάφοισιν·
 θαρσαλέαι δ' ἀμίας τάχα κύντερα θήρισαντο.
 Δελφίνων καὶ κείνο πανέζοχον ἔργον ἀκίων
 ἠγασάμην. τοῖς δ' εὐτ' ἂν ἀλέθριος ἐῖγυς ἵκηται
 νῆσος ἀταβήρη, τῆς δ' ἔλαβεν, ἀλλ' ἐδάησαν 630
 τέρμα βίβη· πέλαγος δὲ καὶ εὐρέα βένθεα λίμνης·
 Φεύγοντες κέφαισιν ἐπ' αἰγιάλοισιν ἐκέλσαν,
 ἐνθ' ἀποπνεύουσι, καὶ ἐπὶ χθονὶ μοῖραν ἔλοντο,
 ἄφρα τις ἢ μερόπων ἱερὸν τροχὸν Ἐννοσιγαίης
 κείμενον αἰδέσσαιτο. χυτῆ δ' ἐπὶ θινὶ καλύψου, 635
 μνησάμενον· Φιλότητος ἐηθέος, ἢ ἐ καὶ αὐτῆ
 βρασσομένη ψαμάθοισι δέμας κρύψει θάλασσαν.
 μηδὲ τις εἰναλίαν ἐσίδαὶ νέκυν ἠγητῆρα,
 μηδὲ τις αἰχμομένω περ ἐνὶ χροὶ λωβήσασατο
 δυσμενέων· ἀρετῆ δὲ καὶ ὀλυμμένοισιν ὀπῶδε 640
 καὶ κράτος, ἐσὶ ἠχύναν ἐὼν κλέος ἐδὲ θανόντες.

Κεσρέα δ' ἐν πάντεσσιν ἀλὸς νεπώδεσσιν ἀκῆα
Φέρβειν πρητύατον τε δικαιοτάτον τε νόημα.

μῆνοι γὰρ κεσρήες ἐνήεες εἰδ' ὁμόφυλον,
ἔτε τιν' ἀλλοίης γενεῆς ἀπο πημαίνεσιν,

645

εἴτε ποτε ψαύεσιν ὑπὸ σῶμα σαρκὸς ἐδάδῃς,
εἴδ' ὄνε λάτρεσιν· ἀπημοσύνη δὲ νέμονται
αἵματος ἀχρωῖοι καὶ ἀκηδέες, ἀγνά γενέθλα.

Φέρβονται δ' ἢ χλωρὸν ἀλὸς μνίον, ἢ καὶ αὐτὴν
ἰλὺν, ἀλλήλων τε δέμας περιλιχμάζεσι·

650

τῆνεκα καὶ τιν' ἔχουσι μετ' ἰχθύσι τίμων αἰδῶ.
εἰ γὰρ τις κείων νεαρὸν τόκον, οἷα καὶ ἄλλων,
σίνεται, ὠμοφάγων δὲ βίην ἀνέχεσιν ὀδόντων.

ὡς αἰεὶ μετὰ πᾶσι δίκης προσθήια κείται...

αἰδοίης· πάντη δὲ γεράσμιον ἦρατο τιμῆν.

655

οἱ δ' ἄλλοι μάλα πάντες ὀλέθριοι ἀλλήλοισιν
ἔρχονται, τὸ καὶ ἔπειτ' ἐσόψεται ὑπνώοντας
ἔλλοπας, ἀλλ' ἄρα τοῖσι καὶ ὀμμαῖα καὶ νόος αἰὲν
ἐγρήσσει παναύτωνος· ἐπεὶ τρομέουσι μὲν αἰεὶ
Φέρτερον ἀντιώοντα, χρεσιότερος δ' ὀλέκεσι.

660

μῆνον δ' ἔπειτε φασὶν ἀγὰ κνέφας ἀσπασίης
εἰς ἄγρην πεσέειν ἀπᾶλὸν σκάρον, ἀλλὰ πρὸ ὕπνου
ἐννύχιον κοίλοισιν ὑπᾶσι κευθμῶσιν ἰάνειν.

Οὐ μέντοι τόδε θαῦμα δίκην ἀπᾶνευθε θαλάσσης
καιεταίειν. εἰ γὰρ τι πάλαι πρὸς βερα θαλάσσης

665

εἴδ' ἐμετὰ θνητοῖσιν ἔχε θρόνον· ἀλλὰ κηδοίμαί
δυσκέλαδοι, καὶ θῆρος Ἀρης, Φησιμίβροτος Ἀτη,
μαῖά τ' ἐρικλαύτων πολέμων Εἰρις ἀλγυσίδωρ,

ἔφλεγον ἡμερίων δειλὸν γένος· εἴδ' ἐτι θηρῶν
κεκριμέναι πόλιες μερόπων ἔσαν, ἀλλὰ λεόντων

670

αἰνότεραι πύργους τ' εὐτείχεας ἠδὲ μέλαθρα
νηῆς τ' ἀθανάτων εὐώδεις αἵματι Φωτῶν
κατωνῶ τ' αἰθαλόεντι κατεῦπον Ἡφαίσιο·

εἰσόκε βασιομένην γενεὴν ἄκλειρε Κρονίων,

ὕμιν δ' Ἀινειάδῃσιν ἐπέτρεπε γαῖαν ἀνάψας.

675

Ξανόμενος· ξανθαὶ δὲ παρ' ἠϊόνεσσι ἐτ' ὄχθαι
λύθρω ἐρευθιόσσι Τυφασίων ἀλαλητῶν. 25

Ἑρμεία κλυτόβραχε, σὲ δ' ἔξοχον ἰλάσκειν
ἰχθυόλοιο· τῶ καὶ σε σὺν ἀγραίοισιν αὐσας
δαίμοσιν, εὐθήροιο μετὰ κλέῃ ἔρχομαι οἴμης.

Πρῶτα μὲν ἀσπαλιῆι δέμας καὶ γυῖα παρῆν
ἄμφοτερον καὶ κρατῶν καὶ ἄλκιμα, μῆτε τι λίην 30
πίονα, μῆτε τι σαρκὶ λελειμμένα· δὴ γὰρ ἀνάγκη
πολλάκι μιν κρατεροῖσιν ἀνελκομένοισι μάχεσθαι
ἰχθύσιν, οἷς ὑπέρωπλον ἐνὶ θένος, εἰσόκεν ἄλμης
μητρὸς ἐν ἀσκόνησιν ἐλισσόμενοι δονέωνται·

χρεῶ δ' ἐκ πέτρης τε θορεῖν, πέτρην τ' ἀνορθῆσαι 35
ρήιδῶς· χρεῶ δὲ πόνος βυθίοιο ταθέντ' ἔ
ρίμφα διίχνησθαι δολιχὸν πόρον, ἔς τε βάθιστα
δύναι, καὶ μίμοντα μετ' οἰδμασιν, ὡς ἐπὶ γαίης,
δηθύνειν ἔργοισι πονεόμενον, οἷς ἐνὶ πόντῳ
ἄνδρες ἀεθλεύουσι ταλάφρονα θυμὸν ἔχοντες. 40

Ψυχὴν δ' ἀσπαλιεύς πολυπατάβαλος ἠδὲ νοήμων
εἶη· ἐπεὶ μάλα πολλὰ καὶ αἰόλα μηχανώνεται
ἰχθύες ἐσκύρσαντες ἀνωίσοισι δόλοισι·
τολμήεις δὲ μάλις καὶ ἄτρομος, ἠδὲ σαόφρων
εἶη, μηδ' ὑπὸν Φιλέοι κόρον· ὄξυ δὲ λεύσοιο 45
ἐγρήσσων κραδίη τε καὶ ὄμμασι πεπρωμένοισιν·
εὐ δὲ φέροι καὶ χειμῶ Διὸς, καὶ δίψιον ὄρη
σειρίξ· ἱμεῖροι δὲ πόνων, ἐραοὶ δὲ θαλάσσης.
ᾧδε γὰρ εὐάγρης τε καὶ Ἑρμεία φίλ' εἶη.

Θῆρη δ' ἐσπερήν μιν ὀπωρινῆσιν ἐν ὥραις 50
καρτίστη τελέθει, καὶ ἑωσφόρος εὐτ' ἀνατέλλῃ·
χειμάτι δ' ἠελίοιο βολαῖς ἅμα κιδναμένῃσι
σέλλεσθαι· πᾶν δ' ἡμᾶρ ἐν εἵαρι τηλεθῶντι
ἀγραις παντοίησιν ὀφέλλεται, ἡμ' ἅπαντες
ἔλλοπες ἠϊόνεσσι ἐφέστιοι ἐσγυῖι γαίης 55
ἔλκονται τεκέων τε μόγῳ, δίψῃ τ' ἀφροδίτης.

Αἰεὶ δ' εἰς ἄνεμον παπαινέμεν, ὅς κεν ἄησιν
ἦται, εὐδίων, μαλακῆν ἅλα κῆφᾶ κυλίνδων.

λάβρος

λάβρας γὰρ τρομέουσι καὶ ἐχθαίρουσιν ἀήτας
 ἰχθύες, ἔσθ' ἐθέλουσιν ὑπὲρ ἄλλα δινεύεσθαι· 60
 εὐκραεῖ δ' ἀνέμῳ περιδῆξι· ἴσεται ἄγρη.

πάντες δὲ πνοιῆσιν ἐναντία καὶ ροθίοισι
 πλώτες ἄλως θύουσιν, ἐπεὶ σφίσι ὧδε κέλευθ'·
 ῥηϊτέρη σείχουσιν ἐπ' ἠόνας, ἔσθ' ὑπ' ἀνάγκης
 ἐξόπιθε ῥιπῆσιν ἐλαυνόμενοι μογέουσιν. 65

ἀλλ' ἀλιεὺς σέλλοιτο, λίνον πνοιῆσι πετάσσας
 ἕριον, ἐς βορέην μὲν, ἐπὴν νότος ὑγρὸν ἄησῃ·
 ἐς νοτίην δὲ θάλασσαν, ἐπεγομένεσθαι βορέαο·
 εὖρε δ' ἰσαμένιοι, ποτὶ ζεφύροιο κέλευθα·
 πρὸς δ' εὖρον ζεφύρος φορέει σκάφος. ὧδε γὰρ ἐσμὸι 70
 ἄσπαστοι ἀντήσουσι, καὶ εὐβολ' ἔσεται ἄγρη.

Τέτραχα δ' εἰναλῆς θήρης νόμον ἐφράσσαντο
 ἰχθυόλοιοι. καὶ τοὶ μὲν ἐπ' ἀκίχροισι γάνυνται·
 τῶν δ' οἱ μὲν δονάκεσιν ἀναψάμενοι δολιχοῖσιν
 ὀρμηὴν ἰσπασίον ἐπὶ λοκὸν ἀγρώσασιν· 75

οἱ δ' αὐτὰς θώμιγγα λινόσροφον ἐκ παλαμάων
 θησαύμενοι πέμπουσιν· ὁ δ' ἢ καβέτοισι γέγηθεν,
 ἢ ποδνακίχροισιν ἀγάλλεται ὀρμηῆσι.

δίκρυα δ' αὐτ' ἄλλοισι μέλει πλέον ἐντύνεσθαι,
 τῶν τὰ μὲν ἀμφίβλητρα, τὰ δὲ γριφοὶ καλέονται, 80
 γάγγαμά τ', ἢ δ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγήναι·
 ἄλλα δὲ κικλήσκουσι καλύμμαθα, σὺν δὲ σαγήναις
 πέζας, καὶ σφαιρῶνας ὀμῆ, σκαλίον τε πᾶναγρον·

μυρία δ' αἰόλα τοῖα δολορράφειων λῖνα κόλπων.
 ἄλλοι δ' αὐτὸ κύρτοισιν ἐπὶ φρένα μάλλον ἔχουσι, 85
 κύρτοις, οἱ κνώσσοντας ἐς ἠύφορναν ἀνακίτας
 εὐκλήεις· βαιῶν δὲ πόνω μέγα κέρδ' ὁπῆδει·

ἄλλοι δ' ἐτάξουσι ταυγλώχινι τριαίνῃ
 ἔλλοπτας, ἐκ χέρου τε, καὶ ἐκ νεός, ὡς ἐθέλουσι.
 τῶν πάντων καὶ μέτρον ὅσον καὶ κόσμον ἐκάσθαι 90
 ἀτρεκέως ἴσασιν, ὅσοι τὰδε τεκλαίνονται.

Ἰχθύσι δ' ἐκ ἄρα μῆνον ἐπ' ἀλλήλοισι νόημα
 πυκνὸν ἔην, καὶ μῆτις ἐπίκλωσ', ἀλλὰ καὶ αὐτὰς

πολλάκις ἐξαπάτησαν ἐπίφρονας ἀγρευτῆρας,
καὶ Φύγον ἀγκίστρων τε βίας, λαχόνας τε πικράγων, 95
ἤδη ἐνιχόμενοι, παρὰ δὲ Φρένας ἔδραμον ἀνδρῶν,
βελῆ νικήσαντες, ἄχος δ' αἰλιεύσι γέροντο.

Κεσρεὺς μὲν πλεκίῃσιν ἐν ἀγκοίησι λίνιοι
ἐλόμει⊕, δόλων ἔτι περιδραμον ἠγνοίησεν.
ὄψι δ' ἀναθρόσκει, λελιμμέν⊕ ὕδατος ἄκρη, 100

ἔρθός ἀνασπένδων ὅσπον δένος ἄλματι κέφω
ἄρμησαι, βελῆς δὲ σαόφρονος ἔκ ἐμάτησε.
πολλάκι γὰρ ῥιπῆσι καὶ ὕσπατα πείσμαθα Φελλῶν
ῥηθίδως ὑπερᾶλτο, καὶ ἐξήλυξε μόροιο.

εἰ δ' ὄγ' ἀνορμηθεὶς πρῶτον γόλον, αὐτίς ὀλιδιῆ
ἐς βρόχον, ἔκ ἐτ' ἐπαίεια βιάζεται, ἔδ' ἀνορξεί,
ἀχνύμενος· πείρη δὲ μαθῶν ἀποπαύεται ὄρμηξ.
ὡς δ' ὅτε τις νέσω πολυκηθεί δηρὸν ἀλύων,
ἤδη λοιπίδιον ἤμαρ ὀρώμεν⊕ ἐγγύθι πότμη,
πρῶτα μὲν ἱμεύρων τε καὶ ἱέμεν⊕ βιοτόιο 110

πάντα μάλ' ἠπῆρσιν ἐφέσπαται, ὅσσα κέλονται
ῥέζων· ἀλλ' ὅτε κῆρξ ἐπικρατέεσιν ἀφυκίλοι
αἶδος, ἔχ οι' ἔπειτα μέλες βίη, ἀλλὰ ταιυοθεῖς.
κεῖται ἐπιτρέψας θανάτω κεκαφῆτοτα γυῖα·
ὡς ἄρα καὶ κεσρεὺς ἐδάη τέλος οἶον ἰκάνει, 115

κεῖται δὲ προπεσῶν, μίμνων μόρον ἀγρευτῆρος.
Μύραιναι δ' ὅτε κέν ποτ' ἐνικλήξωσι λίνιοισι,
διζόμεναι βρόχον εὐρὺν ἐν ἔρκει δινεύονται,
τῆ δὲ διαίγδην, ὀφίων νόμον, ὄρμηθεῖσαι·
πᾶσαι ὀλιδιηροῖσι διεξέπασον μελέεσσιν. 120

λάβραξ δὲ πλερύγεσσι διὰ ψαμάθοιο λαχίνας
βόθρον, ὅσον δέξασθαι ἐὸν δέμας, ἠὲτ' ἐς εὐνήν
ἐκλήθη. καὶ τοὶ μὲν ἐπ' ἠίονας κατάγχεσι
δίκυσον ἀσπασίηες· ὁ δ' ἰλυῖ κείμεν⊕ αὐτάς·
ἀσπασίως ἤλυξε, καὶ ἐκφυγεν ἄρκυν ὀλέθρα· 125

τοῖα δὲ τεχνάζει καὶ μορμύρος, εὐτ' ἂν ἐς ἀγορῆν
φράσσηται προπεσῶν, ὁ δὲ δύνεται ἐν ψαμάθοισι·
λάβραξ δ' ἀγκίστροιο τυπῆεις εὐκαμπάεος αἰχμῆ,

ὕψος ἀναθρόσκων κεφαλὴν ἀζηχῆς ἐρείδει
αὐτῇ ἐν ὀρμῇ βεβημένους, ὄφρα οἱ ἔλκῃ
εὐρύτερόν τε γένηται, ἰδ' ἀγκίστροιο φύγησι. 130

Τοιαῖα καὶ ὄρκυνοι μεγαλήτεες ἐφράσσαντο.
εὐτε γὰρ ἀσπάζωσι γένυν γναμπαῖοιο δόλοιο,
ρίμφοα τιταινόμενοι νεάτην ὑπὸ βυσσὸν ἵενται,
χεῖρα βιαζόμενοι θηρήτορος· ἦν δ' αἰνύσωσιν 135
ἐς πέδον, αὐτίκ' ἔπειτα κάρη θείοντες ἐς ἕδας
ὠτειλῇ ἔρρηξαν, ἀπὸ πάλυσι δ' ἀκωκῆν.

Ἄλλ' ὅπῳ ταν καβέτοισι πελωριοι ἀμφιχάνωσιν
ιχθύες, οἷα βοῶν τε πέλει προβάτων τε γένεθλα,
ἢ βατίς, ἢ καὶ ὄνων νεθρὸν γένος, ἔκ ἐβέλων 140
ἔσπεσθαι, ψαμάθοισι δ' ἐπὶ πλατῦ σῶμα βαλόντες,
ἀθροοὶ ἐμβαρούθησι, μόγον θ' αἰλιῶσιν ἔθηκαν·
πολλάκι δ' ἐξώλιον αἰὼ ἀγκίστροιο λυθίντες.
λαιψηραὶ δ' ἀμίαι, καὶ ἀλώπεκες, εὐτ' ἂν ἔχωνται,
εὐθὺς ἀνασπύδωσιν ὑποφθαδὸν, αἴψα δὲ μίσσην 145
ὀρμῆν ὑπ' ὄδωσι διέτμαγον, ἢ καὶ ἀκρας
χαίτας· τῆνεκα τῆσιν ἐχαλκεύσανθ' αἰλιῆς
καυλὸν ἐπ' ἀγκίστρῳ δολιχώτερον, ἄρκος ὀδόντων.

Ναὶ μὴν καὶ νάρκη σφέτερον νόον ἔκ ἀπολιώται,
πληγῇ ἀνιάζουσα· τιταινομένη δ' ὀδύνησιν, 150
ὀρμῇ λαγόνας προσπύσσεται· αἴψα δὲ χαίτης
ἰσπυγῆς δονακός τε διέδραμεν, ἐς θ' αἰλιῃ
δεξιτερὴν ἔσκηψε φερώνυμον ἰχθύος ἄλγῃ·
πολλάκι δ' ἐκ παλάμης κάλαμος φύγεν, ὅπλα τε θήρης.
τοῖος γὰρ κρύσαλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρὶ. 155

Σηπῖαι αὖ ταῖσι δολοφροσύνησι μέλονται.
ἔσι τις ἐν μήκωσι θόλῃ κείνησι πεπηγὼς
κυάνεος, πίσηςσιν ὀνοφρωτέρος, ἀχλύος ὑγῆς
φάρμακον ἀπρωτίστων, ὅ τε σφίσιν ἀλκαρ ὀλέθρου
ἐντρέφεται. τὰς δ' εὐτ' ἂν ἔλη φόβος, αὐτίκα κείνῃ 160
ὀφθαλμίας ραθάμιγας ἀνήμεσαν, ἀμφὶ δὲ πόντε
πάντα πέριξ ἐμίγη καὶ ἡμάλθυε κέλευθα
ἰχώρ ἀχλυόεις, ἀνὰ δ' ἔτραπε πᾶσαν ὀπωπῆν·

αἰ δὲ διὰ θολούεντο ἄφαρ φεύγουσι πέρισι
 ῥηιδίως, καὶ φῶτα, καὶ εἴποθι φέρτερον ἰχθύν. 165
 ταῖς δ' ἴσα τεχνάζουσι καὶ ἠερόφοιτα γένεθλα,
 τευθίδες· ἐδ' ἄρα τῆσι μέλας θάλος, ἀλλ' ὑπερευθής
 ἐντρέφεται, μήτιν δὲ πανεῖκελον ἐντύνονται.

Τοίοις μὲν φρονέουσι νοήμασιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 ὄλλυται πυκνήσιν ἐπιφροσύναις ἀλιήων. 170

τῆς μὲν δὴ πελάγεσιν ἐν ἠλιβάτοισι θεόνας
 ῥηιδίως ἐρύουσι· ἐπεὶ σφίσιν ἔτι νόημα
 ποικίλον. ἤδη γὰρ τις ἐπέσπασε καὶ κραμύουσι,
 γυμνοῖς τ' ἀκίςραισιν ἐλών πελαγόςροφον ἰχθύν.
 ὅσσοι δ' αὖ γαίης ἀλιερκέος ἄγχι νέμονται, 175

τοῖσινδ' ὀξύτερος πέλεται νόθος, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
 βαιοὶ μὲν καρῖσιν ἀφαιροτέρας ἐρύονται,
 τευθίδος ἢ θυσάνοις, ἢ καρκίνω ἱμφιχανόντες,
 καρκινάσι τ' ὀλίγησι, καὶ εἰ κρέας ἀλμυρὸν ἄποισ,
 πετραίαις θ' ἐλμίσι, καὶ ὅ τι τοι ἄγχι παρείη. 180
 ἰχθυόεν· βαιὸς δ' ἐπὶ μείζουσιν ὠπλίζοιο.

θεῖανοις γὰρ μαργᾶντες ἐπισπυρόουσι ὄλεθρον.
 ἢ γὰρ αἰεὶ πλωτῶν σιφλὸν γένος ὑγρά θεόντων.
 θυόνων μὲν κορακίνος ἄγει, λάβρακα δὲ καρῖς
 πικαλή· χάνιθ' δὲ φίλον φάγροισι δέλετρον· 185
 καὶ βῶκες συνόδοι, καὶ ἰσπύροισιν ἕλοι·

τοῖσινδ' ὀρθὸν ἐπέσπασε, καὶ ἐσπασε κερρίδα πέριθ·
 μαινίδι δὲ χρύσοφρος ἀνέλκεται· αὐτὰρ ἀνιγρᾶι
 μύραιναι μετὰ σάοκας ἐπειγόμεναι φορέονται
 πηλυπόδων· ὅσσοι δὲ δέμας περίμετρον ἔχουσι, 190

θυόνων μὲν κάλλιχθος ἰαίνεται, αὐτὰρ ὀνίσκοις
 ὄρκυθ', λάβρακα δ' ἐπ' ἀνβή ὠπλίζοιο·
 ἰσπύρον ξιφίη, γλαυκῶ δ' ἐπὶ κερρέα πέριθ·
 ἀλλὰ δ' ἀλλοίην γενεὴν ἐπιτεχνάζοιο,

κρέσσονι χειροτέμνῃ, ἐπειθὲ μάλα πάντες ἔασιν. 195
 ἀλλήλοισ φορέθ' τε φίλη, καὶ λίχνηθ' ὄλεθροθ'.
 εἰς ἐδὲν λιμοῖο κακώτερον, ἐδὲ βαρείης
 χατέρος, ἢ κρατέει μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ἀπηνής.

καὶ χαλεπῇ δέσποινᾳ συνέσιος, ἔποτε δασμῶν
ληθομένη, πολλὰς δὲ παρασφήλασα νόοια 200

εἰς αὐτὴν ἐνέηκε καὶ αἰχέσιν ἐγκατέδησε·
γαστήρ δὲ θήρεσσι καὶ ἐρπυσηῆσιν ἀνάσσει,
ἠερίης τ' ἀγέλησι, τὸ δὲ πλεόν ἐν νεωόδεσσι
κάρτος ἔχει· κείνοισ γὰρ αἰεὶ μόνος ἔπαλεο γαστήρ.

Ἀνθίων δὲ πρῶτος περὶ Φρονα πύυβη θήρη, 205
οἷν ἡμετέρης ἐρικυδέῃ ἐντύονται.

πάτρης ἐναετῆρες ὑπὲρ Σαρπηδόνοσ ἀκρον·
ὅσσοι δ' Ἑρμεία πολιν, ναυσίκλυτον ἄστυ
Κωρύκιον ναίεσι, καὶ ἀμΦιρύτην Ἐλεῦσαν.
πέτρασ μὲν κείνασ τεκμαίρεται ἐγγύθι γασίησ
ἴδοισ ἀνήρ, οἷσιν ὑπ' ἀνθίασ αὐλίζονται,
ἀντροΦυεῖσ; κευθμῶσι διαρρῶγασ θαμείεσσι· 210

δραὶ δ' ἀναπαλώσασ πινάκων ἐρηχέα τεύχεα
δέσπον ἐπικροτέων· πατάγω δ' ἐπιέρωπεται ἦτορ
ἀνθίων· καὶ πᾶσ τισ ἀνέδραμεν αὐτίκα λίμνησ,
παπῶλιάνων ἀκατόν τε καὶ ἀνέρα· τῶ δ' ἄρ' ἐτοίμασ
πέρκασ εὐθύσ ἦσιν ἐν οἰδμασιν, ἢ κορακίνεσ.
ἀσπασλιεύσ, πρῶτησ ὀρέγων ξενήτια Φορβήσ.
αὐτὰρ ὄγ' ἀρπαγῶνην κεχαρημένῃ εἰλαπινάζει· 215

δαῖτα Φίλην, σάει τε δολόΦρονα θρηπηῆρα· 220
ὡσ δὲ Φιλοξείνοιο μετ' ἀνέροσ οἰκία κέλσει
κλεινοσ ἀνήρ ἢ χειρόσ ἐν ἐργμασιν ἢ νόοια,
ἀσπασσίωσ δ' ὅ μιν εἶδεν ἐφέσιον, εὐ δὲ ἐ δῶροισ·
εὐ δὲ μιν εἰλαπινάεισ τε ΦιλοΦροσύκαισ τ' ἀγαπαάζει·

παντοίαισ· ἀμΦω δὲ γεγηθότεσ ἀμΦι τραπέζῃ 225
τέρπωνται κρητῆρῃ ἀμοιβαίοισ δεπᾶεσσιν·
ὡσ ὁ μὲν ἀσπασλιεύσ κεχαρημένοσ ἐλπαρῆσι
μειδιάα, δειπνοισ δὲ νέοισ ἐπιτέρπεται ἰχθύσ·
ἐνθεν ἔπειθ' ὁ μὲν αἰὲν ἐπημάτιῃ ποτὶ πέτρην

σέλλεται, ἔδ' ἀνήσιν ἐόν πόνον, ἔδ' ἀπολείπει 230
δαῖτα Φέρων· οἱ δ' αὐτίκ' ἀολλέεσ ἀμΦαγέρονται
δαιτυμόνεσ κατὰ χῶρον, ἄτε κλητῆρῃ ἀγούροσ·
αἰεὶ δὲ κλειάνεσσιν ἐτοιμοτέροισ τε παρίχει

Φορέην ἀρπαλέην· εἰδὲ σφισιν ἄλλα κέλευθα,
 εἰδὲ ἄλλαι κευθμῶνες ἐνὶ Φρεσίν, ἀλλὰ μένοντες 235
 αὐτῆ δηθύνησιν, ἄτε σταθμοῖσι νομῶν
 πῶσα χειμερίοισιν ἐν ἡμασιν αὐλίζονται,
 εἰδὲ ὀλίγον σηκοῖο λιλαϊόμενα προνέεσθαι.
 οἱ δὲ ὅτ' ἐσαβρήσωσιν ἀειρομένην ἀπὸ χέρσῃ
 σπεροχομένην τ' ἐλάταις ἀκάλον τροφόν, αὐτίκα πάντες 240
 ὄρθοι κατχαλῶντες ὑπεῖρ ἄλα δινεύοντες
 ἡμεροῖν παίξις, καὶ ἀντιῶσι τιήνη.
 ὡς δὲ ὅπῳτ' ἀπ' ἡνεοσσι φέρει βοσιν ὄρταλίχοισι
 μήτηρ, εἰαρινῆ Ζεφύρου προῖα ἴγελ' ὄρνις,
 οἱ δὲ ἀπαλὸν τρύζοντες ἐπιθρόσκῃσι καλιῆ 245
 γηθόσυνοι περὶ μητρὶ, καὶ ἡμίροντες ἐδῶδης
 χεῖλος ἀναπύσσῃσιν, ἄπαν δὲ ἐπὶ δῶμα λέληκεν
 ἀνδρὸς ξενοδόκοιο λίγα κλάξῃσι νεοσσοῖς·
 ὡς οὔγε φρεσὶ ἦρ' ἐναντίον ἐρχομένοιο
 γηθόσυνοι φράσκῃσι, χοροῖτύπων ὡς ἀνὰ κύκλον. 250
 τῆς δὲ ἀλιεύς βράμῃσιν ἐπασσυτέρῃσι λιπαίνων,
 χειρὶ τ' ἐπιψαύων, χειρὸς τ' ἀπὸ δῶρα τιταίνων,
 πρηῆναι φίλον ἦτορ· ἀφαρ δέ οἱ, ἦτ' ἀνακί,·
 πείθονται, καὶ χειρὸς ὅση νεύσει μύωπι,
 ῥίμφα διαίσσῃσιν· ὁ δὲ ἄλλοτε νηὸς ὄπιοθεν, 255
 ἄλλοτε δὲ πρόσσω, ποτὲ δὲ σχεδὸν ἠπείροιο
 πέμπωι δεξιτερῆν· τῆς δὲ εἶπει μῦτε πᾶϊδας
 ἀνδρὸς ἐπιφροσύνησι παλαισμοσύνης ἀνὰ χῶρον
 τῆ καὶ τῆ θύνοντας, ἐπίσκοπ' ἔνθα κελεύση.
 ἀλλ' ὅτε οἱ κομιδῆς μὲν ἄλις, θήρη δὲ μέληται, 260
 δὴ ρα τόθ' ὄρμην μὲν ἀναψάμενος χειρὶ λαίῃ
 ἔξεται, ἀγκίστρῃ δὲ βέλ' κρατερόν τε θοὸν τε
 ὄπωλιζει, καὶ τῆς μὲν ἀπώτραπτε χειρὶ κελεύων
 πάντας ὁμῶς, ἢ λαῶν ἐλῶν ἔρριψε καθ' ὕδωρ·
 οἱ δὲ ἐπὶ τῷ θύνησιν, οἴομενοι βόσιν εἶναι. 265
 τῶν δὲ ἕνα μῆνον ἔλεκῶεν ἀπώκρητον, ὄν κ' ἐθέλησι,
 θύσμορον, ὑσατίοισι κεχαρμένον ἔξοχα δειπνοῖς.
 ἀγκίστρον μὲν ὄρεξεν ὑπεῖρ αἰλός· αὐτὰρ ὄγ' αἴτην

καρπαλίμως ἤρωαξεν· ὁ δ' ἔσπασεν ἀμφοτέρῃσι
θερμὸς ἀνὴρ, ὠκέϊαν ἐλὼν καὶ ἐπίκλωτον ἄγρην. 270

λήβει δ' ἀνθίαν ἄλλων χορὸν· εἰ γὰρ ἰδὼνται
ἢ σμαραγὴν αἰῶσι δυταγρέος ἐλκομένοιο,
ἔκτι οἱ τόσα δειῖνα παρέσσεται, ὡς κεν ἴκοιτο
αὐτὶς ὑποτροπᾶδην, ἀπὸ δ' ἔπρυσαν ἐχθρήραυτες
καὶ κομιδὴν, καὶ χῶρον ὀλέθριον· ἀλλὰ τις εἴη 275

ἴφθιμος, κρατερῶς δὲ βησιάμενός μιν ἀνέλκοι,
ἢ καὶ δεύτερος ἄλλ' ἔφαπ' ἔειδω καμάτιοι·
ᾧδε γὰρ ἔφρονέοντες ἐν δαλομήχανον ἄτην,
αὐτοὶ πσιανθέντες εἰκότα πιαίνεσιν·
αἰεὶ δ' εὐτ' ἐβέλησα, παρέσσεται εὖστοχος ἄγρη. 280

Ἄλλοι δ' ἴφθιμα τε βίη καὶ κάοτεϊ γυῖαν
πειθόμενοι, μέγαν ἄλλον ἐπ' ἀνθίη ὀπλίζονται,
ἔ Φιλίην, ἔ σῖτα πονεύμενοι· ἀλλ' ἐς ἀκωκὴν
ἀγκίστρον σπαεύδουσι, καὶ ἠνορέη βιῶνται.

χαλκῆ μὲν σκληροῖο τετυγμέναν, ἢ ἐ σιδήρου 285
ἀγκιστρον πέλεται, διχὰ δὲ γλῶχίνες ἔχουσιν
ἀμφίδουμοι μέγα πῦσμα λινοσροφον, ἀμδι δ' ἄρ' αὐτῶ
λάβρακα ζῶντα παρήλασαν, εἰ σφι παρήϊ·
εἰ δὲ θάνη, τάχα οἱ τις ὑπὸ σῆμα θῆκε μόλιθον,
δελφῖν' ὃν καλέουσιν· ὁ δὲ βριθοντι μολιθῶ 290

κεύει τ', ἀγκλίνας τε κάρη, ζῶντι εὐοικίως·
θῶμιγξ δὲ κρατερὴ τε καὶ εὐπλοκος· ἀλλ' ὅτε δῶπον
ἀνθίαι εἰσαίοντες ἀναθρέξουσι θαλάσσης,
ἄλλοις μὲν μέλειαι κώπης πόνος· αὐτὰρ ὄγ' ἀκρης
ἐκ πρύμνης αἰνεὺς δόλον ἀγκύλον εἰς ἅλα πέμπει, 295

ἢ ἀναδινεύων· οἱ δ' αὐτίκα πάντες ἔπονται·
ἠὲ τε, καὶ φεύγοντι δεδορκότες εἴκελον ἰχθυῖν,
σπαεύδοντες μετὰ δαῖτα παραφθαδὸν αἰσπασιν
ἀλλήλων· φαίης κεν ἐπ' ἀνέρα δῆϊον ἀνδρα

γένατ' ἐλαφρίζεν πεφοθημένιον· αἱ δ' ἄρα νίκης 300
ἐδολῆς ἡμείρουσιν· ὁ δ' ἔξοχον ὃν κεν ἴδηται
ἀσπασαλιεύς, τῶ δαῖτα παρέχεθεν· αὐτὰρ ὁ λάβρωσ
δῶρα χανῶν δυσάδωρα μετέδραμμ· ἔνθεν ἔπειτα

ἀλκὴν ἀμφοτέρων θήσεται, οἷ⊕ ἀεὶ λ⊕
 μαρναμένων, ἀνδρὸς τε καὶ ἰχθύος ἔλκομένοιο. 305
 τῆ μὲν γὰρ θεναροὶ τε βραχίονες, ἠδὲ μέτωπα,
 ὤμοί τ', αὐχένιοι τε παρασφύριοι τε τένοντες
 ἀλκῇ κυμαίνεσσι, καὶ ἠγορέη τανύονται.
 αὐτὰρ ὄγ' ἀχαλῶν ὀδύνης ὑπο μαίνεται ἰχθύς,
 ἔλκων αὖ ἐρύοντα, βιώμεν⊕ εἰς ἄλα δῦναι, 310
 ἄσπαστα μαιμώνων. ὁ δὲ κέκλεται ἀνδρας ἑταίρους
 ἐμπαῖπτεν ἐλάτῃσι· διακομένης δ' ἀκάτοιο,
 ἐμπαλιν ἐκ πρύμνης ὄλ⊕ ἔλκεται ἰχθύος ὀρμηῇ
 κλάζει δ' ὀρμηῇ, χειρὸς δ' ἀπολείβεται αἷμα
 προμένης· ὁ δ' ἀρ' ἔτι βαρὺν μεθήσιν ἀγῶνα. 315
 ὡς δὲ δῦα μεμαῶτες ὑπερβῆσι ἀνέρες ἀλκῆν,
 ἀμματ' ἐπ' ἀλλήλοισι τιτανόμενοι βιόωνται
 ἐλκῦσαι, ῥιπῆσιν ὀπιδοφόροις ἐρύοντες·
 θηρὸν δ' ἀμφοτέροι καμάτων ἴσα μέτρα φέροντες
 ἐμμενέως ἔλκεσσι, καὶ ἐμμενέως ἐρύονται· 320
 ὡς τοῖς, ἰχθυόλω τε καὶ ἰχθύϊ, νεῖκ⊕ ὄρωρε,
 τῆ μὲν ἀπαΐξαι, τῆ δ' ἔλκεμεν ἠμείροντος.
 ἔ μιν μιν λείπασιν ἐν ἀλγεσιν ἰχθύες ἄλλοι
 ἀνθία, ἀλλ' ἐθέλγασιν ἀμνυμέν, ἐν δὲ οἱ αὐτῶ
 κῶστα βίη χρίματῃσι, καὶ ἐμπαῖπτεσιν ἕκαστος, 325
 ἀφρονες, ἔδ' ἐνόησαν ἐὼν τεύροντες ἐταῖρον.
 πολλάκι καὶ θάμιγχα λιλαϊόμενοι γενύεσσι
 ῥῆξαι, ἀμηχανόωσιν, ἐπεὶ σῶμα τοῖσιν ἄσπλον.
 ὄψε δὲ μιν καμάτω τε καὶ ἔλκεσι μοχθίζοντα,
 πυκναῖς τ' εἰρεσίῃσι βιώμεν⊕ ἔσπασεν ἀνήρ· 330
 εἰ δ' ἄρα οἱ καὶ τυλθὸν ὑπεΐξεται, ἔ μιν ἔπειτα
 ἐλκῦσει· τοῖον γὰρ ὑπερφίαλον θένος αὐτῶ.
 πολλάκι δ' ὄξ' ὑπὸ πῶρον ὑπὲρ ράχιν ἔτμαγε δάψας
 ὀρμηὴν, ἀπὸ δ' ἤξε λιπῶν κενὸν ἀγρευτήρα.
 ταῶν καὶ κάλλιχθυσ ἔχει θένος, ἠδὲ γενέθλη 335
 ὀρκύνων, ὅσσοι τε δέμας κητώδεις ἄλλοι
 πλάζονται· τοίοις δὲ βραχίουσιν ἀγρώσσονται.
 Ἄλλης δ' αὖ βρώμησι καὶ εἰλαπίνῃσι δολώσας
 ἀγρώσσει

ἀγρώσσει ἀλιεύς· ἀγαθὸς δὲ οἱ ἔσεται ἰχθύς
 κύνθαρος, ὃς πέτρῃσιν αἰεὶ λεωρῆσι γέγηθε. 340
 κύρτον δὲ πλέξαιο περιδρομον, ὅτι μέγιστον
 τεύχων, ἢ σπάρτοισιν Ἰθρήσι, ἢ ἐλύγοισι,
 ῥάβδος ἀμφιβαλῶν· λευρὴ δὲ οἱ εἴσοδος ἔσω,
 γαστήρ τ' εὐρυχανῆς· δέλεαρ δὲ οἱ ἔνδον ἐνείης
 πάλυπον ἐρωτυσὴν, ἢ κάραρον, ἐκ πυρὸς ἀμφω 345
 ὀψαλέες· κίση γὰρ ἐφέλκεται ἰχθύας εἴσω.
 ὦδε μὲν ἐντύνας πλεκλὸν δόλον, ἐγγυθὶ πέτρῃς
 δόχμιον ἀγκλίνοισι ὕφαλον λόχον· αὐτίκα δ' ὀδμή
 κύνθαρον ὀτρυνεὶ τε, καὶ ἴζεται ἔνδοθι κύρτις,
 ἔ μάλ' αὖ θαρσαλέος πρώτην ὁδὸν, ἀλλὰ τάχις αὖ 350
 δαισάμενος παλίνροστος ἀπέδραμεν· ἔθεν ἔπειτα
 κυρτεὺς μὲν κείνοισιν αἰεὶ νεοτερπέα Φορβὴν
 ἐντίθειαι· τὴς δ' αἰψὰ δυσάνυμτος ἐντὸς ἀγείρει
 γαστήρ· ἄλλος δ' ἄλλον ἀγει σύνδορπον ἐταῖρον.
 ἦδη δ' ἀτρομέοντες ἀολκῆες ἔνδοθι κύρτις 355
 ἀγρόμενοι πᾶν ἡμᾶρ ἐνήμενοι, ὥστε μέλαθρον
 κλησάμενοι, μίμνεσι, κακὴν δ' εὐραντο καλιήν.
 ὡς δ' ὅπῳτ' ὀρφανικοῖο μετ' ἠϊθέοιο μέλαθρον
 ἔτι σασοφροσύνησι μεμηλότες ἤλικες ἄλλοι,
 κλητοὶ τ', αὐτόμολοί τε, πανήμεροι ἠγερέθουσαι, 360
 κλήσιν αἰεὶ κείροντες ἀσημάνοιο δόμοιο,
 οἷα νέκς ἀνίησι χαλίφρονας ἀκρίτος ἦθη,
 ἐκ δὲ κακοφροσύνης ἰκέλην εὐραντο τελευτήν·
 ὡς τοῖς ἀγρομένοισι παραχρῆδὸν ἴσεται ἄτη.
 ἠνίκα γὰρ πολλοὶ τε καὶ εὐλιπέες τελέθουσι, 365
 δὴ τότε ἀνὴρ κύρτοιο περὶ σῶμα πῶμα καλύπτει
 εὐ ἀραρός· τὴς δ' ἔνδον ἐν ἔρκει πεπληγῶτας
 ὑσάτιον κνώσσοντας ἀνείρυσεν· ὀψὲ δ' ὄλεθρον
 φρασσάμενοι σπασίρασι, καὶ ἐκδύναι μεμάσσι,
 νήπιοι, ἔσθ' ἔτι κύρτον ὁμῶς εὐοικον ἔχουσιν. 370
 Ἀδμοσι δ' ἐπὶ κύρτον ὀπαρινὸν ὀπαλίζονται
 οἰσύνον, μέσσοισι δ' ἐν οἴδμασιν ὀρμίζουσι,
 νέρθεν ἀναψάμενοι τρητὸν λίθον εὐνασῆρα.

- Φελλοὶ δ' ὀχμάζουσιν ἄνω δόλον· ἐν δέ οἱ αἰεὶ
 τέσσαρας ἀκλαίως διερχὸς κάχληκας ἰεῖσι. 375
 τοῖς δὲ διανομένοισι περιτρέφεται γλαγόεσσα
 μύξα θαλασσαίη, τῆς ἡμέρῳ ἰχθύας ἔλκει
 βωμῆς, ἔτιδανῆς, λίχρον γένῳ· οἱ δ' ἀγέρονται
 κύρτον ἐπιπροθέοντες, ἐν ἀϊκίῳνης τε μένσιν·
 ἄδμωες δ' ὀρόωντες ἔσω κοίλοιο μυχοῖο 380
 ἀγρομένως, τάχα πάντες ἐπὶ σφίσιν ὠρμήθησαν
 δαιτὸς ἐελδομένοι· τῆς δ' ἔκλιχον, ἀλλ' ὑπόλοιπον
 ῥηθιδίως· οἱ δ' ἔτι, καὶ ἰέμενοί περ, ἔχουσιν
 αὐτίς ὑπεκδῦναι πλεκτὸν λόχον, ἀλλ' ἐτέροισι
 πῆμαλα πορσύνοντες ἐπὶ σφίσιν εὖρον ὄλεθρον· 385
 ὡς δὲ τις ἐν ξυλόχοισιν ὀρέσεται ἀγροιώτης
 θρηὶ πάγην ἤρτυεν, ἀπαγνεί δ' ἐνδοθι θυμῷ
 δῆσε κυνὸς σφίγγω ἀπο μῆδεα· τῆ δ' ὀδύνησιν
 ἠχῆεις ὀρυμαγδὸς ἀπώσσοι τιρομένοιο
 ἔρχεται, ἀμφὶ δὲ οἱ στένεται δρόος· ἡ δ' αἵεσσα 390
 πάραδαις ἰάνθη τε καὶ ἔσσυται, ἰχνῶ αὐτῆς
 μαιομένη· τάχα δ' ἴξε καὶ ἔνθορε, τὸν μὲν ἔπειτα
 ὑψὸς ἀναρπάζει κρυπτὸς δόλος· ἡ δ' ἐνὶ βοθρῷ
 εἰλείπεται προπεσῆσα, μέλει δὲ οἱ ἔκτετι δαιτὸς,
 ἀλλὰ φόβῃ· τῆ δ' ἔτις ὑπέκδυσις ἐστὶν ἐτοίμη. 395
 τοῖα καὶ ἄδμωες δειλοὶ πάθον, ἀντὶ δὲ φορβῆς
 πότμον ἐφωρμήσαντο, καὶ αἰδῶ ἔρκος ἀφυκτον.
- Καὶ μὲν τις θροίσσησιν ὁμῶς καὶ χαλκίσι ἀγρῶν,
 φράσσαι ὀπαρῶνῆν, καὶ λάρινον εἶλε, καὶ ἔθνη
 τραχέων, κύρτον μὲν ὑπὸ σπάρτοισιν ὑφῆνας 400
 εὐπαγέως, φρυκτῶν δ' ὀρόων ἐνεθήκατο μάζαν·
 ἄνω μυδαλέην εὐώδει, μίξε δὲ κῆρης.
 δάκρυον Ἀσσυρίης θειαντίδῳ, ἣν ποτε Φασί·
 πατρὸς ἐρασσαμένην δυσμήχανον ἔργον ἀνίσσαι,
 ἐλθεῖν τ' ἐς Φιλόπηλα, χολωσαμένης Ἀφροδίτης· 405
 ἀλλ' ὅτε μιν καὶ δένδρον ἐπῶνυμον ἐρρίζωσεν
 αἴσα θεῶν, γοάει τε καὶ ἦν ὀλοφύρεται ἄτην·
 δάκρυσσι δευομένη λέκλῃρε χάριν· ἥς ἐνιμίσγων

Φείον ὄπων, κύρτον μὲν ἐφορμίζει ροβίοισιν·
 ὀδημὴ δ' αἶψα θάλασσαν ἐπέδραμε λειριόεσσα, 410
 κυκλόσκησ' ἀγέλας πολυειδέας· οἱ δ' ἐδέπωνται
 πνοιῇ νηδυμῆ δεδονημένοι, ὠκα δὲ κύρτῳ
 πῖμπωλαται, ἀγρευτῆρι φέρων εὐθηρον ἀμοιβῆν.

Σάλπαι δ' ἰκμαλείοις μὲν αἰεὶ φύκῃσι μάλιστ'
 τέρπονται, κείνη δὲ καὶ ἀγρώσσονται ἰδαδῆ. 415

πλώει μὲν προτέροισιν ἐν ἡμασιν εἰς ἓνα χῶρον
 ἀσπαλιεύς, αἰεὶ δὲ μετ' οἰδμασι λᾶας ἴησι
 χερμάδας, αἰψάμενῳ περὶ φύκα τηλεθῶνται.

ἀλλ' ὅτε δὴ πέμπωπῃ μὲν ἰδῆ πόλον Ηοργένεια,
 σάλπαι δ' ἀγρόμεναι κείνον πόρον ἀμφινέμωνται, 420

τῆμος ἐπεντύνει κύρτε δόλον· ἐν δὲ οἱ εἴσω
 φύκῃσιν εἰλομένως λᾶας βάλεν, ἀμφὶ δὲ ποίας
 εἰναλίας σομίοισιν ἐδήσατο, τῆσι γάνυνται

σάλπαι τ', ἥδ' ὄσσοι βοτανῆφαγοὶ ἰχθυῆς ἄλλοι,
 οἱ τότε ἀγνερόμενοι ποίας φαγον· αὐτὰρ ἐπίεα 425

ἐς μυχὸν ἠέχθησαν· οἱ δ' αὐτίκα κύρτον ἀνέλκει
 ῥίμφα μεταπλώσας, σιγῇ δὲ οἱ αὐταὶ ἔργον,
 ἀνδράσι τ' ἀφθόγοισι καὶ ἀσμοράγοις ἐλάτῃσι.

σιγῇ γὰρ πάσῃσιν ὀφέλισμος ἐπλετο θήραις,
 ἔξοχα δ' ἐν σάλπῃσιν, ἐπεὶ μάλα τῆσι νόημα 430
 πῖοιαιλέον, πῖοιῃ δὲ πόνον δυάδῃρον ἔβηκαν.

Τρίγλης δ' ἔτινα Φημί χερσιότεροισιν ἰδαδαῖς
 τέρπεσθαι· πᾶσαν γὰρ ἄσιν ἀλός, ἣν κε κίχῃσι,
 φέρεσθαι, ἰμείρει δὲ δυσαιέος ἔξοχα δαιτός·

σώμασι δ' ἐκπαύλως ἐπιτέρπεται ἀνδρομέοισι 435
 πυθομένοις, εὐτ' ἂν τῷ ἔλη σονόεσσα θάλασσα.

τῷ καὶ μιν δελέεσσιν ἀποσώψυσοισιν αὐτμῆν
 ῥηιδίως ἔλκῃσιν, ὅσα πνέει ἐχθρὸν ἄημα.

εἰκελα δὲ τρίγλῃσιν ὑεσσὶ τε Φημί τετύχθαι
 ἦθεα, Φυρομένοισιν αἰεὶ περὶ γαστέρῳ ὀρμῆν. 440

ἀμφω δ', αἰ μὲν ἕασι διάκριτοι ἐν ἰεπῳδέσσω,
 οἱ δ' ἐνὶ χερσαῖσιν ἀριεύουσ' ἀγέλῃσιν.

Οὐ μὲν δὴ μελάνθρον ἀποίσσαι, ἔτ' ἐνὶ κύρτῳ

ῥηϊδίως ἀπαφῶν, ἔτ' ἐν λινοεργεῖ κόλπω.
 ἔξοχα γὰρ μελάνθρος ἐν ἰχθύσιν ἤμην ἀναλκίς, 445
 ἠδὲ σαοφρονέων, λίχη δέ οἱ ἔστωτ' ἐδωδῆ
 θυμῆρης· αἰεὶ δὲ γαληναῖς μὲν ἐξοχῆ
 κέκλιται ἐν ψαμάθοισι, καὶ ἐκ ἀναδύεται ἄλκις·
 ἀλλ' ὅτε κυμαίνεσθαι περισπέρχησι θάλασσα
 λαβρῶν ἐξ ἀνέμων, τότε δὴ μῆνοι μελάνθροι 450
 κῦμα διαίσσασθιν ἀολλέες, ἔτε τιν' ἀνδρῶν
 ἔτε τιν' εἰναλίων πεφροκότες, οἱ μὲν ἅπαντες
 ἐς νεάτην κρητῶδα φέβω δύνασθαι θάλασσης.
 οἱ δὲ τότ' ἠϊόνας τε πολυφλοίσθους ἐφέπασθαι,
 πέτραις τ' ἐμπελάσθαι ἀλήμονες, εἴ τιν' ἐοήτων 455
 κοπτομένη δειξέειν ὑπὸ βρωῆσι θάλασσα
 νήπιος· ἐδῆ ἐδάησαν ὅσον πινυτώτεροι ἄνδρες,
 οἱ κείνης καὶ πάμπαν ἀλευομένης ἔλον ἄγρη·
 χειμερῆ πλημμυρὸς ὅταν ζῆ ἀμφιτρίτης,
 ἔστωτ' ἐπὶ πρῶχασαν ἀνὴρ ἀλιηγέα πέτρην, 460
 ὄξυτάτων ὅβι κῦμα περὶ σπιλάδεσσι μέμικεν·
 εἶδατα δ' ἀγνυμένοισιν ἐνισπείρει ροβίοισι,
 τυρὸν ὁμῶς δήμετρι μεμιγμένον· οἱ δ' ἐπὶ φορβῆν
 ἀσπάσιοι θρώσκασθιν ἐπειγόμενοι μελάνθροι.
 ἀλλ' ὅτε οἱ παρέασθιν ἀολλέες ἐς βόλον ἄγρης, 465
 αὐτὸς μὲν τρέπεται λῶξον δέμας, ὄφρα οἱ ὕδαρ
 μή τι καθασκιάοιτο, καὶ ἰχθύσι τάρβῃ ἐνεῖη.
 ἔστι δὲ οἱ λεπτός τε δοναῖς μετὰ χερσὶν ἐτοῖμος,
 λεπτὴ δ' ὀρμὴ κέφης τριχὸς ἀπλοκῇ αὐτῶς,
 λεπτοῖς δ' ἀκίτροισιν ἀναπλέκειαι θαμέεσσι, 470
 τοῖς ἐπέθηκε δέλτρον, ὃ καὶ πάρος ἦκε καθ' ὕδαρ,
 πέμπται δ' ἐς βαθὺ κῦμα κυκώμενον· οἱ δ' ὀρώωντες
 αὐτίκ' ἐπιθρόσκασθαι, καὶ ἀσπάζεσθαι ὀλεθρον.
 ἐδῆ ἀλιεύς εὐκηλον ἔχει χεῖρα, πυκνά δ' ἀνέλκει
 ἐκ δίης ἄγκιστρα, καὶ εἰ κενὰ πολλακίς εἴη. 475
 ἔ γὰρ βρασσομένης κεν ἐπιθράσσοιτο θάλασσης
 ἀτρεκέως, εἴτ' ἐν τις ἐνίχεται, εἴτε καὶ αὐτῶς
 κῦματ' ἀνακλονέσθαι· ἐπὴν δὲ τις ἀμφιχάνησθαι

ρίμφο μιν ἐξείηυσε, πάρος δόλον ἐν Φρεσὶ θέσται,
πρὶν Φόβον ἐτιδανοῖσιν ἐνωπλήξαι μελανόροισ· 480
τοίην χειμεροῖν πανεπιέκλωπον ἦνυσεν ἄγρην.

Ναὶ μὴν καὶ κεσῆα, καὶ ἐλίχρον περ ἔόντα,
ἦταφον, ἀγκίστροισι περὶ ζεινοῖσιν ἔσαντες
εἶδαρ ὁμᾶ δήμετροι μεμιγμένον ἠδὲ γάλακίῳ
πρηλοῖσι δάροισιν· ἐφυρήσαντο δὲ πείην 485
τοῖσιν ὁμᾶ μίνθην εὐώδεα, τὴν ποτε κέρην

Φασὶν ὑπερδαίην ἔμεναι, Κωκυτίδα Νύμφην
κλίνατο δ' εἰς εὐνὴν Αἰδωνεύς· ἀλλ' ὅτε κέρην
μυνογενῆ ἦσπ' ἄξεν ἀπ' Αἰτναίοιο πάγιοι,
δὴ τότε μιν κλάζουσιν ὑπερφιάλοισ ἐπέεσσι, 490

ζήλω μαργαρέουσαν ἀτάσθαλα, κημισασα
Δημήτηρ ἀμαύνηεν ἐπεμβάουσα πεδίλοις.

Φῆ γὰρ ἀγαυοτέρη τε Φυὴν, καὶ κάλλιῳ ἀμείνων
Περσεφόνης ἔμεναι κυανώπιδος, εἰς δὲ μιν αὐτὴν
εὐξάτο νοσήσειν Αἰδωνεία, τὴν δὲ μελάβρον 495
ἐξελάσειν· τοίη οἱ ἐπὶ γλώσσης θάρεν αἴτη.

ποίη δ' ἐτιδανὴ καὶ ἐπ' ἄνυμῳ ἔκθαρε γαίης·
τὴν ἐνιφυρήσαντες ἐπ' ἀγκίστροισι βάλλοντο.
κεσρεύς δ' ἐ μετὰ θεῶν, ἐπεὶ ρά μιν ἔξεν αὐτῆ,
ἀντιάσας, πρῶτον μὲν ἀποσοδὸν ἀγκίστροιο, 500

λοξὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖς ὄραα δόλον, εἰκελὸς ἀνδρὶ
ξείνω, ὃς ἐν τριόδοισι πολυτρέφουσι κυρήσας
ἔση ἐφορμάνων, κραδίη τέ οἱ ἄλλοτε λαιὴν,
ἄλλοτε δεξιτερὴν ἐπιβάλλεται ἀτραπὸν ἐλθεῖν·
πατωμένω δ' ἐκάτεροβ, νόος δὲ οἱ, ἦύτε κῦμα, 505
εἰλεῖται, μάλα δ' οὔψ' ἐμῆς ὠρέξασθ' οὐ βελῆς·

ὡς ἄρα καὶ κεσῆι παναίολα μερμηρίζει
θυμὸς, οἰομένω τε δόλον, καὶ ἀπῆμονα φορβὴν.
οὔψ' ἐ μιν νόος ὤρσε, καὶ ἦγαγεν ἐργυθὶ πότμη·
αὐτὶς δὲ τρέσσας ἀνεχάσσασθ'· πολλακι δ' ἦδη 510
εἶλε Φόβος ψαύοντα, καὶ ἐμπαλιν ἐτραπῶεν ὀρμήν.
ὡς δ' ὅτε νηπίαχῳ κέρην παῖς, ἐκλὸς ἐκῆς
μητέρος, ἢ βρωίμης λελημένη, ἠέ τευ ἄλλω·

ψαῦσαι μὲν τρομέει, μητρὸς χόλον, ἔσθ' ἀναδύνας
 ἐλδομένη τέτληκεν· ἐφερωνύχουσα δὲ λάβρη 515
 αὐτὴς ὑποτρέπεται, κραδίη δὲ οἱ ἄλλοτε θάρσῳ,
 ἄλλοτε δ' ἐμπάσσει δειλὸς φόβος· ὄμμασιν δ' αἰὲν
 ὄξέα παπῶνόντα ποτὶ προθύροισι τέτανται·
 ὡς τότε ἐπιεμβαίνων ἀναλίσσεται ἤπι' ἰχθύς.
 ἀλλ' ὅτε θαρσήσας πελάσῃ χεδόν, ἢ μάλ' ἐτοιμῶς 520
 ψαῦσε βορῆς, ἐρῆ δὲ πᾶρ' μάστιξεν ἐγείρων
 ἄγκιστρον, μὴ πᾶ τις ἐνὶ χροῖ θέρμετ' αὐτμή·
 ζῶν γὰρ κερυῦσιν ἀπώμοτόν ἐστι πάσσαδαί.
 ἐνθ' ἔπειτ' ἀκροῖσι διακνίξει σωματέσσι
 θάττα περιζύων· αἰλιεύς δὲ μιν αὐτίκα χαλκῶ 525
 πύρρον ἀνακράων, ὥστε θρασὺν ἴστων ἐέργων
 ἠνίοχ' σκληρῆσιν ἀνακαίησι χαλινῶ·
 αἶν δ' ἔρυσε, σπαίροντα δ' ἐπὶ χροῖ κάββαλεν ἰχθύον.

Καὶ Ξιφίην ὀλοοῖσι παρηπάφον ἀγκίστροισιν·
 ἀλλ' ἢ μὲν Ξιφίη τοῖ' ἴσος μόρος, ἔσθ' ἴσος ἄλλοις. 530
 ἢ γὰρ ἐπ' ἀγκίστροισι κατεντύχουσιν ἐδωδῆν·
 ἀλλὰ τὸ μὲν γυμνόν τε καὶ ἄκλωστον ἠώρηται
 μηρίνθ' ἀπαλῆσιν ἀκαχμένον ἐμπάσων αἰχμαῖς.
 τῆ δ' ὅσπον τριτάλαισον ἀναψάμενοι καθύπερθε
 μαλθακὸν ἀργενῶν νεπέδων ἕνα, χεῖλος ἄκρη 535
 δήσαν ἐπισταμένως. Ξιφίης δ' ὅτε θῆρ' ἵκηται,
 αὐτίκα δαιτρεύει δέμας ἰχθύ' ἄσσοι λάβρῳ.
 τῆ δὲ δαιζομένου καταρρέει αἴψα δεσμῶ,
 αὐταῖς δ' ἀγκίστροι περιτρέφεται γενέεσσω,
 αὐτὰρ ὄγ' ἐκ ἐδάη γναμῶν δόλον, ἀλλὰ βαρεῖαν 540
 θάττα χανῶν ἀγρευτὸς ἀνέλκεται ἀνέρος ἀλκῆ.

Πολλὰ δ' ἐπὶ Ξιφίη θηρήτορες ὀπλίζονται,
 ἔξοχα δ' οἱ Τυρσηνὸν αἰλὸς πόρον ἀγρώσασσιν,
 αἰμῶι τε Μασσαλίην, ἱερὴν πόλιν, αἰμῶι τε Κελίης.
 κῆθι γὰρ ἐκπαυλοῖ τε, καὶ ἰχθύσιν ἔσθ' ὁμοῖοι 545
 ἀπλάτοι Ξιφίαι μεγακῆτες ἐπιμέθοται.
 οἱ δ' ἀκάτης αὐτοῖσιν εἰσκομένας Ξιφίησι,
 καὶ δέμας ἰχθύων, καὶ φάσγανα τεκλήσαντες.

ἀντίον ἰθύνει· ὁ δὲ ἐκ ἀναδύεται ἄγρη,
 ἐλπόμενος μὴ νῆας εὐσσήμενος ὀράσθαι, 550
 ἀλλ' ἐτέρως Ξιφίας, ζυγὸν γένος, ὄφρα μιν ἄνδρες
 πάντῃ κυκλώσονται· ὁ δὲ ἐφράσαθ' ὑπερον ἄτην,
 ῥιπῇ τριγλώχινι πεπαρμένῳ, ἐδέ οἱ ἀλκή
 Φεύγειν ἰεμένω περ, ἀναγκαίη δὲ δαμῆναι.
 πολλάκι μὲν καὶ νηὸς ἀμυνόμενος κενεῶνα 555
 Φασγάνῳ ἀντιτόρησε διαμπερές ἄλκιμῳ ἰχθύς.
 οἱ δὲ θωῆς βεβαλῆγος ὑπ' εὐχάλκοιο τυτῆσιν
 ἐκ γενύων ἤρασαν ἅπαν Ξίφος· ἐν δὲ ἄρα νηὸς
 ἔλκει γόμφος ἄρηεν· ὁ δ' ἔλκειαι ὀρφανὸς ἀλκῆς.
 ὡς δὲ ὅτε θυσμενεῖσσι δόλον τεύχοντες ἄρηος, 560
 ἰέμενοι πύργων τε καὶ ἀσέῳ ἔνδον ἰκέσθαι,
 ἔντα συλῆσαντες ἀρηιφάτων ἀπὸ νεκρῶν,
 αὐτοὶ θωρήξαντο, καὶ ἔδραμον ἄγχι πυλάων·
 οἱ δὲ ὡς σφετέροισιν ἐπισηγομένοις πολιήταις
 ἀγκλίνουσι θυρέτρα, καὶ ἐγῆθησαν ἐταίροις· 565
 ὡς ἄρα καὶ Ξιφίην ἴκελον θέμας ἤπαφε νηῶν·
 καὶ μὲν δὴ σκολιῆσιν ἐν ἀγκοίνῃσι λίνιοι
 κυκλωθεὶς Ξιφίης μέγα νῆπιῳ ἀφροσύνησιν·
 ὄλλυται, ὃς θρώσκει μὲν ὑπεκδύνας μινεαίων·
 ἐγυθὶ δὲ τρομέων πλεχλὸν δόλον, αὐτὶς ὀπίσσω 570
 χάζεται, ἐδέ οἱ ὄπλον ἐνὶ φρεσὶν, αἶον ἄρηεν
 ἐκ γενύων, δειλὸς δὲ μένει κεκαφῆσσι θυμῷ,
 ὄφρα μιν ἐξερούσασιν ἐπ' ἠόνας, ἔνθα ἐδύροισι
 ἄνδρες ἐπασσαστέρας καταίγδην ἐλάαντες
 κράτα συνηλοῖσαν, ὃ δὲ ὄλλυται ἀφρονὶ πότμῳ. 575
 Αφροσύνη καὶ σκόμβρον ἔλε, καὶ πιάνα θύννον,
 καὶ ῥαφίδας, καὶ Φῦλα πολυσπερέων συνοδῶν·
 Σκόμβροι μὲν λεύσσοντες ἐν ἔρκει πεπληῶτας
 ἄλλης, ἤρασαντο λίνυ παλυωπῶν ὄλεθρον
 ἐσθῆναι, (τοίη τις ἐπέρχεται εἰσορόωκτας 580
 τρεπωλή) παίδεσσιν ἀπειρήτοισιν ὁμοίῳ,
 ὅτε πυρὸς λεύσσοντες ἀναιδομένοιο φασίην
 μαρμαρυγῆν, ἀλῆσιν ἰακνόμενοι χελάσσι·

ψαῦσαι θ' ἰμείρασι, καὶ ἐς Φλόγα χεῖρ' ἀρέγασσι
 κηπίην· τάχα δέ σφιν ἀνάριστον ἐξεφάνη πῦρ· 585
 ὡς οὔγ' ἰμείρασιν ἀνοστήσιοι λόχοιο
 ἐσπαστέεν κευθμῶνα· κακῆ δ' ἤτησαν ἔρωτος·
 ἐνθ' οἱ μὲν κέλισαντες ἐν εὐρύτεροισι βρόχοισιν
 ἔκβορον· οἱ δ' ἐρχθέντες ἐνὶ σπεινοῖσι πόροισι
 πικρὸν ἀνέτλησαν σφινγκλιὸν μόρον ἐξανύσαντες· 590
 πολλὰς δ' ἠϊόνεσσι καβελκομένιο λίνιο
 ὄψαι ἀμφοτέρωθεν ἀρηρότας, ἥτε γόμφας,
 τὰς μὲν ἔτι φρονέοντας ἐσελθέμεν ἄρκυν ὀλέθρα,
 τὰς δ' ἤδη μεμαῶτας ὑπεκδῦναι κακότητος,
 ἔνδοθεν ἰκαλέοισιν ἐνιχομένους βροχίδεσσι· 595

Θύννοι δ' αὐτὸν σκόμβροισιν ἴσον πόνον ἀθλεύασιν
 ἀφροσύνη· καὶ τοῖς γὰρ ὁμοίῳ ἴμερος ἄτης
 ἐμπώπει δολίοιο λίνου λαγόνεσσι μιγῆναι·
 ἀλλ' ἔμην κείνοισιν ὑπόβρυχα γαστέρι εἶσω
 εὐσθύνειν, σκολιοῖσι δ' ἐπαίσισασιν ὀδῶσι, 600
 σώματι μηδόμενοι πόρον ἄρκιον· ἐν δ' ἄρ' ὀδῶσιν
 ὑγρὸν ἐρειδομένους τέταλαι λίνου· εἰδὲ τι μῆχος
 ἐκφυγεῖν, δεσμῶν δὲ περιστομῶν μογέοντες
 ἔλκονται ποτὶ χερσον ὑπ' ἀφραδίησιν αἰλόντες·

καὶ μὲν δὴ ραφίδων τοῖος νόος· αἱ δ' ὅτε κόλπων 605
 δικλῦα ἐκπροφύγασσι, πόνου δ' ἔκτοσθε γένωνται,
 αὐτίς ἐπιπροφῶσι, λίνου δ' ἐπιμηρίσασσι
 δῆγματ' ἐκπάρισσι· τὸ δὲ σφισι θυέται εἶσω,
 ἴσχει τ' ἐμμενέως πυκινὰς ἔκτοσθεν ὀδόντας·

Αὐτὰρ τοὶ συνόδοι ἴσοι σείχασσι λόχοισι 610
 κεκρίμενοι· τοῖς δ' εὐτ' ἂν ἀνὴρ ἀγκίστρον ἐφείη,
 οἱ μὲν ἀποπροσάδην λοξὸν φάσσι ἀλλήλοισι
 πάντες ἐπικλίνασσι, καὶ ἐκ ἐθέλσσι πελάσσαι·
 ἀλλ' ὅτε τις προβορῶν ἐτέρης σιχρὸς αἴψα δέλετρον
 ἀρτᾶσξῃ, τότε κέν τις ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἔδεκτο, 615
 ἀγκίστρον δ' ἐπέλασσε καὶ ἔλκεται· οἱ δ' ὀρόωντες
 ἀλλήλας, περὶ δαιτὶ γεγηθότες, ἰαίνονται
 ἔλκόμενοι, σπαεύσασσι δ' ὑποφθαδὸν, ὅς κε θάνησι

πρῶτ'.

πρῶτος ἀλγῆς, αἶτε παῖδες ἀθύρμασι κατχαλώωιτες.

Θύννων δὲ αὐ γενεὴ μὲν ἄπ' εὐρυπάρου τετυκίαι 620.

Ωκεανῶ, ζείχῃσι δὲ ἐς ἡμετέρας αἰλὸς ἔργα,

εἰαρινῶ μετὰ λύσσαν ὅτ' αἰσρήσωσι γάμοιο.

τῆσδ' ἦτοι πρῶτον μὲν Ἰσθρίδος ἐνδοθεν ἄλμης

ἀνέρες ἀγρώσσοσι βίη κομῶντες Ἰσθρες.

δεύτερα δὲ Ροδανοῖο παρὰ σῶμα θρητηῆρες 625

Κελτοὶ, Φωκαίης τε παλαίφαλοι ἐνναετῆρες.

τὸ τρίτον ἀγρώσσοσιν ὅσοι Τρινακίδι νήσῳ

ἐνναέται, πόντες τε παρ' οἴδμασι Τυρσηνοῖο.

ἐνθεν ἀπειρέσιος ἐνὶ βένθεσιν ἄλλοθεν ἄλλ' ὅ

κίδναιται, καὶ πᾶσαν ἐπιπλώσοι θάλασσαν. 630

πολλὴ δὲ ἔκπαυλὸς τε παρίσθαι ἰχθυόλοισιν

ἄγρη, ὅτ' εἰαρινὸς θύννων σρατὸς ὀρμήσωιαι.

χωρὸν μὲν πάμπρωτον ἐπεφράσσατο θάλασσης,

ἔτε λίην σεννωτὸν ἐπηρεφέεσσι ὑπ' ὄχθαις,

ἔτε λίην ἀνέμοισιν ἐπιδρομον, ἀλλὰ καὶ ἄσθη 635

καὶ σκεπανοῖς κευθμῶσιν ἐνάσιμα μέτρα φέροντα.

ἐνθ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἄπ' ὄρβιον ὑψικόλωνον

ἴδρις ἐπεμδαῖαι θυννοκόπῳ ὅ, ὅσε κίσας

παντοίας ἀγέλας τεκμαίρεται, αἶτε, καὶ ὄσσαι,

πιφαύσκει δ' ἐτάροισι· τὰ δ' αὐτίκα δίκτυα πάντα 640

ὥστε πόλις προπέθηκεν ἐν οἴδμασιν· ἐν δὲ πυλωροῖ

δικτύῳ, ἐν δὲ πύλαι, μύχαιοι τ' αὐλῶνες ἔασιν·

οἱ δὲ θουῶς σεύονται ἐπὶ ζίχας, ὥστε Φάλαγγες

ἀνδρῶν ἐρχομένων καταφυλάδον· οἱ μὲν ἔασιν

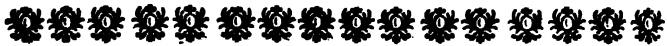
ὄπωλότεροι, τοὶ δὲ εἰσὶ γεραίτεροι, οἱ δὲ ἐνὶ μέσση 645

ᾠρῃ· ἀπειρέσιοι δὲ λίνων ἐντοσθε ῥέχσιν,

εἰσόκεν ἱμεύρωσι, καὶ ἀγρομένους ἀνέλγαι

δίκτυον· ἀφρητὴ δὲ καὶ ἔσοχ' ἴσεται ἄγρη.

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ Α Λ Ι Ε Υ Τ Ι Κ Ω Ν

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Αλλης δ' ἀγρευτῆρσιν ὑπὸ ἡγάγε λήϊδα θήρης
 ἄγρος ἔρωσ, ὀλοῶν δὲ γάμων, ὀλοῆς τ' ἀφροδίτης
 ἠγτίασαν, σπαυδάντες ἐὼν φιλατήσιον ἄτην,
 ἀλλὰ σύ μοι, κάρτιτε πολισσέχων βασιλίων,
 αὐτός τ' Ἀντωνῆ, καὶ υἱέ[⊙] ἠγάθειον κῆρ, 5
 πρόφρονες εἰσαΐατε, καὶ εἰναλίοσι γάνυαθε
 τρωπαλαῖς, ὄησιν ἐμὸν νόον ἠγαιόδοροι
 Μῆσαι κοσμήσαντο, καὶ ἐξέτεψαν αἰοδῆς
 δῶρῳ θεαπεισίῳ, καὶ μοι πόρον ὑμετέροισι
 κίρασθαι γλυκὺ νᾶμα καὶ ἔασι καὶ πρῶταΐδεσσι. 10

Σχέτλι ἔρωσ, δολομῆτα, θεῶν κάλλιψε μὲν ὄσσοις
 εἰσιδέεν, ἄλγιστε δ', ὅτε κραδίην ὀραβύνεις
 ἐμπάσιων ἀδόκη[⊙], ὑπὸ φρένα δ', ὡς τε θυέλλα
 μίσγειαι, ἀδμαίνεις δὲ πυρὸς δοιμείαν ὀμοκλήν,
 παφλάζων ὀδύνησι, καὶ ἀκρητοῖσιν ἀνίαις. 15

δάκρυ δὲ σοι προβαλεῖν λαρόν γάν[⊙], ἠδ' ἐσακῆσαι
 βυσσοθέν οἰμωγήν, σπαλάχχοις θ' ὑπὸ θερμόν ἔρευθος,
 Φοινίξαι, χρωτός τε παράτροπον ἀνθ[⊙] ἀμέρσαι,
 ὅσσε τε κοιλῆναι, παρά τε φρένα πᾶσαν αἰεῖραι
 μαινομένην· πολλὰς δὲ καὶ ἐς μόρον ἐξεκύλισας, 20
 ὅσσοις χαιμέριός τε καὶ ἄγρι[⊙] ἀντεβόλητας
 λύσσαν ἄγων· τοίαις γὰρ ἀγάλλεται εἰλαπῶνησιν·
 εἴτ' ἐν ἐν μακάρεσσι παλαῖα[⊙] ἐσαῖ γενέθλη.

ἐκ Χαέσθ' δ' ἀνέτειλας ἀμειδέσθ', ὄξει πυρσῶ
λαμπρόμενος· πρῶτος δὲ γάμων ἐξέυξασθ' εὐσεμῆς, 25

πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπαθήκαο τέκμωρ·
εἴτε σε καὶ πτερύγεσσι ἀειρόμενον θοὸν ὄρνιν
τίκτε Πάφῃ μεδέεσσα πολυφράδμων Ἀφροδίτη·
εὐμενέοις, πρῆυς δὲ καὶ εὐδοσθ' ἄμμιν ἰκάνοις
μέτρον ἄγων· ἔ γάρ τις ἀναίνεται ἔργον ἔρωτος. 30

πάντη μὲν κρατεῖς, πάντη δὲ σε καὶ ποθέεσσι,
καὶ μέγα πεφρίκασιν· ὁ δ' ὄλβιος, ὅσις ἔρωτα
εὐκράῃ κομέει τε, καὶ ἐν στέροισι φυλάσσει.

σοὶ δ' ἔτ' ἐρανίης γενεῆς ἄλις, ἔτε τι Φύτλης
ἀνδρομέης· ἔθῆρας ἀναίναι, ἔσθ' ὅσα βόσκει 35
ἀἴρ ἀτρύγετος, νεάτης δ' ὑπὸ κεύθεσι λίμνης
θύνας, ὄπλιζή δὲ καὶ ἐν νεώδεσσι κελαϊνῆς
ἀτράκλις, ὡς μὴ τι τῆς αἰδοδακίον ἀνάγκης
λείπῃται, μηδ' ὅσις ὑπὸ βουρχα νήχεται ἰχθύς.

Οἴην μὲν Φιλότῃα μετ' ἀλλήλοισι τίθενται 40
καὶ πόθον ὄξυελῆ σικλοὶ σκάροι, ἔσθ' ἐνὶ μόχθοις
ἀλλήλους λείπασιν, ἀλεξητῆρι δὲ θυμῶ

πολλάκι μὲν, πληγέντ' ὑπ' ἀκίςροιο θαυοινῶ,
ἄλλος ἐπαίξας πρόμαχος σκάρος ἰθὺς ὀδῶσιν
ὄρμηθ' ἀπέπερσε, καὶ ἐξοσάωσεν ἐταῖρον, 45
καὶ δόλον ἠμάλδυνε, καὶ ἀσπασίῃ ἀκάχησεν.

ἦδη δ' ἐν κύρτοισι παλιμπλεκέεσσι ἀλόντα
ἄλλ' ὑπεξέκλειψε, καὶ ἐξείρυσσεν ὀλέθρῃ.
εὔτε γὰρ ἐς κύρτοιο πέση λόχον αἰόλος ἰχθύς,
αὐτίκ' ἐπαφράδῃ τε, καὶ ἐκδύναϊ κακότητος 50

πειραῖται, σρέψας δὲ κάτω κεφαλήν τε καὶ ὄσσε,
ἔμπαλιν εἰς ἔρην ἀνανήχεται ἔρκος ἀμείδων·
ταρβῆϊ γὰρ χροῖνης ταναηκίας, αἰ πυλιῶνι
ἀμφιπεριφρίσσοσι, καὶ ἐτάξουσιν ὄπωπας

ἀντίον ἐρχομένοιο, Φυλακλήροισιν ὁμοῖαι. 55
οἱ δὲ μὲν εἰσορόωντες ἀμύχανα δινευοντα,
ἔκλαθεν ἀντίωσιν ἀρηγόνες, ἔσθ' ἐλίπωντο

τέτρομενά· καὶ πᾶσι τις ἐὶν ἄραξο διαχωρῶν

ἔρην, ἥ τε χεῖρα, λαβεῖν ἔντοσθεν ἐταίρω.
 αὐτὰρ ὁ δάξ μὲν ἔρῃσεν, ὁ δ' ἔσπασσεν αἶδος ἔξω, 60
 ἔρην ἠγήτεραν ὑπὸ σῶμα δεσμὸν ἔχοντα.
 πολλάκι δὲ προβαλόντος ἐν ἔντοσθεν αἰλόντ'
 ἔρην, ἄλλος ἔμαρψε καὶ ἐξείρυσσε θύραζε
 ἔσπῶμενον· τοιοῖσδε νοήμασι πότμον ἄλυξαν.
 ὡς δ' ὅτε παταλόεσσον ἀνασεύχῳσι κολώνη 65
 φῶτες ὑπὸ σκιερῆς νυκτὸς κνέφας, ἠῖκα μῆνη
 κέκρωται, νεφέων δὲ κελαϊνώσσι καλυπταίται,
 οἱ δ' ὄρφνη μογέσσι, καὶ ἀτρίωσι κελύβοις,
 πλαζόμενοι χεῖρας τε μετ' ἀλλήλοισιν ἔχουσιν,
 ἐλκόμενοι· θ' ἔλκῃσι, πόνων ἐπίκροτον ἀμοιβήν 70
 ὡς οὔγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβάη Φιλότητι
 ἀλκίῃρες γεγάασι· τὸ δὲ σφισι μῆσατ' ὄλεθρον
 δευαίοις, ὀλοῶ δὲ καὶ ἀλγινόεντ' ἔρωτ'
 ἠτίγησαν, βλαφθέντες ἐπιπροσύναις ἀλιῶν.
 τέσσαρες ἐμβεβάασι θοὸν σκάφος ἀγρευτήρης, 75
 τῶν ἦτοι δαῖα μὲν ἐπαρήτμοισι πόνοισι
 μέμβλοισι, τρίτατος δὲ δολόφρονα μῆτιν ὑφαίνεσ.
 θῆλυν ἀναψάμεν' ἄστυς σκάρων ἀκροτάτω
 χεῖλε' ἐν δίνῃσι λινοζεύκῳ ὑπὸ δεσμῶ·
 ζῶν μὲν κέρδιζον ἀνελέμεν· ἦν δὲ θάϊνσι, 80
 δελφίνος μολίβοιο μετὰ σῶμα δέξατο τέχνην.
 μηρίνθῃ δ' ἐτέρωθεν ἐλήλαται ἀλλ' ὅπωπιδεν
 δινωτὸς μολίβοιο βαρὺς κύβος ἀμμάϊ' ἀκρε-
 καὶ ῥ' ἦ μὲν ζῶν ἑναλίγκιος ἐν ροβίοισιν
 ἐλκομένη θήλεια τιτάνεται ἐξ ἀλιῆ'. 85
 τέτραβλος αὖ κύρτοιο βαβὺν δόλον ἀντίον ἔλκεσ
 ἐγυῖθεν· οἱ δ' ὀρόωντες ἀολθέες ἰθὺς ἴεντασ.
 κραυγῶν ἐπαγεγόμενοι βαλοῖ σκάρει, ὄφρ' ἐρύσασθαι
 ἐλκομένην, ἀκατον δὲ προπροθέσσαν ἀπᾶκτη,
 αἴσρῳ θηλυμανεῖ βεβημένῳ· οἱ δ' ἐλάτῃσι 90
 κῆα καθασπέρχουσιν ὅσον ὀίνος· οἱ δ' ἐφέπασθαι
 ἐσσυμένως, τέχα δὲ σφι πανύσθλος ἐπὶ λεί' ἀρωγή·
 ὡς γὰρ ἀγρομένως τε καὶ ἀχέτα μαιμώοντασ.

Θηλείης ἐπὶ λύσσαν ἴδη νόος ἀσπαλιῆ^Θ,
 ἐν κύρτω κατεθηκεν ὄμῃ λίθον ἠδὲ μόλιδον, 95
 ὃς σκάρων ἐμβαρούθων ἔσω σπᾶσεν· οἱ δ' ἄρ' ὀμειβῆ,
 ὡς ἴδον, ὡς ἐκέχυντο παραφθαδόν, αἰδ^Θ ἔρκος
 πλεῖλόν ἐπισπυδόντες, ἐπειγομένοις δὲ λόχοισι
 ζείονται προβολαί τε λύγων καὶ χάσμα πυλάων
 ἀργαλέον· τοιοῖ γὰρ ἐπισπᾶτέρχσι μύωτες. 100
 ὡς δὲ ποδακείης μεμελημένοι ἄνδρες ἀέθλων,
 σάβμης ὀρμηθέντες ἀπώσσυται, ὡκέα γυῖα
 προσωρτίλαιονομοι, δολιχὸν τέλ^Θ ἐβρονέσιν
 ἐξανύσαι· πᾶσι δὲ πόνος νύσση τε πελάσσαι,
 νίκης τε γλυκυδωρον ἐλεῖν κράτος, ἔς τε θύρετρα 105
 αἰῆσαι, καὶ κρότος ἀέθλιον ἀμφιβαλέσθαι·
 τόσσος ἔρωσ καὶ τοῖσιν ἐς αἰδός ἠγεμονεύει.
 ἐδορέειν κευθμῶνας ἀνοσήτιο λόχοιο.
 κύνταλα δ' ἐς Φιλότῆα καὶ ὕστατον οἴζρον ἰόντες,
 αὐτόμολοι πιμπλάσιν ἐφίμερον ἀνδράσιν ἄγρην. 110
 ἄλλοι δ' αὖ θήλειαν ἔσω κύρτοιο κελαινῶ
 ζῶν ἔγκαθιέντες ὑπὸ σπιλάδεσσι τίθενται
 κείνας, ἧσι μέλει γλαυγείας σκάρος· οἱ δ' ὑπ' ἔραβος
 αὔρη φελγόμενοι Φιλοτησῆ ἀμφαγέρονται,
 ἀμφὶ τε λιχμάχσσι, καὶ ἐξέρεσιν ἀπάντη 115
 μαϊόμενοι κύρτοιο κατήλυσιν· αἶψα δ' ἴκοντο
 εἰσὶ μνη εὐρέϊαν ἀνέκβατον ἔρκ^Θ ἔχασαν,
 ἐν δ' ἔπεισον μάλα πάντες ὀμιλαδόν, ἔδὲ τι μῆχας
 ἐκδύναι, συγερὴν δὲ πόθων εὐραντο τελευτήν·
 ὡς δὲ τις αἰάνοισι μόρον δολδέντα φυτεύων, 120
 θήλειαν θάμνοισι κατακρύπτει λασίοισιν
 ἄρην ὀμογλώσσοιο συνέμωρον ἠθάδα θήρης·
 ἠ δὲ λίγω κλάζει ξυθὸν μέλος, οἱ δ' αἰόντες
 πάντες ἐπισπᾶτέρχσι, καὶ ἐς βρόχον αὐτοὶ ἰένται,
 θηλυτέρης ἐνοσῆσι παρασπασχθέντες ἰωῆς 125
 τοῖς κείνοι κύρτοιο πέσον λαγόνεσσιν ὀμοῖοι.
 Τοίην δ' αὖ κεφάλοισιν ἔρωσ περιβάλλεται ἄτην·
 καὶ γὰρ τῆς θήλειας παρήπαφεν ἐν βοβίοισιν.

- ἔλκομένη· θαλερὴ δὲ πέλοι λιπώωσά τε γυῖα·
 ὧδε γὰρ εισορώωντες ἀπείρονες ἀμφαγέρονται. 130
 κάλλι δ' ἐκπαύγλως βέβημένοι ἐκ ἐθέλῃσι
 λείπεσθαι· πάντα δὲ πόθων ἰύγες ἄγχι
 θαλασσομένους, εἰ καὶ σφιν ἀνάροισιν ἡγεμονεύοις
 χέρον ὑπεξερούων θῆλυν δόλον· οἱ δ' ἐφέπῳσαι
 ἀβροῖσι, ἔτε δόλων μεμημένοι, ἔθ' αἰλιῶν. 135
 ἀλλ' ὡς ἠίδεοι περικαλλέῃ ὄμμα γυναικὸς
 φρασσάμενοι, πρῶτον μὲν ἀποσάδον αὐγάζονται
 εὐθ' ἀγαϊόμενοι πολυήρατον, ἄλχι δ' ἔπειτα
 ἤλυθον, ἐκ δ' ἐλάβοντο, καὶ ἐκέτι κείνα κέλευθα
 ἔρχονται τὰ πάροιθεν, ἐφροσόμενοι δὲ γάνυνται 140
 θελγόμενοι λιαροῖσιν ὑπὸ βίωης Ἀφροδίτης·
 ὡς κείνων οἰσηδὸν ἐπόψεαι ὑγρὸν ὄμιλον
 εἰλομένων· τάχα δὲ σφιν ἀπαρχέβες ἤλυθον ἔρωτες.
 αἴψα γὰρ ἀμφίβλητρον ἀνὴρ εὐεργές αἰείρας,
 κόλπων ἐπιπαρέηκε, καὶ ἀσπείρον ἔσπασε θήρην, 145
 ῥηϊδίως αἴψισι περιόχετον ἀμφικαλύψας.
 Σηπῳαῖαι αὖ δυσέρωτες ἐπὶ πλέον ἔδραμον ἄτης.
 ἔ γὰρ τοῖς ἔ κέρτον ὀλέθριον, ἔτε λίνιο
 ἀμφίβολας ἐφέηκαν ἀλίνοισι ἀγρευτῆρες,
 ἀλλ' αὐτως ἐρύχσιν ἀναψάμενοι μίαν οἴην 150
 ἐν ῥοβίοις· αἱ δ' εὐτ' ἂν ἀπώπρωθεν ἀθρήσωσιν,
 αἴψα μάλ' ἀντιόωσι, προπαλέγδην δ' ἐνέχονται
 ἐμφῦσαι σπαιροῖσιν, ἄτε ξείνηθεν ἰδῆσαι
 παρθενικαὶ δηναῖον ἀδελφεὸν, ἢ γενετῆρα
 ἤπιον ἐν μεγάροισιν ἀπῆμονα νοσήσαντα, 155
 ἢ νέον ζεύγλῃσιν ὑπ' εὐναίης Ἀφροδίτης
 κέρη ληιδεῖσα γάμων εὐαγρεῖ δεσμῶ,
 νυμφίον ἀμφέπαλεξεν, ἐπ' αὐχένι πάννουχα δεσμαῖ
 ἀοργενοῖς ἐκάτερθε βραχίσοσι γυρώσασα·
 ὡς τότε κερδαλέαι περὶ σηπῳαῖαι εἰλίσσονται 160
 ἀλλήλαις· ἔδε σφι μεβίεται ἔργον ἔρωτος,
 εἰσόκεν ἐξερύσωσιν ἐπὶ σκάφῃ ἀσπασαλίης·
 αἱ δ' ἔτι συμπεφύασι, πόθῳ δ' ἅμα πότμον ἔλοιθον.

τὰς μὲν καὶ κύρτοισι παρήγαγον ἴαρον ἄρη-
 κύρτες γὰρ σκιάσαντες ὑπὸ πύλοισι μυρίας,
 ἢ κομάρας πετάλοισι τεθλόσιν, ἢ καὶ ἄλλη
 λάχνη, ἐπ' ἠϊόνεσσι παλυψαμάδοισιν ἔθηκαν.
 αἱ δ' ἅμα μὲν γενεῆς κεχρημέναι ἠδὲ καὶ εὐνῆς,
 κύρτον ἔσω σπεύδοσσι, καὶ ἤμεναι ἐν πετάλοισιν,
 αὐτὰ μὲν παύσαντο πόδα, παύσαντο δὲ διελθῆς
 ζωῆς, ἀγρευτῆρσιν ἀνεκλώμεναι πτυοῖσιν.

170

Ἐξοχα δ' ἐκ πάντων νεπέδων ἀλγυνὸν ἔρωτα
 κόσσυφος ἀβλευεῖ· κίχλης δ' ἐπιδαίεται ἦτορ,
 οἴσρω τε, ζήλω τε, βαρύφρονι δαίμονι, θύων.
 κοσσύφω ἔτι εὐνὴ μία σύννομος, ἔ δάμαρ οἴη,
 ἔ θάλαμος, παλαιὰ δ' ἄλοχοι, πολλὰ δὲ χαράδρα

175

κεκρημέναι κεύθεσσι ἐφέσια λέκτρα γυναικῶν.
 τῆσιν αἰεὶ πᾶν ἡμᾶρ ὑπὸ γλαφυροῖσι μυχοῖσι.
 κίχλαι ναιετάσιν, ἀλίσκλαι ἀρτιγάμοισι
 κύμφοις, αἷς ἔκ ἂν τις ἴδοι θάλαμοιο πάροιβεν
 ἐρχομένας· ἐν δὲ σφι γαμήλιος αἴβεται αἰδώς·
 αἷς ἀγ' ἐνδόμυχοι θάλαμων ἐντοσθεν ἐκάστη
 αἰεὶ θηθύνουσιν, ὅτῃ πόσις αὐτὸς ἀνάγει.

180

κόσσυφος αὐτὸ πέτρῃσι παρήμενος ἔωστε λῦπει,
 αἰὲν ἔχων φυλακὴν λεχέων ὑπερ, ἐδὲ ποτ' ἄλλη
 τέτραπλαι, πᾶν δ' ἡμᾶρ ἐλίσσεται, ἄλλοτε ἄλλης
 πατρίαινων θάλαμους, καὶ οἱ νόος ἐκ ἐπιφορῆν
 σέλλεται, ἔτε τιν' ἄλλον ἔχει πόνον, ἀλλ' ἐπιτύμφοις
 μοχθίζει δύσζηλος αἰεφύροισι πόνοισι.

185

νυκτὶ δὲ οἱ βραύμης τε μέλει, καὶ παύεται ἔργων
 τύθηον ὅσον φυλακῆς ἀζηχέσθαι. ἀλλ' ὅτε κίχλαι
 ἐν τόκῳ ᾠδύνουσιν, ὅσ' ἀχετα τῆμος αἰσσοί
 ἀμφοιπεριτρομέων, ἐπι δ' ἔρχεται ἄλλατε ἄλλην
 εἰς ἄλοχον, μέγα δὴ τι περιηρομένοντι εἰοικώς
 ᾠδύνων· οἷον δὲ μετὰ φρεσὶν ἀχθῆσθαι ἀλυσί.

190

195

μήτηρ, τηλυγέταιο θοὴν ᾠδὴν θυγατρὸς
 πρωτολεχῆς φρίσσεισα· τὸ γὰρ μέγα δειμα γυναικῶν
 αὐτήν δ' ἔτι χερεῖον ἰκάνεται εἰλειθυίης.

κῦμα πόνων, πάντα δὲ δι' ἐκ θαλάμων δεδούκται
 εὐχομένη, γενάχιστα, μετῆρον ἦτορ ἔχιστα, 200
 εἰσόκε λυσιπῶνοιο βοῆς ἔντοσθεν ἀκρόση·
 ὡς ὁ περιτρομέων ἀλόχαις μέγα δαίεται ἦτορ.
 τοῖον πᾶς λεχέων αἴω νόμον ἐντύνεσθαι
 Ασσυρίης, οἱ Τίγγιν ὑπὲρ πόρον ἄσπ' ἔχασσι,
 Βάκλιρων τ' ἐνναετῆρας, ἐκπρόλον ἔθνη οἰτῶν. 205
 καὶ γὰρ τοῖς πλείονές τε γαμήλια λέκτρα γυναικῆς
 κεκοιμένα μεθέπασσι, καὶ εὐνάζονται ἅπασαι,
 νύκτας ἀμερόμεναι· μετὰ δὲ σφισι κέντρον ὀπηθεῖ
 ζήλῃς ἀναροῖο, περὶ ζήλῳ δ' ὀλέκονται,
 αἰὲν ἐπ' ἀλλήλοισι βαρὺν θήγοντες ἄρηα. 210
 ὡς ἔδην ζήλοιο κακώτερον ἀνδράσιν ἀλγῶ
 ἐντρέφεται, πολλὰς δὲ γόους, πολλὰς δὲ τίθησι
 οἰμωγὰς· λύσσης γὰρ ἀναειδῆς ἐσὶν ἐταῖρος·
 λύσση δ' ἀσπασίως ἐπιμίσγεται, ἐς δὲ βαρεῖαν
 ἄσπην ἐξεχάρευσε, τέλῳ δὲ οἱ ἔπαλε' ὀλεθρος. 215
 ὅς καὶ τὸν δύσπρον ὑπήγαγε κόσσυφον αἴτη
 θμηθῆναι, χαλεπῆς δὲ γάμων ἠγισθεν αἰμοειῆς.
 εὔτε γὰρ ἀβρόση σπιλάδων ἐπαιδνεύοντα
 ἰχθὺν ἀσπασίως, ἀλόχῃ πέρι μόχθον ἔχοντα,
 αἰκίστρῳ κρατερῶ περιβάλλεται ὅττι τάχιστα 220
 καρίδα ζώσσαν, ἐπ' αἰκίστροιο δ' ὑπερθε
 βριθὺς ἀνήρηται μολίβῃ κίβος· αὐτὰρ ὁ λάβη
 πρὸς πέτραις ἀφῆκε βαρὺν δόλον, ἐγγύθει δ' αὐτῶν
 δινεύει θαλάμων· ὁ δ' ἐσέδρακεν, αἶψα δ' ὀρινθεῖς
 αἰμῆθη, καρίδα δόμων ἔντοσθεν ἰκάνειν 225
 ἐλπόμενος λεχέεσσιν ἀνάσσιον ἢ δ' ἀλόχοισιν.
 αἶψα δ' ἐπιθύσας ὁ μὲν ἔλπεται ἐν γενέεσσι
 τίνουσαι καρίδος ἐπήλυσιν, ἔδ' ἐνόησεν
 ὄν μόνον ἀμφιχανῶν· αἰλιεύς δὲ μιν αἶψα δοκεύσας
 χαλκείαις ξυνέπειρεν ἀνακρῶν γενέεσσιν, 230
 εἴρουσέ τ' ἀχαλῶντα, καὶ ὕστατον ἀσπασίροντα.
 καὶ πᾶς μιν τοῖσιν ἐνῆπασπε κερτομίησιν·
 ἦδη νῦν ἀλόχῃς τε περιφρέρεε φυλάστων,

ὡς τάλαν.

εἰς τάλαν, ἐν θαλάμοις τε μένων ἐπιτέρπειο νύμφαις.
 ἔ γάρ τοι μίαν κίτριον ἐφηνόσαν, ἔδὲ μί' εὐνή, 235
 ἀλλὰ μάλ' ἐν τόσσησιν ἀγάλλο μῆνος ἀκοίτης
 εὐναῖς· ἀλλ' ἴθι δεῦρο, γάμος δέ τοι ἐστὶν ἐταῖμος,
 τυμφίῃ, χερσαῖοιο πυρὸς λευκάμπτουκ[⊗] αὐγῆ.
 τοιαῦδε πρὸς γείκεσσε καὶ ἔκ αἰόντι πιφαύσκων.
 κίχλαι δ', εὐτε θάνη φρερὸς πόσις, ἐκτὸς ἴσσαι 240
 πλάζονται θαλάμων, ξυγὸν δ' ἔλον ἀνέρι πότμον.
 Καὶ μὲν δὴ Φιλότησι καὶ ἀλλήλων ἐπαρωγῇ
 ὄλλυνται γαλεοὶ τε κύνες, καὶ Φῦλα κελαυνῶν
 κεντροφόρων. λευκὸς μὲν ἐπ' αἰκίσρῳ πεπέδηται
 ἰχθύς, ἀσπαλιεύς δέ κινὸν ἄβι πηλὸς αἰδνῆς 245
 ἐμβύθι[⊗] δολιχῆσιν ὑφίζεται ὀργυιῆσιν,
 αἰκίσρον καθέκει, θοῶς δέ τις ἐσπασεν ἄτην
 ἀγτιάσας· ὁ μὲν αὐτίκ' ἀνέλκεται· οἱ δέ μιν ἄλλοι
 φρασσάμενοι μάλ' αἰσθητὴς εἰργὺς ἐπὶ νῆα,
 ὄφρ' αὐτὴν ἐπὶ νῆα καὶ ἀγρευτῆρας ἴκωνται. 250
 δὴ τότε τρεῖς μὲν ἔλοις ὑποχῆς περιηγεῖ κύκλω,
 τρεῖς δὲ σιδηρείοισι καταίγδην συφελίζων
 αἰχμαῖς τριγλώχισι, καὶ ἀλλοίοισι δόλοισιν.
 ἔ γάρ πρὶν φεύγασιν ἀπώτροποι, εἰσὶν ἔταῖρον
 ἐλκόμενον λεύσσωσιν, ὁμῶς δ' ἐθέλῃσιν ὀλέσθαι. 255
 οἷον δ' ἀρτιφάτις παιδὸς νέκυν ἐκ μεγάροιο
 τύμβον ἐς ἀμφίκλαυτον ἐοὶ σέλλῃσι τοκῆς
 τηλυγέτα, τῶ πολλὰ μάτην περιμοχθήσωσι·
 δραπτόμενοι δ' ὀδύνησι τέκος περικωκύνοντες
 ἠρίῳ ἐμπυφύασι, καὶ ἔκ ἐθέλῃσι μέλαθρα 260
 ποτῆσαι, ξυγὴ δὲ θανεῖν δυσπενθεῖ νεκρῶ·
 ὡς οἶγ' ἔκ ἐθέλῃσιν ἀνελκομένοιο λυπέσθαι,
 εἰσὶκεν αὐτὸν ὀλεθρον ὑπ' ἀγρευτῆσιν ὄλλονται.
 Ἄλλος δὲ ξεινός τε καὶ ἔκ ἐνδήμι[⊗] ἄλμης
 εἶλεν ἔρωσ, χερσαῖον ἐπ' ἰχθύσιν οἶτρον ἐγείρων 265
 ἔξαλον· ἀλλοδαπῆς Φιλίης βέλ[⊗] οἷον ἰκάνει
 πηλύποδας, σαργῶν τε γένος πέτροσιν ἐταῖρον·
 ἦτοι πηλύποδες μὲν Αθηναίης Φιλέσσω

ἔρρεα, καὶ θαλλοῖσιν ἐπὶ γλαυκοῖσιν ἔρωτα
 ἔσπασαν· ἢ μέγα θαῦμα πόθω φρένα δειρῆντι 270
 ἔλκεσθαι, λιπαρῶς τε φυτῶν πρόφοισι γάνυθαι.
 ἔνθα γὰρ ἀγλαόκαρπος ἀλὸς χεδὸν ἔστιν ἐλαίη,
 γείτοσιν ἐν γεινοῖσιν ἐπακλαίη τε θαλυῖα,
 κείθι δὲ πηλύποδος νόος ἔλκεται, ἢ τ' ἐπ' ἴχνος
 κνωσσίσ· εὐρίνοιο κυνὸς μένος, ὅστ' ἐν ὄρεσσι 275
 θηρὸς ἀνιχνεύει σκολιὴν βᾶσιν ἐξεροεῖνων
 ῥινὸς ὑπ' ἀγγελίῃ νημερτεῖ, καὶ τέ μιν ὤκα
 μάρψει, καὶ ἐκ ἐμάτησεν, ἐὸν δ' ἐπέλασσε ἀνακλα·
 ὡς καὶ τηλεθώσαν ἄφαρ μάθεν ἐβγυὸς ἐλαίην·
 πέλυτος, ἐκδύνει δὲ βυθῶν, καὶ γαῖαν ἀνέρπτει 280
 κατχαλῶν, πρέμνοισι δ' Αθηναίης ἐπέλεισσε.
 ἐνθ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἀγαλλόμενος περὶ ρίζης
 πυθμένεος εἰλεῖται σρωθώμενι, ἢ τε κῆρ, ὅςτε
 νέον προμολῆσαν ἐὴν τροφὸν ἀμφαγαπάζει,
 ἀμφὶ δὲ οἱ πλέκεται, κόλπῳσι δ' ἐπὶ χεῖρας αἰεῖρε, 285
 ἰμείρων δειρῆν τε καὶ αὐχένα πηχύνουσαι·
 ὡς ὁ περὶ πρέμνοισιν ἐλίσσεται ἐρεῖ χαίρων.
 ἐνθεν ἔπειτ' ἀκοῆσιν ἐρειδόμενι κοτύλησιν
 ὑψὸς ἀνερπύζει λελημένος, ἀμφὶ δὲ χαίτας
 πύσσεται, ἄλλοτε ἄλλον ἔχων κλάδον, οἷά τις ἀνὴρ 290
 νοσήσας ξείνηθεν εἰς ἀσπάζεθ' ἑταίρους
 ἀθρόον ἀντιόωντας, ἐλίσσόμενι περὶ δειρῆν.
 ἢ ὡς βλωθῆσιν ἐλίσσεται ἀμφ' ἐλάτησιν
 ὑγρὸς ἐλιξ κισσοῖο, τιταινόμενος δ' ἀπὸ ρίζης
 ἐρπύζει, πάντη δὲ περιρρέει ἀκροεμονοσιν· 295
 ὡς ὅγε γηθόσυνος λιπαρῶς περιβάλλει ἐλαίης
 ὄρωπκας, κυνέοντι πανεῖκελος· ἀλλ' ὅτ' ἔρωτος
 λωφῆση, πάλιν αὐτίς ἀλὸς μετὰ κόλπῳσι ἀφέρπτει,
 πλησάμενι Φιλόπητος ἐλαιηρῶς τε πόθοιο.
 τῶ δ' ἢ μιν καὶ ἔρωτος ἔλε δόλος, ὡς ἐδάησαν 300
 ἰχθυόλοιοι. θαλλῶς γὰρ ὁμῶς δῆσαντες ἐλαίης
 ὅτι μάλ' εὐφύεας, μόλιθον μέσον ἐγκατέθησαν,
 ἐκ δ' ἀκάτῃ σύρυσιν· ὁ δ' ἐκ ἀμέλησεν ἐλαίης

πάλυτος, ἀλλ' ἦξε, καὶ ἀμφέπλεξεν ἑταίρους
πύροθες· ἐδ' ἔτ' ἔπειτα καὶ ἐλκόμενός περ ἐς ἄγρην, 305
δεσμά πόθων ἀνίσχιν, ἕως ἔντοσθε γένηται
νῆος· ὁ δ' ἐκ ἠχθῆρε καὶ ὀλλυμένός περ ἐλαίην.

Σαρκοὶ δ' αἰγείοισι πόθοις ἐπὶ θυμὸν ἔχουσιν·
αἰγῶν δ' ἰμείρεσιν, ὄρειάλοις δὲ βοτοῖσιν
ἐκπάγλως χαίρεσιν καὶ εἰνάλοι περ ἑόντες. 310

ἢ σέβας ἐκ ἐπέκλωπον, ὁμόφρονα Φῦλα τεκέσθαι
ἀλλήλοισ ὀρέων τε πάγυς χαροπὴν τε θάλασσαν.
εὔτε γὰρ αἰγονομῆες ἐπὶ ῥηγμῖν' ἄγωσι
μηλιάδας, ἐν δίησι λοεσομόνας αἰλήσιν
ἐνδεις, ὅτε θερμὸς ὀλύμπιος ἴσεται ἀστῆρ, 315

οἶδε τότε βληχὴν τε παρακλαίην αἰόντες,
αὐδὴν τ' αἰτωλίων βαρυχηέα, πάντες ὁμαρτῆ,
καὶ νωθεῖς περ ἑόντες, ἐπεγόμενοι φορέονται
σαρκοὶ, καὶ θρώσκουσιν ἐπ' ἀνδῆροισι θαλάσσης
γηθόσουνοι, κεραῶν δὲ περισσάνουσιν ὄμιλον, 320

ἀμφὶ τε λυχμάζουσι, καὶ ἀθροοὶ ἀμφιχέονται
πυκνὰ κάλασκαίροντες· ἔχει δὲ τε θαῦμα νομῆας
πρωτοδαεῖς· αἴγες δὲ φίλον χορὸν ἐκ αἰέκυσσαι
δέχυνται· τῆς δ' ἔτις ἔχει κόρος εὐφροσυνάων.
ἐ τόσον ἐν σταθμοῖσιν ἐπῆρεφέεσσι νομῆων 325

μητέρας ἐκ βοτάνης ἔριφοι περικαρχαλόωντες
πολλῇ γηθοσύνῃ τε φιλοφροσύνῃ τε δέχονται,
ἦμος ἅπασ περὶ χῶρ' ἀγαλλομένησιν ἰωῆς
νηπιάχων κέκληγε, νόος δ' ἐγέλασσε βοτήρων·
ὡς κείνοι κεραῆσι περισσάρεχουσ' ἀγέλησιν. 330

εὔτ' ἂν δ' εἰναλίων μὲν ἄδην ἰχθυσὶ λούτρων,
αἱ δὲ πάλιν σείχουσιν ἐς αὐλῖα, δὴ τότε σαρκοὶ
ἀχρύνενοι μάλα πάντες ἀσθλέες ἐργυς ἔπονται,
κύματος ἀκροβιάτοιο γέλως ὅθι χέρσιον ἀμείβει.
ὡς δ' ὅτε τηλύγετον μήτηρ γόνον, ἢ καὶ ἀκοίτην 335
εὐνέτις, ἀλλοδαπὴν τηλέχθονα γαῖαν ἰόντα
ἀχρυσμένη σέλλησι, νό' δὲ οἱ ἐνδον ἀλύει,
ὄσση οἱ μεσσηγὺς αἰλὸς χύσις, ὅσσα τε κύκλα

μηνῶν· ἀκροβότοισι δὲ ἐπεμβαίνουσα θαλάσσης
κίμασι δακρυόεσσον ὑπὸ σόμα γῆρυν ἴησι, 340
σπεύδεν λισσομένη, καί μιν πόδες ἐκέτ' ὀπίσσω
ιεμένη Φορέεσιν, ἔχει δὲ ἐπὶ πόντον ὀπωπῶς·
ὡς κείνας καὶ κέν τις ὑπ' ὄμμασι δάκρυα Φαίη
σάζειν, οἰωθέντας ἐλαυνομένων πάλιν αἰγῶν.

σαργὲ τάλαν· τάχα γὰρ σε κακὸν πόθον αἰτωλοίοισι 345

Φημί συνοίσεσθαι· τοῖος νόος ἀσπασιλήων
εἰς ἀπᾶτην καὶ κῆρα τέχς ἔτρεψεν ἔρωτας.
πέτρας μὲν κείνας τεκμαίρεται ἐγγύθι γαίης
πρῶτον ἀνὴρ διδύμοισιν ἀνισταμένης κροτάφοισιν
ἐγγύθεν, αἰ σπρωπὸν αἰλὸς διὰ χῶρον ἔχουσιν, 350

αἰθέρος ἀκλίνεσσι διαυγέας, αἷς ἐνὶ σαργοῖ
πολλοὶ νακετάουσιν, ὁμόκλιτον αὖτις ἔχοντες·
ἔξοχα γὰρ πυρσοῖσιν ἐπ' ἡλίοιο γάνυνται.

ἐνθάδ' ἀνὴρ μελέεσσιν ἐφεισάμενος δέρος αἰγὸς,
δοιὰ κέρα κροτάφοισι περὶ σφετέροισιν ἀνάψας, 355

στέλλεται ὄρμαίνων νόμιον δόλον, ἐς δὲ ἄλλα βάλλει
κρείασιν αἰγείοισιν ὁμῆ κνίσση τε λιπήνας
ἄλφιτα· τέχς δὲ ὁδμή τε φίλη, δολόεσσα τ' ὀπωπῆ.
Φορβὴ τ' εὐδάρητος ἐφέλκεται, εἰδὲ τιν' αἴτην
ἐν Φρεσὶν ὄρμαίνουσιν, ἀγαλλόμενοι δὲ μένουσιν 360
αἰγὶ περισσείοντες εἰκότα δῆϊόν ἀνδρα.

δύσμοροι, ὡς ὄλοοιο τάχ' ἀντιόωσιν ἐταίρα,
εἰ Φρεσὶν αἰγείησιν ἀρηρότος· αὐτίκα γὰρ σφιν
ράβδον τε κραναὴν ὀπλίζεται, ἠδὲ λίνιο
ὄρμην πολιοῖο, βάλε δὲ ὑπὲρ ἀγκίστροιο 365

χελῆς αἰγείης κρέας ἐμφυτον· οἱ μὲν ἐδάδην
ἐσσυμένως ἤρπασαν, ὁ δὲ ἔσπασε χεῖρι ταχείῃ
αὐτῶν· εἰ γὰρ τις οἴσσεται ἔργα δόλοιο,
εἴ κ' ἂν ἐτ' ἐμπειλάσειε, καὶ εἰ λασιότριχας αὐτάς

αἶγας ἄγοι, Φεύγχι δὲ ἀποσυζῆντες ὁμαρτῆ 370
καὶ μορφήν, καὶ δαῖτα, καὶ αὐτῆς ἐνδία πέτρης.
εἰ δὲ λάβοι, καὶ κρατωπὸν ἔχοι πόνον, εἰ κε τις ἄγρης
λειφθῆι, πάντας δὲ δαμάσσεται αἰγὸς ὀπωπῆ.

Ἄλλος δ' αὖ σαργόισι μέλει πόθος εἶαρος ὤρη
 ἀλλήλων, εὐνῆς δὲ γάμων πέρι θηριόωνται. 375
 πολλαῖς δ' εἰς ἀλόχοις περιμάρναται· ὅς δέ κεν ἀλκῆ
 νικήσῃ, πάσῃσιν ἐπ' ἀρκίος ἔωλετ' ἀκοίτης·
 πέτρας δ' εἰσελάει θῆλην σόλον. ἐνθ' ἀλιῆες
 κύρτον ἐτεχνήσαντο βαθὺν περιηγέα πάντα·
 τὸν δὲ φυτῶν λάχνησι περὶ σόμα πάντα πύκασσαν, 380
 μύρτων, ἣ δάφνης εὐώδεσσι, ἥ ἐ τευ ἄλλῃ
 πλόρηθοισι θαλεροῖσιν ἐπισημένως σκιάσασθες.
 τῆς δ' οἶστρος ποτὶ μῶλον ἐπώραρον εὐνητῆρας
 μάρνασθαι, πολλῆ δὲ γαμήλιος ἴσατ' ἐνυῶ.
 ἀλλ' ὅτ' ἀριστεύσας τις ἔλη κράτος, αὐτίκα πέτρον 385
 παπταίνει γλαφυρῆν, ἀλόχοις δόμον, ἐς δ' ἴδε κύβητον
 κείμενον, εὐφύλλοισιν ἐπηρεφέ' ἀκρομόνεσσιν,
 ἐνθ' ἐλάει νυμφεῖον ἐὸν χορόν· αἱ μὲν ἔπειτα
 κύρτον ἔσω δύνασιν, ὃ δ' ἐκίβη πάντας ἐρύκει
 ἄρσενας, ἔδε τιν' ἄλλον ἢ νύμφησι πελάσσαι. 390
 ἀλλ' ὅταν ἐμωλήσῃ πλεχλὸν δόλον, ὕσατος αὐτὸς
 ἐς θάλαμον προτυψεν, ἀνέκβαλον αἰὶδ' εὐνήν.
 ὡς δ' ὅτε μηλονόμος τις ἀνὴρ βοτάνηθεν ἐλαύνων
 εἰρωπόκως ἀγέλας ἀνάγει πάλιν, ἐν δὲ θυρέτραις
 ἰσάμενος σταμοῖο νόῳ πεμπάζεται οἰῶν 395
 πληθύν, εὐ διέπων, εἰ οἱ σόα πάντα πέλονται,
 πάσῃσι δ' εἰλομένοισι περιπλήθῃσα μὲν αὐλῆ
 σείνεται, ὕσατιος δὲ μετὰ σφίσι ἐστυτο ποιμήν·
 ὡς αἱ μὲν προπαροῖθεν ἔσω κοίλοιο μυχοῖο
 θηλύτραι κατέδυσαν, ὃ δ' ὕστερος ἐνθοῦ' ἀκοίτης, 400
 δειλαῖης ἅμα δειλὸς ἐπισπτεύδων ἀλόχοισι.
 τοῖα μὲν ἐν νεωδέσσειν ἔρωσ ἐσήσατ' ἀέβλα·
 τοίαις δ' ἐξασπάτησιν ἐρωμαίνεσσιν ὄλοντο.

Ἰαπυγροὶ δ' ὅτε κέν τι μετ' οἰδμασιν ἀβρήσῃσι
 πλαζόμενον, τῷ πάντες ἀολήεες ἐγγὺς ἔπονται. 405
 ἔξοχα δ' ὄπασσ' ὅτε νῆα διαραιθεῖσαν ἀέλαις,
 αἰνὰ Ποσειδάωνος ἀμειλίχιοιο τυχῆσαν,
 δασσάμενον μέγα κῦμα διακριδὸν ἄλλοθεν ἄλλα

δῆρα φέροι λώβησι πολυχιδέεσσι λυβέντα.
 τῆμ' ὃ δ' ἰσπαῶρων ἀγέλαι πινάκεισσι θεύσαις 410
 ἐσπώμεναι μεθέπασιν· ὁ δ' ἐγκύρσας ἀλιήων
 πολλὴν ρηϊδίως ἄγρην ἔλεν, ἥ δ' ἀμέγαρτον.
 ἀλλὰ τὸ μὲν ναύτησιν ἀλεξήσσει Κρονίων
 ἐμθύθι, νῆες δὲ διὰ πλατὺ κῦμα θεόειεν
 αὐραῖς εὐκήλοισιν ἀπῆμονες, ἥ δ' ἀτίνακλοι, 415
 φόρτον ἀμοιβαίοισι μετερχόμεναι καμάτοισιν.
 ἰσπαῶροις δ' ἀλλοῖα νοήματα τεχνήσασθαι
 ἐσίν, ἀπῆμοσύνη δὲ νεῶν μεταβαίνεμεν ἄγρην.

Συμφερτὸς δονάκων φακέλης ἅμα γυρώσαιτες
 δίναις ἐκἀλέθηκαν, ἔνερθε δὲ λᾶαν ἔδησαν 420
 βριθὺν ὑφορμισῆρα· τὰ μὲν μάλα πάνλα καθ' ὕδωρ
 ἀτρέμα δινεύσιν / Φιλόσκια δ' αὐτίκα Φῦλα
 ἰσπαῶρων ἀγγεληδὸν ἀγείρεται, ἀμφὶ δὲ νῶτα
 τερπόμενοι δονάκεσσι ἀνατρίβουσι μένοντες.
 τοῖς δὲ τότ' ἀσπασαλιῆες ἐπιπλώσασιν ἐτοίμη 425
 εἰς ἄγρην, ἄγκιστρα δ' ὑπ' εἶδασιν ὀπλιόσαιτες
 πέμπασ'· οἱ δ' ἐρύσασιν ἅμα σπαυέδοντες ὀλέθρον.
 ὡς δὲ κύνας βρώμησιν ἀνὴρ ἐπὶ μᾶλλον ὀρίνει
 δινεύων μέσσοισιν ἐλώρια· τοὶ δ' ἐπὶ γαστρὶ
 ἔξοχα μαργαλίνοντες ὑποφθαδὸν ἀρπαγι λύσση 430
 ἀλλήλων προθέουσι, καὶ ἐς χεῖρα παπῆαίνουσι
 ἀνδρὸς, ὅπῃ ρίψειεν· ἔρις δ' ἀναφαίνεται ὀδόντων·
 ὡς οἴγ' ἀγκίστροισιν ἐπαίσσασιν ἐτοίμως.
 ρηϊδίως δ' ἀγρευτὸν ἐρύσσει ἀλλον ἐπ' ἄλλω
 κραιπνὸς ἰών· αὐτοὶ γὰρ ἐπισπαυέδασ' ἀλιήων 435
 μᾶλλον, ὑπ' ἀφραδίησιν ἐὸν μόρον ἐκονέοντες.

Τοίη ἐπιφροσύνη καὶ πομπῆλοι ἀγρώσσονται·
 καὶ γὰρ τοῖς ἴσον ἦτορ ἐπὶ σκιεροῖσι πόθοισι.

Τευθίστι δ' ἀτρακλὶόν τις ἀνὴρ ἐπιμηχανόωτο,
 ἐντύων κλασῆρι πανεῖκελον· ἀμφὶ δ' ἀρ' αὐτῶ 440
 πυκνὰ καλαζεύξειεν ἀνακλίνων γενύεσσι
 ἄγκιστρ' ἀλλήλοισι παραχεδὸν, οἷς ἐπι σᾶμα
 ποικίλον ἐμπείρειεν ἰεγλίδ', ὑπὲρ ἅλα χαλκῆ

δηγματ' ἐπικρύπτων, γλαυκῆς δ' ἐπὶ βένθεσι λίμνης
 τοῖον ἀναψάμενος σύρει δόλον· ἢ δ' ἐσιδῶσα 445
 τευθίς ἐΦωρμήθη τε, καὶ ἀμφιέπασσα πιέζει
 ἰκμαλέοις θυσάνοις, ἐπάγη δ' ἐνὶ χεῖλεσι χαλκῶ·
 ἔδ' ἔτι καὶ μεμαυῖα λιπῶν δύνατ', ἀλλ' ἀέκασα
 ἔλκεται, αὐτόπλεκτον ἐὼν δέμας ἀμφισαλῶσα.

Καὶ μὲν τις λιμένεσσι παρ' ἀκλύσοισι θαλάσσης 450
 ἄγρον ἐφχελύων τεχνήσατο κῆρ⊕ ἀθύρων.
 ἔντερον οἶος ἐλὼν περιμήκετον ἦκε καθ' ὕδωρ
 ἐκλάδιον δολιχῆσιν ἀλίγκιον ὀρμῆσιν.
 ἢ δ' ἐσιδῶσ' ἐπώρρασε, καὶ ἐσπασε· τὴν δὲ χανῶσαν
 ἔγνω, καὶ μήλειον ἄφαο κύρτασεν αὐτμῆ 455
 ἔγκατον ἐμπανειῶν· τὸ δ' ἀνίσταται ἀδματι λάβρω
 οἰδαλέεν, πλησε δὲ τιτανόμενον σόμα δειλῆς
 ἐφχέλυος· πνοιῆ δὲ περιστέεται μογέεσα
 ἀδρομέη, δέδεται δὲ καὶ ἰεμένη περ ἀλύξαι,
 εἰσόκεν οἰδαίνεσσα, καὶ ἄχετον ἀδμαίνεσσα 460
 ὑψόσ' ἀναπλώση, καὶ ὑπ' ἀγρευτῆρι γένηται.
 ὡς δ' ὅτε τις πλείς περῶμεν⊕ ἀμφιφορῆος
 αὐλὸν ἔχων ἤρεισεν ὑπὸ σόμα Φουσητῆρα,
 ἀδματι δ' αὐ' ἐρύει μέθους ποτὸν ἐμπαλιν ἔλκων
 χεῖλεσιν ἀκροτάτοις· τὸ δ' ἀνατρέχει ἀνδρὸς αὐτμῆ· 465
 ὡς αἶγ' ἐφχέλυες πνοιῆς ὑπο κυμαίνεσαι
 ἔλκονται δολίοιο ποτὶ σόμα Φουσητῆρος.

Ἔσι δὲ τις νεπώδων δειλὸς καὶ ἄκιμος ὄμιλ⊕,
 ἀβληχοῆς ἀφύης ἀδινὸν γένος, αἰ καλέονται
 ἐγγραυλεῖς· ἀγαθὴ δὲ βόσις πάντεσσιν ἔασιν 470
 ἰχθύσιν· αἰεὶ δὲ σφιν ἐνὶ Φορσὶ Φῶζα δέδμε·
 πάντα δ' ὑποτρομέεσι, σὺν ἀλλήλαις δὲ χυθεῖσαι
 σωρηδὸν μίμνεσι, καὶ ἀθρόαι ἐμπεφύασιν,
 ἢ τ' ἀναγκαῖοιο βίην δεσμοῖο φέρουσαι·
 ἔδ' κε μητίσαιο διάκοισιν εὐρέ⊕ ἐσμῶ, 475
 ἔδ' ἐλύσιν· τοῖον γὰρ ἐν ἀλλήλησιν ἔχονται.
 πολλὰκι μὲν καὶ νῆες ἐν ἔρμασιν ἢ τ' ἐκελσαν
 κείναις· πολλὰκι δὲ σφιν ἐνιπλήσασσιν ζρετμοῖς

κλήιδων ἐλατῆρες, ἐνέαχετο δὲ ἰεμένη περ
κώπη, πετραίης ἄτε χοιράδος ἀντιτυχῆσα. 480
καὶ πᾶ τις βραυλῆγα βαρύτεμον ἰθὺς αἰείρας
ἐβραυλεύεις ἐτίναξε, καὶ ἔδιέκερσε σιδήρω
στῖφος ἅπαν, βαιὴν δὲ ἀγέλης ἀπεδάσσαλο μοῖραν.
καὶ τῆς μὲν κεφαλὴν πέλειος τάμε, τὴν δ' ἐκόλυσεν
ἄρης, τὴν δὲ ἤμησε μέσην, τὴν δὲ εἶλεν ἅπασαν. 485
αἱ δὲ ἐδὲ ὡς ἐλάβοντο, καὶ ἐκ ἀνείηκαν ἔχχασαι
δεσμὸν ἕον· τοῖός τις ἐνὶ σφίσι γόμφος ἄρηε.
καὶ κέν τις παλάμησιν, ἄτε ψαμάθοιο βαθείης,
ἀντιάσας, κείνησιν ἐπ' ἰχθύας ἀμήσατο.
ταῖς δὲ ὁπότεν Φράσσωνται ἐπὶ σφίσι πεπῆνιας 490
ἰχθυόλοιο, κόλησι περιπῆύσσασσι σαγήναις
ἀσπασίως, πολλὴν δὲ ποτὶ ῥηγμῖνας ἄγχι
ἄγχι, νόσφι πόνοιο, καὶ ἄσγα πάντ' ἀφύησιν
ἐν τ' ἀκάτης ἐπλησαν, ἐπ' ἠίοσι δὲ βαθείαις
θημῶνας ἤησαν ἀπειρεσίης χύσιν ἄγχι. 495
οἷον δὲ ἐργατῖναι Δηῆς πόνον ἐκλεέσαντες,
πνοιῆς χερσαίοις τε διακρίναντες ἐρετμοῖς,
καρπῶν εὐτροχάλοιο μέσον κατὰ χῶρον ἀλωῆς
πολλὸν ἐνήσαντο, περιπλήθησα δὲ πάντη
κυροδόκος σεφάνη λευκαίνεται ἐνδον ἀλωῆς· 500
ὡς τότε ἀπειρεσίησι περιπληθῆς ἀφύησιν
ὄφρυς ἀσχιάλῃ λευκαίνεται αἰγιαλοῖο.
φύλα δὲ πηλαμύδων ἐκ μὲν γένος εἰσὶ θαλάσσης
εὐξείνης, θύνης δὲ βαρὺφρονος εἰλείθυιαι.
κείναι γὰρ Μαιώτις ὄπη ζυμβάλλεται ἄλμη 505
ἀγρόμεναι, λιμναῖον ὑπὸ σόμα καὶ δονακῆας
ὑψηλῆς ὠδίνῃ ἐπαλγέῃ ἐμήσαντο.
καὶ τὰ μὲν ὅσασ κίχχσι μεταδρομάθην κατέδασιν
ὡς, τὰ δὲ ἐν δονάκασσι καὶ ἐν χοίνοισι μένοντα
πηλαμύδων ἀγέλας ὄρη τέκεν· αἱ δ' ὅτε κῦμα 510
πρῶτον ἐπιψαύρωσι, πόροιο τε πειρήσωνται,
ξένιν ἀλὸς σπαυδῆσι μετὰ πλόν, ἐδὲ ἐβέλχσι
μίμνεν ἐνθ' ἐγένοντο, καὶ ἕβαιαι περ εἶσαι.

Θρηίκιος δὲ τις ἐστὶν αἰλὸς μυχὸς, ὄντε βάθισον
 Φωσὶ Ποσειδάων⊙ ἐνὶ κλήροισι τετύχθαι· 515
 ἐκ τῆ καὶ τε Μέλας κικλήσκειται, ἔδὲ ἑ λάξροι
 λίην, ἔδ' ὑπὲρ ὄρωλοι ἐπιβρώσκεισιν αἴηται.
 ἐν δ' ἄρα οἱ κευθμῶνες ὑπερῶρχιοι πεφύασι
 κοῖλοι, πηλώντες, ἀβέσφατοι, οἷς ἐνὶ πολλὰ
 τίχεται, ἡβαιοῖσιν ὅσ' ἰχθύσι δαΐτας ὀφέλλει. 520
 ἔνθα καὶ ἀρτιγόνοισι πέλει πρῶτιςα κέλευθα
 πηλαμύδων ἐσμοῖσιν, ἐπεὶ περὶ ὠσίον ἄλλων
 ἐναλίαν Φρίσσχσι δυσάεα χεῖματ⊙ ὀρμήν·
 χεῖμα δὲ πηλαμύδισσιν ἀπαμελύνει Φάος ὄσσων.
 ἔνθα δ' ἐν εὐρωπῶισιν αἰλὸς λαγόνεσσι πισῶσαι 525
 αὐτῶς δηβύνωσιν, ἀεζόμεναι δὲ μένεσι
 λαρόν ἔαρ· τῇ δὲ σφι καὶ ἴμερ⊙ ἀνεταὶ εὐνῆς.
 πλησάμεναι δὲ τόκοιο, παλίμποροι αὐτίς ἴενται
 πατρῶων μετὰ κῦμα, μόγον δ' ἀπὸ γαστρὸς ἔθειο.

Τὰς δ' ἦτοι Μέλανος μὲν ὑπὲρ βαθὺ λαΐτμα πόροιο 530
 Θρηίκικες ἀγρώσσχσιν ἀπηνέει χεῖματος ὄρη,
 θήρησιν ἀργαλέην καὶ ἀτερπέα, δηϊότητ⊙
 θεσμὸν ὑφ' αἱματόνῃα, καὶ ἄγριοι ἀῖσαν ὀλέβρε·
 ἔσι τις ἔδολιχὴ μὲν, ἀτὰρ πάχος ὅτι μείγνη,
 μῆκος ὅσον πῆχυς, σίβαρὴ δοκίς· ἐν δὲ οἱ ἄκρη 535
 πολλὴ μὲν μολίβοιο χύσις, πολλαὶ δὲ σιδήρε
 αἰχμαὶ τριγλώχινες ἐπασσύτεραι πεφύασι·
 πείσμα δὲ μιν περίμηκες εὐπλοκον ἀμφιβέβηκε.
 δερὶ δ' ἀναπαλώσαντες, αἰλὸς πόρος ἔνθα βάθισος,
 ἐς θυδὸν ἠερόντα κατακορμεῖς ἦκαν ἐνερεθ 540
 πυθμένος εἰλατίνης κρατερόν ὀδένος· ἀλφα δὲ ῥιπῆ
 σπαρχόμενον, μολίβω τε καταρῖνωῖς ἠδὲ σιδήρε,
 σεύεται ἐς νεάτης ρίζας αἰλὸς, ἐνθ' ἀμνηναῖς
 πηλαμύσι πρῆτυψεν ἐν ἰλύσι πεπληνίαις·
 συνδ' ἔλε, συνδ' ἐτόρησεν ὅσον κίχε δειλὸν ὄμιλον. 545
 οἱ δὲ θῶῶς ἀνέρουσαν ἐλλαμένους περὶ χαλκῶ,
 παλλομένους ἐλκενά· σιδηρεῖς ὀδύνησι.
 τὰς δὲ τις εἰσορέων καὶ κεν θρασυκάρδιος αἴηρε

οικήειραι θήρης τε δυσαγρέ[⊙], ἠδὲ μόροιο.
 τῆς μὲν γὰρ λαγόνεσσιν ἐλήλατο δερὸς ἀκωκῆ, 550
 τῆς δὲ κάρη ξυνέπειρε θοὸν βέλος, ἢ δ' ὑπὲρ κρήν
 ἄτασαι, νηδὺν δ' ἐτέρης, ἄλλης δ' ἔλε νῶτα
 θριμύς ἄρης, ἄλλη δὲ μέσον κενεῶνα πέπαραι.
 οἰκίρον[⊙] δὲ μιν μογεροῖσιν εὐκότα σώμασι νεκροῖς.
 ὡς δ' ὅποτε, κρινθέντος ἐνυαλίωιο κυδοιμῆ, 555
 θριφάτης κονίης τε καὶ αἵματ[⊙] ἐξάνελόντες
 εὐνήν ἐς πυρόεσσιν εἰς ἐλλασιν ἐταῖροι
 μυρόμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αἰόλα σώμασι νεκρῶν
 ἔλκεα, παντοῖαί τε βολαὶ πλήθασιν ἄρης·
 ὡς καὶ πηλαμύδεσσιν ἐπαιτρέπει ἔλκεα πάντη, 560
 εἰδῶλον πολέμοιο, Φίλον γέ μιν ἀσπαλιεῦσιν.
 ἄλλοι δ' αὖ κῆφοισι λίνωις ἔλον ἔθνε' ἀσσυρῶν
 πηλαμύδων· αἰεὶ γὰρ ἀνά κέφας, ὅ τ' ἴη κεν ἄλμη
 ἐμπάτῃ, τρομέσσι, φόβον δ' ὄρφναῖον ἔχασιν·
 ὄρφη δ' ἀγρῶσσονται, ἀτυζόμεναι κατὰ βένθος. 565
 δίκτυα γὰρ μάλα κῆφα λίνων τήσαντες ἐλαφρῶν
 κυκλόσε δινεύσσι, βίη θείοντες ἐρετμῶν
 νῶτον αἰλός, κοντοῖς δὲ καὶ αἰγὸν κλυπέσσι.
 αἰ δ' ὑπὸ μαρμαρυγῆς ταχυήρεος ἢ δ' ὀμάδοιο
 φυζαλέαι θρώσκει, λίνῃ δ' ἐς κόλπον ἔνται 570
 ἀτρέμας ἐσηῶτος, οἰόμεναι σκέπας εἶναι,
 νηταίαι, αἰ δὲ παῖοι φόβω μόρον εἰσεπέρησαν.
 ἐνθ' οἱ μὲν χοῖνοισιν ἐπισπῶνέροντο ἑκάτερε,
 δίκτυον ἐξερούοντες ἐπ' ἠόνας· αἰ δ' ὀρώσας
 χοίνεσ κινυμένας, ἀνεμῶλια δέματ' ἔχχασαι, 575
 εἰλόμεναι πῆσσεσι, καὶ ἀθρόαι ἐσπεύρηται.
 πολλὰ κεν ἀγραύοισι τὰτ' ἀρήσαιο θεοῖσι
 δίκτυ[⊙] δὲ μὴτ' ἔν τι θορεῖν ἐκίρατε λίνωιο,
 μήτε τι κινυόμενα δεῖξαι πόρον· ἦν γὰρ ἰδῶνται
 πηλαμύδες, τάχα παῖσαι ὑπὲρ κῆφοιο λίνωιο 580
 ἐς βυθὸν αἰσῶσσι, καὶ ἀπρηλὸν λίνων ἄγρη.
 αἰ δ' ἔσφι μακάρων τις ἀλυτλάκλων νημεσῆσαι.

πολλάκι καὶ τραφεῖης ὑπὲρ ἡόνῳ ἔλκυσθῆσαι
ἕξαλοι, ἕκ ἐθέλωσι λιπεῖν λίνον, ἀλλ' ἐνέχονται
αὐτῇ μηρίνω πολυδυνεῖ πεφρικυῖαι.

585

ᾧδε καὶ ἐν ξυλόχοισιν ὀρέστεροι ἀγρευτῆρες
εἶλον ἀναλκείην ἐλάφων εὐαγρεῖ τέχνη,
μηρίνω στίψαντες ἅπαν δρίῳ· ἀμφὶ δὲ κέφων
ὀρνίθων θῆσαντο θραῖ πῆρα· ταὶ δ' ἐσοράσαι
ἠλέματα πῶσσοσι κενὸν φόβον, ἕδὲ πελάσσαι
μαυιδίαις πτερυγέσσι ἀτυζόμεναι μεμάασιν,
εἰσόκε θρηπῆρες ἐπαΐξαντες ἔλωσι.

590

Καὶ μὲν τις δύσπης αἰλίω ἐυμήχανος ἔργων
νόσφι δόλῃ παλάμησιν ἐπαΐξας ἔλεν αὐταῖς
ἰχθύς, ἤυτε χέρσον ἀμειδόμενῳ πόρον ἄλμης,
σαργόν τε τρέσσαυλα φόβω, δουλήν τε σκίασαν·
σαργοὶ μὲν δύσαντες ἀολλέες ἐς μυχὸν ἄλμης
εἰλόμενοι πῆσσοσιν, ἐπ' ἀλλήλοισ δὲ χέονται,
δόχμιοι ἀμφιπασόντες, ἀναφρίσσοσι δ' αἰκάνθαις
νῶτα μετακλινόητες, ἄτε σκολόπεσσι ἀπάντη
φραξάμενοι πυκνοῖσι περιδρομον ἔρκος ἀλωῆς
ἀγρονόμοι, σίντησι μέγαν πόνον· ἕδὲ κεν ἂν τις
ἐσθαίη· σκῶλοι γὰρ ἐρητύσοσι κέλευθα·

595

600

ὡς κείνοις ἕκ ἂν τις ἐνιχρίμψεν ἐτοιμῶς,
ἕδ' ἐπὶ χεῖρα βάλοι· περὶ γὰρ φρίσσοσι κελαϊναὶ βος
προκορροσσαι πυκνοῖσιν ὑπὸ θαλίεσσι ἀκάνθαι.
ἀλλὰ τις ἰδμοσύνησιν ἀνῆρ ὑπὸ κέυθεα πόντε
ἐσσυμένῶς δύοιτο, περιφράζοιτο δὲ πάντη
σαργῆς, ἐνθα κάρη τε καὶ ἕραϊή κλίσσι αὐτῶν·
χεῖρα δ' ὑπὲρ κεφαλῆσι βαλῶν, καθύπερθεν ἀκάνθας
ἦκα καταρρέξεν, ἐπικλῖνοι τε πιέζων·
οἱ δ' αὐτῶς μίμνησιν ἀρηρότες ἀλλήλοισιν
ἀσεμφεῖς, προβολῆσι πτωοιδότες ὀξείησιν·
ἐνθα δύω παλάμησιν ἀνῆρ ἐκάτερθεν αἰείρας
αὐτίς ἀναπλώει τελέσας πανεπίκλωτον ἔργον.

615

Πετραίην δὲ σκίασαν ἐπὴν φόβος ἦτορ ἰκται,

ἰτραλέως σπιλάδεσσιν ἐπέσσυτο, καὶ τινὰ κοίλῃν.
 χεῖν εἰσεπέρησε περιδρομον, ἢ ἐ χαράδρῃν,
 ἢ ποίους ἀλίγησιν ἐπέδραμεν, ἢ καὶ ὑγροῖς
 φύκεσιν· ἔ γάρ αἱ τι μέλει σκέπας, οἶον ἄπασαν 620
 δεξάμενον ῥύσαιτο, κάρη δ' ἄρα δίξεται οἶον
 φράξασθαι, κεφαλὴν δὲ κατακρύψασα καὶ ὄσσε,
 ἔλωπεται ἐχ' ὀρώσασα λαθεῖν ὀρώωντ' εὐφαιρμένην.
 ὧς δὲ τίς ὀμνητῆρος ἐπισοσμημένοιο λέοντ' εὐφαιρμένην.
 βεβαλὶς ἐν λόχησι κάτω τρέψασα κάρηνον, 625
 μαψιδίην φυλακὴν προτιβάλλεται, ἐδ' ὀράσασθαι
 ἔλωπεται, εἰσόκε δὴ μιν ἐπαίξας ὀλοὸς θῆρ
 δαρδάβη· τῆς δ' ἦτορ ἰμαίον, ἐδὲ κάρηνον
 ἀγκλίνας, δοκέει δὲ καὶ ἀλκυμένη περ ἀλκυίας·
 τοῖα δὲ καὶ λιθύης πλεροῦν βοτῶν ἀγκυλόδεκρον 630
 νήπια τεχνάζει· μελέη δὲ οἱ ἔπαλτο τέχνη·
 ὡς ἀταλὴ κενεῆσιν ὑπ' ἔλωπῳ ἴσσι, σκίασασα
 κέκρωται· τάχα γὰρ μιν ἐρυσσάμενος παλάμησιν
 ἀγρευτῆρ ἀνέδου τε καὶ ἀφραίνεσσαν ἔφθη.
 Τόσσα μὲν ἰχθυόλων ἐδάην ἀλιεργία τέχνης 635
 θήνεα, καὶ τόσσοισιν ἐπ' ἰχθύσι πικρὸν ὄλεθρον.
 τῆς δ' ἄλλης ζύμπαντας ὁμοί' αἴσα κίχνας,
 κύρτων τ', ἀκίστρων τε, βαθυπλευκίος τε λίνιοι,
 μωῆς τε τριάδοντος, ὅσ' ἀνδράσιν ἔντεα τέχνης.
 τῆς μὲν ὑπῆματις, τῆς δ' ἔσπερος εἴλε δαμέντας, 640
 εὐτ' αὖ ὑπὸ πρῶτον νυκτὸς κνέφας ἀσπάλιγες
 πυρσὸν ἀναψάμενοι, γλαφυρὸν σκάφος ἰθυόντες,
 ἰχθύσιν ἀτρομέεσσι ἀείδελον αἴσαι ἀγασιν·
 ἐνδ' οἱ μὲν πεύκης λιπαρῇ φλογὶ καθυπαλόωντες
 ἀμφ' ἀκάτω θύνασι, κακὸν δ' ἴδον ἐσπῆριον πῦρ, 645
 ῥιπῆς τριγλώχιν' ἀμειλίχιοι τυχόντες.
 Ἔστι δὲ τις θήρης ἕτερος νόμος ἰχθυόλοισι
 φαρμακίαις, αἱ λυγρὸν ἐπ' ἰχθύσι μητίσαντο
 φάρμακον, ὠκύμορον δὲ τέλ' νεωόδεσσιν ἐθήκαν.
 αἱ δ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἐπασσιύερας βολίδεσσι, 650

κοτῶν τε ριπῶσι, καὶ αἰκίησιν ἐρετρωῶν
 εἰλεῦσι νεπῶδων δειλὰς σίχας εἰς ἓνα χῶρον
 κοιλοφυῆ, κευθμῶσιν ὑπαγνύμενον θαμέεσσιν.
 ἐνθ' οἱ μὲν δύνουσιν ὑπὸ γλαφυρῆς σπιλάδεσσι.
 τοὶ δὲ περιτήσαντο λίνων εὐερέα πάντη 65f
 ἀίψια κυκλώσαντες, ἀτ' ἀνδράσι δυσμενέεσσι
 διπλὰ περὶ πρῶτα ἀνάρσια τείχεα πέτρης.
 καὶ τότε ἀνὴρ ἀργαλὸν ὁμῆ πύραυρον αἰείρας
 ῥίξων θ', ἣν κυκλώμενον ἐφήμωσαν ἰητήρες,
 μίξας ἐν παλάμησι, δῦα Φυρήσαλο μάζας. 66o
 πόντω δ' ἐγκατέπαλλο λίνων ὑπερ' ἀμφὶ δ' αὖ αὐταῖς
 κοιλάσι καὶ θαλάμησι δυσάεα φάρμακ' ἄλοψε
 χρίσματ' ἐχθροδοτωῖο, καὶ ἐξεμίγη θαλάσσαν.
 καὶ τὸν μὲν καλίνωρον ὀλέθρια φαρμάξαντα
 δέξατο ναῦς· τῆς δ' αἴψια κακὴ καὶ ἀνάρσιος ὁδμῆ 66s
 πρῶτα μὲν ἐν θαλάμῃσιν ἰάνεται· ἀχλύϊ δ' ὅσσοι
 καὶ κεφαλῇ καὶ γυῖα βαρύνεται, ἔδὲ δύνανται
 μίμνεν ἐν κευθμῶσιν, ἀτυζόμενοι δὲ χέονται
 ἐκτὸς ἀπὸ σπιλάδων· ἡ δὲ σφισὶ πάλυ θαλάσση
 πικροτέρη· τοῖον γὰρ ἐν οἴδηματι πῆμα πέφυται. 67o
 οἱ δ' ὡς εἰσοβαρεῖς, ὀλοῇ μεθύοντες αὐτῆς,
 πάντη δινεύουσι, καὶ ἔπαυσι χῶρον ἔχουσι
 λεπτόμενον κακότητος, ἔπαύσθη δὲ λίνουσι
 σπασσόμενοι πίπτουσι διεκθορέειν μεμαῶτες·
 ἀλλ' ἔτις χαλεπῆς αἴτης λύσις, ἐστὶ ἀλευρή. 67s
 πολλῇ δὲ ριπῶϊ τε καὶ ἄλματι κυμαίνονται
 τεϊρόμενοι· τὸ δὲ πολλὸν ἐπιτρέχει ἀμφιτρίτη
 ὀλλυμέναν φύσημα, τότε ἰχθύσιν ἔπλετο δειλαῖς
 οἰμαγῇ· τοὶ δ' ἐκτὸς ἐπ' ἄλγεσιν ἀσπαλιῆς
 τερπόμενοι μίμνυσιν ἀκηδέες, εἰσόκε σιγῇ 68o
 πόντον ἔλη, Φλαίσου δὲ καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμῆ
 παύσονται, φονόεσσαν ἀποπνεύσαντες αὐτῆν·
 καὶ τότε ἀπειρεσίων νεκυῶν ἐρύουσι ὄμιλον
 ζυνῶ τεθηῶτας ὁμῆ λωθήτορι πόντῳ.

ὡς δ' ὅτε δυσμενέεσσιν ἐπισησονται ἄρηα,
 Φρῆδον ἐελθόμενοι ραῖσαι πόλιν· ἔσθ' ἀνιῆσι
 πῆμαίλα βεβλεύοντες ἐπὶ σφίσι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ
 κρηναίων Φαρμαξάν ὀλέθριον· οἱ δ' ἐπὶ πύργοις
 λιμῶ τ' ἀργαλέω καὶ οἰζυῖ μοχθίζοντες,
 ὕδατί τ' ἐχθοδοτῶ, συγερὸν καὶ αἰκία πότμον
 ὄλλυνται, νεκύων δὲ πόλις πέπληθεν ἅπασα·
 ὡς οἱ λευγαλίω τε μύρω καὶ ἀδευκέϊ πότμω
 ἀνδράσι Φαρμακίῃσιν ὑποδμηθέντες ὄλοντο.

685

690

Ο Π Π Ι Α Ν Ο Υ

Α Λ Ι Ε Υ Τ Ι Κ Ω Ν

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ε νθεν ἔπειτ' αἰὼν τεκμαίρεο, Κοίρανε γαίης,
 ὡς εἰδὲν μερόπεςσιν ἀμήχανον, ἐκ ἐνὶ γαίῃ
 μητρὶ καμῆν, ἔ κόλπῳ αὖ εὐρώεντα θαλάσσης.
 ἀλλὰ τις ἀτρεκέως ἰκέλην μακάρεσσι γενέθλην
 ἀνθρώπων ἀνέφουσε, χερείονα δὲ ὤπασεν ἀλκῆν· 5
 εἴτ' ἐν Ἰαπετιοῦ γόνος, πολυμήτα Προμηθεύς,
 ἀντ' ὧν μακάρεσσι κάμῃ γένῳ, ὕδατι γαῖαν
 ξυνώσας, κραδίη δὲ θεῶν ἔχρισεν ἀλοιφῇ·
 εἴτ' ἄρα καὶ λύθροιο θεορῦτ' ἐκτενόμεθα
 Τιτηνῶν· ἔ γάρ τι πέλει καθυπέρτερον ἀνδρῶν, 10
 νόσφι θεῶν· μένοισι δὲ ὑπείζομεν ἀθανάτοισιν.
 ὅσσης μὲν κατ' ὄρεσφι βίην ἀτρεσον ἔχοντας
 θεῆρας ὑπερφιάλης βροτὸς ἔσθισεν· ὅσσα δὲ Φῦλα
 οἰωνῶν νεφέλῃσι καὶ ἥρι δινεύοντα
 εἶλε, χαμαὶζήλην περ ἔχων δέμας· εἰδὲ λέοντα 15
 ῥύσατ' ἀγνορήθ' ἠμνηθῆμεναι· εἰδὲ ἐσάωσεν
 αἰετὸν ἠνεμόεις πτερυγῶν ῥόθος· ἀλλὰ καὶ Ἰνδὸν
 θεῆρα κελαινόριον ὑπέρβιον ἀχθῶ ἀνάγκη
 κλῖναν ἐπιβροίσαντες, ὑπὸ ζεύγλῃσι δὲ ἔθηκαν
 ἐρήων ταλαεργὸν ἔχειν πόνον ἐλκυσῆρα. 20
 κήτεα δὲ ὅσσα πέλωρα Ποσειδάων· ἐναύλοισ
 ἐντρέφεται, τὰ μὲν ἔ τι χερείονα Φημί θαλάσσαν
 τίθειεν ὠμοφάγων τικέων χθονός, ἀλλὰ καὶ ἀλκῆν

καὶ μέγεθος προβέβηκεν ἀναιδέα δέματα πόντη.
 ἔσν ἐν ἠπείρῳ χελύων γένος, ἔδ' ἐτιν' ἀλκήν 25
 ἔδ' ἄτην ἴσασι· θαλασσαίη δὲ χελώνη
 ἔ' μάλα θαρσαλέος τις ἐν οἰδμασιν ἀντιβολήσει.
 εἰσι δ' ἐνὶ τραφερῇ λάβροι κύνες· ἀλλὰ κύνεσσι
 εἰναλίους ἔκ' ἂν τις ἀναιδεῖην ἐρίσειε.

παρδαλίων γαίης ὀλοὸν δάκ^ϙ· ἀλλὰ θαλάσσης 30
 αἰνότερον· χέρσον μὲν ἐπιχειρήσῃ ὕαιναί·
 πολλὰ δ' ἐν ῥαβίοις κρηρῶτεραι· οἱ μὲν ἔασι
 κριοὶ μηλονόμων τιθασὸν βοτόν· ἔδ' ἐθαλάσσης
 κριοῖς μελιχίοισι συνοίσεται, ὅς κε πελάσση.
 τίς δὲ τόσον χλῆτης φορέει δένος, ὅσπον ἄαπῶι 35
 λάμναι; τίς δὲ λόντος ἐνὶ φρεσὶν αἴθεται ἀλκή,
 ὄσση ῖγυδαῆσῃ ἀνισώσαιε ζυγαίαις;

Φώκη δὲ βλοσυρὴν καὶ ἐπὶ χθονὶ χατήσσαι
 ἀρκίοι πεφρίκασι, καὶ ἐς μόνον ἀντιώσαι
 δάμνανται· τοίοισι μέλει θήρεσσι θαλάσσα. 40
 ἀλλ' ἔμωγῃ καὶ τοῖσιν ἐπεφράσσαντο βαρεῖαν
 ἄτην ἡμερίων ἄμαχον γένος· ἐκ δ' αἰλιῶν
 ὄλλυνται, κήτειον ὅτ' ἐς μόνον ὀρμήσωνται.
 τῶν ἐρέω θήρης βροῦν πόνον· ἀλλ' αἰοῖτε
 εὐμένεται βασιλῆες, ὀλύμπια τεῖχεα γαίης. 45

Κήτεια μεσσοπόροις μὲν ἐντρέφεται πελάγεσσι
 πλείστα τε καὶ περιμέτρα· τὰ δ' ἔκ' ἀναδύειαι ἄλμης
 θηράκις, ἀλλ' ὑπένερον ἔχει κρητῶδα θαλάσσης
 βροθούνη· μαιμᾶ δὲ βορῆς ἀζηχίει λύσση
 αἰεὶ πενάοντα, καὶ ἔσποτε νηδύ^ϙ αἰνῆς 50
 μαργουσῆν ἀνιέντα· τί γὰρ τόσον ἔσεται εἶδαρ,
 ὄσπον ἐντωλῆσαι γαστρὸς χάος, ὄσπον ἄαπῶν
 ἐς κόρον ἀμπαῦσαι κείνων γένυν; οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 ἀλλήλους ὀλέκῃσι, χερσίονα φέρτερος ἀλκῆ
 πέφνων, ἀλλήλοισι δὲ βορῆ καὶ δαῖτες ἔασι. 55
 πολλὰ μὲν καὶ νῆεσσι ἄγει δέ^ϙ ἀντιώοντα
 ἐστώτεριον κατὰ πόντον Ἰσθρικόν, ἔνθα μάλιτα
 γαίονος Ωκεανοῖο λελαιπῶτ'· ἀθίσφατον ὕδαρ

εἰλεῖται,

εἰλεῖται, νήεσσιν εἰκοσόροισιν ὁμοῖα.

πολλάκι δὲ πλαχθένηα καὶ ἥνος ἐσγυὸς ἰκάνει 60
ἀγχιβαθῆς, ὅτε κέν τις ἐπὶ σφίσιν ὄπλιζοιτο.

Πᾶσι δὲ ὑπερφυέεσσι πέλει θήρεσσι θαλάσσης,
νόσφι κυνῶν, βαρύγυια καὶ ἐκ εὐπρηκῆα κέλευθα.
ἔτε γὰρ εἰσορώωσιν ἀπόπρωθεν, ἔτε θαλάσσαν
πᾶσαν ἐπιτείχεσσι βαρυνόμενοι μελέεσσι 65

ἠλιβάτοις, μάλα δὲ οἷψέ κυλινδόμενοι φορέονται.
τῆνεκα καὶ πάντεσσι ὁμόσολῶ ἐρχεται ἰχθύς
Φαῖος ἰδεῖν, δολιχός τε δέμας, λεπτή δέ οἱ κρή,
ἔξοχος ὃς προπάραιθεν αἰλὸς πόρον ἠγεμονεύει
σημαίων· τῷ καὶ μιν ἐφήμισαν ἠγητῆρα. 70

κῆτι δὲ ἐκπαύλως κεχαρισμένος ἐστὶν ἑταῖρῶ,
πομπῶς τε, Φερός τε· Φέροι δέ μιν, ἧ κ' ἐθέλησι,
ρήϊδιᾶς· κείνῳ γὰρ ἐφέσπεται ἰχθύϊ μένων
πιστῶ, πιστὸν ἔχων αἰεὶ νόον· ἐσγυῖ δὲ αὐτῆ
σφαῖται, τανύει δὲ παραχρῆδὸν ὀφθαλμοῖσιν 75

ἔρην, ἧ οἱ ἕκαστα πιφαύσκεται, εἴτε τιν' ἀγρην
ἐστὶν ἔλειν, εἴτ' ἐν τι κορύσσεται ἐσγυῖ πῆμα,
εἴτ' ὀλίγη πόντοιο πέλει χύσις, ἢν ἀλείνειν
βέλτερον· αὐθήεσσα δὲ ὅπως ἐνδείκνυται κρή
πάντα μάλ' ἀτρεκέως· τὸ δὲ πείθεται ὕδατος ἄχθος. 80

κείνος γὰρ πρόμαχος τε, καὶ ἕατα καὶ Φαός ἰχθύς
θηρὶ πέλει· κείνῳ δὲ αἰεὶ, κείνῳ δὲ δέδορκεν,
ἠνὶ ἐπιτρέψας σφετέρῃ βιότοιο φυλάσσειν.
ὡς δὲ παῖς γενετῆρα παλαιότερον ἀμφαγαπᾷ, 85

Φροντίσι γηροκόμοισιν ἀπὸ θρηπῆρια τίνων,
τὸν δὲ ἥσῃ μελέεσσι καὶ ὄμμασιν ἀδρανέοντα
ἐνδουκέως μεθέπων προσπίυσσεται, ἐν τε κελεύβοις
χεῖρ' ὀρέγων, καὶ πᾶσιν ἐν ἔργμασιν αὐτὸς ἀμύνων·
πατρὶ δὲ γηράσκοντι νέον ἀνένῶ υἱέες εἰσὶν· 90

ὡς κείνος Φιλότῃ περιπίυσσει δάκῶ ἀλμῆς
ἰχθύς, ἠύτε νῆα νέμων οἶκτι χαλινῶ.
ἧ περ τοι γενεῆς πρώτης ἄπο σύμφυτον αἶμα
ἔλλαχεν, ἧέ μιν αὐτὸς ἐκὼν ἑταρίσασατο θυμῶ.

ὡς ἔτ' ἠγορήεις, ἔτ' εἶδος ἔπαλετ' ὄνειρα
 τόσσον, ὅσον πραπίδων· ἀλλή δ' ἀνεμώλιος ἄφρων. 95
 καί τε μέγα βριαύοντα κατέσβησεν, ἥ δ' ἐσάωσε
 βαιὸς ἀνήρ εὐμητις· ἐπεὶ καὶ κῆτ' ἀσάφισον
 ἀπαλάτων μελέων ὀλίγον προτιβάλλεται ἰχθύν.
 τῆνεκά τις πάμπρωτον ἔλοι σκοπῶν ἠγητῆρα
 κείνον, ὑπ' ἀγκίστροιο βίη, καὶ δαίτι δολώσας. 100
 ἔ γάρ κε ζώντος ἐπιβρίσας δαμάσασα
 κινάδαλον· οἰχομένη δὲ θωώτερος ἔσσει' ἀεβλ'.
 ἔ γάρ ἔτ' ἔθ' ἀλμης ἰοιδέ' οἶδε κέλευθα
 ἀτρεκέως, ἔ πῆμα παραχεδὸν ἐξαλέασθαι·
 ἀλλ' αὐτως, ἄτε φορτῆς ὀλωλότος ἰθυνητ', 105
 πλάζεται ἀπὸ φύλακισον, ἀμήχανον, ἣ κεν ἄγῃσι
 γλαυκὸν ὕδωρ, σκοτίοις δὲ καὶ ἀφράσοισι πόροισιν
 ἐμφέρεται, χηρωθὲν ἀρηγόν' ἠϊόχοιο.
 πολλὰκι καὶ πέτροισι καὶ ἠϊόνεσσιν ἐκίλισε
 πλαζόμενον· τοίη οἱ ἐπ' ὄμμασι πέπληται ἀχλὺς. 110
 δὴ ῥα τότε ὄρηροῖσι νοήμασιν ἐς πόνον ἄγῃσι
 ἰχθυόλοιο σπυεύδασιν, ἐπυεξάμενοι μακαίρεσσι
 κητοφόνοις, ἀλεγεινὸν εἰλεῖν τέρας ἀμφιτρίτης.
 ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχ' ἀντιβίοισι
 θάλαριος ἐμπελάει, μισάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας, 115
 εὐδοντας δ' ἐκίχῃσε φυλακῆρας πρὸ πυλάων,
 ἀρε' εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασεν·
 ἔνθεν ἔπειτ' ἀκρην τε πόλιν καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν
 θαρσαλέοιο σπυεύδασι, πυρὸς βέλος, ἄσεος ἄτην,
 θάλλον εὐδμήτων μεγάρων βρασιῆρα φέροντες. 120
 ὡς τότε θαρσαλέως ἀλιεὺς φρατὸς ἐφρονέεσιν
 ἀφρακῆσον μετὰ θῆρα, πεφασμένεσιν ἰθυνητ'.
 τῆ δ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἐνὶ φρεσὶ τεκμαίρονται
 ἀχθος ὅσον, μέγεθός τε· τὰ δ' ἔπαλεο σήμαθα γύων.
 εἰ μὲν γὰρ πόντοιο κυλινδόμενος μετὰ δύναις 125
 βαιὸν ὑπερετέλλοιο, ράχιν λοφίην τε φασείων
 ἀκρην, ἣ μέγα κείνο, καὶ ἔξοχον· ἔδὲ γὰρ αὐτῇ
 ῥηϊδίως φερέε μιν ἀνοχλίζεσθαι θάλασσα·

εἰ δέ τι καὶ νῦντοιο φαίνεται, ἔ' τὸσον ἄχθ[⊙]
 ἀγγέλλει· κῆφαι γὰρ ἀφανυρότεροι κέλευθαι. 130
 τοῖσιν δ' ὄρμη μὲν ἐπ' αὐσούερας ἀραρυῖα
 θωμίγγων ξυνοχῆσι πολυσεφέεσσι τέτυκται,
 ὅσσοι τε πρότονος νῆος πέλει ἄτε βαθείης,
 ἔ' ὀλίγης· μῆκ[⊙] δὲ τιταίνεσθαι ἄρκιον ἄγρη.
 ἀγκυρῶν δ' εὐεργὲς ἐπ' ημοιβαῖς κεχάρακται 135
 γλωχίνων προβολῆσιν ἀκαχμένον ἀμφοτέρωθεν,
 οἷον καὶ πέτρην ἔλεειν, καὶ ραγάδα πῆραι,
 τὸσσον ἔτυν κρυερὴν, ὅσσον περὶ χάσμα καλύψαι·
 δινωτὴ δ' ἄλυσις περιβάλλεται ἄκρα κελαιῶ
 ἀγκύρας, σιβαρῆ, χαλκήλατος, ἢ κεν ὀδύλων 140
 λευγαλέην ἀπέχοιτο βίην, καὶ χάσματος αἰχμᾶς.
 δεσμῶ δ' ἐν μεσάτῳ τροχοειδέα κύκλα τέτυκται,
 πυκνά παρ' ἀλλήλοισιν, ἃ κεν τροφάλιγγας ἐρύκοι
 Φοιτάλεας, μηδ' ἰθὺς ἀπορρήξειε σίδηρον
 πακτάσων, ὀλοῆσι περισπερχῆς ὀδύτησιν, 145
 ἀλλὰ περιστροφάδην πλαστικὸν δρόμον εἰλίσσεται·
 δαῖτα δ' ἐπ' ἀγκύρω δυσεργέα πορσύνεσι
 ταύρειον μέλαν ἢ παρ' ἀποκρίτον, ἢ καὶ ὦμον
 ταύρειον γενύσσιν εὐκότα δαινυμένοιο.
 πολλαὶ δ' ἀγρευτῆρσιν ὁμόσολοι, ὡς' ἐς ἄρηα, 150
 θήγονται κρατεραὶ τ' ἀκίδες, σιβαραὶ τε τρίαται,
 ἄρπαι, βραπλήγες τε βαρύσομοι, ὅσσα τε ταῖα
 ἀκμοσι δυσκελάδοις ραισῆρια χαλκεύονται.
 ἐσσυμένως δ' ἀκάτοισιν εὐσέλμοις ἐπιβάντες,
 σιγῇ νευσάζοντες ὅ τι χρέ[⊙] ἀλλήλοισι, 155
 σέλλονται· κώπῃσι δ' ὑπ' εὐκῆλοισι θάλασσαν
 ἀτρέμα λευκαίνεσι, Φυλασσόμενοι μάλα δῆτων,
 μὴ τι μάθοι μέγα κῆτος, ἀλευόμενον δὲ νέαιτο
 βυσσὸν ὑποβρυχίην, ἄλιον δὲ κε μόχθον ἄραιτο.
 ἀλλ' ὅτε οἱ πελάσσωσιν, ὁμαιχμήσωσιν τ' αἰβλω, 160
 δὴ τότε θαρσαλέως πρῶσθαι ἀπο θηρὶ πελώρῳ
 πῆμα δόλῳ πρέθηκται· ὃ δ' ὡς ἴδε δαῖτα βαρεῖα,
 αἶλτο, καὶ ἐκ ἀμέλησεν ἀναιδέϊ γαστρὶ πιθήσας·

μάρψε δὲ ἐπαθύσας γναμπτῶν μόρον, αὐτίκα δ' εἶσω
 ἀψικτρον κατέδου τεθωμένον εὐρέϊ λαίμῳ· 165
 ἐν δὲ ἐπάγῃ γλωχίσῳ· ὁ δὲ ἔλκει θυμὸν ὀρυθείς,
 πρῶτα μὲν ἀχαλῶν ὀλοὴν γένυν ἀντία πάλλει,
 χαλκίην θάμιγχα διαραῖσαι μενεαίνων.
 ἀλλ' ἄρα οἱ κενὸς τέταται πόνθ'· ἔνθεν ἐπαῖα
 σπερχόμενος Φλογέσιν ἐποχθίζων ὀδύησι, 170
 δύεται ἐν κόλποισιν ὑποβρυχίοισι θαλάσσης.
 τῷ δὲ τάχ' ἀσπαλιῆς ἐπιπρωπῶσιν ἀπασαν
 ὀρμὴν· ἔ μὲν γὰρ ἐνὶ δένθ' ἀνθρώποισιν,
 ὅσσον τ' αὐ ἐρύσαι, καὶ ἀναινόμενον δαμάσασθαι
 βριθὸν πέλωρ· ῥέα γὰρ σφε σὺν αὐτοῖς σέλμασι νηῶν 175
 ἐλύσει ποτὶ βυσσόν, ὅθ' ὀρμήσειε φέρεσθαι.
 οἱ δὲ αἱ ὀρμῆ προσαρηρότας εὐρέας ἀσκῆς
 πνοιῆς ἀνδρομέης πεπληθότας εὐθύς ἐς ὕδωρ
 δυσμένῳ πέμπωσιν· ὁ δὲ ὀχθίζων ὀδύησι
 ῥινῶν ἐκ ἀλέγει, κατὰ δὲ ἐσπασεν ἐκ ἐθέλοντας 180
 ῥηιδίως, ἀκροιο λιλαιομένους ἀλὸς ἀφρῆ.
 ἀλλ' ὅπως ἐς δάπεδον πελάση μεμογηότι θυμῷ,
 σῆ ῥα μέγ' ἀφριῶν, τετιμημένος. ὡς δὲ τις ἴσπασ
 ἰδρῶτ' ἐξανύσας καμαλιώδεα τέρμαθ' ἀκρῆ,
 ἀφρῶ ὑφ' αἱματοένη γένυν σκολιοῖσι χαλινοῖς 185
 ἐμπῶρις, θερμὸν δὲ διὰ σῶμα κίδναται ἀδμα·
 ὡς ὁ μέγ' ἀδμαίνων ἀμπαύεται, ἐδέ οἱ ἀσκολ
 μίμνεν ἰεμένῳ περ ἐπικρωπῶσιν ἔνερθεν·
 ἀῖψα δὲ ἄνω σπευδέσσι, καὶ ἔξαλοι αἰίσσασσι
 πνοιῆ ἀειρόμενοι· τῷ δὲ ἴσθαι ἀλλ' ἄεθλος. 190
 ἐνθ' ἦτοι πρῶτον μὲν ἐπαίσει γενέεσσι
 ῥιπῆν μαψιδίην, λελιμμένθ' αὐ ἐρύοντα
 δέρματ' ἀμύνεσθαι· τὰ δὲ ἀνίπλωται, ἐδέ ἐ μίμνει,
 φεύγει δὲ ζωῖσιν ἀλευομένοισιν ὁμοῖα.
 αὐτὰρ ὄγ' ἀχαλῶν μυχήν πάλιν ἰῆαί ἄλμην· 195
 πολλὰς δὲ σροφάλιγγας ἐλίσσεται, ἀλλοτ' ἀνάγκη,
 ἄλλοθ' ἐκῶν, ἔλκων τε καὶ ἐλκόμενος παλίνροσος.
 ὡς δὲ ὅτε δαροτόμοι ξυγὸν πόναν ἀθλεύσασσι

- πρίνος ἐσκοιόντες, ὅτε τρώων, ἢ ἐ τιν' ἄλλην
 χρεῖω πλωήρεσσιν ἐπισπυύουσι τελέσται. 200
- ἀμφὼ δὲ τρηχεῖαν ἐρειδομένοιο σιδήρεα
 αἰκλήν αὐ' ἐρύουσι, καὶ ἔωστε ταρσὸς ὀδόντων
 τέτραπται μίαν οἶμον, ἐπαειγόμενος δ' ἐκάτερθεν
 κλάζει τε, κρείε τε, καὶ ἐμπῶων ἐλκεται αἰεὶ.
 τοῖον καὶ ῥινοῖσι πέλει καὶ θηρὶ θαφεινῶ 205
- νεῖκος ἀνελκομένοις τε, βιαζομένοις δ' ἐκάτερθεν.
 πολλὴν δ' αἱματοέσσαν ὑπερ' αἰλὸς ἔπλωσεν ἄχρη
 παφλάζωι ὀδύνησιν· ὑποβούχιον δὲ μέμικε
 μαυρομένεα φύσημα· περισίνεται δὲ οἱ ὕδαρ
 ἀμβολάδην· Φαίης κεν ὑπ' οἴδημασι πᾶσαν αὐτμῆν 210
- κευθομένην βορέας δυσσείος αὐλίζεσθαι·
 τόσπον ἀναδρμαίνει λάβρον μὲν ὄ· ἀμφὶ δὲ πυκναὶ
 δίναις οἰθαλέησιν ἐλισσόμεναι σροφάλιγγες
 οἰδματα κοιλαίνουσι διῆσαμένοιο πόροιο.
 οἶον δ' Ἰονίωι παρα' εἶμα, καὶ κελάδαντ' 215
- Τυρσηνῶ πόντοιο μέση παρθμοῖο διαρρῶξ
 εἰλεῖται, λάβροισιν ὑπ' ἄδμασι Τυφάων
 μαυρομένη, δειναὶ δὲ τιτανόμεναι σροφάλιγγες
 κῦμα θοὸν κάμπωσι, περισρέφεται δὲ κελαϊνῆ
 ἐλκομένη δίνησι παλιρροῖοισι Χάρυβδις. 220
- ὥς τότε κητεῖοισιν ὑπ' ἄδμασι χῶρ' ἄσπᾶντη
 ξαινόμενος βέμβικας ἐλίσσεται ἀμφιτρίτης.
 ἔνθα τις ἰχθυόλων γλαφυρὸν σκάφος ὠκύς ἐρέσσαν
 ἐς χέροισιν καταγόοιτο, καὶ ἀκλαίης ἀπὸ πέτρης
 ἔρμηϊν ἄψαιτο, καὶ αὐτίκα νοσήσει, 225
- πρυμναίοις ἄτε νῆα κατοχμάσας ὑπὸ δεσμοῖς.
 τὸν δ' ὅτε παιφάσσοντα λάβη κόρος, ἐκ τ' ὀδυνάων
 θῆρ' ὀλοὸς μεθύη, καμάτω δὲ οἱ ἄγγριον ἦτορ
 κλίνηται, ρέψῃ δὲ μόρην συγεροῖο τάλαντα,
 αἰσκὸς μὲν πρῶτιστος ἀνέδραμε στείρατα νίκης 230
- ἀγγέλλων, μέγα δ' ἦτορ ἐν ἀγγρευτῆροισιν αἰεον.
 οἶον δ' ἀλγυνοῦντ' ἀνερχόμενοι πολέμοιο
 κήρυκ' ἀργυφείουσιν ἐν εἴμασιν, ἢ δὲ προσώτω

Φαιδρῶ κατ'χαλῶντες εἰς μεθέωσιν ἐταῖροι,
 αἴσιον ἀγγελίην ποτιδύγμενοι αὐτίκ' ἀκῆσαι 235
 ὡς οἱ κατ'χαλῶσιν ἐσαθρήσαντες ἐνεθε
 ῖνον ἀνερχομένην εὐάγγελον. αὐτίκα δ' ἄλλοι
 αἰσκοὶ ἐπαντέλλασσι καὶ ἀνδύνασι θαλάσσης,
 βοιβὸν πέλωρ σύροντες· ὁ δ' ἔλκεται ἐλόμενος θῆρ
 ἔκ ἐθέλων, μόχθῳ τε καὶ ἔλκει θυμὸν αἰλύων. 240
 ἐνθά τὸτ' ἰχθυόσων θράσ' ἔγρεται, ἄγχι δὲ νῆας
 εὐκώτας ἐλόωσιν ἐπειγομένοισιν ἐρετμοῖς·
 πολλὴ δὲ σμαραγῆ, πολλὴ δ' ἀνά πόντον αὐτῇ
 σπαροχομένων τέττηχε, καὶ ἀλλήλας ἐς ἄβδλον
 κεκλομένων. Φαίης κεν ἐνυάλιον πόνον ἀνδρῶν 245
 δέρεσθαι· τοίη γὰρ ἐνὶ φρεσὶν ἴσεται αἰκλή·
 τόσσ' δὲ φλοῖστος τε καὶ ἴμερος ἰωχμοῖο.
 τῶν μὲν τις καὶ τῆλε δυσσηχεὰ δῶπον ἀκῆσας
 αἰτώλ', ἢ βαθύμαλλον ἐν ἄγκυσι πῶυ κομιζών,
 ἢ δρυτόμος πεύκης ὀλετήρ, ἢ θῆρας ἐναίρων, 250
 θαμβήσας πόντη τε καὶ ἠόνος ἔγγυς ἰκάνει,
 σὰς δὲ κατὰ προβλήτος, ὑπερφιάλον πόνον ἀνδρῶν
 φυλόπιδ' βυθίης θήησατο, καὶ τέλος ἀγῆς
 ἐκπάγλα· τῆς δ' ὑγρὸς ἄρης ἄσβεστος ὀρίνει.
 ἐνθ' ὁ μὲν ἐν παλάμησι τανυγλώχνα τρίαιναν 255
 πάλαι, ὁ δ' ὀξείης ἀκίδ' βέλος, οἱ δὲ φέροντι
 εὐκαμπῆ δρεπάνην, ὁ δὲ τις βραπλῆγα τιταίνει
 ἀμφιτόμον, πᾶσι δὲ πόνος, πᾶσι δὲ σιδήρεα
 χεῖρας ἐφοπλίζει βοιαρῆ γένυς· ἄγχι δὲ θῆρας
 βάλλουσ', ἐτάζουσι, καταίγδην ἐλόωντες. 260
 αὐτὰρ ὄγ' ἠγορέης μὲν ὑπερφιάλοιο λέλυσται,
 ἔδ' ἔτ' ἔχει γενύεσσι καὶ ἰέμενός περ ἐρύκειν
 νῆας ἐπεσσυμένας, πτερυγῶν δ' ὑπεραχθεῖ ῥιπῆ
 ἀκρῆ τ' αἰλκαίη βύθιον διὰ κῦμα λαχάων,
 ἔμπωταλιν ἐς πρυμνάς ὠθεῖ νέας, ἔργα δ' ἐρετμῶν 265
 ἀνδρῶν τ' ἠγορέην γνάμπτει πάλιν, ἥτ' ἀήτης
 ἀντίβιος πρῶρησιν ἐναντία κῦμα κυλίνδων.
 τῶν δ' ἐνοπῆ κέκλυγεν ἐφιεμένων πονέσθαι·

κῦμα δ' ἄπαν λύβροιο μολύνεται ἐκχυμένοιο
 ὠτειλαῖς ὀλοῆσι· τὸ δὲ ζέει ἄπλετον ὕδωρ 270
 αἵματι κητείω, γλαυκὴ δ' ἐρυθραίνεται ἄλμη.
 ὡς δ' ὅτε χειμερίοιο κατερχομένεσσι ποταμοῖο
 κόλπων ἐς οἰδηματόεργα λόφων ἀπὸ μιλιοκαρήνων,
 ἰλὺς αἱματώεσσα κυλίνδεται ὕδατ' ὀρμηῇ,
 κιοναμένη δῆνησιν· ἐκάς δ' ἐρυθραίνεται ὕδωρ 275
 ξανθῆς ἐκ κοίτης, λύβρος δ' ἔχει ὡς ἐθάλασσαν·
 ὡς τότε κητείοιο πόρ' λύβροιο πέφυρται,
 Φοῖνι' ἐν προχοῆσι δαΐζομένεσσι βελέεσσιν.
 ἐν δὲ οἱ ὠτειλῆσιν ἀφυσσάμενοι ρόον ἀντλῆ
 πευκεδανὸν εἰσέχουσ', ἢ δ' ἔλκεσι μίσγεται ἄλμη 280
 ἢ ἕτε πῦρ, καὶ θῆρ' ὀλωάτατον ἢ ψεν ὀλεθρον.
 ὡς δὲ Διὸς μάστιγι βαλεῖ τρώων αἰθέριον πῦρ
 πόντον ἀμειβομένην, νέμεται δὲ μιν αἰθαλόεσσα
 ῥιπῆ· τὴν δ' ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνεσσα κορύσσει
 μισγομένη δίοισιν ὁμῆ πυρσοῖσι θάλασσα· 285
 ὡς κείνε χαλεπῶς τε βολὰς ὀδύνας τε κορύσσει
 ἀντλῆ πυθομένοιο δυσαιέος ἀγχιον ὕδωρ.
 ἀλλ' ὅτε μιν δμηθέντα πολυτρήτοις ὀδύνησιν
 ἤδη λευγαλέοιο παρὰ κεινύροις θανάτοιο
 μοῖρα φέροι, τότε δὴ μιν ἀναψάμενοι ποτὶ χέρσον 290
 γηθόσυνοι σύρεσιν· ὃ δ' ἔλκεται ἐκ ἐθέλων περ
 πολλῆσι γλαυχῆσι πεπαρομέν', ἢ ἕτε γόμοις,
 νευσάζων ὀλοοῖο μόρα τέλος οἰνοβαρείων.
 οἱ δὲ μέγαν νίκης πασιόνα κυδαίνοντες,
 εἰρεσίῃ σπᾶρχοντες ἐπικλάζουσι θάλασση, 295
 ὅζυν ἐπειγομέναις ἐλάταις νόμον αἰείδοντες.
 ὡς δ' ὅπως εἰναλίοιο διακρινθέντ' ἄρηος
 νῆας ἀναψάμενοι, νηῶν ἐπιπέτορας ἀνδρας
 δυσμενείας ποτὶ χέρσον ἐπειγομένοι καταγάγουσι
 γηθόσυνοι, νίκης δὲ διαπαρύσιον βοῶουσι 300
 ναύμαχον εἰρεσίης πασιόνα· τοὶ δ' ἀέκοντες
 ἀχνύμενοι δηίοισιν ἀνασκαίῃ ξυνέπονται·
 ὡς οὔγ' αἰνοπέλωρον ἀναψάμενοι δάκ' ἄλμης

γηθόσυνοι κατάγχεσιν ἐπὶ ἤοντας. ἀλλ' ὅτε χέρσῳ
 ἐμπελάσῃ, τότε δὴ μιν ἐτήτυμος ᾤρσεν ὄλεθρον 305
 λοιδίον, ἀσπασίῳ τε, διαξάινει τε θάλασσαν
 σμερδαλείαις πτερυγέσσιν, ἀτ' εὐτύκῳ περὶ βωμῶ
 ὄρνις ἐλισσομένη θανάτῃ σροφάλιγγι κελαϊνῇ.
 δύσμορος· ἢ μάλα πολλὰ λιλαίεται οἰδμαθ' ἰκέσθαι.
 ἀλλὰ οἱ ἠνορέης λέλυται δέντρον, ἐδέ τι γυῖα 310
 πείθεται, ἐς χέρσον δὲ καθέλκειαι αἶνον αἰδῶν,
 φορτὶς ὅπως εὐρεῖα πολύζυγον, ἦν τε θαλάσσης
 ἀνέρες ἐξερεύσωσιν ἐπὶ τραφερὴν ἀνάγοντες,
 χεῖματος ἰσαμένιοι, μεταπνεῦσαι καμάτιο
 ποντοπόρον· βριθὺς δὲ πόνος ναύτησι μέμηλεν· 315
 ὡς οἶγ' ὄβριμόγυιον ἐπὶ χθόνα κῆτρον ἄγχεσι.
 πλῆσεν δ' ἡὼνα πᾶσαν ὑπὸ ἄπλάτοις μελέεσσι
 κεκλιμένοις, τέταται δὲ νέκυς ῥίγιος ἰδέσθαι.
 τῶ μὲν τις Φθιμένοιο, καὶ ἐν χθονὶ πεπλημένοιο
 εἰσέτι δαιμάνει πελάσαι δυσδερχεῖ νεκρῶ, 320
 ταρβέει τ' ἔκείτ' ἔοντα, καὶ οἰχομένοιο περ' ἐμῶς
 πεφρικῶς αὐτοῖσιν ἐνὶ γναθμοῖσιν ὀδόντας·
 ὄψε δὲ θαρσήσαντες ἀολλέες ἀμφογέρονται,
 θάμβει παπλιέοντες ἐρείπιον ἄντρον· 325
 ἐνθ' οἱ μὲν γενύων ὀλοὰς εἴχας ἠγασσαντο,
 θεινὸς χαυλιόδοντας, ἀναιδέας, ἠὲτ' ἄκοντας
 τρισιχει πεφωῶτας ἐπασσυτέρησιν ἀκωκαῖς.
 ἄλλοι δ' ὠτειλὰς πολυθηρίτιοι πελώρη
 χαλκοτόρης ἀφώσωσι· ὁ δ' ὀξυπάρων ἀκάνθαν
 θηεῖται σμερόνοισιν ἀνισαμένην σκολόπεσσιν· 330
 ἄλλοι δ' ἀλκαῖην, ἕτεροι πολυχανδέα νηδὺν,
 καὶ κεφαλὴν ἀπέλεθρον ὀρώμενοι ἠγάσσαντο.
 καὶ τις ἀνὴρ ὀρώων βλοσυρὸν δάκος ἀμφιτρίτης
 ἤθεσιν ἐν τραφεροῖσιν πολὺ πλεόν ἢ ἐέσσι
 θηθύων, ἐτάροισι μετέννεπεν ἐργὸς ἐξοῖ· 335

Γαῖα, Φίλη θρέπτερα, σὺ μὲν τέκες, ἠδ' ἐκόμισσας
 φορβῇ χερσαίῃ· κόλπῳσι δ' ἐνὶ σείῳ θάνοιμι,
 ἡμᾶρ ὅτ' ἀντήσῃς τὸ μόρσιμον· ἔργα δὲ πόντῃ

εὐμένεοι, χέρσω δὲ Ποσειδάωνα σέβοιμι·
μηδὲ μὲ ἐν ἀργαλείοις ὀλίγον δόρυ κύμασι πέμπτωι, 340

μηδὲ ἀνέμους νεφέλας τε κατ' ἠέρα παπῶλαισιμι.
ἔ γὰρ ἄλις ροβίων τόστος φόβος, ἔδ' ἀλεγεινῆς
ἀνδράσι ναυτιλῆς καὶ οἴζυος, ἦν μογέεσιν,

αἰεὶ δυσκελάδοιαι συνιπαπτεύοντες ἀέλλαις,
ἔδ' ἄλις ὀλλυμένοις διερός μόρος· ἀλλ' ἔτι τοῖς 345

δαιτυμόνας μίμνησιν, ἀτυμψεύτε δὲ τάφοιο,
θῆρεῖς λαιμοῖο μυχῆς πλήσαντο, τυχόντες.
δειμαίνω τοῖων ἀχέων τροφόν· ἀλλὰ θάλασσα
χαῖρέ μοι ἐκ γαίης, ἔκαθεν δ' ἐμοὶ ἤπιον εἴης.

Κήτεια μὲν τοῖοισιν ἐδήσσαντο πόνοισιν, 350

ὅσσα δέμας προσέβηκεν ὑπερφυῆς, ἀχρεῖα πόντε·
ὅσσα δὲ βαιοτέρων μελέων λάχε, τοῖσι καὶ ἄγρη
βαιοτέρη, θῆρεσσι δ' εἰκότα τεύχε' ἔασι·

μείονες ὀρμιαὶ, μείων γένος ἀσκίτροιο,
Φορβῆ παυροτέρη, γενύων δόλος, ἀντὶ δὲ ῥωῶν 355

αἰγοδόρων αἰψίδες ἀναπτόμεναι κολοκύντης
ἀζαλέης θῆρεον ἀνω δέμας αὐ εἶρῃσι.

Λάμνης δὲ σκύμοισιν ὅτ' ἀντήσωσ' ἀλιήτες,
πολλάκι καὶ τροπῶν αὐτὸν, ἐπαρῆεα δεσμὸν ἐρεῖμῃ,

λυσάμενοι πρῶτεωαν ἐν οἴδμασιν· ἦ δ' ἐσιλῆσα 360

ἔσσυτο, καὶ γενύων προῖει μένος, αἴψα δὲ σειρῇ
ἐνοχόμενοι μίμνησιν, ἀτ' ἐν δεσμοῖσιν, ὀδόντες
ἀσκύλοι· ἐνθεν ἔπειτα πόνος ρήϊσος ἐλέσθαι
λάμνην τριγλώχην ὑπὸ ῥιπῆσι σιδήρε.

Ἐξοχα δ' ἰχθυόσποισ ἐνὶ κήτεσι μαργαίνεσι 365

λαιμῷ λαβροσύνη τε κινῶν ὑπέρωπλα γένεθλα·
ἔξοχα δ' ὑβρισταὶ καὶ ἀγῆγορες, ἔδ' ἐκιν ἄν τι
αὐτόμενοι τρέσσειαν, ἀναιδεῖν ἀχάλινον,

αἰεὶ κυμαίνεσαν ἐπὶ φρεσὶ λύσσαν ἔχοντες.
πολλάκι δ' ἰχθυόλοισι καὶ ἐς λίνον αἴξαντες, 370

κῦρτοις τ' ἐμπυλάσαντες, ἐδηλήσανθ' ἀλιεύσιν
ἄγρην ἰχθυόεσαν, ἐὴν φρένα πιαίνοντες.
τῆς δὲ τις ἀσπαλιεύς δεδοκμημένος ἰχθύσιν αὐτοῖς,

πίρας ἀγκίστρον, μενοεικία λήϊδα θήρης,
ρήϊδιως ἐρύσει περὶ γαστέρι μαιμώνοντας.

375

Φώκη δ' ἔκ ἀγκίστρα τετεύχεται, ἔτε τις αἰχμῆ
τρίγλυφος, ἢ κεν ἔλοι κείνης δέμας· ἔξοχα γὰρ μιν
ρίνος ὑπὲρ μελέων σφραγὴ λάχεν, ὄβριμον ἔρκος·
ἀλλ' ὅτ' εὐπλεκέεσσι λίνοις περικυκλώσονται

Φώκην ἀσπαλιῆες ἐν ἰχθύσιν ἔκ ἐβέλοντες,

380

θῆ τότε τοῖς κρασπνοῖ τε πόνου σπαυδῆ τε καθέλκειν
δίχθυσον ἐς ρηγμῖνας, ἐπεὶ Φώκην μεμαυῖαν
ἔκ ἀν ἐρητύσειε, καὶ εἰ μάλα πολλὰ παρήν,
δίχθυσαν· ρηϊδιως δὲ βίη τ' οὐχύων θ' ὑπ' ἀκωκαῖς

ρήξει τ', αἰζει τε, καὶ ἔσσειαι ἰχθύσιν ἄλλα
εἰλομένοις, μέγα δ' ἄλγος ἐνὶ φρεσὶν ἀσπαλιῶν.

385

ἀλλ' εἰ μιν καθέλωσιν ὑποφθαδὸν ἐγγύθι γαίης,
ἐνθάδε καὶ τριόδοι, καὶ ἰφθίμοις ροπαλοῖσι,
δύρασί τε σιβαροῖσι καταίγδην ἐλώντες
εἰς κροτάφους, πέφονθωσιν· ἐπεὶ Φώκησιν ὄλεθρος
ὄξυταλῶ κεφαλήσιν ἰκάνεται ἑταμένησι.

390

Ναὶ μὴν καὶ χέλους μάλα πολλὰκις ἀντιώσασα
θήρην λαβήσαντο, καὶ ἀνδράσι πῆμα γέγοντο.

τάων δ' ἔπλετο μόχθος ἐλεῖν ρήϊσιν ἀσπάλων
αἰέρι θαρσαλέω, καὶ ἀταρτέα θυμὸν ἔχοντι·

395

εἰ γὰρ τις κλαυδὺς κραναὴν χέλυν ἐν ροβίοισιν
ὑψίον ἀνῆρέψειεν ἐπ' ὄσρακον, ἔκετι κείνη,
πολλὰ καὶ ἰεμένη, δύναται μόρον ἐξαλεεῖναι·

ὑψὶ δ' ἀναπλώει κῆφον πλόον, ἀσπαίρσασα
ποσσὶν, αἰλὸς μεμαυῖα· γέλωσ δ' ἔχει ἀγρευθῆρας.

400

τὴν δ' ὅτε μὲν θείνῃσι σιδηρείοισι βολῆσιν,
ἄλλοτε δ' ἐν βροχιδέσσιν ἀναψάμενοι μεθέπασιν·

ὡς δ' ὅτε νηπίαχα φρονέων πᾶσις ἕρσιφοῖτον
ἀντρέψῃ τρηχεῖαν ἐλὼν χέλυν, ἢ δ' ἐπὶ νῶτα
κεκλιμένη μάλα πολλὰ λιλαιέται ἕδας ἰκίσθαι,

405

ρικὰ ποδῶν σείσασα καὶ ἀκύλας γένατα, μόχθῳ
πυκνὸν ἐπασπαίρσασα, γέλωσ δ' ἔχει ὅς κεν ἴδῃται·
ὡς κείνης ὀμόφυλον αἰλὸς δάκος ὑψίον ἄλμῃ.

ἐμφέρεται, λωβητὸν ὑπ' ἀνδράσιν ἰχθυόλοισι.
 πολλάκι δ' ἐς τραφερὴν ἀνανίσσεται, ἐκ δὲ βολάων 410
 ἠελίῳ Φολίδας περιδαίεται, αὐτὰ δὲ γυῖα
 ἐς πόντον φορέει· τὴν δ' ἔκτετι καὶ μεμαυῖαν
 κῦμα μέλαν δέχεται, φορέει δέ μιν, ἠδὲ κυλίνδου
 ὑψι μάλ', ἰεμένην νεάτης ἀλός· οἱ δ' ἐσιδόντες
 ἰχθυόλοισι μάλα ρεία καὶ ἀσπασίως ἐδάμασαν. 415
 Δελφίνων δ' ἄγρη μὲν ἀποτροπῶς, εἰδὲ θεοῖσι
 κείνοις ἔτ' ἐμπελάσσει θυτὴρ φίλος, εἰδὲ κε βωμῆ
 εὐαγέως ψαύσειν· ὁμωροφίης δὲ μαΐνει,
 ὅς κεν ἐκὼν δελφίσι ἐπιφράσσηται ὄλεθρον.
 ἴσα γὰρ ἀνδρομέοισιν ἀπασχεβαίρῃσι φόνοισι 420
 δαίμονες εἰναλίῳ ὀλοὸν μόνον ἠγητήρων.
 ἴσα γὰρ ἀνθρώποισι νοήματα καὶ πρωτόλοισι
 ζῆνος ἀλυγδάποιο· τὸ καὶ φιλότῃ γενέθλης
 κέχρηται, μετὰ δ' εἰσὶ συνάρθμοι ἀλλήλοισιν.
 ἤδη γὰρ δελφίνες ἐνήεις ἀνδράσιν οἶη 425
 ἄγρη εὐθήρητον ἔπ' ἰχθύσι ὠπλίσαντο
 νήσω ἐν εὐβοίῃ μετὰ κύμασιν Αἰγαίοισιν.
 εὐτε γὰρ ἐσπερείης θήρης πόνον ἐβρονέεσιν
 ἰχθυόλοισι, νεπέδεσσι πυρὸς φορέοντες ὀμοκλήν,
 ἔπῳ χαλκεῖοιο θεὸν σέλας, οἱ δ' ἐφέποῖται 430
 δελφίνες, σύνθηρον ἐπισπασεύδοντες ὄλεθρον,
 ἐνθ' οἱ μὲν τρομέοντες ἀποτροπῶσιν ἀλέονται
 ἰχθύες, οἱ δ' ἐκλοσθῆν ἐπαίσσοῖσιν ὀμαρτῇ
 δελφίνες φοβέεσσι, καὶ ἰεμένως ἐπὶ βυσσὸν
 τραπᾶσθαι ποτὶ χέρσον ἀνάσσειν ἐξελώσῃ, 435
 πυκνὸν ἐπιθρώσκοντες, αἰτ' ἀνδράσι θηρητῆρσι
 θῆρα κύνες σεύοντες ἀμοιβαίης ὑλακῆσι.
 τῆς δ' αἰχμῆ ποτὶ χέρσον ἀτυζομένως ἀλιθῆς
 ῥηιδίως βάλλεσιν εὐγλώχῃ τριαινῇ.
 τοῖσι δ' ἄφικτα κέλευθα, διορχεῦναι δ' ἐνὶ πόνῳ, 440
 καὶ πυρὶ καὶ δελφίσι ἐλαυνόμενοι βασιλεῦσιν.
 ἀλλ' ὅπῃ ταν θήρης εὐαγρέῳ ἔργον ἀνηται,
 θῆ τὸτ' ἀπατιζέσσι, παραχρῆδον ἐμπελάοντες,

μυθὸν ὁμοφροσύνης, θήρης ἀποδάσμιον αἶσαν·
οἱ δ' ἐκ ἠνήναντο, πόρον δ' εὐαγρέα μοῖραν 445
ἀσπασίως. εἰ γὰρ τις ὑπερφιάλως ἀλιτήται,
ἐκέτι οἱ δελφῖνες ἀρηγόνες εἰσὶν ἐπ' ἄγρην.

Καὶ μὲν τις Λέσβοιο παλαίφαλον ἔργον αἰοῖδ'·
ἔκλυεν, ὡς δελφῖν' ὄχρησάμενος περὶ νώτω
κῦμα μέλαν περάσασκε καθήμενος, ἄτρομος ἦτορ, 450
αἰείδων, καὶ πότμον ὑπέκφυγε ληϊστήρων,
Ταινारीη τ' ἐπέλασσε, ἐπὶ προσολῆσι Λακωνῶν.

καὶ πῦ τις λίβυος κέρας πόθον οἶδεν αἰκῶν,
τῷ ποτε ποιμαίνοντ' ἐράσσατο θερμὸν ἔρωτα
δελφίς, σὺν δ' ἤβυρε παρ' ἠόσι, καὶ κελαδεινῇ 455
τερπόμενος σύριγγι λιλαίετο πῶσιν αὐτοῖς
μίσγεσθαι, πόντον τε λιπαῖν, ζυλόχως τ' ἀφικέσθαι.

ἀλλ' ἐδ' ἠϊθέοιο πόθως ἐπὶ πᾶσα λέλησαι
Αἰολίς· ἔ τι παλαιὸν, ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλη·
δελφίς ὡς ποτε παιδὸς ἐράσσατο νησαίοιο. 460

νήσω δ' ἐναίεσκεν, αἰεὶ δ' ἔχε ναύλοχον ὄρμον,
ἀστὸς ὄπας, ἔταρον δὲ λιπαῖν ἠνήνατο θυμῷ.
ἀλλ' αὐτῷ μίμναζε παρέσιος ἐξέτι τυτθῷ,
σκύμνος ἀεζήθει, ὀλίγον βρέφος, ἦθεσι παιδὸς
σύντροφος· ἀλλ' ὄθ' ἱκόντο τέλος γυαλκεὸς ἦθες, 465

καὶ ῥ' ὁ μὲν ἠϊθέοισι μετέπρεπεν, αὐτὰρ ὁ πόντω
ἠκύταλ' δελφίς ἐτέρων προφερέστερος ἦεν,
δὴ ῥα τότε ἔκπαυλόν τε, καὶ ἐφατόν, ἐδ' ἐπιέλωτον
θαμβῶ ἔην ξεινοῖσι καὶ ἐναίετῃσιν ιδέσθαι.

πολλὰς δ' ὤρορε Φῆμις ιδεῖν σέβας ὀρμηθέντας, 470
ἠΐθεον δελφῖνι συνηθῶντας ἐταίρας·

πολλὰι δ' ἠϊόνων ἀγοραὶ πέλας ἡμαρ ἐπ' ἡμαρ
ἰεμένων ἴσαντο σέβας μέγα θηήσασθαι.

ἐνθ' ὁ μὲν ἐμβεβαῶς ἀκατον, κοίλοιο πάροισεν
ὄρμη ἀναπλώσκε, κάλει δέ μιν ἔνομ' αὐσας 475
κεῖνο, τό μιν Φῆμιξεν ἔτι πρώτης ἀπὸ Φύτλης·
δελφίς δ' ἠΐτ' οἷσός, ἐπεὶ κλύε παιδὸς ἰωὴν,
κραιπνὰ θείων ἀκάτοιο Φίλης ἀίχιμος ἴκανε,

σαίνων τ' ἄραϊν, κεφαλὴν τ' ἀνὰ γαῦρος αἰέρων,
 παιδὸς ἐπιψαύσαι λελιμένος· αὐτὰρ ὁ χερσῶν 480
 ἦκα καθάρζεσκε, Φιλοφροσύνησιν ἐταῖρον
 ἀμφαγαπαζόμενος, τῆ δ' ἴετο θυμὸς ἰκέσθαι
 αὐτὴν εἰς ἀκάϊον παιδὸς πέλας. ἀλλ' ὅτ' ἐς ἄλμην
 κῆρα κυδισήσεν, ὅσθ' ἐβγυθι νήχето κύρος,
 αὐτῆσι πλευρῆσι παρὰ πλευρὰς ἀναείρων, 485
 αὐτῆσι γενέσσι πέλας γένυν, ἠδὲ καρῆνῳ
 ἐγχοίμων κεφαλῆν· Φαίης κέ μιν ἰμείροντα
 κῦσσαι, καὶ γέρονσι περιπύξαι μενεαίνεν
 ἠΐθεον· τοίη γὰρ ὁπάονι νήχето ριπῆ.
 ἀλλ' ὅτε καὶ πελάσσει παρ' ἠόσιν, αὐτίκα κῆρ 490
 αἰψάμενος λοφίης διερῶν ἐπέβησ' ἀλο νάτων·
 αὐτὰρ ὄγ' ἀσπασίως παιδὸς θέμας εὐφρονη θυμῷ
 δεξάμενος Φοίτασκειν ὄπη νόος ἠΐθεοιο
 ἦλαεν, εἴτ' ἐτι πόντον ἐπ' εὐρέα τῆλε κελεύοι
 τέλλεσθ', εἴτ' αὐτῆ λιμέν 495
 διὰ χῶρον ἀμείβειν, ἢ χέρσῳ πελάειν, ὃ δ' ἐπιείθετο πᾶσαν ἐφετμῆν.
 ἔτε τις ἠνιόχω πῶλ 500
 τόσον ἐν γενέσσι
 μαλθακὸς εὐγνάμωνισιν ἐφέσπειαι ὡδὲ χαλινοῖς·
 ἔτε τις ἀγρευτῆρι κύων ἐθαῖς ὀτρύνοντι
 τόσσον ὑπεκαθέων ἐπιπείθεται, ἢ κεν ἄγῃσιν· 505
 ἔσθ' ἐτι κεκλομένοι τόσον θεράπωντες ἀνακί 510
 πειθόμενοι ῥέζουσιν ἐκῆσιον ἔργον ἔχοντες,
 ὅσσον ἐπ' ἠΐθεῷ δελφίς φίλ 515
 ὀτρύνοντι
 πείθεται ἄτερο ζεύγλης τε, βιαζομένων τε χαλινῶν.
 ἔ μὲν μιν μῆνον φορέειν θέλειν, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ 520
 πείθετο, τῷ μιν ἀνωγειν ἀναξ' εὖρος, ἀν δ' ἐκόμιζε
 νάτοις, ἔτινα μόχθον ἀναινόμενος Φιλότητι.
 τοίη μὲν ζωῶ Φιλίη πέλεν· ἀλλ' ὅτε παῖθα
 πότμ 525
 ἔλε, πρῶτον μὲν οὐδουρομένῳ ἀτάλαντος
 δελφίς ἠϊόνεσσιν ἐπέδραμεν, ἤλικα κῆρον 530
 μασεύων· Φαίης κεν ἐτήτυμον ὅσσαν ἀκῆειν
 μυρομένῃ, τοῖόν μιν ἀμῆχανον ἀμπεχε πένθος.
 ἠδὲ τι κικλήσκουσιν ἐπιείθετο πολλὰκις ἀίοις

νησαίοις, ἔβρωσιν ὀρεγγυμένην ἐθέλωσκα
 δέχνησθαι, μάλα δὲ σφι καὶ ἐξ ἄλλος ἔπλετ' αἴσος §15
 κείνης, ἔδὲ τις αὐτὸν ἐπέφρασατ', ἔσθ' ἔτι χῶρον
 ἵκετο. τὸν μὲν περὶ παιδὸς πόθῳ οἰχομένοιο
 ἔσθεσε, σὺν δὲ θανόντι θανεῖν ἔσπευσεν ἐταίρω.

Ἀλλ' ἔμπης καὶ τόσσοι ἐνηΐη προφέροντας,
 καὶ τόσον ἀνθρώποισιν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσας. §20
 Θρηϊκῆς ὑβρισαί, καὶ ὅσοι Βύζαντῳ ἔχουσιν
 ἄστυ, σιδηρείοισι νοήμασιν ἀγρώσασσιν.
 ἢ μὲγ' ἀταρήροι καὶ ἀτάδαλοι· ἔδὲ κε παίδων,
 ἔπατέρων Φείσαιντο, κασιγνήτης δ' ὀλέκειν
 φηδίας· τοίος δὲ νόμος δυστερπέος ἄγρης. §25

μητρὶ μὲν ἀνοτόκῳ δίδυμον γένος ἐργυρῶσθε
 δελφίνων, ἀταλοῖσιν ἀλίςκιον ἠϊθέοισι·
 Θρηϊκῆς αὖ καὶ τοῖσιν ἀσπηνέες ἐρτύνονται,
 σειλάμενοι δόρυ κῆρον ἀτάδαλον ἐς πόνον ἄγρης.
 οἱ μὲν δὴ λεύσσοντες ἐπεγόμενον σκάφος ἄτην §30
 ἀτρεμέες μίμνεσι καὶ ἐς φόβον ἔχ' ὀρώσων,
 ἔτιν' οἴομενοι μερόπων δόλον, ἔδὲ τιν' ἄτην
 ἴξεσθαι, σαίνεσι δ' ἐνηέας ἠΰθ' ἐταίρας

γηθόσυνοι, χρίμαλλοντες εἰὼν χαίροντες ὀλέθρον.
 οἱ δὲ θοῶς ἐλάσαντες ἀκοντισῆρι τριαῖνῃ, §35
 τήν τ' ἀκίδα κλείεσι, βέλος κρουεράτατον ἄγρης,
 δελφίνων ἕνα κῆρον, ἀνώϊστῳ βάλον ἄτη.

αὐτὰρ ὄγ' ἰδνωθεὶς ὀδύνης ὑπο πικρὸν ἀχεύων,
 αὐτίχ' ὑποβρυχίης εἴσω καταδύεται ἄλμης,
 ὀχθίζων σφακέλω τε καὶ ἀργαλήσιν ἀνίαις. §40
 οἱ δὲ μιν ἐκ ἐρύσσι βιάμενοι· ἢ γὰρ ἂν ἄγρης
 μαψιδίης ἄλιον καὶ ἐτώσιον ἔργον ἄροιστο·
 ἀλλὰ οἱ ἰεμένῳ δολιχὴν ἐφιάσιν ἄγεσθαι
 μήρθον, καὶ νῆα κἀσπώτερχουσιν ἐρετμοῖς,
 ἔσπόμενοι δελφίνῳ αὐτοζομένοιο κελεύθεοις. §45

ἀλλ' ὅτε λευγαλέσσι κακηπελέων ὀδύνησι
 κάμη, καὶ γλωχίσι περισκαίεσσι σιδήρεσσι,
 δὴ ρα τότε ἀδρανῶν ἀναδύεται, ἄλκιμα γυῖα

κεκμηκώς, κ' ἄφοισιν ἀειρόμεν' ὀροβίοισιν,
 ὕστατα Φυσίων· μήτηρ δέ μιν ἔ' ὥστε λείπει, 550
 ἀλλ' αἰεὶ μογέοντι συνέσπεται, ἔκ τ' ἀνιόντι
 βυσσοθεν, ἀχρυσμένη τε, καὶ ἀνώτατον στεναχέσῃ
 εἶδομένη· Φαίης κεν ὀδυρόμενη ὀράασθαι
 μητέρα, περβομένης πόλιος περὶ δυσμενέεσσι,
 παίδων θ' ἔλκομένων ὑπὸ λήϊδα δακρὸς ἀνάγκη· 555
 ὡς ἤγ' αὖν ἀχέεσσα δαΐζομένῳ περὶ παιδί,
 ὡς αὐτῇ μογέεσσα καὶ ἐτηθέϊσα σιδήρῳ,
 δινεύει· τὸν δ' ἄλλον εἴης ἀπὸ παιδα κελεύθῃ
 σέλλει ἔπαμπάπῃεσσα, καὶ ὀτρύνεσσα διώκει·
 Φεῦγε, τέκος, μέροσπε γὰρ ἀνάροισι, ἔκείθ' ἑταῖροι 560
 ἡμῖν, ἀλλὰ σιδήρον ἐφοπλίζεσσι καὶ ἄγρη.
 ἦδη καὶ δελφίοισιν ἐπαντύνεσιν ἄρηα,
 σπασοιάς τ' ἀθανάτων καὶ ὁμοφροσύνην ἀλιτόνιες
 ἡμετέρη, τὴν πρόσθεν ἔπ' ἀλλήλοισ ἐβέμεθα.
 τοῖα καὶ ἄφθοβός περ ὅμως τεκέεσσι εἴοισι 565
 μυθεῖται, καὶ τὸν μὲν ἀπατέρεσπε τῆλε Φέεσθαι·
 τῷ δ' ἐτέρῳ κενεῶς μεμογηότι συμμογέεσσα
 αὐτῆς ἄλχι ἀκάτοιο συνέσπεται, ἔδ' ἀπολείπει·
 ἔδ' τις ἰεμένος περ ἀποτρέψει τεκῆσαν,
 ἔτε βαλὼν, ἔτ' ἄλλο Φέρων θεός· ἀλλ' ἅμα παιδὲ 570
 ἐλκομένῳ δύσπην' ἀνέλκεται, ὄφρα πελάσῃ
 δυσμενέων ὑπὸ χεῖρας· ἀνάροισι ἢ μέγ' ἀλιτροῖ
 οἴδ', ἔτ' οἰκλήεσσι ἀτυζομένη ὀράωντες,
 ἔτε νόον γνάμπῃεσσι σιδήρεον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν
 χαλκείαις ἀκίδεσσι καταίγδην ἐλάσαντες, 575
 παῖδά τε καὶ γενέτερον ὁμῆ συναπέφθισαν αἴτη·
 ἐφθισαν ἔκ ἀέκῃσαν, ἔπει περὶ παιδί θανόντι
 μήτηρ καὶ φρονέεσσα καὶ ἰεμένη δεδαίικαι·
 ὡς δ' ὅσπ' ὀρταλίχοισι χελιδόσι νηπιάχοισι
 νέρβεν ὑπ' ἐξ ὀρόφοιο τυχῶν ὄφισ ἄλχι πελάσῃ, 580
 καὶ τῆς μὲν κατέπεφνε, καὶ ἔσπασεν ἔνδον ὀδύων.
 μήτηρ δὲ πρῶτον μὲν ἀτυζομένη δεδόνηται
 λοίγια τετριγυῖα φόνε γόον· ἀλλ' ἄτε παῖδας.

αθρήση Φθιμένως, ἥδ' ἐκέτι Φύξιν ὀλέθρου
 δίξεται, ἀλλ' αὐτῆσιν ὑπαί γενύεσσι δράκοντ' 585
 εἰλεῖται, μίσην ὄρν' ἔλη παιδοκλόν' ἄτη·
 ὡς ἄρα καὶ δελφῶνι νέω συναπέφθιτο μήτηρ,
 χῆρας ἐς ἰχθυόλων αὐτάγρετ' ἀπήσασα.

Ἔθνεα δ' ὄσρακίονα, τὰ δ' ἐρωύξσι θαλάσση,
 πάντα Φατίς μῆνης μὲν ἀέξομένης κατὰ κύκλον 590
 σαοῖ περιωλήθειν, καὶ πλείονα ναιέμεν οἶκον·
 Φθινύσης δ', ἐξαυτίς ἀΦαυροτέροις μελέεσσι
 ρικνῶσθαι. τοίη τις ἐνὶ σφίσιν ἐστὶν ἀνάγκη.
 τῶν δὲ τὰ μὲν δύνοντες ὑπόβρυχα χερσὶ λέγονται
 ἀνέρες ἐκ ψαμάθου, τὰ δ' ἐκ σπιλάδων ἐρύξσι 595
 νωλεμές ἐμπεφυῶτα, τὰ δ' ἠόσιν ἐπύσαν αὐταῖς
 κύματα, καὶ βόθροισι λαχαινομένης ψαμάθου.

Πορφύραι αὖ περὶ δῆ τι μετ' ὄσρείουσιν ἔασσι
 λίχμαι· τοίη δὲ σφιν ἐτήτυμος ἴσεται ἄγρη.
 κυρτίδες ἠβαιαὶ ταλάροις γεγάασιν ὁμοῖαι 600
 πυκνήσι χοίνοισι τετυγμέναι· ἐν δ' ἄρα τῆσι
 σρόμβως συκλείσαντες ὁμῆ χήμησι τίθενται.
 αἱ δ' ὅταν ἐμπελάσωσι βορῆς μεθύσσαι ἔρωτι,
 γλώσσαν ὑπ' ἐκ θαλάμης δολιχὴν βάλλον, ἥ δὲ τέτυκται
 λεωπή τ' ὄξει τέ, διὰ χοίνων δ' ἐτάυσσαν 605
 Φορβῆς ἰέμεναι, χαλεπῆς δ' ἠήτησαν ἐδαδῆς.
 γλώσσα γὰρ ἐν χοίνοισιν ἐρειδομένη πυκνήσιν
 οιδάνεται, σείνει δὲ λύγων βοόχος, ἔδ' ἔτ' ὀπίσσω
 ἀνδύνει μεμαυῖα, μένει δ' ὀδύνησι ταβείσα,
 εἰσόκεν αὖ ἐρύσσει περὶ γλώσση μεμαυῖας, 610
 πορφυρέοις κάλλισον ὑφάσμασιν ἀνθ' ἄγοντις.

Σπογγόμορον δ' ἔφημι κακώτερον ἄλλον ἀέθλον
 ἔμμεναι, ἔδ' ἀνδρεσσιν ὀζυράτερον ἔργον.
 οἱ δ' ἦτοι πρῶτον μὲν ὅτ' ἐς πόνον ὀαλίζονται,
 βρώμη τ' ἠδὲ πόσισιν ἀΦαυροτέροισι μέλονται, 615
 ὑπῶν τ' ἔχ' ἀλιεῦσιν ἐοικότει μαλθάσσονται.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ εὐγῆρον ἐΦοαλίζοιτ' ἐς ἀγῶνα,
 μολῶν εὐΦόρμιγγ' ἔχων φοιῆσιον εὐχος.

πᾶσα δὲ οἱ μέλεται κομιδῇ, πάντη δὲ Φυλάσσει,
 πιαίνων ἐς ἄεθλα λιγυφρόσγυ μέλος αὐδῆς· 620
 ὡς οἴγ' ἐνδυκέως κομιδὴν εὐΦρονον ἔχασιν,
 ὄφρα σφι πνοιή τε μένη ποτι βυσσὸν ἴσιν
 ἀσκηθῆς, προτέρου δ' ἀναψύξωσι πόνοιο.
 ἀλλ' ὅτ' ἀεθλεύσωσι μέγαν πόνον ἐξανύσαντες,
 εὐχόμενοι μακάρεσσιν ἀλὸς μεδέεσι βαθείης, 625
 ἀρῶνται κῆτειον ἀλεξῆσαι σφίσι πῆμα,
 μήτε τιν' ἀντιάσαι λάβην ἀλός· ἦν δ' ἐσίδωνται
 κάλλιχθον, τότε δὴ σφι νόον μέγα θάρσος ἰκάνει.
 ἔ γάρ πω κείνησι νομαῖς ἐνὶ κῆτ' ἀαπῶλον,
 ἔ δάκος, ἔδὲ τι πῆμα θαλάσσιον ἄλλο φαάνθη· 630
 ἀλλ' αἰεὶ καθαροῖσιν ἀπημάνοις τε πόροισι
 τέρπονται, τῷ καὶ μιν ἐΦήμισαν ἱερὸν ἰχθύν.
 τῷ δ' ἐπιγηθήσαντες ἐπισπυεύδωσι πόνοισι.
 πείσματι μηκεδανῶ μεσάτης ὑπὲρ ἰξύος ἀνῆρ
 ἐζῶσαι, παλάμησι δ' ἐν ἀμφοτέρησιν αἰερεῖ, 635
 τῇ μὲν ἐριβριθῇ μολίβω χύσιν ἀμφιμεμαρπυῖας,
 δεξιτερῇ δ' ἀρωγὴν εὐήκεα χειρὶ τιταίνει·
 Φερεῖ δ' ἐν γενέεσσιν ὑπὸ σῶμα λευκὸν ἀλειφαρ.
 τὰς δ' ἀρ' ὑπὲρ πρῶρης ἐσκέψατο πόντιον οἶσμα,
 ὄρμαϊκῶν βριθύν τε πόνον καὶ ἀθέσφατον ὕδωρ. 640
 οἱ δὲ μιν ὀτρύνωσιν ἐπισπυέρχασί τε μύθοις
 θαρσαλέοις ἐπὶ μόχθον, αἳ ἐν νύσση βεβαῶνται
 ἄνδρα ποδωκείης δεδαμημένον· ἀλλ' ὅτε θυμῷ
 θαρσήσῃ, δύναις μὲν ἐνήλατο, τὸν δὲ καθέλκει
 ἰέμενον πολὺ μολίβω βεβριθότ' ὄρμη. 645
 αὐτὰρ ὄγ' ἐς βυσσὸν προμολῶν ἐξέπλισ' ἀλοιφῆν·
 ἠ δὲ μέγα σίλβει τε καὶ ὕδατι μίσγεται αὐγῇ,
 ὄρφνης ἠύτε πυρρός ἀνα κνέφας ὄμμα φαείνων.
 πέτραις δ' ἐμπελάσας σπόγγος ἴδεν· οἱ δὲ Φύοιαι
 ἐν νεάτοις πλαψαμῶσιν, ἀρηροτες ἐν σπιλάδεσσι· 650
 καὶ σφίσι καὶ πνοιῆν φάτις ἐμμεναι, οἷα καὶ ἄλλωι,
 ὅσσα πολυραδάγοισιν ἐνὶ σπιλάδεσσι Φύοιαι.
 κῆφα δ' ἐπαίξας δρεπῶνῃ τάμε χειρὶ παχείῃ,

ὥστε τις ἀμητῆρ, σπόγγων δέμας, ἐδὲ τί μίλλα
 δηθύνων, χοῖνον δὲ θοῶς κίνησεν, ἐταίροις 655
 σημαίνων κρασπῶως μιν ἀνεκλέμω· αἶμα γὰρ ἐχθρόν
 αὐτίκ' ἀπὸ σπόγγων ῥαθαμίζεται, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀνδρῶ
 εἰλεῖται, πνοιῇ δὲ δυσαιεὶ πολλάκι Φῶτα
 ἔσθεσε μυκλήρεσσιν ἐνιχόμενος βαρὺς ἰχώρ.
 τ' ἄνεκα λαίψηρῶς ἀναδύεται, ὥστε νόημα, 660
 ἐκόμενος· τὸν μὲν τις ἰδὼν προφυγόντα θαλάσσης
 ἀμφὶ γηθήσει, καὶ οἰκτεῖρων ἀκάχοιτο.
 ὦδ' ἐγὰρ ἠπεδανοῖσι παριεμένω μελέεσσι,
 δέματι καὶ καμάτῳ θυμαλγεί γυῖα λέλυσαι.
 πολλάκι δ' ἐχθίστης τε τυχῶν καὶ ἀπηνίος ἀγωγῆς, 665
 ἄλμυρ' ἐς πόντοιο βαθὺν πόρον ἐκέτ' ἀνέχεθ',
 δύσμορ' ἄντιασας δυσδιεκέει θηρὶ πειλῶρ'
 καὶ ῥ' ὁ μὲν οἷς ἐτάροισιν ἐπιστείων θαμὰ δέσμῳ
 κέκλεται αὐτὸν ἐρύειν· τὸ δ' ἐοῖ δέμας ἠμιδαίκλον
 κητεῖν τε βίη καὶ ὁμόσολοι ἔσπασαν ἄνδρες, 670
 οἰκτερόν ἰδεῖν, ἔτι νηὸς ἐφιέμενοι καὶ ἐταίρων.
 οἱ δὲ θοῶς κενόν τε πόρον, καὶ λυγρὸν ἄεθλον.
 ἀχνύμενοι λείπασσι, καὶ ἐς χέρσον κατάγονται,
 λείψανα δυσήνοιο περικλαίοντες ἐταίρω.
 Τόσσ' ἐδάην, σκηπτήρχε διορεφές, ἔρτα θαλάσσης 675
 σοὶ δ' αἰεὶ νῆες μὲν ἀπήμονες ἰθύνοιντο,
 πεμπόμεναι λιανοῖσι καὶ ἰθυπόροισιν ἀήταις,
 αἰεὶ δ' ἰχθυόεσσα περιπαλήθοιτο θαλάσση·
 γαίης δ' ἀσυφελίκα Ποσειδάων ἐρυοίτο
 ἀσφάλως ῥιζῆχα θεμείλια νέρθε φυλάσσων. 680

Eutecnius

ΕΥΤΕΚΝΙΟΥ

ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΩΝ

ΟΠΠΙΑΝΟΥ

Η ΜΑΛΛΟΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ *Dionysius*

ΙΞΕΥΤΙΚΩΝ

ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ ΤΡΙΣ

ρ

THE
MICHIGAN
HISTORICAL SOCIETY

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Οἱ Αἰετοὶ πλείστον ὑπερτερῶσι τῶν ὀρνέων, ὡς καὶ τοῖς τῆ Διὸς σκῆπτροις ἄχρι τῶν κεραυνῶν ἐπικαθηθεῖσαι πιστεύουσαι. Ἰστανταὶ γε μὴν ὑπὲρ τὸν αἶρα, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν αἰθέρα εὐμαρῶς, καὶ ὄξυ δεδόρκασι μέχρι τῆς γῆς, ὡς μηδὲ τὰ μικρὰ ζῴφια λαμβάνειν αὐτὰς τροφῆς χρῆζοντας, καὶ εἰς θάμνας ἐπικαλυπτοῦτο. Ἀρνῶν δὲ καὶ νεβρῶν καὶ τῶν ταχυτάτων λαγωῶν σαρκῆν ἠδόνται, καὶ νεκρὸν ἔκ ἀν Φάγοιεν, εἰ μὴ παρ' αὐτῶν τι ζῶον καταληφθεῖη. Ἐς δὲ τὸ τῶν νόσων ἀκῶ τὰς χελώνας ἐδίξι, καὶ ὅσα ἐς ποτὸν, ἀπόχρη τὸ τῶν θηραμένων αἶμα ζῶων αὐτοῖς, ὡς ἔκ ἀν ὕδωρ πίοιεν. Καὶ τὰς ἀκρας οἰκῶσι τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι περιφανεῖς τε καὶ ὑψηλαῖς, εἴτε ἀναπαύλης δέονται μετὰ θήραν, εἴτε τοῖς τέκνοις οἰκοδομῆν βελονῆ καλιᾶς, ὡς ὀλιγάκις ἐπὶ τὰ πεδία Φέρεται τῶν πετρῶν ἀφιπταμένους, τὰ πολλὰ δὲ αὐτῶν ἐκείθεν βλέπειν τὸν ἔρανον. Ἦν δὲ ἀποτεκεῖν δέη, κομίσαντές τινα λίθον ταῖς κοίλαις ἐντιθέασι καλιᾶς, ἵνα ἐν καιρῷ τικίωσι, καὶ μὴ τὸ τικιόμενον πρὸ τῆς ὥρας ἀτέλεσον ὠθήται ὑπ' ἰαχύῳ. Οὐ μὴν ἐσι σαφεῖς περὶ τῆ λίθου τέττε γνωσκεν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτὸν ἀπὸ τῶν Καυκασίων ἔρων, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς τῆ ὠκεανῆ ὄχθης Φασὶ κομιζέσθαι, λευκὸν ὑπερφυῶς ὄντα καὶ μεσὸν ἐνδοθεν πνεύμαῳ, ὡς καὶ ἦχον ἀποτελεῖν εἰ κινοῖτο. Τικίεση δ' αὐτὸν εἰ τις γυναικὶ περιάψει, ὀλιθαίνειν διακαλύει τὸ βρέϕῳ. Ἐὰν ἐν λέεθτι παφλάζοντ' ὕδατος ἐπιψύση, τὴν τῆ πυρὸς νικήσει πάντως ἰαχύν. Καὶ γνησιότηῳ δὲ τῶν τεκ-

κων σφόδρα μέλει αὐτοῖς, καὶ πρὸς ἀνίχοντα ἥλιον ἐναγ-
 τία πῆσαι κρίνεσι τὰ τεχθέντα, καὶ τὸ νικηθέν ὑπὸ τῆς
 αὐγῆς, ἢ καταμῦσαν, ἐκ ἂν γνήσιον νομιμαίη, νόθον δέ,
 καὶ τῆς καλλιᾶς ἀπελαύνεται.

II. Τὰς Ἀρπας δὲ ἐδὲ ἰδεῖν συνεχῶς τοῖς ἀνθρώποις
 ἐστὶ· τὰς τραχυτάτας γὰρ οἰκᾶσι πέτρας, καὶ τοῖς νεοττοῖς
 ἐπὶ ταῖς ὑψηλαῖς Φάραγγι παιᾶσι τὰς καλλιᾶς, τοῖς
 κρημοῖς ἀντὶ πρέμων ἢ καὶ κλάδων ἐπικαθήμεναι. φι-
 λᾶσι δὲ τὰ τέκνα ὑπερφυῶς, καὶ εἰ λαθῶν τις ἀγροῖκος
 ἀρπῆς νεοττοῖς ὑποκλέπῃ, ὑπερόψεται μὲν τῆς τροφῆς,
 ἐκ ἀποσπῆσεται δὲ πρὸς τῆς καλλιᾶς, ὀδυρμῶν δὲ πάντα
 ἐμπλήσει, καὶ γυναῖκά τις εἴποι θρηνῆν, καὶ δακρῶν
 ἐπιρροῇ τὰς παρειαὶς αὐτῆς ἐπικλύζειν. Πτερῶν δὲ αὐταῖς
 εἰσιν αἰ τε παρειαὶ, καὶ ὁ ἀνθερῶν μεσὸς, ὥς τι γένειον
 μέχρι τῆς δειρῆς ἀποδεικνῦναι. Καὶ τῆτο ταῖς ἀρπῆσι
 ἴδιον σημῖον· μόναι τῶν ὀρνίθων λίθοις τρέφονται, καὶ
 τοῖς τῶν πάλαι τεθνηκότων θηρίων ὀστέοις. Εἰ μὲν κατα-
 πατεῖν δύναντο, ἠδέως ἅμα τὸ προσυχὸν περιπέμπτωσιν·
 τὰ μείζονα δὲ τοῖς ποσὶ συλλαμβάνουσί τε, καὶ ἀντιτάμ-
 ναι κατὰ τῶν πετρῶν ἀφιάσι πολλάκις, ὥς συντριβῆθαι
 ἐδίδειν. Ἀρρωσεῖν δὲ αὐτὰς ὁ μέλας βρωθεὶς ἀποκω-
 λυκε κισσός.

III. Οἱ Γῦπες τῆ τῶν τεθνηκότων ὑπερχαίροντες δυσ-
 οσμία, τοσῆτον ἀπεχθαίνονται πρὸς τὰ μύρα, ὥς ἐδὲ
 ἂν κήνης αἴψαινο τεθνηκότῳ, εἰ τις αὐτῷ τὰς σάρκας
 ἐπαλείψῃε μύρω.

IV. Τινὲς τῶν ἱεράκων ἀσγύτατοι, καὶ πρὸς τὰς πῆ-
 σεις ὀκνώδεις, ὥς τρέφεται παρ' ἑτέραν ἐθέλειν, καὶ
 οἷψ τῷ καιρῷ πρὸς ἄγραν ὀρμᾶν, καὶ βατράχοις ἐπιτί-
 θεσθαι μόνους. Ἄλλοι δὲ πολέμοι κορυδαλοῖς καὶ χελιδόσῃ
 καὶ ταύτῃ γε αὐτῆς συγγενεῖς ἂν τις εἴποι τῷ Τηρέως.
 Καὶ ἀμβλυώτῃσιν ὑπὲρ πᾶν γένῳ ὀρνέων ἑτέρον, ὡς

καὶ θεραπεΐαν τῆ πάθος ἐπίσασθαι· γάλα δὲ ἐστὶ θρι-
δακίνης ἀγρίας, ἣν ἀποτέμνειν τοῖς ἰέρασιν ἕθ^ο ὑπὲρ
ἰάσεως.

V. Τῶν ἰκλίνων ὃ ἐκ ἂν τις ἀναιδέστερον εἴπωι· καὶ ἐπὶ
αὐτάς ὀρμῶσι τῶν ἀνθρώπων τὰς χεῖρας. Τίποσι μὲν τοι
τὴν προσήκασαν δίκην, τὴς πόδας ἐν ῥητῶ τινι τῆ ἔτης και-
ρῷ σφόδρα ἀβλίως ἀλγύντες. φασὶ δὲ αὐτὰς μηδὲ τῆ
ροιαῖ ποτε ἐπικαθῆσθαι τῶν δένδρων, μηδὲ ὄραϊν ἐθέλειν
αὐτῆν. Καὶ ἀπίστον μὲν, κρατεῖ δὲ λόγ^ο περὶ αὐτῶν,
ὅτι γαμετὴν τις ἀποβαλὼν ἀνήρ, θυγατέρα τε ἐξ αὐτῆς
ἔχων, ὄνομα Σίδην, εἶδεν ἀιχρῶς εἰς τὴν κόρην, ὡς τε
πατὴρ τὴν μίξιν ἐκκλίνεσθαι τῷ τῆς μητρὸς ἑαυτὴν ἐπι-
σφάζαι τάφω· εἶτα θεῶν, φασὶ, τὸ πάθ^ο ἐλεσάν-
των, ἀνήκεν ἐκ τῆ αἵμα^ι τὸ δένδρον ἢ γῆ, τὸν δὲ πα-
τέρα γεγυότα ἰκλίνου Φεύγεω ἀποδέν φασὶ τὰς τῆς συμ-
φορᾶς ὑπομησεις, καὶ ἐκ ἐπικαθῆσθαι τῷ δένδρῳ.

VI. οἱ δὲ ὄρνεις οἱ Μέμνονες γέν^ο μὲν μελαγιάτων
Αἰθιοπῶν εἰσὶ, τὴν δὲ Αἰθιοπίαν καταλιπόντες, ὡς πρὸς
γονὴν αὐτοῖς, δι' ὑπερβολὴν θέρμης, ἀχρεῖαν, καὶ ἐδὲ θέ-
λοντες ἐν αὐτῇ ποιεῖν καλιὰς, τὰ γὰρ ὡὰ εὐθύς πάντως
ὁ ἥλι^ο καίφαφλέγει, πρὸς τὸν βορρᾶν, καὶ τὴν Θράκην
ὀρμῶσιν· ἐς δὲ τὸν Ἑλλησποιοῖον ἀφικόμενοι καὶ τὴν Τροίαν,
ἐπὶ τῆ τάφῳ τῆ Μέμνον^ο ἀγωνίζονται πρὸς ἀλλήλους,
καὶ τὸν ἀπὸ πτέρυγων ἤχον ἀσπίδων ἂν τις ἀπεικάζσει
κλύπης εἶναι. Εἶτα τῆς μάχης λήξαντες περὶ τὸν ῥόον τῆ
Αἰσητῶς ἀπολθόνται, κονίζονται τε ἐπὶ τῆς ψάμμου
περισεφόμενοι, καὶ τῷ τάφῳ τῆ Μέμνον^ο ἐφιζήσαντες
ταῖς ἡλακαῖς ἀκλίσι ξηραίνουσι τὰς πτέρυγας, τὴν τε ἐν
αὐταῖς κόνιν σπείρουσιν ἐπὶ τῷ τῆ Μέμνον^ο τάφῳ, δι-
κνύντες, οἶμαι, κἀντεῦθεν, ὡς ἐξ ἀνθρώπων μετασθλήν-
τες εἰς ὄρνεις ἕτε τῆς βασιλικῆς τιμῆς, ἕτε τῆς παλεμικῆς
ὀλυγῶσι μελέτης.

VII. Ὡπὲρ δὲ τῶν Κοράκων ἡμῖν ταῦτα ἰστέον, ὡς ἐκ πάντων τῶν ὀρνέων μόνοι τοῖς παισὶ ποτόν ἔχρηγησθε, ῥηγγυμένῃ τῷ ἀνθερώωνος εὐθύς μετὰ τὴν μίξιν αὐτοῖς. Τι μώρημα τῆτο παλιμᾶς τινὲ Φασὶν ἀμαρτάδ· ὕδωρ γὰρ ἐνεσκεῖν κελευθεῖς, ἠνίκα ἐν Τρίκῃ τὸν Ἀσκληπιὸν ἔτικτε Κορώνης, τῷ κελευθέντῳ ὑπεριδῶν ἐλαγνεύετο, καὶ διὰ τῆτο μῆνης Ἀπόλλωνῳ εἰς ὄρνι αὐτὸν μέλανα τρέπει, καὶ δίχα ποτῆ τὰς ῥίνας ποιεὶ αὐξάνεσθαι, καὶ τεῦθεν εἶναι τοῖς νεοτῆσι λυπηρότατον. Καινόν γε μὴν καὶ τῆτο ἐπὶ τῶν κοράκων ἐστίν· ἔμίνγνται πρὶν τινα ταῖς θηλείαις ὡδὴν ὡσπερ γαμήλια περικράξαι· αἱ δὲ περθεῖσαι ἔτω συνησιάζουσι.

VIII. Ταῖς Κορώναις ἔδδ', κατὰ τὰ λοιπὰ πηγά, τῶν ὠῶν ῥαγέντων, ἔμπροσθεν ἐπὶ τὸ σῶμα, ἀλλ' ἐξῶπιον, πρῶτα προβάλλοντες τὰ σκέλη, πρῶτασιν οἱ νεοτῆσι.

IX. τῶν ἐλάφων οἱ Πέρδικες ἐρῶσιν ὑπερφυῶς, συννεμεδαί τε αὐτοῖς, καὶ ἔδδ' ἀποφοιτᾶν πρὸ βέλονται, παρομαρτῆσι δὲ καὶ συνθέσει, καὶ τοῖς νέτοισ ἐπικαθημένοι διαξάνουσι τὰς τρίχας αὐτῶν, ὡς καὶ ἀλίσκεσθαι προσιόντας ἀσμένως, ἣν εἰκόνα ἐλάφω δείξεν ἀγρευτῆς. Ὡπὸ ἀφροδισίων δὲ ἀγωνίζονται πρὸς ἀλλήλους, καὶ πρὸς μὲν τὰς μίξεις αὐτῆς παροτρύνει τὸ ἔαρ· νεμόμενοι δ' ἐν ταῖς ὕλαις ἀγελῆδον, εἰ Φανείη θήλεια, διίστανται, καὶ πολεμῶσιν ἀλλήλοις, καὶ γίνεται τῷ κεκρατηκότος ἡ θήλεια· ὁ δὲ ἀναβοᾷ, καὶ γέγηθεν, ὡσπερ χρυσοῦν, ἢ κόρη, ἢ τι γέρας ἕτερον ἐκ πολέμου λαβῶν ἀριστεύς. Ἀλλ' ἔδδ' θάλασσαν τὰ ὠῶ ταῖς θηλείαις ἐπιτρέψασιν, καὶ ὑποκλέψασιν αὐτὰ πρὸς τὴν μίξιν σπαεύδοντες· καὶ τοὶ κἀκεῖναι πολλὰκις, ὡς ἀσελγεῖς, ὀλιγωρῶσι παιδοτροφίας. Καὶ δολερόν τὸ γένῳ ἐστίν, ὡς αὐτῆς νεοτῆς γινώσκων, ὅπως ἀνδρα χολὴν προσιόντα ἐξαπατᾶν, Φύλλοις, ἢ κλάδοις, ἢ τινι τῶν προστυχόντων καλυψαμένως·

ὁ καὶ

ὁ καὶ τοῖς ἀλιεῦσι ποιῶσιν οἱ πολύποδες, αἷς ἀν προαιρήσονται πέτραις ἀφομοιούμενοι.

X. Πλέον δέ, ἢ ὡς Φιλῶσι τὸς ἐλάφους οἱ πέρδικες, μισῶσι τὸς ὄνους οἱ Αἰγυνοὶ, καὶ ἐπὶ φυτῶν καλλιᾶς ἔσης αἰγυνοὶ τρέφονται νεοτῶν, τῶ δένδρῳ πλησιάσας οἱ ἀναιρεῖ πάντας αὐτὰς, καὶ ὀκνησάμεν τὴν κύμασιν αἰγυνοὶ ἀμβλωσαι ποιεῖ.

XI. ὁ κόκκυξ δέ, ὁ πρῶτῶν τῶν λογῶν πηγῶν ἡμῶν τὸ ἔαρ ἀγγέλλων, αὐτὸς μὲν καλιᾶν ἔποιεῖ, τὰ δὲ τῶν ἐτέρων ὀρνίθων ὡς κατεδίει, καὶ ἐν ἀλλοτρίᾳ τεκῶν ἀφίσταται καλιᾶ, καὶ θάλλωσι μὲν ἕτεροῦ δι' ἀγνοίαν τὰ τεχθέντα, μέχρις ἀν τὰ τῶν ὠῶν ἴδη προκύψαντα, τῆς δὲ ἀπάτης αἰσθόμενῶ ἀπολείπει τε αὐτὰ, καὶ ἕτερον ποιεῖ καλιᾶν· ὁ δὲ κόκκυξ ἐλθὼν τροφήν τότε τοῖς ἐαυτῶν δίδωσι νεοτῶν.

XII. Τοῖς Δρουκόλασι καινόν τι παρὰ τῶν θεῶν δέδεται δῶρον· εἰ καλιᾶν τις αὐτῶν ἐπιφράξει λίθοις ἢ ξύλοις, πῶς τινὰ πρὸς τῆτο ἐγνωσμένην αὐτοῖς ἀνελόμενοι, καὶ τῶ τῆς καλλιᾶς προσαγαγόντες σῶματι, ἀνοίγασί τε αὐτὴν * * * καὶ πάντας ἀποκλείσιν τὸς σφῆκας. Καὶ τὰς κλεῖς δὲ τῶν θυρῶν εὐμαρῶς ὁ τὴν πῶς ἐκείνην ἐπιτάμει λύει.

XIII. Αἶγε μὲν Γλαῦκες ἐπὶ τῶν προβάτων δρῶσαι ταυτὸν ἔδεμίαν φέρουσι βλάβην. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἰστέον περὶ αὐτῶν, ὅτι τὸς μυρμηκας ἀποκρῶσιν βεβλόμενοι νεοτῶν, ἐν τῇ καλιᾶ καρδίαν ἔχουσι νυκτερίδῶν, αἷς τῶν μυρμηκῶν ἀπολείπειν καὶ τὸς ἐαυτῶν φωλεὰς αἰσθόμενων, εἰ νυκτερίδος τις ἐν αὐτοῖς θεῖη καρδίαν.

XIV. Ἰκτερός τις ἀπὸ τῆς χροιαῖς ὀνομάζεται, ὃν εἰ τῶ πάθει τῆτος ἀνὴρ ἐχόμενος ἴδη, φευξέται πᾶσαν αὐτίκα νόσον.

XV. Τὰ δὲ τῆς Κίσσης πρὸς τὰς τῶν Φωνῶν μιμήσεις πῶς ἂν τις εἴποι πλεονεκτήματα, καὶ πόσα ἂν εἶναι ζῶα δόξειε. φθειρομένης ποτὲ κίσσης, μηκάσθαι ἔριφον ἀήθην ἀκῆσαι, καὶ ὡς τῆς μητρὸς χωριζέμεντα παρὰ τὸ δένδρον ἐζήταν, ἐφ' ἧ καθῆσο κίσσα βωῶσα· ἐμυκάτο εὐθύς, καὶ μόχον ὠμόην· εἶτα ὡς πρόβατον ἐβληχάτο, καὶ τὸν τῆ ποιμένῳ τέλῳ ἐμιμήσατο συριγμὸν, ὃ μετὰ τὴν νομὴν ἐπὶ ποτῶν ἄγει τὰ πρόβατα, ὥς ὃ φέ ποτε ἐπὶ τῶν κλάδων ἰδὼν μεβαλλομένην αὐτὴν, ἀπειλάμασα τηλίκια μέχρι καὶ τῶν ὀνείων εἶναι τὰ θεῖα δωρήματα.

XVI. Τῆς ψιττακῆς δὲ, ἕς ἕκ ἐν ξυλίνοις κλωδαῖς, ἀλλ' ἐν σιδηροῖς φρερεῖν ἀναγκάϊον, μέχρι πρὸς τῆς ἡμετέρας γλώσσης ἀδήγησε τὰς μιμήσεις ἢ φύσις.

XVII. Καὶ ταῖς Ἀηδοῖσι θαυμαστὴν τινα ὠδῆς δέδωκεν ἀρμονίαν, αἱ καὶ τῆς νεοτῆς ὠδαῖς μᾶλλον ἢ τροφαῖς ἄλλως ἐκτρέφουσιν. Γησιῶς μὲν τῆς εὐφρόνης ἠγάμεναι, θεραπειᾶς ἀξίῃσι παντοίας, ἀποκτινύουσι δὲ τῆς ἀφροσύνης, ὡς ἕκ ἀξίαν γενεὰν τῶν Ἀττικῶν ἀηδόνων. Τὸν δὲ καὶ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῖς ἔρωτα τοσῶτον ἐντιθεῖσιν, ὡς εἰ ληφθεῖν, μῆτε ἄδειν ἐθέλειν, καὶ τὴν γλώσσαν ἀποτέμνειν εὐθύς.

XVIII. Συνήθεις μάλιστ' αὐτοῖς ὁμότροφοι τοῖς ἀνθρώποις αἱ χελιδόνες εἰσὶν, εἰς μὲν ὄρνιθας ληφθεῖσαι, ἤνικα ἦν ἀνὴρ ἐτι ὁ Θραξ Τηρέυς· ὡς δὲ μεταβαλόντα καὶ κείνον εἶδον εἰς ὄρνιν, τὰ πῆγν' ἐφυγον πρὸς τὰς τῶν ἀνθρώπων οἰκήσεις. Ἀλλ' ἔσθ' ἐπὶ τὸν βορρῶν, ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς Θρακῆς ἀνέμων σέρεγχι τὴν πνοὴν, καὶ τὰς καλίας ἐκ τῶν τοιῶτων πνευμάτων οἰκοδομῶσιν ἀπετραμμένης. Τῆς νεοτῆς δὲ τρέφουσιν ἔτις ἐν τάξει, ὥς εἰ δεξάμενός τις τὴν τροφὴν μεταβαίῃ τὸν τόπον, ἕκ ἂν δοῖεν αὐθις, πρὶν ἀναδράμῃ. Εἰ δὲ μὴν τις αὐτῶν τὰ τέκνα ἀποτυφλώσει, τὴν χελιδονίαν βοτάνῃ καταλέμνεσθαι τῷ σώματι, καὶ τὸν ἐξ

αὐτῆς χυλὸν ἐπιβάλλουσαι τοῖς ὄμμασι, τῆς πηρώσεως ἀποωθένται τὴν βλάβην.

XIX. Πολυβοράσιον ὄρνειον ἢ Σελευκίς, καὶ μετὰ πλείους εὐχῆς ἀφικνεύμενον τοῖς ἀγροίκοις, ἢ τοῖς καρπῶν ἀκρίδων ἐγγίνηται πληθῶν· ὅτι τὰς μὲν Φάγχι, τὰς δὲ καὶ μόνῃ σκιά ἀναιρῶσιν. Εκκρίνουσιν ἅς ἂν καταφάγωσι ραδίως αὐτίκα, καὶ πορθεμένοις ἀνδράσι ξενικὴν ἂν τις εἴποι συμμαχίαν ἐληλυθέναι. Ἀλλ' εἰ τῆς χάριτός τις τὰς ὄρνεις ἀποσερήσῃ, διαφθείρουσιν αὐταὶ τὸν σωθέντα καρπὸν· καὶ ἀποκρίνει τις σελευκίδα Φρενοβλαβῆς, ἕκείτ' ἂν, ὑπὸ ἀκρίδων τῶν καρπῶν κειραμένων, εἰς τὴν χώραν ἐκείνῃ ἐλθοῖεν βοηθοί.

XX. Ταῖς Φαρμακίσι γυναίξιν προσφιλεῖς Ἰυγες· τροφῆς δὲ ὡδὲ μεταλαμβάνουσι. Τὰς μακρὰς γλώσσας, ὡσπερ οἱ ἀλιεῖς ὀρμιᾶν, ἐκλείουσαι, καὶ εἰς ἀτραπῶν τινα ἐμβαλεῖν, μύρμηκας ὡς ἐπὶ βρῶσιν σπυροῦδος ὑποδέχονται ἀκριβῶς, εἶτα τὴν γλώσσαν κατὰ μικρὸν ἔλκυσσαι τὰς ἀλόνας ἐδίωξι.

XXI. Σωφρονῶσιν ὑπὲρ πᾶν ὄρνειον αἱ Τρυγόνες, καὶ συνουσίας δὲ ἀρχὴν ποιεῖται τὸ Φίλημα· καὶ πρῶτον μὲν ἕκ ἂν ἀνέχοιτο, πρὸ τῆς τῶν χειλέων συμβολῆς, μίξεως· αἱ δὲ νέαι πολλάκις πρὸς τὴν συνουσίαν καὶ δίχρα τῶν Φιλημάτων ὀρμῶσιν. Εἰ δὲ μὴ παρεῖη ἄρρη, παρὰ τὸν κοινὸν τῶν ὀρνέων νόμον ἐπιβαίνουσιν ἀλλήλαις αἱ θήλειαι, καὶ ὡὰ τίλεισιν, ἔδὲ πρὸς νεότητων γονὴν ἐπιήδεια.

XXII. Καὶ τὰς καθοικιδίους ὄρνιθας ἴσμεν ἀλεκτρούων χωρὶς, καὶ ἐν ταῖς χερσὶ τῶν γυναικῶν φερμονομένας τίλειν ὡὰ. Πρὸς εὐτοκίαν δὲ αὐταῖς, ἢ ὠδιῶνται, χρησιμον ἐκ τῆς γῆς τῷ σώματι κάρφῳ λαβεῖν, καὶ ἐπιτιθέμεναι τοῖς νύκτοις. Ὡσπερ δὲ πάντα τὰ πηρὰ τὰς ἀλεκτρούωνας πολλάκις ἴσμεν χαίροντας μάχαις καὶ συνουσίαις. Φωτὶ

δὲ μάλιστα χαίρουσι, καὶ προαγγέλλουσι τὴν ἡμέραν ὡς ἡλίω
κεχαρισμένοι, καὶ τὰς τῶν γαμετῶν ὠδῖνας παρηγοροῦσι
τῇ κοινωνίᾳ τῶν πόνων, ὡς ἡρεμαῖόν τε καὶ λεπτόν ἄδαν
εἰς παραμυθίαν αὐταῖς.

XXIII. Πρὸ δὲ τῶν λοιπῶν πάντων ὀρνίθων, ἔτι χει-
μῶν ὄντος, ὁ Κόσσυφος ἀποτίκτει, καὶ χαίρει μύρσις
καὶ δάφναις, κυπαρίσσων ἄλσεσι, καὶ ταῖς εὐθαλέσι
λευκαῖς, πεύκαις τε καὶ πλατάνοις, καὶ ταῖς διπλόβοι-
ξι πίτυσι, καὶ κισσοῖς. Δύο δὲ ἐστὶ γένη κοσσύφων· καὶ
οἱ μὲν πάντῃ μέλανες, οἱ δὲ κηρῶ τὰ χεῖλη προσεοικότες,
καὶ τῶν ἐτέρων μάλλον πρὸς τὰς ὠδῖνας ἐπιτήθειοι.

XXIV. Τὸ κάλλος δὲ ὁ Ταῶς τὸ οἰκεῖον τεθαύμα-
κεν, καὶ εἰ καλόν τις αὐτὸν ὀνομάσειεν, εὐθύς τῶν πτερῶν
τὰ ἀνή μεμιγμένα χρυσῶ ὥσπερ τινὰ λειμῶνα δεικνυσιν
ἀναστήσας, περιάγων εἰς κύκλον αὐτὰ διατεταγμένοις
ἄμμασιν· τὰ δὲ κατὰ τῆς ἑοῆς λάμπουσιν ὥσπερ ἀστέ-
ρες. Καὶ εἰ κατιδῶν τις ἐπαίνεσεν ἐπὶ τῷ κάλλει, αὐ-
τίκα Φιλοτιμηθήσεται· σκῶψαντος δὲ τινος, τὴν ἔραν
ἀποκρούσει μισῶν ὥσπερ τὸν Φιλολοίδορον. Φρῆρος ἔτι
ἦν τῆς Ἰῆς, ἤνικα Ἡρα ἐπὶ αὐτῇ ἐχαλέπαιεν· Εομήης δὲ
ἀνείλεν αὐτὸν, καὶ τελευτήσαντος, ἀνῆκεν ἡ γῆ ὄρνιν τῶν
ὀφθαλμῶν ἔχοντα τὰ σημεῖα τὰ πρόθεν.

XXV. Ἐστὶ δὲ καὶ Πορφυρίων ἀπὸ τῆς χροιάς
καλῆμινον ὄρνεν· ἐρυθρὸν αὐτῶ τὸ ράμφος ἐστὶ, καὶ κα-
τὰ κεφαλῆς ἔχει ὥσπερ τινὰ πῖλον, ὁποῖός τις οἱ τοξόται
Περσικοὶ φοροῦσι· τοῖς κατοικιδίοις ὄρνισιν ἴσος εἰς μέγεθος,
πλὴν ὅτι χροῖται σκέλεσι μικροτέροις. Οὐτὸς ἐκ ἀν-
ποτε εἰς μίξιν ἔλθοι, ὁρᾶντος καὶ παρόντος ἀνδρός· Φύ-
σει δὲ σῶφρα ἐστὶ, ὡς μηδὲ ὄραν ἄνδρα θέλειν ἑαυτῆ γα-
μετῇ συνόντα· εἰ δὲ μοιχείας ἀποδοίτο, ἀθυμῆ τοσούτου,
ὡς διαφθείροσθαι.

XXVI. Οἱ δὲ Ὀρτυγες, ἀν τὰς προτέρας νομαὶς ἀπολιμπάνωσιν, συνίστανται τε ἀλλήλοισ, καὶ μιᾷ τὴν θάλασσαν ὁρμῇ παραμειΐουσι, πηνηῶν ὄντες ὀξύτατοι, καὶ θεῖλοι ἐπὶ τοσῶτον, ὥστε Φοῖτεν τῷ πελάγῳ τὴν ὄψιν, καὶ τὰ βλέφαρα ἐπιμύειν, καὶ τοῖς ἰσίοις πολλαῖς τῶν νεῶν περιρρήγνυσθαι, καὶ τῶν παρὰ τῶν ναυτῶν θηραῶσαι τὸν τρόπων. Ὡς δὲ ἂν εἰθεῖν, πότερον διεληλύθασιν, ἢ ἔπω, τὸ πέλαγόν, πείρας αὐτοῖς τοιοῦδε τρόπῳ ἐξεύρηται. Τρεῖς ἕκαστον λίθας βραχεῖς ἐπὶ τῷ στόματι φέρει, καθ' ἓνα τε ἀφίησιν, ἀκρωμένον πότερον ἢ εἰς ὕδωρ ἐμπάτωκεν, καὶ δεῖ πῆσσεως μακροτέρας, ἢ ἐπὶ τῆς γῆς ἐνηνεκται, καὶ καιρὸς ἡκει ἀναπαύσεως.

XXVII. Μεθίσταται δὲ ὀρνίθων γένη πολλὰ, ὥστε αὐτῶν τῆς τε ἐκδημίας καὶ τῆς ὀδοπορίας μέτρα γινώσθαι, πλὴν μόνον τῶν Πελαργῶν, ὑπὲρ ὧν ἔκ ἂν τις ἀκριβοῶς εἰδῶς εἴποι, πόθεν ἤκασιν, ἢ τῶν πελαγῶν ἀπαιῶσιν. Οἱ μὲν ἐκ Λυκίας αὐτῆς, οἱ δὲ ἐξ Αἰθιοπίας ἐρχομεθαί φασιν, ὅθεν τὸ μυρίον ὕδωρ τῷ Νεῖλῳ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ποιεῖ καρπῶδες πλατυνόμενον. Θαυμαστοὶ δὲ καὶ ἀγχινοὶ εἰσι, ἣν τε φυλάξασθαι βλάβην, ἣν τε ἐκτίσαι δὴ χάριν εὐεργεσίας. Καί τι περὶ αὐτῶν τοιόνδε ἀκήκοα. Λίθῳ τις σκέλος ἐκλασε πελαργῷ· ὃ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς πλάγῳς ἔπεσε καλιᾶς. εἶτα γυναῖκες αὐτὸν σκάζοντα θεασάμεναι, ἴασαντο λαβῆσαι· καὶ βαδίζων ἤδη νικηθέντος τῷ πάθῳ σὺν τοῖς λοιποῖς ἀπέστη, καὶ πάλιν ἐπιόντων ἑαρόν, εἰς τὴν αὐτὴν ὤρμησεν οἰκίαν, καὶ ἐγνώθη μὲν ἀπὸ τῶν τῆς χλωλείας σημείων, ἦσε δὲ τὰς γυναῖκας, ὅτι παρ' αὐτάς ἦκεν ἀσμενίας. Τοῖς μακροῖς δὲ χείλεσιν ἔκείνῳ λίθον τῶν τιμίων περικαλλέσασθαι πρὸς τοῖς ποσὶν ἡμεσε γυναικῶν· αἱ δὲ ἔγνωσαν, ὡς εἰς χάριτι ἀμοιβὴν καὶ ἀνδρῶν πολλαῖς εἰσὶν οἱ πελαργοὶ προθυμότεροι. Ἐν Ἰταλίᾳ δὲ τι λέγεται συμβῆναι τοῖσδε. Νεοτῆς τινῶν πελαργῶν ὄφιος ἀπὸ τῆς γῆς κατήδειεν ἀνερωπύζων, καὶ εἰς τὸ ἕτερον πάλιν ἔτῳ τὸν ἕτερον τοῖς αὐτοῖς διέφθειρε τόκον. Οἱ δὲ φειλάμενοι.

πρὸς τὴν ξένην, καὶ τρίτῳ ἤκοντες, καίνον τινα ὄρνιν ἐκ ὀφθέντα πρότερον ἐπαγγάγοντο, βραχυτέρον μὲν αὐτῶν, ράμφος δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὄξυ καὶ μέγιστον ὡς τι προσβαλλόμενον ξίφῳ. Πῶς ἄρα τῶν νεοτῶν αὐτῶν τὴν δυσωπομίαν ἀγγείλαντες, τίσι δὲ πρὸς τὴν ἐπιχειρίαν ἐλθεῖν πέισαντες ἐπαγγελίαις, ἢ λόφοις; εἰ μὴ ἄρα τις ἀγνωστα ἡμῖν πρὸς ἀλλήλους φθέγγεσθαι λέλοιπες τῆς τε ὄρνεις καὶ τὰ θηρία. Ο δὲ τέκνων μὲν ἐκ ὄντων ἐτι τοῖς πελαργοῖς, ἐπὶ τὰς αὐτὰς νομείας ἦκε τοῖς κεκληκόσι· νεοτρεύσαντας δὲ ἀφίστασθαι μὲν πόρῳ, καὶ τροφᾶς κομίζειν ἔδει τοῖς τε νεοτῆσι καὶ τῷ φύλακι, τὸν δὲ ἐπὶ τῆς καλιᾶς μένειν ἐπιόντα τὸν ὄφιν. Καὶ μικρὸν ὕστερον ἐκ τῆς Φωλεῖς προελθὼν ἀνεσῆκε τῆς νεοτῆς, ἣν ὁ σύμμαχῳ προσήκει, καὶ παύει δὴ τῷ ράμφει τὸν ὄφιν· ὁ δὲ ἐχὺ πειρίζας, ἀλλὰ καὶ τὸν ὄλκον ἀναστήσας, πρὸς τε τὴν ἔραν ἐρεισάμενῳ ἀντελάττετο, καὶ πληγὴν πάλιν δεξάμενος, εἶτα ἀντιταχθεὶς ταῖς σπειραῖς περιβαλεῖν τὸν ὄρνιν ἐπέειγετο, μάτην πλείστοις χρώμενῳ ἐλγμοῖς. Ο γὰρ ὄρνις ὑπέφευγε ραδίως τοῖς πτεροῖς κεφισόμενος· καὶ τῆς νεοτῆς ὁ μὲν ἀνελεῖν ἔσπευδεν, ὁ δὲ σῶσαι, μέχρι πρὸς τὸ τῶν τραυμάτων πλήθος ὁ ὄφιν ἀπειπῶν διεφθάρη, δακῶν γε μὲν τὸν ὄρνιν ἐν τῇ συμπλοκῇ, καὶ τὸν ἰὸν αὐτῷ τῶν ὀδόντων ἐσχέας, ὡς καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆ πάντα διαρριῦσαι. Τῆς καιρῆς δὲ τῆς ἀναστροφῆς ἤκοντῳ, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες ἀφίσταντο πελαργοῖ· οἷς δὲ πρὸς τὸν σεσχωκότα τῆς νεοτῆς ἐμελεν ἀμοιῆς, σὺν αὐτοῖς ἔμενον τοῖς νεοτῆσι, μέχρις ἐκεῖνα νεὰ περιφῶναι πτερὰ, καὶ συναπείθεῖν ὑπῆρξεν αὐτοῖς.

XXVIII. Ακήκοα δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ὡς ὄρνις εἴη γοῆς ἄτερ, φοῖνιξ τέτομα· καὶ μίξεων χωρὶς ὑφεσάναι, καὶ βίβν. Φασιν ἐπὶ πλείστον καὶ μετὰ πάσης ἀφοβίας αὐτὸν, ὡς ἔτε τόξοις, ἔτε λίθοις, ἢ καλάμοις, ἢ πάγαις τῶν ἀνδρῶν τι πρὸς αὐτὸν ποιεῖν περαιωμένων. Ο δὲ θάνατος αὐτῆ τὴν ἀρχὴν ποιεῖται τῆς ζωῆς· ἦν γὰρ ποτε γηρασκῶν πρὸς τὰς πῆσεις ἑαυτὸν ἴδοι νεώτερον, ἢ τὰς

αὐγὰς τῶν ὀμμάτων ἐλάττωμένας, ἐφ' ὑψηλῆς πέτρας κάρφη συλλέξας, πυρᾶν τινα τῆς τελευτῆς, ἢ καλιαὴν συντίθῃσι τῆς ζωῆς, ἢν, ἐν μέσῳ καθημένη τῷ Φοίνικος, ἢ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐκφλέγει θερμότης. ἔτι δὲ διαφθαρέντος αὐτῆ, νέος ἐκ τῆς τέφρας αὐθις ἕτεροῦ γίνεται Φοίνιξ, καὶ τοῖς πατρώοις ἔθεσι χρῆται, ὥστε ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς μόνον αὐγῆς, πατρός τε καὶ μητρὸς χωρὶς, τὸν ὄρνιν γίνεσθαι τῆτον.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Πεκλίον δὲ καὶ περὶ τῶν ἀμφιβίων ὀρνίθων, ὅσαι τῇ θαλάσῃ χαιρόσιν, καὶ ταῖς ἀκταῖς ἐφιζάνουσιν, καὶ πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς ποιῶνται τὰς καλιας, ἧν ἐστὶ γένη πλείω καὶ ποικίλα. ἐ γὰρ ἐλάττω τρέφει τῆς γῆς ὀρνίθας ἢ θαλάσσα. Οὐ μὲν μία φύσις τῆτοις τε καὶ χερσαίοις ἐστίν· ἀλλὰ τοῖς μὲν ἐπὶ ταῖς σαφῆν ἀραιότερα κεύνται πηρὰ, καὶ πρὸς τὴν ταχέϊαν χρήσιμα πῆσιν· πυκνὰ δὲ καὶ ἔδαμῶς πεφυκότα βρέχεσθαι ἐπισκέπτει τὰς ἀμφιβίους, ὥστε νήχεσθαι αὐτοῖς ἀδιαβρόχοις ἐξεῖναι. Καὶ πόρος ἔχουσιν ἐπὶ τῶν σομάτων πλατεῖς, δι' ἧν τὸν ληθθέντα ἰχθυὸν παραπέμπουσιν εἰς τὴν γαστέρα εὐκόλως. Ἀλλὰ καὶ σεγανοὶ τοῖς πλείοις πόδες εἰσὶν, οἷς ἐφ' ὑδάτων οἷα κώπαις χωόμενοι νήχονται. Καὶ φύσις μὲν αὐτοῖς ἡδὲ κοινή· δυνάμει δὲ ὑπερεβάλλουσιν τὰς λοιπὰς οἱ Αἰλαιέτοι, τὸ μὲν εἶδ' ἐπὶ τοῖς χερσαίοις αἰτοῖς εἰοκότες, βορᾶ δὲ χωόμενοι θαλαττία, καὶ τὰς ἰχθύς μάλιστα θηρώντες ἐκείνας, οἱ πλεῖν δοκῶσιν ἐπὶ ἀκρων τῶν ὑδάτων νηχόμενοι, ὥστε καὶ μέροσ' αὐτοῖς ἐκφανὲς εἶναι τῆ σώματ'· Οὐ μὲν αἰεὶ χρῆσόν τὸ τῆς ἀγροῦς τέλοσ' ἐστὶ· τοῖς γὰρ μειζοσιν ἰχθύσι πολλακίς τὰς καμπύλας τῶν ὀνύχων ἐπιβάλλοντες ἀκμάς, πρὸς μὲν τὸν αἶρα αὐτὰς ἐκ ἰχύουσιν ὡς βαρεῖς

ἀνασπᾶσαι, κατερχόμενοι δὲ αὐτοὶ διαφθείρονται θάττην ἢ διαφθείρουσι, πρὸς τὸν τῆς θαλάσσης πυθμένα τῆς ὀδύνης τῆς ἰχθύος ἐπαγῆσης, τῶν δὲ ἐκ ἰχθύων διαπαρέντας ἀπαξ ὑπεκλύσαι τῆς ὄνυχας. Τέτῃς Φασὶ νόθος παῖδας ἀετῶν εἶναι χερσαίων, καὶ τῶν πατρῶων καλιῶν διὰ τῆτο ἐξεληλάσθαι, εἶτα ὑπὸ τισι τραφέιτας ἄλλοις ὄρνειοις, τὰς ἐπὶ τῆς γῆς ἐκκλίνειν διατριβάς, καὶ τοῖς πελάγῃσιν ὑπερχαίρειν. Οἱ γὰρ ἀλιεῖς αὐτὰς ὡς εὐκλήνη τινα καὶ αἰσιον ὄψιν ἀσπάζονται.

II. ΑΛΛ' ὁ δὲ τις ὄρνις ἐστίν, ὡς οἱ τῶν λάρων ἐλάσσονες, ἰχυρὸς δὲ, καὶ τὴν χοιρῖαν λευκός, καὶ τοῖς τὰς Φάσσας ἀναιρέωσιν ἰέραξι προσόμοι' ὅς ὀνομάζεται Καταρράκην. τῶν νηχομένων γὰρ τινὰς τηρήσας ἰχθύων, ὁρᾷ δὲ καὶ μέχρι τῆς θαλάσσης βυθῆ, πρὸς ὑψ' ἑαυτὸν αἶρει, καὶ τὰ πέρα πάντα συσείλας, εἰς τὸν πόντον, οἷα πύλων, οἴσεται, διατεμὼν τὸν αἶρα, παντὸς ἀν' εἴπως βέλγῃς ὀξύτερον, καὶ καταδύεται μέχρι ὀργυῖας, ἢ καὶ πλέον, ἔδ' ὅτε συλλαβὼν τὸν ἰχθὺν ἀνασπᾶ, καὶ ἀν' ἠλάμενος ἐτι πάλλοντα κατεδίει. Τοῖς σκοπέλοισι δὲ καὶ τοῖς ἀγυαλοῖς ἐφιζάνει, καὶ ταῖς χοιράσι πέτραις, αἱ μικρὸν ὑπερκεκῶσιν τῆς θαλάσσης, καὶ πρὸς τὸν ποτὸν, ἔ κατὰ τῆς ἄλλης ὄρνεις χρῆται ποταμοῖς ἢ πηγαῖς, ἀλλ' ὕδατι θαλασσίῳ, καὶ βρῦα ἐπὶ τῶν πετρῶν τοῖς ὠοῖς ἐπιτρώνουσιν, ἔτε θάλαττων, καὶ τοῖς ἀνέμοις αὐτὰ διὰ παντὸς ἐπιτρέπων. Καὶ ἐπὶ τοῖς ὠοῖς τοιόνδε τι θρῶσιν οἱ καταρράκην· οἱ μὲν ἄρσενες καταλαβόντες, οἷς ἐνεστὶ ἄρσεν, αἱ θήλειαι δὲ ὁμοίως τὰ θήλαια, καὶ τοῖς ποσὶ ἐπισηφίξαντες, πρὸς τὸν αἶρα ἀνίπτανται, καὶ κατὰ πελάγῃς φέρεσθαι ἀφιασιν, εἶτα πρὸς τὸ ὕδωρ ἐπόμενοι θάττην ἀσπάζουσι τῆς πελάγῃς αὐτὰ, συνεχῶς τῆτο ἐν τισι ποιῶντες ἡμέραις. Οὕτως ἡ Φορὰ θερμῆνασα τῶν ὠῶν προφέρει τῆς νεότης· οἱ δὲ τὸ Φῶς ἰδόντες, εὐθύς ἐπὶ τῶν καλιῶν ἐκ ἀνέχονται διατριβεῖν, ἀλλὰ τῆ τῶν τεκόντων ἐπιπῶσαι πῆσει φιλονεικῶσιν· εἶτα οἱ γονεῖς ὑπολαβόντες αὐτὰς

αὐτὰς ἀφιάσι πάλιν εἰς τὸν βυθὸν, καὶ πάλιν ἀρπάζουσιν ἠπειγμένως, ἐλαφρίζοντες τὸν πόνον αὐτοῖς· ἔτω γὰρ ἂν εἰκάσειας αὐτὰς παισὶν ἐπὶ γεωργίαν ἐπομένοις γεγηρακότι πατρὶ, ὧν ὁ μὲν ἐπιθεὶς βρῆσιν ἀροτρον ἀνατέμνει τὴν γῆν, ὁ δὲ ἠγεῖται, σίτον ἐπὶ σπῶρον ἐκχέων· ἐργαζομένοις δὲ ὁ πατὴρ ἐφέστηκε, διδάσκων ἅμα καὶ γεγηθῶς. Οἱ καταρράκται δὲ νέοι μὲν ὄντες τὰς βραχεῖς ἀρπάζουσι τῶν ἰχθύων, καὶ ἐδὲ τῶν ἀκίων ἴσασθαι πόρρω θάρρῃσιν, αὐξηθέντες δὲ τοῖς μείζουσιν ἐφωτίζονται, καὶ τῶν ἀμφιβίων πάντων κἀκίον τελευτῶσιν ὀρέων. Ἰπὸ γῆρας γὰρ αὐτοῖς τῆς οὐσίας ἀμβλυνοθείσης, ἠγῆνται μὲν ἐπὶ τὸ πέλαγ[⊙] φέρεσθαι, τῆς ἀγρας ἐφείεμενοι τῆς συνήθης, πέτραις δὲ ἢ κορηνοῖς περιρρηγνύμενοι διαφθείρονται.

III. Καὶ οἱ Τρόχιοι δὲ τῶν ἀμφιβίων ὀρέων εἰσὶ, καὶ πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς τρέχουσιν ἔτω πολλάκις, αἰς ὀξύτερον αὐτῶν τῆς πῆσεως εἶναι τὸν δρόμον. Ἐχρσι γῆν καὶ τὴν προσηγορίαν ἐντεῦθεν. Τοῖς μεγάλοις δὲ ἐκ ἐπιχειροῦσιν ἰχθύσιν, ἀλλ' ἀπόχρη θήρα καρκινά[⊙] αὐτοῖς, ἢ συλλαθεῖν ἄλλο τι τῶν ὅποσα πρὸς τὰς αἰγιαλὰς ἐκφέρει τὰ κύματα. Νέμονται δὲ οἱ ἄρσενες μετ' ἀλλήλων, καὶ χωρὶς πάλιν αἱ θήλειαι, καὶ τὰ ἔαρ[⊙] ἐπισάντ[⊙] ἐπόμεναι πρὸς συνασίαν αἱ θήλειαι προτερον τοῖς ἄρρεσιν ἐφορμῶσι, μικρὸν τι παρ' αὐτοῖς οἶον ἀδῆσι, τετριγυῖαι, ἔτω τε ἐκκαλῆνται πρὸς μίξιν, καὶ τῇ προσωποπῇ μόλις ἀκόντες οἱ ἄρσενες μίγνυνται, μέχρις ἂν πεπωικηκεῖαι αἰὰ διὰ τῆς μίξεως οἰθῶσι, καὶ πρὸς αὐτῶν πάλιν ἕκαστοι χωρῆσι νομάς, τῶν ἄρρέων μὲν ἐδὲ μικρὸν ἐτι λόγον τῆς τῶν παίδων ἐκτροφῆς ποιημένων, ἐδὲ τῆς μίξεως μνήμην. Ἰῶν θηλειῶν δὲ ἐπὶ τοῖς νεοτρίοις καμνησῶν, καὶ πρὸς ἀλλήλας τὴν σπασθὴν νεμομένων, αἱ μὲν τὰ αἰὰ θάλωσσαι μνήσιν ἐν ταῖς καλιαῖς, αἱ δὲ τροφὴν συσκομίζουσι ταῖς θαλωπῆσαις, καὶ δρῶσι τῆτο ἀμοιβαδὸν, τὰ αἰὰ τῇ τῶν πτερωῶν θερμαίνωσαι ψαύσαι· εἶτα ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν τὰς νεοτρίους ἀῖσιν αὐξηθέντας, ἐν ᾧ τοῖς ἄρρεσι νέμεσθαι φίλον,

καὶ μεριοθέντες οὕτως ἔπονται τοῖς ἄρρεσι καὶ ταῖς θηλείαις οἱ παῖδες, ὥστε εἰκέναι πρῶτα τοῖς ἀπὸ τῶν ποιμένων μετὰ τὰς ἐν ταῖς νομαῖς συμμίξεις χωρικομένοις.

IV. Οἱ Λάροι τοῖς ἀνθρώποις εἰσὶ προσφιλέστατοι, καὶ πλησίον αὐτῶν οἰκῶσιν ὡς συνηθέστατοι· καὶ εἰ θεάσαντο αἰλέας σαγήνην ἐξέλκοντας, ὡς κοινῶν τῆς ἄγρας πλησιάζουσι τοῖς ἀκάτοις, καὶ περὶ τὰ δίκτυα κεκραγότες μοῖραν ἀπαιτῶσι τῆς θήρας, καὶ παρέχουσιν οἱ γεγεῖαι μὲν κατὰ θαλάσσης ῥιπλῖντες τῶν ἰχθύων τινὰς, οἱ δὲ τὸς τε ῥιπλῖμένους ἐπιδραμόντες ἐδίξιμι, καὶ εἴ τινας διεκφυγοῖεν ἄλλοι τῶν λίνων, ἐκδέχονται καὶ μάλα ἐτοίμως αὐτῶς, ὥστε εἶναι δόξαν, ὅτι ποτὲ γεγονότες ἄνδρες, καὶ πρῶτοι θήραν τὴν θαλασσίαν εὐράμενοι, καὶ θεῶν βελῆ μεταμειφθέντες εἰς ὄρνεις, τῆς παλαιᾶς ἐτι μέμνηται ἐπισημῆς, ἢ πόρρω τῶν πόλεων καὶ τῶν λιμένων ἰσπόμενοι. Πλείων δὲ ἐστὶ γένη τῶν λάρων· καὶ οἱ μὲν αὐτῶν λευκοὶ τε εἰσὶ, καὶ ὡς αἱ περιστεραὶ βραχυεῖς· οἱ δὲ τρίτων μὲν εἰσὶ μείζονες καὶ ἰχυρότεροι, πυκνοτάτοις δὲ πτεροῖς περισκέπωνται, καὶ τινες ἐτι τρίτων εὐμεγεθέστεροι. Λευκὰ δὲ ἐστὶ καὶ τρίτοις πτερά, πλὴν ὅσον ἐπὶ τοῖς ἀκροτάτοις ὄνυξι καὶ τοῖς τραχήλοις μελαίνονται. Καὶ τρίτοις ἀπαιτες οἱ λοιποὶ λάροι νομῆς τε καὶ ἐδρας ὡς βασιλεῦσιν ὑπείκουσιν, καὶ γηράσκουσιν δὲ αὐτοῖς κυάνα γίνεται τὰ πτερά, καὶ κατὰ τῶν πετρῶν, ἐν αἷς μάλιστα ὕδωρ τῆς γῆς πότιμον ἀπορρεῖ, νεοτρεύουσιν, ὥστε τῆς παιδᾶς θαλασσία μὲν τροφῇ, γλυκεῖ δὲ ὕδατι χρῆσθαι, μέχρις ἀναξήθεντες ἰχύσωσιν ἀφίπασθαι τῶν καλιῶν, τότε δὲ καὶ τροφῇ καὶ ποτῶ χρῆσθαι θαλασσίῳ. Πρὸς δὲ τῆς νήξεως τὰ χ^Ϟ ἐκ ἀν ὄρνις ἕτερε^Ϟ ἐρίσειε λάρα.

V. Αἱ δὲ Αἰθυαὶ τροφῆς μὲν πλείους ὀρέγονται, καὶ ἐκ ἀν ποτὲ λιμαίτρισσαι κοροθεῖεν, τῆς δὲ ἐδιομένης ἰχθύας εὐθὺς διὰ τῆς ἐδρας ἐκκοίνουσιν, ὡς καὶ ζῶντας ἀποπέμπωεν ἐδ' ὅτε. Καὶ μόναι τῶν ἀμφιβίων κατὰ τῶν τῶν θηρῶσι τε καὶ ἰσπαιται· καὶ ἐδίξιμι τῆς γόγρης.

καὶ τὰς ἐσχέλης, καὶ τὰς ἄλλας δὲ ἰχθύας, οἷς ὀλιγο-
 ρὸν σῶμα ἔστιν. Ἀλλὰ καὶ μέγιστον ἐπὶ πλείστον ὑποβρύ-
 χιοι καταδύνης, καὶ τὰς ἄλλας δὲ ἰχθύας καταδιώκων,
 ὡς δελφῖνες ἢ κύβες. Καὶ ἔκ ἐν τοῖς πελάγεσι μόνον, ἀλ-
 λά καὶ ἐν ταῖς λίμναις εἰσὶ, μάλιστα εἰάν ζάλη τις ὑπὸ
 ἀνέμων ἔχη τὴν θάλασσαν· τότε γὰρ ἔκ ἐβέλθωσιν ἐν-
 διατρίβειν αὐτῇ. Καὶ μόνας ταύτας φασὶν ἐκ πάντων τῶν
 πηληῶν μῆτε ἀφίεναι φωνὴν, μῆτε ἀκρίβειν δύνασθαι.

VI. Καὶ τὰς Πελεκίνους, οἷς εἰσὶν οἱ τραχήλοιοι μήκιστοι
 τροφῆς ἔχει πόντον ἢ μίαν, ἀλλὰ πάντα κατὰ τὰς αἰ-
 θύας τὸ σῶμα ἔ καταδύνησιν, ὡς οἱ κυβιστῶντες δὲ τὰς
 μὲν τραχήλους συνεχῶς καθιᾶσιν, οἷς ἔστι μῆκος ὀργυμᾶς,
 τὰ νῶτα δὲ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης δεικνύουσι, καὶ τὰς ἀπαν-
 τῶντας κατιδίωσι πάντας ἰχθύας, μεγίστῳ χάσματι
 προσδεξάμενοι. Καὶ τις κόλπος αὐτοῖς ἐξήρηται πρὸ τῶν
 σέρων, εἰς ὃν ἀπασαν τὴν τροφὴν ἐπεργόμενοι τέως ἐμ-
 βάλλωσιν, ἕτε τῆθῶν, ἕτε σκληρῶν μυῶν ἀπεχόμενοι. Σὺν
 δὲ αὐταῖς ταῖς σκέπαις τέως τὸ προστυχὸν περιπέμ-
 ποντες, εἶτα ἀνεμούμενοι πάλιν ἀπαστα τὰ τεθνεῶτα,
 ἕτω τὰς μὲν σάρκας ἐδίσουσι, τὰ δὲ ὄσρακα πόρρω
 ῥίπσουσι· μεμυκότεα γὰρ ἐν τῷ ζῆν, μετὰ τὴν τελευτὴν
 ἀνοίγονται καὶ δίστανται.

VII. Τῶν Αλιούρων ἔκ ἂν εἴποι τις εἰς φωνὴν ὄρνεις
 ἠδίαις, ἕδὲ τοῖς θεοῖς τοῖς θαλαττίοις προσφιλεσέρας, οὐ
 καὶ γαλήνην αὐταῖς, τὰ κύματα παύοντες, καὶ ἀπνοιᾶν
 παντελῶς περὶ τὸν καιρὸν χαρίζονται τῶν ὠδίνων. Ἐν ἡμέ-
 ραις ἐφεξῆς ἐπὶ τὰ τίκισσι τε καὶ ἐκτρέφωσι τὰς νεοτῆς.
 Νηρηίδων δὲ εἶναι τῆτο δῶρον ἐπὶ Φιλανδρία πιστεύεται, ὅτι
 τὸν αὐτῆς ἄνδρα Κήρυκα ἐν τῷ πελάγει διαφθάρετα θρη-
 νῆσά ποτε εἰσέτις ἢ Αλιούων μετεβλήθη μὲν εἰς ὄρνειον, τῆ
 δὲ πάθος ἔκ ἐπιλέλθαι. Φιλῆσι δὲ ἕτως τὴν θάλασσαν
 ὡς παρὰ τοῖς κύμασι τιθεῖται τὰς καλιὰς, καὶ τὰ μὲν
 σέρνα βρέχων, τὴν ἕραν δὲ ἐπιτιθέμεναι τῇ χέρσει. Ἀλλ.

ἔδὲ κάροφθ τῆς γῆς κατὰ τὰς λοιπὰς ὄρνεις, βρούα δὲ καὶ ἀμπελίδας, καὶ βόσφυχας, καὶ ὠξακίδας, καὶ βοτάνας ἑτέρας ἐκ τῆς πελάγους συλλέξασαι ποιεῖται τὰς καλιάς. Καὶ εἰ τὸν ἄρσωνα τελευτῆσαι συμβαίη, βορᾶς ἀπεχόμεναι καὶ ποτῆ παντός ἐπὶ παλὺ θρηῖσι, καὶ διαφθείρονται, καὶ τὰς ὕδρας δὲ εἰ καταπαύειν μέλλοιεν, κήϋξ, κήϋξ, συνεχῶς ἐπειπᾶσαι σιγῶσι. ΚήϋκⓄ δὲ Φωνῆς μὴτ' ἐγῶ, μὴτ' ἄλλⓄ τις ἀκῆσαι· Φροντίδας γὰρ καὶ τελευτὰς σημαίνει καὶ δυσυχημάτα. Διότι περ αὐτῆς ἐν νυκτὶ νέμεσθαι, καὶ περὶ τὰ μέρη τῶν λιμνῶν καὶ ποταμῶν διάγειν τὰ ἐρημότατα πεπωοίηκεν ὁ Ζεὺς, ὡς ἂν μὴ τοῖς ἀνδράσι δινοχλοῖεν.

VIII. Φίλταται δὲ εἰσιν αἱ Ἐρωδιὸι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ προσημαίνουσι. Θέρως τε καὶ χειμῶνⓄ καιρὸν, μάλιστα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέροςⓄ, ὅθεν ἂν μέλλῃ ὁ σφοδρότατος ἀνεμος πνεῖν, ἐπὶ τοῖς σῆθεσι τὰς κεφαλὰς κατακλίνοντες. Ναύτης γὰρ ἔρωδιὸν ἐκ ἂν ποτε ἀποκλίβενεν, ἐπεὶ πιτεύονται τοῖς ἀλιεύσιν ἐν τῇ θαλάσῃ σημαίνειν, ὅτι ὅσα τοῖς θηραταῖς ἐπὶ τῆς γῆς ἱέρακες. Φασὶ δὲ αὐτῆς καὶ ἠνίκα μία τροφὴ πᾶσιν ἦν τοῖς ὀρνέσις, πρῶτως βορᾶν ἐκ τῶν ὑδάτων εὐρεῖν, καὶ παρ' αὐτῶν τὰς λοιπὰς πάντας ἐκδιδαχθῆναι· ἐπὶ δὲ τῇ τέχνῃ μεγαλαυχήσαντας, καὶ ἔδὲ αὐτὸν εἰπόντας ὑπὲρ νήξεως ἐρίζεν δύνασθαι σφίσι τὸν Ποσειδῶνα, τὴν ἐπισημνὴν ἀποβαλεῖν, τῆς θεῆς μηνίσαντος ἃ καὶ τῷ Θαμύριδι φασιν ἐπὶ ταῖς ὕδασι μεγαλοφρονῆναι πεπωοικῆναι τὰς Μῆσας. Ἐντεῦθεν ἔν οι μὲν λοιπῶι πάντες ὀρνίθες τὸ ὕδωρ δύναντες θηρεύουσι τὰς ἰχθύας, οἱ δὲ ἔρωδιὸι τῆ νήξεσθαι σερβέντες, ἐπὶ τοῖς ἀγριαλοῖς ἐσῶτες θηρεύουσι, σοφόν τι μηχανώμενοι καὶ χαρίζεν πρὸς τὴν τῶν ἰχθύων ἀπάτην. Ἰσάνται γὰρ ἐναντι τῶν ἡλιακῶν ἀκτῶν, ὡς μὴ τὴν σκιὰν αὐτῶν τὰς ἰχθύας ὀρώντας ἐκκλίβεν. Καὶ ἔσιν αὐτῶν γένη μυρία· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν βραχίεις τε εἰσὶ καὶ λευκοὶ, ἄλλοι δὲ ποικίλοι καὶ μείζοντες· μέσοι δὲ ἑτέροι. Καὶ τοῖς μὲν ἐκ ἔσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

πλόκαμος, ἄλλοις δὲ ὡς περ τις βόσρυχ^Θ ἀπαρώρηται.
Καὶ ζῶντες ἀπαντες ἐκ θαλάσσης, ἐπὶ τῆς γῆς ποιεῖν-
ται καλλιὰς.

ΙΧ. Οἱ ἱμαντόποδες λεπτοῖς μὲν σκέλεσι χρωῶνται,
καὶ ἔχουσι τὴν προσηγορίαν ἐκ τέτρα. Καινὸν δὲ ἐπ' αὐτοῖς
ἐστίν, ὅτι τὴν κάτωθεν γένυν ἔχοντες πεπηγυῖαν, μόνην
μικρῶσι τὴν ἀνωθεν.

Χ. Κέωφοι δὲ ἔτερον ὄρνεον ἐκ τῆς κηφότη^Θ οὐ
ἀλιεῖς ὀνομάζουσι· τὸ γὰρ ὕδωρ ἄκρον τοῖς πόσιν ἐπιτρέ-
χει, καὶ σημαίνει τοῖς ἀλιεῦσιν εὐτυχίαν. Διατρέχει δὲ,
ἐνθα ἀμείνως τῶν ἰχθύων ἀγγέλαι εἰσὶ, καὶ μάλιστα τοῖς
φύνοις ἔσσονται, ὅτι τῶν βραχυτέρων ἔτοι κατατέμνοντες
τοῖς ὄδωσιν ἰχθύων σάρκας ἢ ἰσας, αἷς οἱ κέωφοι τρέφον-
ται, καθ' αὐτὴν ἐν τοῖς ὕδασι. Καὶ μὴν καὶ δελφῶ-
σιν ἀκολυθῶσι, τροφὴν τὸ αἷμα ποιεῖμενοι τῶν ἰχθύων,
ὡς ἂν ἀποκλείωσιν οἱ δελφῖνες· καὶ αὐτὴν δὲ τὴν τῆς
θαλάσσης ἀχρὴν ἐδίδοι, καὶ ἐκ ἂν τις κέωφος ἢ ἀργεν-
τας ἢ καθυδόντας, ἕτε ἐπὶ τῆς γῆς ραδίως, ἕτε ἐπὶ τῆς
θαλάσσης θρασυατο, ἀλλ' ἢ θηρώσιν, ἢ πέτονται. Καὶ
ταῖς βροταῖς δὲ ἔτω διδίασιν, ὥστε, εἰ βροτῆς ἀκίσσασιν
ἐκ τῆ ἀέρ^Θ πίπτειν εἰς θαλάσσαν. * * * * * εἴτε παρ'
αὐτῶν, εἴτε παρα τῆ ἀέρ^Θ τίκονται· καὶ γὰρ ἡ γῆ τε-
ρας καρπῶς ἐπὶ ταῖς βροταῖς ἀνίησιν αὐτομάτως.

ΧΙ. Ελαφίς δὲ ὄρνεόν ἐστι, τὰ πλεονά πάντα ἐπὶ τοῖς
καίτοις ἐλάφωσι ἔχουσα εἰκότα θριξί, καὶ τρέφεται κατὰ
ταῖς χειρσάκας ὑψυγας, τὴν γλωσσοσαν μεγίστην ἔσσαν ὡς περ
ὄρμαν εἰς τὸ ὕδωρ ἐπὶ παλὺ καθιῖσα, ἕτως τε κατὰ
μικρὸν ἐπὶ τὸν λαμὸν ἀνέλκουσα τὸν ἰχθύν τὸν ἀπατηθῆ-
κε, αἷς ἐπιψεύσαντα ἴδοι. Καὶ πρὸς ταύτην μοι δοκῶσι
πρότερον οἱ ἀλιεῖς τῶν μακρῶν καλαίμων ἀπαρτῆσαι τρέ-
χας ἰσπαταίας.

XII. Τοῖς κολύμβοις ἐστὶ τὸ νήχεσθαι Φίλον, καὶ ἔδ' ἀν' ὑπὸν χάριν ἢ τροφῆς ἐπὶ τὴν γῆν ἔλθειν, ἔδ' εἰ χειμῶν αὐτῆς, ἢ νύξ τῆτο συναναγκάσειν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν κυμάτων εἰσὶ, τὸ κρύθ' μὴ δεδοικότες, καὶ νήχονται τῶν ἀνέμων ἀπεναντίον, ὡς ἀν' μὴ τῇ σφροδότητι βιαδιέντες ἐπὶ τὴν γῆν ποτε καὶ παρὰ γνώμην ἐξενεχθεῖν.

XIII. Ταῦτόν δὲ καὶ οἱ Θραῖκες ὀνομαζόμενοι, καὶ οἱ Δυτῖνοι ποιῶσιν ὄρνεις, ἐπὶ τὴν γῆν μένον ὡς πισοτέραι, ἠνίκα ἀν' τίκωσιν, ἐξιόντες.

XIV. Ἡ δὲ Κιρρὶς ἀξίαν τῶν ἀσεβηθέντων δίδωσι δίκην, ὅτι τῆ Μίνωθ' ἐραδιεῖσα, καὶ τὸν πορφυρῆν πλόκαμον τῆ πατρὸς ἐκλεψάσα, τὴν πατρίδα εἴλετο προδύναι τῶ Μίνωι· ὁ δὲ τῇ προδοσίᾳ καὶ μετὰ τὴν νίκην μεμψάμενθ', ἀπέδωκέ τε αὐτὴν νῆος, καὶ κατὰ τὴν θάλασσαν εἶασε φέρεσθαι. Καὶ μετὰβέβηται μὲν ἔτις εἰς ὄρνειον, μισῶται δὲ καὶ παρὰ πάντων ὀρνέων, καὶ ἀλλαιεῖθ' Ἰεάσαιθ' αὐτὴν πλανωμένην, εὐθύς ἐπιπόμενθ' διαφθείρει.

XV. Εἷς τῶν ἀμφιβίων ὀρνέων ἐστὶ καὶ ὁ θεόκρονθ', ὃς ἐξ αἰτῶν εἶναι νόθθ' καὶ ἱεράκων πισυέται. Τὴν γονὴν δὲ αὐτῆ τοιαύτῃ παλαιὸς εἶναι βέλεται λόγθ'. Ἐστὶ γένος ἔτι μάχλον ἱεράκων, ὡς ἐν ταῖς εἰρηναῖς ὥραις πᾶσαν ἀποτίθεσθαι τὴν ἰχύν, καὶ παρὰ τῶν βραχυτάτων σφραβῶν καθάδακνεσθαι· τῆ θέρης δὲ ἐπιπρόντος, καὶ τὸν αἶρα τῆ σφρίξ φλέγονθ', ἀναλαμβάνει τὴν δύναμιν, καὶ τῆς μὲν σφραβῆς κρώζων ἀνακλεῖ, καὶ συλλαμβάνων ἐοδίει, καὶ δοκεῖ πως αὐτοῖς τὰς ὕβρις ἐγκαλεῖν τὰς προτέρας. Εἰ δὲ αἰετῆ θηλείας ἀκέσει, προσίπταται αὐτῇ, καὶ μίγνεται πολλακίς ἐξαπαλήσας· ἢ δὲ ὑπὸ τῆ χείρονθ' ὀρνέος εἰς τὸ κύειν ἐλθέσθαι, ἔτε θάλασσειν ἀξιοῖ τὰ τεχθέντα ὡς, καὶ ὡς ἀν' λάθη, πόρρω πρὸ τῶν αἰτῶν ἵπταται τῶν ἀρρένων. εἰ γὰρ αἰδοῖντο, διαφθείρουσιν ἐξελαύνοντες ἐπὶ τῇ μοιχείᾳ πάντως αὐτήν. Τῶν ὡῶν δὲ ὑπὸ ταῖς ἡλιακαῖς

Θερμαινομένων ἀκτίσιν, οἱ νεοττοὶ προκύψαντες ἀμφίβιαι εἰσι καὶ τοῖς ἰχθύσιν ὀλέθριοι.

XVI. Καὶ Γύγης ὄρνις ἐστὶν ἀναβοῶν αἰὶ καὶ ἄδειν δακῶν, καὶ τὴν προσηγορίαν ἐντεύθεν ἔχων, ὃς τὰς ὄρνεις ἐν νυκτὶ κατεδίει τὰς ἀμφίβιας. Τὴν ἐκείνη γλαῦτταν εἴ τις ἀποτέμει χαλκῶ, καὶ φαγεῖν δοίῃ τῶ μήτῳ λαλῶντι παιδίῳ, πάντως αὐτῆ ταχέως λύσει τὴν σιωπὴν.

XVII. Καὶ τῆτο ἰστέον περὶ Γεράνων. Συλληχθείσας ἀπάσας, ὅταν μέλλωσιν ἀπολιμπάνειν τὴν Θράκην, ἀνίσζει μία, καὶ ἀνακράζει· ἔτω τε ἀφίπλωται πᾶσαι, τῆς μίαις μενέσης, ἢ τις αὐτὰς ἠγνισὼν ἀθροιδείσας· τὰς πρεσβυτέρας δὲ τάττειν πρώτας ἐν τῇ πλήσει, ὡς ἀν μὴ κάμνοιεν, ἀκολυθεῖν ταῖς νέαις ἀναγκαζόμεναι. Καὶ κραυγὴν ἀφιάσιν ὑπὲρ τῆ μη ἀπ' ἀλλήλων χωρίζεσθαι, καὶ εἴ τινα καμνύσης αἰδοῦντο, δύο τὴν κεμηκῆσαν ἐκατέρωθεν ταῖς πτέρυξι λαβῆσαι ὑποκακίζουσι, ἢ καὶ ἐπὶ νῶτων ἐπιφέρουσι τοῖς ποσίν, ἕς ἐξεῖσαι γινώσκουσι ταῖς εὐδίας. Καὶν χερμῶν αἰδοῦντο, τῇ γῆ προσορμίζονται, μέχρι σταθρῆς πάλιν εὐδίας, καὶ νυκτὸς ἐπιλαβέσης, ἐπὶ τὰς παταμῆς σπεύδουσι, καθίζονται τε ἐν μέσοις τοῖς ἐκείνων γηλόφοις, ἕς ὥσπερ τινὰς νήσους περιῖρει τὸ ὕδωρ περιχόμενον. Καὶ ποιῶσι τῆτο Φόβω τῶν ἐπιβελευόντων θηρίων, ὡς ἢ διαλθεῖν τὸ ὕδωρ ἐκ ἰχυόντων, ἢ τινα ποιόντων ἦσαν, ὃς ἐξανασῆσειε, καὶ εἰς φυγὴν πάντως τρέψειεν αὐτάς. Καθευδουσι τε ἐφ' ἐνὸς σκέλεος αἰ πᾶσαι, καὶ τὰς κεφαλὰς ταῖς πτέρυξι περικαλύπτουσι. φύλακες δὲ εἰσι πάντως καὶ ἠγεμόνες οἱ περονόεντες· καὶν εἴτε ἀνδρὸς αἰδωνται προσιόντων, εἴτε θηρίων, προβοῶσι μέγα, καὶ τὴν ἔφοδον σημαίνουσι, ὡς ἀν φθάσειαν ἀποδράσαι.

XVIII. Καὶ οἱ Χῆνες δὲ ὁμοίως ἔχουσι τῆς πλήσεως ἠγεμόνας, καὶ τῆ ὑπὸν φρενῆς ἀναβοῶντας αἰεὶ· καὶ γὰρ ἀερωτάσθη φωνῆ χρώμενοι, σφόδρα ὀλιγάκις σιγῶσι, καὶ

λίθον ἐντιθέτες τοῖς ζώμασιν, ὅταν δὲ σιγαῖν, ὡς ἐδὲ ἐτέρως καρτερῶντες αὐτήν· καὶ ποιῶσι τῆτο Φόβω τῶν ἀείων, ἠνίκα ἂν τὸ ὄρⓄ δὲ διαπαῖῃναι τὸν Ταῦρον. Πρὸς δὲ τὰς νομάς, τῶν τόπων, εἰ καλλίης νομῆς ἐν αὐτοῖς τύχοιν, ῥᾶστα ἐπιλαμβάνονται, καὶ διὰ τῆτο εἰσιν ἐν πλάναις αἰεῖ. Καὶ τι κέρδⓄ αὐτοῖς ἐκ τῆς τοιαύτης βλάβης ἐστίν· ἔ γὰρ ἀλίσκομαι ῥαδίως παρὰ τῶν θρεῖν τὰς τῶν ὀρνέων διατροφάς, καὶ ῥίπτεν ἐπὶ τῆτο σπέρματα εἰωθῶτων, ὡς διὰ τὴν λίθην ἐπὶ τὰς αὐτὰς τόπους ἐκ ἀΦινάμενοι.

XIX. Οἱ Κύκνοι δὲ ἐπὶ τοῖς λιμῶσι καὶ ταῖς ἀκλαῖς τρέφονται, καὶ ταῖς λίμναις, καὶ ἀντηχῶσιν αὐτοῖς ἀδυσιν οἱ τε σκόπελοι, καὶ αἱ Φάραγγες, καὶ μυσικωιάτης πάντων τῆτος ὀρνίθων ἴσμεν, καὶ ἰσρὸς καλῶμεν ἈπολλωνⓄ. Αἰδοῦσι δὲ ἐχὶ θρηῶδες, ὡσπερ ἀλκυόνες, ἀλλ' ἤδύ τι καὶ μελιχρὸν, καὶ οἶον αὐλοῖς ἢ κιθάραις χρωμένοι. Καὶ εὐδενεῖς δὲ εἰσι, καὶ πρὸς τὰ ὕψη πολλακίς ἰπτάμενοι πρὸς τῆς ἀετῆς μάχομαι, εἴτε αὐτοῖς ἐπιχειροῖεν, εἴτε νεοφῶις· ἔ μὴν ἀσχομαι μάχης, ἀλλὰ τὴν εἰρήνην σέργουσι, μέχρις ἂν ἄβειν ἐξῆ· τῆτο γὰρ καὶ τροφῆς ἡγῶνται γλυκύτερον. Αἰδοῦσι δὲ πρὶν ἀνίχθιν ἥλιον, ὡς ἐν ἐρημία τότε μᾶλλον ἐξάκουσα βοησάμενοι, καὶ ἐπὶ ταῖς τῆ πελάγους ἀκλήις, εἰ μὴ χειμῶν εἴη, καὶ ὁ τῶν κυμάτων κλύωⓄ ἀδειν αὐτὰς ἀποτρέπη, ὡς τῶν ἀσμάτων τῶν ἰδίω ἐκ ἐπαίσοντας. Καὶ τῆς ὠδῆς, καὶ ἐπὶ τελευταῖν αὐτὰς τὸ γῆρας ἄγη, μεμνήσονται· ἢ δὲ ἤτλων μὲν ἐστίν, ἥπερ νεάζουσιν, ὡς ἔτε ἀνατείνειν τὸν τραχίλον, ἔτε πλαθύνειν τὰ πέρα δυναμένων αὐτῶν. Τῶ ζεφύρω δὲ πρὸς τὸ εὐμελὲς χρωῖνται, νεωρῶν μὲν ἥδη τῶν σκελῶν, τῶν μελῶν δὲ αὐτοῖς ὄντων ἀδυνεστέρων. Καὶ πρὸς τινα ὁ μέλλων τελευταῖν τόπων ἀποχωρεῖ, ἐνθα αὐτῆ μηδεὶς ἕτερος ὄρνις ἀδοντⓄ ἀκῶσεται, κύκνⓄ δὲ ἀλλⓄ ἐκ ἐνοχλεί τῶ ἀδοντι, καὶ εἰ πλησίον ἂν τύχοι, τὴν αὐτὴν εἰδὼς καὶ αὐτῶ συμβῆσεσθαι τελευταῖν.

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Τῶν δὲ ἐξῆς ἀκέρσας γνώση, κράτις βασιλεῦ, ὡς οὐ μόνως τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης κατατολμῶσιν οἱ ἀνθρώποι, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν ἤδη τείνονται τὸν αἴρα, τοῖς πολυπλανέσιν ἐπιχειρῶντες ὄρνείοις. Θηραταῖς μὲν δὴ καὶ ἀλιεῦσι πλείων ἀπαντᾷ πολλάκις φόβος. ἢ τέρψις· εἴτε τῆς ἀνέμης σκοποῖη τις ἐν τῷ πελάγει, (ἀφ' ὧν) διαρρηγνυται τὰ σκάφη· εἴτε τῶν κητῶν τὴν ἰαχὺν, ἀφ' ἧς τάχις διαφθείρονται· εἴτε τῆς ἐν τοῖς ὄρεσι Φωλεῆς τῶν θηρίων, ἀφ' ὧν τοῖς κυνηγέταις ἐπιτίθενται πολλάκις οὐ προοφθέντες, ὡς μῆτε ἀντίχεν δύνασθαι, μῆτε ἐκκλίνας, καὶ πολεμῶντες τοῖς θηρίοις καθάβανται πολλάκις, καὶ διαφθείρονται, καὶ ἀπὸ τῶν κρημνῶν ἐν ταῖς διαχωρίαις ἄσως ἀποπίπτουσιν. Τοῖς ἰξευταῖς δὲ ἕδει ἀπὸ τῶν ὀρνίθων ἢ τῆς τοιαύτης κίνδυνος θήρης, ὡς ἔτε πρὸς τῆς τῶν ὄρων λόφους ἀναγκαίως ἴσθιν, ἔτε πρὸς τὰς χαράδρας. ἐπὶ γὰρ τῶν πεδίων, καὶ τῶν ἀλσῶν, καὶ τῶν λειμῶνων αὐτοῖς ἀπόχρη πλανᾶσθαι τρωπομένοις, καὶ Φωνῆς ἀκέρσας τῶν ἀδόντων ἠδείας, ἢ ξίφεσι χρωμένοις, ἢ ῥοπαλοῖς, ἢ δόρασιν, ἢ δίκλυσαι καὶ κύνας ἐπαγομένοις, ἀλλ' ἰξόν, καὶ καλάμης, δι' ὧν αὐτοῖς ἢ πρὸς τὸν αἴρα τῆς θήρας ἐσὶν ὁδός, καὶ λωπῆ λίνα, καὶ κύρτης φέρειν ὑπὸ μάλης ἐλαφροτάτης. Ἐσὶ δὲ ἔτε καὶ φυτὸν, ἀλλοτρίως αὐτῷ περιθέντες κλάδους, ἐπικομίζονται, καὶ χειροῦθεις ὄρνιθας ἐπὶ τῇ κοινῶν τῆς ἀγρας. εἶναι δὲ αὐτῆς ταχεῖς προσήκει, καὶ εὐχειρας, καὶ ὄραν ὀξύ, καὶ πρὸς τὰς ἐπινοίας πεφυκέναι τε, ὡς καὶ ὄρνιθων εἶδέναι μιμεῖσθαι Φθογῆν, ἵνα καὶ μεταλλομένους ἐν τοῖς πρέμοις ὄρωντες ἐπωπται. Δεῖ γὰρ πρὸς τὴν χορίαν τὰ ἔργα διαιρεῖσθαι τῆς ἀγρας, ἰξῶ

χρωμένοις, ἢ θριξίν ἰστωπίαις, ἢ λίνοις, ἢ πάγαις, ἢ καὶ πηκίσι· ἢ τροφῇ δελεάζουσιν, ἢ τὸν σύμφυλον ὄρνιν ἐπιδεικνύουσι.

II. Καὶ ἰξῶ μὲν αἰρῶνται Καρυδαλός, καὶ οἱ ταρχεῖς Ἀσραγαλῖνοι, οἱ τε Ἀμπελίωνες οἱ κεφότατοι, καὶ οἱ ἀδοκεῖς Βυθῦται, οἱ τε Βαριῖται, καὶ αἱ Σῶδες, καὶ Σπῆνοι, καὶ Τρυγόνες, καὶ Ἀστέρες, οἷς ἐρυθρός τε κύκλῳ ἐστὶν ὥσπερ ἀστὴρ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς. καὶ ἔτοι μὲν ἅμα τοῖς ἀλλοῖς σφραβίοις, τοῖς κατὰ τὸν βορρῶν ἐπιδημῶσι τῷ ἔαρος, ἰξῶ θηρῶνται, τοῖς καλάμοις ἐπικαθίσαντες.

III. Ἄλλοι δὲ τινες σφραβοὶ καὶ ἐν τῇ θαλάμῃ δι' ἐπικοίας τοιαύτης ἀγρεύονται. Μυρίνης συνδήσαντες δύο κλάδους ἀλλήλοισι, εἰς τὸ κάτω συκἀμῶσι, ἐκ δὲ τῶ ἐτέρου λεπτῆς μηνίβης βρόχον ἐξάψαντες, ἄγασσι διὰ τῶ ἐτέρου κλάδου τὴν μηνίβην, μικρῶν τε ἐπισφίγασσι πασσάλῳ σερῶν. Ἔδρας δὲ ἔτος τοῖς σφραβίοις παρέχεται χορίαν· καὶ εἰ χορίζοντες ὑψου καθίσαιεν, ὀλιθαίνει μὲν ἐκ τῆς ὀψῆς τῶ κλάδου ραδίως ὁ πάσσαλλῳ, περισφραβείας δὲ ὁ βρόχῳ τοῖς ποσὶ τῶ σφραβίου συμπλέκεται.

IV. Οἱ δὲ Σπῆνοι, καὶ αἱ Τρυγόνες ὑπὸ δένδρῳ θηρῶνται, εἰ σύμφυλον ὄρνιν ἐπὶ τοῖς τῶ δένδρου στελέχεσιν ἴδουσι καθεζόμενον. Οὐκ αἰεὶ δὲ χρῆσειον ταύτῃ τῇ ἄγρῳ, ἀλλ' ἐν κηφετοῖς καὶ χειμῶνι, γυμνῶν ἢ τῶν φυτῶν ὄντων, καὶ ἐκβαλόντων τὰ φύλλα· τότε γὰρ ἔδρας τε καὶ σκέπης χρῆζοντες οἱ σφραβοὶ, τοῖς νόθοις τε καὶ σεσοφισμένοις τέτοις κλάδοις ὡς ἀληθεῖσι προστάττανται. Θεαμάτων δὲ ἠδίστων σφραβῶν ὄραν ἰξῶ πεπεδημένους, καὶ καταπίτταντας.

V. Ναὶ μὴν καὶ κείνῳ ἐστὶ χαριέστατον, εἰάν ἐπάγησθαι τις ἰέρακα, περὶ πρέμνον φυτῶν κατατιβῆ τε, καὶ οἱ σφραβοὶ δέισαντες, πειρώμενοί τε λαθεῖν, ὑπὸ τοῖς φύλλοις κρυπνῶνται, λοξὰ πρὸς τὸν ἰέρακα βλέποντες, καὶ ὑπὸ τῶ φόβου

πεπεδημένοι, ὡς οἱ λησὴν τινα ἐξαπίνης ὀφθέντα ἀγωνιῶν-
τες ὀδῆται, καὶ μετὰ τὴν Φρικτὴν θεῶν ἔτε ἀναδραμεῖν,
ἔτε προθῆναι θάρρῶντες· τοσῆτ' ἔχει φόβον καὶ τοὺς
σρουβῆς εἰς τὸν ἱερακα βλέποντας. Ο δὲ ἀγρευτὴς πρὸς
τὸν ἐπιδειχθέντα φόβον συντεταραγμένους αὐτὸς ἀπὸ τῆ
δένδρου κατὰ χολὴν καβελκύσει.

VI. Ἀλλὰ καὶ τοῖς πλεκτοῖς τινες ἐπὶ τῶν δασειῶν ἀρου-
ρῶν, ὕψους χερῶντες, περιπέτῳσι λίνους, ὅταν ἡλίου δύου-
τ' ὁ νυκτερινὸς ἐπιή καιρὸς.

VII. Οἱ Πέρδικες θηρῶνται λίνους τε καὶ πηκίσιν, ἢ
Φωνῆ πέρδικ' ἢ παροξυνθέντες εἰς μάχην, ἢ ἐλάφου
δορᾶ. Τὸ γὰρ ζῶον τῆτο Φιλῆνίης ὑπερφυῶς, ἐξαπαλῶνται,
εἰ τις ἀνὴρ δέρμα περιθέμεν' ἐλάφου, καὶ ἐπιθεῖς τῶ
μετώπῳ κέρατα, προσίοι λανθάνων αὐτοῖς, καὶ ἀληθῶς
εἶναι ἐλάφον οἰηθέντες, περιέπουσὶ τε αὐτὸν, καὶ πλησιάζ-
ζοντι χαίρουσι, καὶ ἔδὲ ἀφίσαδαι βέλονται, ὡς τινα
συνήθη καὶ ἐμήλικα νέον μετὰ μακρὰν ἀποδημίαν θεώμε-
νοι. Τῆ δὲ ἐρωτ' αὐτοῖς ὁ καρπὸς, βρόχοις τε περιπε-
σεῖν, ἢ τοῖς τὰς πυκνάς μολιθδαίνας ἔχουσι λίνους, καὶ
τότε αὐτ' ἐλάφου τὸν τε ἀγρευτὴν καὶ τὴν ἀπάτην ἰδεῖν.

VIII. Οἱ δὲ ἐπὶ τοῖς ἐλάφοις ἔχουσιν οἱ πέρδικες ἐρω-
τα, τῆτον ἐπὶ τοῖς ἴστωις αἱ Ὠτίδες· καὶ τις ἐκ τῆτου
κατ' αὐτὸς ἐπινοήται τρώτ' ἔστω. Λίνα τις ποταμῶ πλη-
σίον ἢ λίμνης ἐπιτηδεῖω σήσας χωρίῳ, καὶ μικρὰν τινα
ἐν μέσοις αὐτοῖς καταλιπὼν δίοδον, ὡς ἐνα δύνασθαι ἴσ-
τωέα διεξελθεῖν, ταῖς ὠτίσιν ἐπιδεικνύει τὸν ἴστων· αἱ δὲ
ἐπινοῦνται προθύμως αὐτῶ, τὰ πέρα πάντα ἀπώλωσσαι,
μέχρις ἂν ὁ μὲν δι' ἐκεῖνη τῆ σενῆ διεκδράμη χωρίῳ, αἱ δὲ
ὠτίδες πᾶσαι περιπλακῶσι τοῖς λίνους.

IX. Οἱ δὲ ὄρνυγες ἐν νυκτὶ νεφέλαις θηρῶνται, πα-
λασιόρων ἄλλων ἀνακραζόντων ὄρνυγων· τῆ Φωνῆ γὰρ

ἐπιδραμόντες, περιπέσῃσι ταῖς σαυγήναις. Ἐπὶ δὲ τις αὐτῶν ἀγρὰ τοιγὰ καὶ μετ' ἡμέραν. Ἐπὶ τῆς γῆς λίνον τις ἀπλώσας, τό τε ἱμάτιον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀνατείνας τὸ ἑαυτῷ, καὶ καλάμοις ἐκατέρωθεν ἀνέχων, κινεῖ αὐτὸ κατὰ μικρὸν προβαίνων· αὐτοῖς δὲ ἔπεισι θεός πρὸς σκιάν τῆς ἐντεῦθεν κακκίθεν ἐπινεύσεως ἐδῆτ'Ⓞ, μέχρις ἂν ἐκείνην φεύγοντες περιπέσῃσι ταῖς τῶν λίνων αἰψίσι.

Χ. Καὶ τὴς Αἰθαυγήνας κατὰ τῆτόν τις αἰρήσει τὸν τροπον. Τῷ τάχει γὰρ τῶν ποδῶν πλέον ἢ τῇ πῆσει θαρρῆνῆας αὐτῆς, ὡς λαγῶς, θηραλῆς ἐπαγόμενος κύνας, θηρεύσει.

ΧΙ. Αἱ δὲ Γέρανοι καθ' ἑτέρας ἀλίσκονται τρόπῳς. Καὶ εἰ κολοκύνθης ξηρᾶς τὸν τραχήλον ἐκλεμῶν τις, καὶ κόιλην ποιήσας αὐτὴν, ἰξῶ τε ἐνδοθεν κατὰχρίσας ἐμβαλεῖ κἀνθαρον, ὁ μὲν ἐνδοθεν διεξελεθεῖν ἐθέλων ἠχήσει, τῷ κίτυῳ δὲ ἡ γέρανος προσδραμῆσα, τὴν τε κεφαλὴν καθεῖσα, καὶ ἔλθῃσα τὸν κἀνθαρον, καὶ αὐτὸ τὸ κύτ'Ⓞ τῆς κολοκύνθης συναρπάσει περὶ τῷ μετώπῳ καὶ ταῖς ὀφθαλμοῖς κείμενον, καὶ ἐπὶ τοῖς πτεροῖς κολληθεῖν, ὡς μήτε ὄραν, μήτε προβαίνειν δύνασθαι, ἀτρεμῆν δὲ καὶ ἐσάναι, μέχρις ἂν αὐτὴν ταῖς χερσὶ συλλάβῃται πλησιάσας. Καὶ κρομμύς δὲ φύλλον, εἰ μὴ παρείη κἀνθαρος, ἐμβαλεῖν ἀπόχρη τῷ τῆς κολοκύνθης κοιλάματι. Καὶ παγίσσι δὲ αἰρεῖται ραδίως, εἰ ταμῶν τις καλάμον, καὶ ἐπὶ ταῖς δυσὶ τρήσας ἀρχαῖς, ἐνθείη κάρφη λεπτὰ, διπλᾶς αὐτοῖς ποιήσας γλωχίνας, δι' ὧν κυκλώσει τὸν βρόχον, λίθον κάτωθεν τρηθὸν ἀπαρτήσας, καὶ κατὰ μέσον τῆ καλάμῃς λεπτὴν τινα περόνην σιδηρᾶν ἐμβαλὼν, κύαμόν τε ἐπιτηῆξας αὐτῇ, πρὸς ἣν ἡ γέρανος βλέψῃσα, τῷ βρόχῳ τὴν κεφαλὴν ἐμβαλεῖ, καὶ τῆ μὲν κυάμῃ δρᾶζεται, ἀνανεῦσαι δὲ βηληθεῖσα, περὶ τῷ τραχήλῳ ταθέντα ἀνασπάσει τὸν βρόχον, εἴτα αἰδομένη τῆ δόλῃ, ἀναπηῆσαι μὲν πειράσεται πολλάκις, πρὸς δὲ τὸ ἀχθ'Ⓞ τῆ λίθῃς κατεκκοδησεται, μέχρις ἂν αὐτῆς ὁ θηρατῆς ἐπιλάβῃται.

XII. Φάσσας δὲ ἐλεῖν ἐστὶ δυσμηχανώτατον· τῶν θηρατῶν γὰρ αἰσθόμεναι, τάχιστα ἀποφεύγουσιν· ἀλλὰ καὶ αὐταὶ κινῶνται δόλῳ. Θεασάμεν ἄρα ὁ θηρατῆς ἐπὶ δένδρῳ καθημίνας αὐτάς, ἀπὸ λοιπὸν κατὰ τῆς ἐδάφους τὸ δίκτυον, λεπτὸν ἐπιβάλλον ἄχυρον, ὥστε κρύψαι αὐτὸ. Φάσσας τε ἐτέρας ἐφίσησι τῶν πάλαι ἠρημένων, τυφλώσας, καὶ τῆς πόδας αὐτῶν λεπταῖς ἀποδήσας σπάρτοις, δι' ὧν αὐτάς κινῶν συναναγκάσει κινῆσθαι. Τῆ κίρῳ δὲ ἀκῆσασαι προστρέχουσιν αἱ λοιπαὶ, τὴν τε νομὴν καὶ τὰ δένδρα ἀπολιπῶσαι· εἶτα ἐκεῖν ὑπὸ τῷ καλύβῃ κρυπόμενος, πολλῇ ἰαχῇ τὴν τῶν λίνων μῆρθον ἐπιείνει, καὶ πάντας ὁμῶς τῆς σάλικας ἀνασήσας, αἰρεῖται τὰς Φάσσας τοῖς τῆς λίνης κόλποισι ἐμπεπρωκυίας. Τοῖστοις δὲ καὶ τὰς Περιστεράς ἐπισπῶστροις αἰρῶσιν· ἀλλὰ καὶ εὐκολώτερον αὐτάς θηρεύσει τις βρόχῳ.

XIII. Τῆς Κοσσύφης δὲ, καὶ τὰς εὐφώνους Αἰθόνας ἐστὶν ἐλεῖν, ἐν τοῖς συνεχέσι θάμνοις γήσαντα πάγην, ἧς δύο μὲν κυκλοτερεῖς εἰσὶν ἀντιπες, ὑπὸ τοῖς σρεπτοῖσι τῆς λίνης κόλποισι κρυπόμεναι, καὶ ταῖς ὑποχαῖς εἰκνυῖαι ταῖς θαλασσίαις· νεῦρα δὲ βοῶς ἐπιτείνονται, μηκίστης ἐν τῷ μέσῳ ράξῃ κειμένης· ἀπαρτῶσι δὲ αὐτῶν μῆρθον τε καὶ ὑπὸ σπληγῆ, καὶ ἐτι δέλεαρ ἐντιβέασιν, αἶον μύρμηκα, ἢ γῆς ἕτερον, ὃ δέλεαρ ἐν τῷ ὄρνειον, ἐπιφαύει τῆς πάγης, καὶ ἐνοχηθήσεται, περιτραφέντων ἐκείνων, ὅσα τε ὧσιν ἐπὶ τῆς θήρας συντεταγμένα. Κατὰ τῆς κοσσύφου δὲ καὶ τοῖσιν τὸν τι τοῖς μερακίοις ἐπινοήσεται. Περὶ τὸν τῆς χαμῶν καιρὸν· ὅτε τροφῆς μάλιστα τὸ ὄρνειον ἀπορεῖ, βόθρον οὐρανίζαντες, ἐλαίας ἐμβάλλουσι κόκκον ἢ δάφνης, καὶ παρὶ φύσιν τι κεράμου κλάσμα μικρὸν· εἴτ' ἐπὶ ἐκείνῳ πάσσαλον ἐντιβέασιν, καὶ τῷ πασσάλῳ κεράμους τεύουσιν δύο, οἷς καὶ ὑπὸ σπληγῆ ἄλλο ὄρνειον ἐπιτίκεται. Πλησιάζων δὲ πάντως ὁ κοσσύφου ὁ τροφῆς δέομενος ἐν τῷ βόθρῳ, καὶ πεσόντ' ἐξαπίνης τῆς ὄσρακου, ἐγκλεισθήσεται. Κατὰ τῆτον αἰρῶνται τὸν τρέπον καὶ αἱ Κιχλαί, καὶ αἱ Πύρραι.

XIV. Ο δὲ Αἶγινθος θηράται κλωβῶ, ἐν ᾧ πάλαι θηραεῖς ἕτεροῦ ἐπὶ τὸ βοᾶν κατακλείεται, θυρῶν ἑσῶν ἑκατέρωθεν δύο· καὶ δέλεαρ ἐς κάρυον, ἢ σκώληξ, ἢ τι τοιοῦτον, ᾧ τὸ ὄρνεον ὑπὸ τῆς Φωνῆς προσραπὲν ἐφορμήσει. Ἀλλ' ὑσπληγξ καὶ ταύτας περιστρέφει τὰς θυράς, ὥστε εἰσελθόντα τὸν αἶγινθον ἐκ ἔχεν ἐκπῆλαι.

XV. Κάλανδρον δὲ ἐκ ἄν τις ἔλοι ραδίως, εἰ μὴ πλησίον ὕδατος θείη τὸ λίνον· ὁ μὲν γὰρ τῆ ποτῆ χρῆζον προσπίπτει, ὃ δὲ ἀγρευτῆς τῆς ἐν καλύβῃ λαμβάνων, καὶ ἐπιτείνων νεύρω τὸ δίκτυον, πίνοντα καλύψει τὸν κάλανδρον.

XVI. Θηρῶνται δὲ καὶ Τρυγόνες, δίψης αὐτὰς ἀγέσης ἐπὶ πηγῆν, ἧς καὶ πλησίον ὁ θηρατῆς κάλαμον ἴησι, πλεῖρά ἀπ' ἄκρου προσδήσας, ὧν ἡ κίνησις διώκει τε, καὶ φοβεῖ πλείστον αὐτάς· ἀλλ' ἐτέραν τινα πρότερον εἰλημμένην καταλίβεται πλησίον τρυγόνα, ἣν θρασάμεναι, καὶ προσπίπτει καθέζουσαι, οὕτως τε ἐφελκυθέντος αἰρούουσαι τοῦ λίνου.

XVII. Γλαυκὶ δὲ αἱ κορυθαλίδες ἀγρεύονται, ἣν ὁ θηρατῆς ἐπὶ τινος χαλκῆς σῆσας αἰψίδος τινάσσει, σπάρτα συνεχῶς ἐπιτείνων, καὶ περιβέει κύκλω ραβδία προχριαθέντα ἰξῶ. Τὴν γλαῦκα τὸ νυκτερινὸν ὄρνεον σπένδουσιν αἱ κορυθαλίδες ἐλεῖν, τῶν τε ἰξῶ καὶ ταῖς ραβδοῖς ἀλίσκονται.

XVIII. Ἐπὶ δὲ τοὺς ὄξυβοᾶς κολοιοὺς τοιαύτη τις ἄγρα παρασκευάζεται. Ραβδὸν ἐπὶ τῇ γῆ δεῖ πῆξαι μακρὰν, ἐκ μηρίνου δὲ αὐτῇ προσάψαι βρόχον, μέσω τε ὑσπληγῆ, τῆς ἑκατέρωθεν λύγης τῇ περιστροφῇ καλύπτοντα· ἐπ' ἄκρῳ δὲ αὐτῆς κείσεται καρπὸς ἐλαίας, κατευθὺ τεταγμένῳ τῆ βρόχῳ, ἃ εἰ ἐπιψαύσῃσιν οἱ κολοιοί, ἢ μὲν ὑσπληγξ κατολιθαίνει, ἐνειλιχθεῖσα δὲ ἡ ραβδος ὀρθῆται, καὶ τὸν βρόχον ἔτως ἐφέλκεται, ὥστε τῶν κολοιωτῶν

τῆς τραχήλης ληθῆναι. Καὶ τὰς Κίσσας δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον αἰρῶσιν αἱ ἰξευταί.

XIX. Καὶ ἄλλος Κολοιῶν (ἄβρας) τρόπος ἐστίν. Ελαίη τις ἄβρος ἐμπλήσας τίθησιν, ὥστε τῆς κολοίης ὄραν εἰς αὐτὰ· οἱ δὲ ὄρωντες ἐν τῷ ἄβρῳ τὰς ἑαυτῶν (εἰκόνας), κολοίους ἑτέρας νομίζουσι, καὶ εἰς τὸ ἔλαιον καταπλάντες, ἐμπηθῶσιν εὐθύς, ἔτῳ ἕτως καὶ τὰ πέρα καὶ τὰ μέλη βαρύνονται τῷ ἔλαιῳ βραχύντες, ὡς μὴ δύνασθαι ἀποσπῆναι, καὶ κατὰ τῆτον εὐθύς αἰρῶνται τὸν τρόπον.

XX. Αἰγίβαλον δὲ εἴ τις ἀγρευῶσαι βέλοισι, θηλῆν αἰγὸς πάντοθεν ἰξῶ καταχρίει· ὁ δὲ γάλα τῆς αἰγὸς πιῖν ἐπειγόμενος, ὑπερίπταται μὲν τὰ θριγκία, πρὸς δὲ τὴν μάνδραν ἐλθὼν, τὸ ράμφος ἐπὶ τὸν τῆς αἰγὸς ἐρείδει μαζόν, καὶ τῆ ἰξῶ μέχρι τερσῶν αὐτῆ διαχυθέντος, ἀλίσκεται.

XXI. Πρὸς δὲ τὴν τῆ Πορφυρίου ἀγρῶν, ἔτε ἰξῶ τις, ἔτε λίνων δεήσεται, ἀλλ' εἰ μόνον πε καθήμενον ἐπιτηρήσας αὐτὸν, ὀρχόμενος κατὰ μικρὸν πλησιάζει. Τῷ δὲ ἕτως ἐστίν ἡ τῆς ὀρχήσεως ὄψις ἠδέϊα, ὥστε ἐκ ἀποπτήσεται, καὶ περ ὄραν προσιόντα τὸν ἄνδρα, κινήσει δὲ καὶ αὐτὸς ὀρχόμενος τὰ μέλη τὰ ἑαυτῆ, τὴν ἀγρῶν ἐλόμενος διὰ τὴν ὀρχησιν.

XXII. Σανίσιν εἰκόνας ἐπιγράψαντες ἰχθύων, θηρῶσι τῆς Καταράκτας· σὺν ὀρμῇ γὰρ ὡς ἐπὶ τινα καταπλάντες ἰχθύν, περιρρήγνυνται ταῖς σανίσιν, καὶ διαφθείρονται. Καὶ ὄρνεις δὲ ἄλλης καὶ ἐκ ὀλίγης λίνου τε καὶ πάγαις αἰρῶσι νηχομένους, ἢ καὶ πρὸς τινὰς διεξιόντας ἀλίαις, ἐν αἷς τὰ πέρα ψύχειν, ἢ καθεύδειν, ἢ μετὰ κόρον εἰσβάσιν αἱ ὄρνεις διαναπαυέσθαι.

XXIII. Καὶ παγίστι μὲν καὶ βρόχοις αἱ Νῆσσαι θηρῶνται, καὶ οἱ Λινεργαί, καὶ οἱ Κεχρίται, καὶ ἄλλα γέ-

μη χηνῶν, καὶ οἱ ταχεῖς φελλίαι, καὶ αἱ φαλαρίδες, καὶ πλεῖστα ἕτερα τῶν ἀμφιβίων ὀρνίθων, ἀπαληθέντα τροφῇ. Πρὸς γὰρ τοῖς τῶν λιμνῶν ἢ τῶν ποταμῶν χεῖλεσι κριθὰς κατασπαύρασι, ἢ ὀλύρας, ἢ κέγχρον. Κατὰ δὲ τῶν χηνῶν καὶ ἄλλο τι μεμηχανῆται. Ξύλινόν τις χῆνα ποιήσας, ροῖνῳ τε ἐπιθήσας αὐτὸν, καταμόνον τῆς λίμνης ἀφίησι, καὶ περὶ τῆτον συνίασιν οἱ χῆνες, τύπτυσί τε αὐτὸν, ὡς ἀλλότριον τῆς αὐτῶν ἀγέλης διώκοιτες. ὁ θηρατῆς δὲ ἐν καλύβῃ κρυπτόμενος, καὶ λωπῆν τινα κατέχων μήριθον, ἐπὶ τὴν γῆν ἔλκει τὸν ξύλινον χῆνα. οἱ δὲ Φεύγου αὐτὸν οἰθθέντες ἀκολυθῶσι, καὶ εἰσω γένωνται τῶν λίνων διώκοιτες, τότε τὸς κάμακας ἐπισπασάμενος ὁ θηρευτῆς, καὶ τὸ δίπυλον ἀναστήσας, κοινῇ πάντας περικαλύπτει τὸς χῆνας περὶ τὸν ξύλινον νηχομένους.

XXIV. Αλλ' εἰδὲ οἱ καλέμενοι θηρατῆς ὄρνεις, εἰδὲ οἱ Δυτῖνοι, καὶ οἱ Κόλυμβοι τὸς θηρατῆς διαφεύγουσι, καὶ πανημέριον νύχωνται, δόλω δὲ κακείνας ἀγρεύουσι. Ὄταν αἰκίνητον ἢ διὰ γαλήνην τὸ πέλαγος, εἰς ἀκρωτιον σκάφος ἐμβαίντες, πρὸς μικρὸν πλέουσι, ὡς ἂν μὴ τῆς εἰρησίας τὸς ὄρνεις ὁ κλύωσ ἀποδιώξῃεν. Εἶτα εἰς μὲν ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκε λίνον ἐπιφερόμενος, ἕτερον δὲ ἐπὶ τῆς πρῶρας τῷ πηδαλίῳ κατὰ μικρὸν προάγων τὸ σκάφος, καὶ λύχρον ἐν κεράμῳ φέρων, οἷον ἐπιδοίκνυσιν, ὅταν πλησιάσῃ τοῖς ὄρνισιν. Οἱ δὲ εἰς λύχρον, ἀλλ' ἀστέρα δακύντες ὄραν, προσεῖσαν δέχονται τὴν πορθμίδα, γενομένης δὲ ἐγγύς, κούπτει μὲν ἐν τῷ κοίλω τῆς νεὸς τὴν λαμπάδα ὁ θηρευτῆς, ἵνα μὴ γνωσθῇ τοῖς ὄρνισιν ὁ δόλος. ὁ δὲ μακρὸν αὐτοῖς ἐπιρρίπτει λίνον ἀπλώσας, καὶ πολὺς καλύψας ἐξέλκει.

Τοσαῦτά μοι, κράτιστε Βασιλεῦ, περὶ τῆς βίου καὶ τῆς ἄγρας τῶν ὀρνίθων ἐστὶν εἰπεῖν. Διονύσιος δὲ αὐτὰ παρὰ τῆς τῆς Λητῆς Απώλλωνος διδαχθῆναί φησι.

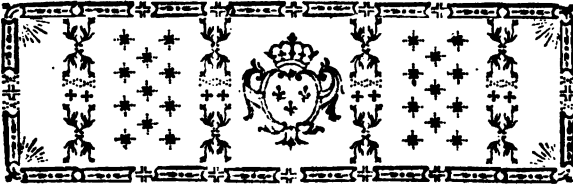
OPPIANI
DE
VENATIONE

LIBRI IV.

EX
INTERPRETATIONE LATINA
EMENDATIORE

ADRIANI TURNEBI.

OPPIANI DE VENATIONE LIB. I.

Tibi, fortunate, cano, terræ illustre præsidium,
lumen martiorum amabile Romulidum, Auso-
nii Jovis dulcis stirps, Antonine, quem ma-
gna magno procreavit Domna Severo, beato nupta,
& beatum enixa, (sponsa præstantissimi mariti, puer-
peraque pulcherrimi partus, Assyria Venus, & non
deficiens luna,) nihilo inferiorem Jovis Saturnii prole:
(ignoscas Titan Phaëthon, & Phoebus Apollo) Cui qui-
dem pater, validis cum acquisivisset brachiis, dedit
habere omnem terram, totumque mare. Tibi enim
florescens parturit almus ager, rursusque tranquillum
pascit insignia genera mare, tibi que omnes fluunt ab
Oceano amnes, læteque ridens currit illustris Matuta.

16. Namque aveo venationis nobiles artes canere.
Istud mihi Calliope imperat, istud Diana ipsa. Audi-
vi, ut fas est, divinam audiivi vocem, & deæ respon-
di vicissim. prior autem me sic compellavit: *D.* Sur-
ge sis, & asperam ingrediamur viam, quam morta-
lium nondum quis suis calcavit carminibus. *O.* Fave
veneranda dea, quæ in animo tuo agitas, nos nostra
humana eloquemur oratione. *D.* Nolo triennalem
te nunc montanum Bacchum canere, non choreas
Aonii ad gurgites Afopi. *O.* Mittam, ut imperas,
Bacchi celebrare nocturna sacra: persæpe duxi choreas
Thyonæo Libero patri. *D.* Ne genus heroum dicas,
ne fluctivagam Argo, neque proelia hominum, ne
mihi funestum Martem canas. *O.* Non dicam bella,

non Martis facinora perniciosissima. Novi Parthorumque clades, & Ctesiphontem (captam). *D.* De bellis nefariis taceto, ac relinque cestos. Odi quos dicunt Iulus marinæ Veneris. *O.* Audivimus te, diva, nuptiarum expertem esse. *D.* Cane pugnas & ferarum, & virorum venatorum. cane genera canum, & equorum pernicies cœtus, consilia solertia, indaginis sagacis & quæstuosæ officia: odia mihi ferina dicito, amicitias canito, & thalamos in montibus lacrimis carentis veneris, & partus in feris obstetrice carentis nixus. *O.* Hujusmodi jussa Jovis magni filiæ. *Audi vi, cano.* Utinam autem vox mea scopum feriat. At tu, qui ab oriente ad Oceanum usque imperas, placide ambrosiis sub superciliis tuis renidens, dextram præbe clementem, munificam terræ, & urbibus, & venatoriis hisce carminibus.

47. Triplicem venationem deus concessit hominibus, aëriam, terrestrem, & marinam amœnam: verum non par labor. Nam qui tandem paria fuerint, piscem trepidantem e gurgitibus protraxisse, & passis volantes alis aves e cœlo deduxisse, aut cum feris trucibus in montibus certasse? Sed tamen nec piscatori, nec utcunque aucupi venatio citra laborem: at laborem una oblectatio sequitur sola, nec ulla cæde sese cruentant. Nempe ille scopulis insidens littoreis, flexis calamis, & hamis sævis intrepidus piscator impedit solertem piscem: oblectatio vero est, quando ferri genis confixum perquam sublimem emicantem super æquora palpitantemque marinum tollit per aërem saltatorem (piscem). Jam vero aucupi labor jucundus est: quippe ad venationem non enses, non falcatum gladium, non ferreas hastas ferunt, sed ipsos ad sylvas comes sequitur accipiter, & longi funes, humidumque ntellei coloris viscum, quique aëriam calami ambulant viam. Ecquis vero hæc ausit dicere paris momenti? aut regi leoni quis aquilam opponat? cum veneno autem pardorum quis murænam comparet? aut thioas cum accipitribus, aut rhinocerotas cum echi-

nis? aut larum cum capris sylvestribus, aut cete omnia cum elephanto? venatores lupos perimunt, thynnos vero piscatores: prædatores oves (sylvestres), columbas capiunt calamis aucupantes: ursum venatores, & mormyrum piscatores: tigrin autem equites, & mullos piscatores: aprum vestigatores, & lusciniæ visco fallentes. Verum tu mihi, Nereu, & dii Amphitrites, & aves amantium Dryadum coctus propitii sitis. Quippe vicissim me caræ vocant camœnæ, & diis ferarum vastatoribus conversus eo cantatum.

81. Primum quidem adolescentes ne mihi valde obesi sunt. etenim inter scopulos conscendere valde ingentem equum necesse est: opus porro fossam saltu superare: sæpenumero etiam in nemoribus necesse feram sectari, genibus agilem & levibus artibus. Itaque ne obesi ad venationis certamen eant, ne quid graciles. etenim aliquando dimicare cum feris bellicosus necesse venationis studiosum virum. Proinde mihi corpore sic temperato eant (venatum), simul & veloci ad currendum, & forti ad dimicandum. Quin etiam dextra quidem vibrent jacula gemina longansem autem falcatum in medio cingulo, quibus & feris acerbam mortem inferant, & maleficorum insidias hominum propulsent. Læva autem pedes quidem ducat canes, eques vero equorum regat moderatrices habenas. Expedite autem tunicam & genuum tenus astrictam gestet; connectatur autem alternis loris: cervicis dein ex utraque parte pendulum e manibus pallium constrictum habeat pone, validos super humeros, faciliorem ad laborem: nudis autem pedibus incedant illi, quibus vestigia curæ sunt obscura ferarum, ut ne feris ex oculis somnum adimat strepitus attritorum pernicibus sub pedibus calceorum: omnino vero pallium non habere multo satius est: quia pallium sæpenumero motum flatu increbescens venti, feras perterrefacit: exilierunt autem ad fugiendum. Sic quidem bene compositum habeant velox corpus venatores. Tales enim amat Diana jaculatrix.

110. Alias autem alio tempore in feras proficiscantur, die ineunte, & die cadente, & medio, nonnunquam vespertino, nonnunquam etiam feras sub radiis lunaribus domuerunt. Dies quidem protrahitur utilis venatori, tota serena ad perpetes cursus, vere frondoso, & folia decutiente autumnno. Egregie enim sunt & equis, & hominibus, & canibus sævis ad currendum moderata tempora vere aureo, gelidarum nubium expulfore, quando navitis apertum est navigantibus mare, alba pendentibus velivolarum arma-menta navium: quando terra hominibus stirpes colentibus gaudet: quando & calycibus & floribus nodos solvit, aut rursus extremo autumnali solstitio, quando domus floret fructus legentis agricolæ: fructus Minervæ pinguem quando alveum implet, & (vindemiator) uvam vitium calcans in torculari exsultat: alvearia apum quando floridi favi stipant. Hieme autem media, medio die venatum eas: cum aliquis in sylvis sub antrum se recipiens, forsitibus collectis, & brevi flamma cumulata, prope ignem recumbens, instruit prandium lignator. At æstate oportet vitare flammeas minas, ardoremque solis. Jubeo autem in certamen venire primum sub diluculum, quando mane rustici temonem subter sub affabrefacta stiva terram proscindens juvencis aptatum dirigunt aratrum, aut rursus vesperi, quando sol juga flectit, quando dant signum suis gregibus pastores, cum vadunt ad sua rursus stabula graves mammis, & uberibus exundantes: illi autem a lapideis trepidantes profiliunt septis, omnesque circum suas charas lasciviunt matres, circum quidem magnoculas juvenecas truces vituli, circum vero cornigeras oves balantes agni, circumque capras hædi, & circum equas veloces equulei.

147. Jam vero hæcce ferant ad montes saltusque administratores strenui venationis illustris instrumenta, armaque venaticam multum spirantia cædem, retiaque, varosque, casses, nexiliaque vimina, ingentemque panthera, laqueorumque tristes nexus, spiculum tri-

fulcum, lanceam capitatam, telum leporarium, hastiliaque & pennatam velocem sagittam, enses, securæque, leporum interfectoremque tridentem, uncinos curvos, plumbo vinctosque annulos, spartaceum funem, beneque textam pedicam, nexuque, vallosque, maculosasque plagas.

158. Equos autem venatum inprimis generosos ducant mares: non solum quod deteriores sunt pedibus fœminæ, ad peragendum longum cursum in saltibus; verum quod vitare necesse est coitus amantem animum equorum velocium, equam autem procul arce-re, ut ne hinniant cupidi coitus, atque audientes fonum terrificum fugam ineant hinnuli, capræque veloces, & timidus lepus.

166. Equorum autem varia genera. Tot enim nationes infinitæ equuleorum, quot mortalibus genera divisa sunt fruge vescentibus; verumtamen dicam qui inter omnes præstantes sunt, quique equestribus excellunt pugnis: Tyrreni, Siculi, Cretenses, Mazices, Achæi, Cappadoces, Mauri, Scythæ, Magnetes, Epei, Iones, Armenii, Afri, Thraces, Arabes.

173. Equum autem inter omnes egregium observarunt periti curriculorum circensium, & armentorum custodes, forma qui hujusmodi toto corpore ornatus est: argutum super cervicem arduum alte caput tollat, ingens ipse qui sit teretibus membris, alto capite: & mentum in pectore quasi recumbat: latum sit lætumque superciliarum discrimen: ex temporibus autem circum frontem comarum crebræ alludent capronæ. Oculus acer, flammeus, palpebrarum suggestu truculentus, patulæ nares, os autem latum, aures breves, incurvetur in arcum cervix equi bene jubata, instar setosæ cristæ in galea nutantis. Amplum sit pectus, longum corpus, lata terga, & spina duplex in medio coxas opimas reddens: extendatur autem magna pone silvosa cauda: femora autem compacta, musculosa: cæterum subter rectæ longæque pedum

& teretes tibiæ, ac valde graciles, & carne carentia crura, cujusmodi cornigeris pernibus cervis: & talum flexum habeat; obeat autem rotunda ungula alte fatis a terra, densa, cornea, solida. Talis mihi eat in acre ferinum bellum animosus, certaminis socius martius, strenuus equus. Tyrreni tales, atque Armenii, & Achæi, Cappadocesque præclari, qui ante Taurum pascuntur. Miraculum porro in Cappadocibus ingens animadverti pernibus. Quamdiu quidem primævum in ore dentem, & molle ferunt corpus, segnes sunt: velociores autem sunt, quanto magis confenescent. Illos ad bella fortia armato, sævasque in feras. nam egregie animosi sunt, ita ut armis occurrant, densamque rumpant aciem, & adversum feras martias dimicentur.

206. Quo pacto enim in proeliis martius audit equus clangorem bellicum pugnam incitantem longarum tiliarum? aut quomodo contra aspicit inconniventibus oculis, juvenibus cohortem confertam armatis, & æs splendidum, & coruscans ferrum? & didicit quando manere oportet, quandoque rursus impetum facere, & didicit audire fortium tesseram ducum? sæpe etiam hostium virorum accessit ad arces quietus, quando mortalibus clypeus supra caput transversum splendidum, pinratum, clypeum firmat, quando cupiunt hostium urbem excindere & campum extruunt sublimem septem boum tergoribus (i. e. scutis), artificiosum, densum, multis umbonibus vallatum, ac contra splendor æs resultat solaris: repente autem retro reflexo radio fulget multus æther.

221. Præcipue equis natura largita est solers hominum audaciam, & in pectoribus docilem animum. Semper agnoscunt suum charum rectorem, & hinnunt conspicati illustrem ducem, & qui bello ceciderit, multum gemunt socium. Equus in pugna rupit aliquando vincula silentii, & naturæ leges superavit, & accepit vocem humanam, & linguam similem hominibus.

hominibus. Equus vero martius Macedonis regis Bucephalus armis contra dimicabat. Equus super spicas currebat levibus pedibus: alius super mare, neque unguulam tinxit. Equus super nubes Chimææ interfectorem vexit virum: & hinnians aliquando equus equisonis dolis creavit Persarum Asianorum regem. Eximie autem rursus venerantur naturam: istud penitus inauditum ad coitum accessisse nefarium: sed manent puri scelerum, castamque amant venerem.

239. Audivi ut olim locuples quidam rex (Scythiæ) egregium habebat in agris equorum gregalem cœtum, quos omnes deinde cum abolevisset equinus morbus, reliquit duos, matrem solam, & matris caræ subrum adhuc pullum. Sed postquam adoleverat, tentabat improbus vir matrem nati sui in complexum mittere. Eos vero ubi vidit recusantes admissuram, & nuptias utrisque interdictas, statim deinde nefaria moliens, dolosum consilium texebat, sperans se revocaturum sobolem equis denuo. Ambo quidem primum obvolvitur, altius dolos versans, alio corio, deinde vero perungit unguento totum corpus odorato, fragrante. Sperabat enim odorem antiquiorem se obliteraturum cupidine: ac fefellit, dii, vestram fidem, faciens scelerate & perpetrata sunt communes execrandæ nuptiæ, invisissimæ equis, cujusmodi apud homines contractæ sunt olim Thebæ nuptiæ incestæ miseri Œdipi. Illi autem ubi nudati suum scelus intellexerunt, obliquis vero aspexerunt tristes oculis, illa quidem misera natum non natum, ille vero miser maritus, incesto pollutus cubili, matrem non matrem, infelicem, alte sane se arrexerunt implacabiliter frementes, vinculisque ruptis ibant clare hinnientes, veluti deos beatos antestantes sceleris, diraque imprecantes pernicioso pronubo. Tandem autem lugentesque & effrenato impetu ruentes, adversis scopulis sua capita illidentes ossa comminuerunt: suam autem vitam peremerunt, suæ sibi necis auctores, inclinatis alter in alterum capite. Sic fama vetus gloriam equis magnam prædicat.

271. Equorum autem quotcunque genera educavit immensa tellus, celerrimi Siculi, Lilybeum quique depascuntur, & tricipitem montem, ubi operimentum Enceladi, flammæ æthereas eructantis fulminis, eque Sicania Ætna ebullit æternus ignis. Velociores autem Siculis ad Euphratis fluentia Armenii, Parthique profunda coma sunt: attamen & Parthis eximie excellunt Iberi velocioribus pedibus insultantes solo. Illis forte sola æquiparari possit aquila in æthereis præpeti emicans volatu plagis, aut accipiter passis volans alis, aut delphis per canos labens fluctus: tantum Iberi sunt pernices pedibus; verum parvi imbecillique viribus, & male fortes animo, & cursu paucis sufficiunt stadiis. Speciem autem insignem inclyto corpori induit natura: unguam vero non firmam, in luto nutritam, latam.

289. Maurorum autem velocia genera multo præstant omnibus & cursus continuatione & laboris patientia. Et Libyci post eos longum cursum perficiunt. Species autem utrisque similis, præterquam sane majores aspectu Libyci fortes sunt; sed corpore longi. circum latera enim latiore quam alii costarum pectinem habent, quocirca sunt ampliores specie & meliores contra irruere: boni autem solis ferre æstuosum impetum, & meridionales sitis acres minas. Equi autem Tyrrheni, & ingentia Cresia genera, simul & veloces ad currendum, & longi sunt: Mauris velociores Siculi, Siculis vero Parthi, & cæsi sunt, & eximie splendidi, & soli ferunt magnum rugitum leonis. Quippe feras in alias alia genera equorum idonea sunt, quæ ut plurimum tibi loquuntur oculi. In cervos pedibus variegatos, cæruleos armato: in urfos, glaucos, & in pardos, sanguineos: flagrantem autem equos igneis oculis, in apros: cæterum oculorum acie fulgentes, cæsi, in cæsi, leones.

310. Pulchritudine autem inter omnes est eximius equus Nisæus, quem nutriunt opulenti reges, pul-

cher aspectu, mollisque ad ferendum, facile parens habentæ, argutus quidem capite, verum densus profunda juba in cervice, gloriose utrinque flavas jubas jactans.

315. Quin etiam aliud genus decorum videas, maculosum, conspicuum, quos orynges vocant, sive quod pulchricomis in montibus proveniunt, sive quod solent feminas usque appetere. Duæ autem oryngum floridæ sunt species. Quippe alii cervicem, & erine decora lata terga picta habent longis crebro tæniis, quemadmodum tigres, velox celeris Zephyri soboles. Alii autem rotundis in orbem variantur maculis crebris similiter ac pardi: quos adhuc pullos pinxerunt artifices viri, candente ære longum pilum inurentes.

327. Sæpe etiam alia mortales solertissima excogitarunt, pullum ut pingèrent, etiamnum in utero matris agentem. O quanta solertia, quanta mortalibus inest mens! Faciunt quomodocunque volunt, reddunt versicolores equos, matris adhuc lacteis qui concipiuntur ilibus. Quando enim fœminam pervasit libidinis impetus, equum autem prope vadentem inclytum magnanimum expectat, tunc pingunt maritum formosum: undique autem totum corpus maculis circum coloribus delineant, & ad coitum adducunt forma superbientem. Ut vero adolescens ab ornatricibus mulieribus vestibis candidis, & floribus purpureis redimitus, spiransque Palæstinum unguentum, in thalamum vadit, Hymen hymenæum cantans: sic equum properantem nuptiali cum hinnitu (&) coram sua conjuge spumantem illustrem maritum, diu retinent cari cupidum coitus: tandem tamen dimittunt amabilem in complexum. Ea autem gravida facta maculosum gignit pullum, utero mariti fœcundo femine hausto, accepta vera forma discolore oculis.

348. Eadem etiam illi quibus calami curæ sunt, excogitarunt solerti ingenio aucupes, quando variant

& tingunt columbis pipiones. Cum enim in venerem veloces columbæ coeunt & miscentur rostris cum gemebundis maritis, tum artificium textit inclytum columbarius pastor; juxta autem feminas ponit coloribus varia multa pallia purpurea: at illæ limis oculis aspicientes, & animo oblectatæ, pariunt purpureos pullos.

357. Quin etiam hæc Lacedæmonii callide commenti sunt suis caris uxoribus; quando utero intument, pictas in tabulis prope ponunt egregias formas, qui olim effulserunt specie inter homines ephebos, Nireum & Narcissum, fortem Hyacinthum, Castorem. que galea insignem & Amyci interfectorem Pollucem, adolescentemque juvenes, qui que inter divos egregii, Phœbum laureatum, & hederigerum Bacchum. Illæ vero oblectantur venustam formam conspicatæ, pariuntque formosos, pulchritudine attonitæ.

367. Hactenus quidem de equis; verum descendere, care anime, in viam canum: (dic) quot ex omnibus canibus inprimis censentur, valdeque venatoribus curæ sunt. Pæones, Ausonii, Cares, Thraces, Iberi, Arcades, Argolici, Lacedæmonii, Tegeatæ, Sarmatici, Gallici, Cretici, Magnetes, Epei, & quotquot Ægypti arenosas ad ripas armentorum custodes (sunt) Locri, glaucique Molossi.

375. Quod si tibi miscere placuerit generosa genera, vere primum cubile parato canibus. Vere enim magis venerea curæ est res & feris & canibus & exitiosis anguibus aëreisque avibus, & marinis piscibus. Vere quidem tetro vipera suffusa veneno adit cubile ad littus marinæ conjugis. Vere mare totum etiam perstreperit venere, & pisces coeuntes furiant in tranquillitate. Vere etiam columbi ruunt in columbas: equi autem in equas armentales armantur: tauri vero agrestes in juvencas feruntur, & arietes tortuosi (cornibus) vere oves incunt, & apri ignei subant lues,

& hirci hispida inequnt capris: atque adeo ipsis hominibus vere magis amores. Vere enim vulgiva ingravescit Venus.

392. Genera vero canum dum admiscēs, cura ut & congruæ inter se, similesque egregiæ stirpes sint. Arcadicos cum Eleis misceto, cum Pæoniis Creticos, Caricos cum Thracibus, Tyrrhenam stirpem cum Laconibus: Sarmaticumque maritum adducas ad Ibericam sponfam. Sic quidem bene miscueris, verumtamen præstantissima omnium genera manent simplicia: ista præcipue notarunt viri venatores, ex vero infinitæ stirpes sunt.

400. Quarum nimirum & forma, & species huiusmodi sit. Longum, validum corpus, amplum caput (&) leve, oculis decorum: cærulei fulgeant oculi: dentibus ferratum, diductum sit os: parvæ autem superne auriculæ tenuibus obducantur membranæ. Collum longum, & pectora subter valida, lata: priores vero breviores pedes sunt: rectæ crurum, longæ, prolixa tibiæ, lati armi, costarum obliqui processus, lumbi torosi, non pingues: cæterum pone gracilisque & porrecta sit longa cauda. Tales quidem protenso armentur cursu, in damas, & cervos, & pernice pede currentem leporem.

413. Pugnaces rursus alteri, quibus bellicosum robur, qui etiam tauros adoriuntur grandia paleariæ habentes & apros violentos irruentes interficiunt, qui neque leones suos timent reges, ampli, collibus similes alte eminentibus: paulo magis sima quidem sunt: facie, minaciæ vero superne prominent orbi superciliorum frontis discrimina, & flammei oculi, glaucam acie: pellis tota hirta, firmum corpus, lata terga. Veloces autem non sunt, verum virtus intus multa, & robur immemorabile, mens & animus imperterritus.

424. Igitur jam ad venationem armato hujusmodi genera pugnacium canum, qui belluas omnes persequuntur. Colores autem albique perquam mali, nigrique Neque enim solis perferre vim facile possunt, neque nivoli vim hiberni temporis. Illi autem inter omnes præstant canes, quibus similis forma multum feris crudivoris, ovium intersectoribus lupis, aut tigribus perniciousibus, aut etiam vulpibus, celeribusque pardis, aut qui frugi persimilem speciem habent tritico concolores. valde enim veloces strenuique sunt.

435. Quod si tibi solers catulorum nutricatus curæ est, ne unquam lactentur catuli recenti mamma caprarum, aut ovium, neque domesticis canibus: quippe segnes atque nullius pretii ingravescerent; sed aut cervarum mamma mansuetæque lænæ, aut caprearum, aut noctivagæ lupæ. Nam sic & fortes, & celeres admodum reddideris, similes ipsis lactantibus nutricibus.

443. Cæterum nominibus brevibus canes appellandi sunt, quo celerius quisque vocatus exaudiat. Equis autem validis familiares venatoriis jam inde a primæ ætate sint, hominibusque omnibus assueti, & blandi, solis autem feris infesti: ne latrare velint. quandoquidem valde venatoribus silentium sanctum est, potissimum tamen indagatoribus.

450. Genera porro vestigationis obscuræ sunt duo, virorum & canum: nempe homines callidi oculis notant, & bene observant vias: naribus vero canes vestigia quævis deprehendunt. Jam vero hominibus est commodum tempus hibernum, nullo enim indagant labore oculorum; propterea quod in nive signata omnia simul cernuntur, & luto manent impressa vestigia pedum. Infestum vero ver canibus, commodus autem est autumnus. Vere enim plantis abunde herbarum nutrix tellus florumque referta est odoribus: undique autem passim florida prata citra cultum pur-

purascunt, & omnem indagatoribus sagacibus canibus odorem ducem obliterant arva. Sed foecundo dulces uvas maturante autumnō herbæ & plantæ & flores fenescunt: & liber catulis manet ferarum odor.

467. Est porro quoddam catulorum genus strenuum vestigatorum, parvum: verum tamen quod magna dignum sit celebratione: quos educarunt sævæ gentes: Britannorum tergo pictorum: cæterum nomine eos: Agassæos nominant: quorum nempe magnitudo similis vilibus liguritoribus domesticis mensarum affectis: canibus: curvum, vescum, hirtum, oculis languidum, verum unguibus pedes armatos habens sævis, & crebris dentibus munitum venenatis: naribus porro longe præstantissimus est Agassæus, & ad vestigandum optimus; quoniam non solum terrestrium animalium vestigium sagaciter invenit, verum & ipsum peritus: ærium exacte designare odorem.

480. Atque aliquis venatorum explorare catulos: cupiens, ante portas excelsas, aut mortuum, aut vivum fert manibus leporem: antecedit autem juxta semitem primum quidem recta, deinde oblique incedens, læva, dextra, sinuosam viam undique implicat: verum ubi valde longe ab urbe & portis venerit, tum sane fossa facta defodit. Reversus autem in urbem retrorsum extemplo adducit prope viam canem acrem: ille vero statim fremit excitatus leporis ex odore: vestigia vero indagat per terram, nec invenire valde (licet) cupiens potest: valde autem sollicitus vagatur. Quemadmodum autem quando aliqua puella decimum circa mensem lunæ primipara puerperii a doloribus icta, solvit crines, & ornamenta mammaram, ac sine tunica, miseraque & absque redimiculo capitis errat quocunque per ædes, & dolore cruciata, modo in vestibulum pergit, modo rursus in cubile tendit, modo in pulvere abjecta lamentatur roseas lacerans genas: sic ille animum exedentibus affectus doloribus, huc & illuc properat, &

ordine scrutatur omnem lapidem, & omnem cliu-
 & omnem tramitem, arboreſque, viteſque, & ſepes,
 & fundos. Verum ubi veſtigium tandem aërium na-
 ctus fuerit, geſtit, gannitque lætus, quemadmodum
 parvæ laſciviunt junices circum juvencaſ ubere gran-
 des: ſic etiam illi valde animus gaudet: ruens autem
 vertitur oblique incedens per campos. Neque vero
 eum abduxeris, ne ſi procul quidem arceas: recta au-
 tem tendit pertinaciter, ſuavi apprehenſo odore, quo-
 ad finem laboris, & ad metam pervenerit. Quod ſi
 eum arces in non captos lepores, clanculum quidem
 accedit, veſtigium prope veſtigium figit, ſummiſſus,
 ſub vitibus tectus, aut ſtipulis, quemadmodum lu-
 pus hædorum raptor, qui paſtorem dormientem
 prope obſervans, placide accedit: verum ubi ad luſtra
 leporaria propinquavit, celeriter exilit ſagittæ ſimilis,
 aut angui ſibilanti, quem excitavit ſuum ante quieſ-
 centem venenatum latibulum meſſor, aut aliquis ara-
 tor: ſic ille lætus celer exilit: quod ſi ceperit, facile
 eo acutiſ perempto unguibus, & malis capto onere
 magno occurrit. Celeriter adferat laborans, & licet
 gravatus accedat. Quemadmodum autem ex arvo ve-
 hit fruges meſſis, onuſtumque tritico in villam vadit
 plauſtrum: id autem conſpicati prodeunt frequentes
 ruſtici, ilicet obviam occurrentes, alius rotas urget,
 alius vehiculum, alius axi innixus boves adjuvat: in
 villam autem ubi pervenerunt, ſolvunt temonem:
 tauri vero ſudantes reſpirant a labore: animus autem
 fatigati valde lætatur aurigæ: ſic ille venit onus malis
 portans. celeriter vero ſtatim occurrit lætus venator:
 ambos autem alte ſublatoſ a matre terra amplectitur,
 feram, & ipſum feræ interfectorem.

O P P I A N I

DE VENATIONE LIB. II.

Nunc ageſis mihi Jovis filia decora pedibus Phœbe,
virgo aurea ſuccincta zona, gemina ſoboles cum
Apolline, narra hominum quiſnam fortiumque he-
roum a tua manu acceperit illuſtres artes venationis.

5. Ad pedes Pholoes ventofæ fœva genera ſemifera
hominum quidem lumborum tenuſ, verum a lumbis
equorum ſemihominum, ad victum invenerunt ve-
nationem. Verum inter homines primus, qui Gorgo-
nis cervicem amputavit, Jovis aurei filius inclytus
invenit Perſeus, qui pedum velocibus ſublatus alis,
& lepores, & thoas capiebat, & genus caprarum fe-
rarum, dorcadaſque pernices, orygunque genera,
aut vero ipſorum cervorum maculoſorum ardua capi-
ta. Equetrem autem venationem lucifer reperit Ca-
ſtor, & quaſdam interfecit in ſcopum recta jaculum
deſtinans, quaſdam rurfum pernicious equis agitanſ
feras cepit in luſtris meridiano curſu. Verum ad cer-
tamina ferarum canes armavit truculentos nobilis pri-
mus Lacedæmonius Pollux. etenim pugilatu nefarios
interfecit homines, & catulis celeribus varias domuit
feras. Egregie vero in ſtatariis montanis pugnis Œnei
filius effulſit bellicofus Meleager. Caſſes rurfum & la-
queos, & ſinuofa retia primus Hippolytus hominibus
venatoribus oſtendit. Schœnei vero prima inclyta filia
Atalanta feris cædem pinnatam apri interfecitrix inve-
nit puella. Nocturnas autem inſidias, nocturnamque
fallaciſſimam venationem, Orion primus excogitavit
aſtutus.

30. Tot quidem venationis fortes olim auctores
fuerunt. Multos autem rurfum poſtea amor inceſſit

E c

acris. non enim quisquam stimulis tactus venationis amœnæ, postea lubens reliquerit: sed tenent eum ingentia vincula. Quam enim suavis sopor in floribus veris tempore! quam porro rursus ætate dulcis in antro cubatio humi! cujusmodi porro in rupibus venatoribus cibum capere voluptas! quanta autem jucunditas eos sequitur carpentes ipsos melliti florem autumnii! jam frigida ex antro profusa argentea aqua, qualis fatigatis potus, dulceque lavacrum! quam porro in saltibus grata munera ferunt in lacteis fiscellis gregum pastores!

43. Verum ageris taurorum nationem rivalis penitus impatientem primum canamus, & ingentem valde contentionem, quo pacto de thalamo sævissime pugnare solent. Unus rex armento imperitans, longe præstantissimus minoribus tauris, & feminis dominatur: horret autem armentum cornigerum magnum ducem: ipsæ autem rursus formidant suum maritum excandescentem, cum sævum mugierit, vaccæ: verum ubi in eum alius secedens ab armento, latam cervicem excutiens taurus vadit, etiam ille rex suis imperans, tunc certe utrique funestum instat prælium. Primum quidem adversis oculis alter alterum intuentes, acerbe excandescente indignatione vehementer sæviunt, & igneam spirant, & hauriunt (spargunt) pedibus terram, veluti (luctatores) qui pulvere se conspergunt, & provocant se invicem utrinque alte frementes bellico fremitu. Verum ubi tuba signum dederunt ad pugnam tristem, indomita vi irruunt: suis autem ilico cornibus totum corpus alter alterius invicem fauciant. Quemadmodum autem in bello navali, quando navalis mars certamen excitat, duæ egregiæ naves fulgentes crebris e diverso militibus, adverso impetu prorsus in frontem concurrunt, impulsæ ventoque vehementi manibusque nautarum: circum arma vero ærea crepat fragor virorum, & navium quæ franguntur: plangit autem totus undarum æstu Nereus: talis etiam tauris in ærem strepitus abit, dum se fe-

riunt sine fine, & feriuntur cornibus, quoad alter ferat caram diu dubiam victoriam. Cæterum ille haudquaquam fert servile jugum, sed erubescens & graviter gemens in opacam abit sylvam: solus autem in scopulis volventibus annis nutritur montanis seorsum in nemoribus, veluti aliquis athleticam exercens: firmum autem cum robur videt, & vires pares, mugit extemplo in montibus: cæterum ille remugit, insonitque saltus. Ast ubi confidere cœpit vehementioribus mugitibus, tum sane ex montibus In hostem ipse ultro venit: facile autem vincit. alimentis enim suum corpus firmavit, procul in sylvis a Venere vires enervante.

83. Formæ vero multæ sunt & mores innumeris tauris. Ægyptii nempe sunt ad ripas fertiles Nili frugiferi multifidi amnis, nivei colore, magnitudine omnium longe præstantissimi, diceres per terram incedere profundam & ingentem navem; placido vero sunt animo, & familiares hominibus. Quodcumque autem mortales jubent, juvenes perferunt. Phrygii colore quidem insignes sunt, flavique, rutilique: profundæ autem in cervice pulpæ: globosum autem superne sublime in alto tuber: prodigiosa vero in cornibus natura illis est. Non enim firmis super capitibus fixa sunt, verum movent cornua, & inclinant utrinque. Solipedes sunt Aonii; varium genus, unicornes & ex media cornu exitiosum attollunt fronte. Armeniis geminum quidem cornu, sed flexuosum cuspidibus, ingens exitium, retortum pendet.

100. Syriaci tauri vero, Cherronesi soboles, editam qui circum Pellam bene munitam pascuntur, fulvi sunt, validi, generosi, lata fronte, in agris stabulantes, robusti, cornu valentes, feroces animo, mugitores, torvi, æmuli, lato præditi mento, at non obesi corpore amplo gravescunt, neque rursum macilentis suo corpore infirmi sunt. Sic deorum præclara munera temperata habentes ferunt, simul & pernices ad currendum, & fortes ad pugnandum.

109. Hos vero fama est Jovis filium Herculem fortem, luctantem abegisse antea ex Erythia, quando ad Oceanum certavit cum Geryone, eumque interfecit in sæculi: quoniam laborem alium parabat non Junoni obire, neque Eurysthei jussis, sed Archippo socio, Pellæ duci amœnæ. Quippe antea ad radices Embloni totus campus stagnabat. nam ingens semper Orontes ruebat properans, glaucique obliviscebatur maris, incensus amore Nymphæ cœruleæ, Oceani filix: immorabatur autem ad montes, occulebatque læta arva, nolens omittere perditum amorem Melibœæ. Montibus vero utrinque circum cingebatur, attollentibus utrinque inter se juga. Ibat ab ortu Diocleum corpus (jugum) arduum: verum ab occasu lævum cornu Embloni: ipse autem in mediis rapide ruens campis, semper crescens, & prope mœnia accedens, continentem simul & insulam, meam patriam, alluebat. Itaque mox parabat Jovis filius utrisque gurgitem metiri, clava & manibus validis, atque aquas ex campo seorsum coercere pulchricomi lacus (Melibœæ), & rapidi fluminis. Peregit autem magnum laborem, ubi fastigium excidit circumjectorum montium: solvitque faxea vincula, & fluvium emisit erumpentem per montium crepidines, violente æstuantem, & immaniter murmurantem. Direxit vero eum ad littora: fremuit autem mare clamosum, & Syriaci fragorem edidit atrum corpus littoris. Non tales ex utraque parte sonori maris adverso currentes alveo fluvii descendunt unda rapida: illinc quidem aquilonis secans candidas vias, per Scythiam Ister strepit vehementer undique profusus, labens per præcipitia & fluctibus vexata juga montium: illinc rursus ex Africa sacrum flumen Ægypti circum se fractum formidat sonorus pontus: ut fluvius edebat ingens in littoribus Orontes horrendum mugitum: vehementer autem resonabant littora recipientia sinu recentis undam maris: terra autem respirabat nigra, sæcunda ubere glebæ, undis emersa, novus campus Herculis. Ubique autem etiam nunc spicigera sunt arva, passimque labores boum

florentes onerant areas Memnonis circum fanum, ubi Assyrii incolæ Memnona lugent inclytum filium Aurora, quem aliquando Trojanis auxilio profectum audax maritus Deidamiae celeriter domuit. Sed hæc quidem, ut decet, canemus ampla ornamenta patriæ nostræ amœno Pimpleo carmine: nunc autem converso itinere pergo ad inclytum de venatione carmen.

159. Est atrox inter cruentos tauros genus, quos vocant Bistonas, quia ex patria sunt Bistonide Thracia; verum formam habent talem: horrentem jubam quidem in armis quatiunt circum cervices opimas & circum mollia menta: & quemadmodum jubati insignem formam habent fulvi, torvi, ferarum reges leones. Acuti porro cornuum multa cuspidem minaces mucrones, æreis inflexis persimiles hamis. verum non ut aliis contra se invicem inclinantur infestorum cornuum obliquæ cuspides, verum supini spectant in cœlum funesti stimuli. Quocirca quando aliquem invaserint adsecuti, aut hominem, aut aliquam feram, sublimem tollunt. Lingua vero angusta quidem, verum aspera maxime, quasi ferrum exedentis est instrumentum ferri (limæ), & lingua lambentes cruentant eutem.

176. Quin etiam velocium cervorum genus alit terra cornigerum, grandibus oculis, insigne, tergo varium, notatum, zelotypum, fluvios tranans, alte caput attollens, obesum tergo, & gracile cruribus: tenuis cervix, & minima rursus cauda, quadrifidæ nares, quadruplices respirationis meatus: imbecillum cor, & animus intus imbellis. Et inutiles cornuum mucrones tantum exurgunt. nunquam enim capite contra pugnaverint cum feris validis, nec cum acribus canibus, neque cum ipsis timidis crura hispida habentibus leporibus.

187. Vehemens porro cervis amor, multaque venus, & animus ad cubile incensus toto die, veluti

semper falacibus gallinaceis pugnatoribus, omnibusque floridis pennigeris alitibus. Occulunt autem lumbis sub ipso intus ventre geminos testiculos, quos si quis exfecuerit ferro, ilico foeminam reddiderit: totum autem defluxerit e capitibus acutum cornuum varium elegans ramale. Neque vero concubitus illis lex, qualis feris aliis, sed inusitata libido illis curæ est. Neque enim stantes in saltibus agrestibus, neque jacentes humilibus in floribus graminis, cum foeminis cervis una concumbunt; sed pedibus celeribus currens assequitur currentem, fugientemqueprehendit, & amplectitur conjugem. Verum nec sic quidem persuadet, gestans enim maritum tergo usque fugit, inexorabilem animum habens. Cæterum ille sequens duobus velociter pedibus, non remittit libidinem, sed nuptialem peragit morem. Verum cum postea volentibus mensibus foemina parit, semitam hominum vitat, propterea quod viæ hominum feris instantur.

209. Egrege autem inter feras pulchritudine efferruntur masculi cornigeri, elegans ramale gerentes. Ubi enim pulchrisida cornua stato tempore ceciderint, fossam quidem humi excavantes defodiunt, ut ne quis capiat in sulco reperta. Occultantur autem ipsi remotissimis densisque dumis, erubescens feris capita ejusmodi ostendere nuda, quæ antea alte tollebant.

217. Duobus autem elementis vivunt cervi. etenim terram peragrant, & mare tranant, gregalem inter se navigationem navigantes, cum trajiciunt mare. ante quidem unus cervorum catervis dux est, veluti gubernator tenens clavum navis: ei autem alius a tergo innixus pone cervice & capite, simul per mare gradiens, alius autem alium deinde ferens, secant mare. Verum ubi natantem labor primum occupavit, ordine is relicto abit in tergum agininis, & requiescit reclinat in alterum paulum a labore, alius autem rursus gubernacula habens in mare progreditur.

Omnes autem natantes, per vices duces, pedibus quidem tanquam remis verrunt atram aquam, atque alte attollunt cornuum egregium decus, tanquam vela navis permittentes ventis.

233. Jam vero inimicitias inter se exitiales semper exercent omne anguium & cervorum genus: passim autem investigat montis in callibus cervus audacem serpentem: verum ubi vidit spiritus plicatum longis vestigium serpentis, valde lætus accedit prope latibulum, & lares admovet latibulo, spiritu violento attrahens ad pugnam serpentem perniciosum: eum autem nolentem pugnare halitus violentus intimo extrahit cubili. Continuo enim vidit hostem, & in aërem alte tollit tetram cervicem: candidos autem expedit dentes acutis mucronibus horrentes, comploditque malas acerbis spirans sibilis venenata bestia. Exemplo autem rursus cervus, irridenti similis, lacerat ore frustra pignantem, atque eum involutum genibus & circum cervicem usque mandit: humi autem multæ jacent sparsæ reliquæ micantes & palpitantes cæde, ut facile te ejus misereri posset, tametsi immitis valde sit, crudivori, disjecti & lacerati cædibus.

253. Equos autem pascentis Libyæ in finibus multus vagatur innumerus exitiosus exercitus varius anguium. Verum cum prostratus cervus arenosis in jugis solus fuerit, eum statim invadit undique infestum examen infinitorum anguium, invisæque phalanges venenatæ: cuti autem, amarus infigunt dentes, artubus omnibus cervi undique circumfusi. Alii quippe superne converso capite, cilia & frontem lancinant malis: alii autem gracile collum & pectus inferne, & ilia & ventrem ore laniant: alii rursus utrinque circum latera hærent: femora rursus alii & tergum superne depascuntur: alius vero alia ex parte infeste infixus pendet. Verum ille omni genere abundans dolorum, primum quidem effugere annititur pernicibus pedibus, sed eum vires deficiunt. hujusmodi ipsum

innumera turba varia circumdat truculenta serpentum. Tum igitur oppressus restitit vehementi subactus necessitate: manditque ore infinita hostilia genera: gemiscens vero doloribus quoquoersum utraque ex parte neutiquam fugiens genus reptile profigat: verum illi non remittunt, sed pereuntes etiam manent, intrepidum pectus habentes impudentia animi, & partim quidem malis laniat, partim pedibus & unguibus interimit: fuit autem in terram infinita sanies cruenta ab anguibus: membra autem ferarum artusque semicomeli humi, palpitant: alia autem in lateribus fert rursus semilaniata. Quippe etiam mortui tenent acribus dentibus: cuti autem inhærentia capita sola latent. At ille sciens divinitus quod fortitus est donum, passim investigat tenebrosus fluvii gurgitem. illinc cancellos suis malis mandens, medicamentum, quod natura eum docuit, habet exitialis noxæ. Statim autem acerbarum quidem in terram reliquæ pestium decidunt e cute ante pedes sponte devolutæ: vulnera autem utrinque coalescunt dentium. Vivit porro cervus longum tempus: vereque homines eum quatuor cornicum ætates vivere celebrant.

293. Alios autem vocant homines rursus Eurycerotes, per omnia cervis similes: naturam autem cornuum supra, qualem nomen feris inesse significat, gerunt.

296. Alios autem vocant in saltibus damas. & illis cervi corpus: pellem autem in tergo maculosam totam ferunt insigniter variam, ut ferarum pantherarum notæ in pelle splendent.

300. Bubalus rursus est minor corpore platycerote; minor platycerote, verum caprea multo præstantior; oculis splendidus, amœnus colore, hilaris aspectu: & cornuum recti quidem ex capite nascuntur rami longi, in summo autem rursus tergum versus retrorsum flectuntur recurvis mucronibus. Mirifice porro

porro istud genus suam domum amat, consuetaque cubilia, carumque in sylvis tectum. Quod si eum tortis vincum laqueis venatores ducant in alia protinus loca, & procul in saltibus liberum illic relinquant, facile ad dulces ædes redit, ubi ante habitabat, neque sustinet ceu hospes apud exteros vagari. Non igitur solis cara patria hominibus; etiam maculosarum desiderium ejus quoddam infusum est animis ferarum.

315. Jam vero perniciosissimorum capreolorum insignia genera, formamque novimus omnes, similiter & magnitudinem, & vires. Perdices vero pugnaces, igneis oculis, collo versicolores, cum eis amicitiam in saltibus sanxerunt, familiaresque sunt, & inter se contubernales, cubiliaque propinqua habent, neque seorsum pascuntur. Profecto postea aliquando societatem ilico amaram, & amicitiam senserunt tristem, quando homines astuti in miseros callida consilia moliuntur, perdices in capreolos caros illecebras comparantes, vicissim autem capreolos in focios pariter perdices.

326. Caprarum autem rursus sunt oviumque fera genera, non multo his ovibus & villosis capris majores, verum ad currendum veloces, fortesque ad pugnandum, contortis in capite armatæ cornibus. Robur autem rursus ovibus in infestis frontibus. Sæpe numero enim dato impetu in sylvis straverunt etiam apros violentos humi palpitantes: nonnunquam autem inter se cominus irruentes pugnant: ingens autem in cælum fragor venit: neque fugere fas est hostem eis: sed victoriam alterutri ferre inconcussa necessitas, aut mortuam jacere. Hujusmodi inter eas contentio cooritur.

338. Capris autem feris quidam per ipsos dentes meatus perexigui spiritus, inter cornua medius, ad ipsum cor, & in pulmones recta ducit. Quod si quis capræ sylvestris ceram cornibus circumlinat, vitæ intercluserit vias, respirationisque meatus.

343. Mirum autem in modum mater teneros adhuc infantes suos liberos fovet: in senectute autem matrem liberi. Ut autem homines parentem impeditum improbis senectutis vinculis, pedibus gravem, artibus incurvum, imbecillum manibus, tremulum corpore, oculis caligantem, omni pietate prosequentes diligenter colunt, pensantes laborem educationis molestæ: sic caprarum foetus caros fovent parentes decrepitos, cum vincula tristitia artus illigant: pabulum nempe porrigunt rosoidum floridum decerptum ore, potumque labris summis ex flumine ferunt, hausta atra aqua. Lingua autem foventes totum corpus tergunt. Quod si laqueis solam matrem ceperis, protinus etiam manibus ceperis teneros agnos. Illam enim putes liberos verbis abigere precantem tali eminens balatu: fugite mihi cari liberi infaustos venatores, ne me miseram capti matrem non matrem reddatis. Huiusmodi fari dixeris: eos autem stantes coram, primum quidem occinere lugubrem nœniam circum matrem, cæterum deinde proloqui dixeris humanam vocem rupto balatu, oreque sic sonare loquentibus similes, & precantibus pares: per Jovem precamur, per ipsam Dianam sagittiferam, liberato matrem mihi caram, pretiumque redemptionis accipe, quod pendere possumus miseri pro matre calamitosa, nos misero natos fato; flecte tuum immitem animum, verens & deorum fas, & patris senectutem, si forte tibi pater locuplete in domo relictus est. Talia quis censuerit precantes dicere. Verum ubi illius cor implacabile viderint, (pudor o quantus, quantum desiderium est parentum!) sponte vincti voluntarii accedunt.

377. Sunt autem oves rufæ ultimæ in finibus Crætæ, in humili regione Gortynia, quadricornes; villus autem purpureus tergori obductus est, multus & durus, pene capræ similis durissimis pilis asperitate, non ovium.

382. Talem fere etiam subus habet rufam faciem, colore splendidus, verum non jam villosam, neque

rursum quatuor armatur cornibus , verum duobus validis super lata fronte. Ambiguæ vitæ etiam subus: nam etiam mare ingreditur. Quando vero in profundum vadit, celeres fluctus secans, tum sane ingens multitudo simul per mare gradiens piscium sequitur, qui membra ejus lambunt, delectati cornigero amico molli sabbō; præcipue vero pagri, & imbecilli melanuri, & acus, & nulli, & astacus utrinque sequuntur.

393. Mirum est etiam bestias alienos curare amores & immoderatas illecebras. Non enim inter se tantum amoris mutui fœdus naturale habent a deo, quatenus eorum genus propagetur semper sobolescente vita. Mirum quidem etiam istud, copulari bruta genera vinculis amoris, & congenerem cupiditatem persentiscere, & ratione destituta, amorem inter se miscere, quemadmodum hominibus mens & ratio per oculos apertos haustum amorem recipit animo. Sed sæpe peregrinis furiunt etiam amoribus: qualis in insignes cervos amor est attagenum? quantus porro erga cornutos capreolos perdicum? qui vero rursum pernicibus gaudent equis otides, quibus floret semper hispidissima auris? Psittacus rursum lupusque una alter cum altero pascuntur; semper enim desiderant lupi viridem avem.

410. Potentissime Amor quantus es, quanta tua immensa potestas, quantum cogitas, quantum imperas, quantum, dive, ludis Tellus est stabilis: telis tamen tuis quatitur. Inquietus est pontus, tu tamen etiam eum sistis. Venisti in ætherem, novitque te vastus Olympus. Timent autem te omnia, & cœlum latum superne & sub terra quæ sunt & gentes miseræ mortuorum, qui Lethes hauserunt ore molestiæ expertem aquam, & effugerunt dolores omnes, te tamen etiamnum formidant. Tuis porro viribus etiam procul penetras, quo nunquam pervenerit sol lucidus: tuo demum igni etiam lux cedit formidans, & Jovis similiter cedunt fulmina. Hujusmodi, sæve

deus, habes ignitas sagittas, amaras, fervidas, mentis corruptrices, stimulatrices, tabem spirantes, insanabiles, quibus etiam ipsas bestias concitasti ad peregrinos amores.

426. Stupendum est, quando cornigeri cervi penati attagenes tergis maculosis insiliunt, aut capreolis perdices alas dentias injicientes sudorem refrigerant, & recreant animum ab æstu torrente agitatibus alis: aut quando anteit sonipedem equum otis labens per aërem amabilis: aut fargi ad caprarum greges accedunt: antequam verò subum genus omne piscium vagabundum stupet, & sequuntur simul omnes, quando per sævos fluctus tendit. Condensantur utrinque læti: circum autem mare spumat, candidis verberatum pinnis. Verum ille non curans alienam amicitiam impius, marinos focios vorat ore cruento mandens: at illi necem oculis cernentes, ne sic quidem oderunt, neque relinquunt interfectorem. Sube improbe, nefarie, etiam ipsi tibi postea marinum venatores parabant exitium, quantumvis doloso & piscium interfectori.

445. Est autem quædam sylvarum incola, acutis cornibus fera, sævus oryx, formidandus bestiis maxime. Hujus color quidem tanquam verni lactis, solis in facie nigricantibus genis. Duplex autem ei pone dorsum, opimum adipe: acuti porro cornuum alte prominent mucrones tetri, nigri specie, qui ære acuto, ferroque atroci, saxoque duro præstant, venenati. cava vero cornua natura esse ajunt. Sed animus rursus orygebis audax & immanis. neque enim sagacis canis formidant latratum, non suis feri in rupibus fremitum, neque vero tauri vastum mugitum timent: pantherarum vocem tristem non horrent, neque ipsius fugiunt ingentem rugitum leonis, neque mortales curant præ audacia animi. Sæpenumero enim in jugis periit robustus vir venator, cum orygebis cruentis congressus. Quando autem viderit oryx animosam feram, aut aprum exertis dentibus,

aut ferratis dentibus leonem, aut tetrorum urforum exitiosam audaciam, statim humi inclinat caput frontemque prorsus obfirmat connixus, & defixis humi acerbis telis, irruentem expectat, eumque interfecit capitis impetu. Obliquam enim inclinans paulum cornigeram frontem, armis acutioribus observans incidit in feram. Verum illa non curat, sed effrenate recta incurrit, acute horrentibus infixæ mucronibus. Quemadmodum autem in sylvis irruentem leonem Dianæ muneribus ornatus strenuus vir, venabulum fulgidum tenens validis manibus, diducto passu expectat, eumque immaniter excandescentem excipit projecto ancipiti telo: sic oryges expectant irruentes tum feras, sibi necem inferentes, sua vecordia oppetentes. Facile enim in pectora labuntur cuspides cornuum. Multum autem cruorem atrum, ex vulneribus utrinque profusum, linguis suum ilico lambunt. Neque vero effugere ne cupientibus quidem licet: verum sese interficiunt mutua cæde. Ac quispiam rusticorum, aut armentarius, aut aliquis arator, dum duo cadavera ante pedes reperit, prædam opimam habebit, valde attonitus animo.

489. Deinceps inter beluas cornigeras canere par est genera immanium elephantorum. Illa enim in malis immania spicula duo, similia dentibus exertis, in cælum eminentia, alii quidem ex vulgo tetros nominant dentes, errantes: nobis vero cornua appellare placet. sic enim nobis natura cornuum dictat. Argumenta vero perspicua hæc sunt ad conjiciendum. Quippe feris propagines malis ex superioribus quæcunque corneæ sunt, sursum se exerunt: sin deorsum spectent, verè sunt dentes. Illis porro duobus elephantinis cornibus radices quidem primum ex capite nascuntur, ex magno magnæ, instar fagorum: subter autem deinde latentes sub cute, subeuntes tempora in malam extruduntur, e malis vero nudæ exeuntes, falsam vulgo opinionem præbuerunt dentium. Quin etiam aliud nobis illustrissimum est argumentum.

erigit velut tegumentum nativæ domus. Quomodo nempe pavones suam caudam insignem, elegantem, tergo toto variegatam, ut umbraculum inflectunt, quibus nihil hominibus Jovis fabricata est sapientia gratius aspectu (ex omnibus animalibus), quæcunque in alma matre terra incedunt, vel quæ pennis per aëra vastum meant, vel quæ in gurgitibus sævos fluctus secant; hujusmodi in pavonibus egregius micat auro purpureo mixtus ardens ignis.

598. Non memorabo horridum genus asperi erinacei majoris: duplices enim erinaceis aculeatis tetræ species, horrensque undique ambiens tegumentum. Nam alii parvi & imbecilli sunt parvis horrentes in cute aculeis: alii vero etiam proceritate multo majores, & utrinque infeste horrent majoribus spiculis.

605. Relinquo tria genera simiarum, pessimam (hominis) imitationem. Quis enim non oderit ejusmodi genus, foedum specie, imbecillum, invisum, aspectu foedum, versutum? Illæ etiam catulis suis deformibus, geminos cum pepererunt, non utrique æqualem suum impertuntur amorem, sed alterum amant, alterum oderunt foetum, qui ipsis etiam in parentum amplexibus moritur.

612. Neque vero talparum terrigenam gentem herbis vescentium, cæcorum, canere volunt camœnæ, tametsi fama levis per homines pervasit, talpas regio ex sanguine sese natos jactare Phinei, quem nutriebat inclytus Thraciæ collis; nam Phineo aliquando fulgidus infensus Titan, fatiloqui Phœbi indignatus ob victoriam, lucem ademit, & obscœna immisit genera, Harpyias, pennigeram, cœnæ affœclam, acerbam nationem. Verum cum navigarent ad aurei velleris præmium in Argo navi, Jæsoni opem ferentes, filii Boreæ inclyti, Zetes Calaisque miserati sunt senem, & interfecerunt gentem, & jucundum miseri dederunt ori cibum. Verum ne sic quidem Titan iram
sedavit,

sedavit, verum ipsum repente talparum fecit genus, quod antea non fuerat. Idcirco nunc & cœcum manet, & vorax cibi.

O P P I A N I

DE VENATIONE LIB. III.

Sed postquam cornigerarum cecinimus gentes ferarum, tauros & cervos, & eurycerotas insignes, & capreolos, oryges, & splendidos damas, & alia, quibus supra capita armata sunt, nunc ageris ferratis dentibus truculenta, musa, memoremus carnivorarum ferarum, & exertis prædita dentibus genera.

7. Primum autem leoni inclytum consecremus carmen. Jovis erant altores præpotentis Saturnii infantis Curetes, quando recens natum ipsum, subreptum patri immiti Saturno, furto partum Rhea deposuit in antris Cretæ. Cœli filius autem cum videret fortem adolescentem filium, primos mutavit Jovis custodes illustres, & feras reddidit mutatos Curetas. Illi autem posteaquam consilio dei humanam speciem exuerunt Saturni, & induerunt leones, munere postea Jovis late imperant feris montivagis & horrificum celerem curram Opis partu beatæ sub jugo vehunt.

20. Varia autem genera illis & formæ feris singulis. Quos igitur ad gurgites sonori fluvii, ad Istrum late fluentem peperit jaculatrix Armenia, & Parthorum frugifera pascua terra, rutili sunt & non usque adeo generosi. Torosiosem quidem ferunt cervicem, atque prægrande caput, oculos autem fulgentes, & supercilia promissa valde hispida ad nares, tristia: ex service autem & generis utrinque agiles luxuriant jubæ.

29. Quos autem educat munifica Arabum rursus tellus, quam gentes hominum felicem vocant, colla etiam illis & pectora hirta sunt, & ignis emicant ab oculis scintillæ. Egregie porro inter omnes eximii sunt: verum rarum horum genus habet immensa tellus. Magna autem in Africa glebosa sticulosa terra multitudo rudit validorum leonum, non jam hirta, sed exigua corpus lanugo vestit; horrendus facie, & cervice; in omnibus autem artubus mixtum atrum cœruleo fert colorem: vis autem in membris immensa, & inter leones reges Libyci longe præstant leones.

42. Aliquando autem ab Æthiopia in Libyam venit terram, mirandus aspectu, nigricans & jubatus, lato supra capite, pedibus villosis, oculis autem nigris, solo flavo rutilefcens ore. Non audivi, sed vidi illam aliquando feram truculentam, quæ imperatoris venit missa ad oculos.

48. Pastu non egent singulis diebus genera leonum: verum unus oibis tribuitur, alter autem rursus laboribus: neque somnum ultimis capit in speluncis saxorum, sed palam dormit animi præstantia fretus: dormit autem ubi opprefferit præpotens vespertina nox. Audivi rursus etiam illud ex præfectis leonum curæ juvenibus, dextra sub manu ferre violentum leonem torporem celerem, quo omnia solvat genua ferarum.

56. Quinquies autem foemina in partu solvit zonam. Fama igitur est plane falsa, quod unum pariat. Quinque parit primum: verum quatuor deinde parit catulos, & deinceps inferne ex utero tertio tres exeunt, ex quarto autem duo catuli, ultimum autem unum edit: mater ex ventre foecundo inclytum regem leonem.

63. Pantheræ autem funestæ duplex genus, aliæ quidem sunt majores specie, & torosiores latis tergis: aliæ autem sunt minores quidem, at viribus nihil dete-

riores. Forma autem utrisque similiter variegatur præter unam caudam, qua diversæ spectantur: minoribus quidem major est, proceris autem minor: compacta femora, longum corpus, oculus fulgens, glaucæ splendent pupillæ sub palpebris, glaucæque simul sunt, & intus rubescunt, flagrantibus similes, igneæ: cæterum infra luridique, venenatique in ore dentes: pellis varia, colore splendido, fusca, crebris nigricans macularum oculis. Pernicissime currit, atque strenue recta contra invadit. diceris, cum videris, per aërem sublimem ferri. Itidem etiam istud genus canunt poëtæ olim fuisse Bacchi uviferi nutrices: idcirco nunc quoque vino mirum in modum gaudent, cum accipiunt ore Liberi patris magnum munus. Quæ causa ex hominibus inclitis mutaverit mulieres in hoc pantherarum genus sævum, postea canam.

84. Jam vero aliud pernix geminum genus videas, lynces illustres: quædam enim sunt specie parvulæ, & minores invadunt lepores: aliæ autem majores sunt, adoriunturque facile cornigeros cervos, & violentos oryges, formam vero ambo plane similem habent; pares quidem sub genis ab oculis fulgores blande micant, facies etiam utrisque læta est, breveque caput, & curva auris. Solus autem aspectu dissimilis est color: minores quidem lynces ambit pellis rubra: majoribus autem croceus sulphurique similis color est.

96. Præcipue autem ista genera caram amant sobolem, perspicaces lynces, & oculis ardentibus truculenti leones, pantheræque tetra, & tigres pernices. Harum enim ubi catulos teneros in sylvis subripuerunt intrepidi venatores, & illæ deinde reversæ viderunt repente vacuas domos, & desertas ædes, lugent flebiliter magno ejulatu & longe gemitum mittunt querulum, quemadmodum patria expugnata sub hasta & incensa igni rapido, amplexæ natos misere plangunt mulieres: scilicet tantum & foetus & recentis ac teneræ sobolis amorem cordi instillavit deus; neque adeo

solis hominibus, qui omnia ingenio invenerunt, verum etiam serpentibus, & piscibus, atque etiam ipsis beluis crudivoris, & præpetibus gregibus alitum: usque adeo natura omnium rerum fortissima est. Quam curam catulorum in fluctibus delphis semper agit, glaucusque cæsius, vitulusque marinus tetrum olens. Ecquo vero pacto in alitibus caritatem immutabilem habent suorum natorum ossifragæ, gemebundæque columbæ, & aquilina genera, vivacesque cornices. Quomodo vero gallina in ædibus, contubernalis hominum, cum peperit, teneros trepidans circum pullos, accipitrem super tecta delabentem conspicata, acute quidem vociferatur repente, & profilit acute cucuriens: cervicem autem alte tollit in aërem incurvans, & omnibus utrinque suis inhörrescit pinnis, & alas totas laxat in terram: illi autem trepidi sub muro alarum teneri pipiunt pulli: ea autem etiam retro fugat & pellit alitem impudentem, fervans caros liberos, quos adhuc teneros alit, implumes, solventium comas thalammorum liberatos vinculo: sic etiam in feris rugientes leænxæ, & pantheræ celeres, & tigres maculose, pro catulis propugnant, & cum venatoribus decertant, atque pro suis liberis sustinent interfici, contra cum armatis congregientes hominibus, neque unquam horrent pro sua in certamine fobole, non multitudinem instantem jaculatorum juvenum, non æs fulgens, & micans ferrum, neque jactus missilium celeres, & molarium crebros. Festinant autem aut ante mori, aut catulos fervare.

139. Ursi autem feri, crudele genus, callidum, villo quidem denso, aspero amicti sunt: forma autem non honesta, penitus tristi & tetra facie, asperis dentibus perniciosum, magnum os, cæruleus nasus, oculus acer, pes celerrimus, corpus agile, latum caput, manus manibus hominum similes, pedesque pedibus, horrendus rugitus, fraudulentum cor, subdolus animus, multa & immodica venus. Diebus enim & noctibus cupidæ amoris ipsæ foeminae valde mares ap-

petunt, parum intermittentes nuptiale jucundum cubile, quando foetu prægnantes, utero turgent. Non enim feris consuetudo, venter quando gravidus est, in cubile euntibus patrare venereum opus, solos præter lynces, imbellesque lepores. Urfa autem nuptiarum cupida, & pertæsa cubile viduum habere, tam gravia in foetum sustinet moliri. Antequam partus veniat tempus, antequam status dies, ventrem exprimit, & vim adfert Lucinæ Junoni. Tanta libido est, tantus impetus ad venerem! Parit autem semiperfectum, & non formatum foetum: sed carnem rudem, inarticulatam, informem specie: simulque libidini educationique dat operam: recensque foeta cum mare statim cubat: lambitque lingua foetum suum, quemadmodum juvenci lambunt se invicem, linguis alter alterum oblectantes: gaudet autem bovis cutepulcricornis bos: neque discedunt priusquam animum voluptate fatiarint: animum vero concomitantis lætitia afficiunt pastoris: sic urfa lingens caros format foetus, donec gannitu impudenter rugiant.

170. Jam vero hibernam mirum in modum horret tempestatem quamvis villosa. cum enim nive omnia consternit occiduus Zephyrus dense sparsa, conditur in spelunca, sub tegmine lato & amplo, & cibo egens, pedes manusque lingit tanquam fugens, & ventris fallit desiderium. Talia in gurgitibus vasti maris polypi obliqui in fluctibus faciunt. Media cum hiems gelidas spirat minas, condunt se in speluncis, sua flagella rodentes. Cæterum ubi ver humidum alnum effloruerit, brachia eis celeriter nova rursus crescunt: rursusque bene criniti vastum navigant mare.

183. Deinceps memoremus pedibus valentem, ærium, pernicem, ventipedem, ungulis firmissimum, procerum onagram; qui quidem est lætus corpore, amplius, latus aspectu, argenteus colore, auribus longis, pernicissimus cursu. Fascia autem nigra medium dorsum redimit, niveis utrinque cincta lineis:

ventris inevitabilem impetum agnorum hædorumque versutum raptorem: hanc autem noctigradam noctivagamque, propterea quod noctu videt, interdium vero cæcutit. Forma autem utrisque dissimilis feris sævis. Alterum enim canibus persimilem cernas majoribus pastoralibus, villosa autem addida est cauda. Altera vero gibber habet medio in dorso, utrinque autem passim hirta est, & variegatum est corpus tetrum nigris utrinque crebris lineis: gracilisque oblongaque est & dorso, & cauda, pellemque utrique prædicant mortuo horrificam: hujus enim corium dissectum circum pedes si gestes, habes canum magnum terrorem validorum, & te canes in illis incedentem calcis contra non allatrant, etiam si antea latrantes. Quod si lupum excoiaveris & ex pelle conficias tympanum sonorum, Didymæum, frugiperdum, solum utique inter omnia raucisonum clangit sonitum, & solum strepit: alia autem sonora quæ antea fuerant tympana silent, compescuntque omne murmur. Nam & mortuæ oves mortuum lupum timent. Prodigium porro etiam istud audiui de maculosis hyænis, naturam eas mutare annua vice, atque interdum esse caligantem sponsum, assidue cupidum nuptiarum, nonnunquam rursus apparere fœminam, conjugem, puerperam & matrem sedulam.

293. Verum luporum canorum quinque sunt genera: formas autem inter se dissimiles observarunt homines pastores, quibus infestissima sunt. Primus quidem quem vocant audacem sagittarium. Flavius quidem toto habitu, verum teretes artus & caput gestat multo majus, & velocia crura; ventrem autem albicantem habet cana macula. Horrendum autem in modum ululat & ex alto prorsus irruit, semper quatiens caput, & igneis cernens oculis. Alter autem rursus magnitudine superior, membrisque oblongus, inter omnes celerrimus lupos: quem homines accipitremque & raptorem vocant. Magno autem cum fremitu valde matutinus prædatum it sub primum crepuscu-

pufculum, facile enim indiget cibo. color autem candidus fplendet in lateribus & cauda: incolit autem montes vastos, quos ubi hiemis tempore ex nubibus profufa mix gelida operuit, tum fane quoque prope urbem accedit fera fæva, omni impudentia armata cibi caufa, clamque accedit valdeque tacita, quoad capram invaferit, quam repente pernicibus unguibus inunecat.

314. Eft porro aliquis Tauri nivofa fupra juga habitans Cilicios montes & vertices Amani, pulcher fpecie, inter feras eximius, quem nominant aureum, fulgentem denfiffimis villis, non lupo, verum lupo præftantior, fæviffima fera, dentibus æreis armatus, ingens robore. Sæpenumero etiã æs rigidum, & faxum fortiter perfregit, & durum ferrum: & canem firium novit, cujus exortum timet. itaque ilico hiatum fubit latæ terræ, aut fpeluncam tenebrofam, quoad æftus folis ceffaverit, & diræ caniculæ fidus.

326. Acmones (*aquila id alias nomen*) rurfum duo, cruentum genus, cervice brevi, latifque armis, verum hispidis femoribus, & pedibus, & capite parvi, oculis exigui. Quorum alter candido tergo, & ventre albo nitet, folæque extremitates pedum nigricant. quem quidam milvum canum homines vocarunt. cæterum alter colore nigricante fpectatur, minor quidem priore, at robore non carens. venatur autem præcipue in lepores irruens, omnesque ex artubus recti horrent pili.

336. Sæpenumero rurfum lupi etiã cum pantheris cruentis mifcentur, unde robusta genera, Thoës. fimul autem ferunt duplicem mixtum colorem, matris quidem pelle, capite autem rurfum parentis.

340. Tigridis autem deinceps infigne corpus canamus, qua nihil venuftius natura præbuit folers ocu-

lis ad spectandum in ferarum magna multitudine. Tantum autem inter feras excellit tigris, quantum inter aëreas pavo pulcher volucres. tota apparet tanquam monticola læna, præter solam pellem, qua varia circumdata est, varie purpurefcente, & floribus micante. Talem quidem flammeum sub ciliis oculi fulgorem jaculantur; corpusque tale est, validum, opimum; talis longa cauda; talis circa ora vultus; tale supra prominet supercilium; tales frendent dentes; est autem perniciosissima inter veloces feras. Ipsa enim cursu similis est Favonio parenti, neque tamen parenti; quis enim crediderit, feras comprimi ab aëreo sponso? est enim illa vana fama, totum istud genus fœmineum esse, & experts concubitus maris. Interdum enim videas floridum formosum marem. non tamen facile eum ceperis, quippe qui relicta sua sobole rapide fugit, venatores ubi viderit. At mater sequitur catulos, ex animoque mœsta, voluptas magna venatoribus, ad casses ilico venit.

364. Aper autem martius multum præstat inter feras. cubilia quidem amat ultimis in recessibus præcipitiorum, & mirifice odit strepitum tumultuosum ferarum. Fœminam autem sine fine appetens errat, & amore valde vecors ferocit. in cervice autem rigidæ horrent setæ, instar cristatæ galeæ, & spumam in terram destillat, dentiumque claustrum pulsans candidum anhelitu fervido, & ira in nuptiis multo major quam verecundia. Fœmina autem siquidem se submittens maneat, extinguit omnem iram, & placat feræ impetum; quod si aspernata fugiat venereum cubile, extemplo percitus fervido & igneo stimulo, aut vi nuptias peragit, impetu violento subacta fœmina, aut moribundam humi abjicit dentibus exertis irruens.

379. Est autem fama, in apri albo dente occultam intus esse igneam vim, cujus argumentum hominibus perspicuum hoc est. Cum enim magna turba conferta venatorum cum canibus audacibus humi

feram prostraverunt, venabulis longis crebro coniectis confectam, si quis ex cervice evulsum pilum tenuem feræ adhuc anhelantis admoveat denti, celerrime in orbem convolvitur adustus pilus. Quin etiam ipsis canibus in lateribus utrinque, ubi eos apri malarum percusserunt fervidi dentes, vestigia adusta per pellem apparent passim.

391. Hystricibus autem nihil quicquam est in opaca sylva formidandum magis aspectu, neque funestius aliud. Horum nempe magnitudo quidem quanta luporum ferocium, breve parvum & validum corpus: utrinque autem pellis asperis hispidis undique horret fetis, qualibus armantur erinaceorum varia genera. Verum cum eum persequuntur multo valentiores beluæ, tum illa molitur talia: acutis scilicet inhorrescit fetis, atque retrorsum dorso præpilatum volucris recta jaculatur noxium telum, simulque rapide fugit, fugiendoque pugnat. Sæpe etiam interficit canem asperis dentibus truculentum: sic diceret juvenem arcu peritum jaculari. Proinde quando eum venatores cernunt, non canes immittunt, sed dolum moliantur, quem postea dicam, ferarum cædem cum memorabo.

407. Ichneumon parvus quidem, verum æque ac magnæ feræ describi meretur ob solertiam, & ob virtutem strenuam imbecilli corporis. Quippe dolis interfecit duo genera, & reptiles angues, & truculentos crocodilos, Niliacos illos, cruentum genus. Cum enim fera truculenta dormit, triplici dentium serie armatum os aperiens & rictum latum, & ingens dentium claustrum, tum vero ichneumon fraudulentum consilium texens, limis oculis vastam beluam observat, quoad alto eum sopore sepultum crediderit. statim igitur in arena & in luto volutatus, ilico emicat, vestibulum transvolans mortis audaci corde & per latas pervadit fauces. Cæterum ille ex alto sopore expergiscitur miser, & malum in ilibus gerens tan-

tum insperatum, quocunque furens, & consilii inops circumvagatur, interdum in fundum ruens ultimi fluvii, mox vero rursus in arenis se volvens per terram, sævum in modum spirans, sese versans undique ex doloribus. At ille nihil curat, jucundo vero delectatur pastu, jecorique prope quam maxime assidens epulatur. Tandem autem relicto inani corpore exilit e fera. Ichneumon, ingens miraculum, strenuissime, solertissime, quantam corde audaciam capis, quantum periculum subis, qui morti corpus tuum tam prope obrudis!

433. Cæterum aspidem virulentam tali interficit solertia. totum corpus in arena occultat feræ insidians, præter solam caudam & oculos igneos. Nam cauda ei procera & serpentina est, summis apicibus desuper convolutis, contra nigricans, serpentum squamis similis. Eam autem, ubi fuliginosam viperam sibilantem vidit, contra in gyrum contorquens, provocat animum teterrimum: aspis autem venenatum accedens attollit caput, pectusque dilatat, durosque exferit dentes, pugnantem malis incassum pestiferis. Tum vero ichneumon bellicosus non in arenis moratur, sed amaras exiliens comprehendit fauces, & laniat genas volutantem se utrinque, & mortuam ilico reddit, frustra expuentem acerbum, mortis amicum, plurimo felle suffusum venenum.

449. Jam vero astuta inter agrestes maxime feras est vulpes, oppido martia animo, & prudens habitat ultimis in latibulis septem portis apertam domum & cubilia perforata procul a se invicem, ne eam venatores circa ostium insidiantes in laqueos conjiciant: sævissima dentibus, quibus etiam cominus pugnat cum feris fortioribus, & venaticis canibus. quando autem hiems instat rigida, & cibo eget, nudæque vites racemis circum circa cernuntur, tum etiam in feras acerbum consilium sruunt, quo & alites dolose capiunt, & catulos leporum.

451. Memora mihi etiam illa, o facunda musa, arguta, mixta natura ferarum ex duobus confusa genera, animal pantheræ tergo simile, simul & camelo. Juppiter pater, quam solers quot genera nobis sevisti, quæ terrestribus animalibus tribuisti, quæ marinis piscibus: qui istam formasti carneli prorsus variam speciem, induens pellibus sævarum pantherarum, splendidum, amœnum, mansuetum genus hominibus. Collum ei longum, maculis pictum corpus, aureæ breves, glabrum supra caput, longi pedes, latæ plantæ, crurum autem non pares moduli, pedes non omnino æquales, verum ei priores sunt longiores, posteriores autem multo breviores, & subsidentibus similes. Cæterum ex medio capite geminum cornu recta emergit, non cornu verum, verum secundum aures in medio capite parvi in temporibus eminent apices: fatis patulum ut cervo tenerum os, tenuesque intus fixi sunt lactei undique dentes. Splendorem fulgentem vibrant oculi. Cæterum cauda brevis quemadmodum velocibus capreis, summis in fine nigricantibus villis.

482. Sed & aliud genus meis vidi oculis, geminum, ingens prodigium, cum passere camelum, quam licet velocibus annumeratam avibus & volucrem, mea canent carmina, propterea quod nostræ eam capit ratio astuta venationis. Non alitum eam domuerit funestum viscum, neque aëream calami permeante s viam, sed equi canesque pernice, & occulti laquei. Hujus igitur magnitudo immanis est, ut possit dorso lato gestare adolescentem puerum, & pedes proceri, similes pigris camelis, veluti crebris inducti squamis rigidum usque ad duplex genu: alte autem tollit parvum quidem caput, magnum autem prolixis obductum pilis collum cœruleum. Quamvis multis instructæ plumis, non tamen aëris sublimibus innatant viis, veruntamen ad currendum pedibus pernice, ipsas habent parem celeritatem avibus, neque vero eis, ut reliquis avibus ascensilis concubitus, sed averse ut Bactrianæ

cameli coeunt. Pariunt autem ingens ovum, quantum capiat tantam alitem, undique lapidea munitum crusta.

§04. Lepores canamus venationis uberem fructum. corpus est parvum, hirtum, longissima auris, parvum superne caput, parvi pedes, non paria crura. Colore autem amicti sunt dissimili: alii quidem caerulei & fusci pullam habitant terram. Rutili autem rursus alii in campis miniaceis. Caeterum grandibus pupillis praediti, caesia fulgent oculi acie, vigiliis armata. nunquam enim soporem oculis sopiti capiunt, quoniam ferarum impetum, & hominum celerem solertiam timent. Noctu vero vigilant, & ad venerem accedunt. perpetuo autem cupiunt nuptias & gravidam etiamnum non recusant mariti salacis impetum: ne tum quidem cum in utero habent foecundam velocem sagittam (Lucinae). Praecipue enim istud genus ex iis, quae immensa nutrit terra, foecundum est. alius nempe extra uterum foetus exit perfectus: alium autem intus absque pilo gestat, alium autem inchoatus crescit, alium autem informem habet ex femine vix concretum foetum. Ordine vero eos parit, & nunquam foemina impudens obliviscitur libidinis, sed perficit quicquid animus suadet, ne in ipso quidem partus dolore recusans venerem.

O P P I A N I

DE VENATIONE LIB. IV.

Species tam multae ferarum, tot in opaca sylva nuptiales amores & consuetudines sunt, odiaque, atrocesque pugnae, sylvestriaque cubilia: nunc vero laboriosorum virorum opus ingens canamus, simul & strenuam virtutem, & callidum consilium, fraudesque varias, sagacibusque dolis instructam animam.

His enim cum atrocibus generibus pugnatur, quibus deus robur indidit & audaciam generosam, & solertiam, qua nec ipsis multum cedant venatoribus.

10. Modi multi sunt inclytæ & laboriosæ venationis secundum feras, & nationes, & lustra varia & infinita. Equis vero omnia uno pectore complecti, & memorare apte canoris carminibus possit? equis vero omnia videre, quis tot res simul contueri possit homo natus? soli enim dei facile omnia cernunt. Ego vero dicam, quæ meis vidi oculis, venationem splendidam obiens in sylvis, quæque ex hominibus didici, quibus illa curæ sunt, callida variæ & amœnæ mysteria artis: cupiens ista omnia Severi Jovis filio canere: tu vero, veneranda dea, domina venationis, propitia velocibus imperatoriis hæc memorato auribus, ut tuorum operum edoctus disciplinam omnem, feras interficiat, felix pariter manu & cantu.

25. Ex feris quædam sunt prudentes, callidæ, verum corpore parvæ: aliæ contra fortes, solertia vero animi imbelles: aliæ autem pariter & corde timidæ, & membris sunt debiles, verum pedibus pernices: quibusdam vero deus largitus est omnia simul, consilium astutum, validas vires, velocia genua. Intelligunt autem quæque suæ naturæ præclara munera, ubi & debiles, & ubi sint noxiæ. Non cervus cornibus est audax, sed cornibus taurus: non malis oryx fortis, malis leones: non pedibus rhinoceros confidet, pedes arma leporum: panthera novit terribilissima manuum funestum venenum, & robur atrox ovis magnum faxæ frontis, & aper vires novit suorum immanes dentium.

39. Quæ igitur sunt venatoribus atrocibus seorsum in scopulis artes, fallaciæque, distinctas memorabimus venationes in unaquaque fera. Communia autem quæ sunt, communi dicentur carmine. Communes igitur venationes cassium, communes pedicæ, com-

muniter etiam homines velocia omnia genera equis & canibus persequuntur. interdum etiam rursus & solis equis absque canibus recta agitant, equis (inquam) illis, qui in Mauritania terra nutriuntur, aut Libycis, qui non vi manuum reguntur lupatis violenti fræni. Parent enim virgis quocunque homo ducit. Quocirca equites illorum fessores equorum, & eanes relinquunt caros, freti autem venantur equis, solisque radiis, & absque adjutoribus. Commune porro jaculari, & contra sagittis ferire feras majores, quæque cum hominibus audacter pugnant.

56. Versus autem casses necesse est dirigere gubernacula venationis, & flatum ventorum fugere, & ventum observare. quemadmodum autem pontigradorum navigiorum rectores sedentes in puppibus navium tractantes clavos, aerem circumspiciunt, & albis austris parentes, pandunt velivolarum carbasa navium: sic etiam in terra jubeo venatores viros observare utrinque spirantes ventos, ut retia tendant, voceque agitent feras vento occurrentes, quandoquidem valde feris omnibus sagax est narium odoratus; quodsi perceperint aut varorum odorem, aut extensorum retium, retro ruunt, & conversi fugiunt contra ipsos venatores, laboremque venationis vanum reddunt. Itaque mihi observent ingruentes ventos venatores, varosque indagemque instruant adversum venti flatum, a tergo autem agitent austrum versus, sudifico spirante aquilone, versus boream autem, susurrante obscuro austro, euro autem flante, currant in favonium ventum, crebrescente vero favonio, versus eurum agitent.

77. Verum tu mihi primum leonum eximiam venationem percipito, & virorum strenuam audaciam. Locum scilicet primum designant advenientes, ubi in antris graviter rugiens jubatus leo stabulatur, ingens terror boum, & ipsorum pastorum. Deinde horrendæ circumspiciunt feræ vestigiis tritam viam, in qua frequens

frequens largiter potaturus ad flumen pergit. Ibi scilicet foveam rotundam effodiunt latam, & immensam, & media in fovea columnam extruunt magnam, altam, arduam. Ab ista autem suspendunt sublimem agnum tenerum, abreptum a parente recens foeta. Extra autem circum foveam ducunt maceriam firmatam crebris lapidibus, ne appropinquans dolosam foveam cernat. Tum vero agnus subrumus alte suspensus balat, cujus vocem ubi leo famelicus percipit, pergit ad ejus vestigium lætus animo, prædam quærens, huc & illuc circumspectans igneis oculis, statimque accedit prope dolum, circumque vertitur; vehemens enim eum fames urget. Extemplo autem maceriam transfilit ventri obsequutus, excipitque eum fovea vasta circumseptæ, neque sentit ille se in fundum irreameabilis barathri delapsum. Tum vero in omnes partes se vertit & usque in altum subsilit, qualis circum metam certator pernix equus, quem manus aurigæ & frenum coercet. Venatores autem ex specula conspicati accurrunt, festilibusque loris religatam demittunt flexilem affabre factam caveam, & illic affi cibi dolum occultatum ponunt. Cæterum ille ex fovea sperans mox se evasurum, insilit lætus, nec illi deinde exitus patet. Sic quidem in arenosa Afrorum siticulosa terra leones capiunt.

III. At latiflui ad ripas Euphratis equos cæsius generosos instruunt ad ferinum prælium, quandoquidem cæsi sunt perniciosissimi ad currendum, & audaces ad fortiter pugnandum, & soli ferunt leonum coram rugitum. Alii autem timent, & declinant oculos, metuentes regis sui igneum oculum, sicuti etiam jam in carmine de equis memoravi. Pedites autem expandunt retium sinuosam indaginem, casses crebrioribus extruentes varis. Tantum vero utrinque prominet cornu, quantum inflectitur cornu novæ lunæ. Tres autem delitescunt ad retia venatores, unus medius, duæ autem in summis cornibus, ita ut si medius voce aliquid significarit utrisque, facile ex audiant extre-

mæ alæ custodes. Alii autem consistunt more belli funesti faces ardentes igne micantes undique habentes. Virorum autem unusquisque habet scutum in manu læva clypei sonori, qui feris maximus est timor cruentis, dextra autem fert ex picea flagrantem ignem. valde enim timet ignis vim jubatus leo, neque intueri sustinet irretortis oculis. Equites autem ubi viderint leonum generosum pectus, omnes pariter irruunt & undique pedites sequuntur cum strepitu scutorum, itque clamor cœlo. Feræ autem non manent, sed conversi in fugam discedunt, animo mordicus infrendentes, pugnare recusantes. Ut vero pisces per noctem astuti piscatores ad retis jactum dirigunt velocibus lembis gestantes ardentes faces: illi autem timent cernentes pisces, neque ferre possunt micantem fulgorem: sic leones reges connivent oculis, & tunc formidantes multitudinem hominum, & flammam tædarum, sponte ad plexos retium sinus accedunt.

147. Est autem quædam venationis tertia ratio Æthiopum magni laboris, miranda, quam viri valentes Æthiopes virtute freti quatuor perficiunt. Texta scuta conficiunt nexilibus viminibus fortia, & lateribus rotunda: coriumque bubulum siccum extendunt super clypeos rotundos, ut arceat vim sævorum unguium dentiumque funestorum. Ipsi autem ovis flore (lana) universum corpus induunt, vincientes superne crebris fasciis; capita casside tegunt, sola vero apparent nuda labra, & nasus, & oculi micantes. In feram autem vadunt cum impetu fragoso, flagellis crebris aerem verberantes. Cæterum ille ex antro prospiciens immanis, rugit passo funesto rictu contra viros, cæsiis oculis fulgentem ignem micans, ira fervidus, similis cœlesti fulmini. Non ita Gangis fluentum adversum soli Indicam super terram Maryandorum solum peragrans rugit mugitum horrendum, cum e rupibus erumpens operuit veniens corpus littoris, qui quamvis ipse latissimus etiam viginti aliis augetur fluminibus, intumescens rapido gurgite:

quemadmodum sylva refonat, & scopuli rugitu leonis funesto; reboat vero totus æther. Atque ille quidem statim irruit, cupiens se cæde virorum fatiare, procellæ perfimilis: verum illi expectant immoti fulmineum impetum. Cæterum ille & unguibus & malis funestis indomitus, quemcunque arripuit irruens lacerat. Eum autem alius pone apprime vigens adolescens revocat strepitu ingentique clamore. Tumque conversus magnanimus jubatus leo, ruit relicto quem ore corripuerat, & rursus alius, ex obliquo jubatam laceffit feram diram. Alii autem aliunde frequentes eum agitant coriis freti, clypeisque & loris, quæ neque validi malarum fecant dentes, neque ferreorum unguium penetrant cuspides. Cæterum ille irritum consumit laborem temere furens, alium quidem relinquens, alium autem a terra repente tollens sublimen, alium autem rursus indomitus recta adoriens. Quemadmodum autem cum in bello martium virum fortem hostilis cinxit corona fervidi prælii: ille vero spirans robur martium huc & illuc ruit, manu quatens cruentam hastam: tandem autem eum subigit bellatrix turba virorum, dum omnes simul ingruunt; ille autem succidit in terram confixus crebris longisque spiculis: sic leo defatigatus irritis laboribus tandem mortalibus concedit præmia omnia pugnae, spumamque destillat cruentam, & quasi erubescens humi dejicit oculos. Quemadmodum autem vir multas meritis coronas pugillatus in certaminibus, ab homine valenti comminus crebris vulneribus domitus, primum quidem stat madidus sanguine largo, tanquam ebrius titubans, nutansque capite: deinde vero in terram succiduo poplite sternitur: sic ille in arena defessos artus porrigit. Illi autem tunc urgent multo magis, statimque superne omnes instant & validis viaciunt vinculis nihil repugnantem, sed valde quietum manentem. O multum audaces, quantum facinus conceperunt, quantum patrarunt, qui truculentum illud monstrum, tanquam mansuetum arietem tollunt!

212. Audivi foveis & simili fraude capi etiam thoas impudentes, & genera pantherarum falli, verum multo minoribus foveis. Columnam vero non lapideam erigunt, sed stipitem quercus sectum. nec sublimem capræ foetum suspendunt, sed canis, cujus genitalia deligant loris tenuibus. Ille autem statim cruciatus doloribus ululans latrat, & pantheras inclamat. Ea autem valde gaudet, perque silvam recta ruit. Veluti cum piscatores nassæ fraudem instruunt, textæ sparto Salabinio, & in sinu polypum aut mugilem assatum ponunt. nidor autem speluncas pervadit, & ad nassam pisces sponte inducit, neque possunt rursus elabi, sed tristi occurrunt exitio: sic illa catulum eminus audiens currit & infilit, nullam suspicata fraudem, ventrique obsecuta penetralia subit barathri.

230. Pantheras & munera Liberi patris subigunt, dolosum potum miscentibus dolosis venatoribus, qui magnei dei, Liberi patris, iram non timent. Pantheræ nunc quidem in ferarum sunt genere, verum antea non feræ truculentæ, sed formosæ glaucis oculis erant mulieres, vinolentæ, pampiniferæ, trietericæ, floribus redimitæ caput, Bacchi furiosi & choreas amantis nutrices. Infantem enim Bacchum Agenoris educabat Ino, mammam præbens primo lacte manantem filio Jovis. Simul autem pariter nutriebant Autonoe & Agave, veruntamen non in Athamantis nefandis ædibus, sed in monte, quem Merum (*femur*) cognomine vocabant. Jovis enim magnam conjugem valde formidantes, & Pentheum tyrannum filium Echionis timentes, in abiegnâ cista Jovis sobolem condiderant, pellibus hinnulorum tectum, racemisque coronatum, & in antro circa puerum mysticis choreis tripudiabant, tympanaque pulfabant, & cymbala manibus quatiebant, quo pueri vagitus celarent. Primæ vero aperiebant Bacchi sacra mystica occultam circum cistam & cum his Bœoticæ occulte orgia celebrabant mulieres. Deinde ex monte autem fidis cum sociis parabant vagari Bœoticam extra terram. Futurum enim erat jam,

ut rudis antea terra vites produceret cura Bacchi Lyæi. Cistam igitur arcanam facer cœtus tollentes coronatam tergo imposuerunt asini, & Euripi venerunt ad littora, ubi offenderunt senem piscatorem cum liberis. Tum omnes circum piscatores fusæ orabant, ut cœtum lembis transjicerent: ille autem reverentia ductus sacras recipiebat mulieres. Tum vero & virens efflorescebat in transtris taxus, puppem autem formosum apium & hedera implicabat. Piscatores terrore ingenti percussi jam parabant in mare se precipitare, sed antea in terram ratis appulsa erat, ubi in Eubœam mulieres ad Aristæiædes deduxerunt deum, qui summum incolebat montem frigido sub antro. Plurimum ille eruditivam vitam hominum, & primus pecuariam rem instituit. Primus ille agrestis baccas expressit olivæ pinguis, & coagulo primus lac conduxit, & in alvos ex quercu sumptas mansuetas inclusit apes. Qui tum etiam Liberum patrem infantem suo in antro Inoa educavit acceptum ex cista, & cum Dryadibus nutrivit, & apiariis Nymphis, & cum Euboicis puellis, & Bœoticis mulieribus. Jam autem puer cum sociis pueris ludebat, ferulaque secta dura fauciabat saxa: illa autem deo vinum jucundum profundebant ex vulneribus. Interdum autem agnos cum ipsis discerpebat pellibus membratim concisos, mortuosque abjiciebat humi; & rursus membra manibus apte conjungebat, ita ut agni statim reviviscerent & viride carperent pabulum. Et jam thiasos curabat, & per totum orbem terrarum spargebantur munera Thyonæi Bacchi, & ubique in itinere suo mortalibus munera sua monstrabat. Tandem vero & Thebas adiit, ubi puero ex igne nato omnes obviam occurrebant Thebanæ. At vesanus Pentheus non ligandas Bacchi manus ligare parabat, & deum suis minitabatur manibus se dilaniaturum, non Tyrii Cadmi reveritus capillum canum, neque advolutam suis pedibus Agaven: verum misere morituris acclamabat sociis, ut tractum includerent, cœtumque abigebat mulierum. Igitur Bacchum Penthei satellites vinculis existimabant fer-

reis duci, aliique Thebani, at deum nulla tenebant vincula. Bacchæ vero confternebantur animis, omneque in terram projiciebant de temporibus coronas, & thyrfos ex manibus, & cunctis manabant evantibus lacrimæ ex genis. Statim autem exclamarunt, Io! beate, o Bacche, accende fulminis paterni ignem, concute terram, atrocique irroga pœnam celeriter tyranno. Fac ut Pentheus in taurum infandum mutatus per montium juga erret, nos vero in feras crudivoras diris armatas unguibus verfæ, Pentheum, o Bacche, ore difcerpamus. Sic fatæ funt precantes: cito autem audiit Nyfæ rex, & Pentheum quidem in taurum vertit, truculentum oculis, cervicemque porrexit, & cornu erexit ex fronte, Bacchis vero glaucam feræ induit fpeciem, & malas armavit, notavitque in dorfo pellem pomis, & fæva fecit genera. Illæ autem Dei nûmine mutato corpore pulchro pantheræ Pentheum in rupibus dilaniarunt. Talia fcilicet canamus, talia animis credamus, quæ vero Cithæronis in clivis facinora mulierum, aut infandas illas alienas a Baccho memorant matres, impie mentiuntur poetæ.

320. Venator autem aliquis fic dolum cum fociis aliis feris vini amantibus inſtruit pantheris: fontem eligentes Africæ in ſiticuloſa terra, quique exiguus multam ſicciffimum per tractum improviſe obſcuram ſtillat nigram aquam, neque longe profunditur cum murmure, ſed perquam maligne manat, reſeſque manet, & in arenam conditur. Illinc pantherarum genus immane vadit interdium; illi vero ilico noctu proſecti venatores ferunt viginti amphoras vini ſua-vis, quod undecim abhinc annis calcaverat vinearum aliquis cultor, & aquæ immiſcent ſuaſe vinum, & relicto fonte rubro, non longe cubant, ſedulo tegentes corpus validum, aut ſtragulis, aut iſtis retibus, quoniam operimentum nullum poſſunt reperire, neque e lapidibus, neque frondofis arboribus. Tota enim porrigitur arenofa, & arboribus carens regio. Eas

autem a flagrante sole percussas, simul sitis & jucundus allicit odor. Igitur ad fontem accedunt vinosum, & magnis haustibus lambunt nigrum vinum, tumque in se muto omnes incurrunt primum, tripudiantibus similes, deinde corpore ingravescentes, capitibus in terram vastam sensim nutant deorsum, deinde tandem omnes sopor violentus humi passim prostermit. Ut autem cum in celebri convivio haurientes vinum ex crateris æquales adhuc pueri, adhuc pubentes lanugine prima, suaviter canunt invitantes se invicem post epulas utrinque mutuis poculis: tandem vero victos eos prostermit alium super alium mentem & oculos aggravans vis vini: sic illæ prorsus feræ supra se invicem fusæ absque labore magno a venatoribus subiguntur.

354. In urfos moliuntur insignem admirandam venationem ad Tigrin qui incolunt, Armeniam arcu inclytam. Magna multitudo proficiscuntur in altos silvarum recessus, solertes numellatis cum sagacibus canibus, vestigia inquirentes sævarum errabunda ferarum. Verum ubi viderunt canes signa pedum, sequuntur, venatoresque vestigantes ducunt simul, naribus longis solo prope inhærentes; si autem quod recentius viderint vestigium, retro properantes emicant ilico gestientes, obliti prioris: ubi autem ad finem pervenerunt prosperæ vestigationis, & ad feræ solers cubile, statim ille profilit e manu venatoris miserabiliter latrans, & valde animo lætus. Quemadmodum autem cum virgo lacte exuperantis veris tempore nudis pedibus per montes omnes vagatur, flores quærens: ipsi autem valde procul fragrantem violam indicat odor: puellæ vero gaudio exultat levis animus, & vagatur infatiabilis; deinde redimita caput redit cum cantu in rusticorum ædes parentum: sic canis lætatur animus audax. Venator autem eum quamvis properantem vi retinet lori, & gavifus revertitur ad turbam fociorum, quibus saltum indicat, & ubi feram diram ipse cum cane socio deprehensam

reliquerint. Illi tum festinantes perticas defigunt validas, retiaque expandunt, & casses circumponunt. Binos vero collocant in utroque cornu viros ad extremitates retium prope saxosos colles. Ex ipsis porro cornibus, & juvenibus custodibus, ad lavam quidem funem bene tortum extendunt longum, lineum, paulum supra terram, ut umbilico tenus hominis pertineat nexus. Ex hoc vero suspenduntur varic pictæ & floridæ fasciæ, formido ferarum; tum etiam pinnæ infinitæ coruscantes, aviumque aëriarum formosæ alæ, vulturum, alborumque olorum, procerarumque ciconiarum. Dextra autem insidias sub rupibus collocant, aut virentibus frondibus celeriter construunt umbracula, paulum a se invicem, & in unoquoque quatuor abdunt homines, ramis totum corpus tegetes. Cæterum ubi, ut decet, parata omnia sunt, classicum increpant horrendum in modum: illa autem ex cubili acuto cum rugitu profilit & torvum tuetur. Juvenes autem invadunt conferti, & utrinque contra beluam vadunt catervatim tumultuantes: illa autem turba virorum relicta recta pergit, liberum qua videt campum vastum: illinc deinde post tergum ordine turba virorum existit, & maximo cum fragore excitatam feram ad supercilium lineæ pellunt, & formidinem versicolorem: illa autem misera, dubia animi & perterrita circumerrat, simulque catervam, fragorem, tubam, clamorem, formidolosamque lineam timet: nam spirante vento fasciæ superne per aërem agitantur, & pinnæ motæ argute sibilant. Itaque undique circumspiciens in casses recta tendit, & incidit in lineos dolos. Qui autem prope sunt in summis retium cornibus, emicant, & festinanter desuper spartaceo fune attracto retium limbos conjungunt, & rete claudunt. Valde enim tum sæviunt ursi, & dentibus & asperis manibus. Sæpenumero etiam repente effugerunt venatores, retiaque evaserunt, & irritam operam reddiderunt. Verum tum fortis aliquis vir manum ligat ursi dextram, adimitque ei omnem vim. Tumque bene vinctum alligat ad stipitem, & deinde
includit

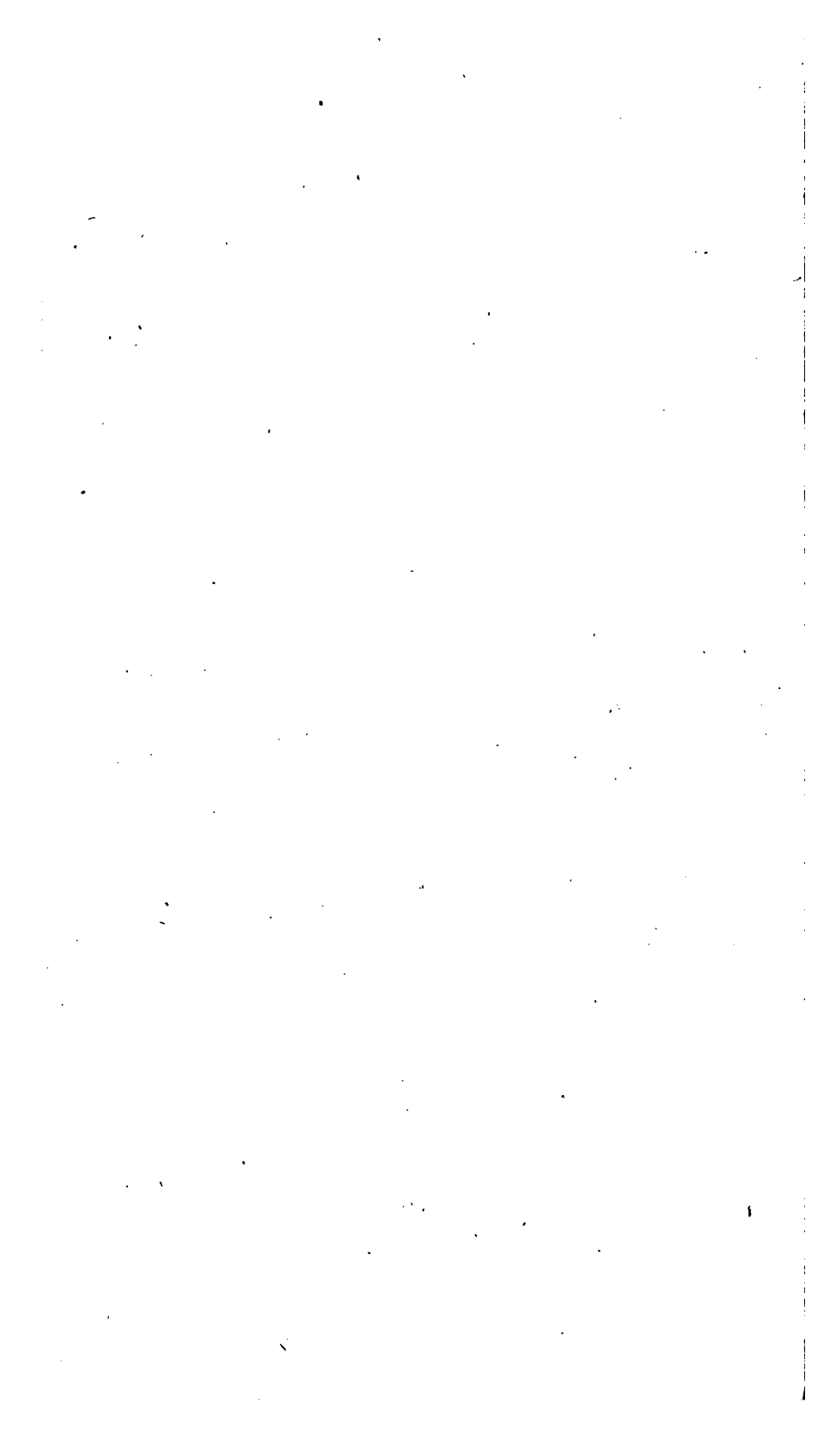
includit cavea ex arbore picea, multis voluminibus suum corpus intorquentem.

425. Oportet autem a jugo quidem acclivi & monte agitare procurrentia pernicia genera leporum, contra vero declivia folerter impellere. Ilico enim, ubi canes & venatores conspiciunt, ad collem recta contendunt: bene enim sciunt, quod illis pedes anteriores breviores sunt. Itaque faciles leporibus sunt colles, faciles (inquam) leporibus, difficiles equitibus. Inprimis devita vias tritas & semitas, & in solo vervacto agita. Expeditius enim currunt in semitis pedibus levibus, sed in terra arata facile offendunt. Æstate vero ingravescunt pedes, & hiemis tempore crurum tenus exitialem crepidam ferunt. Quod si agitas capream, caveto ne post multum, prolixum, longumque cursum, in fine laboris paulum requiescat, & ex ilibus urinam reddat. Nam capreis præcipue cursibus in mediis vesica turget naturali urinæ imbre gravata, & ilia ad coxam usque subsidunt. Quod si paulum respirarint ex anhelis faucibus, multo vegetiores, celerioresque fiunt, genibus agilioribus, & extis levioribus.

448. Vulpem vero nec laqueis ceperis, neque retibus, neque cassibus. mira enim solertia dolos deprehendit, funesque difsecat & nodos dissolvit, ut callidis fraudibus mortem evadat. Verum canes illi immittunt frequentes, qui tamen quamvis validi non sine sanguine facile eam subigunt.

Reliqua desiderantur.

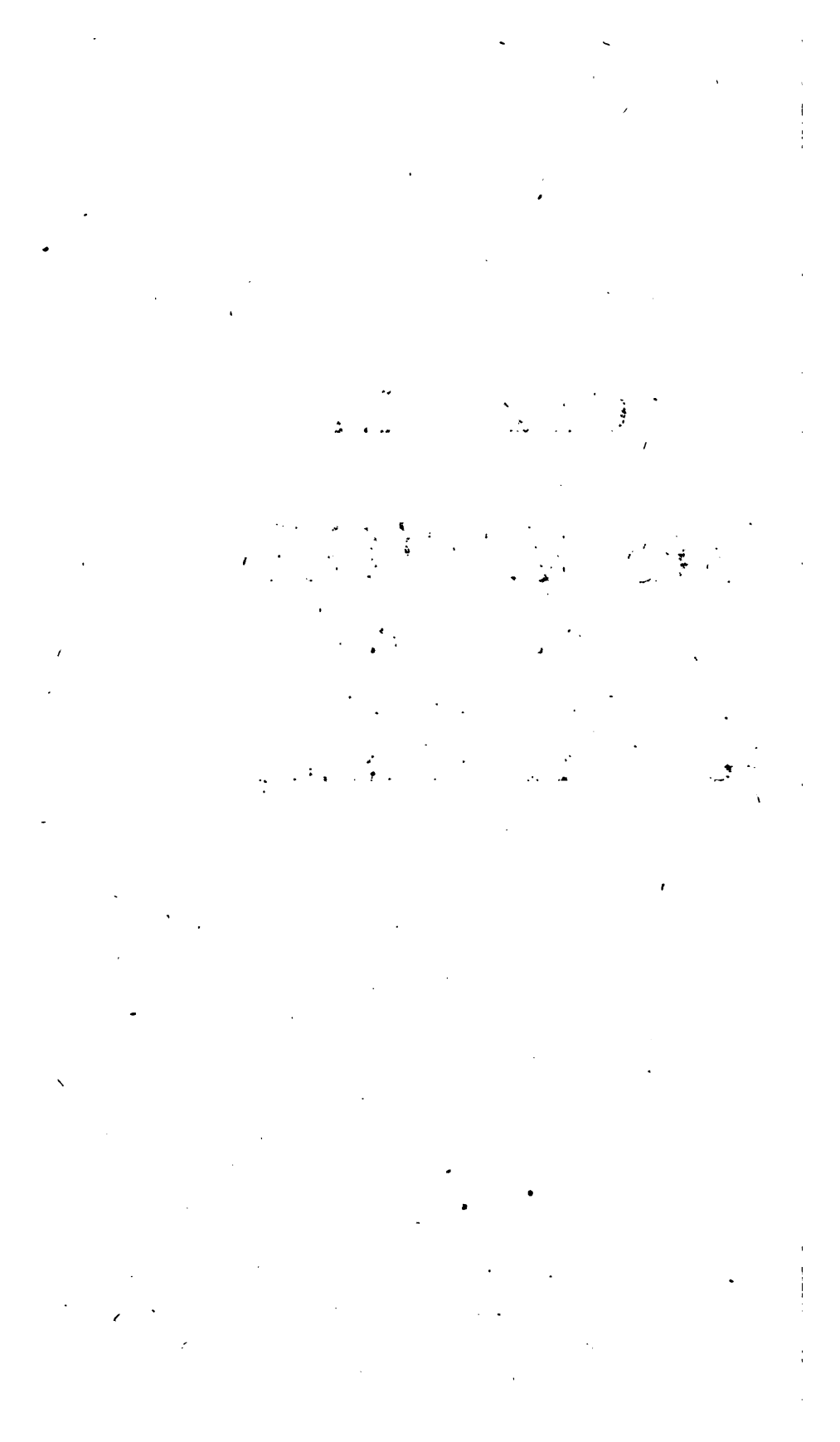

OPPIANI
DE
PISCATIONE

LIBRI V.

INTERPRETE

JOH. GOTTL. SCHNEIDER.

OPPIANI

DE PISCATIONE LIB. I.

Æquoreas gentes lativagasque cohortes generis piscium varii, natatile pecus Amphitrites, edisseram, Antonine, orbis suprema potestas, quot mare teneant, ubi singula morentur genera; dicam humida connubia & humidas generationes, vitam, odia, amicitias, solertiam piscium, & varias lucrosæ piscationis artes, quocunque homines excogitarunt in genus piscium imprudens, dum obscurum pervagatur mare. Illi scilicet audaces animo ipsa maris tenebrosa penetralia perspexerunt, artifque solertia pelagi vias partiti sunt. Venator quidem aprum montanum aut ursum videt, occurrentemque oculis observat, ut vel eminus telo ferire vel cominus congregi possit, & uterque tuto super terra consistit. Sequuntur etiam canes, venationis focii & rectores, qui feras indicent, & dominum ad ipsa latibula ducant; neque hic a frigore nec ab æstate quicquam timet, cum se in frutices densos aut juga montium nativamque antri domum receperit, unde pellucidi fontis aqua decurrit, qua & sitim exstingere, & in lavacro uti potest. Nec desunt virides herbæ, unde mollem sibi lectum propter flumina sternat, cum a labore quiescere, aut corpus dapibus silvestrium fructuum reficere voluerit. Atque omnino plus delectationis quam laboris venatio habet. Qui vero avibus perniciem struunt, & facilem & apertam conspicuamque capturam habent, alias enim dormientes nido deprædantur, alias calamis invisant, quædam vero ipsæ in plexilia retia incurrunt, dum cubile sibi quærunt, triste noctæ domicilium. At piscator obscuros maris fluctos laboribus fatigat, & dubia semper spes ceu somnium animum permulcet, quoniam non stabili super terra decertat, sed cum horrido furentique mari colluctandum illi est.

quod vel ex terra visum, oculisque tantum usurpatum terrorem affert. Tum in ligno exiguo usque errabundus procellis obsequitur, animumque fluctibus intentum habet, & oculos cælo fixos tenet, quibus cæruleas nubes observet, & semper vias exhorrescentis maris extimescit, cum nec ullum contra ventorum impetum tegumentum adfit, nec quo se ab imbribus, aut cæli æstu defendere possit. Adhæc terrificorum sævi maris monstrorum occursum pertimescit, cum in fundum pelagi penetrat; nec canis aliquis viam maris aut vestigia piscium obscura demonstrat, neque scit, ubi in prædam incidet, quoniam dubiis pisces inerrant viis, nec uno in loco consistunt. Omnis ei spes & vis in debili pilo, hamique recurvi cuspidibus & arundine & retibus est.

56. Nec tamen omni plane voluptate destituitur piscatio, si delectare animum volueris; jucunda certe regi nostro paratur captura. Navem & firmam & levem imprimis juvenes celeriter remis impellunt; sedet in puppi gubernator, qui navem in spaciosum & mitem fluctibus maris campum flectit, ubi innumera piscium genera pascuntur, quos famuli diligenter cibo dapibusque pinguibus curant, paratam tibi, Rex, & filio generoso prædam. Tum lineam bene tortam in mare demittis, statimque occurrit, qui acutum æs devorat piscis, nec invitus regia extrahitur manu, animumque exhilarat tuum, cum palpitantem & undique se versantem vides prædam.

73. At tu mihi, lati æquoris rex, Saturnide Neptune, ipsumque mare, Dique maris incolæ, propitii este, & vestros greges, & genera pecoris marini dicere concedite; tu vero, veneranda Dea, cursum omnem rege, & hæc carminis tui munera grata orbis terrarum regi & filio effice.

80. Varia igitur & infinita in gurgite maris vagantur piscium genera, quæ nemo facile enumeraverit;

neque enim adhuc quisquam ad ultimos maris fines pervenit, nec ultra passus trecentos hominibus explorata est ejus altitudo. Reliqua profunditas, quæ contineat, nobis incognita, nemo dixerit hominum, ut quibus exigua vis & mens data fuit. Nec ego quidem pauciores in mari terrestribus greges pasci puto, verum æqualia sint genera, an alterum numero antistat, soli scilicet Dii certo noverunt; nos pro hominis ingenio rationes inibimus.

93. Pisces ergo & ortu & moribus & habitatione a se invicem distinguuntur, nec omnibus eadem sunt pascua. Alii enim ad litora humilia degunt & arena vivunt, quæque ex arena proveniunt, equi scilicet, & celeres cuculi, flavique rubelliones, cithari, mulus, melanurique imbecilles, & trachurorum greges, buglossa & platyuri, tæniæ infirmæ, & mormyrus pictus, scombri, cyprini, & quicumque alii litora amant.

102. Alii cœnum & vada maris depascuntur, batides, boumque ingentia genera, & difficilistpastinaca, & veri nominis torpedo, psetta (passeres), calariæ, triglides, aselli, fauri (lacerti), scapani (attageni), & quicumque alii cœno innutrientur.

107. In litore algofo vero sub viridi herba degunt mænides, hirci, atherinæ, smarides, blennus, sparique & bocum duplex genus, & quicumque alii maris viridi herba gaudent.

111. Mugiles vero & capitones, marini generis justissimi, lupi, audacesque amiæ, chremetes, pelamydes, conghi, & quem lubricum (*glanis forte*) appellant, hi omnes vicinum fluviis mare incolunt aut lacubus, ubi marina salfugo dulci temperatur æqua, & copiosa cœni colluvies fluviorum vorticibus a terra ablati suavi eos cibo pinguefacit. Lupus etiam ipsos fluvios ingreditur, & ex mari in eorum ostia ascendit. Anguillæ ex fluviis mare ingrediuntur.

122. Scopuli circa mare varii sunt; alii fuco humido tecti algaque copiosa, quos amant percæ, iulides, channi, salpæ tergo pictæ, graciles turdi, phycides, & quos piscatores cinædos appellare solent. Alii scabri, humili & arenoso mari circumdati sunt, quos circa cirrhis, hyæna, basilisci, myli, mullusque rosei coloris degunt.

131. Petras vero herbis virentes depascuntur fargi, umbra, faber, coracinus nigro colori cognominis, scarus, qui solus inter pisces vocem habet, solusque cibum egestum ruminatur ad instar ovium.

138. Quæ chamis aut patellis abundant petræ, & latibula piscibus recipiendis commoda habent, frequentantur a phagris, audacibusque agriophagris, cercuris, opsohagis, & difficili muræna, lacertis (alii *scombris*) orphisque, qui omnium diutissime in terra vivunt, & ferro dissecti adhuc palpitant & moventur.

145. Alii in profundis maris cavernis latitant, oves scilicet, pulmones, prepontes, magni & validi viribus, sed tardi incessu; quare nunquam scopulos relinquunt, sed ibi juxta latebram suam insidiantur parvis piscibus, si qui forte accesserint, mortemque his inferunt. In his etiam asinus est, qui omnium maxime caniculæ æstum timet; ideoque in specu latet, nec prius progreditur, quam vis feralis stellæ remiserit.

155. Est quidam circa maris scopulos degens, forma mugili similis, flavus aspectu piscis, quem Adonim, alii Exocœtum appellant, quod solus piscium, qui branchias foliatas ex utraque capitis parte habent, (*nam cetacei pro his pulmones habent*), in siccum somni causa exit. Pacato enim tranquilloque mari, undarum impetu pervectus ad saxa sese exponit, & placido perfruitur somno. Aves vero marinas timet illi infestas, quarum sicubi quam conspicatus fuerit, crebro festinans saltu se in mare demergit, & fluctibus provolutus periculum evadit.

168. Sunt

168. Sunt qui & circa petras & in arena degant, aurata, a splendore dicta, dracones, simi, glauci, & robusti synodontes (*dentices*) scorpiique impetuosi, geminum genus, & geminæ sphyrænx procero corpore, acus gracilis, charax, levesque saltatores gobii, & murium difficile genus, qui licet corpore non magni, inexpugnabilis sunt audaciæ, quippe qui prædura pelle & dentium robore confisi, cum majoribus piscibus & ipsis etiam fortissimis piscatoribus pugnent.

179. Alii longe a terra immenso maris tractu inerant, nec unquam ad litus accedunt, ut sunt thynni, omnium piscium & vi & celeritate præstantissimi, gladii, ingentes orcyni, premades, cybiæ, colix, scytalæ & hippuri. Hos inter & callichthys, sacer piscis, & pompilus, quem nautæ imprimis venerantur. Huic ex eo nomen impositum, quod naves mare decurrentes multo agmine comitantur, & undique circumdant, adeo, ut non sponte, sed vi aliqua adactos & invitos sequi diceres. Ac veluti regem aliquem, aut certaminis victorem, recenti corona cinctum, pueri juvenesque & viri frequenti cœtu domum comitantur, & ad limen usque deducunt; sic illi naves sectantur, usque dum terram, quam imprimis exhorrent, conspicati fuerint. Tum enim omnes simul quasi a meta revertuntur; hocque signo nautæ cognoscunt terram prope esse, cum scilicet comites retrocedere viderint. Hujus etiam indicio placidos ventos præfagiunt, nec enim nisi mari tranquillo apparet.

212. Pelago amica est etiam remora, corpore oblongo, cubitali, subfusco colore, anguillæ similis. Os habet parvum, acutum, quod infra caput deorsum retorquetur, ut rotundi hami cuspis. Rem miram de ea nautæ narrant, omnibus qui non viderunt incredibilem. Navi enim secundi venti vi impulsæ, passisque velis per mare currenti, echeneis infixis ore carinæ vim infert, & mordicus totam detinet, perinde ac si in tranquillo portu quiesce-

ret. Frustra vela omnia circum rudentes tument, frustra strident funes, frustra antenna vi venti inclinatur, frustra denique gubernator omnes puppi immittit habenas, navemque impellit, quæ tamen nec gubernaculi nec ventorum neque fluctuum vim quicquam curat, sed invita & immota parvi piscis denitetur ore. Tum nautas incessit timor, cum vincula maris vident tam parva, oculisque suis vix credunt, tanquam somnio ludificati. Ac veluti cum venator cervi cursu rapido elati vestigium summum telo transfixerit, ille tum doloribus faucius, invitus audacem venatorem manet; tali etiam vinculo navem tenet remora, unde nomen nata est.

244. Chalcides, thrissæ, abramides, confertæ nunc petras, nunc pelagus, nunc litora sequuntur, & semper velut erronee vagantur.

248. Anthiæ præcipue in profundis faxis degunt, non semper tamen; nam cum sint voracissimi, quocunque gula vocat, passim oberrant; sed os habent inermè & dentibus carent. Quatuor horum magna sunt genera, unum flavum (*rufum*), alterum album, tertium nigrum. Alios euopos vel aulopos (*aulopias*) appellant, quod illis oculi parte superiore in orbem veluti supercilio rotundo, nigro, cincti & coronati sunt.

259. Carabus & astacus, uterque dura tectus veluti tunica, circa petras degunt & pascuntur. Hic quidem aculeatus mirum quo proprii cubilis amore ducatur; quod si enim eum comprehensum & procul exportatum, iterum in mare dimiseris, tum ille paulo post ad priorem speluncam properans redibit. Constanter enim alienam domum detrectat, & cubile illud, ubi adleverat, persequitur, nec odio habet patrium mare, unde eum vi piscatores abstraxerant. Adeo etiam pisces domus suæ patrique maris, ubi nati sunt, eodem plane amore ducuntur ac homines, quibus nihil miserabilius eo videtur, qui patria profugus indeco-

ram inter peregrinos vitam exigere cogitur. Horum in genere etiam cancri sunt erronei, caridumque greges, & paguri impudentes, qui in utroque elemento vivere possunt.

283. Omnes vero qui crusta tectum habent corpus, vetus tegumentum exuunt, pro quo novum ex carne extrema subnascitur. Paguri igitur cum id primum luxari & a carne abscedere sentiunt, huc & illuc tanquam furiis incitati feruntur, victum pleniorē inquirentes, ut tumoris accessione & corporis mole inflati, involucrum facilius rumpere possint. Ex quo ubi elapsi & liberi sunt, in sabulo jacent mortuorum speciem gerentes. Nec cibum capiunt, dum de nascente pelle, etiamnum molli & tenera maxime timent, deinde vero collecto paulatim animo vitæque sabulum primum degustant. Tam diu autem timidi sunt & viribus suis diffidentes, donec tegumentum novum membris agglutinari & solidescere cœperit. Non aliter medicus ægotantem primis quidem diebus cibo abstinet, ut vires mali diminuat & frangat, postea vero paulatim cibo commodo reficit, donec dolores omnemque corpore noxam expulerit.

305. Quidam reptiles maris cavernas habitant, ceu polypi obliqui, cordylusque & piscatoribus invisæ scolopendra, atque osmylus (*ozæna*), qui etiam amphibii sunt. Sæpe enim osmylum aut polypum agricolæ in locis prope mare oleis confitis deprehendunt, quarum ramos complexi fructum comedunt. Annuerantur huic generi etiam dolosa sepia & reliqua testacea, quorum plurima circa petras, quædam vero in arenis degunt, ut neritæ, strombi (*turbines*), purpuræ, buccini, mures (*mituli*), & verum nomen solen, ostreaque roscida & asperi echini, quos si in parvula frustra dissectos in mare abjeceris, mox iterum concreti reviviscunt.

320. Nudi primum cancelli nascuntur, deinde con-

chas & domicilia ad habitandum deligunt, easque secum gestantes munimento sibi, ita progrediuntur. Cum enim vacuas & inanes offenderunt conchidas turbinis aut neritæ aut buccini; turbines quidem præ cæteris amant, quod & capaciores sunt & gestatu leviores; primo intra eas ingrediuntur, deinde cum in ampliorem magnitudinem excreverunt, quam iis ut capi queant, in testam laxiorem tanquam domum alteram demigrant. Sæpe etiam de conchis inanibus multo certamine inter se contendunt, viribusque inferiore expulso, victor exuvias assequitur novamque habitat domum.

338. Est in testa concava latens species polypo similis, nautilus, ita ex navigationis quadam specie dictus. In arena quidem degit, sed in summa maris etiam se pronus effert, ne testam aqua compleat; sed cum in summum æquor emerferit, conversa testa navigat, tanquam gubernandæ scaphæ peritus homo. Duos scilicet pedes tanquam rudentes extendit, inter quos tenuis membrana veluti velum panditur, vento spirante; subter vero alii duo aquam contingentes, gubernaculis similes, & domum & navem & piscem regunt & deducunt. Quod si mali quid alicunde immineat, rudentes omnes, vela, gubernacula contrahens, hausta aqua gravatus demergitur. Hunc sane piscem natantem viderat, quicumque demum primus navigiorum usum reperit, sive is homo seu Deorum aliquis fuerit, qui maris vias primus aperuit; hujus enim scilicet ad exemplum navem fabricatus, vela rudentibus expansit obversa ventis, navemque in puppi gubernaculo rexit.

360. Ceti, immania pelagi monstra, terribiles aspectu, robore indefesso pollent, & continua rabie furunt. Plurimi in alto maris immensi degunt, pauci tantum ad litora accedunt, quorum scilicet pondus litus ferre valet. Ex his sunt terrificus leo, torvaque zygæna, pardalesque perniciosæ, & impetuosæ physali (*physalis*)

teres) thymorum nigrorum genus validum, prestis cruenta, lamna crudelis infausto rictu, maltha a rigore, quem infert, dicta, capri difficiles, & infestum pondus hyænae, canesque impudentes & rapaces. Horum triplex genus est; feri quidam inter cete robustissima numerantur & in pelago versantur; ex reliquis duobus generibus, quæ cum majoribus & validioribus piscibus in cœno profundo degunt, alterum a nigro aculeo centrinae, alterum communi nomine galei (*musteli*) appellantur; hoc vero plura alia diversa genera complectitur, scymnum (*catulum*) scilicet, leias (*leves*), acanthias (*spinosos*), squatinam, vulpem, pœccilos (*varios*). Hi omnes & victu (alias *forma*) & moribus inter se conveniunt, unaque pascuntur.

383. Delphini litora saxosa amant, & mare profundum habitant, ut mare nusquam sine delphinis sit. Præcipue enim eos Neptunus diligit, eo quod Amphitriten Nerei filiam, cæruleis oculis pulcram, aliquando connubium ejus fugientem, & in ædibus Oceani latitantem ipsi prodiderunt. Unde Neptunus raptam virginem conjugem suam & maris reginam fecit, nunciis vero delphinis summum in aquatilium genere honorem decrevit.

394. Sunt inter cete, quæ mari relicto etiam in terram egrediuntur. Anguillæ vero & scutata testudo diu in litore & agris mari vicinis morantur, etiam castorides perniciosæ, quæ tristem in litoribus infaustumque edunt sonitum, & gravissime rugiunt; harum vocem quicumque audiverit, ei vicina mors protenditur. Dicitur etiam phalæna (*balæna*) in terram egredi, & in sole apicari. Phocæ semper quidem noctu mare deserunt, sed etiam interdum ad saxa aut in arenis recumbunt & extra mare somno perfruunt. Proh! Jupiter, fons & origo rerum, seu tu supremi ætheris domum, sive ubique locorum habitas, scire enim homini nefas, quam amico ætherem fulgidum, ærem, aquam liquidam, & terram, communem ani-

maliumque parentem, separata a se elementa conjugio, quamque firmo concordiae vinculo omnia inter se invicem colligasti, adeo ut nusquam æther absque aere, nec aër absque aqua, aut aqua absque terra sit, sed singula invicem mista secum communicent. Hinc igitur mutuae amicitiae quasi obsides ambiguae animantia vitæ sibi dant, quorum quaedam ex mari in terram ascendunt, alia in aere volantia mare adeunt, ut leves lari, gemebundumque halcyonum & valida rapacisque aquilæ genus, & quæcunque alia in mari prædantur. Porro ex mari in aërem se efferunt loligines, accipitres & marina hirundo, & alii quidam, si forte piscem validiorem prope extimescunt, e mari subsiliunt & per aërem volitant. Loligines quidem pinnis suis longissimo & sublimi tractu gregatim more avium efferuntur; hirundines vero humiliter volant; accipitres denique paulo supra summam aquam maris tolluntur, ut difficile sit ad judicandum natentne an volent.

438. Piscium quidam una quasi in civitate aliqua, alii coetibus a se separati vivunt. Sunt qui conferti vagantur, similiter atque greges pecorum, vel ordines militum turmatim euntium, hique gregales appellantur. Alii secundum ordines, alii manipulis similes, aut veluti decuritati proficiscuntur, alii bini, alius denique solitarius vagatur, nonnulli in cavernis se tenent, ibique vitam agitant.

446. Hieme, cum mare maxima undarum ventorumque tempestate furit, pisces gratum alias æquor exhorrent. Itaque ex ipsis sunt, qui arenas pinnis aggerant, atque ita timidæ lateant; alii intra saxorum angustias reconduntur conferti, alii in pelagi cavernis abstrusi, iram maris frigorisque dolores vitant. neque enim maris fundum ita ventorum procellarumque vis ciet & exasperat. At ubi purpureum floridumque ser ex terra renidet, ventorumque vi remissa pacatum mare blandis pro volvitur undis, tum pisces undique conferti prope terram accedunt. Ac

veluti urbs opulenta diisque cara, quam diu aërea hostium vis circumfurebat, ubi tandem bello libera perniciosam Martis procellam effugit, gaudio epulisque & tripudiis indulget, & dulci perfruitur pace; sic illi, ubi tandem hiemis labores & maris iram effugerunt, super mari læti & veluti tripudiantes exsultant. Vere enim libidiuis ardore flagrant & stimulis amoris incitantur quæcunque in terra, mari & aëre degunt bestia.

477. Vere plurimi pisces ova pariunt. Feminae quidem partus gravatae doloribus, ventrem arenis atterunt, ut ova, quæ nexa & conferta in utero hærent, facilius discedant. Ita tandem angustiis partus cruciatae foetum edunt. Adeo etiam natantium generi molesti sunt partus dolores, quos feminae inter homines tantum exhorrescunt! Mares vero alii quidem gulosi littora accedunt, ut piscibus perniciam struant, (*ova devorantes*;) alii antecedunt, feminae autem libidinis ardore flagrant magno cum impetu sequuntur; tumque illi ventrem invicem inter se atterentes semen destillant, quod feminae avido invadentes ore deglutunt, atque ita concipiunt foetum. Hæc plurimorum fere piscium connubiis lex est; nonnulli autem sejuncti cum feminis in thalamo vivunt. Nec enim caret genus hoc amoris violentia, rivalitatisque stimulis & quæcunque alia fervidus amor parit, cum graviter hominum animos incescit. Sæpe etiam adversis viribus propter concubitum inter se pugnant, veluti proci, qui ob puellam aliquam forma & divitiis invicem contendunt. Hæc quidem piscibus non adsunt, sed corporum viribus & dentibus acutis confisi, in prælium nuptiale descendunt, unaque cum victoria conjugem auferunt. Quidam plures habent conjuges, ut fargus, & fulva merula, alii una contenti vivunt, ut canthari (*scarabæi*) & ætnæi.

513. Peculiaris quædam & a communi piscium more diversa coitus ratio in anguillis, testudinibus,

itinere Bosporum Thracium intrant, Bebryciumque mare & ostia Ponti angusta transmittunt. Ut vero, cum sublimis gruum exercitus ab Æthiopibus Nilique fluentis, Atlantis gelido & nivoso jugo, Pygmæorumque imbelli relicto populo, revertitur, longo & continuo agmine totum obnubit cœlum; ita tum infiniti numero pisces undique Euxinum in Pontum properant, totumque mare crebris pinnarum pulsibus inhorrescit, dum ad metam itineris longi pervenerint. Autumni vero tempestate affecta, reditum parant, quoniam finis ille, utpote non adeo profundus, omnium maxime procellis & tempestatibus vexatur. Igitur metu Amazonio a mari cum prole sua fugiunt, & suum quisque ad domicilium & pascua sua in pelagus revertuntur.

638. Omne genus piscium, qui molles dicuntur, & qui sanguine & ossibus carent, porro ii, qui crebris integuntur squamis aut cortice operiuntur, omnes similiter ova pariunt. Canum vero voracium, aquilæ, & quicumque cartilaginei dicuntur, delphinorum, phocarumque magnocularum proles statim a primo ortu parentibus similis existit. Vivipari autem quicumque mare habitant, amant & tuentur sobolem.

648. Delphinis nihil excellentius est. Hi scilicet homines erant, unaque cum hominibus habitabant, antequam Bacchi voluntate in pisces transformati mare subierunt; inde etiamnum prudentiam animi moresque hominum conservant. Binos pariunt catulos, qui, ubi nati sunt, statim circa parentem lasciviunt, & in os matris intrant, ibique morantur. Illa verolæta facile patitur, & cum gaudio circa liberos versatur. Singulo mamillam præbet lactandam. habet enim & mamillas similes muliebribus, atque in iis lactis copiam naturæ beneficio acceptam. Jam robustioribus factis mater ad venationem piscium præit, nec priusquam adultos deserit, sed usque comes & custos eos sequitur. Mirum & jucundum visu, cum mari tran-

quillo greges delphinorum procedunt; minores in prima acie sunt, & quasi tripudiantes exsultant, quos parentes custodes, ut pastor teneros vere agnos, aut pueros a schola redeuntes pædagogi senectâ venerabiles, morumque inspectores, a tergo prosequuntur, ne in periculum aliquod incurrant.

686. Nihilo secius etiam phoca sobolem curat, cum in terram egressa pepererit; habet enim & mammas & lactis copiam. Duodecim dies mater cum catulis in terra degit, decimo tertio die complexa in mare defert & immergit, eosque tanquam mater filium in alieno & peregrino solo enixa, in patriam propriasque sedes deducit. illi singula a matre monstrata perlustrant.

702. Proh Dii! quam non homines solum, sed aves etiam, immanesque feræ, & crudivori pisces prolem & liberos amant, quibus nihil carius habent, & malunt mala omnia ipsamque pro iis mortem subire! Sæpe venatores læxnam viderunt pro catulis suis pugnantem, quæ imperterrita saxorum telorumque jactus manet, mortemque obire, quam liberos cubili dereptos in venatorum potestate videre mavult. Pastor etiam, ubi forte ad cubile recens enixæ canis accesserit, timidus recedit, iramque matris evitat, quæ tum nec ipsum dominum reveretur, nec alium quempiam appropinquare patitur. Vaccæ non aliter fere ac mulieres abstractis vitulis gemunt & ejulantur, ipsosque etiam interdum pastores dolore afficiunt. Ossifraga miserabiliter amissos pullos mane læget, perinde ut luscinia & hirundo, quarum nidos aut homo crudelis aut serpens forte deprædatus fuerit.

733. Ut delphini, ita etiam alii pisces prolem suam curant & tuentur. Mirum hoc de cane marina narrant. Simul ac peperit, catulos suos una secum natantes habet; hi si quid forte periculi timeant, per genitalia in ventrem matris recipiuntur, atque inde, ubi timor abierit, rursus prodeunt. M m 2

742. Eodem fere modo squatina catulos suos protegit; verum non in ventrem eos recipit, ut canes, sed in hiatus seu scissuras, quas sub pinnis in utroque latere reliquorum piscium ori similes habet, foetus metuentes occultat. Alii prolem timentem in os recipiunt, quemadmodum glaucus (*galeus*), qui oviparorum piscium omnium maxime foetus suos diligit. Hic feminæ affidet, donec foetus ovo eruperit; tum eos ubique a latere comitatur, & si forte majorem timentes piscem viderit, ore aperto admittit: deinde timore præterito, ex faucibus revomit.

756. Thynno femina nullum facile impiolem reperias piscem. Ipsa enim ova sua, quotquot affecuta fuerit, avide devorat impia, foetumque suum fugæ adhuc nescium ita crudeliter interficit!

762. Ostrea neque coitu neque parente procreantur, ac nimirum omnia ex cœno nascuntur. illorum enim neque femina neque mas distinctus est, sed eisdem naturæ sunt, atque adeo inter se similia, ut non marem a femina internoscere possis. Ita & apuæ, imbelles genus, sponte sine coitu nascuntur. Cum enim mare largis profusis imbribus tumidum spumat, illæ obscura origine prognatæ subito existunt plurimæ & albæ, quam ob rem aphritides (*spumeæ*) dicuntur. Aliæ ex limo proveniunt; cum enim cœnum ex ventorum procellis marisque fluctibus congestum concreverit, valde & limosum & atrum efficitur, deinde tranquillitate redeunte, ex sordibus arenisque putrefactis infinitæ tanquam lumbrici prorepunt. Nihil hoc genere infirmius, quod reliqui pisces lubenter devorant. Cibo non indigent, sed sufficit eis, ut mutuo se lambant. Cum per mare se diffundunt, ut in saxis umbrosis aut cavernis latebras quærant, tam densis agminibus natant, ut totum, qua natant, mare albicet, non aliter quam arena nive conspersa, adeo ut nullum terræ vestigium in ea compareat.

O P P I A N I

DE PISCATIONE LIB. II.

A tque ita quidem greges piscium vagantur, talibusque junguntur connubiis; quæ quidem Deorum aliquis homini significasse videtur. Quid enim absque eorum ope possumus, qui ne pedem quidem tollere oculosve aperire sine iis valeamus? Hi scilicet omnia regunt & gubernant, etiam cum procul sunt, adstantes, iisque refragari aut veluti ferocem equum freno reluctari nullo modo licet. Igitur deorum voluntati, quicumque sapit, obsequitur, priusquam diro flagello invitus compellatur. Hi genus humanum universas artes docuerunt, omnemque animis nostris solertiam indiderunt; sed alius alii præsidet operi, unde etiam singuli nomen & honorem sortiti sunt. Prima Ceres boves aratro jungere, terram arare, frugesque metere docuit; naves fabricari, domumque ædificare, vestesque de lana texere a Pallade didicimus; Marti gladios æreaque tunicas & galeas & hastas, quæque alia sunt belli instrumenta, debemus; carminibus Apollo & Musæ, concionibus (*eloquentia*) & certaminibus inventor Mercurius præest. fabrili arti Vulcanus præsidet. Deorum igitur aliquis etiam naturam numerumque piscium & piscatorias artes hominibus monstravit, ille videlicet, qui terræ cavo conjunctis fluviis repleto, amarum mare effudit, atque undique litorum superciliis cinctum continuit, sive eum Neptunum, seu tu Ne-reum, aut Phorcyn, aut alium quempiam deorum marinorum appellare mavis. At tibi, rex beate, illustri que filio, omnes cælicolæ Dii, quique terram & mare habitant, propitii sint, carminibusque nostris saveant.

43. Piscibus nulla justitiæ aut amicitiae reverentia est, omnesque sibi invicem infesti robustiores quique imbecilliores aggrediuntur & devorant. Alii dentibus corporisque robore confidunt; alii venenum in ore gerunt; alii spinarum diris ictibus, nonnulli denique aculei venenati vi hostem ulciscuntur. Quibus vero deus arma hæc denegavit, his solertiam animi fraudesque indidit, quibus majores etiam robustioresque sæpe vincunt pisces, veluti torpedo, cui pro robore venenum a natura datum est. Mollis enim & infirma reliquo corpore, & tarditate gravis, tam lente procedit, ut non natare, sed serpere videatur; verum in subsidium imbecillitatis duos in lateribus radios (*velut alas radiis contextas*) habet, qui contacti statim omnes membrorum vires extinguunt, sanguinemque in venis cogunt, ita ut membra omnia lento torpore rigeant, nec amplius moveri queant. Beneficium suum non ignorat, eoque contra pisces utitur. Supina torpedo sese in arenam abjicit, & humi strata jacet immobilis tanquam mortua: ac si quis ex piscibus ad eam appropinquat, hic primum tanquam vinculis constrictus tenetur, & tanquam arctissimo somno opprimatur. Post vero hæc, quamvis non levis sit, tamen celeriter ex latebris erumpens, piscem mortuo similem edit: & sæpe ita in natantes mediis in fluctibus pisces incurrens, eorum celeritatem tardat, & quamvis properantes suis vinculis astringit. ii debilitati & obtupefacti, fugere obliviscuntur; illa vera torpentes nihilque recusantes exedit & confumit. Non aliter quispiam vanis somniorum ludibriis perterritus, animo quidem fugam cogitat, verum pedes gravi veluti vinculo ligatos frustra movet.

86. Non minor ranæ (*piscatrici*) solertia ad cibum gulæ comparandum. Piger & mollis est piscis, sædissimus aspectu. os late diductum habet. Hic igitur in locis cænosis abditus, carunculam parvam, tenuem, albam tetricque odoris, quæ inferne ex ore erumpit, protensam frequenter motat, ad quam cum

pisciculi tanquam ad escam adnatant, tum ille sensim carunculam (*appendicem carneam*) vibrantem in os subducit, donec pisces appropinquantes, nihilque opinantes, comprehenderit. Non aliter auceps, cum alitibus insidias struit, triticum cum intus tum ante domus dolosæ fores repagulo suffultas spargit; illæ cibum appetentes ingrediuntur, & perniciosi potiuntur epulis, dum nullibi reditus patet. Similem etiam avibus dolum struit vulpes. Supina in terra jacet, membris omnibus porrectis, oculisque occlusis atque ore contento, ut gravi sepultam somno aut vere mortuam diceret. Aves tum ea conspecta confertæ advolant, jacentisque pilos unguibus vellunt, veluti mortuæ illuderent; illa vero, ubi ad os accesserint, proximam quamque avium maximo hiatu excipit, prædaque potitur.

120. Callide etiam sepia prædam venatur. ex capite enim enatis ramis prælongis & tenuibus, veluti cirrhis, pisces tanquam lineis capit, dum prona se in arena sub testa condit. Iisdem in fluctibus & tempestatibus ad saxa adhæret, quemadmodum navis rudentibus ad littorales scopulos alligata.

128. Squillæ (*gibba*) exiguæ & imbecillæ fortissimum hostem dolo perimunt, lupum voracitate suæ insignem, qui eas in cibum appetit. Devoratæ ab eo, cum neque resistere ei, neque effugere possint, in ore lupi celeri frequentique motu circumaguntur, & cornu acuto, quod e summo ipsarum capite prominet, medium hostis palatum configunt & vulnerant. Ille quidem in præsentia cibi cupidus negligit, postea vero serpente & depascente vulnere, præ cruciatu emoritur.

141. Est bos piscis vorax, incolæ cœni, latissimus omnium. sæpe enim ad undecim vel duodecim cubitos latitudine accedit, sed viribus plane imbellis, & corpore molli. dentibus obscuris, exiguis, infir-

mis. Non vi, sed dolo solettissimos etiam piscatores capit; inprimis enim in cibo humanam carnem appetit. Itaque si quem forte piscatorem in fundum maris descendentem viderit, adnans in altum se tollit, & incurvatus desuper se injicit, ac suo pondere deprimat, & toto corpore gravis illi, operculi aut tecti instar, superimminens, & membris omnibus suis ceu vinculis impediens, emergere hominem & respirare prohibet. Quamobrem homo spirandi facultate erepta, extinguitur. bos præda fruitur. Similiter fere ubi mus decipulam a puero structam cibo allectus intraverit, mox cavum desuper operculum increpat, captoque exitum occludit, dum puer, præda gavisus, raptum occiderit.

167. Cancræ mirabitur solertiam, quicumque perspexerit, qua machinatione in mucosis cavernis ostrea capiat. Ostreum cum suas conchas cœni & aquæ desiderio ad saxa patefacit, is suis brachiis sublaturum a littore calculum in concharum hiatum injicit, quo interposito, ostreum testas claudere non potest, atque a cancro exeditur & conficitur.

181. Idem faciunt stellæ marinæ reptiles, ut ostrea capiant; sed hæ non lapidem, sed asperum crus mediis conchis immittunt, claudique prohibent, ut earum carne expleantur.

186. Piscis est quidam, pinna dictus, qui testam in fundo maris habitat imbecillus, sine mente, sine astu; sed hospitem cancrum excipit, a quo nutritur & custoditur, unde pinnophylax vocatur. Quum igitur piscis testam subit, pinna nihil advertens a cancro vellicatur morfu, & statim præ dolore testas concrepat, prædamque intus inclusam cum socio partitur. Adeo etiam inter pisces sunt, qui omni mentis solertia destituuntur, aliique versuti, pariter ut humano in genere; neque enim omnibus dextrum est ingenium.

199. Piscis est quidam hemerocoetes dictus, qui reliquum genus stultitia & segnitie superat. Hic oculis supra caput sitis recta cælum intuetur; (*unde etiam uranoscopus dicitur*) os similiter inter medios oculos habet. Toto die prostratus in arena dormit, noctu vero expergefactus circumerrat, unde etiam vespertilio dicitur. Infaturabilem rabiem nunquam explere potest; quin adeo vorax est, ut ciborum copia nimis distento ventre disrumpatur, & supinus procidat, dum alius superveniens piscis humistratum, ciboque onustum occidat. Eum autem esse insatiabili voracitate hoc ipsum declarat: nam si edendum cibum huic capto objeceris vel porrexeris, suam satietatem tam diu superare conatur, dum cibus exaggeratus ad ipsum os redundet. Discant hinc mortales, qui stultam voracitatem gulamque finis sequatur! Quare unusquisque exemplo hemerocoetæ tristi admonitus, ab inertia animum manusque absteineat, nec ventri obtemperet, quod multi hominum faciunt, ne simili exitu pereat.

225. Mira etiam asperi echini solertia sunt. Quoties enim procellas tempestatemque præfagiunt, spinis suis lapidem ad gestandum facilem tollunt, & quasi faburra dorsum aggravant, ut ne fluctuum incurfu in litus ejiciantur.

232. Polyporum astutiam nemo facile ignorat. Hi enim saxi, quæcunque acetabulis suis complexi fuerint, similem colorem referunt, quo & piscatores & majores pisces, qui illis insidiantur, facile fallunt. At ubi minor & debilior piscis appropinquaverit, polypus resumto naturali colore, piscis iterum apparet, doloque prædam capit. Hieme nunquam cubilibus suis prodire dicuntur, sed ibi procellarum metu latententes pedes suos non aliter quam alienas carnes absumunt; hi vero post Neptuni quodam beneficio renascuntur. Idem etiam torvi, montani urfi faciunt. Dum enim hiemis metu in spelunca abditi latent,

pedes suos in cibi quandam speciem lambunt, & demum vere redeunte ex latebra progrediuntur.

253. Odio inimicitarum capitali inter se dissident muræna, polypus & locusta, & mutua cæde se interficiunt & devorant. Cum muræna e saxo ad inquirendum cibum prodiens polypum conspexit, extremum litus perreptantem: statim gaudio elata jucundam appetit prædam. Is sentiens se in proximum discrimen adductum, fuga sibi consulere conatur. at nullo modo reptando natantem & irruentem effugere potest murænam. Itaque mordicus eum premens, invitum pugnare cogit. Hic vero coactus magnum & difficile inire certamen, primum vario & multiplici gyro brachia huc illuc versat, & horum jactatione ipsam a se depellere conatur: at enim nulla arte evadere potest. facile enim muræna lubricitate corporis ex vinculis polypi velut aqua elabitur. Is vero modo dorsum illius, modo collum, modo caudam circumplectitur, modo in os ejusdem incurrit. Ac nimirum quemadmodum in luctatione homines, cum diu vires suas experti sunt inter se, tandem defessi manibus temere errant & quasi fluctuant: sic polypus acetabulis nullo ordine & frustra jactatis tandem defatigatur: muræna vero lassum acutis dentibus discerpit ac lacerat, & partim mandit, partim semicomesta & palpitantia huc illuc distrahit membra. Veluti cervus, vestigio serpentis sagaciter indagato, prope latibulum accedit, extractumque continuo devorat, dum ille genua collumque & pectus hostis variis implicat gyris, membra vero partim semicomesta humi fusa jacent, partim dentibus cervi discerpuntur. ita polypus varie movet & implicat brachia sua, sed frustra. Nec prodest polypo hæreere saxi, eorumque, ut lateat, imitari colorum. novit enim hunc ejus dolum muræna. Tum te misererit nefanda pereantis morte, cum ipse quidem in petra timidus latet, illa vero prope astans subsidenti velut irrides, & sic eum affari videtur: Quid trepidas, dolose? quem ne cogitas decipere? statim experiar, si forte saxum hoc intus receptum

te occultet: Continuo dentibus polypum invadit, & saxo vi abstractum devorat: ille vero pertinaciter usque saxo inhæret, dum sola acetabula infixæ relinquantur. Non aliter cum urbe aliqua bello capta liberi matrisque in captivitatem trahuntur, puerum miles matris collo amplexuque hærentem vi avellit; illa vere ejulans simul abduci, quam carum pignus complexu suo dimittere, mavult.

321. Jam rursus magna fiducia locusta murænam ad pugnam veluti propugnator in acie læcessit, extensis tanquam irritans juxta petram, cujus incola est muræna, geminis cornibus. Hæc ira exæstuans, collo inflexo ad certamen ruit, at etsi undique locustam dentibus vexat, tamen ipsam duro tegumento circummunitam parum lædit, & frustra ideo dentes defigit, quod tanquam a silice repulsi & retusi hebescunt & debilitantur. Muræna interim magis magisque animo incitatur, dum suum collum longis locustæ brachiis stringi & veluti ferreo forcipe tenere sentit, nihilque remitti, quantumlibet violenter sese in fugam impellere conetur, & summo doloris sensu affecta, quoquoersum corpus suum intorqueat. Cum enim aculeatum locustæ dorsum temere invadit & circumplectitur, interea aculeis transfigitur, tandemque multis vulneribus acceptis, sua imprudentia conficitur. Sic gladiator congregato in circo populo pantheram scuticæ sonitu efferatam projecto gladio obliquoque corpore excipit; illa vero conspecto telo furens irruit, rictuque ingenti conjectum veluti devorat ferrum. Similiter fere anguis cum erinaceo, cum forte in silva sibi occurrerunt, depugnat; nam etiam hi mutuo invicem odio flagrant. Ille quidem conspecto hoste in orbem se convolvit, spinarumque obice se defendit; serpens continuo venenatis eum invadit dentibus, & undique morfu globosum vexat corpus, sed frustra: ille enim pilorum duritiæ ab omni vulnere tutus, et bris voluminibus horridum corpus tamdiu rotat, dum serpentem spinis confixum vulneret. Tum hic

toto corporis tractu erinacæum complexus, quasi vinculis illigatum tenet, & undique morſu impetit, neque impetum remittit, licet jam totus diris aculeis infixus veluti clavis hæreat, donec exſpiraverit. Sæpe etiam feram corporis preſſu ſimul interficit; interdum vero erinaceus vinculis elabitur, mortui ſerpentis membra ſpinis adhuc infixæ gerens;

389. Jam vero locuſtam duris aculeis armatam & velocem, tardus polyſus & imbecillior expugnat. Hic enim, cum eam in faxea aliqua caverna morantem deprehenderit, in ejus dorſum latenter invadit, & vincula circumjicit, & fortibus acetabulis fauces intercludit, ne ſpirare poſſit; nam etiam piſces reſpirationis uſum habent. Locuſta vero illius circumſcriptione ad moriendum vicina, nunc quieſcit, nunc movetur, nunc ad faxa alliditur. is vero non intermitit tamdiu oppugnare, quoad exederit & confece- rit: nec aliter carnes fugendo ex ejus teſta exhaurit, quam infans aliquis ex uberibus nutricis lac trahit. Sic fere impius latro, nefandum animo conſilium agitans, ſub noctem in angiportu deliteſcit, & ſi quis forte a cœna ebrius, mollique carmine animum oblectans, præterereat, a tergo invadit, deſpoliatumque & ſemimortuum humi proſtratum relinquit.

422. Alii piſcium veneno os armatum habent, dirumque vulnere virus infundunt, ut ſcolopendra marina, ſimilis terreſtri, quod ad corporis ſpeciem, ſed tactu nocentior. Venenatus enim ejus morſus pruritus inducit, & rubicundum in cute colorem excitat, ſicut papulam herba urtica inurit. Piſcatoribus etiam ſcolopendra infeſtiſſima eſt. poſtea enim quam hamum hæc contigerit, nullus piſcis ad eſcam accedit, quod hujus tetro odore procul pellitur.

434. Simile julides variæ (*piſta*) venenum ore continent, moleſtæ inprimis infeſtæque urinantibus & ſpongiarum piſcatoribus. In hos enim, cum ia

fundum maris pergunt, densis agminibus undique ingruunt a petris, & morsibus impetunt; frustra illi manibus pedibus infestum examen abigere laborant, neque enim quicquam de impudentia remittunt, sed imperterritæ instant, veluti muscarum æstivi exercitus messorum undique frequentes molestant, nec prius discedunt, quam moriantur, aut dulci hominum sanguine exsaturentur. Polypus & sepia non sine veneno, sed exiguo, mordent.

457. Aculeis diris instructi sunt gobius & scorpius, quorum hic in faxis, ille in arenis degit, deinde hirundines celeres, dracones & canes inde centrophori (*aculeati*) dicti, qui omnes pungendo venenum immittunt:

462. Pastinacam & gladium natura validissimo telo armavit. Xiphias enim supra maxillam erectum & acutum gladium gerit, ipso ferro acutiorem, cujus horribilem mucronem haudquaquam durus lapis ferre potest. Pastinaca vero radium (*extrema*) in cauda eminentem habet, & validum & venenoso letalem. Uterque, nisi quem vivum aut mortuum percusserint, in cibo non attingunt. Extincto gladio simul etiam corrumpitur telum, armaque una cum ipso domino exstinguuntur, & deinde os manet inefficax, neque cum eo quidquam effici potest. Radio pastinacæ nihil execrabilius, quippe cujus veneno mortiferæque vi Persarum venenata tela cedunt: qui mortua etiam pastinaca vires suas servat, quas non solum in animantes, sed etiam in faxa, herbas arboresque, & quæcunque contigerit, exerit. Si quis enim eum in radicibus vegetæ virentisque arboris defixerit, non multo post amittit folia, deinde tota exarescit & contabescit. Hunc scilicet Circe venefica filio Telegonohastili præfigendum dedit, ut eo in hostes uteretur. Is vero cum ad insulam capris fœcundam appulisset, & greges deprædaretur, infcius patrem suum Vlyssæm, quem quærebat, & ad quem greges illi pertinebant, defendendi causa accurrentem, uno ictu occidit.

505. Thynni & gladii diram semper noxam sub canis exortum, asilum scilicet, pinnis insidentem habent, qui eos tantis doloribus infestat, atque ita divexat & furore concitat, ut in naves interdum exsiliant, atque etiam aliquando in litus, ipsam mortem cruciatibus præoptantes. Similis hostis etiam boves infestat, qui, cum aculei ejus vim in lateribus perferunt, pastore pascuisque & grege relictis, quasi furore perciti aufugiunt; nec aut fluvius aut præruptum saxum, aut mare eorum impetum moratur, sed omnia loca erroribus & mugitibus implent.

Ex Paraphrase Oppiani innominato apud CONRAD. GESNERUM H. A. p. 455. Rei fides penes autorem sit.

Gladius balænam conspicatus usque adeo metu consternatur, ut gladium suum in terram, aut saxum, aut obvium alium quemcunque fundi locum impingat, & ita capite infixo se contineat. Balæna vero truncum, aut aliud quidpiam esse putans, negligens præternatat. Solæ autem mænides eum conficiunt, eo quod pellem tenuissimam habeat. nam cum viderint eum, adpropinquant & exedunt.

533. Delphinus in omne piscium genus dominatur, neque modo robore præstat, sed & formæ pulchritudine & celeritate excellit: nam tanquam sagitta nervo expulsa, sic ad natandum velox est. Visu oculorum acutissimo valet, ita ut piscem etiam sub lapide vel in arenis latentem perspiciat. Similiter enim atque volucris aquila, terrenis leo imperat, & serpentibus draco, in piscium natione hic dominatur; neque pisces ad eum appropinquare, neque intueri audent, sed procul exaudito ejus flatu fugiunt. Is cum cibum inquit, multos piscium greges conturbat, eorundemque longam & latam fugam facit, qui dum conferti in latebris se occultant, optimum quemque diripit & prædat.

553. Cum delphinis tamen magnum & hostile cer-

tamen ineunt solæ amiæ, (*Trocta Eliano I. 5.*) corporis magnitudine thynnus inferiores; quibus etfi carnes infirmæ & molles, dentes frequentes & acutissimi sunt: iis maxime confidentes potentem piscium regem tam plæclare contemnunt, ut cum solum quempiam ab aliis segregatum observaverint, undique tanquam signo dato, frequentes in eum invadant. Delphinus suo robore nitens, primum hostium vim negligit, & longe lateque insequens, partim earum lacerat, partim exedit & conficit. Postrema magna earum multitudine circumfessus dolet, quod se unum solum contra tantam multitudinem videat. Itaque revocatis omnibus viribus, fortiter se defendere annititur. Hæ contra delphini membris circumfusæ, & pertinaciter inhærentes, dentes defigunt, & partim illius latera convellunt, partim rostrum & pinnas, partim ventrem acerbis morsibus affligunt, partim summam caudam comprehendunt, partim dorsum exedunt: tum aliæ ex vertice, aliæ ex collo pendent. Is autem vario & multiplici dolore refertus, instar turbinis mare concitat, & permulto furore agitatus, in omnes partes sese versat, & saltanti similis, nunc tanquam procella fluctus summos decurfat, nunc in profundum defertur; sæpe mari sublimis exultans, effugere conatur examen infestum. Hæ vero nihil de violentia remittentes, magis magisque in eum incumbunt, & cum demergitur, eandem ipsæ viam conficiunt: cum rursus extra aquam eminet, eadem quoque tractæ una cum ipso in sublime feruntur. Dixeris Neptunum novum aliquod monstrum ex delphinis & amiis finxisse. adeo enim dentium pertinacia colligantur, ut ex illius corpore nunquam dentes tollant, nisi partem apprehensam abstrahant. Cum autem abscedentes aliquod spatium ei dant respirandi a certamine, tum videas rabiem ducis irati, tum mortifera amiis perniciis inferitur. Hæ quidem in fugam se impellunt, ille vero fulmini similis, has acriter insequitur, & discerpit & lacerat, simulque effuso multo sanguine mare purpurefcit. Non aliter in

silvis thoes feroces cervum aliquem circumventum lacerant, calentemque sanguinem delingunt: ille vero doloribus faucius, & letalibus vulneribus plenus, per montium juga rapide fertur, nec tamen hostes undique instantes effugit, sed vivus, direpta pelle, discerpitur. Verum thoes nullam cædis pœnam luunt, sed mortuo etiam insultant: at amizæ mox delphino audaciæ pœnas dant.

628. Hoc etiam in delphino mirandum, quod ubi mortem suam præfagit, in litus erumpit, ibique obit, ut aut hominum aliquis reverentia Neptunii famuli ductus, jacentem arena contegat, aut ipsum mare injectis arenis cadaver occultet, ne piscium aliquis mortuum regem inspiciat, neve inimicus aliquis mortuo insultet, (aut sic jacentem devoret.) Scilicet & morientes virtus & cura honoris sequitur delphinos.

642. Mugiles ex omnibus piscibus maxime justos innocentesque audio. Soli enim nunquam alieni generis piscem lædunt, neque in universum carnibus vescuntur, sed alga viridi & limo vivunt, & sua invicem corpora lambunt. Hinc etiam ob innocentiam suam quodam inter pisces reliquos honore digni habentur, nec quisquam eorum sobolem, ut in reliquis fit, devorat. Adeo virtus & justitia ubique & laudatur & honoratur! Omnes vero reliqui pisces perpetuis insidiis se invicem petunt; quamobrem nunquam fere dormiunt, sed vigiles semper hostium occursum observant, & infirmiores occidunt. Scarum tamen (mollem) ex eo dormire conjicitur, quod noctu non capiatur, utpote in latibulo dormiens.

664. Vesumtamen non adeo mirum est justitiam a mari exulare; neque enim adeo multum est tempus, cum procul etiam ab humano genere abesset, & tristia bella & seditiones mortales mutuis inimicitiiis ferarum instar in se invicem concitatos exagitant, cum urbes domusque hostilibus ignibus conflagrarent, &
ipsa

ipsa Deorum templa cæde humana polluerentur, donec Jupiter humanam miseratus gentem vobis, Æneadæ, orbem terrarum concreditum commisit. Verum etiamnum sub prioribus Romanorum imperatoribus horrida bella Celtas, ferocesque Iberos & Libyam & Rhenum, Istrumque atque Euphratem furoribus armabant. Sed quid ego nunc martia prælia commemoro? video enim te, alma Justitia, amice humano cum genere habitantem, ex quo regio conscenso folio divinus pater cum illustri stirpe, dulce præsidium meum, imperium regunt. Hos mihi, Jupiter pater cum reliquo cælitum choro, per multas annorum series (decades) incolumes servate, & si qua apud vos pietatis cura est, longa felicitate eorum imperium beate.

O P P I A N I

DE PISCATIONE LIB. III.

Nunc age variasque fraudes, & certamina, & leges marinæ piscationis exponamus; tu vero, Imperator, propitius carmini nostro attende. tuo enim sub imperio latum volvitur mare, tibi servit Neptunium pecus, tuaque ex voluntate omnia ubique fiunt. Equidem a Diis, qui in Cilicia Mercurii sub penetralibus habitant, missus adsum, ut suavi carmine te oblectem. At tu, Mercuri, patrie Deus, natorum Jovis præstantissime, Deorum solemissime, ades mihi, & cursum carminis consilio tuo rege; ipse enim primus universæ piscationis artes insidiasque reperisti, & Pani Corycio, filio tuo, tradidisti, Jovis illi servatori & Typhonis interfectori. Ille enim terribilem Typhonem dapibus piscium circumventum, ex profunda obscuraque voragine in litora maris elicit, ubi eum Jupiter igneis fulminum ictibus præ-

cupitem evertit, & largis flammaram imbribus faxorumque jactibus afflictum conculcavit. Inde etiamnum litoris ora Typhaonia cæde rubet. Tu igitur, Mercuri ingeniose, quem piscatores inprimis venerantur, cum reliquis piscatorum diis vocatus mihi adsis, dum carminis iter ingredior.

29. Primum piscator sit corporis habitu robusto & agili, inter pinguedinem & maciem medio, ut pisces, quibus robur ingens, dum in sinu adhuc maris versantur, inest, victos extrahere valeat, petrasque facili saltu superet, &, si vigente opere usus venerit, maris fluctus subeat, imumque fundum peruestiget, ibique labori intentus veluti in terra morari possit. Animo sit & prudenti & solerti; varia enim pisces comminiscuntur, ut capti dolo elabantur. Præterea audax sit oportet, & intrepidus, ventrique & somno temperet; acute videat, & facile cum frigora hiemistum æstatis fervorem ferat. Inprimis laboris amans sit; ita enim Mercurio acceptus felicem habebit capturam.

30. Optime per ætatem piscatio mane & vespere, per hiemem vero sole exoriente instituitur; vere per totum diem capturam exercebis cum fructu: tunc enim omne piscium genus veneris cupiditate & partus doloribus ad litora tractum accedit. Ventum observato benignum & ferenum, qui mare non nimis exasperet; timent enim ventorum violentiam pisces, nec audent tunc in summum mare progredi. Cum vero clementior aura spiraverit, omnes simul contra ventos marisque fluctus natantes ad litora tendunt; ita enim faciliorem habent viam, nec eos a tergo ingruens ventus turbatos divexat. Igitur piscator rete ventorum flatibus obtendat, ita quidem, ut humido spirante austro, boreæ, borea flante, austro, ingruente euro, zephyro, denique surgente zephyro, euro obvius in scapha pergat: sic enim innumeri piscium occurrent greges, & felix obtinget captura.

72. Quatuor in universum piscationis modi sunt. Primus hamis uitur. Ea igitur, quæ hamo fit piscatio, duplex est: aut enim calamo sive arundini annexa est linea, ex pilis equinis fieri solita: aut manui aptatur tortus e lino funiculus, a quo vel plures dependent hami, vel unus, catheter scilicet, (*major sine dubio, & majorem escam continens, qui ad pisces cetaceos capiendos plumbo aggravatus in profundum demitti videtur.*) Deinde retibus utuntur, quorum alia amphiblestera (*jacula*), alia griphi, gangamaque (*ad ostrea capienda*) & hypochæ, rotundæ fagenæ (*verricula*), calymmata (*vela*), pezzæ (*plagæ*), sphærones, & panagri (obliqui) appellantur; præterea multa alia retium genera e lino plectuntur. Nassarum usus magno lucro exiguum piscatoris laborem remuneratur, eo enim dormiente prædam ipsæ capiunt. Quarto piscatio conto vel tridente fit, cum ex terra, tum e navi. Horum vero instrumentorum, qui talia fabricantur, & formam & mensuram tenent.

92. Piscium generi non solum contra se invicem solertia mira est, sed ipsos etiam piscatores sæpe dolo fallunt, & jam hamo capti vel reti inclusi, insidias eludunt.

98. Mugil quidem irretitus, non se insidiis circumventum esse ignorans, in sublime effertur, & nititur retia transilire, neque consilii sui fructu fraudatur. Sæpe enim retium excelsum & suberes trajiciens, ex mortifero periculo evadit. Quodsi primi saltus aberratione in rete rursus delabatur, non postea amplius tentat transilire, sed anxius quiescit, & prostratus a prædone cædem expectat. Non aliter aliquis diuturno morbo confictatus, ubi jam diem vitæ ultimum appropinquantem videt, initio quidem salutis spe vitæque amore lubenter medici voluntati obsequitur; postea vero, cum dira fati necessitas spem salutis absciderit, omni vitæ cura abjecta, quietus exhaustum doloribus corpus morti permittit.

112. Muræna, cum se reti inclusam sensit, circumquaque se vertit, & si forte laxiorem retis maculam repererit, lubrico corpore eluctando, velut anguis, elabitur.

121. Lupus piscis pinnis arenam arat, atque ita conditum in fovea, & veluti in lecto jacentem rete transit. Similiter etiam mormyrus, ubi se reti circumdatum sensit, in arenam se demergit. Lupus ubi hamo hæserit, sursum fertur, & sæpius caput violenter in ipsam lineam impellit, donec, laxato vulnere, hamus excidat.

132. Orcynus, cetaceus piscis, cum hamo transfixus fuerit, linea piscatoris manu violenter abrepta, in fundum maris pergit, ibique capite ad solum alliso, & vulnere laxato, ferrum exspuit abjicitque.

138. Pisces quidam magni, veluti boves, rajæ, tardique asini, hamo (cathetere) capti, eo mordicus apprehenso sequi nolunt, & gravi corporis mole ad arenam adhærentes, trahentibus renituntur, ac elabuntur interdum ab hamo.

143. Celeres amiæ (ÆLIANO I. c. 5. *troctæ*), & vulpes pisces, cum se deglutisse ferrum senserint, statim sursum exilientes, hamum medium vel ipsam lineam prærodunt; quamobrem piscatores longiorem hamo cervicem (*ansam*) addunt, ne dentibus lineam fecare possint.

149. Torpedo cum hami vulnere dolet, lineam lateribus (*pinnis in latere utroque*) amplectitur, mox per lineam virgamque stupor in piscatoris manum immititur, ita ut sæpe ei calamus præ torpore de manu excidat.

156. Sepia, cum se a piscatoribus peti cognoscit, atramento, quod in tunica vel velica aliqua, quæ

græcè papaveris nomine appellatur, pice nigrius, reconditum habet, effuso, circum omnes maris vias obscurat, atque ita visum fallens, piscatorum majorumque piscium insidias evadit. Loligines eodem dolo utuntur, nisi quod atramantum iis subrubrum est.

169. Quamvis vasti pisces, tamen piscatorum solertia vincuntur. Illi quidem, qui in alto maris degunt, simpliciore quam reliqui sunt ingenio, & faciliores captu, quippe qui cepis, nudoque adeo hamo inescuntur. Illi vero, qui prope litora versantur, acutiori sunt ingenio, sed & ipsi tamen dolis circumveniuntur. Parvi quidem squillis, loligine, polypo, cancellis, lumbricis ad faxa degentibus, & quavis vel piscium vel falsa carne inescantur. Majoribus minores semper escam porrigas. Est enim piscium genus gulosissimum & voracitate cibi interitum suum accelerant. Thynnus coracino, lupus squilla pingui, pagrus channo capitur, boces dentice, iuli hippuris, orphus mullo, cirrhis perca, aurata manide decipitur; muræna polypos in cibo amat. Cetaceorum piscium callichthys thynno, oreynus asello, anthias lupo, gladius hippuro, glaucus mugilè, & sic porro major semper minore alieni generis pisce inescatur. Adeo nihil ventris cibique intemperantia perniciosius! Hæc enim non solum plurimos hominum recto mentis consilio dejectos in noxam & probra conjecit, sed terrestribus etiam animalibus, avibusque & imprimis piscium universo generi exitio est.

205. Primum audi, qua ratione in patria mea supra Sarpedonis promontorium, quicumque Corycum, Mercurio sacram, & insulam Eleusam, navibus inclytam, habitant, anthias capiunt. Piscator prope terram observat petras cavernosas, quas incolere solent anthiæ: & in navicula provectus magnum lignis inter se collisis strepitum excitat. eo gaudent anthiæ: Itaque emergenti alicui, percas aut coracinos in aquam projicit, ille raptim epulatus, fraudulento piscatori

ulterioris cibi spe adulatur. Ac veluti cum artifex operum fama celebrer, aut aliquis sapientia insignis vir, ad hospitis liberalem devertitur, hic eum benevole & donis epulisque exceptum colit, & uterque ad mensam mutuis se poculis invitant. Ita piscator dulci prædæ spe exhilaratur, piscis vero novo lætatur cibo. Tum quotidie piscator illuc redit, & tanquam invitatis convivis, qui semper plures apparent, cibum præbet. Manent illi eodem in loco, & navim veluti nutricem expectant: quam cum appellere senserint, mox omnes obviam læti & ludentes adnant, similes hirundinum pullis, qui matri cibum afferenti læti nidoque subsultantes obviam strident, ita ut tota hospitis domus resonet. Tandem ita mansuescunt, ut contrectantis etiam manum, & porrigentis cibum non refugiant: & quocumque manum egerit, ceu signo dato, illuc statim, tanquam pueri in gymnasio morigeri magistro, se recipiant, continentem versus, ante navim, retro. Sic cicuratis illis, tandem hamum injicit mari. primum vero dextra significat omnibus recedendum, aut lapidem projicit, quem illi escam esse rati sequuntur. Uni alicui relicto hamum esca obiectum supra mare porrigit: quo miser ille vorato, mox ambabus piscatoris manibus rapitur, ut reliquam turbam lateat. nam si ceteri captum aut viderent, aut strepitum extrahendi audirent, nullis amplius escis revocari possent, sed locum atque insidias fugerent exosi. Quamobrem piscator validus & agilis sit oportet, aut etiam a sociis adjuvetur.

281. Alii non escis, aut ulla simulatione, sed suis freti viribus anthias adoriuntur. Hamum ex ære vel ferro faciunt, dupliciter alligatum valido funi. hamo lupum piscem inferunt vivum, aut in os mortui induunt plumbum, quod delphinum vocant, cujus pondere caput ita inclinatur & reclinat ac si viveret. Remigantibus ceteris unus a puppi, cum jam strepitu audito apparent anthiæ, hamum in mare leniter circumactum injicit. Sequuntur illi certatim navim & escam

ceu fugientem. piscator vero observans anthiæ, quem præstantiorem viderit, eam admovet, qui captus vix magno labore & contentissimo nisu retinetur, remigantibus interim ceteris. Piscator quidem pronò corpore vi reluctantis anthiæ e puppi retrahitur, manusque faucia sanguinem destillat, & funis stridet; nihilo minus tamen totis viribus obnititur, atque ita uterque diu inter se decertant, veluti cum viri duo vinculum funis pari certamine invicem trahunt retrahuntque. Neque socio capto desunt gregales reliqui pisces: & dum juvare cupiunt, dorsis ad eum conjunctis & temere conglobati, impediunt magis. Aliquando & fomiculum rostro, sed frustra, præmordere conantur. dentibus enim carent. Itaque tandem ægre defessum labore & vulneribus, & remigio navis superatum, extrahit piscator, qui si vel paululum ei concederet, non amplius attracturus foret; adeo ingens eorum vis est. Nec raro acutam supra dorsis spinam secta linea, evadit anthias. Tale robur etiam callichthys habet, & orcynus, aliique pisces cetacei, qui similiter lacertorum viribus vincendi sunt.

338. Canthari pisces, qui circa petras asperas (*aspratiles*) degunt, inescantur polypo aut carabo asfo, in nassam vimineam, vel ex sparto Hispanico plexam, amplamque indito, ad saxum aliquod inclinatum: cujus venter sit bene capax, os vero obliquum (alias *angustum*). Ingredietur enim primum cantharus aliquis, nidore allectus, & mox postquam pastus est, tanquam sibi metuens, rursus exiit. Piscator novam subinde escam reponet: donec alio alium convivam secum adducente, multis magnisque tandem collectis, hos jam domicilio gaudentes nassa, operculo ori obfirmato, capiat. Non aliter adolescentes male sobrii quotidie ad pupilli æqualis domum & sponte vocati que confluentes, rem familiarem imprudentis domini vino epulisque consumunt, tandemque ex malevolentia communi plectuatur supplicio.

371. Admoës autumno nassa viminea capiuntur, quam mediis fluctibus immiffam; infra appenfo pro anchora topho, fuberes fultinent. Induntur quatuor elitore calculi, qui ex humore maris lacteum mucum colligunt, quem pisciculi gulofi appetentes naffam ingrediuntur. Admoës, ubi congregatos in nassa pisciculos confpexerunt, mox conferti in eos veluti in prædam irruunt; hi vero facile elabuntur naffa, quod admoës efficere non poffunt, fed dolo inclusi, quam aliis struebant, fibi ipsi reperiunt perniciem. Simili fere modo pardali fruunt infidias. Venator canem in fovea aliqua abdit, cujus genitalia vinculo ligat; hic præ dolore magnos ululatos edit, quibus auditis fera, vocis vestigium feduta, ad prædam ruit, foveæque infilit, & simul canis dolo furfum rapitur. illa vero inclusa & circumquaque exitum quærens, capitur.

398. Thriffæ (*alauſæ* vel *clupeæ*), chalcides, larni, traohuri (gregales) per autumnum nassa viminea capiuntur in mari fufpenfa, cui includitur efca, maza videlicet de ervis frictis; & Affyriæ Myrrhæ (quam nefando patris amore exariffiſſe, & invita Venere cum Theante coiffe ferunt, poſtea vero in cognominem arborem mutatam, lacrimis profuſis fatum fuum deflere.) lacrima (*ſucco*,) vino odorato excepta, cujus odore illecti naffam intrant conferti, & in prædam piſcatori cedunt.

414. Salpæ ut humidis algis gaudent, ita eiſdem capiuntur, hoc modo. Piſcator aliquis per dies quatuor unum ad locum navigans, lapides algis circumdatos demittit. quinto poſtea die ſalpiſ jam illic congregatis, naffam, lapidibus obtectis alga immiſſis, ponit, & circa introitum herbas marinas alligat, quibus ſalpæ aliique herbivori piſces delectantur. Deinde (*recedens*) ubi jam incluſos piſces ſenſit, tacite mox adnavigat, viris remiſque ſilentibus, & naffam extrahit. Silentium vero cum ad alias piſcationes,

tum

tum salparum inprimis utile est, ut quæ naturæ pavidæ sint, (*Ἔ αcri auditu, ut Aristoteles tradit.*)

432. Quicquid in mari fordidum, inquinatum & foetidum est, præcipue vero putrescentia naufragorum cadavera nulli appetunt. quamobrem foetidis escis facile eos alliciunt. Non male igitur mullos porcis comparaveris; utriusque enim sordidissimis & male olentibus in cibo delectantur, & ut illi inter animalia terrestria, ita hi inter pisces (*saporem*) excellunt.

443. Melanurum (*oculatum*) non facile nassa aut reti ceperis. est enim omnium piscium vel maxime imbecillus & timidus, & ab omnibus ciborum illecebris abstinet. Tranquillo mari in arena deses quiescit. perturbato vero, perinde ac si intelligeret a piscatoribus tum mare non adiri, nec pisces in fundo metu latitantes progredi audere, libere spatiantur, & circum petras errant, atque in cibo habent quicquid undæ maris turbati obtulerint. Vincuntur tamen & hi solertia. Cum mare tempestatibus agitur, & melanuri profunditate relicta circa petras oberrant, piscator super faxo prominente, ubi vel maxime furit mare, caseum pani permixtum in fluctus dispergit, donec melanuri complures hujus escæ cupidi congregentur. Avertit autem corpus in obliquum, ne umbra sui in aqua comparens piscibus terrorem incutiat. Iis collectis a parva arundine exilem & simplicem lineam multis instructam exiguis hamis, eadem refertis escæ, in æstuantis maris undas demittit: illi appropierant, & suum sibi exitium glutunt. Subinde autem ille, nunquam fere quiescente manu, e vorticibus hamos extrahit, sæpe etiam vacuos. neque enim inter æstus maris facile dignoscit, piscisne aliquis hæreat, an temere ab undis agitetur linea. Quod si quis hamo transfixus inhæreat, repente extrahitur, ne dolo ceteri animadverso perterreantur.

482. Mugilem quantumvis temperantem, tamen

capiunt dolis circumventum. Hamo angusto & parvo escam ex pane & caseo confectam & cum menta (quam Cocyto natam, Plutonis pellicem fuisse ferunt; postea vero, cum is Proserpinam ab Ætna monte raptam conubio sibi junxisset, Mintha (*menta* latine) autem rivalem exosa duris inceseret verbis, & Plutonem mox ad sui tanquam pulcioris amorem reverfurum, alteramque domo ejecturum esse jactaret, Ceres irata eam pedibus conculcatam in nominis sui plantam mutavit,) cum menta igitur subactam induunt. mugil odore allectus primum quidem procul limis oculis hamum intuetur, dolum suspicatus, veluti viator aliquis, qui in trivium inciderit, diuque secum dextram an sinistram insitat viam dubitat. Deinde paulatim confirmato animo accedit, & mox refugit, iterumque appropinquat, & cauda escam verberat, ne quid caloris ei forte adhuc insit; nihil enim vivi attingit. Tandem vero summo ore cibum arrodens, & hamo ita ut equus freno confixus, a piscatore sursum rapitur & palpatus in terram extrahitur.

§29. Gladius etiam hamis capitur, licet nulla eis insit esca. Nudus enim hamus, nec occultatus a linea dependet, duplici recurvus unco. Supra eum vero mollem aliquem piscem e genere alborum, palmas circiter tres superius, summo labro artificiose alligant. quem dum invadens gladius vorat, partes ejus aliquæ delabentes circa hamum inhærent, quas ille dolo non animadverso similiter devoraturus capitur & extrahitur. Porro circa Tyrrenum mare, Massiliam & Galliam, ubi ingentes gladii reperiuntur, piscatores naviculas ipsis piscibus cum corpore tum gladio & mucrone rostri similes fabricant. Illi alios sui generis pisces videre se rati, non refugiunt, donec a cymbis undiquaque circumdati fuscinis feriantur, adeo ut effugere nequeant. Fit quidem aliquando, ut gladio suo belua navim penetrando perforet, tum piscatores illico securi maxillas ejus confringunt, & navim perforatam clavo obturant, ac piscem viribus defectum

extrahunt. Quin etiam sinuosis retibus inclusus aliquando gladius capitur, & stolidus oblitusque roboris sui ad maculas trepidat, nec audet appropinquare. Itaque ad litus extracti caput clavis aet sudibus comminuunt piscatores.

576. Ut gladii, ita etiam scombri, thynni (pingues), acus, & denticés (gregales) stoliditatis suæ pœnas captivi luunt. Scombri, cum alios vident reti inclusos, ad eos ingredi cupiunt, non aliter atque pueri, qui flammam contrectare cupiunt, & mox manu porrecta vim ignis cum dolore experiuntur. Ingressi autem, alii (*minores*) per maculas rursus evadunt: alii (*majores*) detinentur, & dum rete ad litora trahitur, multos in reti scimbros hærentes, ac instar cunei impactos videas utrinque, aliis ingressum, aliis exitum molientibus.

596. Simili temeritate & thynni capiuntur: non tamen perveniunt intra retia, qui foris sunt, sed dum ingredi cupiunt, & maculas dentibus recurvis appetunt, iisdem hærentes & intricati capiuntur.

605. Acus, ubi reti elapsæ fuerint, statim reversæ, quasi se ulturæ, rete dentibus, quos frequentes habent, appetunt, atque ita infixæ & hærentes capiuntur.

610. Synodontes (*denticés*) secundum ætatum discrimina veluti turmatim natant. Cum piscator hamum in eos demiserit, procul consistentes invicem se intuentur, nec accedere audent. ubi vero aliquis ex alio grege profiliens, escam devoraverit, omnes reliqui, exemplo primi audaciores facti appropinquant, ciboque delectati veluti inter se contendunt, qui primus piscatoris manu extractus moriatur.

620. Thynni ex Oceano veniunt in mediterraneum mare, cum vere ad sobolis propagationem instigantur.

Hî primum (*per fretum Gaditanum ex Oceano intrantes*) in Iberico mari, deinde circa Rhodani ostium a Celticis & Massiliensibus capiuntur: postea a Siculis, & maris Tyrrheni accolis: hinc vero passim reliquum mare pererrant. Primum igitur maris locum litori vicinum deligunt, non nimis angustum, nec qui ventis pateat, sed tranquillum & cavernis luce temperatis instructum. Inde aliquis (thynnoscopus) in editiore rupe thynnorum advenientium viam & numerum observat & focis denunciat, qui statim retia explicant vestibulo, portaque & atrio instructa. Thynni variis secundum ætatem turmis distincti, veluti hostiles phalanges irrumpunt, donec retia impieta fuerint.

O P P I A N I

DE PISCATIONE LIB. IV.

Sunt quos amore percussos exitiali, perniciosæque veneris appetentes e mari deprædantur pisces, quorum capturam jam carmine explicabo, quale a Musis doctus accepi, ut tuum, fortissime Imperatorum, Antonine, filiique tui animum suavitate cantus perfusum delinirem. Vos igitur ineptis favete, & benigne canentem auscultate.

II. Fraudulente, exitialis Amor! deorum quidem omnium longe pulcherrime, sed idem crudelissime, cum improvus hominum mentem veluti procella il-lapsus, flammis dolorumque fluctibus exæstuantem furiaſti! Maximæ tibi voluptati sunt lacrimæ genis profusæ, & tracta intimis de præcordiis suspiria exaudire aves inexorabilis, ubi visceribus penitus exulceratis genisque excavatis, miseros mentis statu dejectos consistere non sinis, sed adeo sæpe, quos potentiam tuam atque iracundiæ vires experiri volueris, in per-

niciem suam præcipites agis. At tu, sive deorum antiquissimus, Chao prognatus, primus conjugiorum junxisti vincula, connubiique leges instituisti, sive tu Veneré matre genitus, propitius mihi sis, lenisque & placidus aspira. Nec enim quisquam est, qui imperium tuum legesve tuas detrectet, sed omnes te & desiderant simul & exhorrescunt. Beatus ille, qui placidum & mitem animo colit amorem! Quin tibi non satis est, deorum hominumque genus perdomuisse, sed ne ferarum quidem silvestrium aëriarumque avium imperium dedignatus, ipsos adeo maris recessus penetrasti, ut etiam genus aquatile telorum tuorum vulneribus faucium vim perferentiscat.

40. Scari quidem, (varii, aculeati) mutui amoris vinculo juncti, sibi invicem in periculo succurrunt, nec unquam se destituunt. Scarus enim ubi deglutiit hamum, statim alius veluti propugnator appropereans lineam abrodit, sociumque non sine piscatoris dolore servat. Nassa vero inclusus, exitum meditatur, non quidem qua intravit, infesto viminum vallo deterrente, & oculos ejus vulnerante: sed capite deorsum verso, retrorsum natate & cauda laxare vimina molitur. Vident hoc alii foris scari, & ut laboranti succurrant, eorum aliquis vel suam caudam nassæ insertam capto mordendam porrigit, vel capti exertam mordicus apprehendens ipse, trahendo educit. Ita fere cum viri asperum per obscuræ noctis tenebras collem conscendere nituntur, junctis invicem manibus trahunt trahunturque, ut mutuo labore se levant. Scaro vero ipse hic amor, & amici adjuvandi desiderium in perniciem conjicit. Quatuor piscatores in una navi sunt, horum duo remigant, tertius scarum feminam summo labro alligatam funiculo lineo trahit. eam vivam esse præstat: sin minus, plumbum, quod delphinum nominant, inferendum est ori. Ab infima etiam extrema parte funiculi gravis e plumbo rotundus globus annectitur. Dum ita trahitur piscis femina, quartus interim nassam proxime contra ipsum dolum in-

mari trahit. interea congregati scari frequentes, & furore libidinis perciti, tanquam opem laturo sequuntur magna celeritate, & navim utcunque acceleratam circumdant. Tandem piscator, ubi fatis multos esse conjecerit, feminam elevato funiculo, & plumbo infra appenso in nassam deponit, in quam facile plumbi pondere deprimitur: mares vero illico certatim sequuntur, includunturque pariter, non aliter ac cursores, qui pariter carceribus emicant, omnesque contacta meta certaminis præmium auferre nituntur. Sunt qui nassam sub saxis, quibus familiares sunt scari (lactei), inclusa femina deponunt: circa quam collecti mares, libidinis impulsu, universi temere ingressi capiuntur. Ita fere auceps illicem avem densis ramorum foliis abditam collocat, cujus voce mares decepti ultro in laqueos veniunt.

127. Similiter etiam capitones (ÆLIANUS I. 12. ex h. l. *cephalos oxyrynchos* i. e. *capitones acuto capite nominat*,) amore suo pereunt. Feminam piscator per fluctus maris trahit, quæ formosa & pinguis sit oportet: ita enim plures pulchritudinis illecebra illecti accedunt, & feminam etiam in litus usque extractam persequuntur, veluti adolescentes libidinosi, qui feminam formosam forte conspicati, primum quidem procul intuentur, deinde prope accedentes, animum suum suavi veneris cogitatione demulcent. Piscator (*alius subsequens*) ita congregatis rete jaculum injicit, cujus involuti sinu capiuntur.

147. Ad sepiam capiendam neque nassæ neque retium (*jaculorum*) insidiis opus habent: sed amoris illecebris eam ad hanc rationem piscantur, ut sepiam (*feminam*) ligatam in fluctibus trahant: quam ubi procul aliæ conspexerint (*mares*), statim cupide in eam feruntur, & amicam flexibilibus nodis etiam atque etiam, veluti sorores fratrem aut patrem reducem, vel sponsa maritum, diligenter complectuntur, donec a piscatoribus mutuis etiamnum amplexibus hærentes

in oriam subtractæ capiuntur. Nassis etiam verno tempore decipiuntur. Myrti enim aut arbuti aliisve frondibus nassas inumbratas in arenoso litore exponunt. sepix vero sobolis & libidinis desiderio ingressæ capiuntur.

172. Zelotypia merulis, ut capiuntur, causa est. Hæ enim turdos amant, & quæque cum pluribus feminis thalamo separatis connubio & complexu venereo jungitur; qui fere Medorum & Persarum mos est, ut quisque cum pluribus per vices mulieribus concumbat, & sæpe adeo de pellice aliqua inter se depugnent. Dum turdi (*femine*) in thalamo, veluti sponsæ pudicæ, abditi latent, maritus omnium piscium maxime zelotypus constanter ante speluncas excubat, & conjugium per vices sedulo inspectat. Noctu paulum intermittit hanc custodiendi necessitatem; cibumque exquirat. Cum vero parturiendi doloribus feminæ tenentur, hic anxius quaquaversus ruit, partui timens, non aliter ac mater, quæ filix dilectæ primum exhorrescens partum anxia animo per totam domum circumvagatur, suspiratque & vota facit, dum exaudito foris clamore, partus labore liberatam cognoverit. Dum igitur circa saxa trepidat, piscator validum hamum, indita squilla viva, & annexo supra hamum gravi plumbi globo, clam ad ipsas cavernas demittit, & crebro motu merulam maritum excitat & irritat, qui squillam, hostem esse existimans, & ne cubiculum conjugum intret, timens, dentibus invadit, hamoque confixus extrahitur. Turdi feminæ cum maritum mortuum vident, foras prodeuntes circumerrant, & communem cum eo mortem oppetunt. Adeo nihil vel hominum vel piscium generi zelotypia exitius est! Multos hæc gemitus & dolores peperit, & fere semper in furorem versa in perniciem ipsa suam ruit! (*Tenendum est Oppianum merularum & turdorum sexum speciemque, quibus tamen differunt, confudisse, ita ut ex ejus opinione merula in eodem genere mas, turdus vero femina sit. Ælianus tamen in loci hujus paraphrasi l. 14. sibi ab hoc errore cavisse recte videtur.*)

242. At vero galei canes, & nigrorum centrophorum genus amore & studio, quo sibi invicem succurrere student, pereunt. Piscator album piscem (*spina dorsis exserta*, addit *ÆLIANUS I. 55.*) hamo illigat & in maris profundum, ubi cœnum ad multorum passuum altitudinem subsidet, demittit. unum aliquem captum ceteri omnes statim tam avide insequuntur ad navim usque, ceu simul volentes perire: nec ante fugiunt, quam socium extractum viderint. Quare magnus eorum numerus partim reti (*hypocha*) conclusi, partim tridente faucii, partim aliis decepti dolis capiuntur. Sic parentes filii unici funus ad tumultum elatum mœrentes comitantur, & sepulcro veluti infixi hærentes una cum filio mori, quam domum herede vacuam reverti malunt.

264. Alii peregrinis amoribus a genere suo in terram abducuntur, veluti polypi & fargorum petris amicum genus, quorum illi ad oleas prope litus nascentes, odore consecuti, ceu canes sagaces, accedunt. Mirum est, aquaticum genus desiderio arboris trahi. Ubi enim oleam mari vicinam perceperit polypus, statim in terram egressus, primum circa radices & truncum volutatur, similis puero, qui protensis manibus ad complexum nutricis advenientis properat: deinde altius cirris suis enixus, ramos & frondes implicat, alium ex alio velut osculatus, atque ita omnem oleam veluti hedera perreptat. Tandem ubi animum suum desiderio & amore oleagineo exsaturaverit, descendit & in mare revertitur. Quamobrem piscatores vegetis olivæ germinibus colligatis in fascem, plumbum in medium indunt, & a navicula trahunt: quem statim amplexus aliquis polypus hæret, neque remittit, ne in navim quidem pertractus.

308. Sargi tantopere capras amant, ut cum illæ a pastoribus in magnis æstibus ad litora, ubi lavent, aguntur, fargi mox audito balatu, conferti quantumvis alias tardi appropereant, ac circumsilientes mirifico
gaudii

gaudii argumento lambant: nec aspernantur eas capræ tanquam amantes. Ubi vero e mari jam exeunt capræ, tum fargi mœrentes universi ad extremum usque litoris marginem comitantur & inviti deserunt. Verum perniciosus hic eis amor est. observat enim piscator geminos scopulos angusto inter eos spatio solem admittente, quod multi pariter fargi incolunt: solis enim radiis admodum gaudent. Ibi pellem indutus caprinam, eminentibus supra caput cornibus, manet, & injeicit in mare farinam carni adipique caprinæ permixtam. Allecti itaque fargi ipsum mare ingressum ceu capram amplectuntur. Is vero mox calamo duro (*e cornu arbore ÆLIANUS I. 32. ex hoc loco habet*) extenso, lineam e lino cano demittit, & hamo carnem de ungula caprina inserit, & mox quem ceperit fargum, celeriter manu extrahit. nam si dolum animadverterint pisces, simul omnes trepidi refugiunt: sin clam & celeriter pergat, nullus eum quin capiatur effugiet. Capiuntur & alio modo. Mares inter se pro feminis verno tempore certant: qui vice-rit, solus feminis omnibus potitur, quas in aliquem intra petras recessum agit. Itaque piscator nassam amplam & rotundam in mare deponit, multis circa introitum myrti, aut lauri aliisve frondibus obumbra- tam: & cum peracto certamine victor aliquis evasit, mox feminas omnes in nassam ceu aliquod petræ latibulum colligit, foris interim ipse ceteros mares arcens. tandem & ipse ultimus ingreditur: atque sic pariter capiuntur. Tantum amanti in aquatiliu genus est imperium, ut mutuo sui desiderio circumventi pereant.

404. Hippuri si quid in mari vagum & fluctibus obnoxium viderint, omnes statim frequentes proxime comitantur: maxime vero si naufragæ navis disjecta oberrent fragmenta. In hæc qui incidit piscator, facile uberem horum piscium prædam consequitur. Sed naufragia deus avertat. nam aliter quoque capiuntur hippuri. Confertos arundinum fasces lapide inferius alligato, quo deprimantur, in mare dejiciunt.

Circa hos illico hippuri umbræ amantes congregantur, & dorfa arundinibus affricare gaudentes manent. Tum piscatores hamos escis instructos demittunt, quos illi certatim apprehendere festinant, ita ut permultos deinceps facillime capiant: magis enim aviditas piscium nimia in hamos propera ruit, quam piscatores ipsi festinare hamis immittendis & extrahendis queant. Pompili pariter umbram amant, atque eadem ratione capiuntur.

439. Ad loligines capiendas lignum (telum) fuso simile parant, & frequentes in eo hamos infigunt, quorum recurvas cuspides superinducta iulide pisce occultant. Hanc escam linea per mare trahunt. mox enim eam conspectam loligo suis invadens cirris transigitur & comprehenditur.

450. Anguillas pueri circa sinus maris tranquillos hoc modo capiunt: Intestinum ovillum perlongum veluti lineam in aquam demittunt, quod anguilla conspectum statim hiante ore invadit & detrahere conatur. At enim piscator intestinum (*arundine, ad quam alligatum est*, addit ÆLIANUS XIV. 8.) quoad potest, inflat, donec vento penitus intumescat, & fauces illius opplet, atque spiritum eatenus obstruat, ut anguilla dentibus infixæ captiva tandem subtrahatur. Simili fere modo, siphone pleno vasi admoto, vinum spiritu extrahere solent.

468. Est quoddam apuzæ timidum & infirmum genus, engraules (alii *encrasicholos*, alii *lycojstomos* appellant, ut ÆLIANUS in hujus loci paraphrasi VIII. 18. tradit) vocantur. Hæ quod ab aliis piscibus in cibo expetantur, ad insidias, quibus sunt opportunæ, vitandas eatenus confertis turmis densæ & sibi invicem veluti infixæ hærent, ut naves sæpe in earum agmen veluti in scopulos incurrant, & remi ceu saxo illi adhærescant. Ita vero inter se restrictæ & pertinaciter tanquam clavis confixæ cohærent, ut ne fœcuri quidem

immiffa eas divellas, fed alius aliam partem abruptam auferas, & manu veluti in profundam arenam immiffa immenfam & facilem prædam referas. Has igitur ita fibi invicem implexas pifcatores fagenis circumdant, captasque facili labore in litora extrahunt, quæ longe lateque magnis apuarum acervis veluti areæ corona, cum agricolæ frumentum cribris ventilant, extructa albicant.

§04. *Thynna pelamydes (cordylas)* parit in Ponto Euxino, circa oftium paludis Mæotidis, quo mari conjungitur. Ova edita partim matres fectatæ devorant, partim inter arundines & juncos decenta perficiuntur. mox autem ut ex ovis hi pifces nati funt, natalem locum relinquunt. Eft autem recessus quidam Thracii maris profundiffimus, unde & Melas i. e. niger cognominatur, idemque ventis minime exofitus. In eo loca multa funt cava & cœnofa, ubi multa pifcibus parvis alendis idonea nafcuntur. In hunc primum immigrant pelamydes (*cordyle*); tempeftates enim & frigus, unde oculi earum hebetantur, apprime oderunt. Itaque immorantur & crefcunt ufque ad vernum tempus. quin etiam coeunt ibi, & ad patrias inde undas revertuntur, ut pariant. Has Thracæ fupra Melanem finum per hiemem capiunt. Trabem craffiffimam, non longiorem tamen cubito, plumbo ab altera extremitate, & crebris uncis tricufpidibus armatam, & fune longiffimo ligatam, navigantes pifcatores, qua profundiffimus eft finus, ad fundum maris immittunt. Fertur ea magna vi pondere fuo, & quafcunque circa vadum in limo contigerit pelamydes (*cordylas*), configit. Tum illi celeriter extrahunt cum transfixis miferabiliter pifcibus lignum. Alii vero retibus capiunt eas noctu, quo tempore propter timiditatem, metuunt enim quicquid in mare inciderit, circa vadum congregantur. Itaque pifcatores difpofitis retibus, remis & contis fumum mare verberantes quantum poffunt ftrepitum cient. Pelamydes vero motu fimul remorum micantium & fonitu percuffæ.

in rete ceu refugium quoddam trepidæ confugiunt, & extrahuntur, in angustum præ metu collectæ, dum funes, quibus trahitur rete, commotos timent. Interea piscatores diis vovent, ne quid e reti exsiliat, & ceteris viam monstret. hoc enim viso, mox omnes evadunt. Quod si nihil adversi eveniat, plerumque in ipsam terram pelamydes, retia relinquere nolentes extrahunt. Sic etiam in silvis cervos capiunt venatores, dum præ metu ad formidinem variis avium pen- nis ornatam accedere non audent.

593. Urinator aliquis peritus in mari facile etiam manibus fargos ceperit & sciænas (*umbras*). Sargi enim trepidi in angustum aliquem locum maris se recipiunt, catervatim collecti, & spinis dorsi rigentibus ita horrent, ceu vineæ alicujus sepimentum spinis confutum, ut tractabiles non sint, sed peritus urinator animadvertens capitis caudæque situm in singulis, a capite primum contingens spinas permulcet ac deprimat, utraque manu singulum apprehendens. Manent illi condensati & capiuntur.

616. Eodem modo etiam sciænam (saxatilem, mollem,) capiunt. Hæc enim in metu ad saxa festinans, cavum aliquod quærit, aut scissuram, aut herbas marinas subit. contenta est autem capite tantum occultato, de reliquo corpore non sollicita, tanquam si suis ipsa oculis non videat, ab alienis quoque non videatur. itaque stolidam facile comprehenditur ab urinatore. Sic struthio & bubalus Africani, hic cum irruentem leonem metuit, capite & oculis in fruticibus absconditis, totos se latere putant, donec ab hoste circumventi pereant.

635. Hi sunt piscationis modi quos novimus; reliqui vero pisces pariter nassis, vel hamis retibusve aut contis interdum vel noctu capiuntur. Nocturna quidem captura cum facibus fit; dum enim pisces flammæ fulgore excitati circa naviculam piscatoris exultant, tridentis ictibus configuntur.

647. Est quædam piscandi ratio, quæ celerem piscibus veneno perniciem parat. Primum quidem timidos greges jaculorum contorumque impulsu & remorum verberatione in locum cavernis frequentem undique cogunt, quem piscatores mox retibus dispositis cingunt, & quasi muro circumvallant. Tum aliquis geminam ex argilla & herba cyclamino inter se mixtis confectam massam manu capit, & mare super retibus ingressus saxorum cavernas veneno oblinat, cujus gravis & infestus odor statim mare inficit. Quo factò in naviculam revertitur: pisces vero simul atque odorem pestilentem perceperint, capite obnubilato & corpore toto ingravescente foras propelluntur, & dum veluti ebrii oberrant, in retia incurrunt, unde nullus eis reditus patet. Tandem vero ubi gemebundi exspiraverint, & mari silentium redditum fuerit; piscatores innumera mortuorum piscium cadavera cum gaudio in litus extrahunt. Non aliter martii viri cum nulla inimicæ urbis expugnandæ spes superest, fluminaque & fontes veneno inficiunt; quo factò civitas diu cum fame & infortunio suo colluctata, miserrime tandem infestæ aquæ potu perit, & tota cadaveribus oppletur.

O P P I A N I

DE PISCATIONE LIB. V.

Jam vero attende, terrarum orbis domine, quam nihil homini nec in terra neque in mari ad perficiendum difficile sit; quippe cetera diis similis, viribus solummodo inferior est. Non enim nisi immortalibus cedimus ingenio & potentia; sive vaser ille Prometheus Japeti filius huminum genus luto finxerit, & cor divina perunxerit particula; sive Titanum cæde cruenta prognati sumus. Quas enim feras

quamvis viribus audaciaque immanes non extinxerit, quasve aves, licet aëre pendentes, terrestre animal homo non ceperit, qui & ipsum leonem domet, aviumque perniciosissimam aquilam assequatur, & Indicam beluam (*elephantum*) mole vastissimam veluti mulum sub jugum mittat? His vero mole & robore præstant, quas mare sinu alit immenso beluas, nec numero inferiores. Quæ enim in terra innoxia nullis viribus pollet testudo, huic quamlibet audax in mari vix impune occurreris; sunt canes marini terrestribus & audaciores impudentioresque; pantheræ marinæ morsu quam terrestres magis nocent, & hyænæ in mari magis quam in terra sæviunt. Arietes, mansuetum pecus, in terra pastorem sequuntur, quos ferocissimos in mari quicumque accesserit, experietur; nec aper, quamvis immanis robore cum lamna, nec leo cum zygæna fortitudine contenderit. Phocam etiam terrestres urfi timent occurrentem, & si congressi fuerint, vincuntur. At nihilo minus tam ingentes immanesque maris beluas laborioso certamine animique solertia perdomitos homines capiunt eo, quem mox exponam, modo. Vos igitur, terrarum domini, propitii canentem auscultate.

46. Varia & magnitudine immensa cete medio innutriuntur mari, & semper in fundo pelagi degunt, molis suæ pondere: semper famelica, ut quorum vasta ventris vorago sit inexplebilis: quare & se invicem conficiunt, robustior infirmoerem. Sæpe obviant terrent naves in mari Iberico, ubi proxime reliquerunt Oceanum, & ceu corbitæ oberrant. Interdum etiam ad litora deferuntur, si quis ea aggressus fuerit.

62. Omnia vero cetacea, exceptis canibus, tarda in natando sunt, & visu debilia; quare propter membrorum gravitatem non omne adeunt mare, neque sine piscicula duce quoquam progrediuntur. Albo colore (seu fusco, vulgo erat: *parvus aspectu*) hic est, corpore oblongo, cauda tenui & angusta, qui antea,

viamque monstrat, unde dux nominatur. beluis marinis adeo gratus & amicus est, ut quo is velit, sequantur, in eoque vitæ salutisque spem omnem sitam habeant. Hic parte caudæ extrema oculis admota singula illis ostendit, sive præda præsto sit, sive aliunde periculum instet, sive propinqua vada & brevia vitanda sint: hunc lubentes veluti temonem navis, aut filium ducentem parens oculis debilis, sequuntur, per hunc audiunt, & vident, neque tantopere vastis cetis vires profunt, quam astutia parvi pisciculi, qui generis sanguinisque cognatione, an amicitia adductus ea comitetur, incertum est. Quamobrem astutus piscator primum escharum illecebra & hamo ducem capit; quo facto nullo labore monstra comprehendit. neque enim duce orba amplius maris vias vident, non propinquum periculum sentiunt, sed tanquam naves gubernatore privatæ temere vagantur, ignara quonam fluctibus deferantur. Interdum etiam præ nimia oculorum caligine (*prægravi superciliarum pondere obrutorum, ut ait Plinius, vel præ nimia carniū pinguedine & mole, ut Ælianus ex h. l. Omnes enim cetacei pisces oculos pro reliqua corporis mole exiguos habent, palpebris tectos, quas in hoc genere agnoscunt TYSON & ARTEDI.*) ad scopulos & litora expulsa offendunt. Tum robusti piscatores ex beluis aliquam insidiis attentare deliberant, sed primo illius magnitudinem pondusque conjecturis assequuntur. Nam si illius vertex & spina dorsi extra aquam paululum eminent, non obscura significatio est, beluam ingentem esse: quod si dorsum bene emineat extra summam aquam, non tanta est: nam minores, quia leviores sunt, idcirco altius eminent. Piscatores lineam ex frequentibus funiculis contortam faciunt, crassitudine rudentis navis mediocris, longitudine, quæ sufficere videatur. Huic addunt catenam ferream, quam hamo inferunt, ne dentibus beluæ laceretur. Hamum inagnum alternaque cuspidum ferie utrinque armatum, faciunt, quantum faucibus beluæ comprehendi commode possit, adeo validum, ut ne saxo quidem cedat. In media catena

orbes (*plumbei*) frequentes sunt, qui furiosos beluæ motus cohibeant, ne ferrum perfringat contorquendo. cedunt enim illi in gyrum, unde fit, ut catena loco non maneat. Esca est jecur aut scapula tauri. Multi autem sunt piscatorum focii & opiferi; qui in promptu habent spicula, fuscinas falces (*enses falcator*), secures, & alia hujusmodi fabrorum arte confecta instrumenta. Tum tacite remigantes, nutu liquid opus est, significant, & summopere cavent, ne ullo sonitu percepto belua in profundum refugiat. Ubi vero jam prope sunt, escam e prora demissam ceto offerunt; hic ut escam videt, nulla mora interposita, effreni aviditate eam appetit, atque statim ferro ejus guttur transigitur, cujus dolore incitatus, catenam exedere & conficere conatur: quod ipsum postquam diu multumque conatus est, acerrimis doloribus affectus, in pelagi profundum demergitur. Tum omnem funem huic relaxant, quod nullis viribus humanis retrahi posset, & facile exagitata fera navem cum remigibus in profundum detraheret: simul & amplos utres venti plenos ex funibus belua mare subeunte appendunt. Illa vulneris dolore stimulata, utres contemnit, & reluctantes, & summam aquam semper appetentes, in altitudinem maris deprimit. Cum autem pervenit ad imam maris sedem, defatigata quiescit, ingentes fluctus anhelans. at enim quiescere cupienti utres non permittunt, sese in sublime efferentes. Itaque contra hos renovat atque instaurat pugnam, & veluti animalia sibi infesta persequitur ulciscendi animo, & iterum ac sæpius frustra utres detrahit. hi sursum versus subvolant: illa vero graviter dolens, rursus profundum petit: & modo alieno impulsu, modo sua sponte trahitur, & tantopere furit, & aquarum procellas anhelando commovet, ut existimes sub fluctibus Boræam stabulari. Tum piscatorum aliquis illico ad litus remigans, lineam saxo alicui alligat, & in mare redit. Tandem defessa, & viribus jam exhausta belua, uter aliquis victoriæ nuncius effertur sublimis: mox etiam ceteri, & cum iis cetus vel invitatus attrahitur.

hitur. Mox piscatores suis navigiis congregantur, & cohortatione mutua, tanquam in prælio, magnis animis, magno tumultu, feram aggrediuntur. Alii jaculis, alii tridentibus, alii securibus, falcibus, aliisque instrumentis armati cædunt utcunque renitentem flatuque cientem procellas: & vulneribus, quibus inflictis mare rubescit, putridam sentinæ aquam infundunt, acrem & ignis instar mordacem. Expugnatam denique cum gaudio & cantu, veluti post prælium navale, ad litus trahunt atque ejiciunt, ubi illa nequicquam jam moribunda, palpitat, pinnasque motitat, & grave spirat, tandemque moritur. Atque hic ubi feram per litus totum jacentem vident, primum quidem accedere propius non audent, sed jam mortuam etiamnum exhorrent; deinde vero sumto animo circum congregati piscatores cadaver crudioræ bestię contemplantur: hic triplicem dentium, hastarum instar exsertorum series stupet; ille vulnera contrectat, alius spinam diris horrentem spiculis, caudamque & caput immensum ventremque spatiosum miratur. Tumque aliquis terram quam naves labentius habitans ita adstantem affatur amicum: Amicæ nutrix, Terra, quæ me natum in sinu tuo educaſti, tuo etiam in amplexu mori mihi contingat. Procul mihi mare sit propitium. procul in terra Neptunum venerer. nunquam ego me, fragili ligno vectus, ventorum & maris objectus iræ, fluctibus credam. Scilicet non satis erat homini furentibus cum procellis semper decertare, animamque mari despondere; sed etiam ejusmodi lurcones manet, quorum in faucibus tumulum sibi inveniat. Equidem exhorreo talium monstrorum exitiique patrem. pontum ego procul e terra salutem, proculque mihi propitium habeam. Et hoc quidem modo cete grandia capiuntur: minorum vero ut facilius est captura, sic instrumenta, ut par est, minora: hamus, inquam, esca & lineæ. & protribus caprinis cucurbitæ aridæ adhibentur.

358. Lamæ (*lamie*) vero catulos ut capiant, sape

R r

eis lorum, quo remus scalmo alligatur, solum porrigunt, cui illi dentes infigunt, qui quoniam recurvi sunt, impediti ceu vinculo retinentur, atque ita tridente percussi pereunt.

365. Inter cete imprimis canes voraces, contumeliosi ac impudentes sunt, perpetuaque famis rabie concitantur. Itaque sæpe pisces etiam in retibus & nassis piscatorum populantur ac devorant. atque interea quandoque dum ventri indulgent, hamo confixi cum reliquis piscibus extrahuntur.

376. Phoca seu vitulus marinus adeo robusto corio obducitur, ut neque hamo, neque fuscina comprehendatur. At primum ut irretitus tenetur, piscatores statim magno studio rete in litus expellunt atque ejiciunt: nam et si variis & multiplicibus retibus illaqueatus est, ea tamen unguibus facile laceraret, & piscibus simul captis adjumento ad exitum esset. Quamobrem magna celeritate ad terram subtrahunt, ubi & tridente & fortibus clavis contisque caput percutiunt; difficulter enim, nisi temporibus capitis elisis, interficitur.

392. Aliquando testudines importune piscantibus obvix, prædæ parandæ nocent, damnumque afferunt. Sed facile est audaci & intrepido viro eas vincere. Si quis enim se in mare immergens testudinem supinam in dorsum everterit, quantumvis conitatur, factum vitare non potest, sed in altum evertit, pedibusque palpitans, ferro percutitur, aut laqueo induta ad litus pertrahitur. Sæpe etiam in terram egressis ita solis vapore cortex siccatur, ut in mare redeuntes mergi nequeant, invitæque fluitent, opportuna venantium prædæ.

416. Delphinum capere nefas & impium est: & quisquis occiderit, is utpote impurus neque ad deos accedere supplicis, neque iram attingere potest.

potest; & suos quoque contubernales pellit, nec mi-
nus infectus est diis, quam homicida aliquis. Sensum
enim & ingenium hominis habent, quare etiam amo-
re prolem suam prosequuntur & amice inter se vivunt.
Jam vero in Eubœa maris Egæi insula piscandi socie-
tatem cum hominibus inveniunt, eam enim noctu ad
laborem pergunt, suspensa de prora aenea laterna,
cujus splendore pisces terreantur, delphini auxilio
accurrunt, & pisces metu luminis obtupefactos fugi-
entesque undique veluti canes venatori insultantes
in litus compellunt, ubi tridente facile percutiuntur;
alii in angustias a delphinis compulsi metuque lucis
per mare trepidantes capiuntur. Finito labore, del-
phini accedunt, prædæque partem in operæ suæ mer-
cedem deposcunt, qua negata piscatores non amplius
eos capturæ adjuutores habebunt,

448. Narratur etiam Arionem Lesbium citharædum
delphini tergo susceptum latronum insidias subterfui-
gisse, salvumque ad Tænarum Laconicæ regionis pro-
montorium appulisse. Nec delphini in puerum Liby-
cum amor ignoratur, quocum pecora ad litus pascen-
te ludere, adeoque silvestria pascula quam mare habi-
tare malebat. Nostra demique memoria delphinus in-
sulam (*Poroselenem*), veluti civis, habitabat, pueri
cujusdam amore ductus, cum quo educatus fuerat,
nec unquam portu decedebat. Igitur cum aterque
grandior factus esset, mirum quam amanter inter se
invicem ludebant; quamobrem multi hominum coe-
tus quotidie in litus novitate amicitie adducti con-
fluebant. Puer consensa symba ante portum naviga-
bat, & nomine, quod a prima infantia impositum ei
fuerat, socium appellabat; ille pueri voce audita tan-
quam sagitta advolans, caudâ adblandiebatur, capi-
teque sublato eum amplexari cupiebat. Quod si puer
se in mare dejecisset, juxta eum natabat, atque acce-
dendo tergo suscipiebat, & seu in altum mare per-
gere, seu remeare per portum vagari juberet, libenti

animo obsequabatur. Nec solum puerum gestabat, sed quemcunque alium ille voluisset, tergo sustinere non detrectabat. Quum vero puer obiisset, primum ille moerenti similis focum per litora querebat: appellatus non exaudiebat, nec cibum amplius accipere dignabatur. tandem e conspectu hominum prorsus evanuit, non vana suspitione, pueri desiderio eum extinctum fuisse.

§19. Thraces tamen, & qui circa Byzantium habitant, barbari & immanes, delphinos capere audent, nulla amoris, quo homines prosequuntur, ratione habita. Tridentem sive jaculum trifidum parant, longissimo fumi annexum piscatores, & matrem alicubi cum geminis catulis oberrantem observant, eisque adnavigant. Delphini sine metu ullave suspitione loco manent, donec alter ex catulis jaculo feriat. percussum piscatores non attrahunt, neque enim possent: sed funem laxant, & remigando celeriter sequuntur, donec ille tandem viribus exhaustus in summam effertur aquam. Illum ubique misera & moesta sequitur mater, nec usquam deserit: alterum interim adhuc incolumem a se propellere, & ut fuga sibi consulat hortari videtur. Sancio vero adeo adheret, ut nullo modo absterri, ne ictibus quidem, aut divelli ab eo queat. itaque simul cum filio nec invita capitur & occiditur.

§89. Ostreodermorum universo generi, quod mare perrepat, contingere ajunt, ut cum luna pariter crescant, pariterque decrescant. Hæc piscatores mare subeuntes partim manibus ex arena legunt, partim scopulis firmiter inhaerentia vi abstrahunt. alia a fluctibus in lacunas effosse arenæ expulsa capiuntur.

§98. Purpura ostreorum maxime gulbosa est. Modus vero, quo capitur, is est. Parvas nassas densas contextu, calathis similes, e viminibus neuntur piscatores purpurarii, intus in media nassa strombi cum

chamis ponuntur ad eam alliciendam. Purpura escæ cupiditate linguam, quam prælongam, tenuemque & acutam habet, per vimina inserit, escamque exsugit; quare lingua intumescente, & macularum angustis inhærente capitur, ut flore suo vellera tingat.

612. Operosius nihil est nec miserabilius certamine, quod urinatores ineunt, cum spongiarum amputant. Primum quidem cibo potuque modico & levi se præparant, ne corpore pleno respiratio eis minus libera sit; & somno non conveniente piscatoribus (i. e. longiore & nocturno) corpora demulcent. Prius vero quam opus aggrediuntur difficile, vota diis marinis faciunt, ne in cetos aut aliam noxam incurrant, ubi deinde callichthyn (*anthiam Aristoteles vocat*) conspexerint, confirmato animo lætisque operi se accingunt. nulla enim belua, nec aliud noxium animal in mari illic reperitur, ubi hic piscis fuerit: quamobrem & sacrum cognominarunt, quod purum & innoxium circa eum mare sit. Urinator fune oblongo supra coxas cinctus, plumbum altera manu, altera falcem gerit. oleum ore tenet. Observat de proram, & ubi sociorum vocibus animatus in fluctus defiliit, plumbi pondere in vadum detractus oleum expuit, ut aqua illustretur, sicut nox lumine accenso. Spongiarum extremis faxis veluti affixæ inhærent. Spiritum (*odoratum*) etiam aliquem, ceu reliqua (*ostrea, conchylia,*) quæ ad scopulos nascuntur, habere creduntur. Quare piscator celeriter vibrata falce, tanquam messor, eas a saxo refecat, atque abjecta omni cunctatione fune tracto socios admonet, ut ex ima maris sede celeriter subtrahatur. nam fanies a spongiis cæcis manans, non modo tetrum odorem redolet, sed ad nares adhærescens, sæpe eum suffocet. Extractum sane a sociis qui viderit, miseretur, metu & labore fractum. Est quando infestantibus cetis vel semilacerum vel prorsus non extrahunt.

Hæc habui, divine Imperator, de marino piscatio-
nis opere dicere; tibi vero salvæ incolumesque levi-
bus auris per mare decurrant naves; tibi que
semper piscibus abundet mare, & terræ
inconcussa servet fundamenta
Neptunus.

EUTECNII SOPHISTÆ
PARAPHRASIS
O P P I A N I
VEL POTIUS
DIONYSII
LIBRORUM
DE
A U C U P I O .

INTERPRETE
CONRADO GESNERO.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 551

LECTURE 10

STATISTICAL MECHANICS

LECTURE 10

LIBER PRIMUS.

Aquilæ multum reliquis avibus præstant, adeo ut Jovis sceptro juxta fulmina insidere perhibeantur. Aërem volatu superant & sublimius ad ipsum ætherem evadunt; visu acerrimo valent, ut quamvis parva animantia per terram reptantia, aut inter frutices latitantia, prospiciant, cum fames eos extimulat. Delectantur agnina, hinnulorum & leporum pulpis, cadaver nullum attingunt, nisi forte ab ipsis relictæ animalis. Testudines pro medicamento vorant, quod ad potum, sanguis animalium quæ ceperint, eis sufficit, aquam vero non gustant. Montium vertices editos & conspicuos incolunt, sive cum a venatu ad quietem se recipiunt, sive soboli nidos parant: & raro sane ad campos rupibus relictis descendunt, sed ut plurimum e speculis suis cœlum prospectant. Cum parturiunt, lapidem nidis imponunt, ut tempestive pariant, neque per vim pulso foetu immaturo abortiant. Non constat autem de hoc lapide: sunt qui de montibus Caucasus, alii ab Oceani litore peti tradunt, colore candidissimo, spiritu gravidum, qui etiam ex agitatione sonum edat, ita potentem, ut aquæ bullientis in lebete fervorem extinguat. Feminæ prægnanti alligatus, abortum amolitur. Maxime curant aquilæ, ut generosos foetus alant; quare pullos volatu adversus solem probant, & nimio splendori cedentem, aut oculis conniventem pro spurio rejiciunt nidoque pellunt.

II. Harpæ conspectui raro se offerunt, rupium asperarum incolæ. Nidos enim pullis struunt in altis montium hiatibus; præcipitiis, ut reliquæ volucres truncis ac ramis, insidunt. Pullos amore miro prosequuntur, adeo, ut si quis rusticus pullum harpæ latenter suffuratus fuerit, illa nidum deinceps cibo neglecto non relinquat, & locum omnem gemitu

plorantis instar mulieris impleat, & lacrymarum defluxu genas madefaciat. Vestiuntur autem eis maxillæ & mentum tam frequentibus plumis, ut barbæ quondam speciem ad collum demissam representent, & hæc eis inter omnes aves nota peculiaris est. Lapidibus vescuntur, & pridem mortuorum animalium ossibus. Quod si deglutire possint, avide quod obtigerit ingerunt; majora vero unguibus apprehensa in sublime volantes per saxa dejiciunt toties, donec frangantur, edendoque sint. Morbos hœdera nigra sanant, aut præveniunt.

III. Vultures cadaverum fœtore gaudent, & tanto pere averfantur unguenta, ut ne armenta quidem mortua, quorum carnes unguento illita fuerint, attingant.

IV. Accipitres quidam adeo ignavi & ad volandum pigri sunt, ut ab aliis nutriri malint, & sero tandem venatum profecti ranas tantum aggrediantur. Alii alaudas & hirundines infestant; quamobrem cognatos Tereo eos dixeris. Oculorum hebetudini præ ceteris avibus ita obnoxii sunt, ut etiam curationem hujus ægritudinis in promptu habeant, lactucæ scilicet agrestis, quam medicinæ gratia rescindunt, liquorem lacteum.

V. Impudentissimi omnium milvi sunt, qui etiam ad hominum usque manus provolant. Justas igitur pœnas luunt, cum certo anni tempore magnum in pedibus dolorum patiuntur. Punicæ malo nunquam eos insidere ferunt, & ne aspectum quidem ejus sustinere. Fertur autem, si credere dignum est, virum quendam amissa uxore, ex qua filiam nomine Siden susceperat, libidinis affectu in filiam exarsisse. Illam vero ne a parente contaminaretur, super materno tumulo sese jugulasse, postea vero Diis hunc casum miseratis, terram de sanguine arborem produxisse, & patrem mutatum in milvum calamitatis suæ monumenta refugere, nec insidere huic arbori.

VI. Memnonēs aves genus a nigerrimis Æthiopi-
bus ducunt; sed Æthiopia relicta, ut quæ nimio ca-
lore foeturam impediāt, ne nidos quidem in ea stru-
unt, (sol enim statim ova omnia combureret) & Aquil-
onem versus ac Thraciam feruntur. Cum autem ad
Hellepontum & Trojam pervenerunt, super Memno-
nis sepulcro inter se tanta prælia miscent, ut strepi-
tus alarum scuta resonantia repræsentet. deinde cum
desitum est pugnari, circa fluvium Æsepum se lavant,
& in arenam se volutantes pulvere sparguntur, ac su-
per Memnonis sepulcro alas ad solem siccant, colle-
ctumque pennis pulverem monumento inspergunt,
vel hoc argumento, ni fallor, ex humana in avium
formam se transisse, & neque regionum honorem, neque
belli meditationem a se negligi declarantes.

VII. Corvi soli pullis suis potum non ministrant,
gutturē eis statim a coitu dehiscente, quod veteris cu-
jusdam peccati culpa eis accidere fama est. Nam cum
Coronis in Tricca Æsculapium pareret, Corax aquari
jussus re neglecta alicubi se oblectabat; quamobrem
iratus Apollo convertit eum in avem atram, & absque
potu rostrum ei excrefcere fecit, quæ res pullis est
molestissima. Etiam hoc in eis insolens, quod corvi
mares non coeunt cum feminis, priusquam cantu quo-
dam ceu nuptiali & hymenæo eas demulserint; hæ
vero mares ita conciliatæ admittunt.

VIII. Cornicum pulli ovis non ad caput ruptis,
ut ceterarum avium, sed retrorsum, pedibus primum
prolatis, excluduntur.

IX. Perdices mirificæ cervos amant & pasci cum
eis gestiunt, nec usquam discedere volunt, sed comi-
tantur & una currunt, & dorsis insidentes pilos eorum
vellicant, qua re etiam facile capiuntur ab aucupe,
qui cervi imaginem eis ostenderit. Depugnant inter
se propter venerem, ad quam tempore veris præci-
pue moventur, & cum gregatim per nemora pascanti-

bus eis femina se offert, dissidium pugnamque cient; cedit autem femina victori. Ille protinus tanquam præclarus aliquis bellator, auro aut puella aut alio honorario munere donatus, exclamat. Ova feminis incubare non permittunt, eaque ob novum veneris desiderium suffurantur, quanquam & ipsæ matres nonnunquam præ libidine negligant. In universum autem dolosæ sunt adeo, ut pulli quoque accedentem aucupem decipere calleant, frondibus aut ramis aut alia materia se occultantes: qui dolus etiam polyporum est, proximæ cujusque petreæ colorem simulantium.

X. Perdices non tam cervos amant, ac Ægithi asinos oderunt, quorum pullos nidulo spinetis affixo hærentes accedens asinus deturbat, rudendoque ova ægithi per abortum abigit.

XI. Cuculus primus avium verni temporis nuncius est. Nidum non facit ipse, aliarum vero avium devoratis ovis, & suis suppositis discedit. Foventur ea per alienam matrem, donec exclusis pullis fraus detegatur, qua cognita eos relinquit, & alium nidum struit, & ita demum cuculus accedens pullos natricatur.

XII. Picus martius singulare a natura beneficium habet. Si quis lapide aut ligno immisso ei foramen nidi obstruxerit, ille herbam sibi cognitam affert, eoque orificio opposito nidulum aperit omnesque vespas (*obstacula*) removet. Hanc herbam qui moritur, nullo negotio januarum etiam særas resolvit.

XIII. Nocturæ oves infestant & oderunt. Cum formicas a suis pullis abigere cupiunt, vespertilionis cor in nido habent, tanquam formicis sua etiam latibula deserentibus, si quis cor vespertilionis imposuerit.

XIV. Icterus ayis quædam a colore nominatur, quam si quis hujus nominis morbo detentus inspexerit, mox integre a morbo liberabitur.

XV. Picae in vocis imitatione singularem naturam, & quam diversa animalia representet, quis facile dixerit? Ego aliquando garrientem picam audiens hœdi vocem arbitrabar, qui a matre separatus juxta arborem eam requireret, cui pica clamans infidebat. Et iterum édito mugitû vitulum referebat; deinde ovis instar babilabat; postremo fistulam sive sibilum pastoris imitabatur, quo ille post pasqua oves ad potum ducit. Vix vero tandem pica per ramos saliente inspecta, miratus sum tanta cum in ceteris rebus tum in avibus divinæ largitatis dona splendere.

XVI. Psittacos non in ligneis sed ferreis caveis servare oportet; eos natura voces etiam humanas imitari docuit.

XVII. Dedit & lusciniis natura miram consentus suavitatem. Hæ pullos suos ad cantum potius quam (alimentis) temerè educant: & quorum putaverint esse genuinos cantus, illos omni diligentia curant, mutos autem occidunt, tanquam indignam Atticis lusciniis sobolem. Quia etiam libertatis amorem tantum pullis suis instillant, ut si capiantur, cantum omnino recusent & elingues fiant.

XVIII. Hirundines hominibus maxime familiares & contubernales sunt. In aves mutatae sunt, cum vir adhuc esset Thracius ille Tereus; postquam vero & illum mutatum viderunt in avem, relicto omni avium consortio ad hominum domicilia confugerunt. Quia etiam neque Boream, neque ventorum qui e Thracia spirant status amant, & vidos inde aversos collocant. Pullos suos hoc ordine pascunt, ut illi, qui cibo accepto locum mutaverit, nihil amplius largiantur, donec ad pristinum suum locum redierit. Si quis earum pullos excæcaverit, hirundinaræ herbæ rostro demorsæ liquorem oculis infundunt & noxam cecitatis amoliantur.

XIX. Voracissima avis est Seleucis, & agricolis maxime exoptata, cum fruges locustis infestantur. Has enim partim devorant, partim vel umbra sua enecant. Ingestas nullo negotio per alvum excernunt. Adventum sane ipsarum peregrinorum militum subsidio recte comparaverit aliquis. nisi tamen gratitudinis aliquid specimen in ipsas mutuo referatur, conservatas a se fruges populantur. Jam si quis mentis parum compos seleveidem interfecerit, reliquæ ad defendendas a locustarum injuria fruges in regionem non revertuntur.

XX. Jyngea a mulieribus ad veneficia quærentur. Cibum vero hoc modo capiunt. Linguas prælongas, ut piscatores lineas extendunt, qua formicæ transeunt. Accelerant illæ tanquam ad escam, & ubi jam plures infederint, paulatim jyngea lingua retracta captas devorant.

XXI. Turtures præ ceteris avibus castæ sunt & pudicæ. Oscula, antequam procreandæ soboli indulgant, permiscunt, idque inter eas, quæ provectiores ætate sunt, perpetuum est: juniores non raro absque osculis id faciunt. Quodsi mas desit, feminæ præter communem avium legem se invicem concendant, & ova, sed infæcunda progenerant.

XXII. Novimus atiles gallinas sine maris opera, mulierum tantum manibus confotas, ova peperisse. Facilius pariunt, si festucam e terra ore apprehensam dorso imposuerint. Galli præ omnibus avibus pugnares & libidinosi sunt. Luce inprimis gaudent, diemque quasi solis præsentia læti annunciant. Partus conjugum levare & dolores participatione solari videntur, dum placida & exili voce eis accinunt.

XXIII. Merulæ prius quam reliquæ aves ante exactam hiemem foetificant, Myrtis, lauris & cupresso confitis nemoribus gaudet, & læta populo, picea, pinuque frondosa, denique hedera se oblectant. Duo

earum genera sunt, quarum alterum undequaque nigrum (fuscum,) alterum rostro cereo, idemque magis canorum.

XXIV. Pavo suam ipse miratur pulchritudinem; & si quis eum formosum appellaverit, mox floridas auricomasque pennas, expandit & veluti pratum floribus refertum erigens ostentat & oculis ipse lustrans in orbem circumducit. Adeo cauda ei tanquam stellata nitet, ac si quis eum laudaverit de pulchritudine, ambitiosius se geret: si vero reprehenderit, cauda recondita quasi calumniatorem odio sibi esse testabitur. Pavo quondam Argus erat, qui conversam Jo in vaccam Junonis ira, custodiebat, a Mercurio demum interfectus: ex cujus cadavere tellus avem protulit, in qua etiamnum signa centum, quos habuit, oculorum apparent.

XXV. Porphyrio, cui a colore nomen, rostrum habet rubicundum, & in capite veluti cristam, qualem faciunt & gestant sagittiferi Persæ, par magnitudine gallinis altilibus, sed crura ei longiora. In hominum conspectu nunquam conjugii suæ miscetur: natura enim adeo castus est, ut ne maritum quidem uxori concumbentem sustineat, & si adulteriumprehenderit, nimio dolore contabescat.

XXVI. Coturnices pascuis prioribus relictis gregatim volitant, & maris spatium volatu non intermisso ceu avium celerrimæ superant, tam timidæ interim, ut maris aspectum exhorreant, & oculis con niveant, unde aliquando velis illisæ navium a nautis capiuntur. Ut autem intelligant, an superatum jam ipsis mare sit necne, singulæ ternos ore lapillos ferunt, quorum singulos per intervalla demittunt, & diligenter observant, utrum in mare lapillus quisque deciderit, ulteriusque volandum sit, an in terram, & tempus jam adsit quiescendi.

XXVII. Avium multa genera locum ita mutant, ut certum sit unde & quo se recipiant; ciconiæ vero unde veniant, quo revertantur non satis constat. Quidam ex Lycia volare ajunt, alii ex Æthiopia, quo loco inchoata Nili exundatione fecundatur Ægyptus. Mirabilis omnino & solertis ingenii sunt, sive injuria cavenda, sive gratitudinis edendum aliquod signum fuerit. Nam & hoc accidisse ferunt. Cum quidam ciconiæ crus lapide confregisset, eaque in nidum transversa, ut poterat, se reciperet, a mulieribus, quæ claudicantem viderant, restituta est, & cum ceteris avolavit. Sequentis deinde anni vere, cum rediisset ad eundem locum, agnoscebatur autem ex claudicationis signo, & mulieres conspectu, ceu quæ libenter apud ipsas diverteret, exhilarasset, mox e rostro oblongo egregiam & pretiosam gemmam ad pedes mulierum evomuit, quod quidem illæ gratitudinis ergo fieri intellexerunt. In Italia, ut fertur, cum serpens quidam ad nidum prorepens ciconiarum pullos devorasset, & alteram sequentis anni foeturam similiter perdidisset, ciconiæ tertio demum anno reversæ, novam quandam avem & prius non visam, quæ brevior quidem ciconiis erat, sed rostrum magnum & acutum ensis instar e capite exerebat, secum adduxere, indicata nimirum ei foetus calamitate sui, sive pollicitationibus ullis, sive verbis, ut opem ferret, incitatam. Nam utrum aves & animantes alii suum inter se colloquium nobis ignotum misceant, in dubium vocari potest. Avis hæc nondum absoluto ciconiarum foetu, ad pasqua eas sequebatur; pullis vero jam exclusis, cum parentes ad comparandum pullis avique custodi victum longius avolarent, ipsa nidum non deseruit, ut serpenti obliteret. Serpens igitur paulo post progressus e latibulo pullos aggreditur, & licet ab ave custode rostro impeteretur, non statim recessit, sed erectus corpore caudæque innitens se opponebat, & secundo jam ictus, spiris involvere custodem frustra moliebatur, utcunque plurimis se flexibus insinquaret. nam facile evadebat avis in sublime se recipiens. Sic
dum

dum ille perdere, hæc servare pullos annuntur, plurimis tandem ille vulneribus confossus jacuit, at non impune. Avem enim in conflictu dentibus venenatis adeo læsit, ut omnes ei pennæ defluerent. Cum vero revertendi tempus appetiisset, ac reliquæ ciconiæ jam avolassent, parentes cum pullis servatis, ut beneficii memores se declararent, tantisper mansere, donec novis ei pennis renatis simul avolarent.

XXVIII. Phœnici apud Indos, ut perhibent, longissima & secura vita contigit, cum nullis hominum insidiis petatur, non sagittis, non lapidibus, non calamis, non denique laqueis. Mors ei initium vitæ. Nam ubi jam per ætatem ad volatum debiliorem se aut aciem oculorum obtusam senserit, collectis in excelsa rupe cremiis & festucis rogam sibi mortalem, vitalem autem novæ proli nidum construit, qui a solaribus radiis, insidente ave, incensus conflagrat. Sic illa consumpta, altera nova Phœnix e cinere surgit, & pro more patris iisdem in locis vitam degit. Res mira sine genitore, sine genetrice, solo splendore Phœbeo avem hanc procreari.

LIBER SECUNDUS.

Dicendum etiam de avibus, quas amphibias vocant, quæ mari gaudent, litoribusque immorantur, atque in oris maritimis nidos construunt. Plura earum sunt genera, eaque varia. Neque enim mare pauciores quam tellus aves alit; at natura non eadem aquaticis, quæ terrestribus est. His enim corpus rarioribus tegitur pennis, quibus celerius volent; aquaticæ vero plumas crebriores & spissiores, quæ non temere madescant, habent, adeo ut siccis eis usquequaque volare liceat. Meatus rostri diductiores quoque habent, quo piscem atreptum nullo negotio

in ventrem demittant. Palmipedes sunt, adeoque pedibus remorum instar in aquis utuntur. Hæc quidem universis communia sunt. Robore vero inter reliquas aquaticas aves aquila marina præstantissima est; specie quidem terrestribus non dissimilis, sed e mari victitat, & piscium præda, illorum maxime, qui sublimius & in superficie aquæ natant, ita ut corporis ipsorum pars aliqua sub conspectum veniat. At non perpetuus ei successus est. Interdum enim cum in majores pisces ad uncus unguum mucrones infixere, nec in altum levare possunt, pondere victi una cum piscibus pessum eunt, & perduntur magis quam perdant, ad imum pelagi fundum tracti, quo pisces urgente dolore se recipiunt. Hos ajunt spurium esse foetum terrestrium aquilarum, ideoque a paternis nidis repelli, deinde per alios quosdam alites educatos, neglecta terra maritimum victum amplecti. quamobrem conspectus ipsorum exoptatus bonique indicii (nimirum copiarum piscium) apud piscatores habetur.

II. Cataractes avis instar lari minoris est, robustior & colore candido, accipitri palumbario similis. Ubi enim pisces aliquot natantes viderit, perspicacissimus autem est vel ad fundum usque maris, altius volat, & pennis omnibus contractis, in mare tanquam delapsus per medium aëris intervallum quovis telo celerius fertur, & ad passus spatium immergitur, donec comprehensum piscem extraxerit, quem mox evolans palpitantem adhuc devorat. Scopulosis litoribus & petris supra aquam eminentibus insidet; in potu marina aqua, non ut ceteræ aves fluviatili aut fontana utitur. Fucum aut algam ovis super petram inserunt, nec aliter fovent, sed ventis semper exposita relinquunt. Præterea sic etiam tractant ova sua. Mas illa, unde marem procreandum conjicit, femina, unde feminam, in sublime ferunt unguibus comprehensa, inde mittunt in pelagus, atque hoc subinde repetunt per dies aliquot. Hoc motu concalescitis ovis pulli excluduntur. Pulli mox ut lucem aspexerint,

nulla in nidis mora parentes volatu sequi contendunt, a parentibus autem suscepti in mare demittuntur & rursus illico extrahuntur, ut sic facilius auxilio parentum hoc genus exercitii ipsis reddatur. Itaque non inepte comparaveris eos filiis agricolæ alicujus, gravem annis patrem sequentibus, quorum alter imposito bubus aratro terram profcindit, præit alter, & fulcis femina committit; operantibus pater docens simul & gaudens assistit. Teneri adhuc pisciculos tantum captant; adultiores deinde majores invadunt. Mors illis gravior, quam ulli ambiguz vitæ avium contingit. Acies enim oculorum senio confectis obtusa in causa est, ut in mare se præcipites ferri ad piscium prædam arbitrantes, scopulis ac præcipitiis illidantur & pereant.

III. Sunt etiam ex amphibiiis avibus trochili dicti. Hi per litora discurrunt tanta sæpius celeritate, ut cursus eorum volatu etiam perniciosior sit; atque hinc nomen eis apud græcos merito impositum. Pisces magnos non aggrediuntur, cancellis, & si quæ fluctibus ad litora propelluntur, contenti. Mares seorsim a feminis, feminæ a maribus pascuntur. Ineunte vere priores feminæ sollicitant mares ad coitum. sequuntur enim & prope eos peculiari quodam cantu strident, quo vix tandem allekti mares accedunt. Mox iterum foetu procreato separantur, & ad sua sexus uterque pascua seorsim revertitur. Tunc mares omnem forturæ & veneris curam relinquunt, feminis labor solis incumbit, eumque illæ inter se partiuntur. Jam aliæ ova in nidis fovent, aliæ foventibus cibum congerunt, & sic alternis ova sua plumis concalefacere pergunt. Pullos jam adultos ad litus producant, ubi mares versari solent; ibi femellæ etiam ex pullis cum sexu suo remanent, masculi vero separantur. Sic oves inter pascendum mixtæ a pastoribus secernuntur.

IV. Lari hominum amantissimi sunt, & prope eos tanquam maxime familiares versantur, ac ubi viderint

piscatores extrahere sua retia, ceu prædæ participes adjungunt se naviculis, & clamore partem aliquam sibi postulant. Ili pisces aliquot projiciunt, quos lari statim vorant, & si qui alii forte sagenas subterfugerint, promte excipiunt. Vulgo celebratur opinio laros olim homines fuisse, qui primi venationem & prædam marinam exercuerint. deinde, sic volentibus diis, in aves mutatos, juxta urbes & portus volitantes veteris etiamnum artis meminisse. Plura autem eorum sunt genera. Albi sunt quidam & minoribus columbis similes. His alii majores & robustiores sunt, ac pennis densius vestiti. His rursus tertium genus majus est, albis itidem pennis, extremis tantum unguibus & collo nigricans, iisque ceteri omnes lari depascuis & sede tanquam regibus concedunt. Senescens pennas cœruleus color inficit. Foeticant in petris, præcipue a quibus potabilis aqua manat, ut foetus eorum victu quidem marino, aqua vero (in potu) dulci utantur, donec adulti nidus relinquunt, quo tempore jam cibo simul ac potu ex mari utuntur. Quod ad natandi velocitatem, vix avis ulla læo contenderit.

V. Mergi insatiabiles sunt & maxime voraces. Pisces ingestos mox alvo reddunt, atque etiam vivos nonnunquam. Soli inter amphibias aves volitando piscantur ita, ut simul utrumque faciant. Congros, anguillas & alios lubricos lævesque pisces deglutiant. Urinantur & sub aqua manent diutissime. Alios quoque pisces delphinorum & canicularum instar perfequantur. Non in pelago solum, sed paludibus etiam versantur, tum maxime cum vis aliqua ventorum mare infestat; tunc enim immorari in eo non solent. Has in avium genere solas vocem emittere aut percipere negant.

VI. Pelecini, non minus quam lari (*mergi*) voraces, non toto tamen corpore merguntur, sed ut solent qui se in caput præcipientes volvunt; colla, quibus

ulnæ proceritas est, subinde demittunt, dorſis interim ſupra mare prominentibus. Piſcem obvium quemque ampliffimis faucibus exceptum devorant. Sinus quidam ante pectus dependet, in quem cibum omnem tuburcinantes aliquantiſper recondunt, & ne tethyis quidem nec duriffimis mitulis abſtinent, ſed una cum teſtis primum quod ſe obtulerit deglutiunt; deinde mortua in os revocant, & rejectis teſtis pulſam vorant. Nam quæ dum viverent, occluſæ erant conchæ, vita ſpoliatæ aperiuntur & dehifcunt.

VII. Aves, quæ ſuavius quam alcyones cantillent, nemo ullus dixerit, nulla quoque diis marinis dilectior, quippe qui tranquillitatem maris fluctibus & ventis omnibus compositis ſub partus tempora eis conceſſerint. Pariunt ſeptem ordine diebus, & educant foetum. Fertur autem beneficium hoc Nereidas in eas contuliſſe propter inſignem in maritum Ceyca pietatem, quem fluctibus maris abſumptum cum incontinenter lugeret, in avem mutata fuit, nec etiamnum calamitatis ſuæ oblivifcitur. Mare adeo amant, ut prope fluctus nidifciant, pectus aquis aſpergant, caudam in terra ſicca imponant. Nidos ut ſibi ſtruant alcyones, non ut ceteræ aves feſtucas e terra colligunt, ſed marinas aliquot herbas, quales ſunt fuci, algæ, ampelides (*uxæ marina*), boſtryches, (*capilli marini*) otacides, & aliæ. A maritorum obitu multo tempore lugent & ſe diſperdunt. deſituræ canere, ceyx, ceyx, aliquoties repetunt, atque ita ceſſant. Porro ceycis vocem nunquam vel mihi vel aliis audiendam optarim; curas enim & mortes & infortunia ſignificat; quamobrem Jupiter eas noctu paſci voluit, & locis circa ſtagna fluvioſque maxime deſertis, ne quid hominibus moleſtæ forent.

VIII. Ardæ hominibus chariffimæ ſunt, & æſtatis hiemiſque tempus præſagiunt, capita ſcilicet pectori imponunt, eoque maxime inclinant, unde concitatiffimus ventus expectari debet. Nauta nunquam oc-

ciderit ardeam. nam quod accipitres in terra venatoribus, hoc in mari piscatoribus ardæ significare creduntur. Ab ardeis victum ex aquis primum inventum ajunt, reliquas ab eis didicisse, cum victus unus initio omnibus esset avibus; deinde cum gloriarentur hoc invento, & ne ipsum quidem Neptunum natando cum eis contendere posse jactarent, hanc artem irato deo amisisse; quod etiam Thamyridi superbo cantori ex Musis contigisse ajunt. Hinc adeo reliquæ omnes aves captandis piscibus merguntur in aquam; ardæ natandi facultatis expertes in litore stantes venantur. Pisces captant industrie sane & dolose; nempe solis radios ita excipiunt, ne pisces visa ipsarum umbra refugiant. Genera ardearum infinita sunt. Aliæ enim breves & albæ sunt; quædam majores, colore vario, aliæ mediocres. Sunt quibus a capite ceu crista quædam nutet, aliæ cristatæ non sunt. Licet omnes ex mari vivant, in terra tamen nidificant.

IX. Imantopodes aves nomen a crurum tenuitate habent; hoc novum in eis, quod, maxilla inferiore fixa, superior solum ipsis moveatur.

X. Cepphus avis a levitate nomen tulit apud piscatores. Currit enim per summam aquam, & prosperum piscatoribus successum promittit; versari enim his in locis gaudent, in quibus meliores piscium greges fuerint; thunnos maxime comitantur, quod ab iis piseiculorum, quos dentibus suis discerpunt, carunculæ aliquot in aquis relinquuntur, quas cepphi statim ingurgitant. Sequuntur etiam delphinos, & piscium ab illis occisorum sanguine pascuntur. sed maris quoque spumam ingerunt. Nunquam sane otiosos aut dormientes cepphos terra marive aliquis facile deprehenderit, semper enim venantur aut volitant. Ad tonitrua adeo timidi sunt, ut eorum sonitu exaudito ex aëre in mare decendant. Generatio quidem eorum ex marine an ex aëre sit, non constat.

Nam terra etiam, cum tonuerit, fructus quosdam (*fungos &c.*) facile emittit.

XI. Elaphis pennas in dorso omnes cervinæ pelli colore similes habet, (unde etiam nomen apud græcos, quasi tu latine *cerviam* aut *cervariam* dixeris.) Pafsi- tur autem hæc in aquis sicut jynge in terra. Lin- guam nempe longissimam linæ aut funiculi instar in aquam procul extendit, & sensim ad fauces deceptum aliquem piscem, qui ad conspectam adnataverit lin- guam, allicit. Ad hujus imitationem nimirum pesca- tores olim ad longam arundinem ex pilis equinis li- neam suspenderunt.

XII. Colymbi semper natant, & ne somni quidem aut cibi gratia in continentem exeunt, ne noctu qui- dem, neque tempestatis metu aut frigoris, sed solo partus tempore. Ventis adversi natant, ne illorum vi aliquando inviti in terram extrudantur.

XIII. Quod Thraces etiam ac Dytini faciunt.

XIV. Cirrhis dignam crimine poenam luit, quod Minois amore adducta purpureum patris capillum ab- sciderit, patriamque Minoi prodiderit. Ille vero vi- ctoria potitus, & prodicionem detestatus, ad navi- gium ipsam religavit, ac fluctibus permisit; atque ita in avem mutata ab omnibus avibus odio nunc habe- tur, & si aquila marina ipsam oberrantam viderit, mox per insidias eam adoritur & perdit.

XV. Inter amphibias quoque Theocronus notha avis est, accipitre patre & aquila matre progenitus, ut fertur. Generationem ejus vetus fabula ita tradit. Genus quoddam accipitris adeo in libidinem profu- sum est, ut vernæ tempore omni robore amisso mi- norum etiam avicularum moribus obnoxium sit. Deinde adulta ætate, & sub canicula viribus recupe- ratis de aviculis sese ulciscitur, & quascunque affe-

cutus fuerit, devorat. Quodsi aquilæ feminæ vocem audiverit, advolans cum ea miscetur. Illa, quæ ex ignobiliore ave conceperit, ova ne incubare quidem dignatur, & ut aquilas mares lateat, procul ab eis avolat. Nam illi, quam adulterio corruptam fenserint, omnino ulciscuntur & abigunt. Pulli tandem ovis sole concalescentis exclusi amphibii sunt & piscium captura victitant.

XVI. Gyges avis est semper clamosa & canora, unde & nomen ei impositum. Hæc aves amphibias noctu devorat. Linguam ejus ære exsectam si quis infanti, qui tardius loqui incipiat, edendam dederit, mox silentium ejus solvetur, ut fari incipiat.

XVII. De gruibus hoc memorandum est. Cum Thraciam relicturæ sunt, una reliquas omnes lustrat & exclamat; tum ceteræ avolant, ea, quæ collectas aves lustraverat, sola remanente. Proveciores ætate in primum ordinem volando collocant, ne scilicet se fatigent nimium sequendo, si juniores præcederent. Clamorem etiam edunt, ne separentur nimium alix ab aliis. Si quam sensere defessam, alix duæ utrinque alis sublevant, aut etiam super dorsis & pedibus ferunt, retrorsum enim cælo sereno pedes extendere solent. Si vero tempestatem præferint, terram petunt, donec certa affulserit serenitas. Nocte superveniente ad fluvios festinant, & in mediis illorum colibus, quos amnis insularum instar circumfluit, resident, atque hoc ad insidias cavendas faciunt, quod insidiosæ feræ aut trajicere flumen non possint, aut trajiciendo saltem strepitum cieant, quo ipsæ a somno excitæ aufugiant. Omnes uno crure innixæ dormiunt, & capita alis obvelant. Custodes semper ac duces circumcumeunt, sive homo sive fera accedat, exclamant, altaque voce insidias indicant, ut reliquæ in tempore fuga sibi consulant.

XVIII. Anseres similiter ut grues tum volandi duces, tum somni custodes habent, nunquam sine clamore. Vox eis absurda, silentium rarum, quod ubi necessarium videtur, lapillo ori immisso vocem continent, tanquam non aliter sibi temperaturi. Hoc autem faciunt ob metum aquilarum. Nam Taurum montem superaturi; ubi aquilas timent, lapillos rostris ferunt ad coercendam linguam. Ceterum pascula locorum, etiamsi lætissima nacti fuerint, facile obliviscuntur, ideoque semper oberrant, & vagantur. Sed lucri nonnihil ex hoc malo eis accedit, quod non facile capiuntur ab aucupibus, qui familiares avibus locos observant, & quo ire redireque solent, femina ad illicendum projiciunt; anseres vero propter oblivionis vitium locos eosdem non repetunt.

XIX. Cygni in pratis, litoribus & stagnis aluntur. Canentibus scopuli & valles respondent; omnium sane avium inprimis musici feruntur, quo nomine Apollini consecrantur. Canunt autem non lugubri, ut alcedines, sed suavi & mellito cantu, veluti tibiis aut citharis adhibitis. Robustæ sunt aves, adeo, ut etiam sæpe altius volando everti aquilas impugnent, si quid illæ in ipsos aut pullos eorum mali moliantur; non tamen incipiunt pugnam, sed pacem, quoad licet, conservant & placidam vitam alimentis etiam anteponunt. Diluculo canunt ante solis ortum, tanquam in aere vacuo per id tempus audiendi clarius. Canunt etiam in maris litoribus, nisi tempestas & procellarum sonus cantum dissuadeant. Hoc enim vigente ne suis quidem ipsi cantilenis satis perfrui possent. Sed ne in senecta quidem morti vicini cantus obliviscuntur, qui tamen eis in illa ætate remissior est quam in juvenia, quum neque cervicem amplius erigere, neque pennas extendere queant. Favonium tunc ad canendi societatem observant, ignavi jam cruribus & membrorum viribus defecti. Moriturus secedit aliquo, ubi nulla avis canentem audiat, nec olores alii luctuose interpellent, si qui forte adessent, qui similem vitæ exitum sibi imminere intelligerent.

LIBER TERTIUS.

Jam vero ex iis, quæ dicemus, intelliges, potentissime Imperator, mortales non terræ solum marisque pericula contemnere, sed ipsum etiam aërem audacia sua petunt, & multivagis avibus insidias struunt. Venatorum quidem & piscatorum major sæpe metus est, quam delectatio, sive ventos spectaveris, cujus sæpe impetu cymbæ in mari confringuntur, seu robur cetorum, cui facile succumbunt; sive consideres ferarum lustra montana, unde sæpe venatores imprudentes adoriuntur, ut resistere nequeant, neque impetum ipsorum evitare, sed sæpius prosternantur & pereant, & a summis præcipitiis per angustias locorum deturbentur. Aucupibus vero nihil vel ab avibus ipsis, vel a venatione periculi imminet, quippe qui non opus habeant montium vertices conscendere, vel in voragines se demittere. Satis enim iis est per campos, lucos & prata non sine voluptate quadam vagari, suavesque avium concentus audire. Non gladiis, clavis, hastisve utuntur, non canes secum ducunt, nec retia ferunt; verum visco saltem opus est, & arundinibus, quarum ope ad aërem venando via patet, linisque tenuibus & levibus retibus, quæ subala gestent. Interdum etiam stirpem, alienis ramis circumpositis secum ferunt, & cicures aves, quæ ad venandi societatem veniant. Oportet autem celeres, & manibus expeditos esse, visu perspicaces, ingenio versutos, ut & avium imitari voces possint, & ipsas per ramos saltantes insequi. Opera igitur venandi ad singulos usus distribuenda est, sive visco, seu fetis sequinis, vel filis vel laqueis, compage etiam, aut elseæ vel avis illicio res agenda sit.

II. Visco igitur capiuntur Alaudæ, celeres Astragalinæ (*carduelis*), leves Ampeliones, debiles (*parvique*)

Budytæ, Baritæ, Sodes, Spini (*fringillæ*.) Turtures, Asters i. e. Stellæ, quibus rubicundus circulus stellæ instar in capite fulget. Atque hæ quidem aves omnes cum reliquis passeribus, qui verna æstate cum Borea vento adventiunt, visco capiuntur, dum arundinibus insident.

III. Aliæ quædam aviculæ etiam in cubilibus suis hoc artificio capiuntur. Connectuntur duo myrti ramusculi, quos deorsum incurvant, atque ex alterutro laqueum fili tenuissimi suspendunt, filo per alterum ramusculum transmissis, quod parvo paxillo arctius insuper astringunt. Huic paxillo aviculæ insident, dumque ad dormiendum se componunt, excidit facilitate ex ramusculi foramine paxillus, laqueus vero circumversus pedibus insidentis aviculæ circumfunditur.

IV. Spini & Turtures sub arboribus capiuntur, si congenerem avem arboris ramis insidentem conspexerint. Neque tamen hac captura semper, sed hiberno & nivoso tempore uti satius fuerit. Tum enim, foliis arborum decussis, aviculæ statione & latibulo indigentes in fictos subornatosque ramusculos tanquam veros advolant. Visu admodum jucundum est, cum aviculæ visco irretitæ decidunt.

V. At non minus jucundum spectaculum est, cum aucæps accipitrem circa aliquem arboris truncum deponit. Hujus conspecti metu aviculæ sub frondibus se occultant, & timore astricti, tanquam homines in itinere, cum subito apparuit latro, nullam in partem provolare audent, sed oblique usque accipitrem intrantur. Tum aucæps sic perturbatas & attonitas paulatim ab arbore detrahit.

VI. Quædam etiam, dum nocte ingruente in arvis densioribus ad somnum se componunt, hinc impliciti capiuntur.

VII. Perdices capiuntur retibus, aut compage, aut voce perdicis, aut provocatæ ad pugnam, aut cervina pelle. Vehementer enim cervos amant, & pelle decipiuntur hoc modo. Si quis pellem cervi indutus cornua capiti imponat, & furtim accedat, illæ verum cervum esse ratæ, suspiciunt coluntque eum, & accedente gaudent adeo, ut discedere ab eo nolint, ac si familiarem aliquem & cœtaneum adolescentem a longa peregrinatione viderent. Hac benevolentia & amore nihil quam laqueos aut plumbata retia lucrantur, ac ut pro cervo venatorem detecta fraude aspiciant.

VIII. Qui perdicum in cervos, idem in equos Otium amor est; quamobrem huiusmodi industria falluntur. Retia aliquis prope fluvium aut stagnum idoneo loco erigit, angustoque per medium transitu relicto, quo eques unus transire possit, equum avibus ostendit. Sequuntur illæ statim pennis omnibus expansis, donec equus ex loco illo angusto recedat, ipsæ vero inclusæ omnes irretiantur.

IX. Coturnices noctu retibus, quæ nebulas vocant, capiuntur, clamitantibus aliis natu majoribus (illicibus,) ad quarum vocem dum accurrunt, in fagenas incidunt. Interdiu etiam in terra hoc modo capiuntur. Reti extenso aliquis tunicam supra caput erectam utrinque calamis sustinens movet, paulatim progrediens. Metuunt illæ sibi, & dum vestis hæc illuc nutantis umbram fugiunt, retium laqueis involvuntur.

X. Attagenes pedum celeritate magis quam volatu fretos venator canibus immixtis tanquam lepores capiet.

XI. Grues cum aliis modis, tum ita capiuntur. Cucurbita sicca & decollata excavatur, visco intus illinitur, injicitur scarabeus, qui exitum quærens immurmurabit. eo sonitu excitata grus accurret, & capite inserto, captoque scarabeo, ipsum etiam cucur-

bitæ vas oculis, capitique agglutinabit, ut eo pennis hærente jam neque visu neque progressu uti valeat, sed uno in loco consistat, donec ab aucupe manibus capiatur. Si desit scarabeus, cepæ folium iniecisse in alvum cucurbitæ sat fuerit. Laqueis etiam facile capiatur, si quis arundinem sectam utrinque perforet, & exiles festucas imponat, ac perforatum lapidem ab arundine suspendat. In media autem arundine ferream acum figat, & fabam ei inserat, quam grus respiciens laqueo caput insinuet. Hac arrepta, jam retractura caput, collum illaqueatum sentiet, perceptoque dolo, sursum evolare nitetur, sed lapidis pondus obstet, donec ab accurrente aucupe comprehendatur.

XII. Palumbi difficillime capiuntur; statim enim visis aucupibus procul avolant. Vincuntur tamen & ipsæ dolo. Nam aucups arbori insidentes conspicatus, rete in solo extendit, ac tenues paleas inspergit, ut lateat, & palumbos alios olim captos exæcatosque imponit, & pedibus funiculum illigat, quo commoto sese concutere & strepitum edere palumbos cogit. Eo percepto ceteri pascuis & arbutis relictis advolant. Aucups in ategia conditus, quantum potest retium funem adtrahit, & perticis (amitibus) simul omnibus everfis, palumbos retium sinibus intricatos capit. Eiusmodi retibus columbæ etiam comprehenduntur, sed multo facilius laqueis.

XIII. Merulas & canoras Luscinias capere licebit laqueo (*reti, transfenna*) inter densa fruteta collocato, quem bini orbes constituent, sibi intortis sinibus retis latentes, & marinis retibus, quæ hypochas vocantur similes. Intenduntur etiam longissimi nervi bubuli, posita in medio virga; a nervis funiculus & laqueus suspenduntur. Adhæc esca imponitur vermiculus aliquis aut lumbricus, qua inescata avis illaqueatur, & omnibus illis, quæ ad capturam destinata erant, circumactis, detineatur. Ceteram in merulas alium etiam captivum modum adolescentem excogitarunt. Scrobem

hieme fodiunt, cum avis maxime cibi inops est, & oliuæ aut lauri baccam injiciunt, ac prope testæ fragmentum vel lateris ponunt. scrobi item paxillum inferunt, quo testas binas intendunt. Apponitur & altera avis laqueis ligata. Sic omnino merula famelica advolabit & scrobem subibit, ubi subito incidentibus tegulis includetur. Sic etiam Turdi & Pyrrhæ capiuntur.

XIV. *Ægithus* (*ægithus*) capitur cavea, cui alius pridem captus ad alliciendum voce includitur. Fores utrinque binæ, esca nux ponitur, aut vermiculus, aut aliquid aliud, cui voce illecta avis advolet. Has quidem fores laqueus (*repagulum*) ambiat; (*circumagat*) ne ingressus *ægithus* iterum evolet.

XV. Calandrum nemo facile ceperit, nisi reti juxta aquam extenso ab aucupe juxta in tugurio latitante, qui avem ad potum hauriendum accedentem funiculo retis attracto involvat.

XVI. Turtures capiuntur, cum siticulosæ ad fontem accesserint, prope quem venator arundinem erigit, pennis ad summum alligatis, quarum motus turtures admodum terret fugatque. Sed alia turtur jam pridem capta, in propinquo ponitur, qua conspecta ceteræ advolitant, & retis tractu obteguntur.

XVII. Alaudæ capiuntur ope noctuæ, qua aucups exposita in apside aliqua ærea, subinde funiculum attrahit, & virgulas undique circumpositas visco illinit. Tum alaudæ ad noctuam capiendam properantes inviscantur.

XVIII. Adversus clamorosos graculos venatio talis instituitur. Virga oblonga terræ insigitur, cui laqueus ad funiculum additur, & in medio tendicula, quæ circumactu suo vimina utrinque sita contegat. In summam virgam oleæ bacca imponitur, cui e regione laqueus pendet, quem ubi contigere graculi, tendicula

delabitur, & virga erecta laqueus ita attrahitur, ut avium cervices inhæreant. Similiter etiam picis insidiantur aucupes. Est & alius dolus graculis capiendis accommodatus. Vas oleo plenum eo in loco exponitur, ubi conspiciatur a graculis. Illi suas in vase imagines intuiti, aliosque graculos esse rati in oleum devolant, & licet statim resiliant, madidi tamen oleo ita pennis & membris omnibus gravantur, ut avolare nequeant, eoque statim in loco comprehendantur.

XIX. *Ægithalum* (*caprimulgum*) capturus capræ papillam visco circumlinat. Ceterum avis caprinum lac haustura, cum ultra sæpes in stabulum pervolaverit, & sugere capram inceperit, effuso ei ad pedes usque visco deprehenditur.

XX. Porphyrioni capiendo neque viscum neque retia adhiberi opus est, sed ubinam solus considerat, observare & saltando paulatim accedere. Saltationis enim spectaculo tantopere delectatur, ut licet accedentem magis magisque hominem viderit, non tamen avolet, sed ipse etiam se moveat, & ad saltandum membra componat, donec capiatur.

XXI. Catarractas imaginibus piscium super tabulas pictis capiunt. nam dum impetu in illas ceu vivos pisces feruntur, illi pereunt. Plures etiam alias aves retibus & laqueis capiunt vel inter natandum, vel ubi in litora progrediuntur, ubi vel pennas exficcare, vel dormire, vel post passum quiescere consueverunt.

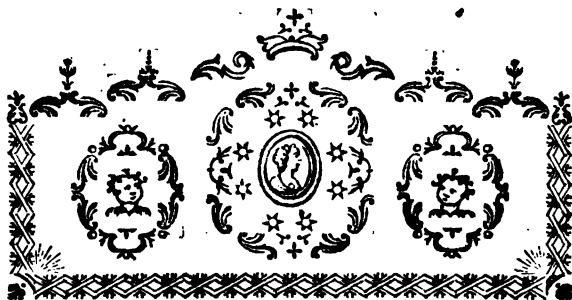
XXII. Laqueis & retibus anates capiuntur, & Linnurgi, & Cenchrizæ, & alia genera anserum, & celeres Phellinæ, & Phalarides & plurimæ aliæ aves amphibiz, cibo deceptæ. Nam ad ripas lacuum aut fluviorum hordeum, siliginem, aut milium spargunt. Anseribus capiendis etiam alius dolus excogitatus est. E ligno anserem fabricatur auceps, quem fune alligatum, in palude immotum continet, hunc circa

congregantur anferes, impugnantefque roftro veluti alienum a grege abigunt. Auceps in attegia conditus tenui funiculo ad terram propius ligneum anferem trahit. Illi vero fugientem quali infequantur, & ubi intra retia perfequendo devenerint, perticas auceps contrahit, erectumque rete omnes fimul anferes circum ligneum natantes obvolvit.

XXIII. Quamvis Thraces aves, Dytini, & Colymbi omni tempore natare foieant, non tamen effugiunt venatores, qui, cum tranquillum eft mare, naviculam ingreffi aliquo ufque navigant, quatenus aves remigii ftrepitu non terrentur. Tum is qui rete fort, puppi infiftit, alter vero proræ, paulatim naviculam temone promovens, qui & lucernam in tefta gerit, quam avibus oftendit, cum jam prope fuerint. Aves ftellam fe videre putantes, naviculam propius accedere patiuntur. Tum auceps lucernam navi occulta- tam, ne aves dolum intelligant, rete extenfum eis injicit, multosque ita obvolutos capit.

Atque hæc, Potentiffime Cæfar, de natura & captura avium dicenda habui. Hanc vero Dionyfius ab Apolline Latonæ filio fe edoctrum profitetur.

ANIMADVERSIONES
IN
OPPIANI DE VENATIONE
LIBRUM PRIMUM.

Versu 4. Omnes editiones præter Turnebianam *φύλησαστο* habent, quod correximus assentientibus Codicibus *d'Orvilliano* in Obs. Misc. 2. p. 199. & Regio. *ἡ. 6. ἀριστεροσσίεσα* malebat *d'Arnaud* Lect. Gr. p. 177. *ἡ. 9.* Editi *εὐμενέες*, sed vide *Schottum* Obs. Hum. p. 68. Codex Regius *εὐμενέον*. *ἡ. 10.* Omnes libri *τὸν βα — μεγάλασι*, quæ lectio nullam prorsus significationem habet, licet *Turnebus* & *Rittersh.* cui magnis formato manibus dedit habere: ille vero: quem quidem pater magnis cum formasset palmis: verterint. Recepimus igitur certissimam *Brunckii* emendationem, substituta voce *κατατρέψις*, quam nescio unde in margine *Ritt.* memoravit, ut sensus sit: cui pater orbis imperium habere dedit, quod ipse validis lacertis acquisiverat. Respicit *Oppianus* bella civilia *Severi*, quibus cum *Albinum* denique imperii æmulum vicisset, & paulo post, bello Parthico profligato, *Ctesiphontem* cepisset, quem casum poëta versu 31. innuit: *Ἐφρασάμην Πάρθων τε δῖος καὶ Κίησιφώντρα*, filium majorem, *M. Aurelium Antoninum* primum A. U. C. 951. circa hiemem imperii participem fecit, ut ex *Spartiano* docet *Reimarus* ad *Dionem Cassium* p. 1263. §. 53. Hoc igitur de Venatione carmen paulo post ea tempora scripsisse videtur *Oppianus*, vivo adhuc *Severo*, qui demum A. U. C. 964. d. 4. Febr. obiit, contra ac voluit *Tillemont*, qui in *Historia Imperatorum Romanorum* ita ait: *Le poëme sur la pêche fut fait après la guerre, lorsque Severus & Caracalla regnoient ensemble, & ainsi vers l'an 200. au plutôt. Scalliger sur une conjecture très foible croit, que ce fut vers le tems des jeux séculiers qui se célébrerent en 204. Il est adressé à Antonin Caracalla. Le poëme de la chasse est adressé*

au même Prince, mais qui apparemment regnoit seul alors. Scaliger nitebatur his poetæ verbis Halieutic. L. II. v. 681, ubi de pace orbi Romano reddita loquitur :

Εξ ἔ μοι κραίνουσι μέγαν θρόνον ἡμετέροις
 ἄμφω θεσπίσιός τε πατήρ καὶ Φαίδιμος ἄρα κῆρ·
 ἐκ τῶν μοι γλυκὺς ὄρμος ἀναλίσθης πεπείτασαι.
 τῆς μοι καὶ βύβοι καὶ ἔμπεδον ἰθύνοιστε
 ποταμῶν ἐν δεκάδεσσι ἐλισσομένων ἐναιετῶν.

Poterat respondi, decennium poetica ratione ab *Oppiano* pro quovis annorum numero adhiberi, sed maluit tamen *Scaligeri* conjecturam cum *Fabricio* nuperrime etiam *Ch. Saccius* ad annum *Æræ* Vulgatæ 204 sequi; quidni enim, ajunt, poetæ κύκλον, vel alia simili voce usus fuisset, nisi respexerat ad illud imperii Severi & Antonini filii tempus, quod tum scilicet, cum hoc carmen scriptum est, A. U. C. 955. exeunte, ludorum ob decennium, reditumque & victorias Severi institutorum splendore & magnificentia exstabat? Vide *Reimarum* ad *Dionem* p. 1271. Verum est Halieutica proprie *Antonino* inscribi, quem L. I. v. 3. alloquitur, γαίης ὑπάλλον κραίτῃ Ἀσιωνίη; sed nec patrem *Severum* omisit, quem nominat vers. 66. σοὶ τε μάκρῃ, καὶ παιδὶ μεγαυχίῃ πάρα θῆρης· quæ verba ad Antoninum ejusque filium referri non possunt, si verum est, quod multis vincere argumentis annifus est *Reimarum* ad *Dionem* p. 1276. Antoninum ex *Plautilla* nullum habuisse filium. *Severum* igitur iterum intelligit, ubi versu 76 ait: καὶ πατρί καὶ υἱῇ παμβασιδῆ· L. III. versu primo solum Antoninum voce σκηπτιῆχε alloquitur; sed iterum L. IV. versu 4. ita Antoninum alloquitur, ut non *Severum* cum filio, sed Antoninum cum filio intelligere videatur:

ἀλλὰ σὺ μοι κάρτισε πολισσέχων βασιδῆων,
 αὐτὸς τ' Ἀγρῶνι, καὶ υἱῇ ἡγαθὸν κῆρ
 πρόφρονες εἰσαίροιτε.

Libri quinti primo versu *Caracallam* seu *Antoninum* solum alloquitur, κοίρανε γαίης, sed deinceps versu 44. patrem & filium: ἀλλ' αἰοῖτε εὐμένεται βασιδῆες, δλύμπια τέχρα γαίης. Liber quintus finitur allocutione ad *Antoninum* solum: τόσσ' ἔδαν σκηπτιῆχε διοτρεφές — σοὶ δ' αἰὲ &c. His difficultatibus, quas minor neminem attigisse aut vidisse, aliter nos vix expedibimus, nisi ut dicamus, *Antonino* fuisse ex *Plautilla* filium, quem una cum patre interdum *Oppianus* alloquitur, quo dato, *Scaligeri* conjectura de decennio Severi, voce δεκάδεσσι notato, concidit; aut nomine Antonini intelligi *Severum*, quod tamen fieri ab *Oppiano* potuisse vix mihi persuadeo, qui initio *Cynegeticorum* *Caracallam* eo nomine solum compellaverat, ita ut nulla ibi de Severo suspicio relicta sit. Accedit testimonium innominati autoris, quæ vitam *Oppiani* scripsit; quæ licet varie in variis codicibus legatur, omnia tamen exempla in eo consentiunt, ut *Oppianum* Romam mortuo demum *Severo* profectum esse, & publice carmen de piscatione coram

Imperatore Antonino & senatu legisse affirmat. Certum enim est, & a quovis animadverti potest, vitam illam *Oppiani*, quisquis illius autor, referri ad unum de piscatione carmen, cum carminis de Venatione & Aucupio tantum obiter mentio ibi fiat. Quare, si his tamen autoritatis dubiæ vestigiis tuto insistere licet, dubitari non potest, carmen de Piscatione aut sub ipsum Severi obitum, aut, quod magis probaverim, post ejus mortem scriptum ab *Oppiano* fuisse, cui jam tum Antoninus favorem suum significasse videtur; quamobrem poeta Halieut. 2. 685. ait: ἐκ τῶν μοι γλυκῆς ὄψεσσι ἀνακτορῆς πατρώσας· i. e. quorum ex imperio dulce mihi præsidium, (portus) paratum est; ubi glossa Cod. Sylb. Antoninum & Commodum nominat. At vero ad L. I. 66. glossa Cod. Sylb. habebat τῶν τῷ Ἀντωνίνῳ. ubi *Rittersh.* edidit τῷ Ἀντωνίνῳ. glossa Palatini τ. Τορδιανῷ habet. Patet vel hinc dubitatum jam olim fuisse de Imperatore, cui *Oppianus* præmata sua dedicavit. *Suidas* cum *Eusebio* Marcum Antoninum nominat; *Sozomenus* vero *Severum* ait *Oppiano* præ singulis verbis carminis de piscatione aureum donasse, quod iterum male congruit cum iis, quæ habet scriptor vitæ *Oppiani*, cujus testimonio constat, *Oppianum*, statim post, quam ab Antonino patris reditum impetrasset, & cum eo in patriam rediisset, pestis sævitia trigesimo ætatis anno extinctum fuisse. Hinc vero judicari potest, quàm juvenis scripserit de Venatione carmen, de quo in vita *Oppiani*, quam ex Codice Palatino minore *Rittershusus* prodidit, (nam reliqua exempla ea verba non habent) hæc leguntur: συντάξει δὲ καὶ ἄλλα ποιήματα θαυμαστά παῖς ὢν ἔτι, τότε Ἰξυτιμὰ καὶ Κυνηγετιμὰ, ἐκότερα ἐν βιβλίοις πέντε παρὰ μέρῳ περιλαβὼν, ἐν τούτοις δὲ (Halieuticis nempe) μάστιγα διατρέψεν, ὥστε δὴ παρὰ τὴν ἀκμὴν τῷ Φρονεῖν γεγενημένῳ. Quod si annum U. C. 964. quo Severus mortuus est, cum A. U. C. 951. post quem scriptum esse ab *Oppiano* (puero adhuc, ut vult autor vitæ innominatus) carmen de Venatione certum est, supputamus, conjectura satis verisimili colligere licet, nondum vigesimum annum attigisse poetam cum libros de Venatione scriberet, si vel tribus demum annis post Severi mortem cum vita ereptum fuisse statuas. An vero soli Antonino *Cynegetica* dedicarit, dubitare licet ob versum 20. L. IV. ubi ἡμεῶν τὰδε πάντα Σεβήρου Διὸς οὐδὲ αἰδῶν in libris omnibus & scriptis & editis, quos vidimus, existat; *Brodæus* tamen alique *Severu* legendum esse censuerunt, quos etiam *Brunckius* sequi maluit, quamvis de neutra lectione liquide pronunciare liceat. His ita disputatis &, prout in obscuro & lubrico argumento licuit, constitutis, satis apparet mirifice falli cum *Scaligero Vossium*, qui in Libro de Poëtis Græcis p. 221. scripsit, Caracallæ ἀλιευτικὰ dedicata fuisse, vivo adhuc Severo patre, *Cynegetica* vero eidem, mortuo patre. Nolo jam eo argumento uti, quod a natura rerum & ordine animalium petitur, multum ad questionem hanc valere potest, cum vero similis sit *Oppianum*.

a terrestrium animalium natura, quam marinorum, exorsum fuisse; est enim mihi alia ratio in promptu, qua ita confido, ut liquide pronunciare audeam, carmen de Venatione ab *Oppiano*, nisi pene puero adhuc, & germanæ indolis linguæ græcæ prorsus ignaro, scribi non potuisse. Comparent quæso viri intelligentes, & græcæ linguæ probe periti elegantiam librorum de Piscatione, cum duritiæ, fere dixerim barbarie dictionis, quæ per quatuor reliquos Cynageticorum libros ubique magis latinæ linguæ indolem, quam græcæ dictionis nativum & germanum nitorem præ se fert; considerent singulas universi operis totiusque de venatione disciplinæ partes, quam male structæ, quam inepte verbis & sententiis conjunctæ sint, nec credo, dubitabunt sententiæ nostræ accedere. De fide & diligentia in describenda animalium forma & natura hic non disputamus, quibus *Oppianum* propensam meruisse laudem magnamque a nostra inprimis ætate, qua rerum naturalium persequutio acerrimis & felicibus virorum doctorum studiis viget, iniisse gratiam confitemur. Denique quod *Tillemont* ex versu 11. ἐξατάμην Πάρθων τε δῆας καὶ Κρησιφώνοντα eliciebat scriptum olim ab *Oppiano* fuisse bellum Persicum, falsum esse, cuilibet, qui græcam linguam callet, apparebit. Verbum ad dam de scriptis *Oppiani*. Quatuor de Venatione libros numerat *Suidas*, unde conjicias quintum ejus ætate non amplius existisse, quod de Ixeuticis etiam ex vita *Oppiani* a Constantino *Manasse* scripta colligere licet. *Suidas* tamen duos Ixeuticorum libros nominat; contra autor vitæ *Oppiani* in codice Juntino, quam *Aldus* & *Turnebus* repetierunt, & in Palatino minore affirmat *Oppianum* carmen de Venatione, alterumque de Aucupio quinis libris comprehendisse. Habemus hodie tres de Aucupio libros ex paraphrasi prosaica *Eutecii* vel alius innominati auctoris, sed ex numero librorum paraphraseos de distributione ipsius carminis conjectura fieri nequit; deinde etiam non levis est de vero librorum de Aucupio autore dubitatio, quod infra apparebit. Quod denique de dono splendidissimo, quo Antoninus, seu ut *Sozomenus* vult, Severus *Oppianum* honoravit, traditur, ad unum de piscatione carmen pertinere ex *Sozomeno* & ipso Scriptore vitæ *Oppianæ* clarum est: Quare nollem *Rittershusius* & *Windingius* ingenium digitosque in supputandis rationibus *Suida* contrivissent, cum fere omnia quæ de *Oppiano* traduntur, dubia & incerta sint. Equidem hic cum *Socrate* sapere maluerim.

§. 12. Θαλίηνα *Turnebus* in varietate memorat, & Codex Regius superscriptum habet. §. 15. Aldina περι ψαυτός. *Schottus* Obs. Hum. p. 88. in membranæ περί ψαυτός reperit. Cod. Regius. §. 22. γρ. ἰσσο superscriptum, & deinceps τὰ δ' ἐν φρεσὶ habet. quod ultimum bonum est, cum & Codex Syll. habeat τὰ δ' ἐν φρεσὶ. Idem §. 22. ἡμετέραν ἄρχην. inepte. §. 24. Aldina τρίτησι. Regius liber τρίτησι κείδων, super δειν scripto et. §. 25. Pro Αονία V. D. in margine Aldinæ κείδων

malebat, & deinceps Aldinum σὺ βάξεν in σὺ βάξεν emendabat, Regius codex τὰ σὺ βάξεν cum glossa λέγειν. Pro λείψομαι cum Aldina habet λείψομεν, & ἡ. 29. αἰοιδάς. ἡ. 32. λίπτε δὲ est ex Cod. Sylb. & Regio; vulgo τε h. l. legebatur. ἡ. 34. Cod. Sylb. ἄμωμον. In Regio scribitur ἄμωμον εἶσαν ἀμύητον, ubi super ἄμωμον scriptum ἄμωμον, deinde γρ. ἀμαθῆ. ἡ. 35. Codex Reg. μόθων habet. ἡ. 37. Omnes editi libri εὐκερδέα, ubi d' *Arnaud* p. 181. malebat δυσκερδέα. Nostram lectionem V. D. margini Aldinæ ascripserat. ἡ. 39. D' *Arnaud* p. 182. conjiciebat: ἄρεσσ' ἀδικεῖται. pessime. Altera ejus conjectura δὲ ἀκρήτριο κυδείρης nihilo melior. ἡ. 40. Codex Regius exhibet θηραμογοσόνικη εἰλειθυῖης. voluit: θῆρσ' αἰμογοσόνικη. Nescio an idem voluerit librarius, qui in Codice Sylb. dederat: θηρῶ ἀμωμοσόνικη. *Lycophron* v. 829. μογοσόνικη αἰδίνης dixit; de lectione ipsa nihil decerno.

ἡ. 46. Editi εὐθήρησον quod V. D. Ald. correxit, astipulante codice Regio. ἡ. 52. Idem codex δημοσάδοι, deinde ἡ. 53. ἀλίη præfert cum Ald. ubi vulgo ἀλιῖ. ἡ. 55. vulgo πόνος. ἡ. 59. Omnes libri χαλακὸν ὑπέρ, quod V. D. in margine Aldinæ emendavit, ut olim etiam voluit *Vulcanius* ad *Aristot.* de Mundo p. 221. Pro ἀσκαίρονια male Regius ἀσκαίρονια. V. 66. ἀπερίην una voce, ut olim legebatur III. 488. malebat d' *Arnaud* p. 185. quod ipsum h. l. *Turnebus* in varietate memorat.

ἡ. 71. In Vaticano ap. *Schottum* Obs. Hum. p. 88. est λάμνον, unde vir doctus λάμν', δυκῶς efficiebat, quod non intelligo magis quam lectionem Regii Codicis, qui λάμνην præfert. ἡ. 72. Codex Regius θηρηλήρες, deinde recte θύνικος absque δὲ habet. Idem ἡ. 74. μορμίλον. ἡ. 76. Vulgo κούπερον ἰχθυήρες καὶ αἰνδόνος. Nos *Bodini* emendationem sequimur, quam firmat liber Regius, ubi tamen καὶ adest. ἡ. 77. σὺ μὲν *Turnebus* in varietate habet; Codex Regius θηρηῖς.

ἡ. 79. Cod. Reg. ἦγη, forte voluit ἦδη. deinde ἡ. 82. habet: εἰ γὰρ τοι — φορεῖν μὲν. ἡ. 85. Liber Reg. ὡς κεν εἰλαὶ φρέζοντε habet; prius etiam editi, præter *Turneb.* ubi πῶσ' editum est. *Rutgerfius* V. L. p. 71. malebat ὡς κ'έν' sed nec hoc sensum habet. Nostra lectio certe *Oppiano* digna videtur. ἡ. 86. Regius liber ῥόμη πιαλέη — ἄγοιεν & versu sequenti μηδὲ πιαλεπάλειω. ἡ. 87. Idem ἐνυαλοῖσι χρεῶ παλαγγρέα. *Turnebus* πολυαρέα in varietate memorat. ἡ. 88. *Turnebus* ibidem κερασσάμενοι φορέωιεν refert. ἡ. 90. Omnes libri κρασανόγυτε — ἀνεαρῶντε exhibent, nos *Brodium* sequimur. ἡ. 93. Male iterum omnes libri πόνον quod correximus. ἡ. 95. *Turnebus* in varietate δ' ἄν habet, sed recte Cod. Reg. λαίψ δὲ πεζός. quod tenendum est.

ἡ. 102. Aldina πέλεταε etiam Codex Reg. γυμνοῖσι δὲ πῶδεςσι μαχ' ἐδοῦαι κείνοις, τοῖσιν ἰχθυ. πάλαι. ἡ. 104. Cod. Reg. συμβαροῖς ὑπὸ ποσσὶ. ἡ. 106. scribe ἀήτω ut Libro IV. 409. ἡ. 110. Codex Reg. ἐπὶ θῆραν ἰόντων. ἡ. 111. Omnes libri

ἀνυμνίσι. §. 118. *Turnebus* ἀμνηστῆσι memorat. §. 120. Aldina βαται. Cod. Reg. βαται θάλασσα. In Vaticano ap. *Schottum* Obf. Hum. p. 89. βαται πέλαισι θάλασσα, unde V. D. malebat τελίδουσι. Equidem legerim: βαται τελίδουσι κέλευθου. *Turnebus* versu sequenti ἄβι φαινόμενοι alicunde memorat. §. 127. Omnes libri βότρης quod ultimam habet longam. §. 128. Vulgo θλίβι, sed nostrum ex codice aliquo laudavit *Turnebus*. §. 129. Ald. *Turneb.* μίσι. *Turnebus* etiam ἀγνώστου commemorat.

§. 132. Editi ἀμοργίς. emendavit *Schottus* Obf. Hum. pag. 89. & d'Arnaud pag. 188. Cod. Reg. ὀπίσσωτο ἄμοργος. §. 134. Editi αὐξαρ'. *Schottus* p. 89. reperit in membranis ἄζαρ', unde recte ἄζαρ' restituit, quod ipsum Cod. Reg. habet. D'Arnaud p. 190. αὐζαν' conjecerat. §. 137. Cod. Reg. δαμάλιον. §. 138. dele distinctionis notam post ἐσπερίσιν, quod ad ζυγὰ κλήη referendum, nec ἄραις subintellegitur. §. 139. C. Reg. σημαίνων ἐῆς. §. 140. Nostra lectio est ex Cod. Sylb. vulgo καταστύχουσι ποτί. Reg. καταστύχουσι ποτί habet. §. 141. Cod. Reg. βριθόμενοι — κυμαίνουσι. §. 145. Vulgo ἑυκράντες. nos e margine Rittershus. recepimus, quod etiam d'Orville probavit *Vanno Critic.* p. 367. sed nunc malim cum Cod. Reg. αὐτὰρ ἑυκράτω ἄτας περὶ βλαχμάδας αἰμῶ. §. 146. Editi μυκάδας, quod correxerat d'Arnaud p. 190. recte Cod. Reg. §. 149. V. D. in margine Aldinæ πόνου malebat. §. 150. Πολύρομα commentum *Vlitii* ad *Gratii* Falisici vers. 28. probare videtur d'Arnaud p. 197. Porro Cod. Reg. & Sylb. εὐσαδέως ἴε λίνας.

§. 155. Κορύνας mavult d'Arnaud p. 193. quem probo. Omnes libri deinde μολδοσφγγίτας. §. 158. Cod. Reg. εις — ἀγέλω. postea §. 163. λιλαιόμενοι habet. §. 164. Idem cum editis ἀτόντες. Nos *Bodinum* sequimur. §. 166. Omnes libri φωτῶν. Sequimur d'Arnaud p. 195. Cod. Reg. ἕσσ' ἔθνεα φωτῶν — διδυμημένα. §. 170. Recte *Regius* cum Aldina Μαζίας præfert, quod reponi iussit *Berkel* ad *Stephan.* Byz. v. Μαζίες. Male de h. l. *Gesnerus* de *Quadr.* p. 459. §. 176. ὑψικάρηνον una voce legi & αἰετοί ad γυῖα referri volebat d'Arnaud p. 195. §. 178. Omnes libri κάρτα habent. §. 182. Cod. Reg. continue scriptum habet βαυα λασία. §. 184. Omnes libri νέουσι. §. 189. Recte Cod. *Regius* περιπύτες αὐλοὶ præfert.

§. 194. Cod. Reg. κραναήν — ἐνώ. V. 196. Editi τοιοῦτε. §. 208. Editi ἀναδέδορμεν ἀσκαρδαμύλοισιν cum tamen Aldina ἀνα habeat, unde recte ἀνα V. D. in margine ibidem effecerat, quod Cod. Reg. exhibet, ubi super ἰσπασις scriptum est ε, quasi ἰσπασις i. e. ἰσπασις voluerit. In voce ἀταρμύλοισιν sequimur *Bentleijum*, quem vide ad *Horatium* p. 12. §. 212. κραστερῶν malebat V. D. in margine Aldinæ. §. 213. Cod. Reg. δῆρον pro δῆριον habet. V. 214. Omnes libri ἀσπιδόισσαν habent. V. D. in margine Aldinæ malebat ἀμφιδόισσαν aut ἀσπιδόισσαν.

Nostrum a *Brunckio* est. v. 215. Ald. Ritt. *ἰσικέρση*. v. 216. Cod. Reg. *ὄσπαστε ἰλδωνσαι δῆιον πόδον*. v. 221. *ἰσπασ γάρ* Turnebus edidit, & alteram lectionem in varietate memorat. v. 223. Scribendum *αιε*. v. 226. Cod. Reg. *ἰσμήνη ἦξε πάλε*. Versu 230. Locum de Bucephala Cod. Reg. omittit, & v. 231. *ἴθι*. v. 235. cum editis τῶν Περσῶν habet, & v. 236. cum iisdem *ἄσιον*, quod jam emendaverat *Gesnerus* de *Quadrup.* p. 485. v. 239. Cod. Reg. *τό πάροατε*. Idem v. 240. *ἴχοι*. v. 241. Aldina Rittersh. *δαμασσαμένως*. Versu sequenti Cod. Reg. *πρῶλιπε*. v. 248. *ἴφηνει* mavult *Brunck.* v. 249. Cod. Reg. cum Aldina *ἰσπασσι*.

v. 259. Cod. Reg. *λοξῆς δ' unde λοξῆσι δ' ἄθρησαν* legendum erit. v. 262. *ἠγέθησαν* Turnebus in varietate commemorat. Cod. Reg. cum editis *φυσιδωντες* habet, quod immutavit *Brunck.* v. 267. Cod. Reg. *ἀντικατρην*. Turnebus *ἰδς κόρσας* in varietate laudat. v. 210. Aldina *μῆλ' αἰδειν* eadem tamen cum Cod. Reg. recte *ἰσπασσι* habet. v. 272. Cod. Reg. cum Aldina *λιβύτην* quod jam correxerat *Gesnerus* p. 463. v. 275. Omnes libri *Σκελιθης*, quod restituendum. v. 277. Cod. Reg. *Αρμένιοι τε*, & v. 278. *ἄλλὰ γε Πάρθοισι*. unde malo: *ἄλλὰ γε καὶ Πάρθοισι*. v. 280. Cod. Reg. *κείνοισι δέ*. Recte *Brunck* emendat *κείνοισι δ' ἀν.* vide II. 380. v. 282. Omnes libri *τανυσσόμενος* quod male immutavimus, secuti d' *Arnaud* p. 198. *Quintus Calaber* v. 437. de aquila: *πατάτ' ἴνδα καὶ ἴνδα τανυσσόμενος Περύγισσι*. Hinc *ἴηξ τανυσσίηρος Hesiodo*. Galli hunc volatum egregie verbo *planer* exprimunt.

v. 295. Pro *πλευρά* V. D. in margine Aldinae *νευρά* malebat. Vulgatam nulla ratione explicare licet, quicquid tentaverit *Gesnerus* p. 460. Bene succurrit Cod. Reg. ubi est: τῶν ἄλλων *πλευρά πασσίονα τῆνεκεν εἰσίν*: unde ingeniosa conjectura & vera, ni fallor, *Brunck* efficit: *πάσσονα τῶν ἄλλων πλευρῶν κλίνα τῆνεκεν εἰσίν*. Vocem *κλίνα* de costarum ordine dici *Hesychius* docet, & *Gesnerus* l. c. v. 296. Cod. Reg. *μείζονες εὐδὺς ὄρειν*. Nostrum *ἰθὺς* debetur *Pierfsono* Verisim. p. 167. v. 298. Cod. Sylb. *ἀπειλῆν*. v. 301. Cod. Reg. cum Aldina pro *Πάρθοι* habent *Θυμὸν*, quod recte ex Libro IV. 112. correctum fuit a *Turnebo*. Vicio vulgari deceptus etiam fuit *Gesnerus* p. 461. v. 305. Aldina recte *ὄσπασαι*, quod deinde male in *ὄσπασαίς* mutatum fuit. v. 306. Aldina, Rittersh. *σιλοπώδης ἐλάφοις*. Turnebus *σιλοπώδεσσ'* edidit, quod ignorabat d' *Arnaud* p. 198. Sed nunc malo cum Cod. Reg. *σιλοπασσιν* legere. Porro Cod. Reg. *κυνώπιδας*. v. 315. Rittersh. pessime Aldinae *ὄσπασσι* revocavit. Cod. Reg. *ὄπασσι*, similiter ac in *Quinto Calabro* II. 617. *ἔτ' ἄρ' κεν ἐμὸν φάσσι* pro *ὄπασσιν* legitur, male, quicquid obloquatur *Paw.*

v. 307. Cod. Reg. *παρδαλίσσι*. v. 309. Aldina *ἐπυλῆως*. Turnebus & Rittersh. ediderunt *ἐρυλῆνως*. *Brodæus* *ἰνυλῆνως* malebat. Cod. Reg. *ἐπυλῆνας* habet, quod placet *Brunckio*. v. 311. Cod. Reg. *ἐρυλῆνας*, & v. 313. *Βαρύτρηως*

habet. V. 314. Omnes libri *μελοχρῦσιον*. *Rittersh.* malebat *μελοχρῦσιον*. — V. 319. d' *Arnaud* p. 201. malebat *θαιέθαι*. De equis, quos *Oppianus* h. l. *ἄρρυγας* vocat, nihil aliunde constat. Etymologia, quam ipse poeta affert, convenit etiam in *ἄρία*, *ἄρία* mulum. Forte huc pertinet, quod *Aristoteles* in *Mirabilibus* p. 90. ed. Sylb. ait esse in Syria greges silvestrium equorum, quorum duces minoribus natu, si ausi fuerint feminam aliquam attingere, testes inserto inter crura ore avellant.

V. 322. Omnes libri *θου*, quod cum V. D. in margine Aldinae mutavit *Brunck.* V. 324. Cod. Reg. *σφραγῖσι*. recte. V. 325. d' *Arnaud* p. 201. legebat *τὰς ἐπὶ i. e. ἐπέγραψαν*. V. 327. Omnes libri *καί*. Nostra lectio debetur *Valckenario* ad *Euripidis* *Phoeniss.* p. 99. V. 330. Omnes libri *ἔπας ἐθίλωσι* quod mutavit *Brunck.* V. 333. Cod. Reg. *ἴσασιν ἔγγυς ἐόντα*. quod probo. Idem v. 335. *ἐντύλαισι*. De mira imaginum sub ipso conceptu haustarum vi ad coloris formæque varietatem soboli inducendam quæ h. l. traduntur, variis auctororum locis allatis, illustrat *Bochart.* T. I. p. 546. V. 348. Cod. Reg. *ταῖσι δόντας* habet. Recte.

V. 350. Cod. Regius cum editis *ἀλόχοιο*, quod *Guietus* immutavit. V. 352. *Turnebus* *πελειοτρόφος* in varietate memorat. Recte h. l. Cod. Reg. *ὑφηνε* præfert. V. 358. Omnes libri *κωμῶνσι*. quod tenendum censeo. V. 363. Cod. Reg. cum editis *τοῖς ἐν*. V. 364. Cod. Reg. recte *τικτωαίτε*. V. 367. Idem cum editis *τόσσα μὲν*. quod male immutatum fuit. V. 372. Omnes libri *Ἀμοργὸν*, quod quid sit, nemo facile dixerit. Quare cum Eleorum canum, quos tamen poeta infra V. 373. memorat, nulla h. l. mentio fieret, recepimus ingeniosam *Brunckii* conjecturam. V. 380. Cod. Sylb. *ἔφισ*. V. 384. Omnes libri *ἐπιθύνησι*, quod correxit *Brunck.* Regius etiam *πέλαισι*. V. 390. Forte legendum *καί τ' αὐτοῖς*. V. 398. Omnes libri *τὰ δ' ἔξοχα*.

V. 399. Cod. Reg. *πάντες ἐπακλήρες*, & V. 400. *πελείω* superscripto *μελείω* habet. Nostra editio *πελείω* vitio typographico habet. Posteriorem codicis lectionem probaverim. V. 403. Idem liber *βασιά θ'* habet, & V. 404. *περισέλοι θ'*. V. 410. Idem *σφυγή*, & V. 412. supra scriptum *ἀελοπόδη τε* habet, quæ forma L. 3. 184. reperitur. V. 417. Omnes libri *σγρολόφωσι*. Correxit *Pierſon* *Verisim.* p. 168. V. 423. Omnes iterum libri *καθαρόν*, ubi *Bodinus* *κρῆπερόν* malebat. Nos sequimur viros doctos in *Obs. Misc.* 2. p. 201. V. 432. Barbarum *ἀλωπήκεσσι* correximus, quod omnes libri exhibent. Vide *Etymol. M.* h. v. V. 437. *Ἀμέλγωμαι σούλακας μαζῶν* pro lactare barbarum, & solo *Oppiano* dignum. Dicitur *ἀμέλγωμαι μαζὸν γάλα*, *θῆσασθαι μαζὸν γάλα*, etiam *θῆσθαι* pro *ἀμέλγειν* ap. *Homerum* *Odyss.* δ. 89. sed *ἀμέλγειν* τινα *μαζῶν* nemo sanus aut linguæ peritus dixerit. Forte tamen poeta *θῆσθαι* pro *θῆσαι* scripsit, quod *Hesychio* *ἱρέειν*, *θῆσῆσαι*.

V. 439. Cod. Reg. ἐλασίω — τιθάσω τε. V. 445. Male h. l. ex Cod. Sylb. ἀγρευτήρες pro vulgato ἀγρευτήρων receptum fuit. Cod. Reg. ἀγρατῆρες. V. 448. Cod. Reg. ὑλάει supra scripto ὑλάα — θηρεῖται. unde legendum ὑλάει. V. 450. Ζοά in varietate *Turnebus* habet. V. 452. Recepimus ejusdem *V. D.* in margine Ald. emendationem. Vulgo καὶ ἐφράσσαντο. V. 454. ἄγρη pro ὄρη *Turnebus* memorat. V. 455. Cod. Reg. κείβουσι τ'. V. 456. Idem ἔνεκα κεν unde efficio ἔνεκα κεν. Deinceps omnes libri τετρακασμένα εἴκελα ταρωῶ nisi quod Regius ἴκελα habet. Emendavit h. l. *Brunck.* V. 458. Cod. Reg. φθινέπαρον. V. 461. Cod. Reg. recte πορφύρεσι. Vulgo πορφύρεσι.

V. 463. Aldina ὄσσην. Cod. Reg. ὄσσην. reliqui libri ὄσμην quod correximus ex versu 253. deinceps legitur ubique πρεσβυτερων, quod cum & sensu plane careat, & metro reluctetur, recepimus ingeniosam *Brunckii* conjecturam. qui ἠγήτειραν huc ex versu 253. revocavit, ibique πρεσβυτέτην ἀπαμαλδύνας pro ἠγήτειραν ἀμαλδύνας reposuit. Ibi enim ὄσμη πρεσβυτέτη melius quam ἠγήτειρα legi videtur, cum significetur odor ille natus, quo matres in animalium genere prolem suam, & hæc matrem facile dignoscunt, antiquior illo libidinis instigatore odore, quo animalia in coitum ducuntur. V. 466. Cod. Reg. supra scriptum πέλει, deinde male ἀγοστής habet.

V. 475. Cod. Reg. ὄδδσι. voluit θαμνοῖσιν ὄδδσι. Idem V. 477. ζιβίης. deinceps omnes libri καὶ γαῖαν. ubi cum *Rittersh.* κατὰ γαῖαν scripsimus. Canem *Agasseum* s. Britannicum *Guil. Camdenus* in Britannia p. 190. eundem esse vult. quem hodie etiam Angli a *Gase hound* appellant. Sed de antiquitate articuli *a* in lingua Britannorum dubito. V. 483. Omnes libri παραίβηλον. Facillima est, & verissima *Rittershusii* emendatio, quam recepimus. Aliter *Rutgerfius* & *d'Arnaud* p. 203. Porro Cod. Reg. ἐρπύζει. V. 485. ἰθῖαν ex varietate *Turnebii* & Cod. Reg. recepimus pro εὐθῖαν. vide *Obs. Misc.* II. p. 202. Vano conatu h. l. tentabat *d'Arnaud* p. 204. quem rectius interpunctum oportebat. Comparabimus locum *Æliani* H. A. XIII. 14. de leporum cursu: δρόμον δὲ ἓνα καὶ ἰθύν ἔθει, δεῦρα δὲ καπεῖσι παρακλίνει καὶ ἐξεδίττει τῇ καὶ τῇ ἐπιπλήτων τὸς κύνας.

V. 490. ἀπ' αὐτῆς *Turnebus* in varietate habet. V. 492. Cod. Reg. ἰμείρω. V. 495. *Turnebus* in varietate δαΐδαλον ἰθύν memorat, Cod. Reg. cum Aldina recte λῦσε δ' habet. V. 496. Cod. Reg. ἡ δὲ χλω δὲ καὶ — ἰῶσα. V. 500. Omnes libri ῥοδάλησιν — ἐπισμύχουσα, nisi quod Regius recte ἐπισμύχουσα habet, quod ipsum ex *Brunckii* conjectura dedimus. Est vero ἐπισμύχουσα h. l. pro ἐπιπλήτειν. Ita ἀλισμύχουσα apud *Lycophronem* V. 994. quod pro vulgari ἀλισμύχουσα *Scaliger* reponi volebat, & Codex Regius vetustissimus minio superscriptum habet, cum glossa: ὑπὸ θαλάσσης συνηχομένη. V. 502. Aldina *Rittersh.* ἰθύνε καὶ. *Turnebus* θύνει τε prodidit, in varietate ἰθύνε memorans. Cod. Reg. ἰθύνει καὶ.

V. 506. Editi libri κνίξει, quod emendavit d' *Arnaud* p. 205. Recte Cod. Reg. κννίξ exhibet. Pro τυτθαί *Turnebus* in varietate λιβραί memorat. V. 507. Restitue ex editis σκιρτεῦσι δαμάλαι. Cod. Reg. σκιρτεῦσιν habet. V. 510. Scripsimus τηλόσ' pro vulgato τηλόθ' ex versu 162. V. 514. Omnes libri αἰθρητοῖσι. *Brunck* maluit *Brodæum* sequi. V. 515. Recte Cod. Reg. ἡμερίσι cum Aldina habet. V. 516. Omnes libri ἐρίφον κλοπός, quod mutavit *V. D.* in margine Aldinæ. V. 519. Ἰθορε recte Cod. Reg. cum Aldina. ἠδὲ δράκοντι in varietate memorat *Turnebus*. V. 520. Cod. Reg. αἰτρομέοντα. male. V. 523. d' *Arnaud* p. 207. ὄξυτίρσι — ζονύχισσι malebat, de metro scilicet frustra sollicitus; idem tamen recte μιν & ὄξυτίρσι pro vulgato ἰν — ὄξυτίρσι emendavit. V. 525. Cod. Reg. Φέρι — πελάξει habet.

V. 527. Vulgo μεταύλων una voce. Emendavit *Pierston* Verisim. p. 168. cui astipulatur Cod. Reg. qui V. 529. πρώτωςι δευσησαντες — ἐρίδει habet. Deinceps omnes libri ὁ δ' ἄρ' ἄξονα. d' *Arnaud* p. 209. legebat ὁ παρ' ἄξονα. Postea iterum omnes libri ὑπερτερίην — ἀρήγων. V. 531. Ald. *Turneb* ἐλύσαντο. Nostrium *Turnebus* in varietate posuit. Cod. Reg. ἐλύσαντο. V. 533. Omnes libri μάλα χήρατο. Recepimus, quod *Turnebus* in varietate habet. Denique κόλπιοι δέτο recte Cod. Reg.

AD LIBRUM SECUNDUM.

V. 5. Editi ἀμφίποδο Φολόης, quod vitium correxit *Rutgerfius* V. L. p. 305. cui adstipulatur Cod. Reg. qui tamen versu sequenti cum editis habet ἰπ' ἰξύας ἰξυόφιν δέ. Nostram lectionem a *Guieto* recepit *Brunck*. Sed nunc ipse vir illustris magis in meam sententiam propendet, qua legendum censebam ἰπ' ἰξύας ἰξυόθεν δέ, quod certe *Oppiano* dignum est. Ita inceptus poëta in *Antholog. Wechel.* p. 452. de Chirone centauro: ἀνδρόθεν ἐκίχεντ' ἰππο, ἀνδραμε δ' ἰπποθεν ἀνήρ. Præterea in *Guieti* emendatione illud me offendit, quod ἰξύν ultimam brevem habet, quæ ab *Oppiano* in similibus vocibus semper producitur. Pro ἡμυρότων d' *Arnaud* Lect. Gr. p. 210. legebat ἡμυτόμων. Sed operam perdimus in persanando loco corrupto, aut quem ipse poëta ingenii abortu profuderat. V. 8. Vulgo κόψας. Recepimus lectionem a *Turnebo* laudatam, probante *Wassio* in Obs. Miscell. 2. p. 204. V. 9. Cod. Reg. similiter ut versu 27. ἰβρετο, vulgata suprascripta, habet. V. 16. Codex *Turnebi* & *Regius* βαλίεσιν, sed posterior versu 15. continue scriptum habet ἀκοντι διώων, unde διώων ad versum sequentem pro varietate vocis ἐλαύνων referendum videtur. V. 17. Ald. *Rittersh.* ξυλοχῆσι. *Turnebiana* ξυνοχῆσι, ut est in *Regio*. Quocunque te veritas, nullus ex h. l. sensus extorqueri potest. V. 21. Cod. Reg. θοαίς. V. 28. Vulgo δόλως. Secuti sumus emendationem *V. D.* Aldinæ adscriptam. V. 31. Cod. Reg. παλώς ὁ δ' αὐ. Idem versu 33. cum editis αὐθίς, & versu 38.

cum Aldina *δρεπομένους αὐτοῖσι*, quod si in *δρεπομένους* mutetur, fatis bonum videtur. Nostra lectio *Guieto* debetur. Elegantior tamen *Brunckii* conjectura *αὐτόθι δρεπομένοισι*. Reliquæ editiones *δρεψαμένοισι αὐτοῖσι* habent. V. 42. *γλακεροῖς Brunck* dedit. *Pierſon* Verisimil. pag. 169. malebat *λυγίνοις*. Vulgo *γλακεροῖς*. V. 48. Vulgo *πεφθικῶν*. Nostrum *Turnebus* reponi iusserat. Rectius tamen Cod. Reg. *πέφρικε* δὲ habet. V. 49. Ald. Cod. Reg. *ἀγριαύοντα*. Deinceps *Turnebus* cum Aldina habet *μυκήσαισι ἄγριοι βόες*, sed in varietate memorat: *ἀλλ' ὅτε μυκήσαντ' ἄγριοι βόες ἄλλοτε*. *Rittersh.* edidit: *μυκήσαιοντο ἄγριοι βόες*. Vera est lectio Cod. Reg. *μυκήσαισι ἄγριον, βόες*. Deinde ubique legitur: *ἐπ' ἄλλω ταύρῳ* — οἶος ἔη. *Guietus* etiam ἐπ' αὐτῷ malebat, quem secutus h. l. constituit *Brunck*, qui nunc tamen mavult: *αἱ δ' αὐταὶ τρομέκων ἐν πόσιν ὀργώσασαι*. *Turnebus* οἶος ἔη memorat. In Regio pro *εἰων* recte *τύων* scribitur. Postea vulgo *σφετέρωσι* legitur. V. 53. Cod. Reg. *ἐνωπῆ*, in margine ἐνωπῆ.

V. 58. Vulgo *αὐτμαῖς*. Rectius dedimus ex Codice Syll. d' *Orvillii* Obs. Misc. 2, p. 206. & Regio, qui posteriores etiam *ἐνωπῆσι* præferunt. V. 61. Vulgo *ἀλλήλοισιν*, quod mutavit *Brunck*. V. 65. *Turnebus* *ἀντίβελον* memorat. V. 70. Cod. Reg. *ἄμοτον*. glossa *ὄμῃ*. An *ἀμέθεν* voluit? V. 70. Cod. Reg. *ὄγ' ἀνήψεν*. recte. Deinde idem δὲ *δρυμῶν* suprascripto *δρυμῶν*. Vulgatum δὲ mutavimus. V. 79. Omnes editiones præter *Vascosanam* *αὐτμαῖς*. Rectum in varietate *Turnebus* posuit. conf. Obs. Misc. 2, p. 206. V. 80. Cod. Reg. & *Dorvillianus* Obs. Miscell. 2, p. 206. *εὐθύς* pro *αὐτός* habent. Deinceps recte *Regius* *ἐλε φορβαῖς*. V. 82. Aldina *δὴ ποτε*, *Regius* δὴ τότε habent. In Regio super *φορβαῖσιν* scriptum: *γρ. αἰμαῖον. ἐξέθρεψεν ὁ πάλιν κνήσαν.* & in margine ἢ σύνταξις. *ἐξέθρεψε φορβαῖς τὸ ἀδύνατον σώμα ἀπὸ τῆς λαγνείας*. V. 84. Editi *Αἰγύπτω*, ubi *Guietus* *Αἰγυπτίς* tentabat; *Brunckii* emendationem firmat Cod. Reg. qui versu 89. *νεήταις* habet cum glossa *πορευθῆναι*, quasi *νεήμεται* scriptum fuerit. V. 92. Idem *σφαιματός τε* habet cum glossa *σφουγύλῳ τράχηλῳ*. Inepte. Recte *Turnebus* tuber vertit. *Caricos* & *Syriacos* boves *Plinius* 8. f. 70. gibbere super armis a cetericibus eminente describit. De *Syriacis* aliter *Aristoteles* 8. 33. H. A. qui tamen de mobilitate cornuum in Phrygiis *Oppiano* assentitur H. A. III. 9. *εἰκόμορφον Gesnerus* de Quadr. p. 26. explicat *sicerratisis flexionibus tanquam hedera retorquetur*. v. 94. Cod. Reg. *κεφαλήφι*. recte. V. 95. Idem *ἀσκληνῶσι*, & ad vocem *Ἀδνῶσι* adscriptum *Θησαῖσι* habet. Idem v. 97. cum editis *ἀπαντήμασι* præfert, & versu 98. *ἀρμονίαις* cum glossa *συμφυαῖς*. Idem v. voluit Cod. Syll. ubi *ἀρμονίης* exstabat. V. 99. Vulgo *ἡέρτησαν*. Nostrum a *Turnebo* laudatum confirmat Cod. Reg. qui recte cum Aldina *αἰχμησὶ* sine v. cum glossa *βοταῖς* habet. De *Aoniis* bobus, qui nullibi memorantur, suspicio est *Bocharti* Hieroz. l. p. 933. *Oppianum* hæc ex scriptore aliquo transfuisse, ubi post boves *αἱ ὄνοι* in censu *μονοπεριώτων* ponebantur, unde cum scribatum errore *αἰώνος* factum esset, præcætam

scripturæ vitio falsum fuisse. Accedere etiam illud, quod boves hi *εικλόν γένος* appellantur h. l. unde apparere putat pertinere hæc ad asinos unicornes, qui partim albi, partim purpurei erant.

V. 101. Recte Cod. Reg. τοὶ Πίλων, & versu 103. *περκαδιδες*, quod etiam *Guietus* malebat. V. 105. Vulgo *βαρύνουσι*, quod ex Codd. Sylb. Regio correximus. V. 106. Ald. Regius *λιπόσαυρις*, quod *Turnebus* mutavit, nescio an recte. Videtur potius *λιποσαυρις* accentu mutato scribendum. V. 109. Cod. Reg. *κίνοι* cum glossa *ὄμοιοι*. scholion: ἢ κίνοι καὶ ὄμοιοι, ἢ ἕως τὸ κίνοι εἰρημῆν. τὸ δὲ τὸς ὄμοιους. τοιούτους ἂν φασὶ καὶ ὁς &c. Scilicet editi habent *κίνοι τὸς φάτις*. ubi *Guietus* malebat καὶ νύ κε τὸς φάτις. Nostra lectio a *Brunckio* est. V. 116. Cod. Reg. recte *ἐπιδήθεο*. Ceterum quæ de Syriacis bobus traduntur h. l. alibi vix reperias; de *Apamea*, quæ olim *Χερρόνησος* & *Πέλλα* dicta fuit, vide *Strabonem* XVI. pag. 1091. V. 123. Cod. Reg. *ἦτε δ' ἀντολίθε* — *Διοικλειον*, & versu 125. cum editis *ἐπαγωγῶν* habet, ubi *Guietus* *ἐπήγαγον* malebat. V. 127. Vulgo *χεύων*. V. 131. Cod. Reg. *λύσει δὲ*. recte. V. 136. Vulgo *αἰπύτα*, quod *Guietus* emendavit. *Turnebus* tamen edidit *πόπτος* *ἔπιτα*. Cod. Reg. *ἴθι* sine *κ*. recte. V. 137. Ald. Turn. *κονάδισσι*. Rectum a *Turnebo* memoratum recepit *Rittershuf.* V. 140. Vulgo *τεμῶν ἀργῆτα χαλινά*. Vocem *ἀργῆτα* mutavit *Guietus*, reliqua emendavit *Brunck.* V. 141. Cod. Reg. *ἐλάται*. bene. sed V. 142. male cum editis *ὕδατοπηγῶσιν*, quod correxit *Guietus*. V. 144. Cod. Reg. *ἀμφὶς ἠγγύμενον* — *Ἰωνηχῆτα πόσιος*. V. 148. Idem *ἀνέτενευσε* recte. V. 150. *Turnebiana* & Regius rectum *εραχνησιμέγισσι* dederunt. Male de h. l. d' *Arnaud* p. 211. V. 153. vulgo *δαυρύουσι*. Nostrum habent Codd. Sylb. *Dorvillianus* Obf. *Miscell.* 2. p. 207. & Regius, qui deinceps *ὀκπότε Πραμίδαισι* præfert. V. 155. Ald. *Rittersh.* *παριδραμι*. *Turnebus* *δαμάσσαλο* edidit, quod & Cod. Reg. superscriptum habet. Jam vero postquam lectionis varietatem persecuti sumus, breviter etiam de sensu totius loci videndum. Primum animadvertendum *Oppianum* de *Apamea* ad *Orontem* loqui, quam etiam *Χερρόνησον* dictam, (quod poëta *χέρσον ὄμῃ καὶ ἠῆσον*) tradit *Strabo*, eamque urbem suam patriam (*ἰμῶν πόλιν*) appellare, quod tamen nemo alius memoravit; alii enim *Anazarbum*, alii *Corycum* nominant. Nec recentiorum scriptorum aliquis hunc poëta locum tetigit, unde hoc saltem conjicere licebit, *Oppianum* plurimum civitatum jus habuisse, quod eo tempore non solum in virorum de patria & literis bene meritorum honorem, sed in cujusvis etiam certaminis publici victorum præmium effundebatur. Ab *Antonino* *Caracalla* eum hoc consecutum fuisse post impetratum patris reditum, dicere non ausim, cum mihi persuasum habeam hoc de venatione carmen longo tempore ante alterum illud de piscatione, quo tantam ab imperatore gratiam iniit, scriptum a poëta fuisse. Deinde de *Archippo*

Fellæo duce seu Apameæ rege, de nymphæ Melibœæ aliunde nihil constat, & dubium est an *Opprianus*, quod versu 156. promiserat se de patriæ suæ Apameæ antiquitatibus & ornamentis aliquanto copiosius dicturum esse, unquam præstitit. Melibœam intelligi lacum circa Apameam, quæ totam illam regionem mire sæcundam reddebat, satis clarum est ex his *Strabonis* XVI. p. 1091. ἢ δὲ Ἀπαμεία καὶ πόλιν ἔχει τὸ πλεον εὐρέκῃ· λόφος γὰρ ἐστὶν ἐν πεδίῳ κοίλῳ τετειχισμένῳ καλῶς, ἐν ποιεὶ χερσονησίῳ τῷ ὀρεινῷ καὶ λίμνῃ περιειμένη μεγάλη, καὶ ἔλη πλάτεια, κειμῶνάς τε βυβότας καὶ ἰσποδότας διαχρισμένους, ὑπερβάλλοντας τὸ μέγεθος. unde illustratur versus 101. αἰπεινὴν τοὶ Πέλλα ἰσχυρὸν αἰμυνίμονται, de bobus regionis illius. Dispicendum jam erit, qui montes Apameæ vicini intelligantur h. l. ab *Oppiano*, qui alterum ad dextram Apameæ orientem versus positum *Διοκλειον δέσμας αἰπύ*, alterum *Εμβλωνόν* dixit, qui læva versus occidentem verticibus contra *Dioclem* eminens, & cum eo conjunctus, *Orontem* fluvium ita intercluserit, ut aquis stagnantibus totam illam circa Apameam regionem, quæ *χερσόνησος* dicta fuit, inundaret, antequam *Hercules* in *Archippi* gratiam verticibus utriusque montis discissis, liberum *Orontis* fluvium ad mare deduceret, in quod prope *Laodiceam* effunditur. Satis hinc apparet, haud procul Apamea quærendos esse hos duo montes, quibus olim *Orontes* inclusus fuisse traditur; quare suspicor intelligi illas *κορυφάς*, de quibus *Strabo* h. c. ubi de monte *Laodiceæ* imminente, & vitibus consistensque ad *κορυφάς* istas, μέχρι σχεδόν τι τῶν κορυφῶν. αἱ δὲ κορυφαὶ τῆς μὲν Λαοδικείας πολὺ ἀπωθὲν εἰσιν, ἤρῆμα ἀπ' αὐτῆς καὶ κατ' ἐλάχιστον ἀνακλιόμεναι, τῆς Ἀπαμείας δὲ ὑπερῶς ἵστανται ἐπ' ὄρθρον ἵππων αἰσπεταμέναι. Hos vertices communi nomine *Διοκλῆς* intelligi h. l. suspicor; ad *Libanum* montem pertinuisse credibile est. Alterum montem *Εμβλωνόν* versus occidentem situm, *Casium* in *Seleucide* situm esse suspicor. Neque enim possum assentiri *Brodae* qui priore loco in *Λιβάνοιο* emendasse dicitur; saltem hæc ratio non procedit versu 124, ubi est λαϊὸν κέρας *Εμβλωνοῖο*. Quantum equidem ex *Ortelii* *Thef. Geogr.* perspicio, voluit vir doctissimus *Dioclem* montem *Antilibanum*, *Emblonum* vero *Libanum* intelligi, quod nullo modo fieri posse credo, si quidem concesseris, quod versu 115. dicitur ἢ γὰρ τοὶ προπαρόντες παρὰ πόδας *Εμβλωνοῖο* πᾶν πεδίον πελάγισεν, non ad verustatem temporis, quanquam etiam de ea *προπαρόντες* dicatur, sed potius ad situm campi stagnantis ante Apameam referri, qui nec *Libano* nec *Antilibano* convenit, sed, nisi fallor, *Casio* monti, *Inscitiam Tzetze*, qui ad *Lycoph.* V. 697. & 717. hæc omnia ad *Neapolin* Italiæ urbem transfert, verbo indicasse satis est.

V. 160. Editi *Βίζωνας*, quod certatim viri docti emendarunt, alii *Βίωνας*, quod *Codex Sylb.* & *Reg.* præbent, alii *Βίωνας* substituendo. Mihi unice placet, quod *V. D.* in marginæ *Aldinæ* coniecerat & *Regius* codex superscriptum habet *Βίζωνας*, quo admissio legendum est: *Βίζωνας* ἔς καλλίσσι. Ita quidem.

etymologia & patria cum nomine congruunt. Jam olim *Conr. Gesnerus* suspicabatur latinorum & *Oppiani* bisonem s. bisonem eundem esse cum Bonaso ab *Aristotele* H. A. 9. 45. descripto, quam viri incomparabilis conjecturam probatam pluribus argumentis adstruere conatus est Ill. *Buffon* T. XI. p. 303. cum quo ego etiam sentio. Primum patria in utroque convenit, quam *Aristoteles* Παιονικήν καὶ Μακεδονήν nominat, quæ posterior pars Thraciæ est, Macedonia contigua; hinc *Oppianus* Bistoniam Thraciam dixit. Deinde eadem est in utroque forma cornuum, quæ *Aristoteles* γαμφαὶ καὶ πεκαμμένα πρὸς ἄλλα, *Oppianus* vero supina, retro versa, & hami initar reflexa ait. Dicitur vero γαμφὸν & γναμφῶν pariter de hamo recurvo. Postea bonasus jubam habet promissam ab oculis ad armos, (μέχρι τῆς ἀκρωμίας) densam, colore flavo, quod itidem de suo *Oppianus*: Φρικαλέην χαίτην μὲν ἐπωμαδὸν αἰδύσσειν αὐχίσι πιαλέοσι καὶ ἀμφ' ἀταλάοις γενείοις (ubi cum *Brodæo* & *Guiceto* malo ἀμφιθαλέοσι γενείοις, densis, hirtis) αἰά τε λαχνήντες ἀμπρεπῆς εἶδος ἔχουσι ξανθοκόμοι (sic enim recte Cod. Reg.) βλοσυροί, θηρῶν μεδίοντες, λέοντες. quæ comparatio, quin ad pilorum colorem referenda sit, nullus dubito. quamvis *Gesnerus* olim contra *Petr. Gillium* disputaverit de Quadr. p. 145. ad jubam tantum in utroque, leone & bifonte, similem, non ad colorem fulvum eam pertinere.

V. 163. *Turnebus* ἀπαλάοις memorat V. 166. Quod *V. D.* in margine Aldinæ malebat περιγλώχινες, habet Cod. Reg. quo sensu, non dixerim. Vulgatum περιγλώχινες non magis intelligo. V. 168 Omnes libri ὡς ἑτέροις ἐναντίον. Nostra lectio a *Guiceto* est. Quodsi vero vulgatam retinere placuerit, tum etiam legendum est ἐπικάρσοι αἰχμαί, ὕπαια δ' εἰσορώσι. V. 171. Ald. Cod. Reg. κιόντες. Regius etiam δή τινα habet. V. 173. Vulgo ἄ τοι. Nostrum ex Codd. Sylb. Regio. V. 175. ἔτραφον recte emendabat *V. D.* in margine Aldinæ, cui adstipulatur Cod. Reg. V. 184. Ald. δηρίσαστο. V. 187. Cod. Reg. δ' εἰν ἐλάφοισι. satis bene. Idem recte ἀειθέροις una voce scriptum exhibet, & deinceps V. 183. πᾶσιτε & κεύθει sine v præfert. V. 191. ἐνδοθι *Turnebus* memorat. Castratis cervis cornua decidere negant alii veterum, quorum autoritatem potiore habebat *Gesnerus* p. 359. qui monet ἄλλως h. l. testiculos esse. *Gesneri* opinionem firmat Ill. *Buffon* T. VI. p. 81. V. 196. vulgo ξένιοιτε. Regius ξένιοιτε, unde legendum ξένιοι δ'. Sæpe ξένιος & ξένος, quæ plurimum significatione differunt, in poetis confunduntur. Cf. etiam Obs. Miscell. 2. 359. V. 207. Cum reliqui autores omnes contra de cervi more sub partus tempora fenserint, *Gesnerus* p. 363. emendare h. l. jubebat: τριβὸν ἀνδρῶν ἢ ἀλεείναι, ut *Oppiano* cum illis conveniret. Sed sensus verborum hanc mutationem non patitur; sunt enim βέβηλοι ἀτραπιτοὶ quasi βάσιμοι, viæ quæ unicuique patent, & hominum solis vel vestigiis frequentantur. Deinde vox βέβηλο translata fuit ad locum profanum, quo cuilibet intrare licebat.

V. 217. Omnes libri τραφερήν περιώσι και πόντον πατέσι, quod *Brunck.* emēndavit. V. 219. Mutanda est distinctio, & cum Cod. Reg. legendum: ! ναυτιλίην πλώοντες ὄτ' ἐξανύσι θάλασσαν. V. 220. Cod. Reg. σήκρια, & v. 223. ἑμαρτεῖ ποντοσωρεύων, sed ὁμαρτῆ superscriptum legitur. V. 224. Ald. Ritzersh. τάμνησι. Tenendum τέμνησι puto, quod *Turnebus*, Cod. Sylb. & Reg. habent. V. 225. vulgatum νηχόμενον πρώτισον mutavit *Brunck.* Recte tamen Cod. Reg. ἔλθοι praefert, qui etiam V. 226. recte ἔμολε, & V. 230. ἐρέσσοι sine, ut etiam Aldina, exhibet. V. 235. Cod. Reg. hic & fere ubique ἐρωτηῆρα, deinde V. 236. ὅτε δὴ — δολοχαῖσι. Prius etiam *Turnebus* memorat. V. 239. Ald. δείρη. V. 242. Omnes libri αἴψα γάρ, quod *Guietus* immutavit. V. 243. Cod. Reg. λευκῆς δ' ἐπισείρηεν ὀδόντας praefert, de quo ad librum tertium versu 442. V. 245. Cod. Reg. recte πικνοῖς praefert. V. 246. και otiosum videtur; quare suspicor legendum καταμειδιώοντι i. e. καταγελῶντι irridenti similis. V. 250. Vulgatum ποιφύσσοντα emendavit d' *Arnaud* p. 212. Versu sequenti Regius και τε τάχ' habet, & versu 256. οἶος ἔην.

V. 260 Cod. Reg. ἐπισείραντε. Elegans est *Brunckii* conjectura, qui ἐπισείραντε legi volebat. V. 256. ὑπερμεθέοισι *Turnebus* memorat. Idem V. 269. ἀάσματος laudat. vers. 273. V. D. in marg Ald. δὲ post βεβρυχῶς addebat; sed malim cum Cod. Reg. ὀδύνησιν, ἢ ἰσροφάδην δὲ ἐκάτερθεν ἕδεν ἀλευόμενον γένθ. Nam vulgatum ἀλευόμενος nihili est. V. 276. Cod. Sylb. & Reg. ἄτροπον. V. 28. Reg. πλεωρῆς θλίβει, ut cervus pelle corrugata infixum anguem contineat, V. 282. Idem cum editis φθίμενοι γάρ, rectius, ut equidem existimo. Idem ἔτι, quod ex *Guietii* emendatione recepimus pro vulgato ἐπὶ, firmat. V. 288. Pro θηρῶν cum V. D. in margine Aldinae κηρῶν scripsimus. Deinceps recte Cod. Reg. cum Ald. ἔξαιρεσι μύοισι. V. 292. Male Ald. Reg. γενή τις. V. 293. εὐρυῆρωτες sunt, qui *Plinio* XI. 3. platycerotes dicuntur, vulgares damae, ut *Gesnerus* etiam monuit, sed quod idem p. 326. ἰορκῆς capreolos esse volebat, facile ex mentione δερκων redarguitur, quos versu 315. *Oppianus* separatim describit, iterumque L. III. 3. ἰορκῆς & δερκῆς nomine distinguit Nec convenit macularum, quales in panthera conspiciuntur, mentio versu 299. facta. Quare diligentius erit inquirendum, qua in re δορκάδες & πρόκες, quarum priores *Aristoteles* P. A III. 2. cornigerorum animalium minimas ait, cum *Oppiani* δόρκοις & ἰορκοῖς conveniant.

V. 297 κακίνοι *Turnebus* memorat. V. 299. Cod. Reg. καρδαλιων. V. 300. Idem πέλει πολὺ κρείων, vel κρέσσων, deinde V. 301. μέων pro μείων. Illud κρείων vel κρέσσων mihi valde suspectum, & dubito, an librarius dare voluerit, quod Cod. Sylb. exhibet μέων κέρας. Bubalum esse, quam recentiores *Vache de Barbarie* nominant, cum *Aldrovando* sentit III. *Buffon* T. XI. p. 297. V. 304. Omnes libri αἰδεις. V. 305. Cod. Reg. πολωνγάμποισιν, & V. 306. τότε φῶλον, deinde V. 307.

νότισσι habet. V. 311. Ald. Reg. νέσκην. V. 312. Omnes libri ἐπ' ἀλλοδ. ἀλάδαι, sed vide Halieut. I. 271. Pro ἀλάδαι Cod. Sylb. ἀλλοδχοῖσι πασῶδαι, Regius ἐπώσασδαι, superscripto ἀλάδαι, habet. V. 313. Omnes libri ἄρα τοι, quod ob versum 547. rectum censeo. Pro βαλίων V. D. in margine Ald. emendabat λασιών. Pro πυράδες V. 317. recte Cod. Reg. πυράπεις præfert. V. 323. Recte V. D. in margine Ald. μητίσασθε emendat. *Quietus* malebat etiam κέρδια τοῖς δειλοῖσιν ἐπίσφρα. quæ conjectura mihi quidem admodum ingeniosa videtur. V. 325. Cod. Reg. cum Ald. ἐτέροις. V. 327. Omnes libri πολλόν. V. 329. Cod. Reg. σρεπλοῖσι, & versu 332. male αἰθουκῆρες exhibet. Idem versu 336. φορέει. V. 340. Ald. πνεύμονε εὐθύς. Ultimum cum reliquis editi etiam liber Regius habet. V. 341. Scribe περιχέοι cum editis. Nostrum Ald. & Cod. Reg. habent. Ceterum quæ h. l. ab *Oppiano* de capris silvestribus dicuntur, non ad *Strepsicerotas* dictas, sed ad rupicapras referri volebat *Gesnerus* p. 320. qui σρεπτά κέρτα h. l. *cornua in dorsum reflexa* interpretabatur. *Bochartus* vero de peculiari quodam caprarum genere poetam loqui existimat Hieroz. I. 918. *ibice* scilicet, quæ Arabice *Alorvia* in *Damire* dicitur. Sane verum est, quæ h. l. de capris silvestribus traduntur, eadem omnia ibi ad *alorvias* referri. Loca *Damiris*, quæ mire *Oppiani* verba illustrent, latine huc ex magni viri interpretatione transferam, ut alii, qui regiones *Africæ* & *Asiæ* aliquando visuri sunt, diligentius in hanc rem inquirent: *Dicuntur esse in cornibus duo foramina, per quæ respirat; quæ si obturentur, perit ilico. Etiam naturalis ipsi est amor erga catulos suos, quorum si quem capiant venatores, illum sequitur, & lactat, quam diu est in eodem consortio. Etiam e natura ejus est pietas erga parentes, ita ut cibum ipsis apparet; & cum ita infirmi sunt, ut per se comedere non possint, præmanso cibo eos ialunt:* ubi advertes quæ de foraminibus in cornibus dicuntur; inde enim apparet κέρτων μέσον apud *Oppianum* esse per media *cornua*, quod cum ignoraret *Paw*, proflus inepte volebat rescribi κερτών μέσον ad *Horapoll.* p. 385. Jam olim fuit *Alcmaeonis* opinio ab *Aristotele* H. A. I. 11. rejecta, τὰς αἰγὰς κατὰ τὰ ὄτρα ἀνοσπείνειν, quod ex *Archelao*, strenuo nugatore, & qui historiam naturalem turpissimis mendaciis fœdatam conturbavit, referunt *Varro* de R. R. 3. 5. & *Plinius* 8. 50. *Philes* c. 47. Non omnium tamen verisimilitudinis specie figmentum hoc toties repetitum carere videbitur, saltem quo fonte error promanaverit, apparet, siquidem vera sunt, quæ nescio unde sumpta tradit clarissimus *Gallus Bomare* sub voce *Chamois*, *Chard*, *Chevre des Alpes*. Ita vero ille: *On remarque deux ouvertures derrière les cornes du chamois; on a prétendu, que ces trous servoient à la respiration de l'animal, lorsqu'en fouillant pour chercher les racines des herbes, dont il fait sa nourriture; la terre lui bouchoit par hazard les narines.* Cette

opinion disparoit par l'observation, puisqu'on a remarqué, que le crane se trouve au fond de ces ouvertures, & qu'il n'y a aucune issue. DICTIONNAIRE D'HISTOIRE NATURELLE. Exstat tamen Joh. Conr. Peyeri observatio in Ephemerid. Natur. Curios. Decad. II. An. I. Obf. 86. p. 206. qui foramina duo post rupicaprarum cornua, in valle transalpina Madia a se itentidem observata, quemadmodum etiam in Rhætia ab Hadero, Medico Basileensi, ad ipsum pulmonem aëris capiendi ergo pertingere affirmat. Conferre etiam jubebat clarissimus Argentoratensium Professor, Herrmannus, cui Feyeriana observationis indicium debeo, librum, quem adhibere non potui, Mannichfaltigkeiten. Berlin 1770. pag. 579 - 584.

V. 354. Codd. Sylb. Reg. ποταμοῖο φέρων. Prior etiam αΐφυσσόμενοι. V. 359. Vulgatum μυκημοῖοι emendavit d'Arnaud p. 191. cui adstipulatur Cod. Reg. qui cum Cod. Turn. αΐφωσσοβοι habet. V. 368. Vulgo λύσο μπτέρα μοι φίλην, ubi tamen Cod. Reg. φιλίν. recte. Nostra lectio a Brunckio est. V. 369. Cod. Reg. λυγρή, & vers. 372. ἤρα νύ τοι. Legendum videtur λυγρή περι μητέρι δειλοῖ. V. 374. Cod. Sylb. ὄτε τοῦ, quod tenendum. Quod enim ex vulgatis libris dedimus τευ sine accentu, sensum congruum non habet. V. 377. Omnes libri ξανθοῖ, quod tenendum erat. Pro πυμάτης V. D. in margine Ald. malebat πυμάτοις. 378. Cod. Reg. χθαμαλή τ' αἴη praefert. V. 380. Pierçon Verisimil. p. 170 malebat ἐκ ἀταλῆ, quod ipsum est in libro Regio, & fere ubique ab Oppiano usurpatur. Idem codex τάχ' ἀν αἰγός. Codex Sylb. paulo ante ἐ καλή τε exhibet. Quæ vero h. l. ab Oppiano de ovibus silvestribus Crætæ quatuor cornibus instructis dicuntur, non reperio in Belonio, qui insulam totam peragravit, & diligenter arietes & hircos silvestres in summis Crætæ montibus pascentes descripsit Observ. L. I. c. XIII. XIV. Non alienum erit h. l. referre, quæ de capris Armenicis traduntur in carmine Crinagoræ Analektorum Poët. Gr. T. II. p. 146. quod totum ponam: Τῆς εἰς γενεῆ μὲν Ἀγαθήκη, ἔνθα γ' Ἀραξίω ὕδαρ πιλοφόροις πίνεται Ἀρμενίσις. Χαῖται δ' ἐ μῆλων αἰτε πυ μαλακοῖς ἐπὶ μάλλοις, ψεδναὶ δ' ἀγροτέρων τρηχύτεραι χμαερῶν. Νηδὸς δὲ τριλοκεῖ ἀνά πᾶν ἔτ'· ἐν δὲ γαλακίος δηλᾶ αἰεῖ μαστὴ πληθεται ἠδατίς. Βληχὶ δ' ἀσσοτάτω τερίνης μυκημοῖοι μὲν αἰετὸν ἄλλα γὰρ ἀλλοῖσι πάντα φέρουσι γέαι. Hanc videlicet capram Tiberius in expeditione Armenica (de qua Dio Cassius p. 738.) retulisse Romam, & lacte ejus in potu usus esse videtur, quod clare apparet ex alio ejusdem Crinagoræ carmine ibid. p. 147. seu Antholog. Wechel. p. 67.

V. 386. Vulgo ἐπι κἀκείν' ὄδευε, quod V. D. in margine Aldinæ emendavit. Guictus ὄδρευε vel ὕδρευε legebat. Idem versu 387. vulgarem lectionem ὅπποτε γὰρ immutavit & versu 383. pro χροῖν malebat κραίρην, i. e. caput. Deinceps Cod. Reg. βύσσαν quod etiam Rittersh. dedit. Turnebus βῆσσαν edidit, & in varietate περι βῆσσαν memorat. V. 392. Cod. Turn. & Reg. αἰσκαῖ. Vulgo ἀρακός. Regius etiam καὶ τρίγλαι. De Subo aliunde

non constat. Ad ovium silvestre genus referendum ex ordine describendi suspicabatur *Gesnerus* de Quadr. p. 982. qui deinde in animadversionibus in *Ælianum* H. A. XIV. 14. coniecit subum ejusdem esse generis cum Libyca fera κειμᾶθ nomine ab *Æliano* descripta, pilis perquam hirsuta, cornibus adversis, & vitæ ambiguae, quæ omnia in Subum *Oppiani* & damam *Plinii* convenire putabat vir magnus. v. 398. Ald. Turnebiana, Cod. Reg. ἢ præferunt. *Turnebus* ἔν memorat, quod *Rittersh.* recepit. v. 401. Cod. Reg. ἐπιφροσύνη τε γίνε τε habet. Latet hic omnino ulcus aliquod.

v. 403. Omnes libri εἰ δὲ καὶ. Igitur *Rittershusius*, cum sentiret vulgarem lectionem sensum abrumpere, apposuit h. l. asteriscos, quibus significaret quædam excidisse. Tentabat tamen ipse ἠδὲ καὶ, *Bodinus* ἔδὲ καὶ, quo lacunæ suspicionem tollerent. At vero *Brunck* feliciter hunc locum perfanavit substituto ἀλλὰ καὶ, quod clare Cod. Reg. exhibet. *Turnebus* in varietate ἐπιφροσύνη habet. Pro ὑψόβι *Brunck* malebat ποδάκι. v. 394. Cod. Sylb. ἔξοχα φίλτρα præfert. v. 405. ἕσσθ τε pro δὲ recte correxit *Rittersh.* Pro vulgato πανκράϊρος *Guietus* & d' *Arnaud* p. 213. reponendum viderunt τανκράϊρος, quod confirmat Cod. Reg. 415. omnes libri αἰθῆρ', quod d' *Orville* ad *Charit.* p. 745. corrigi jussit. v. 427. *Turnebus* θορόντες, quod & Cod. Reg. firmat, edidit; *Rittersh.* Aldinum θορώνται revocavit. *Αχαιίνην* græce hinnulo dici primus *Salmasius* docuit, ejus opinionem imprimis hic locus confirmat, ubi νῦτα σικτά memorantur, quæ hinnulo conveniunt, Gallorum *Faon*, quand il porte encore la livrée. Similiter *Phalæcus* in epigrammate *Analeæ.* T. I. p. 421. καὶ σικτᾶ ἀμφιδόρυ σικτὸν ἀχαιίνω. ubi alii ἀχαιίνης habent; sed malo alterum cum *J. Toupio* in *Curis* Novissimis in *Suidam* p. 3. In *Ixeuticis* L. III. §. 7. simpliciter ἔλαφοι memorantur, ubi h. l. δόρυοι sunt.

v. 430. Ald. δατιζόμενοι. *Turneb.* *Rittersh.* δατιζόμενης. Veram lectionem ex codice suo restituit d' *Orville* Obs. Miscell. II. 361. Utitur verbo δατυσσομαι *Oppianus* Halieut. I. 627. unde laudat *Eustath.* ad *Homer.* p. 381. p. 437. Habet etiam *Hesychiius* δατυσσει, ἀπέρυσσεται, νήχεται, ταρασσει, τινάσσει, τῦπτει; λαυλίξει. Cod. Reg. δατυσσομένοι habet, quod proxime verum accedit. v. 435. Cod. Reg. cum Ald. Turn. τένει. *Rittershus.* τένει ex *Brodæi* conjectura recepit. v. 436. Vulgo σείχονσαι. Nostrum ex Codd. Sylb. Reg. 440. Cod. Reg. ὀρθαλοῖς ἀράωντες. v. 443. Idem cum Ald. ἐπαρτίωνση. v. 445. Idem ὀξύκαρος θῆη. Editi ὀξύ-εθ, quod male mutatum fuit. v. 450. *Turnebus* μετῆρον memorat. v. 454. Ald. ἰοφόροι, κενεῖς δὲ. *Turnebus* & *Rittersh.* κενεὴν ediderunt. Male d' *Arnaud* p. 217. emendabat κείνην. Cod. Reg. ἰοφόρον κενεῖς δὲ φύσιν κενεῖσσι λέγωσι. Nobiscum ἰοφόροι præfert etiam d' *Arnaud* l. c. De oryge veterum *Bocharius* Hieroz. I. p. 945. ita disputat, ut primum contra *Belonium* doceat, orygem ab *Arabum* veterum gazellis differre, cum illis gazel vel gazal capreae hinnulus sit; deinde demon-

frare annititur orygem *Oppiani* a reliquorum scriptorum oryge natura sua non differre, sed eundem esse, quod multi coloris diversitate & cornuum numero, quæ *Oppianus* geminæ orygi tribuit, inducti negaverunt. Sed fateor mihi virum doctissimum sententiam suam non approbasse. Magis placet, quod idem p. 969. posuit, Hebræorum *reem* esse *Oppiani* orygem; omnia enim, quæ Arabes de suo *rim* tradunt, conveniunt orygi *Oppiani*; quod ut clarius appareat, ponam *Damiris* verba a *Bocharto* p. 962. latine verba: *Diversi coloris sunt caprea. Nempe illarum tres sunt species. Prima earum, quæ vocantur aram, quæ sunt sincera albedinis, cujus singularis est rim. Hæ in arenis habitant. Easdem ajunt caprearum esse oves, quia plurimum habent carnis & pinguedinis Secunda species &c.* Ex recentiorum scriptis nihil habeo, quod ad *Oppiani* orygem referre possim, & quænam ex numero *gazellarum* magno, quas *Ill. Buffon* T. XII. p. 201 describit, cum eo comparari possit, nescio. cf. tamen *Schau* Travels p. 417.

V. 466. Ald. Cod. Reg. αὐρίν' αἰραίν. *Turnebus* αὐρί' α γαίη. *Rittersh.* αὐρίν' αἰρ' αἰη edidit, quam lectionem *Turnebus* etiam commemoravit. V. 467. Vulgatum νεφάξι κεφαλήν mutavit *Guietus*. V. 469. Ald. πρῶτ' ἐνίρων, cui proxima lectio Cod. Reg. πρῶτ' ἀναίρων. *Rittersh.* πρῶτ' ἐναίρων prodidit, *Turnebus* vero γαστρὸς ἐρωῆ. Nostra lectio debetur ingenio *Bocharti* Hieroz. I. pag. 968. quam etiam d' *Arnaud* p. 215. magni viri autoritatem ignorans, conjectura assecutus est. V. 472. *Turnebus* εὐθὺς memorat. V. 473. Omnes libri ὄξει πεφρικῶς συνεριδόμεν' σκοπέλοισι. sed recte *V. D.* in margine h. l. emendavit: ὄξει πεφρι' ὤσιν ἐριδόμεν' σκολόπεσσιν, quod recepimus, mutato ὄξει in ἐξία. V. 477. Itidem omnes libri μίμνει, cum sequatur διξήλια. Quare vulgarem lectionem emendavit *Guietus*.

V. 491. Codex Regius κίνοις γὰρ ἐν γενέσσειν. V. 493. Aldina & *Turnebiana* ἐνέρισαν habent, quod *V. D.* in margine Aldinæ mutavit in ἐνέρισον. *Rittersh.* ἐνέρισαν nescio unde arreptum prodidit. Codex Regius: ἀλλ' οἱ μὲν πέλεις ἑλοὺς ἐνέρισον περ ὀδόντας. V. 496. Aldina & reliquæ ἐν αἰσθηλα, quam lectionem *Guietus* & *V. D.* in margine Aldinæ emendarunt. Codex Reg. ἐν αἰσθηλα præfert, quod unice verum. Sic IV. 322. ἀπροφάτως αἰσθηλον ἀνασκαλεῖ μέλαν ὕδωρ. V. 498. Regius cum Aldina, *Turnebiana* κεράεσσιν, quod e conjectura ipse *Turnebus* correxit, a quo *Rittersh.* κεράεσαι recepit. V. 500. Cod. Reg. κελνοῖσι δ. recte. V. 504. δὲ post γενύων addidit *Guietus*; Codex Regius γενύων ἀπερ habet. Paulo antea bene idem *Guietus* emendare videtur: κίνοις δὲ ἀπλοῖς. V. 510. *Brunck* mavult ἢ βιᾶται sc. ὁ κερὰξ' α. V. 511. ἐκ δὲ κερῶων editi libri, quod correxit *Guietus*, cui adstipulatur cod. Regius. V. 514. Idem γυῖασιον habet, & versu 515. cum libris editis δημοὶ δὲ τοι, quod correximus.

V. 520. Regius ὀφθαλμῶν. V. 526. Editi libri γὰρ δὲ Recepimus emendationem a *V. D.* margini Aldinæ adscriptam.

Cod. Reg. ὑπόθεσι δὲ οἱ πρόδωκεν πολὺ. v. 527. Idem liber αὐτὸ τὸ δέμας præfert, deinde versu 528. χριστός τε. Voculam κε post τὸν εἰ h. l. primus *Rittersh.* inferuit, cui Regius codex adsupulatur.

v. 535. Regius ἐν χρίστω ἀπὸ τῆς, quod *Turnebus* edidit, in varietate memorans ἀπὸ τῆς, quod *Rittersh.* recepit. v. 541. Reg. Codex τὸν ὀρίζοντες præfert. v. 545. Regius θυμῷ. v. 546. γινώσκεις in varietate *Turnebus* habet. v. 552. Omnes libri πολλὸν exhibent. v. 554. Aldina τε διατρέχει ἐν, unde *Turnebus* recte διατρέχειεν effecit. Nostram lectionem *V. D.* margini Aldinae adscriperat. *Rittershufii* τε διατρέχειεν habet Reg. Cod.

v. 561. Legendum est ex certissima *Brunckii* conjectura Φράζω δὲ ἢ ὡς δὲ δάκρυα. v. 562. Codex Regius ἐκ προτέρης — ἔθηκεν. v. 563. Omnes libri ἐκωντέλλουσι. v. 566. Aldina cum libro Regio ὑποπόροιτοι. v. 568. Codex Reg. ἔσραα, unde legendum ἔσραα τ' videtur. v. 573. Idem liber κατοιν' ἰδησιν habet. v. 578. Idem ἔχοντες, vulgata superscripta. v. 579. Regius Codex ἢ δε νέκυσ habet. v. 581. Requiritur ἡβήσωσι. v. 583. ἀμπελάσαντο, quod primus *Rittersh.* pro vulgari ἐμπελάσαντο dedit, firmat Codex Reg. *Bodinus* maluit ἐμπελάσαντο. v. 585. Omnes libri αὐθις, Regius etiam πάλιν ἐγένοντο.

v. 585. Codex Regius ἀντέχει δὲ, & versu 589. cum editis δόμον, quod *Guietus* immutavit, deinde γραπλόν, superscripto γρ. γραπλόν habet. v. 592. Codex Reg. cum editis Φαιδρότερον τεργηνοῖσιν, quod ex Cod. Sylb. & d' *Orvillii* Obf. Misc. 3. p. 56. correximus. v. 595. Malim cum Codice Sylb. ἐπ' ἄγρια κύματα βαίνει. v. 597. lege πορῶν ἔροντι. v. 602. Recte Regius Codex προέλησιν ἀκάνθαις, quod Aldina & *Turnebiana* etiam habent. *Rittersh.* προελοῦσιν ἀκάνθαις prodidit, quam lectionem etiam *Gesnerus* de Quadr. p. 401. ex codice aliquo, ni fallor, memorat, & in προέλησιν ἀκάνθης mutat.

v. 605. Omnes libri κακῶν, quod *V. D.* in margine Aldinae & *Guietus* emendarunt. v. 606. Regius συγγέει — ἐχθρὸν ἰδέσθαι. v. 609. Aldina male ποθητήν. v. 610. Aldina, *Turneb.* & Codex Regius λόχοιο. Alterum πόθοισι a *Turnebo* in varietate positum recepit *Rittersh.* v. 611. Omnes libri ἔλειπε τοκῶν, nisi quod Regius αὐταῖς ἀσφαλίσειεν habet. Certatim viri docti h. l. τῶν ἰδῆναι emendarunt, *Paw* ad *Horapoll.* p. 382. & ante eum *Rutgerfius* V. L. p. 455. qui *Dan. Heinsii* de h. l. sententiam ibidem prodidit. *Cannegieter* ad *Avienum* p. 191. legebat: τὸ δὲ ἐκθαίρεισι πόθοισι αὐταῖς δὲ ἀσφαλίσειεν ἑὼν ἐλείπε τοκῶν. Nostra lectio debetur *Brunckio*.

v. 615. Præclare liber Regius transpositis versibus: Φινέ⊙ τὸν β' ἀτίτηλε κλυτὴ θεήσασα κολώνη, Φινεῖ γὰρ ποτε δὴ &c. unde legendum est: Φινέως, τὸν β' ἀτίτηλε, vel Φινέ⊙, ὃν β' ἀτίτηλε. Monendam tamen in codice super nomine Φινέ⊙ appictum esse α, quo lectio vulgarium librorum indicatur. v. 620. Aldina περιέσια. *Turnebus* editionis suæ lectionem περιέσια immutari iusserat in παρέσια, quod *Rittersh.* recepit. *Brunck* malebat cum *Guieto* τεράσια legere. v. 623. Aldina κλεῦνον, ubi *V. D.* in

marginē κλεινωῖ emendabat. *Guietus* κλεινωῖ malebat. *Rittersh. Brodai* κλεινωῖ recepit. Nostram lectionem firmat Codex Reg. qui tamen male cum editis βορειῶνωυ præsert, quod *Guietus* recte emendavit. V. 624. οὐκ εἰρόντε pro vulgato οὐκ εἰρόντο, quod etiam in libro Regio est, rescripserat *Rittersh.* quasi sit participium verbi οὐκ εἰρεῖν. Porro Codex Regius κατελείναντο τε φύλα, ubi vulgo κατέλεινάν ποτε φύλα. *Guietus* malebat ποτὰ φύλα, laudata *Hesychii* glossa: ποτῆ, ποτηνῆ, πλην. Totum h. l. constituit *Brunck.* V. 625. μελίεστι vulgo legitur, etiam in Regio, quod emendavit d' *Arnaud* p. 215. Ultimo versu Cod. Sylburg. ἰδαδαῖς, Regius ἰδαδῶ, Vaticanus apud *Schottum* Obs. Hum. p. 89. λαῦλον ἰδαδαῖς habent.

AB LIBRUM TERTIUM.

V. 2. Regius καὶ ἐλάφου. V. 4. Vulgatum κρηάτα τευχῆ-
ντα male mutavimus cum d' *Arnaud* p. 215. qui etiam κρηκή-
ντα malebat. V. 16. Editi & Regius ἀμφεβάλλοντο, quod *Brunck*
cum *Guieto* immutavit, qui posterior etiam ἀντήλαξε malebat.
Sed ἀμφεβάλλοντο in ἠλάξαντο mutandum esse cum *Brunckio*
nunc non dubito. Porro Regius recte δάροισι absque v.
V. 21. Regius τῶς μὲν ἔν, versu 22. Ἰσρεῖ ἐπ' εὐρῷ ῥέοντι, ubi
editi Ἰσραῖ ἐπ' εὐρῷ ῥέοντι, quod *Brunck* cum *Brodai* Τίρι' per-
mutavit. V. 25. Cod. Reg. cum Aldina φερύονται. V. 29. Edi-
ti & Regius αἰθίς. V. 34. Regius ὀλίγων habet. Pro μνησῶ;
quod de universa terra dicitur, *Brunck* h. l. malebat Ασιῶς αἶα.
V. 37. Ita h. l. emendavit *Rutgers.* V. L. p. 72. Vulgo,
etiam in libro Regio, legitur αἴγλη, quod tamen *Gesnerus* H.
Quadr. p. 643. ita explicabat, ut leones Libyci non ut alii mul-
to pilo nec ita splendido vestiri dicantur. V. 42. Regius ἐκ δὲ
τότ'. Ceterum in toto leonum genere nullam coloris varietatem
agnovit olim *Aristoteles* de Generatione V. 6. de qua etiam dubi-
tat Ill. *Buffon* T. IX. p. 12. cf. *Bochart.* Hieroz. T. I. p. 718.
V. 43. *Brunck* malebat ἡύ. ομ. λῖς, ὄμμασιν αἰθῶν. V. 47. Cod.
Reg. ἔμολε. recte.

V. 55. νόρκα defendit *Bochart.* Hieroz. T. I. p. 734. *Rit-
tershusius* recepit *Brodai* commentum σάρκα, quod ejusdem
pretii cum *Pavii* ad *Horapoll* p. 310. ἄλλα. Porro pro λῆεν
Aldina λυγρῶν, quod *Gesnerus* p. 660. recte emendavit. Regius
πάντα λυγρῶν, ἔπο habet, superscripto ἄση, quod non capio.
Quod vero de leæna h. l. *Oppianus* habet, de Syriis modo af-
firmabat *Aristoteles* H. A. 6. 31. sed de universo genere etiam
Ælianus H. A. V. 39. De tota re dubitat Ill. *Buffon* T. IX.
p. 18. V. 64. Regius πάσσονες. εὐοῖκ δὲ νῶτα. Idem 65. αἰ δὲ
τ' ὀλιζότερα. Deinde versu 70. rectissime καρμαίρμουσσι præsert.

V. 74. Editi χροῖή τ' ἐπισημαφανώσα, quod jam *Bochart*
Hieroz. T. I. p. 786. in χροῖῆ τ' ἐπισημαφανώσῃ mutandum vide-
rat. Nostrum, quod a *Brunckio* est, confirmat liber Regius.

V. 76. Editi cum Regio *ωνύρατον θείου — άλλιμον όρειν.* V. 79. Regius *όρισαζύλοιο* vel *ίρισαφύλοιο*. Lectio enim in Codice ambigua est. De duplici pantherarum genere, quod solus veterum *Oppianus* h. l. memorat & describit, quæ fuerit sententia *Gesneri*, vide de Quadr. p. 939. item *Bochart* Hieroz. T. I. p. 803. qui locum ex *Damire* Arabice laudat, ubi duplex pardorum genus iisdem notis, quibus h. l. ab *Oppiano* distinguitur. An pertinet huc etiam genus panthere, quod *Ælianus* H. A. IX. 39. *cauda carere* ait? Ill. *Buffon* majorem pardalim sub nomine *la Panthere*, minorem l' *Once* descripsit T. IX. p. 154. & latinos minorem *pardum* dixisse existimabat.

V. 83. Aldina *αυρό δ* sed Codex Sylb. & Regius nostrum habent. Deinceps editi cum Regio *αδδς*. Monendum est in libro Regio ubique *λύγας* duplici, scribi. V. 87. Editi cum Regio bis *τε* exhibent hoc versu, ubi tamen ultimum tenendum censeto. Quod vero versu sequenti d' *Arnaud* conjectura affectus fuerat, *όκνέροις*, præfert liber Regius. V. 89. Editi cum Regio *αμφίδυμον*, quod *Brunck* emendavit. Deinceps versu 95. Regius *ροκόοντι* exhibet, non spernendum. De duplici lyncum genere hodie nondum satis constat. Hoc tamen certum est *Æliani* H. A. XIV. 6. *λύγας*, quæ in Mauritania existabant, *πορδάλας μὲν ἴτι καὶ πλέον σιμαί, ἀκρά γε μὴν τοῖς ὄντα λάσιαι*, easdem esse, quæ ab *Academicis Parisiensibus* descriptæ sunt sub nomine *Loup-Cervier* in *Memoires pour servir à l'histoire des Animaux* Part. I. p. 127. Quod si vero constaret, quid *Oppianus* illis verbis *καμπύλον ὄας* intellexerit, an pilos illos longos, qui paulum inflexi aurem terminant, nulla dubitatio superesset, eisdem h. l. describi. Sed hæc interpretatio verbis græcis majorem vim quam lucem afferre videtur; nec satis etiam color utriusque generis cum Gallorum isto *Loup-Cervier* convenit. *Bochartus* Hieroz. T. I. p. 796. se his difficultatibus non satis extricavit. Quæ Ill. *Buffoni* fuerit de hac re sententia vide T. IX. p. 236. Exstat quidem hodie in monumento Prænestino lyncis nomen, sed eo tempore, cum opus musivum ex loco suo in Principum Prænestinatorum palatium transferretur, turpissimo operarum errore, ut mihi quidem persuasi, relatum fuit ad imaginem alienam, quam onagri esse volebat *Schaw* Travels p. 431. V. 102. Cod. Reg. *μέλεθρα* exhibet, & versu 108. *σαῖε θεός* V. 109. Idem *νοήματα* superscr. *νοήμασι* præfert. V. 125. Revocavimus ex Aldina *εὐστέργον*, quod & Regius dat. Reliquæ *ὑπαι πτερύγων*. Porro Reg. recte cum editis *τρύζασι*. Versum 128. nondum intelligo. Regius habet *θαλάμων γρ. πτερύγων*. glossa: *καὶ ἴτοιμα ὄντα πρὸς φθορὰν ἐκ τῆ δεσμῆ τῶν λυακόμεων καὶ ἀσπτερύγων πτερύγων*. *Guietus* *φυσικόμων* legendum suspicabatur, quod nobis quidem satisfacit, cum *κόμαι* de plumis ut & ἴθιροι *Oppianeum* sit. V. 143. Præclare Regius *σφυρὸν ὦκῶ, τορὸν δέμας*. Hinc enim existit lectionis veritas: *ὄμμα τορὸν, σφυρὸν ὦκῶ, θοὸν δέμας*. Versu sequenti Aldina habet: *πέδες δὲ τε ποσει*, quod recepinus. *Turnebus* &

Rittersh. ediderunt πόδες ἢδὲ πόδεςσι. Regius liber: χεῖρες χερσὶ βροτῶν ἑκελαι, πόδες δὲ τι ποσσίν. quo scilicet ordine priora verba exhibet etiam Aldina & reliquæ. Nostrom a *Brunckio* est. *D'Arnaud* p. 218. malebat: πόδες αὐτὲ πόδεςσιν.

V. 150. Regius νηδὺν θ' ὅτι κυμαίνουσι. V. 153. malebat *d'Arnaud* p. 219. ἀρκλων, quod hoc *Oppianus* nullibi de lyncibus tradiderit.

V. 156. Editi & Reg. πρὶν τοκατοῖο μαλαῖν ἄρην, quod *Brunck* immutavit. V. 161. Editi cum Regio γάμφ παιδοτροφίη τε πέμψην, quod reponendum.

V. 166. Editi ἀποπαλάζονται. Nostrom etiam liber Regius habet. Vir doctus in margine Aldinæ probabilis conjectura ἀπολάζονται emendabat. V. 169. Aldina τανθορίζουσι. Regius τανθούρουσι. *Turneb.* & *Rittersh.* ediderunt τανθρίζουσι.

V. 171. Regius πάνθ' ἀπαλίνας, quod etiam in versione *Rittersh.* & *Turnebus* expresseferant, nescio unde arreptum.

V. 176. Aldina τοῖον ἴσως ἐβένθεσιν. Regius τοῖον ἴσθ' βένθεσιν, quod nihili est.

Verfu 178. Aldina χείματ' ἢ μεσάτω, ubi *V. D.* χεῖμῶν' μεσάτω emendabat, quod recepimus. *Turneb.* & *Rittersh.* dederunt χείματ' ὄϊ. Optime tamen Regius Codex χείματ' ἐκ μεσάτω — τριώντες ἰνισπήν.

V. 183. Omnes libri ἠέρθεντα, quod *Gesnerus* p. 20. de colore ex cinereo splendido, quem Græci ducto ab ipso asino vocabulo κίλων dicebant, explicat. *Oppianus* ipse supra V. 75. ἴνους — χροῖή ἐπὶ καμφανούσῃ ἠερόεις dixit. Nostrom lectionem dedit *Brunck* a *Guieto* excogitatam. Verfu 186. *Brunck* malebat ἀργύθει'.

V. 192. Regius πολλοῖσι τ' ἀλάχοισι V. 197. Aldina ζήλ' ὄϊ' ἄρσεισι πάνσιν, ἐπὶ, ubi *V. D.* emendabat ἐπὶ σφαιρόροισι ὄϊ' ὄρινοι.

V. 199. Vulgato τόκον ingeniosam *Brunckii* conjecturam substitutum.

V. 202. Male Regius πέλη. Legendum enim est πέλοι, quemadmodum ἴδι est verfu 204., ubi rectius liber Regius εἰ μιν ἴδοι. Idem verfu 205. ζήλω πολεμήτορι. deinde ἔθορε μεμαώς.

Aldina habet h. l. περὶ μήτορι, unde effecerant ineptum πυρμότητορι. V. 206. Cod. Reg. cum Aldina ἔθορε. *Brodae* conjecturam a *Rittersh.* memoratam, qui verfu 207. malebat legere νέ' γέ μιν ἠμείψουεν, pro vulgato ἴδον γέ μιν ἠμείψουεν leviter immutatam recepimus.

V. 210. *Brunck* mavult ὡς δ' ὄταν ἐν πολέμῳ, quod v. 211. Reg. Cod. εἰδῶσι & ἐρύωσιν habet. Idem verfu 214. ἀταλήν cum editis præfert, quod immutavit *Guietus*.

V. 220. Aldina πρόσσωσα. Ibidem Regius cum editis τάτ' ἀν πάρ' habet, a *V. D.* in margine Aldinæ correctum.

V. 223. Editi cum Regio ἰοβόλον. Emendavit *PIERSON Kerisim.* p. 170. *Rittersh.* malebat ἰοβόλον. *Λυδοργγον* eadem notione dixit *Dioscorides* in epigrammate *Analect.* T. I. p. 496. quod præclare a *Musgravio*, ni fallor, emendatum nuperime dedit *Jo. Toup.* *Curis Noviss.* in *Suidam* p. 31. *Antiphilus* vero ibid. T. II. p. 172. Γοργγὸς *Λυδοργγός*, ut *Lycorhison*

μαρμαρώσαν, dixit. V. 228. Regius liber habet: ὄλον παιδα
 ἔκαλασας. deinde versu 232. ὀνύχισσι. V. 236. Brunck mavult:
 δαίνωθαι τρομάτισσιν ἀνιδέσι μῆδεα παιδός. V. 241. Aldina τηρή-
 σαι, cui simile, quod in Regio. extat, καὶ παιδός τ' ἐρίσαι.
 V. 247. Cod. Reg. καὶ post Ἀρθίδα omittit, vacuo relicto spatio.
 Scribendum τ. De Themistone, quæ v. 248. memoratur, vide
 Interpretes ad *Mythographos Latinos* p. 18. edit. *Stavern*.
 Jam vero profligata orationis græcæ emendatione, propius ad
 ipsam *onagri* descriptionem accedamus, quam uni *Oppiano*
 ex vetustioribus scriptoribus debemus. **PLINIUS** 8. c. 44. *ona-*
gros in Phrygia & Lycaonia præcipuos esse, & montem, qui
 Cappadociam a Lycia dividit, non transire cap. 58. memorat;
 sed hi multum a nostro hoc diversi. Verum quod ibidem addit:
pullis eorum, ceu præstantibus sapore, Africa gloriatur,
quos kalifones appellant: ad genus *Oppiani* pertinet, quem-
 admodum etiam quæ L. 8. c. 30. traduntur: *Hyæna plurima*
gignuntur in Africa, quæ ἔσ' asinorum silvestrium multitu-
dinem fundit. Mares in eo genere singuli feminarum gregi-
bus imperitant. Timent libidinis anulos, ἔσ' ideo gravidas
custodiunt, morsuque natos mares castrant. Contra gravidæ
latebras petunt, ἔσ' parere furo cupiunt, gaudentque co-
pria libidinis. Nunc vero adhibeamus locum *Philostorgii* L.
 3. c. 11. p. 47. ed. Godofr. quo etiam *Bochart* usus est *Hie-*
roz. T. I. p. 867. ubi plurima animalia ex ultima Africa Romam
 allata & a se visa accurate, & diligenter describit. Sic igitur
 ille: καὶ αὐτὴ δὲ χώρα καὶ ὄνος ἀγρίος μερίστος τῷ μεγέθει φέρεται, καὶ
 τὴν δорὰν κατὰ τὸ ξένιστον (forte ξανθίζον) πεποικιλμένους, λευκὸν ἢ σφίσι
 καὶ μέλαινον χρώμασιν ἢ κατὰ μικρὸν συμποικιλλομένους, ἀλλὰ ζῶνάς
 τινες ἀπὸ τῆς βαχίως ἐπὶ τὰς πλευράς καὶ τὴν κοιλίαν καθήκονσαι, καὶ
 ἐν ταῦτα ἐπαχιζόμεναι καὶ κατὰ τινὰς περιφερίας ἀλλήλαις ἐνελεψόμε-
 ναι, θαυμαστὴν τινὰ καὶ ξένην ἀπεργάζονται πλοκήν καὶ ποικιλίαν.
 Habes hic *Oppiani* φεφάνος χιονίας, quibus corpus utrinque
 a dorso cingitur (περίχεται); nigram vero tæniam, quæ spinam
 dorſi percurrit, (la bande noire, la raie, qui s'étend le long
 du dos ἔσ' croise ensuite sur les flancs ἔσ' les épaules,) *Philo-*
storgius non adeo clare expressit, in varietate coloris notanda
 magis hic quam *Oppianus* occupatus. Quod si vero utriusque
 descriptionem cum imagine animalis, quod sub nomine *Con-*
gensium Zebre delineatum & diligenter descriptum dedit *Ill.*
Buffon T. XII. p. 7. seqq. contuleris, plane tibi mecum per-
 suadebis, Zebram illam ob *Oppiano* hic describi, quod de
onagro Philostorgii & *onagro pulcro* **MARTIALIS** XIII. Ep.
 101. jam docuit *Job. Ludolf* Hist. Æthiop. T. II. p. 150. Ho-
 die etiam Lusitani similiter ac veteres græci auctores zebram ap-
 pellant asinum silvestrem, *Burro do matto.*

V. 251. Codex Sylburgii ἐν εὐκατάμοις exhibet. Deinde vers.
 262. Aldina φράζω δύο, ubi V. D. in margine nostrum vñ sup-
 plevit. *Turneb.* & *Rittersh.* ediderunt φράζω δὴ δύο. Regius
 φράζω δύο habet. *Pierſon* Verisim. p. 172. malebat φράζω δύο.
 Denique

Denique versu 263. Editi cum Regio *αὐθις* habent. v. 267. Editi *ἀργεννῶν ἐρίφω* τε πολὺπλοκον. Verum vidit *Pierison* Verisimil. p. 172. Ducit eodem lectio libri Regii: *ἀριῶν ἐρίφω* τε πολὺπλοκον Vulgatum πολὺπλοκον mutavit *Brunck*. v. 268. Aldina τὴν δὲ νυκλιπῶρον, ubi *V. D* in margine recte τὴν δ' αὐ emendabat, quod tenendum censeo. Regius liber τὴν δὲ νυκλιπῶρον καὶ νυκλιπλανῆτιν τελέθσαν. voluit εἶταν. v. 274. Inepte *Turn.* *Rittersh.* ἔρραπται. v. 276. Omnes libri τεινὴ τε. Versu sequenti libri omnes & scripti & editi, quos vidimus, corrupti in ultima voce. Aldina *ἐπικλύσειν ὄδοισιν*. Regius *μινόντ' ἀμφοτέροισιν ἐπικλείσειν ὄδοισιν*. *Turnebus*, a quo ineptum ὄδοισιν recepit & adeo vertit *Rittershusius*, in varietate ὄδοισιν memorat. Quod vero nos recepimus, planum certe & significantius, debetur ingenio cultissimi *Pierison* Verisim. p. 173. Mavult tamen *Brunck* ἐπιπλάσειν αἰοδοὶ legere, quod sane ad vetustam lectionem propius accedit; sæpe etiam de poetis ἐπικλείειν usurpatur. Inepte de h. l. *Paw* ad *Horapoll.* p. 387.

v. 282. Aldina præbet: *ἄσπρος μινὸν ἀσπεκλήνωιο*. Reg. liber: *δεῖρας ἄσπρον ἀσποκλήνωιο*, glossa vero habet: *ἄσπρον εὐκέλαδον, ἐπὶ πολὺ εὐκέλαδον*, deinde ad *ἄλσεικαρπῶ* annotavit: *οἶμαι ὅτι διὰ τὸ βρύχημα ὄλυσσι τὰ ἔμβρυα*. Sed recte *Rittershusius* docuit tympanum ita dici, quoniam ministri *Cybeles*, quibus tympanum in ornatu peculiare erat, exfecti femine, virilitatis argumento, veluti *ἰτίες* genus quoddam *ἄλσεικαρπων* dictum, carebant; ita etiam *Bochart* Hieroz. T. I. p. 530. ubi ex *Damirc* easdem de pelle lupi in tympano adhibita ineptias profert. Ceterum *ἑφέλαδον* *Turnebus* in varietate memorat. v. 287. Regius cum editis *φθίμενοι* habet.

v. 290. Reg. cum editis καὶ β' ὅτι. Nostrium *V. D.* margini Ald. adscriperat. Fallam de hyæna, nativam & sexum mutante, opinionem olim jam exploserat *Aristoteles* H. A. VI. 32. G. A. III. 6. Mirum ergo eam h. l. ab *Oppiano* repeti, nisi tum rerum naturalium cognitione & historia retro in pejus lapsa veterem errorem segnior ingenio ætas adoptaverat. cf. Ill. *Buffon* T. IX. p. 412. v. 295. Regius *ἀμοργῆς, τοῖσι μάλα*. unde perpiciamus, unde fluxerit L. I. 132. *ἀμοργός*. v. 300. *ἰάχει* dederunt *Codices Sylburgii, d'Orvillii* Obf. Misc. 3: p. 57. & Regius. Vulgo *ἰαχί*.

v. 302. Editi *αἶψα δ' ἄν*. Regius *αἶψα δ' ἄρ'* habet. Veram lectionem *Rittersh.* in margine nescio unde laudavit. Similiter in *Quinto Calabro* I. 635. τοὶ δὲ μάγῳ φρονέοντι τετραμμένους αἶψα πάντες legendum, ubi vulgo pessime *αἶψα πάντες* editur. v. 305. Regius cum editis *ἔρραπται*. Veram lectionem *Rittersh.* iterum in margine laudavit, nescio unde.

v. 307. *ἀργυρέη* ex *Codice Sylb. & Regio* habemus. Vulgo *ἀργυρέη*. v. 312. *Codex Sylb.* habet *ἐμπελάσει*. Deinceps *αἰγί* scripsimus pro *αἰγία*, quod tamen Regius etiam cum *ἐγχερίσει* habet.

v. 314. Male scripti & editi libri *μολύβει*. Quod vero v. 318.

substituit *Brunck*, περιτρέσει pro vulgato προφερέσει, liber Regius firmat, qui tamen paulo post v. 319. male cum editis τλιγγμίν habet. Nostrium in margine *Rittershi*. aliunde memoratur. v. 321. Regius liber τάρρησι suprascriptum habet. Ἀχιμων *Hesychio* genus aquilæ dicitur; inde lupis, de quibus h. l. *Oppianus*, nomen inditum recte suspicabatur *Gesnerus* Hist. Avium p. 189. v. 326. Rectius scribe cum *Brunckio* παύσηται ἰδ' ἄλομίν. v. 329. Regius cum editis ἀργυρέως. Postea versu 336. editi pessime παρακλιδισσι habent. Nostrium Regius Cod. firmat. κρατερύχρα versu sequenti de *valido corpore* intelligendum, aut κρατερώναχα legendum censebat *Gesnerus* H. Quadr. p. 769. Thoem *Aristotelis* Ill. *Buffon* T. XIII. p. 263. majorem ejus generis, quod vulgo *Chacal* vocatur, feram existimat; ejsdem vero *Aristotelis* πάνθηρα esse minorem speciem generis *Chacal*, quæ vulgo *Aultve* dicitur, ut adeo πάνθηρ altera sit thoum species, de qua *Aristoteles* IX. 44. ex vulgi opinione memorat. Ipse enim thoas non genere suo, sed secundum anni tempestatem corporis tantum specie differre affirmat. Quare libro IV. c. 35. ubi de panthere agit, nullo modo quasi de minori specie thoum loqui censerit potest, quod *Buffon* voluit; qui proinde nihil ex *Oppiani* loco L. II. v. 572. conficit, ubi πάνθηρες χαρσοί in feris imbellibus cum felibus memorantur. Adde quod *Oppianus*, qui patriam eandem cum his animalibus habitabat, thoas & πάνθηρας nomine distinctos separatim describit. Dubito etiam an vir illis ad coloris varietatem, quam *Oppianus* h. l. διπλῆν μεμορηνμένον ἀνθῶ vocat, attenderit; capite enim & facie lupis similes, reliquo corpore speciem & colorem pellis pantheræ referunt, ut quidem *Oppianus* docet. Est etiam locus *Arriani* in Indicis, a *Bocharto* T. I. p. 847. allatus, ubi *Nearchus* ait: ὅς τινος καὶ ἡμῶν ὄρτομον καὶ τῆρας καλούμεν, θῶκος ἄποι κιάδας, καὶ μεζονας ἥπερ τὸς ἔθως θῶκος. i. e. quos *videmus* & *tigres vocamus*, thoas esse varios seu variegatos & aliis thoibus majores. Unde de coloris varietate in thoum genere constat. Ipse *Bochartus* operose docere conatur Hieroz. T. I. p. 842. θῶκος a veteribus memoratos esse eisdem cum *Perfarum sciagal*, Arabum filiis *avvi* & barbarorum scriptorum *papionibus* seu *babuinis*. *Pantheras* (πάνθηρας) vero *Oppiani* esse, quos recentiores scriptores græci λυκοπάνθηρας & πανθήρια vocent, quod deinde nomen a posterioribus Græcis thoibus inditum fuerit. Sed hac quidem disputatione doctiores non reddamur; quæ enim sunt ex feræ, quas illi recentiores græci πανθήρια & λυκοπάνθηρας dixerunt? Vide etiam *Schaw* Travels p. 173. v. 345. Incuria mea h. l. irrepfit μὲν pro μιν, quod editi & Regius habent. v. 352. Regius cum editis λαλαγγῶσσι. Quod recepinus, est a *Pierfsono* Verifim. p. 174. Porro recte Regius liber τοῖσι præfert.

v. 355. Editi ἔτε γε, quod emendavit *Brunck*, cui accedit Cod. Regius. v. 360. Editi βεῖτα γὰρ ἐκ ἀν' ἰδοῖς, Regius cum *Sylburgiano* βεῖτα γὰρ ἐκ ἀν' ἰδοῖς. Quod edidimus est a *Brunckio*,

qui tamen nunc mavult: *μία δ' γ' ἐκ ἀν' ἰλοις*. in quo plane acquiesco.

v. 368. Editi *αὐχένας*, quod emend. d' *Arnaud* p. 220. cui adfipulatur Cod. Regius. v. 371. Editi *πολλὸν ἐπιμαρτέει*, quod emendavit *Brunck*. Regius liber *πολλὸν ἐπιμαρτέει*. V. D. in margine Aldinae *ὄχλον* tentabat.

v. 380. Aldina *αἰσῆν*. Bodinus *ἐπισην* emendabat, quod tenendum equidem puto. Sic L. L. 133. *φλογέσσαι ἐπισην*. V. D. in margine Aldinae *αὐτμην* adscripserat, quod *Brodæus* etiam voluit, & *Brunck* recepit, qui etiam *ἔχειν* scripsit cum *Guiceto* pro vulgato *ἔμεν*. Regius liber habet *φάτις*, *περὶ λευκὸν ὀδόντα ἐντός ἔμεν — ἐπισην*. Idem cum Oppiano tradit *Xenophon* de Venatione Cap. X. l. 17. *τιθνήσκει γὰρ εὐθύς ἐάν τις ἐπὶ τὸν ὀδόντα ἐπιβῆ ἄνθρωπος, συντρέχουσιν ἕως εἰς δερμοί. ζῶντι δὲ διαίπυροι, ὄταν ἐρεθίζηται· ἢ γὰρ ἀν' τῶν κυνῶν, ἀμαρτάνων τῇ πληγῇ τῷ σώματι, ἀπὸ τὰ τριχώματα περιεσίμωρα.* v. 384. Scripsi *ἐπασσύντεροις*, ubi Regius cum editis *ἐπασσύντερον*. Pro *θωρήξαι* versu 396. *Guicetus* mavult *θωρήσσει*. v. 398. Regius cum editis *θούς δ' ἴφρηξεν*, & versu 402. *θηλάκις ἔκλεινε κύνα* præfert, ubi nostrum (*θηλάκι δ' ἔκλεινε*) *Turnebus* in varietate habet. v. 406. Regius cum editis *αἰεῖδω*. Hic vero locus arguit mancum *Oppiani* de Venatione poemata ad nos pervenisse; nullibi enim apparet hystricum venatio. Versu sequenti Aldina *ὀμοῖ*. v. 418. *ἰλυθεῖς* a *Brunchio* est. Editi *ἰλυθεῖς*. Regius etiam nostrum *ἰλυθεῖς*, sed juxta paulo superius adscriptum *κυλυθεῖς* habet, quod equidem magis probaverim. v. 424. Pro *τέρμα* legendum *τέλμα* suspicabatur d' *Arnaud* p. 220. v. 437. Lectio, quam h. l. recepimus, debetur ingenio *Gesneri* p. 636. Aldina habet: *κεφαλήν δονεῖ δομένοισι*. Hinc *Turnebus* vulgatam eruit: *κεφαλήδον ἐιδομένοισι κορύμβοις*. *Schottus* Obf. Hum. p. 89. ex membranais suis profert: *κεφαλή δοκέει δὲ μὲν οἷσι κορύμβοις*. Regius habet: *κεφαλήν δονεῖ δ' εἰδομένη κορύμβοις μελαινομένην*.

v. 441. Editi *πελάσαντ' ἦειρε*, quod ex Cod. Sylb. & membranais suis correxit *Schottus* l. c. Regius habet *πελάσαντ' ἦειρε*, quod ipsum *Brodæus* malebat. v. 442. Cod. Reg. recte *ἦνυρε* habet. *ὑπίσθηεν ὀδόντα* quid sit nescio. Hoc vero video, requirere sententiam *exserere, restringere dentes*. L. II. 243. in simili [re *λευκῆς ὑπίσθηεν ὀδόντας* non minus ineptum est. Jam vero de conjectura mea, quam in textum orationis recipere non ausus sum, minus dubito, cujus mihi fundus factus est Codex Regius, ubi supra II. 243. *ἐπιστήθηεν* existat; unde utroque loco *ὑπίσθηεν* vel *σίσθηεν*, ab antiquo verbo *σάειν*, Itolorum *digri gnare i denti*, unde *σισθηῶς*; & *ὑποσισθηῶς* frequentatur, legendum affirmo. Hoc vero loco Regius nihil mutat, nisi quod *τυφελὸν δ'* habet. Quod *Schottus* in membranais reperit h. l. *ὑπέθλην*, nihill est. v. 446. Regius cum editis *δογδάπην δέ*. Idem 457. *πέλει & χασίξιν* præfert. Deinde vero 458. *γυμνοὶ δ' ἡμερῆδες — ἰνδάλλονται*. ubi editi etiam *δε* habent. v. 459. Regius *καὶ περὶ θήρσι πικρῶν*, ubi editi *καὶ περὶ θήρσι*. Hunc locum emendavit *Brunck*.

V. 465. Aldina ὅτιν ἀλιός, quod *Turnebus* correxit, & *Rittersh.* demum recepit ὅτ' εἰκλίος, ut est etiam in libro *Regio.* Sed pro βροτοῖσιν omnino legendum cenfeo βροτοῖσιν terrestribus animalibus, quod etiam in versionem *Turnebianani* intuli. Deinde πορδαλίος iterum corruptum est, cui substituentium πορδαλίοςi puto; *Brunck* vero malebat legere βροτοῖσιν αἰγλίοςi πορδαλίοςi.

V. 470. Omnes interpretes, quos consului, atque adeo *Gesnerus* Φιδὸν vertunt *parvum*, quod proprie *glabrum*, nudum est. Constat tamen ex descriptione *Hasselquisti* in *Itiner. Palæstin.* p. 252. etiam caput pilis brevissimis rigidis tegi. Hic scilicet feram hanc ex visu pellis descripsit methodo *Linnaeana*; sed eum multis modis nec injurie carpit *Ill. Buffon*, qui T. XIII. p. 1. seqq. ubi camelopardum sub nomine *Giraffe* descripsit, *Belonii* descriptionem ceu multo diligentiore præfert. Quæ veteres de camelopardali tradiderunt, vide apud *Gesnerum* & *Rochartum* *Hieroz.* T. I. p. 910. Unus *Oppianus* ex vetustis scriptoribus cornua seu cornuum speciem, quæ in media fronte velut apices eminent, & de quorum natura magna adhuc dubitatio est, memoravit, etiam in reliqua descriptione præcipuam laudem meritis. Existat in opere musivo *Prænestino* maris & feminae camelopardalis imago cum nomine adscripto, quod tamen in exemplo monumenti præstantissimi apud *Montfaucon*, quo usus est *Schau* *Travels* p. 423. seq. omisissim est, æque atque in eo, quod olim clarissimus *Argentoratensis* Professor, *Joh. Dan. Schæpsin*, Romæ ab ipso monumento desumptum vivis coloribus pingi curaverat. Hoc bibliothecæ *Argentoratensis* cimelium sub oculis habebam, cum hæc scriberem; in eo igitur velut in altero exemplo, quod ab *Illustri Comite Caylus* sibi traditum omnium fere optime explicuit *Barthelemy* in *Memoires de l'Académie des Belles-Lettres* T. XXX. p. 503. seqq. video pilos longissimos & rigidos, quibus cornuum apices tecti latent, in altera harum ferarum, mare videlicet, in femina non item, clarissime apparere. Quod si imago ista naturæ fidem sequitur, magnum profecto momentum hæc observatio ad dubitationem de natura cornuum in camelopardali habere debet. In eodem monumento præter ichneumonem cum aspide pugnam, & rhinocerotem, apparet etiam fera, quæ adscriptum nomen Ναδὸς habet, a doctissimo Anglo *Schau* ad camelum relatum p. 434. quasi ναδὸς ex ὄσδὸς *gibberosum* fieri potuerit. Veram omnino cenfeo sententiam doctissimi Galli *Barthelemy*, qui leviuscula-immutatione Ναδὸς legendum existimabat, & ipsam imaginem ad feram *Æthiopicam Nabin* dictam transferebat, quam *Plinius* 8. c. 18. male cum camelopardali confudisse videtur.

V. 478. *Wasse* in *Obs. Miscell.* 3. p. 57. similiter ut *Güentus* emendabat γλακιδόχορος. Ald. Reg. ἀρσιδάριος habet. A *Tur-nebo* ἐρεψίδαριος recepit *Rittersh.* V. 483. μετὰ σφάθιο κήμηλον ἢ c. σφρακμήμηλον, quem pari verborum compositione Arabes

appellant, ut monet *Nicbour Beschreibung von Arabien* S. 168. Confer omnino III. *Buffon* T. XIV. p. 404. v. 485. Cod. Regius μέλπειν. v. 489. Pro vulgato αἰδέα cum *Guieto* & Regio libro scriptus δῖαδελα. v. 491. Vulgo κατῆτι. Cod. Reg. καθῆτι. v. 496. *Turnebus* rescribi iussit κείνησι πολὺ πλεόν, quod etiam Cod. Regius habet. Recte. Qui vero ab hoc versu sequebantur in editis & scriptis libris versus tres, recte, utpote ex L. IV. 73. huc translatos, expungi iussit *Schottus* Obs. Hum. p. 58. quod fenserat etiam *Guietus* & adeo ipse *Rittershusius*. v. 497. Cod. Reg. ὑψιπέροισιν δέ. v. 498. Editi κραιωνός, quod emendavit d' *Arnaud* pag. 224. qui tamen male versu sequenti αὐτοῖς ἔφορέσει corrigi volebat. Cod. Reg. ποσὶ κραιωνοὶ τελέθησαι. v. 500. Regius cum editis ἀμειβάθ, quod tamen iam *Turnebus* corrigi iusserat. ἀναβαδὸν folennis ea in re vox est apud *Aristotelem*. Vulgo etiam pessime οἰά τε legebatur.

v. 503. Regius cum Aldina κελύφοισι. Idem versu 506. κάρει, quod etiam in editis est. v. 508. δυοφερὰ δὲ Regius cum editis. Primus *Rittersh.* τε emendavit v. 511. Regius cum editis κεκερυθμένον. *Guietus* volebat aut κάνθος — κεκερυθμένος, aut κλῆθαι — κεκερυθμένοι. v. 514. Aldina μέλονται habet, quod *Gesnerus* in *μυθῆναι* mutabat p. 682. sed nostrum, quod nescio unde *Rittersh.* in margine memorat, quasi vulgatam lectionem, firmat liber Regius. v. 515. Aldina νολεμῆς ἰμείρεσι, γάμων δ' ἔτι ἕγυς ἔσται, ubi *V. D.* in margine emendat: ἰμείρεσι γάμων ἔτι δ' ἕγυς ἔσται vel ἕσται ἔσται. *Turnebus* etiam ἔτι ἕγυς ἔσται reponi iusserat, cui tamen *Rittersh.* non obsecutus est. Codex Regius habet: νολεμῆς ἰμείρεσι γάμων δ' ἔτι ἕγυς ἔσται. Unde τόκων a *Rittersh.* memoretur nescio. v. 517. Cod. Regius φέρωσι, vulgata suprascripta. διζόν dixit h. l. *Oppianus* pro doloribus partus; quos *Homerus* tela Lucinæ dixerat; hinc etiam in Halieuticis saepe βέλθ pro ὠδὲ & γένθ positum videbimus. Pertinet huc locus *Etymologici M.* voce βολωσία ἢ Εὐλειθνικα, βολῆς γὰρ τὰς ὠδῖνας ἀνόμαζον. Sed scripturam fanam præstare nolim. Denique versu 525. Regius liber ἀσπάσασθαι præfert.

AD LIBRUM QUARTUM.

Ipso statim initio male omnes libri τόσαι δ' ἀνά præferant, v. 10. Editi & Regius ἦθεα. Nostrum a *Brunckio* est, qui etiam πολυεργέθ pro vulgato πολυαρμέθ dedit. *Rittersh.* cum *Brodao* malebat πολυάρκθ vel πολυέρκθ. Regius ποαρμέθ cum glossa τῆς ἐλάσης πολλὰς ἀρῆνας. ergo πολυάρκθ voluit. v. 12. Post χωρήσειεν interpunximus, ut εἰπέμενοι vertendum sit: ut dicat. Scholiastes Cod. Reg. δύναιτο explicat, quo sensu etiam accipi vocem χωρήσειεν docet *Abresch* in *Æschyl.* p. 630. sed ea significatio h. l. non satis convenit. v. 18. Aldina τοῖσι habet.

v. 20. Ald. *Turneb.* Ritt. Σεπέρω cum Regio habent, quod primus *Turnebus* corrigi iussit. v. 23. Aldina, Reg. ὄρισμαῖοι.

Turnebus in secunda habet *δαρίσματα*, & in varietate *ἀρίσματα*, quod Rittersh. recepit. Manus docta in margine Vascof. tentabat *εὔρίσματα*, quod & ipsum cum *διορίσματα* propinasse *Brodæum* legimus. Bodinus *ἀορίσματα* dicitur habere. v. 35. Cod. Sylb. *πίσνοι* habet, quod equidem non capio.

v. 42. *ὁμοίης δ' ἔλαχε* editi & Reg. ita versu seq. iterum bis *δὲ* habent, ubi nostra *τε*. v. 47. Cod. Reg. *ἴσποισι κείνοισι*. v. 49. *βιωμένιοι χαλκῷ* Ald. Regius *βιωμένιοιο χαλκῷ*. v. 51. Hoc loco quædam turbata fuisse, vel adeo excidisse *Brunck* ex voce *ἠδὲ* versu seq. arguebat, ubi Regius *πίσνοι δ'* dat. Ceterum quod post vers. 53. *Schottus* Obf. Hum. II. 41. ex Codd. Vaticano & Salmanticensi immittere veluti supplementum jubebat: *ἐν γὰρ τῷ ἡλίῳ φλογμῷ οἱ θῆρες κάμνυσιν*, glossa potius est. Vulgatum *ἐλώσιν ἴσπως* correxit d' *Arnaud* p. 224. cui Regius accedit; sed quod idem malebat: *ἡλίῳ γε βολῆς ἄμα, νότφιν ἀρωγῶν*, quamvis ablandiretur, recipere non ausi fumus.

v. 70. Ald. *Ἐπροφένθ*. Ira etiam versu seq. Ald. *δὲ ἔλοιεν*, quod *Bodinus* emendasse dicitur, uti est in *Regio*.

v. 74. Vulgatum *δροσεροῖο* *Schottus* Obf. Hum. p. 88. ex membranis suis correxit. Vocem *σαλαγγίῳ* *Hesychius* explicat: *ταράσσειν, ἢ γὰρ φροντίζε σάλα*. Locus *Luciani* Pseudom. T. II. p. 255. nihil huc facit.

A versu 74. quæ describitur leonum venatio, est etiam apud *Xenoph* de Venatione c. XI. §. 4. *ἔσι δὲ οἷς αὐτῶν καὶ ὄρυγματα ποιῶσι περιφερῆ, μεγάλα, βαδίζαν ἐν μέσῳ λείποντες μίονα τῆς γῆς, ἐπὶ δὲ ταύτῃ εἰς νύκτα ἐπέθεσαν θήσαντας αἴγυα, καὶ ἔφραζαν κύκλω τὸ ὄρυγμα ὑλῆ, ὥς μὴ περιορᾶν, εἰσοδὸν ἔ λείποντες. τὰ δὲ ἀκύνθια τῆς φωνῆς ἐν τῇ νυκτὶ, κύκλω τὸν φραγμὸν περιβέουσι, καὶ ἐπειδὴν μὴ εὔρισται δίοδον, ὑπερπηδᾷ, καὶ ἀλίσκεται*. *Oppianus* tamen, cum h. l. agnum memoraverit, postea versu 214. hædum nominat. Sed horum usus erat in hac venatione promiscuus, ut apparet ex locis allatis a *Bochart* Hieroz. T. I. p. 761.

v. 84. Editi & Regius *λαρόν*, quod mutavit *Brunck*. Idem quod versu 95. etiam in *Regio* est *ἰθύνει* correxit, quemadmodum etiam reliquis in locis, ubi voci *ἰθύνειν* significatio *ruendi cum magno desiderio* inest, quoniam *ἰθύνειν* fere semper agendi vim habet.

v. 101. Vulgatum *ἀνωίσοιο* correxi. Ita etiam v. 102. posui *πάντοσι*, ubi Ald. *πάντοτε*. Rittersh. vero cum Turn. *πάντοτε* habet. v. 105. Ald. *οἱ δ' ἄρα σκοπιῆς*. v. 106. Editi & Reg. *ἐριτμήτοισι*, quod emendavit *Guietus*. v. 101. Ald. Reg. *μέλεθρας* quod in *κέλεθρα* mutandum censebat *Gesnerus* H. Quadr. p. 661. idemque *Brodæo* placebat, cujus in *Oppianum* annotationes *Gesnerus* manuscriptas apud *Opörinum* viderat. *Turnebus* vero *μίλαθρα* posuit, quem secutus est Rittersh. v. 108. Aldina *ἰδαδαίς*. v. 109. *ἀλύξεν* Ald. quod qui deinde in *ἄλυξεν* immutarunt, forte credebant ita lacunam, quæ statim sensum feriebat, induci posse. Deerat enim versus 110. quem *Schottus* Obf. Hum. 2. 41. ex Mtis libris supplevit, ubi tantum male ἔ-

Ἰσοε scriptum erat pro Ἰνδορε, quod a *Brunckio* positum Reg. Codex firmat. V. 111. Ald. Regius ὡς δὲ μὲν, quod *Gesnerus*. Hist. Quadr. p. 661. in ὡς δόμη mutatum volebat. Reliquæ editiones, quas vidimus, ὡδε μὲν habent.

V. 113. Vulgatum ἀργύριοντες εκ ᾠδῶν Codd. Sylb. Reg. correximus. V. 118. Aldina περὶ λαμπρία,

V. 121. Revocavimus ex Ald. & Regio ἀποστέρεις, quod reliquæ male in ἀποστέρης immutarunt. Postea *Brunck* ἐπιμύει, quod & h. l. & versu 144. Ald. habet, restituit, atque ita reliquis locis, ubi recentiores editores de metro male folliciti ἐπιμύει substituerunt. Liquida enim pronuciando duplicatur. Vide *Abresch* ad *Hesychium* h. v. V. 127. Cod. Reg. διαπλῶν ἀκρόαλευρα φωτῶν. V. 130. Editi & Regius ἐν παρὰ γῶ, quod correxi. D'Arnaud p. 226. malebat ἀσπίδα συμπαισῶν. V. 131. Cod. Reg. θρησι μέγα. V. 134. ἐπιμύει editi, quod correximus, quemadmodum in Regio legitur. Porro legebatur ἀσκαρδαμύδοισιν, in codice vero d'Orvillii Obf. Misc. III. p. 58. ut etiam in Regio ἀσκαρδαμύδοισιν erat. Nos sequimur *Bentlejum* ad *Horat.* I. Od. 3. licet obnitatur d'Arnaud p. 226.

V. 149. Recepimus quod nescio unde in margine *Rittersh.* laudat. Editi & Regius τελέθεισι. V. 152. Editi & Regius ἀκαρξ' ἔμεντ' ὀνύχων, quod *Brunck* correxit. V. 155. Editi ἀθρησεις, quod iterum emendavit *Brunck* assentiente Cod. Reg. V. 156. Editi cum Reg. χεῖρα καὶ ῥινὰς τε. Nostrum est a *Brunckio*.

V. 158. Quid est ἔρμαῖς εὐκελάδοισι; an tumultuantium *elangor virorum armorumque?* Vide an magis h. l. conveniat: ἀμορβείς εὐκελάδοισι μάστιγι θαμνοῖσι &c. sublato post εὐκελάδοισι commate. ἀμορβεί; scilicet erunt venationis comites, socii, qui scuticarum flagellorumque crepitu feras compellunt in infidias & perniciem. unde ἀμορβεῖν, ἀμορβεῖν pro *sequi, comitari*. Regius ἄμα ῥώμας εὐελάδοισι suprascr. εὐκελάδοισι habet. Conferatur descriptio venationis leonum, qualem Africani instituant, ap. *Marmolium* in Africa T. I. p. 54. v. 163. Cod. Reg. δίοισι περανοῖς, quam lectionem etiam *Turnebus* in varietate laudat. V. 164. Cod. Reg. cum Aldina Γάσσιο. V. 165. Μαυρανθία Ald. habet. Μαυρανθία ediderunt *Turnebus* & *Rittersh.* quamvis idem *Turnebus* in varietate Μαυρανθία emendari iusserit, quod etiam *Bodino* placuisse *Rittersh.* monet. Regius θαρυειθία habet, & versu 167. ἐκάλισσε pro vulgato ἐκάλυψε.

V. 176. Ald. Regius ἐπιθύστων, ubi forte ἐπιθύων latet. Ita enim infra versu 186. pro vulgato θύων Regius θύστων habet. V. 177. Ald. μέγα θηρῶν αἰζήος. Regius μέγα θήρων αἰζήων. unde effecerunt μέγ' ἀνθηρῶν αἰζήων. Sed malim cum *Brunckio* μεγαθενέων αἰζήων.

V. 188. Ald. ἀραεῖ. *Brodæus* ἀνάραετ malebat. Regius ἀλόραετον habet, suprascripto ἀλίσκεται. V. 190. Cod. Reg. ἀμφιβάλλει. V. 195. Nostrum Ald. habet. *Rittersh.* cum *Turnebo* edidit ταυνορίζοισιν. Regius ταυνορίζοισι. Alter Regius, quem *Guietus* ad h. l. memorat, ταυνορίζοισιν habet. V. 196. Cod. Reg. ἀθηνοίτοισιν habet, super v appicto οι, ut sit ἀθηνοίτοισι.

v. 197. Duo hemistichia post ἀποσταλάει δε supplevit ex Codd. Vatic. & Salmantic. *Schottus* Obs. Hum. II. 41. ubi tamen χέρσον scriptum erat, quod *Schottus* emendavit. Idem vulgatum ἐρείδων ex Vaticano correxit.

v. 202. Importunum δε post ἄντην, quod etiam Reg. servat, sustulit *Brunck*. At versu 204. Regius ἐτεροκλίαν habet, unde si ἐτεροκλίαν efficias, veram habes lectionem. v. 208. ἐρεισόμενοι recepimus a *Pierfono* Verifimil. v. 174. Vulgo ἐρυσσόμενοι. v. 209. Recte Cod. Reg. ἀλευόμενον. Vulg. ἀλευόμενον.

v. 212. Paulo diversam pantherarum capiendarum rationem enarrat *Ælianus* H. A. IX. 10. conf. etiam *Oppianus* Halieut. III. 386. seqq. v. 215. Ald. male λίθοις habet. Paulo antea Cod. Reg. ἠμοίσις τε. v. 220. Editi δρύϕ. sic versu 170. pro δρύϕ. Ald. δρύϕ. habebat. v. 222. Recepimus Σαλαμίνιδι ab *Is. Vossio* ad *Melam* p. 193. ubi vulgo Σαλαμίνιδι legebatur, quod *Brodæus* in Σαλαμίνιδι mutari volebat. Σαλαμίνιδις hodie, si *Vossio* credimus, Salabreña dicitur. Spartum hodie etiam Hispanorum idioma tuetur, Esparto, unde apud illos esparteña, locus ubi spartum provenit, espartero & espartera derivantur.

v. 226. Regius præbet ἐλάτησεν ὀλίβη, quod equidem non capio. v. 229. *Guietus* mavult ἐπίρασσε penetrat. v. 230. Cod. Reg. δάμασι habet. v. 231. Ald. εἰνοχόντων. Nostrium etiam Regius habet, qui versu 234. recte βλοσυραὶ habet. vide vers. 352. & 378. Idem versu 235. cum editis ὠχοφόροι habet, sed rectius v. 237. *Ιακχον* prodit.

v. 241. Ald. ἐν μηρὸν omisso τότε. Vide *Strabon*. XV. pag. 1008. *Arrianum* de Expeditione Alex. V. p. 197. *Plinium* VI. 21. Codex Sylburg. ἔρει δὲν dabat. Regius nostrum exhibet. Idem v. 242. rectius μάλα δειμαίνεσσαι.

v. 245. Aldina νευροῖσι — σπείει. Reg. νεβρίσι τ' — σπείει. *Turnebus* in varietate ἐν νάπι memorat. v. 248. Editi κλαυθμυρίμων. Regius κλαυθμυρισμῶν. Malui κλαυθμυρίων, quod æque atque alterum, metro importunum, a κλαυθμυρίζω derivatur.

v. 251. Ald. Reg. ἀτερμοσύνην habent. *Turneb.* & *Rittersh.* πτερμοσύνην ediderunt. Nostrium a *Brodæo* est.

v. 256. Aldina περιάμεναι. Codex Sylb. Reg. & *Bodinus* περιάμεναι legunt. *Turnebi* περιλάμενοι etiam *Rittersh.* recepit. v. 259. Aldina γριφέας, ubi *V. D.* emendabat ἐπίσσαντο. Regius γριφέας ἐπίσσαντο. Omnino illud ἐπίσσαντο tenendum h. l. puto, nisi cum d' *Arnaud* p. 229. βελόμεναι cogitatione sensui malis adjungere. v. 262. ἡ σελινός insolens & forte inauditum. Quare malim cum *Brodæo* ἔλινϕ. i. e. *vitis, racemus*. Locus qui sequitur versu 267. ex emendatione *Brunckii* constitutus est. Aldina habet: ὕπατον --- ὄρει καὶ ῥοῖσιν. Regius ὄρει καὶ ῥοῖσιν, quod & *Schottus* Obs. Hum. p. 99. in membranis suis reperit. Malebat tamen ipse καὶ ῥῶσιν, quod non intelligo. *Turneb.* & *Rittersh.* ediderunt: ὄρος -- κεράεσσω ὑπ' ἄντην. ille tamen in varietate κλισίησι legendum censebat. v. 268. Vulgo ἀγγραυλον, quod correxit *Brunck*, approbante Regio libro.

V. 269. Nostra lectio a *Guieto* est. Aldina, Regius ποιμένων ιδρύσατο *Turnebus* & *Rittersh.* ediderunt ποιμένων γ' ιδρύσατο dare, & metro timentem importunum illud γε inferuisse, quo rejecto præclara existit lectio ποιμένων ιδρύσατο, quæ omnino tenenda est. ποιμένιον pro armento, grege habet *Oppianus* Κυνηγ. III. 264. V. 270. ἔβλαψεν, quod nescio unde laudat *Rittersh.* recepimus, ita jubente versu 331. Editi & Regius ἔτριψε. V. 276. Recte Regius Εὐβοίσι τε. Versu sequenti Aldina habet ἐτέραις — πᾶσιν. Regius etiam ἐτέραις. *Guietus* non male emendabat: νήσθηκα προταμῶν συφελᾶς ἔταξέ τε πέτρας. V. 281. Cod. Regius τάμε. V. 282. αὐτίς Codex Sylb. & Regius. Vulgo αὐθις. Porro Aldina: χερσὶν εὐσαλέων συνέλαβε. *Turnebus* in varietate νεωσιέων memorat. Unde nescio cur idem eumque secutus *Rittersh* prodiderit ineptam lectionem: νεωσι νέων συνέλαβεν. Codex Sylburg. νεωσι νέων συνέλαβε videtur habuisse. Veram lectionem vidit *Bodinus*. Regius νεωσαλέως συνέλαβε. V. 287. Ex Aldino πυρὶ παιδί effinximus veram lectionem. Male Regius, editio *Turnebi*, *Rittersh.* περὶ παιδί. Nobiscum facit d' *Arnaud* p. 230.

V. 289. Aldina ἔχ' ἴδε τὰς, quod *Turnebus* correxerat, & recte Regius. V. 294. Regius χορὸν δ', sed recte ἐλάσσει. Vulgo ἐλάσσει. V. 295. Idem recte Πενθηϊάδαι, ubi editi Πενθηϊάδες. Utrumque vitium emendaverat etiam *Guietus*. Ineptum est quod *Turnebus* in varietate ad vers. 297. nescio unde laudat: ἄλλ' ἢ Καμμίσι.

V. 300. Aldina πᾶσαι ἐσάλαον. Cod. Sylb. παρειαί, ut *Rittersh.* annotat; sed videtur etiam ἐσάλαον habuisse. Reg. πᾶσαι δ' ἐσάλαον — παρειαί. Si vulgatam amplecteris, *Brodai* ἐσαλαῖα præstitit, sed malim nunc, ut Codices præmonstrant: πάσαις δ' ἐσάλαον Βρομιάτισσι δάκρυ παρειαί.

V. 308. Pro ἀναξ Regius præclare ἀρῆς, exaudivit preces habet. cf. *Homer.* Odyss. δ. v. 767. Deinde v. 309. Aldina μὲν ταῦρον omisso δὴ, quod ex Cod. Sylb. addidimus. *Turneb.* & *Ritt.* ediderunt μὲν ταύρειον. Ille etiam in varietate posuit: Πενθηϊ μὲν ταύρειον. Cod. Reg. Πενθηϊ μὲν δὴ ταῦρον, sed ταύρεμ superscriptum habet. Idem versu 312. cum Aldina καλέγραψε habet. V. 313. ὄπωρινόισι. Vertendum saltem erat pomis, ut conveniret cum Gallorum peau pommellee, quod voluit *Salmasius* ad Script. H. A. p. 512. Sed durum & ineptum profus in poeta mellitissimo, si Diis & *Salmasio* placet, videtur, cum dicitur pellis pomis pingi, nec injuria h. l. Aldina asteriscum appositum habet. Quare propterea ingenue mirum in modum mihi placere, quod in Codice Regio existat, ubi ὄπως νευρίσι & supra νεβροῖσι scribitur; alter Regius, quem *Guietus* obiter tantum pertractaverat, etiam ὄπως νευρίσι exhibebat, quod vidimus adeo margini Codicis 2737. adscriptum. Quod si probaveris, locus persanatus esse videtur. νεβρός scilicet pellem ejusmodi variam habet initio, quod Galli dicunt: quand il (le faon) porte encore la livrée. V. 318. Editi μαστραῖς, quod *Guietus* correxerat

& Regius firmat. v. 322. Editi & Regius δελάμενοι. Hanc vero pratherarum vino capiendarum rationem memorat etiam ex Arabibus *Danir* ap. *Bochart* Hieroz. T. I. p. 790. v. 327. Regius ἐπὶν παρὰ δὲ. Idem v. 330. cum editis ἰνδύμοιο, quod ex usu *Oppiano* facile erat corrigere. v. 331. Legebatur οὐκ ἔστιν etiam in Regio, quod mutavimus. Sed inhæret adhuc multa durities & ἀκαλοφιλία h. l. Licet enim *Homeri* exemplo græce a *Callimacho* οὐκ ἔστιν ἀλλὰ dicatur, vix tamen licuerit hinc οὐκ ἔστιν ἐπιπλάττειν effingere, si nolisset castam & severam scribendi rationem sequi voluisset. Quare vide an præter legere οὐκ ἔστιν, vel cum *Brunckio* οὐκ ἔστιν οὐκ ἔστιν. Versu sequenti omnes editi libri dabant ἡσυχία. Quod substituímus, approbat Regius.

v. 338. Editi & Reg. συμπίπτει, quod recte *Brodeus* emendaverat. Idem versu 339. pro vulgato ἐκάλειεν legebat ἐκάλειον. Nostrium debetur *Guieto*. v. 340. Editi μέλαν ὕδωρ — διότι, ubi saltem διόνυξ erat legendum. Quod recepius a *Guieto* est; nunc vero non dubitamus in Regio libro lectionis veritatem conservatam latere, ubi scribitur μετὰ κινδόν, una voce. Unde efficiendum μέλας vel μάλα κινδόν. Glossa in codice appolita, χυθίται, quid sibi velit nescio, nisi, quod suspicor, ad versum sequentem pertinet, ubi incredibile est olim scriptum fuisse: ἐκ' ἀλλήλης δὲ χυθίται. Codex ibi ἀλλήλοισι superscriptum habet. v. 342. Cod. Reg. recte συμπίπτει.

v. 354. Regius liber habet: ἀρχοῖσι δὲ κλυτὴν παρῶσιον ἀγρὴν ἐπέδρασαν. Foste voluit: ἀρχοῖσι δ' ἐπέδρασαν vel ἐπέδρασαν κλυτὴν &c. Quod sequitur αὐτόλογον, non intelligo. **TURNEBUS** nymphallatos verterat, quod verbum nos etiam liquimus. Potest quidem collare vimineum αὐτόλογον dici, i. e. ex folis viminibus confectum, tortum, ut græce αὐτόφυλον & plura alia habemus; sed quisnam sanus & linguæ peritus ipsos canes tali alligatos vinculo αὐτόλογον dixerit? *Guietus* explicabat: des *lipiers en laisse*. v. 358. μεστύσαντ' Ald. & Regius Nostrium *Turneb.* & *Rittersh.* habent. Deinceps πολυπλάσια est etiam in Regio, quod tamen metrum violat; quare πολυπλάσια scriptus. v. 362. Regius recte εἰσπύσαι.

v. 372. Male Regius cum editis μέλιτος δέ. Idem v. 376. δάοντα, noluit δάοντα. recte. v. 382. ἐν δὲ editi & Regius; quam lectionem immutavit *Guietus*. v. 383. Ald. *Turn.* *Ritt.* Regius liber μελιτόσι, sed in varietate *Turnebus* μελιτόσι ponit, quod *Brunck* cum *Guieto* prætulit.

v. 386. Regius ἐλάγον γέ μιν superscripto γέ μιν, deinde ἐπὶ συμπίπτει. Versu sequenti *Guietus* malebat ἐπιπλάττειν ἀκαλοφιλία, quod de umbilici orbe, modo, intelligi volebat. v. 391. Editi & Regius εἰσπύσαι. Pro παρῶσι Regius παρῶν habet. Versu 394. Omnino probandum, quod & Regius liber offert, ἢ χλοερῶς, & *Rittersh.* in margine nescio unde laudat. Codex Regius ταπεινὸν χλοερῶς — θοὸν habet. v. 397. Regius ἐπὶν — πάλανται. Idem versu 399. ἀδραμεν ἀκμα habet. Versum 404. recepius

2 Schotto Obs. Hum. p. 88. ex membranis prolatum. v. 405. Omnes libri *παλαγγῶν*. v. 407. *μέλα πάντα Turnebus* in varietate habet. v. 409. Aldina & Regius *ἑπικελεύοντες* — *ταίνας δ'* habent, quod *Turnebus* correxit. *παραδόνται* dicitur h. l. nescio an recte, pro *παραδόνται*. Proximum *λογήια* nostrum est. Aldina & Regius *δέ λογία*. *Turneb.* & *Rittersh.* ediderunt *λογίαι*. v. 412. Regius *κατάκριτον* *ἀρτίον*. Hinc legendum est *κατ' ἀρτίον* *ἀντίον*, ut initio versus *τῆνεα*. Vocem *περίδρομον* ineptissime verterant *Rittersh.* & *Turnebus*, quod in hoc, viro latine & græce doctissimo, maxime miror. Vide de h. l. *Ulitium* ad Scriptores Rei Venaticæ p. 17. ed. Kempf.

v. 422. *Turnebus* & *Rittersh.* ediderunt: *τάνυσέν τε ποτὶ ξύλῳ τῷ*. Aldina habet: *τάνυσές τε ποτὶ ξύλῳ*. Codex Regius *τάνυσέν τε ποτὶ ξύλῳ*. Nos *Bodinum* sequimur. v. 456. Aldina *ποθέοντα*. *Rittersh.* recepit a *Bodino* *προθέοντα*, quod etiam in libro Regio est. v. 432. Idem *ἠνίδιοι* habet. v. 433. Duo hemistichia a voce *ἀτραπιτοῦ* ad *γεωμορήσι* ex membranis supplevit *Schottus* II. c. 41. Liber Regius corruptiora habet; ibi enim *πάγον* — *τοῖσι* — *ἀλεγεινήν*. v. 436. Omnes, quos vidimus, libri *ἐνιδρώσκασσι* habent, quod cum præter *subsultim incedere*, vix aliud quidquam significet, adeoque sententiæ poëtæ adverteretur, recepi ingeniosissimam *Brunckii* conjecturam, quæ egregie firmatur ex annotatione *Eustathii* ad Homerum pag. 623. l. 27. seqq. quem videbis. Porro *ἀρηραμένη* Aldina cum Regio libro.

v. 437. *πόδας* nostrum est. Omnes libri *πόδες*. Versu seq. liber Regius *ἐπισφύρων δ'* habet, ut adeo verba *καὶ χείματος ὄρη* cum sententia prioris versus continuanda sint. v. 439. Editi *ἔλης*, quod *Guietus*, firmante nunc Codice Regio, correxit.

v. 447. Regius *ἐργμοσι* suprascripto *ἐργμοσι*, quod Aldina habet, sed *Turnebus* veram lectionem prodidit. v. 449. Regius *ἔτε ἠνωῶν* habet. Idem v. 450. *δεινὴ δ' ἔν τε*, & in fine *ἀναιμωλή*. Mutilum esse poemata hoc cuivis apparet; nec ejus redintegrandi ulla spes est, cum & ipsa græca paraphrasis, *Eutecnii* ut volunt, his finiatur verbis: *ὡς φιλεῖ συμβαίνειν πολλὰς ἐν τοῖς ταῖστοις, ἔνθεν τοὶ καὶ ταχὺ τὴν ἀρχὴν πεδήσαντες οἴκαδε ἤγαγον*, ut refert *Lambecius* Comment. de Bibliotheca Vindob. T. II. p. 594. & de Mediceo codice *Bandini* Catalog. Biblioth. Laur. Medic. T. II. p. 77.

ANIMADVERSIONES

IN

OPPIANI DE PISCATIONE LIBRUM PRIMUM.

Verſu 30. Omnes libri ἰπὸψυ⊕ habent, quod *Brunck* immutavit. v. 31. P. a. S. ἐλπίσαντο. P. a. καλιῆς. v. 32. P. a. ἀπίσπασαν. Reg. 1. ὑπίσπασαν. v. 38. P. a. Reg. 2. χαλιπῶ v. 40. Vulgo ὑπ' ἐμμασι. Noſtrum ex Junt. Ald. P. a. In Reg. 2. annotatur θηῖταθχι. v. 46. ἀλνῆν -- ἀλλα; eodem verſu mihi non placent. Quare vide an pro altero ἄρκ⊕ legendum ſit. Etiam in *Nicandri* Alexiph. 43. pro ἄλλαρ Mediceus ἄρκ⊕ præbet. v. 49. S. ὑποδρύχιοι. v. 51. P. 2. ἴχνη μὲν. v. 52. P. 2. ὄποι. v. 53. Vulgo ἴσκαται. Noſtrum ex P. a. In Reg. 1. ad vulgatam pro gloſſa adſcribitur ἔρχεται, πορεύεται. v. 54. Lectionem noſtram Junt. P. a. S. habent. Aldina θρεῖν δ' ἠ' ἐδανῶς. *Turnebiana*: θρεῖν δ' ἠ' ἐδανῶς, ubi *Turnebus* tamen ipſe in varietate θρεῖν δ' ἠ' ἐδανῶς reſcribi juſſit, quam ipſam lectionem Reg. 2. exhibet. v. 56. Junt. P. a. ε' μὲν habent. v. 59. Vulgo ἐπιγυμένως. Noſtrum ex P. 2. v. 60. Vulgo ὅδ' ἐν πρῶτησιν, cum tamen recte Juntina ὄγ' ἐν πρῶτησιν exhibeat, quam lectionem firmat Reg. 1. v. 63. Junt. Ald. P. 1. ἐνθάδε. v. 73. Omnes libri præter Reg. 2. πάρα. v. 76. Vulgo ὑμετέρας δέ, ubi δὲ omittunt Cod. *Turnebi*, & P. a. v. 81. Junt. Ald. ἐνομίην. v. 82. Vulgo ἰνιδίως. Noſtrum habent Junt. P. a. S. Reg. 1. Porro P. a. Reg. 1. ἐσίκετο. Sylb. Reg. 2. ἀφ' ἐτο. Hunc locum de profunditate maris explorata habet *Ælianus* IX. 35. v. 83. S. ὀργυλίαν. v. 84. P. a. S. recte ἴσασι τε. v. 89. Reg. 2. ὅδ' ἴθνεα.

v. 92. Vulgo φέρωμεν. Noſtrum ex S. v. 93. Omnes libri ἰχθύσι γάρ, quod cum *Rittersh.* & *Guieto* mutavit *Brunck*. v. 96. νέμονται *Turnebus* annotavit. v. 98. Vulgo κιδάρη. Juntina κιδάραι, quod etiam Reg. 1. a prima manu habuit. Audacter κιδάραι ſcripſi, quod nomen ab omnibus autoribus frequentatur; alterum vero nullibi occurrit. v. 99. Vulgo βέγλωσσοι καὶ πλατύτροι. Juntina βέγλωσσοί τε καὶ πλατύτροι, quod etiam P. a. S. Reg. 2. habent. Sine dubio voluerunt, quod Reg. 1. clariffimus præfert, & nos recepimus. Ætas *Oppiani* neutrum genus in hoc nomine prætulit, ut etiam ex *Marcello* Sidete apparet. De πλατύτροις aliunde non conſtat. Vide tamen *Gesnerum* H. A. p. 867. Forte idem eſt qui *Marcello* Sidete verſ. 22. ἠίδεις κόμην⊕ dicitur, aliunde non notus. Forte etiam, nam hic niſi conjecturis res agi non poteſt, legendum eſt h. l.

βέλκιστοι τε κλαύροι, ut posterior vox alteri addatur. *τραγίδες* ab aliis *σάρες* dici monet *Xenocrates* de Alimento ex *Aquat.* §. 7. v. 100. Editi libri *μορμύλ* habent, quod ex *Oppiani* *Cyneg.* I. 74. mutavi. *Μορμύρ* etiam apud *Aristotelem* est, & *Marcellum* *Sideten* v. 17. *μορμύρ* αἰγικεύς τε. *Artemidorus* II. 14. inter *σαλαρίδες* *εὐοίς* μὲν *λεπιδωτοῖς*, ἐν ἔχοντες δὲ *λεπίδας* refert *θύννην*, *πηλαυδά*, *σίμον*, *σφύραϊναν*, *καλίαν* (κολίαν), *μορμύρας*. Paulo antea h. l. Junt. Aldina *ταϊνίκα* τ' ἀδολχοραὶ habent. v. 105. Omnes libri καὶ κλαρίαι, quod nomen hodie in nomenclaturis ubique regnat. At cum id ex altero & veriore *καλαρίαι* *Gesnerus* etiam p. 107. fateatur contractum, tum vero prima syllaba necessario producat, confidenter *καλαρίαι* rescripti, quod, spero, omnes factum probabunt. Leve corruptelæ vestigium apparet in *Regio* I ubi καὶ *ευλαρίαι* sine accentu & spiritu inscribitur. *Τρυγλις* h. l. manifeste a *τρίγλη* distincta, *Gesnerus* p. 671. *Dorionis* ἀφή *τρυγλίτις* esse videtur. Pro *πηλοῖς* *Reg.* 2. πῆλρ.

v. 105. *σικπανοὶ* τε. *Dorion* apud *Athenaeum* ἀψιγαγινὸν *marinum*, delicati saporis, σ *επινόν* etiam appellat, qui *Oppiani* *σικεπινός* esse videtur, licet *Gesnerus* p. 126. nihil definiat. *Plinio* 32. c. 11. cum aliis *Smyrus* & *scipini* memorantur in vetustis editionibus; nam *Harduinus* ex *Codd.* *sepia* scripsit. Nominis quidem nulla est differentia. Nam σ *επινός* & σ *επινός* alibi etiam permutantur. Priore verbo utitur *Oppianus* L. III. 637. *σικεπανοῖς* *κευθμῶτι*; alteram formam usurpavit *Aëtius* L. II. p. 36. ubi *Galenum* L. 3. c. 25. de Alimentorum facultate descripsit, pro *σιωπληνὴν* καὶ ἀ *ύμονα* habet *σικεπινὴν* καὶ ἀ *ύμονα*. Glossa Codicis Sylb. *σικεπανοὶ* interpretatur *κόπανοι*, quocum præclare conveniunt, quæ *Belonii* posuit verba *Gesnerus* in thynno: *Lissa* vel *glissa* *Cretensibus* *thynni* genus est, quod extra *Cretam* *copanum* vocant, contorta fortasse a *scapano* dictione &c. v. 107. P. a. *χλωραῖς*. v. 109. Aldina cum *Juntina* *σάρες*. P. a. *σαλ*, sed P. 2. *σάρες* super scriptam habet. *Turnebus* primus *σάροι* edidit. S. *σάροι*. *Reg.* 1. *σάροι*. Vitium vulgatæ lectionis vidit primus *Hipp. Salvianus* de *Aquat.* *Histor.* §6. fol. 177. qui in Codice Vaticano a se consulto *σάροι* reperit, quam lectionem cum eo probarunt *Gesnerus* p. 1058. 1286. & *Aldrovandus*. Idem *Salvianus* *Histor.* XX. fol. 92. *Oppianum* cum *Plinio* taxat, quod cyprinum in marinis piscibus numerant. Pro *σικρίδες* *Reg.* 1. *σικρίδες* habet. v. 110. ἀμφοτέρω τε βῶκας. Solus *Oppianus* duas bocom species nominat. *Marcellus* *Sidetes* v. 8. *φάγροι* τε, *γλαυκοὶ* τε, *πρέοις*, *βόφθαλμοὶ* τε, & versu 15. *βῶκας* nominat, quasi diversos; sed licet suspicari *Oppianum* nomine *βῶκας*, qui alias *βῶπες* dicuntur, *Marcelli* βῶθάλμους & *βῶκας* comprehendisse. v. 112. *Χρέμητες* nominantur etiam ab *Eliano* H. A. XV. 11. unde barbato esse apparet. Vide *Gesnerum* p. 267. v. 113. ὄλιθον. Hic aliunde non notus. Vide *Gesnerum* p. 742. Glossa P. I. *γλαυκόν* i. e. glanin interpretatur. Addit glossa Sylb. *γλαυκός* γὰρ ἐστίν. v. 114. P. I. *ποταμοῖο*. v. 115. μετατρέπεται ἄλμους, glossa

Reg. 1. μεταρέπειται, κίται, εισβάλλεται, κήγει, quæ omnia simul in lectionem vulgatam non conveniunt. Videtur μετ' ἀρχῆς αἰμα ἄλμη olim h. l. fuisse, aut ἐπιμισγείναι ἄλμη, quæ posterior est conjectura Brunckii. V. 116. Omnes libri ποσσὶ δέ, & versu 118. γλυκερῆ δέ.

V. 122. Vulgo πέτραι τε, quod ex Reg. 1. correximus.

V. 124. Vulgatum χάνοι ex Junt. Ald. correximus. P. a. S. χάνοι.

V. 126. Vulgo ἄσ' ἀλῆς. Turnebum edere voluisse ἄσ' ἀλῆς ex appendice variantium lectionum apparet, idque nos

recepimus. Intelligitur enim vox ἰχθύς, & verum piscis nomen κίνουθ' seu ἀλφειῆς est, quod Brodaus apud Gesnerum p. 846.

& Rondeletius ibidem monuerunt. Vitium Aldinæ ἄσ' ἀλῆς permovit Hipp. Salvianum, ut vetustissima Vaticanæ bibliothecæ exemplaria consuleret, quod dubitaret an recte φν ἰδες

h. l. infœcundæ dicantur, quod Laur. Lippii versio præfert, ubi est: *Ihucides eunuchi vero de nomine didæ*. Ita enim lectionem Aldinam intelligebat, quasi ἄσ' ἀλῆς ad φνίδες referatur.

Profitetur igitur in Libro præclaro de Aquatilib. fol. 226. Histor. 65. se in uno exemplo, ubi antiqui cujusdam græci interpretis expositio exstaret, in ejus loci expositione ita scriptum invenisse: *Hoc loco detrahit poëta euidam eunucho, qui patrem ipsius ad regem detulerat, ob idque in exilium missus fuerat*; in ceteris tribus etiam exemplis super φνίδες

glossæ loco λεπίνοι scriptum fuisse; postremo in omnibus reperisse se ἄσ', non ἄσ', & in uno exemplarium super δ' adscriptum fuisse: παρῆται.

Hinc Salvianus, licet rectam viam ingressus veritatem lectionis pene teneret, nihilo minus lapsus est in eo, cum græculi nugatoris annotatione inductus existimaret, nomen phycidi ab eunucho aliquo impositum fuisse, non quod ipse eunuchi nomine appellatæ fuerint. Plane eadem græculi ineptias ex scholiis Codicis Palatini 2. retulit Rittershusius: ἐνταῦθα λοιδορεῖ τινὰ εὐνῶχον ὁ ποιητής, Φυκαρίζοντα τὰς παριῆς αὐτῆ, καταλαλήσαντα Ἀγνησίδα πρὸς τὸν βασιλέα Σεσηρον' & nos etiam in Regio 1. reperimus. Pro λεπίνοι quod ex codice Vaticano memorat Salvianus, in Palatino 1. & Reg. 1. λεπίνοι scriptum est.

V. 128. Recte Reg. 2. cum vulgatis ἄλλαι δὲ χθονακαλαί, quod pessime ex P. a. mutavi. Juntina pro ἄσχι habet εἰσί. V. 129. Vulgo κίρις. Juntina & Reg. 1. σκίρις. Aldina κίρις. Turnebus in varietate σκίρις habet, quod est in Regio 2. Infra L. III. 187. κίριδα vulgabatur, ubi P. 1. σκίριδα, P. 2. κίριδα, S. κίριδιον, quod ultimum hoc loco ex Codice Syburti pro glossæ vocis βασιλίσκοι] σκίριδα relatum fuit a Rittershusio. Superest ut rationes explicemus, quibus inducti κίρις recepimus, quem esse eundem putamus cum eo pisce, quem κηρίδα alii apud Gesnerum p. 226. appellant. Alexander Trallianus p. 181. ed. Paris. seu p. 604. ed. Basil. ubi dietam podagricis præscribit, ita ait: καὶ ὁ ἴσκιος δὲ ὁ ἐκ τῶτων ἀφελόμενος ἐστὶ, καὶ μελίτσα ὁ ἐκ τῶν σκληροσάκεων, ὡς ὄρφῶ, κηρίδα, τευθίδος, σπητίως, κενίων, καὶ τῶν

ὄστρακοδέρμων. Hic vero *Gariopontus* L. 4. c. 9. p. 85. qui *Alexandri* locum exscripsit, habet: Duriores quoque maxime pisces, orphos, *cirrides*, dentices, sepias, pectines, sed & ostreas, & cochleas non timeas dare. Iterum *Alexander* p. 106. Paris. 323. Basil. τῶν δὲ ἰχθύων ἰδιότησιν τὰς σκληροτέρους, οἷον ὄρφον, γλαύρα, κηρίδα, κόκκυρα, καὶ ὀλίπωδά καὶ σπησίας. Ubi *Plinius Valerianus*, cujus totus liber quintus ex *Tralliani* medici scriptis confarcinatus est, (quod hucdum nemo animadvertit,) L. V. c. XVI. de piscibus autem utantur duras carnes habentibus, quales sunt *acerina*, orphon, cælon, cerida, coccida, & astapodes, ac sepias, & ostragoderinas, id est astagines, ciretias & pectines. In græcis hic est: καὶ τῶν ὄστρακοδέρμων ὄστρακας, καὶ κηρίαι, καὶ κλένια, unde latina nomina facile restituentur. Utor enim sola editione *Basileensi Torini*, quæ tota vitiiis terrimis obsita est; *Romanam*, quæ hic in bibliotheca *Argentoratensi* asservatur, nondum consului. *Torinus* in *Paraphrasi* latina *Alexandri* *Tralliani*, cui plurima ex antiqua versione barbara, (quam *Cangius* in *Gloss. Lat. sæpenu-mero* memorat, ego vero nondum nancisci potui,) admisit, pag. 166. habet: *acerina*, cyrini, (i. e. *ceryces*) pectines, orphus, ceridæ ac carabi. citocopa (i. e. *ostopoda*) sepia. Ipse *Torinus* vero alicubi in paraphrasi sua monet, *acerinam* esse orphum. *Gejherus* vero H. A. p. 825. ex nomine *atherina* corruptam vocem esse censebat. Scilicet ubi *Trallianus* pag. 44. P. 134. B. de oculorum passione ait: οἷον ὄρφον, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς σκληροτέροις ἰχθύσι, γλαύρα, κηρίαις &c. ibi *Torinus* p. 75. pisces orphoidæ, quæ & *acerinæ* dicuntur. Deinde ubi *Trallianus* p. 180. P. καὶ ὁ ἴσικος δὲ ὁ ἐν ταύτων ἀφελυμός ἐστι, καὶ μάλιστ' ὁ ἐν τῶν σκληροτέρων, οἷον ὄρφον, κηρίδα, τευθίδα, σπησίας, κλένια καὶ τῶν ὄστρακοδέρμων' ibi *Plinius Valerianus* V. c. 41. habet: secus dabis eis & fluviales pisces, hoc est saxatiles, fumena, acerma, sepia, pectines quoque & ostrea. *Sinnena* hic ex *græco ἴσικος* versum, *acerma* vero pro *acerina* & *græco κηρίδα* est positum. Denique *Alexander* p. 132. P. τῶν δὲ ἰχθύων μάλιστ' αὐτῶν θαλασσίων προστίθεσθαι δεῖ τὰς πετράϊας ἐν καθαρᾷ θαλάσσει διατηρούμενας, οἷον κίχλαν, σκάρον, ψήσσαν, τρίγλαν, χρύσοφρον. τοῖς δὲ — καὶ λάβρακα, καὶ ὄρφον, καὶ κηρίδα, καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν ἴσικον. in quo loco *Plinius Valerianus* V. 25. plurima nomina omisit; *Andernacus* vero pessime in *Basileensi* κηρίδα prodidit. *Torinus* in *Paraphrasi* p. 212. nominat *scarum*, *thessam*, *chrysofros*, *sygenam* — deinde *labraca*, *orphum*, *cyrida*. Alia etiam varietas in hoc nomine observatur; ubi *Alexander* p. 133. P. τῶν δὲ ἰχθύων συμφέρει δίδοναι κίχλαν, κόκκυρον, κηρίδα, χρύσοφρον, καὶ πλεον πάντων τρίγλαν. ibi *Plinius* V. 26. de piscibus dandi sunt merulæ, coiffus, *cereda*. *Torinus* p. 215. habet: merulæ, coffi, orphus, *reclæ*: quod ultimum pro *τρίγλα* dictum est. Hæc vero copiosius deduxi, quo clarissime appareret, κηρίδα *Græcorum* a recentioribus in *cirridem* versam, adeoque eundem esse piscem, de cujus natura & genere habemus *Rondeletii*

& *Gesneri* conjecturas, quos lector adire potest. *Oppianus* κηρίς, κηρίδα vetustum nomen, an recentius, ut videtur, κηρίς, usurparit, dubitari potest. Βασιλίσκος, quos deinceps *Oppianus* memorat, *alaudas* esse suspicabatur *Gesnerus* p. 21. *Marcellus* Sidetæ v. 26. ἀνθήεις βασιλίσκῳ.

V. 130. P. 1. μύλη. V. 135. Vulgo ἰδωδὴν. Nostra lectio est ex Reg. a. V. 137. Omnes libri ἀναπλύων præferunt, quod nos ex emendatione *Bocharti* in Hieroz. T. I. p. 43. mutavimus. *Ælianus* II. 54. qui omnino hic conferendus est, ἀναπολεῖν habet: τῶν θαλασσιῶν πυνθάνομαι μόνον τὸν σκάρον τὴν τροφὴν ἀναπολήσαντα ἐπιθεῖν, ὡςπερὲν καὶ τὰ βληχητὰ, ἃ δὴ καὶ μηρυκᾶσαι λέγουσι. Magis etiam *Bocharti* emendationem, quam pessime interpretatus est *Abr. Gronovius*, juvat locus *Suidæ* in σκάρῳ: ὄνομα ἰχθύῳ. Αἰλιανός. μόνῳ ὁ θ. σκ. τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὡςπερ τὰ βληχητὰ — ἀναπολεῖ ἄν, ἀναπύσσει, μηρυκῆσαι. V. 138. S. περίπλοκοι. V. 139. Reg. 2. θάλαμοι. V. 140. Vulgo τῆσιν ἢ ἔξυφάγροι — ὄψοφάγροι. Junt. Ald. τῆσι δὲ καὶ φάγροι — ὄψοφάγροι; & sic etiam h. l. exhibent P. a. S. In Regio 1. est τῆσι ἢ ἔξυφάγροι — ὄψοφάγροι. Primus *Turnebus* nescio qua auctoritate vulgatum ὄψοφάγροι invexit, nisi secutus fuerit Reg. 2. qui illam lectionem exhibet. De ipsis piscibus nihil nisi nomina teneamus. Vide *Gesnerum* p. 744. & p. 775. De κερκίροις *Idem* p. 225. Deinceps vulgatur ἀνυγραί. P. 1. cum *Juntina* ἀνιγραί, quæ glossa est vocis ἀνιγραί, quam recte P. 2. exhibet. V. 142. Vulgo σκόμβροι τε, quod iterum *Turnebus* primus invexit ex *Aldina*, cum *Juntina* cum P. a. S. σαῦροι τε exhibeat. In P. 2. σκόμβροι, in Reg. 2. σαῦροι annotatur. Restat tamen de h. l. dubitatio; nam versu 101. σκόμβρον jam nominaverat; at versu 106. σαῦροι etiam occurrit. Vidit hæc *Gesnerus* p. 1015. Porro P. 2. S. ὄψιμορον præferunt. P. 2. σμύραιναι. V. 144. P. 2. δηκθὲν τις. Deinceps vulgo ζώσαι. Nostrum *Juntina* & omnes Cod. habent. V. 145. Vulgo ἐν βένθεσιν, quod *Brunck* immutavit. Equidem vulgatum amplector. Hunc locum transtulit *Ælianus* H. A. IX. 38. V. 146. πρέποντας ex h. l. nominat *Ælianus* loco citato, & *Marcellus* Sidetes versu 8. quod latebat *Gesnerum* p. 770. qui non cete cum *Rondeletio*, sed magnos pisces esse contendit. Ceterum h. l. P. 2. S. ἤπατῳ. P. a. Φωλεῖς. V. 147. Vulgo γάρφοι τε. Recte solus *Sylburgianus* δὲ cum *Junt. Aldina* præfert, quod confirmat *Ælianus*. V. 149. Recte P. a. S. παρὰ μυχόν. V. 150. S. χειροτέρων annotat. V. 151. Vulgo ἐν δὲ ὄνῳ κείνους ἐναρίθμιῳ. Nostram lectionem S. præfert. ἐν καὶ etiam P. 2. habet. Reg. 1. ἐν δὲ καὶ ὄνῳ, unde ἐν δὲ τ' ὄνῳ effinxit *Brunck*. Cf. omnino *Ælianus* VI. 30.

V. 152. Malim πλώσσει, cujus conjecturæ rationem infra reddam. V. 155. Hunc locum *Ælianus* habet IX. 36. Versu 162. *Sylb.* μεθορμηθεῖς. P. 2. συνορμηθεῖς. Uterque male. *Ælianus*: τῷ κύματῳ ἐποχόμενῳ τῇ ὀρμῇ. Pro χαροπῆς versu priore *Turnebus* χαλεπῆς memorat. V. 165. Vulgo τῶν ὄν τινα. Nostrum ex P. 2. quod & *Ælianus* interpretatur. V. 167. *Juntina*

σπιλάδων ὑπό. V. 170. Omnes libri præter Reg. 2. ἀλλοτρικῶς exhibent. V. 172. Vulgo βαφίδες δὲ ἐπὶ τῆσιν. Nostrum ex P. a. Μύρραινοι δολοχαί Reg. 2. V. 173. χαράξ describitur ab Athenæo 8. p. 355. & *Æliano* XII. c. 25. Cf. *Gesnerus* pag. 263. V. 174. μῦν *Oppiani* eundem cum κκπίρισκω apud *Athenæum* facit *Rondelet.* ap. *Gesnerum* p. 214. Hunc vero locum translit *Ælianus* 9. 41. ut vidit etiam *Gesnerus* p. 695. Hos *Oppiani* μύας intelligit etiam *Marcellus* Sidetes versu 30. καὶ μύες εὐθώρητες. V. 175. Juntina κατ' ἀνδράσιν. V. 179. Vulgo ἀμετρήτοις αὐλιν. Nostrum ex P. a. quod etiam Reg. a. voluisse videntur, quorum 1. ἀμέτροισιν αὐλιν, alter vero ἀμετρήτοισιν πελάγεσιν αὐλιν habet. V. 181. P. 2. θύνοι, quod fere ubique propter etymologiam, quam h. l. affert, prætulim. Sæpissime hanc lectionem optimi quique Codices in *Oppiano* offerunt, quos tamen non ubique laudavi. V. 183. Omnes editi & scripti libri *πρηνάδες* exhibent. Sylb. *πρηνάδες*. Vestigium veræ lectionis servavit vetustissimus Vaticanæ bibliothecæ Codex, quem *Hipp. Salvoianus* consuluit, ubi *πρημνάδες* legitur, ut ipse testatur de Aquat. Hist. 36. fol. 124. Hinc confidenter *πρημνάδες* rescripti, quod nomen etiamnum in *Hesychio* latet, qui *πρημνάδες καὶ πρηῆμναι εἰδῶ θυννάδες ἰχθύῶ* explicat, unde fere est ut suspicer, duplicem jam olim hujus vocis fuisse scripturam; a *πρηῆμναι* enim facile *πρημνάδες* deducuntur. *Aristoteli* H. A. 8. 15. femel *πρημνάδαι* memorantur, de quo loco vide *Gesnerum* p. 891. Κυβείαι nullibi occurrunt; at falsamentum κύβειον dictum ab hoc pisce frequentius memoratur. Vide *Gesnerum* in hoc nomine.

V. 184. Omnes editi *σκολιαί*, quod correxeram antea quam idem *Gesnero* pag. 1008. visum fuisse sciebam. Pro *σκολιαί* *Wottonus* apud *Gesnerum* p. 209. emendabat *σκούλια*. Porro *ἱσαπέριον κέλευθα* P. a. S. Cod. Turnebi, Reg. 2. quod probabat *Wasse*. V. 193. P. 1. Reg. 2. κείνοις. P. 2. κείνυς. V. 195. S. ἔπεδοσαι, quod & Reg. 1. habet, vulgata superscripta. V. 198. P. a. S. Reg. 1. νεοστῆσαισι. recte. *Turnebus* νεοστῆσαισι in varietate annotat. V. 200. Juntina, P. a. S. εἰσάγγυσι. V. 201. S. Reg. 2. εὐερμείων habent. V. 203. Reg. 2. ἐλάη. Idem φράσσουσαι cum glossa ἰοήσασιν. V. 205. P. a. αὐθίς. V. 208. Reg. 1. ἰδωσι. vulgata superscripta. V. 209. P. 2. ναύτησιν τετιμημένε. P. 1. S. Reg. 1. ναυτιλίησι τετιμημένε. Reg. 2. ναυτιλίησι τετιμημένε. V. 212. S. καὶ μὴν δῆ. V. 214. P. a. χροίη. recte. Paulo antea V. 213. malim cum Reg. 1. ἢ δὲ ἦτοι. ibi etiam vulgata superscripta est, & paulo superius ad marginem *λεσθῆ* cum glossa *πλατεία μακρά*. Glossa P. 1. S. αἰθαλόεσσα interpretatur: *σποδοειδής, φακλιώδης*. In Regio 1. est *μέλαινα; σποδοειδής, φακλιώδης*. *Ælianus* 2. 17. quem sua ex h. l. hausisse vidit etiam *Gesnerus* pag. 414. habet: *τῆν ἔψιν μέλας*. *Paraphrastes* vero *Oppiani*, quem *Gesnerus* l. c. dicit, *φακλιόχρο* interpretatur h. l. ubi *Gesnerus* *εὐθώρη* legere malebat. Et sane ipse *Oppianus* 242. remoram αἰόλον ἰχθύῶν appellat; sed constanter lectionem *φακλιόχρο* servat Codex

Regius 1. ubi post ipsum carmen exstat hæc non quidem paraphrasis, sed potius synopsis Halieuticorum, quæ in fine demum subscriptum habet: Τέλος τῆς ἐξηγήσεως εἰς τὰ Ὀψιανῶν Ἀλευσικῶν. Ibi igitur totus de remora locus ita legitur: Ὅτι μικρὸν ἔχει ἡ ἐξηγητὴς ἰσόπικρος. χαλδῶχορ, ὁμοίαι ἐσχέλους σόμα δὲ αὐτῆς ὀξὺ πύφουκον ἀνῶθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς καμπύλον ἀφ' ἰστροειδῆς. δάκνει τε τὴν ναῦν τῇ τροπῇ σφοδρῶς ἀνέμοις πλέυσαν, καὶ πάντως ποιεῖ ἀκίνητον. *Gesperus* vero ex suo codice verba δάκνει τε τῆς ναῦς τὴν τροπῆν laudat; unde suspicaris quædam diverse in illo scripta fuisse. Sed de hac re plura in Præfatione nostra dicemus.

V. 218. Sylb. ἢ μὴν δὴ annotat. V. 219. Juntina, Ald. αἰὶδ' μὲν habent. V. 226. P. 1. ἀλευσικοῖσιν. V. 228. Vulgo ἐπημύει. Recte P. 2. Reg. 1. *Guietus* emendabat ἐπηπύει, apposita *Hesychii* glossa: ἐπηπύον, ἐπιπύον. V. 234. P. a. S. μετὰ. P. 2. ποτὶ annotat, quod & *Turnebus* in varietate & Reg. a. habent. V. 255. P. a. θεομυ. male. V. 237. S. ὅταν ἐν. V. 243. P. a. χάβεν. V. 247. Vulgo ξενίην ὀδόν. Recte P. a. Reg. a. V. 252. Junt. Ald. S. περὶ πάντας, quod etiam in Reg. 1. cum ἀδδηφάγοι, ut in P. 1. est. Reg. 2. πάντων superscriptum habet. Suspicio olim h. l. lectum fuisse ἔξοχα γὰρ πάντων ἀδδηφάγος οἶσρος ἰλαύνει. Vide infra ad Librum IV. 331. V. 255. αὐλωπῶς. *Aristoteles* H. A. 6. 17. τί τινι δὲ καὶ ὁ αὐλωπῶς ἐν καλῶσιν ἀνδρίαν, τῷ θέρει. *Ælianus* XIII. 17: aulopiam Tyrhénici maris describit, & magnos, patulos, rotundos oculos ei tribuit, nihil vero de ὀρνύϊ *Oppiani*, quam utcumque cum *Rondeletio* interpretatus sum. Apud *Oppianum* 3. 191. καὶ κωχθῆς thytno capitur, fortior scilicet debiliori, quod *Ælianus* etiam de suo αὐλωπῶς affirmat. L. III. 335. postquam *Oppianus* anthiarum capturam descripsit, addit: τοῖον καὶ καλῶχθῆς ἔχει ὀνέον, ἠδὲ γενέθλι ὀρνύων, ὅσσοι τε ἄλλας κητώδεις ἄλλοι. Quæ vero *Ælianus* de captura aulopiæ sui narrat, ita cum captura anthiarum apud *Oppianum* III. 205. seqq. conveniunt, ut versa ex poëta nostro jure suspicaris.

V. 259: Δοιοὶ Reg. 1. quod & P. 2. annotat. Porro Junt. Aldina ἀρηρότες. Voluerunt ἀρηρότε, quod probō. V. 260. Vulgo ἐπιπλώουσι. Nostrium ex Juntina, S. Reg. 1. Nunc tamen malim ἐπιπλώουσι ob. versum 9. Deinceps ὄξυπαγῆς non est tentandum cum *Guieto*; est enim idem quod ὄξυβελῆς II. 345. Ita *Apothonides* Analect. T. II. p. 138. ὀξείην ἐρυδρῆ φύκιν ἔφριξε πύγην. V. 268. Aldina: ἠδὲ θέλοι. Deinde vulgo ἄλλον ἰκέομαι. Nostrium ex P. 2. est. V. 269. P. 2. male ἐτέρης πέτρης: Pejus Reg. 1. πέτρης ἀμφιβάλλεται, cum glossa ἐπιλαμβάνει, προσεγγίζει, πλησιάζει. V. 270. Juntina, S. μυχὸν ἄλμης. V. 272. P. a. Reg. 1. ἀλγιστοί, quod & S. annotat. Vide L. IV. 149. Deinceps Reg. 1. πλωτήρην, quod & Reg. 2. voluit, ubi πλωτήρην est. V. 275. P. a. βέλ. Sed P. 1. γάν. annotat. Sylb. βέλ. pro glossa habet. V. 278. Vulgo φυξίπολον τέλει. P. 2. S. φυξίπολος. P. 1. Reg. 1. φυξίπολον. Deinde τέλει ex Reg. 1. recepimus. Juntina: φυξίπολον — πόρον τέλει, Etiam P. 2. πόρον habet. V. 279. Vul-

γο ξείνον. Recte Junt. Ald. P. a. S. sic Cyneget. II. 312. ἕδ' ἔτην
ξείνός τις ἐν ἀλλοδαποῖσιν ἀλλὰ θάται.

v. 285. Totum hunc de paguro locum transtulit *Ælianus*
IX. 43. *Artemidorus* 2. 14. inter ea aquatilia, quæ senectutem
exuunt, refert ἀζακόν καρμίνον, πάγυρον, καὶ τὴν λεγυμίνην γραύον.
unde præclare illustratur & defenditur locus *Epicharmi* apud
Athenaeum VII. p. 318. πάλυκοί τε σηπίας τε καὶ ποταναὶ τευθίδες
χ' αἱ δυσώδης βολεβίτις, γραΐα τ' ἐριθακώδης. ubi male *Casaubonus*
substitui volebat γρυμαΐα τ'. Vocem tamen ἐριθακώδης recte il-
lustravit ex *Hesychii* ἐριθάκη — καὶ τὸ ἰσοίλιον τῶν ἰχθύων τῶν μα-
λοκίων. Miror *Artemidori* locum latuisse hæctenus viros doctos,
unde tamen magna lux affulget his *Hesychii* glossis: καρσιδίδες,
γραΐες Μεθυμναῖοι. postea idem Σμαριδίδες, γραΐες, καὶ ἰχθύδια μικρά.
Scilicet carabi a Methymnæis καρσιδίδες dictæ fuerunt, quas
vulgari nomine, γραΐες, *Hesychius* interpretatur, quod video
recte jam *Gesnerus* H. A. pag. 578. observasse. *Nicandro* in
Alexiph. v. 391. ubi remedia contra dorycniū venenum recen-
set, carabi κρησιδίδες dicuntur. Στρώμων δὲ πολὺ πλεον ἢ τε κάλ-
χης, κρησιδίδος, πίνης τε καὶ αἰθέρης ἔχινυ. ubi Cod. *Medi-*
ceus & *Riccardianus* χάλκης exhibent. *Eutecnius* simpliciter in
paraphrasi κοχλίας καὶ κρησιδίδας posuit. inepte. κάλχην purpu-
ram esse constat ex loco *Scholias*tæ ad *Sophoclis* *Antigon.* v. 20.
& docuit *Salmasius* de Homonymia *Hylæ Jatricæ* p. 29. Sed
etiam χάλκη eadem dicta, ut apparet ex *Hesychio*, qui χάλκην
πορφύραν interpretatur, quod *Nicandri* autoritate comprobare
nunc licet. Omnes enim veteres medici, qui alexipharmica sua
ex *Nicandro* transtulerunt, purpuras & carabos in eo loco no-
minant; sed præstat hic unum *Dioscoridem* in *Parabilibus* c.
15. 8. in testimonium vocare, qui verbotenus *Nicandri* præ-
cepta repetit: ἔχινοι, κόχχοι καὶ πορφύροι καὶ γρασιδίδες, πίνης (*Ges-*
nerus recte πίνης emendat) κλένης, κήρυκες, ὠμὰ καὶ ἑσθὰ ἐσθί-
μενα. ubi *Gesnerus* (*Conr.*) καρσιδίδες vel κρησιδίδες substituebat pro
καὶ γρασιδίδες. Sed legendum contendo καρσιδίδες, quod simili
errore in καὶ γρασιδίδες mutatum, quo supra in *Oppiano* καλα-
ρίοι in καὶ κλαρίοι transformatum fuit. *Hesychius* χήραφης, κά-
ραβος. ubi *Nicandri* locum respexisse videtur. Καρσιδίδες dicun-
tur ab *Alexandro* *Tralliano* 7. p. 103. ubi glossa λακίβης male
in textum irrepsit. Unum adhuc obiter *Hesychii* locum de
κάλχη illustrabo. Habet ille: κάλχης — μέρτος κρησιδίδος κίοντος.
quo sensu vox ista occurrit in monumento vetustissimo Attico
apud *Chandlerum* in *Inscript.* Atticis p. 38. l. 90. τὰς κάλχης
τὰς ἐπὶ τοῖς ἐπισυλίας ἐξεργάσασθαι. quæ litteris antiquis ante
Euclidem usitatis scripta non intellexit doctissimus Editor. Jam
vero ad *Oppianum* redeamus.

v. 286. Vulgo φράζονται. Nostrum Junt. Ald. At P. a. S.
Reg. 2. φράσσονται habent. v. 290. Juntina ἐνὶ ψαμμάτοισι. Reg.
1. τάνυται. v. 293. S. Reg. 2. ἐμπνέει. v. 296. Vulgo ἀδρα-
νίονται. Nostrum ex P. a. S. v. 298. P. 2. Reg. 1. cum Juntina
ὡς δ' ἔταν ἰσπῆ — ἐρυκ. v. 300. P. 2. S. θλακίον. v. 303. Reg. 2.

ὡς τοῖ γ' recte. V. 304. Hic versus cum præcedenti nulla ratione conjungi potest, & nullum plane sensum habet, quod suspicor etiam *Guietum* sensisse, qui eum in suo exemplo induxerat. Existimo igitur unum hic alterumve excidisse versum, quocum illa ὡς τοῖ γ' ἀριφύτως ἀναίσθητον ἑαυτοῖς connexa fuerant.

V. 305. P. a. S. Cod. Turnebi ἐναύλοις. V. 306. Vulgo σκαρδύλι. Nostrium existat in Regio 1. Vide *Sylburgium* ad *Aristotelis* H. A. p. 331. V. 308. Hunc locum transtulit *Ælianus* IX. 45. cf. *Halieutic.* IV. 268. V. 310. P. 2. ἐβάρπισον vulgata superscripta. Deinde Junt. cum P. 2. κλάδοισι V. 313. P. 2. ἰχθύων pro οἰδημασιν habet. V. 314. Reg. 2. φύονται. V. 315. P. a. γίνη Deinde omnes libri ut versu 329. νεῖρται, quod mutavimus. V. 317. Hunc locum transtulit *Ælianus* IX. 47. V. 319. P. a. S. ἴψει. V. 320. P. a. ὑπ' ὄσραν ον. V. 321. P. a. ἐκ γενεῆς. Hunc locum transtulit *Ælianus* 7. 31. V. 334. *Sylb.* σκίπας annotat. V. 337. Omnes libri exhibent ἀμφίδερ' αὐτῆ, quod emendavi. V. 339. Reg. 2. πάλυπιδέσσ' ἐναύλοις. V. 340. ναυτίλος ab *Artemidoro* 2. 14. ναύπλιος ἵδι videtur, ubi inter mollia refert ναύπλιον, τευθίδα, πορφύριον, σκίπαν. *Porphyrius* istum aliunde non novi nisi ex *Hesychio*, qui πορφύριον ἰχθύς ποῖος habet, qua glossa male abusus est *Gesnerus* H. A. p. 240. & 891. V. 341. Reg. a. ψαμάδας. V. 347. Omnes libri ἀνίμφ δι. V. 349. Vulgo πομποί τι. Junt. Ald. P. 1. Reg. a. δι præferunt. Sed S. particulam omnino nobiscum omittit. P. 2. πέμπυσ' ἰθύνοισι. V. 351. R. 1. ἐπισρέψας. V. 354. Vulgo βαρυνόμενος δι. V. 360. Omnes libri νηῶν exhibent. Recepimus νωμῶν ex conjectura *Pawii* ad *Philen* p. 344. ἐπύρατο κῶμα περιῆσαι, quod versu 356. legitur, etiam *Guieto* displicuit, qui ἐπύρατο substituebat.

V. 360. Totum hunc locum, qui sequitur transcripsit *Ælianus* IX. 49. unde φύσσαλοι pro vulgato Φύσσαλοι recepi, quod etiam P. a. & Reg. a. præferunt, nisi quod in Reg. 2. a prima manu Φύσσαλοι ἰθύντηρες scriptum est. Nobiscum sentit *Gesnerus*. V. 361. P. a. δεινὰ μὲν ὄσσοις. V. 363. P. 2. Reg. 2. ἐπισρέφεται V. 364. P. a. περιωγαί. male. περιωπαί significant æquoris fundum, planitiem. V. 366. P. 1. Cod. Turnebi, Reg. 1. ἐχ' ὀπολείπεται. V. 367. Vulgo κρυῖεις. Nostrium ex Cod. Turnebi, P. a. Reg. 1. sumtum est. Pro βλοσυρή. P. a. κρυερή repetunt. V. 368. Mirum omnes libros vitiosum αἰθύντηρες præferre, quod cum *Guieto* correximus ex *Cyneget.* II. 332. ubi tamen Cod. Reg. αἰθύντηρες habet. *Leonidas* in *Analektis* T. I. pag. 223. δῆνακας αἰθύντηρας dixit. V. 369. Omnes libri μελανθύνων una voce exhibent, quod cum *Gesnero* emendavimus. V. 370. Vulgo περιῆσι. Junt. Ald. P. 2. Reg. 1. nostrum περιῆσι præferunt, quod & *Ælianus* ex h. l. & *Suidas* ex *Æliano* habet. De veritate lectionis non dubitabit, qui pereruditam de hoc nomine disputationem *Gesneri* p. 856. legerit. De λέμνα suspicantur esse pro Δόμνα dictum. An huc pertinet *Hesychii*

glossa *Δρόσωνα, Αάμυνοκῶσι?* v. 371. P. a. S. exhibent *μάλθη τ' ἢ καλακῆσιν*. quam lectionem etiam ex Codice Vaticano laudat *Schottus* Obf. Hum. V. 27. Reg. 2. super ἢ adscriptum ἢ habet Reg. 1. vulgatam exhibet, sed Scholiastes *μάλθη τ' ἢ καλακῆσιν*. ἢ γὰρ ταῖς μαλθακαῖς ἀδρανείαις ἐπώνυμοι, ἀλλ' ἰσχυροὶ ἐσιν, ἢ πρὸς τὸ ὄνομα ἐπεὶ ἢ μάλθη &c. Simile glossema e Vaticano libro protulit *Schottus*, ut vehementer adeo dubitem, quid de hac varietate statuendum sit. Aliunde nihil de *μάλθη* constat; *Ælianus* & *Suidas* nuda nomina ponunt. *Rondeletius* vulgatam ita explicabat, ut *μάλθη* piscis hic dictus sit, quoniam carnes ejus comestæ ventrem laxent. At vero cum ignoremus qualem eo nomine piscem veteres appellarint, qui potuit vir doctissimus talia vaticinari? Præstat cum *Gesnero* ignorantiam ingenue profiteri. v. 375. Juntina, Sylb. ἄλλα τε φῦλα. Totum hunc locum *Ælianus* videtur transulisse l. 55. quæ *κεντρίται* cum *Phile* habet, ubi *Oppianus* *κεντρίται*, cf. *Oppianus* Halieut. II. 460. Reg. 2. hic *λευγαλέοις συναρίθμιον* superscriptum habet. v. 376. Reg. 1. *κρατίσσιον ἢ ἰχθυόσι*. v. 378. Vulgo *ἐπώνυμον*. Recepti conjecturam *Gesneri* p. 728. quæ *κεντρίται* etiam servandum esse docuit. v. 380. Turnebus *λεῖαι* annotat, quod & P. 2. S. præferunt, vulgata superscripta. Deinde P. 1. *ἀκανθόσι*, quod & P. 2. superscriptum habet. v. 382. Sylb. *τοῖσιν ὄμβ.* Deinde vulgo *μορφῇ τε — δὲ νέμονται*. Ex Reg. 1. recepitimus *τε*. De lectione *φορῆ*, quam S. superscriptam, & Reg. 1. in textu, altera annotata in margine, habet, dubitatio restat, licet eam *Wasse* unice probandam censeret. Nomen *βίνας* corruptum h. l. censebat *Gesnerus* pag. 201. & *εἰσιν* substitui volebat; quod squatinæ nunquam in genere canum fuerint, nec *Ælianus* *βίνας*; ex h. l. memorat, quod monuit *Gesnerus* p. 1081. Utebatur scilicet vir magnus Aldina *Athenæi* editione, in cujus Libro VII. c. XII. p. 294. ubi hodie legitur: *Ἀριστέλης δὲ εἶδη αὐτῶν φησὶν εἶναι πλείω, ἀκανθίαν, λέιον, ποικίλον, σκύμνον, ἀλωπεκίαν, βίνην. Δαρίων δὲ &c.* Aldina editione mentionem *βίνης* omiserat. Frustra hodie in *Aristotele* quaeruntur, quæ *Athenæus* ex eo habet. *Artemidorus* 2. 14. inter pisces *σελαχίως* *πλατεῖς* refert *τρυγόνα*, *νάρκη*, *βῆν*, *ἀετόν*, *γαλεόν*, *βίνην*. unde vulgaris hujus loci lectio satis defenditur. *Ælianus* l. c. *γαλεῖς* dici monet *τὸς κατέστιν γμίνης*, eisdemque paulo post *ποικίλης* vocat, pelle duriore & capite latiore: *οἱ δὲ ἕτεροι μικροῖτε καὶ σκληροὶ τὴν δερμὴν μὲν τοὶ ὄντες, καὶ τὴν κεφαλὴν δὲ ἀνεγκύσαν εἰς ὄξυ ἔχοντες, καὶ τὴν χρεῖαν εἰς τὸ λευκὸν ἀποσπρίνονται*. ubi rectissime *Gesnerus* pro *μικροῖτε* legendum esse *ὁμόχρους* censebat. Nam paulo post ipse *Ælianus* addit: *ἀλίσκεται δὲ τῶν κινῶν τῶν σμικρῶν τῶνδ' ἐκάτερον* (sic enim cum *Gesnero* pro *ἐκάτερον* den legendum) *ἐκ τῆς ἰλύ* καὶ τῆς *πηλῆς*. ubi manifeste *centrinæ* & *galei* intelliguntur, quos initio capitis *πηλαίως τὴν φύσιν* dixerat. Ad utramque igitur speciem, *γαλεῖς* seu *ποικίλης* *Æliani*, & *κεντρίνας* pertinet captura, cujus rationem eodem plane modo explicat, quo *Oppianus* l. IV. 242. καὶ μὲν δὴ φιλότητι καὶ ἀλ-

λήλων ἰσπαρωγῆ ὄκλυνται γαλαί τε κύνες, καὶ φῦλα κελαινῶν κεντροφόρων. Vides igitur poetam cum *Æliano* in eo consentire, ut κύνες appellet in eo genere cetaceos, reliquas duas species minores γαλαί & κεντρίνας. Sunt vero *Æliani* ποιμίλοι, utpote qui totum galeorum genus comprehendunt, ab *Oppiani* ποιμίλοις diversi, qui mihi non ad galeorum genus pertinere videntur, sed a poeta simpliciter inter cetaceos pisces, qui in fundo maris ut ipsa cete degunt, cum squatina & vulpe marina numerantur, quod clarum est ex verbis ἐν δ' ἄρα τοῖσι ῥῖναι, quibus nihil commune est cum enumeratione galeorum, quam poeta ita abfolverat: κελαινῶν γαλαί· γαλαῶν δ' ἑτερότροπα φῦλα σκυμοί, καὶ λῆτοι καὶ ἀκανθῖαι.

V. 383. Vulgo ἀνταῖσι. Aldina ἀνταῖς. Nostrum ex Reg. 1. quod & P. 2. voluisse videtur, ubi ἀνταῖσι τε existat. Pro γάννται P. 2. νέμονται. V. 384. Junt. Ald. P. 1. ὑποδι. V. 388. P. 2. ὑπ' ὠκεανοῖο. V. 392. Vulgo ἦνεσαν. Nostrum habet S. V. 396. Vulgo δηρόν τε. Recepimus δὲ ex Junt. Ald. Reg. 1. *Gesnerius* in Castore p. 225. protulit græci paraphrastæ, quem dicit, verba, qui pessime h. l. interpretatus est: μέγυνται ἢ ἔχελυς τῆ ἀσπιδοειδεῖ χελώνῃ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, ὡσπερ καὶ ἡ κάσφορις. δυσοῖωις⊕ δὲ ἐστὶν ἡ κάσφορις. ὅς γὰρ ἀν' ἀκέρση τῆς Φωνῆς αὐτῆ τέλετᾶ. Regius Codex, de quo supra monui, hunc locum ita habet: ὅτι ἡ ἔχελυς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τῆ — μέγεται, καὶ ἡ κάσφορις. αὐτῆ δὲ ἐστὶ δυσοῖωις⊕ — Φωνῆς αὐτῆς τέλετᾶ. De Castoride eadem cum *Oppiano* habet *Ælianus* IX. 50. sed de ipso animale seu pisce, quem poeta in siccum egredi ait, non constat. *Castorem* esse dubitabat *Gesnerus*; fabulosum animal pronunciat *Bochartus Hieroz.* T. I. p. 1068. V. 403. αἰνοτάτη κείνη αὐτῇ in nominativo ex Juntina & codicibus rescripimus, ubi vulgo dativus ferebatur. V. 407. Vulgo ἴπι. Junt. Ald. πέρους δ' ἐνί. Nostram codices præferunt lectionem. V. 409. P. 2. ἐπιζῶται. V. 412. P. a. S. Reg. 1. ἰσκάδας, quod & Aldina præfert. V. 416. Recte Juntina, Aldina & Codd. ἀρήκῳ præferunt, quod pessime *Turnebus* immutavit. V. 428. Hunc locum transtulit *Ælianus* IX. 52. V. 432. ἰῆσι ex S. pro vulgato ἰῆσαι recepimus. V. 433. Vulgo εἰσοράων. Recte Juntina, P. 2. Reg. 1. εἰσοράων habent.

V. 438. H. l. explicat *Ælianus* IX. 53. V. 439. Reg. 2. θαλάσσης habet, & in margine γονέθλης annotat. V. 445. Junt. Ald. οἰκίησι — θαλάμοισι. unde οἰκίησι effecerunt. Nobiscum Sylb. & *Koen* ad *Gregor.* p. 269. *Oppianum* a v. 446. ad 482. excrispisse videtur *Ælianus* IX. 57. V. 449. Junt. Ald. S. Reg. 1. πεφρίκασι habent. V. 453. Omnes libri βύσσαν. sed ex *Æliano* βυσσὸν recepi. V. 454. Vulgo ἔτι λίην. Nobiscum P. 1. Reg. 1. At Reg. 2. ἔτι λίην — ἐδ' ὑπ' αἰτίας. V. 460. Vulgo δὲ γένηται. Juntina δὲ πέλγται, cum Reg. 2. qui recte γαλινναίη per ἦονχ⊕ explicat. Nobiscum P. a faciunt. V. 461. P. 1. S. ἀλλ⊕. V. 462. Vulgo πασσυδή. Nobiscum Juntina, P. 1. S. Reg. 1. V. 466. P. a. ἀπαλύξασα. Reg. 2. ἀποσπῆξασα cum

glossa ἐκφυγῶσα. V. 472. Vulgo θράσκαθ' αἰσῶσαι χοροτυπίων ὁμοίως. P. a. θράσκαοτες præferunt. Veram lectionem servavit Regius I. ubi vulgata annotatur in margine. Deinde χοροτυπίων recepimus ex emendatione doctissimi d'Arnaud in Lect. Gr. cf. Cyneget. IV. 341. Glossa Reg. I. τοῖς τύπῳσι τὸ ἔδαφ. ἐν τοῖς χοροῖς manifeste nostram lectionem respicit; altera: χορίως ad χοροτυπίων pertinet. V. 476. Male omnes libri δινόνται, quod cum *Guieto* correximus. Vide ad III. 34. Hunc vero locum transtulit *Ælianus* IX. 63. V. 477. Vulgo πλίσων, quod e P. a. S. Cod. Turnebi correximus. πλίσων in Reg. I. superscriptum. V. 478. ἀσφάρον Cod. Turnebi & Reg. 2. V. 479. Omnes libri habent: οἱ μὲν γὰρ γενεῆς πεχημέναι, αἱ δὲ τόκοιο θήλειες. nisi quod *Turnebus* οἱ μέντοι annotavit. Vitium vulgaris lectionis vir acutissimi ingenii, *Guietus*, vidit & emendavit, a quo in eo discessimus, ut οἱ μὲν, quod ille in αἱ μὲν mutabat, relinqueremus. Locus plane geminus exstat L. IV. Halieut. v. 168. αἱ δ' ἄμα μὲν γενεῆς πεχημέναι ἢ δὲ καὶ εὐνῆς. *Oppiano* γένου, γονῆ, γενῆ pro τόκω, partu, dicitur etiam I. 586. pro prole seu liberis usurpatur L. I. 711. hinc sequiore ævo γενεῆς pro liberis dixerunt. Vide *Xylandrum* ad *Plutarchi* Timoleontem T. II. p. 231. ed. Lips. V. 486. Vulgatum ἐπιχθονίσι non erat ex Sylb. mutandum. V. 488. ἐπ' ἰχθύσι pro vulgato ἰπ' ex Junt. & Aldina restituiimus. V. 493. Vulgo περί. Nostrum ex Junt. Ald. P. a. S. Reg. I. V. 494. Reg. I. ἀποσάξωσιν. V. 496. Omnes libri λάπλων exhibent, quod cum *Kocnio* ad *Gregor.* p. 247. correximus. V. 501. P. a. S. Reg. 2. ἐγείρει, vulgatam tamen P. 2. S. Reg. 2. annotant. V. 503. γύμφης S. Reg. 2. V. 508. Vulgo τοῖσιν ὃ κεν, quod ex P. 2. mutavi. Deinde γάμω pro vulgato γάμω ex P. I. Reg. I. recepimus. Pro εὔρατο Junt. Ald. Reg. 2. ἤρατο. cf. IV. 163. V. 512. Vide *Ælianum* I. 13. qui h. l. exscripsit. V. 516. Vulgo ἐπ' ἀλλήλοισι. Nostra lectio est ex Reg. I. V. 524. πλέον pro adverbio habet Reg. 2. recte. Vide supra ad versum 28. In Reg. I. πολὺ δὲ πλέον ἄλλο superscribitur. V. 526. Vulgo ἐχ ὑποεικλόν. Recte Juntina, & P. a. S. Reg. I. cf. *Eustath.* ad *Homerum* p. 1873. & 1599. ἀντοχάρακλον annotatur in P. a. S. *Turnebus* suum ἐχ ὑποεικλόν ex Reg. 2. invexisse videtur. V. 528. ἀντιάσωσιν pro ἀντήσωσιν ex P. a. scripsimus. V. 530. Vulgo οἱ δ' ἐκύσων εὐνῆν — ἐκύσιον. P. 2. εὐνῆς, P. 2. S. R. I. ἐκύσιοι dederunt, reliqua *Valcken.* ad Phœnissas p. 200. V. 533. Vulgo χθονίσι. Nostrum habet Cod. Turnebi & Reg. I. εἰναλίσι P. I. Locum de polypto, qui sequitur, transtulit *Ælianus* VI. 28. V. 539. P. I. S. ἀπ' ἐκ μελίαν. V. 541. Pro vulgato ἀντήσωσι ex P. a. rescripsimus ἀντιάσωσι. Versu præcedenti Reg. a. recte αὐτὸς δὲ præferunt. V. 550. Juntina, P. a. S. διαίσταται. V. 553. Omnes libri αἰνότεροι γάμοισι exhibent, quod immutavit *Brunck.* V. 554. Hunc de muræna locum transcripsit *Ælianus* IX. 66. V. 555. Reg. I. ἔξαλλο. voluit ἔξαλλο. recte. Vide II. 593. V. 557. S. & Cod. Turnebi τεθλωμένο. V. 559.

Vulgo ὄφις. Nostrum habent Juntina, P. a. S. Reg. 1. At Reg. 2. πικρὸς ὄφις γαῖα δέ. V. 560. Vulgo τῆ δ' ἐνι, quod ex Juntina & S. mutavimus. V. 562. Vulgo ἀντήσειε Nostrum ex P. a. ἀντήσῃαι. Reg. 1. qui ἀντήσῃσι voluit. V. 568. Juntina, P. a. Reg. 1. κάρην. V. 571. Junt. Ald. S. Reg. 2. ἐπὶ χέρσιν. V. 575. P. 1. otiosum μιν omittit. V. 580. Reg. 2. ἐντύνεσι. V. 581. Juntina καρτύνεσι. V. 585. Hunc locum exscripsit *Ælianus* X. 2. V. 591. Cod. Turneb. & Reg. 2. γένθ, quod & S. annotat. Sed vide ad *Cyneget.* III. 520. V. 593. P. a. οἶον. V. 595. S. τόκοιο γρ γόνιοιο. V. 597. S. Cod. Turneb. Reg. 2. σφετέρῃσι νομῆσι. recte. Reg. 1. ἐπὶ σφετέρῃσι.

V. 598. Recte P. a. Reg. 2. ὀρμώνται. Hunc vero locum expressit *Ælianus* 4. 9. Sequenti versu τέκωνται ex P. a. pro vulgato τέκων recepit. Vide *Dawesii* Miscell. Critica pag. 83. V. 613. Vulgo ἐπισπέρχουσι, quod probum censeo. Nostra lectio est in P. a. S. Reg. 1. Deinde Juntina, P. 2. S. Reg. a. νέεσθαι. V. 614. Vulgo ἄλλοθεν ἄλλοι. Nostrum ex P. a. sumtum. V. 616. Vulgo ἄψ. Recepti lectionem, quam S. Reg. 1. præferunt, vulgata tamen annotata in margine. V. 617. Divisis vocibus βοδὸς πόρον ex Reg. 1. scripsimus, ut volebat *Guietus*. V. 619. Vulgo πόρον. Nostra lectio exstat in P. 2. Cod. Turnebi, quam *Wasse* etiam probabat. V. 622. Codices quidam λαῦσαι. V. 624. P. a. S. Reg. 2. ἀνιπλάμενησι. V. 626. P. a, S. Reg. 2. τίμνησι Φάλαγγες. quæ lectio si cui placuerit, tum versu sequenti ex S. μέγα κῦμα legendum erit. P. a. μίσην κῦμα exhibent, quod non capio. V. 629. S. πόρον, quod & Reg. 2. annotat. Cod. Turnebi πόρον. V. 630. Vulgo παρασίχλωσι. Nostrum ex S. Cod. Turn. Reg. 1. V. 636. αὐτίς ex Reg. 1. pro αὐθις scripsimus. Deinde P. 2. ὑποσφοαῖδην annotat. In *Cynegeticis* IV. v. 138. ἐπισσοφαῖδην extat. V. 637. κιδναται pro σιδναται ex P. 1. scripsimus. Eodem v. editi τρέπονται. Deinde S. Juntina ἕκασος. In Reg. 2. τρέπονται est, unde *Brunck* θρέπονται efficiebat, & probabat. Hanc lectionem glossa P. 1. manifeste respicit, quæ habet: μέλλουσι τραφῆναι. V. 638. S. οἷον ἀναίμων. V. 645. Junt. Aldina, P. a. γενεῆς, quod & Reg. 1. annotat. V. 651. Junt. Aldina, & omnes codices ὑπημείψαντο præferunt. Vulgatam solus Reg. 1. superscriptam habet. V. 654. Juntin. Ald. ἔλθοι. V. 661. P. 2. λευκὸν γρ. λαρόν. V. 664. S. Cod. Turnebi κερρίζωσι. Reg. 2. κερρίζωσι. *D'Arnaud* in *Lect. Gr.* κερρίζουσι νέον ἄδιν malebat, quod ipsum etiam *Guietus* conjecerat, qui magis tamen probabat alteram suam conjecturam κερρίζουσι νέον γένος. Sed statim sequitur ἠέσῃσσι τελεσφόρα γυῖα καὶ ἀλκήν.

V. 665. Cod. Turnebi εἰς νόμον ἄγης. V. 666. Θῆρη τε pro δὲ ex Reg. 1. scripsimus. V. 670. Reg. 1. τὰδε θαῦμα. V. 671. P. 2. Reg. 1. δ' ἐρόσσαν. V. 676. Vulgo ποιικιλώδιον. Nostrum ex P. a. S. Reg. 1. sumtum. V. 680. Aldina ἴασση. V. 683. Reg. 2. πρεσβύτεροι recte. V. 684. P. 1. δελφῖον εὐῆς, unde *Rittersh.* δελφῖσι νέοις efficiebat. V. 685. P. 1. Reg. 1. μέγιστον ἀνέρουθ. V. 688. χέρσον vulgo, quod ex Juntina, S. Reg.

Reg. i. mutavimus. v. 689. πόν[⊙] Cod. Turn. . v. 692. θύνη Cod. Turn. v. 696. Vulgo πανημερίη. Nostrum ex P. a. S. est. v. 697. Vulgo μητρός νόμον. Recte *Guictus* νομόν scribi iussit, i. e. *natale matris solum* v. 701. Reg. a. δίκτυσιν. v. 703. *Tzetzes* ad *Lycophr.* p. 51. a. καὶ Ὀσπικανός δὲ τὰ τέκνα φάει[⊙] φίλτερα καὶ βιότοιο λέγει. v. 706. P. 2. γλυκὺς. γρ. δριμύς. v. 708. Vulgo ἀνατλήσαι. Nostrum ex S. ἀνατλήναι Reg. 2. præfert. v. 713. Glossa Syll. ἄτρεσον explicat, quod probō. v. 714. P. a. μαρνάμεν[⊙]. Deinde pro ἱρνώμεν[⊙] veram lectionem ex Junt. Ald. Reg. a. P. i. S. restituumus. v. 715. Vulgo ἀναελάλλαι, quæ est interpretatio nostræ lectionis, quam habent P. a. S. Cod. Turn. Reg. i. Deinde Reg. a. παιδων. Prior tamē correctus fuit a secunda manu. v. 716. P. i. Reg. a. ἡμιδαῖς, sed Reg. i. pro glossa ἡμιθανής, quod P. 2, in textu, habet, & in margine γρ. ἡμιδαμής, v. 718. Vulgo εἰρχθέντας, Nostrum Junt. Ald. P. a. habent. v. 722. P. 2. annotat ἀνδρῶν, quod ipsum Reg. 2. habet. v. 724. Vulgo ἀχαλόωσι. Nostrum ex Junt. Ald. P. a. S. sumtum, quod & Reg. i. annotat. v. 725. P. 2. ἐν ἄλμοσι annotat. v. 726. Reg. i. κωκυτὸν superscripto ἄν. v. 734. Hunc locum expressit *Ælianus* I. 17. v. 737. Juntina, P. a. Reg. 2. ἔσω λαγόνεσσαν v. 740. Quod Juntina habet, & *Schottus* ex membranis Vaticanis profert ὑπεδέξατο, in reliquis codicibus pro glossa vulgatæ adscriptum est. v. 743. P. i. S. κείνης. v. 744. P. a. Reg. i. ἀλλ' ἄρα οἱ ἐν πλευρῆσιν habent, quæ lectio satis indicat olim hunc locum varie lectum. Accedit P. 2. qui ὑπο σφάγες exhibet, & Cod. Turnebi, qui ὑπὸ præferbat. unde conjicio Palatinos codices cum Regio a. voluisse: ἀλλ' ἄρα οἱ πλευρῆσιν ὑπο σφάγες ἀμφοτέρωθεν. *Eustathius* ad *Homerum* p. 134. p. 897. p. 1476. διασφάγες ex hoc loco laudat, quod monuit etiam *Gesnerus* p. 1083. qui tamē nihil de hac varietate decernit. Mihi διασφάγες propter sequens ὑπὸ πλερῶν placet. v. 749. Hunc locum *Ælianus* I. 16. II. 55. de galeo interpretatur. v. 750. Reg. 2. ἐπ' ἰχθύσι. v. 752. P. a. Reg. 2. ἐπωάδιαι, quod & Reg. i. superscriptum habet, ubi glossa καὶ ὑπὸ τῶν ὠῶν τιτῶμενοι, ἦτοι ὄντες ἔσω τῶν ὠῶν. altera: ἢ ἔξω τῶν ὠῶν. quæ posterior etiam in Reg. 2. est. v. 753. Junt. Ald. ἴδοι. v. 754. Vulgo κατὰ. Nostrum P. a. S. Reg. i. habent. v. 756. ἐγὼν S. Cod. Turn. Reg. i. ἐγὼ ἀδεμισότερον, quod posterius etiam P. 2. habet. v. 758. Vulgo τέκησιν ἐπὶ ὠδίαι. Nostrum ex P. a. Reg. i. sumtum. v. 760. Vulgatum ἢ κατὰ τέκνα, ex Juntina, P. a. S. correximus. In Reg. 2. ἢ καὶ τὰ τέ-να scribitur; unde κατὰ ortum, quod P. 2. præfert, vera lectione superscripta. Articulus hic necessario ad esse debet; ideo *Brunck* ἢ τε τὰ τέκνα mavult. Deinde P. 2. ἐπὶρχέλαι habet.

v. 763. φύεται *Turnebus* annotat. Reg. i. αὐτοκίλευθα, & in margine αὐτοτέλειθα cum glossa αὐτόρεκτα annotat. Paulo antea male vulgatum ἔτε γονῆσι in γόνυσι mutavi. v. 764. S. ἔσρα δὲ συμπατα — τὰ γ' ἰδύ. P. 2. τὰ δ' ἰδύ. Pro τίλειται P. a.

τρέφεται. V. 765. Vulgo ἰδ' ἰαί. P. 2. ἔτ' ἀπό. Reg. 1. ἔτ' ἀπ' ἀμοιβῆς, recte. Reg. 2. ἰδ' ἰα' ἀμοιβῆς. V. 766. P. a. ἄρσιν⊙. V. 767. P. a. S. Cod. Turn. ἰτιδανῆς. Sed vulgatam sequitur *Etymol. M.* v. ἀφύη, ubi ἄδε καὶ legitur. V. 768. Juntina, P. a. γόνιο pro τοκήων præferunt, sed vulgatam sequitur *Etymol. M.* v. 769. P. 1. ἀφύση S. αἴξη. V. 770. P. a. εὐθὺς ἄπασα. V. 771. Omnes fere libri δῖνησιν ἅμα πλήθῃσι præferunt, Cod. Turnebi πλήθῃσι; at Juntina ἅμα πνοιῆσι habet, cui proximum δῖνησι παλιμπνοιῆσι ex Sylb. edidimus. V. 474. Vulgo ἔτραφεν. Juntina & P. 2. ἔτραφεν. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. est, de quo vide *Ernesti* ad *Callimachi* Hymn. in Jovem v. 55. V. 776. Vulgo legitur ἀφρήτιδες. *Etymol. M.* ἀφρητιδες annotat, cui proximum P. 2. ἀφύτιδες. Nostram lectionem Reg. 1. clare exhibet. V. 777. Hunc locum expressit *Aelianus* II. 22. Reg. 2. ἰλυόντες, ut supra versu 774. ἡδ' ἰδ' ἰνησαν, male habet. V. 780. P. 1. σπερ ομήνης. Deinde P. a. συνέρχεται. V. 782. Vulgo ἐξ αὐτῆς. Nobiscum P. 1. V. 783. S. Cod. Turn. ἐκ δὲ χέονται. V. 784. P. 2. πω. S. & Cod. Turn. γάρ τι. V. 787. Vulgo βιότοιο τέτυλαι. Nostra lectio Reg. 1. debetur. P. 1. τόγε δ'. recte. V. 792. Junt. Ald. P. a. Reg. a. σ ἰάσει. Paulo antea versu 788. ex Reg. 1. ἰδέπωσιν pro ἐδέπωσιν scripsimus. Versu ultimo ἀργιόσσα ex Reg. 1. pro ἀργήσσα scripsimus.

AD LIBRUM SECUNDUM.

Versu 1. P. 1. ἰχθύεσται τε habet. V. 6. P. 2. κύκλον. Reg. 1. περιμαλῖα κύκλα, vulgatam in margine habet. V. 8. P. 2. ἀίδακλ⊙, quod & Reg. 1. memorat v. 13. Vulgo ὄς κε. Nostrum ex Reg. 1. V. 16. Vulgo ἰδιδάξαν. Reg. 1. S. ἀίνεσαν, unde ἐίνεσαν effecit *Brunck.* Reg. 1. ἐπίσκοπ⊙ in margine, & versu 18. ἐπήραλον superscriptum habet, quod posterius etiam in Codice Sylb. V. 22. P. 1. εὐθαλαπίι, quod *Wasse* probabat. V. 32. Reg. 1. ἐπιπαλήσας. V. 33. Sylb. in margine ἐξίστεψε. Cod. Turnebi ἐξίστεψε habet. Pro ἀνέηκε Juntina ἀνέχει, quod mihi quidem magis placet. V. 36. P. 1. ἢ τιν' ἄλλο. V. 40. P. 2. S. ἦρα τε ναίωσιν. V. 50. Junt. Ald. ἀμυνόμεναι, quod & P. 2. adscriptum habet. V. 51. πυνκάλ P. 2 & Reg. 1. annotant. S. κρυόντ⊙. V. 53. Pro θήγεται P. 2. Codex Turn. φύεται habent, quod & in Reg. 1. annotatur, ubi ad ἔφουε adscribitur ἔθουε pro varietate. V. 54. δολομήχανον habet P. 1. & annotavit Reg. 1. V. 56. νάρκης τέρενι χροῖ, quod *Rittersh.* ex codice aliquo laudat, etiam in Regio 1. annotatur. V. 59. Juntina ναθῆς δὲ v. 62. P. a. ἀναλαῖνης, quod *Guietus* præferbat. Fere ubique Codices Palatini hanc formam exhibent, quam *Opprianus* in ἀεργίον & quibusdam aliis adhibuit. Quare dubitandum, an recte vulgatam lectionem ubique secuti simus. V. 63. Vulgo πλευρήν. Reg. 1. παρα πλευραῖς. Sed malim equidem πλευράς. V. 67. νάρκης emendabat *Jo. Ger. Vossius* de *Origine Idololatricæ* L. IV, c. XI, p. 482. *Opp.* sed sæpius etiam

vir doctus *Oppianum* non satis intellectum immerita censura vexavit. μαρμαρινόμοιο ποῆτα pro μαρμαρινομένη ex more seculi fui dixit, quem *Quintus Calaber* ubique sequitur. v. 70. S. οἴη νέκυσ. Paulo antea P. 2. male ἐκκλίναςα. v. 71. P. a. S. Reg. 1. ἐγχερίφη vel ἐγχερίφει præferunt. v. 72. Vulgo βαρύν. Nostrum P. 1. S. qui κακόν superscriptum habent. Porro ἀδρανίη P. 1. Cod. Turnebi. Reg. 2. qui versu 75. ἀντίσασα habet. Infra etiam versu 111. βαβύν ὕανον dixit. *Quietus* βαρύναν μαλεbat; sed eadem constructio est II. 415. κλίβη τέ μιν ἄγριον ὕανον. v. 76 P. a. Reg. a. Cod. Turnebi ἐπειγομένοις. v. 78. Glossæ vocem ἀυαλείς interpretantur κηροί, κατακηροί. inepte. Vide *Kuster*. ad *Aristoph.* Θεσμοφ. v. 853. v. 83. Juntina θρωσεν. v. 88. Juntina ἀνεύρετο. v. 91. Vulgo πεφύκει Nostrum ex P. 1. Reg. 1. v. 96. Vulgo ἐπί. S. ἀνά. Nostrum ex Cod. Turnebi, Reg. a. v. 97. Vulgo οἰσασάμενοι. Nostrum ex Reg. 1. ubi οἰσάμενοι annotatur, quod est in P. a. Deinceps ἔφρα Turnebi Cod. & Reg. 2. v. 99. Vulgo ἐρείδαν. Nobiscum Juntina, S. Reg. 1. v. 100. Vulgo δόλαφ. Nostrum Juntina habet. P. a. S. Aldina, δόμα, sed P. 2. δόλον superscriptum habet. v. 101. Vulgo ἐπισήριξε. Nostrum Turnebus memorat, & habet Reg. 1. Pro vulgato ἔθηεν edidimus ἔηκεν ex S. ubi pro glossa ἔθηκεν adscriptum. Reg. 1. ἔθηκεν, sed glossa: ἐνέβαλε, ἐσκόρπισε, quorum ultimum magis ad ἔηκεν pertinere videtur. v. 104. Junt. εἴροισο. 106. C. Turn. R. 2. ὑπέσασαεν. R. 1. ἀπέσασαεν. v. 107. Junt. Ald. P. 1. ἐτέκλον v. 108. P. 2. ἴδοιτο. v. 109. Vulgo ἐφ-λιπθεῖσα. Recte P. a. S. At Reg. 1. λόχμαις ἐφ-λιπθεῖσα γρ. δοχμήη ἀνακλιθεῖσα Porro P. a. τανυσσάμενη. v. 110. Vulgo ἐπημίει. Nostrum ex Reg. 1. ἐπημμίει P. 2. sed is sine dubio ἐπιμμίει voluit; nam pronunciando litera λ duplicatur, & breve producitur. v. 113. P. 2. βηλεύσασα Deinceps παραβλήδην est dolose. *Hesychius* παραβλήδην, ἀπατηλικῶς, παραλογιστικῶς. Glossa P. 1. ἐξηπλωμένως. P. 2. & S. ὁμοιωτικῶς interpretantur. v. 116. P. 1. ἐπί.

v. 119. Vulgo ὀρμήσασα. Nostrum ex Reg. 1. v. 121. Vulgo ἐκ δ' ἄρα οἱ. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. Hunc locum transtulit *Ælianus* V. 41. v. 125. P. 1. κείνος δὲ πλοκάμισοι. Reg. 2. θύη v. 126. Vulgo ναῦς. Nostrum Juntina, Reg. 1. P. 1. S. habent. v. 127. P. 2. S. ὑπ' ἀλκίησιν. v. 128. Vulgo ἴσαι δὲ καὶ ἀλκήν. Nostrum Reg. 1. superscriptum habet. v. 129. Codex Turnebi & Reg. 2. ἴφθιμον. P. 2. δόλοισ καὶ ἴφθιμον.

v. 130. Hunc de caride locum *Ælianus* I. 30. habet. v. 131. Vulgo ἰθύουσι. Glossa in Codice Sylb. & Reg. 1. ὀρμῶσι, quod ad nostrum ἰθύουσι pertinet. v. 132. Legendum videtur ἔτε φυγεῖν — ἔτε μάχεσθαι. Reg. 2 ἔτε μάχεσθαι clare exhibet. v. 137. *Brunck* legendum censet: φίλη κεχαρτημένῃ ἄγρη. v. 139. P. 1. πυθόμενον. Vulgatum τρηχόμενον ex Junt. Aldina correximus. v. 140. Hunc de bove pisce locum transcripsit *Ælianus* I. 19. v. 142. Reg. 1. ἐν γὰρ οἱ ἄσρος, vulgata

etiam annotata V. 143. P. a. *τίτυλαι*. V. 144. Vulgo *βίη*.
 Nostrum ex P. 1. S. sumtum. Sed recte Reg. 1. *επιδανός* δὲ *βίη*.
 Rem ipsam copiosius exponit *Ælianus*, ut suspicari liceat, eum
 ex alio fonte sua deduxisse. V. 147. P. 2. *πολύφρονες*. S. *εὐ-*
φρονες. V. 148. Vulgo *μέγα τέρπειται* Nostrum ex Reg. 1.
 V. 150. Reg. 1. *εὐτε γὰρ τιν' ἀδρήσει*. Deinceps vulgo *βύτσαν*.
 Nostrum in Sylb. Codice annotatur his verbis: γρ. ὑπὸ *βυσσόν*.
ἔσι δὲ ἀτίκων τὸ συντάττεσθαι νεάτην θηλυκῶς τῷ ὑπὸ βυσσόν ἀρσενι-
κῶς. Paw ad *Philen* p. 301. ubique *βυσσόν* & *νεάτον* scribendum
 censuit V. 151. Vulgo *πέρθ*. Nostrum P. 1. & S. quod &
Wasse probabat propter verbum 437. *Ælianus* sic: *ὅταν ἴδῃ τι-*
νὰ μὴ νηρόμενον, ἢ πονώμενον ἐν ταῖς ὑδροθήκαις V. 152. Omnes
 libri *κῆρθ*, quod h. l. nulla ratione de bove, pigro & fegni
 pisce, ferri poterat. Igitur Paw ad *Philen* p. 301. ex *Æliani*
ἐπικυρτωθῆς; ingeniose corrigebat *κυρτός*; nostrum tamen *κυρός*,
 a *Brunctio* excogitatum, vulgato propius est. V. 156. Reg.
 1. Sylb. *ὡς δ' ὅτε παῖς*. Deinde *φόνον* Reg. 2. *Juntina*, quod &
 P. 2. adscriptum habet. V. 157. *σῆσεται* P. 1. S. Reg. 2. quod
 pro *σῆτηται*. Sylb. *ἔτησιν* memorat. Porro P. a. S. *δῶλον*. V. 159.
 Reg. 1. *ὑπὲρμαρῆγησεν*, vulgata superscripta. Glossa: *ἐπεκλίθειν,*
ἤχησεν. prior vox aliam nobis ignotam lectionem respicere vi-
 detur. V. 160. *σιδερὸν* ex *Junt.* & Reg. 1. Vulgo *γλαφυρόν*.
 Glossa Reg. 1. γρ. *καὶ γλαφυρόν ἦγεν βαθύν*. V. 163. Reg. 1. *εἰ-*
σόκεν αὐτῆν, quod probari poterat, nisi *Oppianus* alterum
 ubique adhibuisset. V. 564. Vulgo *ψυχῆ* Nostram emendatio-
 nem firmare videtur Sylb. ubi *ψυχὴν δὲ οἱ μεταπνεύτη* Reg. 2.
μετεκπνέτη, quod & *Turnebus* annotat. V. 167. Vulgo *ὕτό*.
 Nostrum Cod. *Turnebi*, S. Reg. 1. habent. V. 171. P. a. Reg.
 1. *θυράων*. V. 173. P. a. *ὕδημενα*, quam lectionem & S. anno-
 tat, P. 2. annotat *ἐδήμεν ἐπ' ἀλιείησιν*. V. 177. *Junt.* *ἔνδ' ἔπειτα*.
 V. 181. Hunc de stellis marinis locum habet *Ælianus* IX.
 22. V. 182. P. 1. *ὑπ' ὄσρεα* V. 183. P. a. S. Reg. 1. *φέριστι*,
 quæ glossa est. *ὄχῃσι* scripsisse *Oppianus* suspicatur *Brunck*.
 V. 190. *Junt.* Ald. P. a. *φέρεσι δὲ μιν*. Hunc de pinna locum ex-
 pressisse videtur *Ælianus* III. 29. V. 193. Unus Codex Sylb.
δάγματι exhibet. *ἔλεν* corruptum videtur. V. 194. Vulgo *ὄσρεα:*
συμπλάττης. Recte *Junt.* Aldina, P. a. S. & *Eustathius* ad *Ho-*
merum p. 1290. ex quo *συμπλατάγησι* restituumus *Oppiano*. Sic
Antiphilus Antholog. *Wechel*. p. 76. five *Analektorum* T. II.
 p. 175. *αὐτίκα δ' ὄσρεα τοῖς ἐπλατάγησι δόμῳ*, & *Alcaus* *Analect.*
 T. I p. 488. sensu activo *τύμπανον ἐπλατάγησι* dixit. *Quintus*
Calaber inepte, pro more suo, habet III. 177. *γαῖα δ' ὕπερλα-*
τάγησι. Deinceps P. 2. *ἔνδον ἐφρέσσατο ἄγρην*. *Guietus* malebat
ἔνδον ἐφρέσχοτο ἄγρην. V. 195. Vulgo *ξινὸν δ' ἄμα* — *ἔλοντο*. Scri-
 psimus *ἔθεντο* ex margine Sylb. V. 196. Reg. 2. *πλωτήρων*.
Pinna, qui a squilla hospite alatur, satis ex *Oppiano* apparet;
 sed etiam custodire eam & ab hostium vi defendere dicitur squil-
 la, quod ex græcorum piscatorum sermonibus retulit *Hasslet-*
quist in *Itiner.* *Palæst.* p. 213, & p. 489.

V. 200. Vulgo περί. Recte P. 1. V. 206. P. 2. ἀριμαύροιο pro varietate habet. *Guietus* ἀτερματίοιο malebat. V. 208. Omnes libri λύσσαν ἀεὶ βέβρωσιν, quasi ultima vox pro epitheto habenda sit. *Brunck* recipi iussit *Guieti* λυσσομανῆ, de quo tamen mihi nunc dubitatio non levis occurrit ex L. V. ubi verfu 368. fere similiter legitur: ἄδὲ κεν ἂν τι ἀντόμενον τρέσσειαν ἀναιδεῖν ἀχάλινον, αἰεὶ κυκαίνεσσαν ἐπὶ φρεσὶ λύσσαν ἔχοντες. *Judicent* peritiores. V. 211. P. a. αὐτὸς δέ. S. θάνη, quod & Reg. 1. habet, vulgata in margine annotata. V. 213. P. 2. ἀριμαύροιο. Reg. 1. ἀτερματίοιο annotat. V. 215. Cod. Turnebi δέξετο. *Juntina* αὐτῶ. V. 221. Vulgo παρθόνητι. *Nobiscum* P. a. Reg. 1. V. 225. Hunc de echinis locum habet *Ælianus* VII. 33. *Codex* Reg. 1. ἔσι δὲ καί. V. 226. Sylb. βίαν, quam lectionem *Wassé* probabat. V. 227. P. 2. ἐνοχλίζωσιν. V. 229. P. a. S. ἀρμῆς. V. 231. κυλίση ex P. 1. Vulgo κυλίση. *Juntina* ὡς ἠδύνεσσι exhibet. V. 234. P. 2. σπαίρας. Reg. 1. σπαίραις τε βάλωσι. γρ. περιβάλλοντα. Hanc lectionem etiam *Turnebus* annotat. V. 235. S. Reg. 1. ἀνδρας τε. V. 240. Vulgo φορβὴν ἠδάξαντο. *Notrum* habent *Juntina*, P. 2. S. Reg. 1. At P. 1. ἐν δὲ δόλοιο χροῖν ἠδάξαντο. *Turnebi* *Codex* etiam χροῖν præferebat. *Guietus* emendabat φορβὴν τ' ἠεπάξαντο. V. 242. Reg. 1. ἐπιτρομέωσιν. V. 243. P. 2. ἐνιζόμενοι. S. Reg. 2. ἐφεζόμενοι. Reg. 1. γλαφυροῖσιν ἐνεζόμενοι θαλάμοισι. V. 246. P. 2. ἐπέσνευσε, vulgata in margine annotata. V. 247. P. a. Reg. 2. βλοσυροῖσι. Deinceps editi ἀριμαύροιο. *Notrum* ex *Junt. Ald.* P. a. etiam in *Regio* 1. superscriptum. V. 248. *Juntina* ἀλυσκάζωσιν. V. 250. P. 1. λυκαίνας, qua forma *Oppianus* in *Cynegeticis* utitur. *Perré* P. a. ἀπυσον, in P. 2. ἀπυσον ἢ ἄπυσον annotatur. V. 255. P. 1. πεινοισιν cum glossa ἀγῶσιν. Hunc de mutuis carabi & murænae inimicitias locum exscripsit *Ælianus* I. 32. V. 257. Vulgo ἐπώλησατο. *Notrum* ex Reg. 1. ἐμπαθήσατο S. V. 262. Vulgo γηθοσύνη, quod ex Reg. 1. immutavit *Brunck*. Reg. 2. ἐψὺς ἰῶσα. V. 265. Vulgo ἄσπετα. *Notrum* est in S. idemque P. 2. Reg. 1. annotat. V. 268. Reg. 1. ἄλλοτε ἄλλως superscriptum habet. V. 269. P. 1. *Cod. Turnebi*, Reg. a. σερροῖσιν. V. 275. δὲ αὐτοῖς P. 2. S. *Juntina*; idem in margine Reg. 1. annotatur. V. 277. P. 2. γυικεῖ⊕ superscriptum, Reg. 1. in textu habet, sed glossa: γυίων καὶ μελῶν ἀλλήμων δεομένων manifeste ad vulgatam pertinet. V. 279. Vulgo λπαρός. *Notra* lectio est in P. 2. S. Reg. 1. λπαρός in P. 2. & Reg. 1. annotatur; sed Sylb. pro glossemate χλιαρός, λπαρός habere dicitur. V. 281. Reg. 1. δὲ ἐπὶ χροί. vulgata superscripta. V. 284. Vulgo ἔξτερέτην ὕπαί. *Notrum* habent *Juntina*, P. 1. S. Versum 285. pessime intellexit *Ælianus*, aut locus in eo corruptus est. V. 288. *Junt. Ald.* P. a. S. Reg. 1. ποιφύσσονται, in quo ultimo glossæ ὀρμώντα, κινέμενα vulgatam respiciunt. V. 292. Vulgatum δὲ ex P. 1. correximus, qui etiam γυία præfert. V. 297. P. 1. εἰ γὰρ πυ. *Turnebus* παρὰ πέτρα annotat. S. Reg. 2. ἀλευόμε⊕ recte. V. 298. *Cod. Turnebii* πλάζται, Reg. 1. ἀμφιδόσται cum glossa: ἀμφιδόληται, ἀμφιδόληται. D. d. d. 3;

δύστησι. V. 299. Vulgo ἀμ' ἢ μυραίνης quod correximus ex simili loco infra versu 630. V. 300. Reg. 1. δὲ ἴρει. γρ. πέλει. V. 303. P. a. ὑ' αἶνεσαι, quam lectionem S. & Reg. 1. in margine memorant; sed quo pertineat, ignoro. Reg. 2. ἐθέζεται. V. 304. Reg. 1. κερτομήσι annotat. V. 306. Reg. 2. S. ἦν σε. V. 307. P. 1. εἰ δὲ - καλύψει. Reg. 2. etiam καλύψει habet. V. 308. S. ἕλοδν & ἀσ' ὕλον pro glossa habet. Porro Junt. Ald. S. ἐπιπλήσασα. P. 1. Reg. a. ἐπιπλήσασα. cum glossa γεμίσασα. P. 2. ἐπιπλήσασα, voluit ἐπιπλήξασα. V. 310. αὐτὰρ ὄγ' ἔτι ἠδὲ δαΐζομεν⊕ absurdum concentum faciunt. V. 312. Vulgo λείπονται. Noftrum ex S. & editione Turnebiana. Junt. μένον habet. V. 314. S. Reg. 2. δορικλήτων. V. 316. Vulgo νόμον Noftrum ex S. Reg. a. Antea P. 1. ἐρύει. P. 2. ἐρύη. V. 318. Junt. Ald. κωκλιών. Turnebus etiam ὁμῶς annotat. V. 319. δολιχὸν δέμας annotat Turnebus.

V. 321. Hunc locum transcripsit *Ælianus* I. 32. V. 322. Ald. Turnebiana αὐτοφόνησιν. V. 325. Reg. 2. ἐς μόρον. V. 326. Vulgo ἰσά γ' ἀρισηί. Recte Ald. P. a. S. Reg. 1. ἰσ⊕ ἀρισηί Juntina sola habet. V. 328. S. καρτύναν cum Regio 2. V. 332. Φαλάμης δὲ διαίξασα κελαινῆς Ante Φαλάμης punctum superius, ut in editis libris, ponendum est; jam enim oratio ad murænam redit, ubi diligentia scribendi in poeta etiam articulum ἢ requirebat, cujus loco potuit κελαινῆ adhibere. Atque hoc equidem tenendum puto. Quid enim Φαλάμη κέλαινα? At κελαινὴ μύρανα etiam est in Libro I. 564. V. 326. Juntina, Ald. P. 2. S. κελίνεται. V. 340. P. 1. S. χληῆσι μεταίξας. V. 342. P. 1. S. ἔχει τε. Deinceps vulgatum χαλκείη πυρώγη ex P. 2. S. Reg. 1. mutavimus. V. 343. Sylb. παραλύξαι. V. 347. Vulgo σκολώπασσι, quod ex P. a. S. mutavimus. Reg. 1. σκώλησιν habet, cum glossa κέντροις; vulgata in margine annotatur, & Scholiafies Regii Codicis: γράφεται καὶ κώλοισι τοῖς ὀστέοις, ἦτοι τῷ ὀστέονι τοῖς ὀξυτάτοις κέντροις. κυρίως δὲ κῶλα ξύλα τινὰ ἐκατέρωθεν ὀξέα, χρήσιμα τοῖς μαχομένοις, ἀφ' ἧ καὶ τὸ ἐμπόδιον σκῶλον. quæ omnia ad σκώλοισι pertinent. Reg. 2. σκώλοισι τε καί. V. 352. P. 1. ἀνεῖροισιν ἰμάσθη. V. 353. P. 1. ἔτχει δ' ἐνδέχεται, quod & P. 2. adscriptum habet, qui τανυκεί præfert. Reg. 2. ἔχε χόλ⊕. Sed vox χόλ⊕ corrupta. Requiritur μέρος vel simile aliquid. V. 358. P. 2. αὐτοτύπησιν. V. 363. Vulgo προβολῆσιν ἀκάνθης. At P. a. S. ἀκάνθιας præferunt; quare προβολῆσιν scripsit *Brunck*. Vide infra ad versum 400. P. 1. habet: προβολῆσιν ὑπὸ σερρήσιν ἀκάνθης. V. 365. P. 1. Reg. a. θύων. S. μέων γρ καὶ θύων. V. 366. Editi περιστρέχει. Noftrum ex P. 1. V. 371. P. 1. πυκνοῖσι. V. 373. S. ὀξυτόμοισιν, quod ob additum χαίτης præferendum est. V. 376. Vulgo λυγρός. Noftrum P. 2. Cod. Turnobi, Reg. 1. præferunt. V. 378. P. a. S. τάχα πάσαι. recte, ut puto. V. 379. P. 2. ἐν σκολώπασσι. V. 381. Vulgo γόμφοισιν ἀτεκμηρίτοιςιν. Noftrum ex S. recipi jussit *Brunck*. V. 382. S. αὐτῷ. Deinde Juntina ἐπέφθισε. Postea P. 1. θῆρα θαλασσίου. V. 383. P. 1. πολλὰκι δ' ἀμῆλοισι μέρος. V. 384. Editi δειλός, Noftrum Juntina, P. a. Reg. 1.

habent. v. 387. P. a. S. Reg. i. δάμνεται præferunt. Reg. 2. κίονατα ἄτη habet. Idem versu 389. habet αὐ τρηχύν καὶ κραιωνόν περ εἰδικα. unde vera lectio existit; κάρραδον αὐ τρηχύν περ ὁμῶς καὶ κραιωνόν εἶοντα. v. 391. P. i. νοήσει v. 392. P. 2. S. Cod. Turnebi ἀτρεμείοντα. v. 398. P. i. ἔρχεται ἀήρ. v. 400. P. i. ἄλοτε ἀσπαίρει. Deinde editi προβολῆσιν. S. καὶ προβολῆσιν ἀκραις. P. 2. προβολῆσιν. superscripto προβολῆσιν. v. 402. P. i. S. πνοιῆ τε καὶ ἀλακῆ. v. 405. Vulgo αὐτ' ἐρύει γλυκερόν. Prius αὔτε omnes libri præter Juntinam & Ald. pertinaciter tenent, qui mire inter λαρόν, ἰλαρόν, χλιαρόν, λιαρόν, λαρόν & ἐρύων, ἐρύει fluctuant. v. 406. Juntina ὀχθηροῖο. v. 407. P. a. ἐπλησθητο. Debebamus etiam hic ut supra versu 257. ἐπεπλήσθητο scribere. v. 408. S. ὡς δ' ὄτε. v. 409. Dubito an ipsi *Hemisterhusio*, postquam illam ingenii maturitatem, & eruditionis fastigium attigisset, quo nemo alius facile eluctabitur, suum σέβας ἔποτ' ἀλέξαν placuerit, quod ei acceptum refert d' *Arnauud*. v. 410. P. i. ὑπ' ἀγυαίς. v. 411. Vulgo περ' εἰλασίην. Nostrum habent Junt. Ald. P. a. Reg. i. εἰδοκῆσι P. 2. v. 417. Reg. i. δυτικῆ δέ. γρ. δυσδεκῆ. v. 419. P. i. ἔξοχα πᾶτιν. v. 420. S. superfc. habet αἰολοφότοις. Reg. i. annotet αἰολοφύτοις. τοῖς ἔχμασι ποι ἰλην τὴν μαυίαν, quæ glossa ad αἰολοφύτοις pertinet. v. 423. S. δάγμασιν.

v. 425. Hunc locum transcripsit *Ælianus* VII. 35. Pro ἄτην P. i. Reg. 2. ἄτη. Antea versu 424. P. i. εἶον.. v. 427. Vulgo κνήσις καὶ ὑπὸ χροῖ. Nostrum ex Cod. Turnebi, P. a. Reg. i. φερμός Aldina habet. Similis locus est IV. 17. σπλάγχχνοις δ' ὑπὸ φερμόν ἔρευθ[Ⓞ] φοινίξαι. *Ælianus* I. c. εἰδαξάται τε καὶ κνησιῖ. v. 428. P. a. σμῶδηξ. v. 429. Reg. i. κνίδα καλέσιν γρ. κικλήσκουσιν. unde apparet olim κνίδην καλέσιν lectum fuisse. v. 430. P. a. S. Reg. 2. ἐχθη δέ. Reg. i. πανέξοχα. S. δυτώνου[Ⓞ]. v. 431. Vulgo ἐμπελασίην. Nostrum ex Juntina, P. 2. Reg. i. Deinde omnes libri ἐλύτρη, quod recte mutavit ex conjectura *Gesnerus* H. Aquat. p. 1011. Glossa tamen in P. i. & S. τῷ ἀψίςση, in P. 2. & Reg. i. τῷ δελιάτ[Ⓞ] τῷ τὸ ἄψισσην σιέτον[Ⓞ] vulgatam interpretantur. v. 432. S. ἔ κέν τις. v. 433. P. 2. S. ἀπελθέα, quod ipsum *Gesnerus* p. 1011. e conjectura reponi iussit.

v. 434. Pro βαλιῆσι P. i. ἀλίσην. P. 2. annotat. γρ. βαδινησι, ἢ ἀλισησιν, ἢ βλοσυρησιν. Hunc vero de julide locum egregie explicat *Ælianus* II. 44. qui aliunde sua duxisse videtur. v. 438. Vulgo περὶ βυστόν. Nostrum ex P. a. S. Reg. i. v. 439. vulgo ὑπὸ. Nobiscum sunt Ald. P. 2. v. 441. Reg. i. ἀβροθεν δ' ἄβλαι. v. 442. Vulgo ἀναιδίης. Nostrum ex P. 2. est. v. 443. ἔδασι est ex Cod. Turnebi. Vulgo ὕδασι. P. i. συγεροῖσιν. v. 446. P. i. ἀτρεκίης. Voluit ἀτρεκίως. P. a. S. Cod. Turnebi, Reg. i. ἐναδίςκιοι. P. i. ἐν ἔργοις. v. 448. P. 2. a secunda manu ἀμφοίπονται exhibet. v. 450. Juntina, P. a. ἀνιάξοσι δέ. Reg. i. μυαίσις. v. 451. P. i. ἀναιδίης. Idem L. V. 368. ἀναιδίην præfert. v. 452. Vulgo ξανθὸν ὑπ' ἀνέρ[Ⓞ]. Ex P. a. S. Reg. i. recepimus ἀπό; deinde glossa P. i. ξανθὸν interpretatur γλυκί, unde

recte *Wasse* conjecerat, olim ξυθόν h. l. lectum fuisse, quod recepimus. Sic enim Reg. 1. in margine: γρ. λαρόν καὶ ξυθόν. ἢ τὸ θρυμόν, ἢ τὸ μὴ ἀκρατον, ἢ γυν ὑπόλευκον. Reg. 2. ἢ τὸ ξανθὸν τάνιρ⊙ αἷμα. v. 453. τοῖ⊙ Cod. Turnebi, & Reg. 2. quam lectionem & Reg. 1. annotat. v. 454. Vulgo μὲν θήν. Nostrum ex P. a. v. 455. P. a. S. Reg. 1. ἐρπυσιός. v. 457. Cod. Turnebi πεκαῖα. v. 464. Sylb. καὶ τῷ μέν. v. 465. Sylb. σιδήρῳ. v. 468. Reg. 2. ἠντηθῖσα præfert.

v. 469. ζαμινός τε βίη. P. 1. S. Reg. a. Vulgatam tamen Reg. 1. annotat. Verfu 471. ἄγριον ἰψ̄ Turnebus annotavit. v. 473. Vulgo πρόθ' ἐπάσαντο. Nostrum ex P. 2. πρόθεσι : ἀσαντο Reg. 1. habet. v. 474. P. 1. ἔτησε. v. 479. Reg. 1. καὶ περ ἴμεν⊙. v. 480. P. a. S. Reg. 1. τυγνίσι δ' ἔπω. v. 481. Reg. 2. ἔδ' ἄρα γέρας. v. 486. Vulgo δύετα. Recte P. a. S. Reg. 1. & Codex Turnebi. v. 487. P. 1. ἄτρομ⊙ S. ἄτρεπτον γρ. ἄτροπον. Deinceps P. a. S. Reg. 1. ζώοισιν ἄδηλον. Glossa Reg. 1. φθειροποιόν, ἀθανάτηριαν. Vide ad Cyneg. II 496 v. 489. Vulgo πελάσσει. Nostrum habent P. a. Reg. 1. Nimis audacter *Paw* ad *Philen* p. 314. pro πέτρην reponerat πρέμον. v. 490. Vulgo ἐρμαχός. Nostrum P. a. S. Reg. 1. præferunt. v. 492. Reg. 1. γρ. ἀπνέει. P. 1. νύγματι. v. 494. Vulgo καδδὲ βέει. Nostrum ex P. a. S. In Regio 1 est κατὰ δ' αὐ βέει. v. 499. P. 2. Reg. a. δηΐος. Vulgata in Reg. 1. superscripta. v. 502. Turnebus ἀνεμάξωτο annotavit. *Tzetzes* ad *Lycophronem* p. 86. etiam in antiquissimo Codice Regio προσεμάξωτο ex h. l. laudat. v. 504. P. 1. ἄλγυα cum glossa βάθη. Deinde idem Codex πολυτλήτοισιν, quod & P. 2. superscriptum habet. v. 505. Vulgo θεῖη. Nostrum habent Junt. Ald. P. a. S. Reg. 1. At Reg. 2. μη̄ κατενήρατ' ἀκωνῆ. γρ. ῥήη.

v. 512. θωρήξας recte interpretatur *Scholias* Reg. 1. ἐπλήσας, ἢ μάλλον μεθύσας *inebrians*. *ipse Oppianus* ὀδύναις μεθύων dixit alibi, sed θωρήσσειν ὀδύναις hoc quidem sensu & durum, & παρένθυσαν ποëticum spirare mihi videtur. Deinceps vulgo ἐισπέρχων δ' ἀέκοντας Nobiscum Junt. Ald. P. a. Reg. 1. faciunt. v. 513. Pro χορευόμεν' οἱ δὲ κελαινῶ Reg. 1. annotat. κερυσσόμενοι δὲ κελαινῶ v. 522. S. & Reg. 1. ἐπιχρίμνη habent. Deinceps S. χρώς P. 2. annotat βοός, quod ipsum Aldina, & Reg. 1. habent. Juntina ἐνιχρίμνει βέλ⊙ Turnebus ἀζωοῖς annotat. v. 523. Vulgo νομή⊙. Nostrum ex P. a. S. Reg. 1. v. 524. Vulgo ὠδὲ. Nostrum Reg. 1. habet. v. 525. τετραμένους S. & Cod. Turnebi, quod & in Regio 1. annotatum. v. 526. ποταμός P. 1. S. Reg. a. v. 528. P. 1. ἐπισπέσοι Reg. 1. ἐπέσσει. supra minio scriptum ἐπισπεσῆ, ἀναθραῖτες. Reg. 2. ἐπέσει. v. 530. P. 1. πάντα μὲν βρυχή. P. 2. βρώχει. gl. βοῶ. Deinde S. Reg. 1. πάντα δὲ οἱ. Denique P. 1. ἴχνια.

v. 534. P. 1. Reg. 2. ἔξοχοι cum Junt. & Aldina habent. v. 535. S. θαλάσσης. v. 536. Vulgo φλογέει τε. Nostrum de habent P. 1. & Reg. 1. φλόγειον P. a. Reg. 2. v. 537. S. ὑποπλήξαντα, Reg. 1. ὑποπλήσαντα. v. 540. Reg. 2. ὠμητήριον. v. 544. Legend.

Legendum cenfeo ὑποσιώσσει. V. 545. Vulgo φυσιώοντα. Nostrum solus Reg. 1. habet. V. 548. S. παμφύρην. Forte legendum πριφύρην. V. 551. Vulgo ειλυμένον — ἔφρ' ἐθέλησι. Prius verbum immutavit Brunck. Rationem non percipio, cum eadem sit origo verborum εἶλω, εἶλυμι, εἶλισσα, ex ἔλω, seu ἐλάω, volvo, protrudo, convolvo, congrego natorum. ὃν κ' ἐθέλησι ex Juntina recipimus, quam lectionem & Reg. 1. commemorat.

V. 554. *Ælianus* I. 5. omnia hæc Τρωίῃ suo adscribit, quæ *Oppianus* h. l. de amia habet. Vide *Gesnerum* p. 43. V. 557. P. 1. πάμπαν. Glossa Reg. 1. ἀφανισκοὶ habet, unde apparet λέξοι olim scriptum fuisse, quod clare Reg. 2. exhibet. V. 559. Editi κατασιώσσειον, quod *Brunck*, a quo seorsum sentio, ex P. 1. S. Reg. 1. immutavit. P. 2. ἡγεμονῆα V. 561. P. 1. ἀντία. V. 563. P. 2. Reg. 2. Cod. Turnebi ἀολλές quod & Reg. 1. annotat. Deinde ὡς pro vulgato ὡς ex Juntina recipimus. V. 566. Vulgo ἄλλο ἐς ἄλλην, ἀρπαγὴν. Juntina ἄλλοθεν ἄλλην, quod *d'Orville* præferbat. Aldina ἄλλοτ' ἐς ἄλλην. R. 1. S. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλην. Nostrum P. a. præferunt. Turnebus annotavit μετὰ δ' ἴσως αἰ ἄλλοτε ἄλλη. Regius 2. μετὰ δ' ἴσως αἰ ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλην. V. 568. P. 2. περιτρέψωσι. V. 569. P. 1. S. Reg. 1. κυκλώσονται. Juntina, P. 2. Reg. 2. κυκλώσεται. V. 570. Regius 1. δὴ τότε μιν annotat, quæ lectio in Regio 2. est. Recte. vide *Valckenair* ad *Theophrastum* p. 17. V. 572. Sylb. ἄλλο, in margine ἀλλοῦ habet. V. 575. πάντη τε P. a. Porro ἄτροποι pro vulgato ἄτρομοι recipimus ex Juntina, P. a. S. At in Regio 1. est ἄτρομοι. in margine γρ. ἀμετάτρετοι, quo nostrum ἄτρομοι significatur. V. 576. P. 1. Cod. Turnebi & Reg. 2. πλευρῆς. Reg. 1. γρ. πλευροῖς. Idem cum P. 1. S. habet γενύων. V. 580. Vulgo αἰ δ' ἐφ' ὑπερθεν. Nostrum ductum est ex Reg. 2. In Reg. 1. scribitur: αἰ δ' ἄρ' ὑπέκθεν. Glossa tamen ὑπεράνωθεν habet. V. 582. P. 2. περιπλεχθεῖς. Reg. 1. περιπληθεῖς. V. 583. P. 1. ὀρέχθη. V. 586. δὲ ante εἰς ὡς omnes libri scripti, præter Regium 2. omittunt. P. 1. cum Cod. Turnebi ὅμοιο habent. V. 589. Vulgo ὑπεκθρώσκων. Recte Juntina, P. 1. At in Regio 1. est ὑπεκθρώσκων, glossa tamen: ποτὲ δὲ ὑπεράνω τῶ ἀφρῆ τῆς θαλάσσης πηδῶν. Ex eodem Codice & P. 2. εἰ ἐ pro vulgato ἦ κε recipimus. P. 1. ἦε, sed glossa εἰ πως αὐτὸν habet. V. 590. Sylb. ἀλιάσον. recte, ut puto.

V. 592. Reg. a. ἔτε βίης μεθειῖσιν. Etiam S. ἔτε. P. 1. ἔδε. V. 995. Vulgo αὐθις. Nostrum ex Turnebiana, P. 1. S. Reg. 1. Deinde P. 2. σὺν ἕξ ἀλῶς memorat. V. 596. Vulgo ἀργαλέων. Nobiscum Cod. Turnebi, P. 2. S. Reg. 1. V. 598. Sylb. τε φ πολὺ κ' ἀνάροισιν. Voluit πολὺ κ' ἀνάροισιν. V. 599. Vulgo δὲ. Sed P. 1. S. τε habent, quod admifimus, ut sensum utcumque adjuvaremus. Mihi enim persuasum habeo hunc locum adhuc ulcervibus scaterere, aut quædam excidisse. V. 602. Reg. 2. ὑφέκεται. V. 603. P. 2. S. Reg. 1. αἰμοβορῆ. V. 606. Vulgo τις ἔμαρψεν. Nostrum ex Cod. Turnebi, P. 2. At Regius 1. ποτ' ἔμαρψεν habet. Reg. 2. ὃν τιν' ἔμαρψαν. V. 608. Vulgo ἐπέψεται. Nostrum est in Juntina & P. a. Iterum vereor ne levitatis cul-

pam in me admiferim, dum alibi ἐτόφει hic vero & quibusdam aliis locis ἐτόφει invexi. Sed talia properanti mihi ut lector condonet benignus, 1030. v. 609. κριεραῖς annotat Turnebus. Reg. 2. ἀναφύεται. v. 613. Vulgo ineptissime λυχμάζων, cum tamen in Juntina δαχμάζων sit, quod proxime διαχμάζων Cod. Sybl. accedit. Nostrum P. 2. præfert. Reg. 1. λυχμάζων cum glossa λείχων. γρ. δαρδά. Ἰων. Deinde idem cum P. a. S. παθῶν habet. v. 618. Omnes libri αἰμάσσαν exhibent, quod glossa Regii 1. αἷμα καταπέμπων, ἡμαγμένⓄ explicat, qua quidem significatione mihi verbum αἰμάσσειν nondum occurrit. Glossa Codicis Sybl. ἀδημονῶν manifeste aliam lectionem respicit, quæ tamen nullibi expressa extat. Reg. 2. λάπτειν αἰὶ ὃ δ' αἰμάσσαν. Recepimus interim Brunckii ἀχαλόων, dum aliunde vera lectio comparuerit; infra vero v. 145 ubi vulgo legebatur μηδ' ἔχθρῆς ἀπορήξει σιδήρεν αἰμάσσαν, ἐλεῆσι περιπερχῆς ὀδύνησι, cum glossa in P. 1. ἀναρῶμενⓄ, Brunck παρῶσσαν substituit. Poterant multa alia excogitari ut ὀχθίζων, μαιμῶων, quibus poetæ alibi in simili re usus est. v. 610. P. 1. S. ἄποτε ἀπλοῶν διαπίλνεται P. 1. quod & P. 2. superscriptum habet. ἄφραις Reg. 1. vulgata superscripta. v. 625. Vulgo ἐκ δ' ἐγέλασσαν ἀποφθιμίνοις. Nostrum est ex Cod. Turnebi, P. 2. Reg. 1. Deinceps vulgo sequebatur versus δαῖτα κελαινοτάτην τε καὶ ἄλγισην ποιήσαντες, quem nos autoritate omnium codicum, quos vel Rittershusius vel nos ipsi inspeximus, reposuimus suo loco post versum 623. In eo vero pro ποιήσαντες P. a. S. Reg. 2. habent ἐλάφωσιν; sed Regius 1. qui & hoc ipsum præfert, in margine ποιήσαντες annotat, quod una cum glossa P. 1. ποιῶντες Brunckium in vestigium nostræ lectionis perduxit. v. 627. Vulgo αὐντάτα. Nostrum ex P. 2. & Reg. a. Glossa Reg. 1. ad δηρίσαντο habet ἐτιμωρήθησαν.

Versu 629. τοῖς εὐτ' ἂν omisso δὲ P. 1. S. recte, nisi fallor. v. 631. πένη Cod. Turnebi, quod & Reg. 1. annotat. v. 633. Reg. 1. ἐνθ' ἀποπνέεται glossa: ἐκί, ὄπη. Deinde ἐπὶ pro vulgato ἴν ex S. recepimus. v. 634. S. τρέφην cum glossa: δῶλον. τὸ φρέμμη, τὸν φερῶπινα, παρὰ τὸ τρέφειν ὑπ' αὐτῶ, ἢ παρὰ τὸ ἀποφορᾶν ἐδδόναι. σηκίειν δὲ καὶ τὸν σαμβαῖον, ἢ δῶλον, ἢ ἄγγελον παρὰ τὸ τρέχειν, quorum pars ultima ad τρέχην pertinet; prior vero ad τρέφην, quod clare exhibent Reg. a. cum glossa: μέγαν, ἢ πικρὸν φερᾶποντα. quorum posterius ad τρέχην in margine annotatum refertur. Vox τρέφην alibi non occurrit, laudatur tamen ex h. l. etiam ab Eustathio ad Homerum p. 1468. Vide Hesychium in τρέφης & τρέχης. v. 635. Vulgo καλύψη. P. 1. καλύψι. Regius 1. αἰδέσσειν — χθονὶ καλύψη superscripto καλύψοι quod recepimus. αἰδέσσειται & χθονὶ habent etiam P. a. v. 638. Vulgo ἐσίδη. Nostrum ex Junt. & Reg. 1. fumptum est.

v. 642. P. 1. ἀλὸς τεκίεσση. v. 653. P. 1. S. ὠμοφάγον. v. 657. Reg. 2. ὑπανάπτοντας. v. 659. P. 1. παῖνάγυμπνⓄ. v. 660. Vulgo ἐλόωσι. Nobiscum Juntina, P. 2. S. idemque Reg. 1. annotat. v. 662. P. 2. ἑλοῦν, quod & Reg. 1. in margine annotat.

De scaro idem tradit *Seleucus* Tarsensis ap. *Athenaum* 7. p. 320. a. v. 663. Vulgo κοίλησιν. Nostrium in Reg. 1. Deinde P. a. Reg. 1. ὑπό. recte. v. 664. Vulgo ἀπάτερθε. Nostrium habent Junt. P. 1. S. ἢ μὲν μοι Reg. 1. ἢ μὲν τι τόγῃ P. 1. Malim ἢ μὴν τοι τόγῃ θαῦμα. v. 666. P. 1. ἔχει. v. 667. Editi libri habent φθισήνορⓄ ἄτης, ubi P. a. Reg. 2. φθισήνορος ἄτη, quod & Reg. 1. habet, in quo φθισήνωρⓄ superscribitur, cum glossa: ἢ φθείρωσα τὸς ἀνέρας. P. 1. interponit καί. Quoniam vero φθισήνορⓄ, ἢ, insolens videbatur, & *Oppiani* ætate indignum, *Brunck* φθισίμωροτⓄ reposuit, quo admissō tamen sensus vacillat, tibi- cine aliquo, τε vel καὶ indigens. Equidem levi mutatione insti- tuta legendum suspicor καὶ θῦρⓄ ἄρεος φθισήνορⓄ ἄτη. v. 669. P. 1. δεινῶν. v. 670. πόλιες. glossa Reg. 1. ἀντὶ τῶ οἱ ἀνδρῶποιοι, sed quæ sequuntur cum hac lectione nulla ratione conciliari possunt, si quidem poëta humane loqui voluerit. Admississem *Leopardi* emendationem ab eo L. XX. Emendat. c. 20. propositam, κεκριμένοι πολλές μερόπων ἔσαν, si mihi iudicium meum sequi ubique licuisset. Irrepsit in editionem nostram αἰνότεροι, ubi omnes libri αἰνότεροι habent.

v. 671. Juntina πυργὺς δέ. v. 673. Vulgo κατήνουον. Aldina κατήνουον. Glossa Reg. 1. ἐτελείων, ἐπλήρων, quam posteriorem inter- pretationem etiam ex P. 1. & S. proditam legimus. Nos vero recepimus *Leopardi* emendationem l. c. propositam ab eo, κατήνουον, quod ad *Homeri* exemplum pro κατεκάλυπτον (ita enim κατεκάλυπτον ex eo interpretatur *Hesychius*) vel ἐπλήρων di- ctum est. v. 675. ἐπίτερπει Aldina, P. 2. Reg. 1. Pro ἀνάψας S. ἄσασαν præbet. v. 678. Reg. a. πολλὸν πόνον. v. 679. Vulgo Εὐφράτην. Nostrium lectionem unus Reg. 2. præfert, alter vero in margine annotat. v. 682. Reg. 2. ἐκ σῶ μοι, quod etiam Reg. 1. annotat, cum glossa ἐκ σῶ τῆς δικαιοσύνης. v. 683. Vul- go υἱός. P. a. Reg. 2. ὄρανηξ exhibent, quod Reg. 1. in margine annotat. v. 685. Vulgo βύεωδε, quam lectionem habet etiam *Tzetzes* Chiliad. X. 480. Nosttram dederunt P. 2. S. Reg. 1. Versu ultimo S. σκήπτρων. In Regio 1. super σκήπτρω appictum est v, & Scholiastes habet: τὸ σκήπτρον ἀντίπρωσις ἐστίν. ἢ σκήπτροισι ἢ σκήπτρω. P. 2. σκήπτρω τε præfert.

AD LIBRUM TERTIUM.

v. 2. Aldina P. 2. S. Reg. a. φράζω. vulgo φράζω. v. 3. εἰνάλιον ex Reg. 1. ubi tamen glossa τῶν ἰχθύων vulgatum εἰνάλιον respicit. v. 10. Juntina, P. a. R. 2. ἐ ἀθανάτοισι νόημα, quod ita intelligendum erit, ut ipse *Mercurius* νόημα κέρδιον i. e. *solerti- ssimus animo omnium deorum* dicatur. v. 14. Vulgo ἐνέφω- νας. Nostrium Codices habent omnes. v. 15. *Etymol. M.* v. Καρύκων, ubi h. l. laudatur, male παρακατέθετο habet. v. 16. P. 2. θεῶν ἠγῆρα. v. 18. Vulgo ὑπ'. Nostrium ex Junt. P. 2. Reg. a. v. 22. ὄμορφ Junt. P. 2. v. 24. Vix capio lectionem ἰθειραι, quam P. 2. & Reg. a. Cod. Turnebi in textu, Sylb. vero

in margine habent. v. 27. P. a. Reg. 2. αἰτίας. Quæ h. l. de Panis dolo, & piscan. li arte, quam Mercurius Panem edocuit, traduntur, alibi vix occurrunt. Magnam tamen fabulæ hujus de Typhone partem ad Ciliciam etiam pertinuisse constat ex *Apolodoro* L. I. 6. ubi tradit Typhonem falcem Jovi ereptam, nervosque manuum & pedum eidem excisos per mare in Ciliciam pertulisse & in antro Corycio Delphinæ custodiendis tradidisse. Unde Pan & Mercurius suffurati nervos Jovi reddiderunt, qui Typhonem postea fulminum jactibus in Nyssam montem persecutus est, ubi similis Parcarum dolus ab *Apolodoro* memoratur: ὅπερ αἱ Μοῖραι αὐτὸν διασχέοντα ἠπάτησαν. περὶ δὲ γὰρ ὅτι βωθῆται μάλλον, ἐγύσατο τῶν ἐφημέρων καρπῶν. De Coryco & antro Corycio etiam omnia pervulgata sunt; sed illud non prætereundum est, quod *Oppianus* h. l. Mercurium πατρῴων appellat, cujus nominis eadem plane ratio est atque in Ζεὺς πατρῴων, Απόλλων πατρῴων apud Athenienses, quos nemo nisi civis Athenarum hoc nomine appellare poterat. Habemus ergo satis manifestum ipsius poetæ testimonium, qui se Coryco oriundum, vel Coryci tamen civem profitetur; adde nunc alterum locum infra versu 208. ubi est: οἴην ἡμετέρης ἑρμυδῆος ἐντύπονται πάτρης ἐνκετῆρες ὑπὲρ Σαρπηδῶν ἄκρον, ἔσσοιθ' Ἑρμείαο πόλιν ναυσίκαλλον ἄστρ' Ἐρμυκίων ναῖεσι καὶ ἀμφιγύτην Ἐλεῦσαν. quo tamen ipso *Rittershusius* ad sententiam hanc oppugnandam male abusus est, cum non animadvertisset ἔσσοιτε h. l. ab *Oppiano* pro οἴτε, quod fere ubique facit, usurpatum. Consentit etiam *Suidas* qui Corycum nominat; sed duo Codices Palatini in vita *Oppiani* inter Corycum & Anazarbum fluctuant, cum reliqui codices omnes constanter Anazarbum nominent. Diximus jam ea de re ad initium Cynegeticorum, cum de vita & scriptis *Oppiani* ex vulgari, quæ publice concepta, & virorum doctorum turpi consensu jam confirmata est, existimatione disputabamus. At vero nunc liquide pronunciare posse mihi videor, autorem carminis de Venatione Apamea oriundum, qui imperante Caracalla Severi filio scripserat, plane diversum esse ab *Oppiano* Halieuticorum autore, qui sub Marco Antonino ejusque filio Commodo vixit, & carmen suum de piscatione iisdem dedicavit, quod recte jam olim *Eusebius* cum *Suida* affirmarunt. Argumento utor, quod nullam plane dubitationem admittit, ducto ex eo, quod *Athænaus*, quem idem *Suidas* recte Marci Antonini ætate vixisse affirmat, L. 12. p. 537. Commodum coævum sibi nominat, τὸν κατ' ἡμᾶς Κόμμοδον, libro vero primo p. 13. *Oppianum* Halieuticorum scriptorem Cilicem paulo ante suam ætatem scripserat affirmat his verbis: τὸν ὀλίγω πρὸ ἡμῶν γενόμενον Ὀππιανὸν Κίλικα. Ex his duobus locis; unde jam olim *Tan. Faber* Epist. I. p. 64. & *G. J. Vossius* ac post eos *Alb. Fabricius* ætatem *Athenai* constitutere vano conatu nisi sunt, longe rectius ea de re judicare licet & de tota illa disputatione, quam ad initium Cynegeticorum instituimus.

v. 30. P. 2. Reg. 1. ἀμφότερα. v. 34. δόνονται ex Juntina dedimus. Vulgo δόνωνται. P. 2. Reg. 2. δινέονται. v. 38. Cod. Sylb. Reg. 2. ὡς' ἐπί. v. 39. Cod. Sylb. ἐπὶ πόντω. v. 40. Cod. Sylb. μάχθον. v. 41. Vulgo νόημα. Noftrum Ald. Junt. P. a. Sylb. Reg. a. habent. Porro πολυδαίδαλ. P. 1. & Sylb. Reg. 2. v. 44. Προ ἄτρομος. P. 1. S. ἄλκιμ. v. 45. ὕπνων P. 2. Vulgo φιλέων. Noftrum ex P. 2. S. At Reg. 1. ὕπνοι φιλέων fuperc. ὕπνε φιλέει habet. v. 47. P. 2. εὐγε φέρη — δίψε, fed φέροι ibi ut in R. 1. fuperscriptum. v. 49. Ερμείν Cod. Turnebi. v. 50. P. 1. ὀπωρινοῖσιν. v. 51. P. 1. ἀνορέση. Juntina ἀνατέλει. v. 56. S. τοκέων. Forte τοκέων voluit, quod & ipse conjeceram. Porro P. a. δίψει. v. 67. Vulgo ὑγρός. Noftrum ex P. 2. verfu 68. Reg. 1. adfcriptum habet ἐγερμένω. v. 71. Reg. 1. ἀντί σεσιν, id est, ἀντιόσων & ἕσεται (fuperscriptum) habet. Reg. 2. cum P. 2. ἀντήσας ὡς εὐβολ. v. 77. Solus P. 1. καθέτοισι dedit pro vulgato καθέτοι. *Antipater* Sidonius in epigrammate Analect. T. II p. 33. τριχίνης καθέτου habet. *Artemidorus* Onirocr. 2. 14. ubi instrumenta piscatoria recenset, σαγήνην, γρίπον, ἀμφίελησπον, ὄρμις, ἄβριρα, καθετήρας, καὶ τὰς λογομένους δόλωτας, quos ultimos equidem alifunde non nofco. Hic verò *Artemidori* locus fugit *Gesnerum* p. 997. quo præeunte totum hunc locum de instrumentis artis piscatoriæ distinctius in versione latina explicare conati fumus. v. 79. ἐντίνασθαι vulgo. Noftrum ex P. 2. Reg. 1. v. 80. Juntina γαβγάμαι ἢδ' ὑπερχαί. Ald. γαβγάμαι τ' ἢδ' ὑποχαι Juntinam fequuntur P. a. S. At Reg. 1. γαβγάμαι τ' ἢδ' ἑποχαι, ita tamen ut appareat, antea fuisse γαβγάμα. Rete oftreis capiundis fuisse folus *Hesychius* annotavit. Πέζας aliunde non nofco; plagas esse fufpicor. σφερέωνας porro Ald. Junt. v. 84. Aldina, P. a. S. Reg. 1. μύγια τ' habent. Reg. 1. πολυρράφιων fuperscriptum habet. v. 89. Reg. 1. χέριτα καὶ ἐκ νεῶς ὡς ἐθέλωσι. Vulgo ὡς κ' ἐθέλωσι. Pauca adhuc de nominibus instrumentorum addamus. Γρίφος nafæ genus e vimine textum esse, quæ *Plauto* Capt. IV. 2-36. firpiculæ piscatoriæ dicuntur, *Scaliger* olim contra *Robortellum* contendebat, quem multi secuti funt; sed retis esse genus satis manifeste hic *Oppiani* locus docet. Græcis Italica nomina reddere conatus est *Nicolaus Parthenius Giannetefius*, qui univerfam piscandi disciplinam carmine Inculento explicuit, *Neapoli* 1689. cujus auctoritati quatenus hac in re fidendum fit, nescio. *Jaculum* rete igitur Italice *Jacchio*, γρίφος *Rezzola*, σφαιρώνας *Rezze di Posta*, πάναγγρον *Sciabia*, ὑπερχαίς *Tartana*, δισίλον *Tariarone* esse volebat; γαβγάμα etiam hodie *Gangama* ab Italis piscatoribus dici annotavit.

v. 108. Vulgo θυμόν pro δῆρόν, quod ex P. 1. S. v. 111. Vulgo ἰατροῖσιν. Noftrum ex P. 1. Reg. 1. Deinde vulgo ἑλεωνταί, quod ex P. a. S. Reg. 1. correximus. Verfu fequenti μέζειν S. & Turn. Codex. v. 112. P. 2. ἐπιγράλωσι. v. 113. Pro vulgato ἔτ' ἔπειτα μέλει βίε Codices βιάζονται habent, quod equidem conjecturæ *Brunekii* præferebam. v. 115. Sylb. Cod.

μόρον. V. 117. σφύραινας — ἐπιπλήξωσι. Veram lectionem servavit P. 1. quam & restitui jufferat *Gesnerus*. *Ælianus* quidem ex h. l. σφύρανας habet I. 33. sed *Philes* ex *Æliano* μύραινας. Reg. 1. a prima manu μύραινας habuit, quod deinde in σφύραινας mutatum. Idem codex cum P. 1. ἐπιπλήξωσι dedit. Cf. *Homeri* II. μ. 72. o. 344. *Odyss.* χ. 468. v. 118. Vulgo δίζονται — διτύμωσαι. *Notrum* Reg. 1. superscriptum habet. Etiam P. 1. δίζόμεναι præfert. Pro βρόχων Sylb. πόρον. v. 125. Reg. 1. ἐξκ⊙ ὀλέθρον, glossa: τὸ τῷ λίνῳ περίφραγμα. altera lectio superscripta legitur. v. 126. P. 1. ἐπ' ἀγρην. v. 131. Reg. 1. γίνονται καὶ ἐκφύγησιν ὀλέθρον superscripto γένοιτο. Vulgo legitur γένοιτο καὶ ἀφίετροιο φύγησιν, quod correxit *Brunck*. Equidem ex vestigiis libri Regii malim γένοιτο καὶ ἐκφυγήσιν ὀλέθρον. v. 133. Vulgo ἀρπάζωσι — γυμνασιῶ σιδήρῳ. Utrumque ex *Junt.* P. a. S. Reg. 1. correximus. Regius 1. γυμνασιῶ habet cum P. 2. Hunc vero locum transcripsit *Ælianus* I. 40. v. 134. βύσσαν editi quod mutavimus. Reg. 1. adscriptum habet γρ. καὶ πυμάτην. v. 136. Vulgo τύνοντες, quod ex P. 2. Reg. 1. correximus. v. 138. Vulgo καθέτησι. *Notrum* ex P. a. vide supra ad versum 77. Versu 140. vulgo ἄμας. *Notrum* ex *Junt.* P. 2. S. Reg. 1. v. 142. P. 1. ἐπιπλάμωσι. v. 143. Vulgo πετόσις. *Notrum* ex P. 2. *Cod. Turnebi*, Reg. 1.

v. 144. Dubito an hunc de amiis locum exscripserit *Ælianus* I. 5. qui eadem omnia de pisce Τρεπίη memorat. Sed is idem cum amia videtur etiam *Hipp. Salviano* de Aquat. fol. 122. D. & *Rondeletio* apud *Gesnerum* p. 43. v. 146. Vulgo ἠδὲ καὶ. *Notrum* ex P. 1. S. v. 147. Reg. 1. ἐχάλευσαν habet. v. 148. Vulgo αὐλὸν, quod ex *Ald. Junt.* & *Codicibus* emendavimus. In Reg. 1. glossa habet: ὁ σενὸς ἐπιμήκης μόλυβδ⊙. *Ælianus* ἀφίετρον λαδῶς dixit. Porro vulgatum ἀλυ⊙ ex S. margine correximus cum *Paw* ad *Philen* p. 167. Reg. 1. ἐρ⊙ adscriptum habet. v. 149. P. 1. καὶ μὴν. v. 152. Vulgo ἐς σ'. *Notrum* ex *Juntina*. v. 154. Vulgo πίσειν. *Notrum* ex P. 1. S. Reg. 1. v. 155. Omnes codices κρύσαλ⊙ præferunt. P. 2. ἐνίχεται. v. 159. P. 2. ὅπερ. Reg. 1. δ' καὶ. v. 161. Vulgo πόσιον. *Notrum* ex P. 2. v. 164. Vulgo δι' αἰθκλόεντ⊙. *Notrum* ex P. 1. & Reg. 1. ubi glossa καὶ σιοτινῶ.

v. 167. Vulgo ὑπέρευθ⊙. *Cod. Sylb.* ὑπέρευθρ⊙. qui etiam ἦν ἄρα, postea θορός, ut supra versu 157. habet. v. 169. P. 1. τοιαῦτε μὲν. v. 171. Vulgo τὰς μὲν γὰρ. *Notrum* ex *Junt.* P. a. S. v. 173. ἐπίσπασεν ἢ κρομούοισι Sylb. præfert. v. 174. πελαγότερον *Juntina* & Reg. 1. v. 176. Scribendum censeo τοῖσι μὲν. v. 177. Sylb. cum Reg. a. καρδέσαι. Reg. 2. ἀφανροτάταις. v. 178. Reg. 1. ἀμφιγάνονται, & aliam lectionem *πυλωπόδων θυσάνοις* annotat. v. 181. μείζονας Sylb. v. 182. P. 2. γελόωται. v. 183. σιφλὸν ex h. l. pro vorace, μαργῶ explicat *Eustath.* ad *Homer.* p. 972. lin. 34. Glossa in Regio 1. habet τυφλὸν, & ad ὑγρά θέντων legitur τῶν ἀδελφῶν. v. 185. P. 2. Χᾶνν⊙. S. χάννη. Reg. 1. χάνν⊙ γρ. χάννοιο. Recentior ætas χάνν⊙, quam

χάννη maluit, quod ex *Marcello Sidete & Artemidoro* 2. 14. apparet, qui χάννης cum stromateo inter varios (ποιμίνας) pisces refert. V. 187. P. 1. σκίβιδα P. 2. Reg. 2. κίβιδα. S. κίβιδιον. Reg. 1. κίραδα. *Hesychius* κίβιά, ἰχθύς ποιός. Dixi de hoc nomine ad Librum primum. V. 188. Vulgo μανίσι. Nobiscum Junt. P. 1. S. Reg. 1. In Sylburg. σκίβιδι superscriptum. V. 189. P. 2. σμύραινοι. Ad vocem ἀνυγραὶ glossa in Reg. 1. habet λυπηραὶ καὶ γλυκαραὶ, quod ultimum ad aliam lectionem, ἀνυγραὶ scilicet, respicit. Vid. L. I. 141. V. 190. Vulgo ὄσσοι τε. Nostrum Reg. 1. habet. V. 191. Cod. Turn. Reg. 1. ὀνίσκοις, vulgo ὀνίσκω. V. 195. Aldina, P. 2. ἐπειδή. V. 196. P. 1. λάγγθ. Reg. 1. λίχνθ ἀπληγος γρ. καὶ ἄλεθρθ. V. 198. Reg. 1. ἀπηνῶς vulgata superfc. V. 201. P. 1. ἠνεύα. P. 2. S. ἀνέυα. Porro ἰσκατιδῆσε ex P. 1. S. Juntina ἰσκατιδῆσε. Vulgo ἰσκατιδῆσε.

V. 202. Juntina, Reg. a. γαστήρ καὶ, quod praefero. V. 205. Sylb. ἀνθίαν μὲν πρῶτα. V. 207. Mirum quo consensu omnes libri in vitiosam lectionem ἀλῆης vel ἀλῆην conspirent. *Sarpedonis* promontorium. (ἄκρην) habet *Strabo* XIV. p. 980. De insula Coryco contigua vide *Etymol. M.* h. v. & *Stephan.* Byz. h. v. V. 211. ὑπ' ἀνθίαι ex Reg. 1. vulgo ἰπ' ἀνθίαι. V. 212. Reg. 1. θαμνοῖσι. V. 214. P. 2. S. Reg. 1. habent ἔθνη, superscripta tamen altera lectione. V. 215. Vulgo τῶ καὶ τις. Nostrum Juntina, & Reg. 1. superscriptum habet. V. 217. P. 1. ἰθύς. V. 220. Vulgo σαίνει δέ. V. 221. Vulgo κέλ-η. P. 2. κέλασι Nostrum S. & Reg. 1. In Reg. 2. annotatur λείπει τὸ ἔταν. Vide ad L. IV. 282. versu 223. sola Juntina recte ἔρῆσιον, quod codices confirmant. Vulgo ἐφέσιθ. Antea omnes libri exhibent: ἀσπαρίως τέ μιν εἶδεν. quod correxi. V. 229. Vulgo ἐνθα δ' ἔπειθ'. Nostrum ex Sylb. & Juntina. Deinceps S. P. 1. ὑπημάτιθ, quod *sub diem* significat. Vide L. IV. 640. V. 236. P. 1. Reg. 1. ἄτ' ἐν habent. V. 237. Vulgo χειμερινοῖσιν. Nostrum ex P. 1. V. 240. P. 1. σελομένην, quod etiam Reg. 1. superscriptum habet. P. 2. cum Juntina τε omittit. V. 241. Juntina δινεύοντο. V. 243. Reg. 1. φέρη. V. 244. Vulgo εἰαρινή. Nobiscum P. 2. Reg. 1. V. 250. P. 2. χοροκλύπον superfc. habet. Deinceps vulgo ὡς ἀνά. Nostrum ex Junt. Ald. P. a. S. V. 251. Vulgo ἐπασαντέροισι, quod ex Codd. Rittersh. correximus. V. 252. P. 2. S. ἐπιφαύει, quod & Juntina cum λαπαίνει habet. V. 258. P. 1. S. κατά. V. 259. P. 1. κελεύει S. & Reg. 1. κελεύσει. Juntina κελεύη. V. 260. Vulgo θήρης τε. Dedimus θήρη ex Sylb. δὲ ex Reg. 1. V. 261. Vulgo περὶ λαίη. Nostrum ex Juntina P. a. S. Reg. 1. V. 262. P. 1. ἴζεται — ἀκίσετε τε. V. 263. Aldina, P. a. Reg. 1. ἀπέτρεπε V. 264. Vulgo ὁμῶς, λάαν δ' ἀνελών. Nostrum Junt. P. a. S. habent. Reg. 1. ἔχων superscripto ἐλῶν.

V. 267. Vulgo κεχαρμένον ἐν δειπνοῖσιν. P. 1. κεχαρμένον δειπνοῖς. Reg. 1. κεχαρμένον ὑσάλα δειπνοῖς. unde satis patet h. l. turbatum fuisse. Ex vestigiis lectionis *Rezii* libri forte alii verum indagabunt; nos interim conjecturam *Brunckii* substituímus, qui

tamen ipse agnoscit magis huic loco convenire *stultitia* notionem, cui si quis aptam vocem, quæ metrum non violet, repererit, optimus vates habebitur. *ψ. 270. ὀξείαν P. 1. S. Reg. 1. Cod. Turnebi. ψ. 271. Reg. 1. ἄλλον χορόν. ψ. 272. Vulgo μικραγωγῆς αἰώσωι. Reg. 1. σμαραγῆν, P. 1. S. αἰώσωι dederunt. Vide versum 293. Versu 274. P. 2. ἀπὸ δ' ἑπλήσσαν ἐχθρήναντες. Reg. 2. ἐπιτροπάδην habet. ψ. 276. P. 2. κρατερός τε δέ. S. ἀνέλπειν. Reg. 1. ἀνέλπειν omisso δέ, & superscripto ἀνέλπειν. ψ. 278. ἄτην pro vulgato ἄτην R. 1. dedit. ψ. 280. P. 2. εὐσολος, P. 1. ἔξοχ⊙ superscriptum habent. ψ. 281. Reg. 1. χειρῶν superscriptum habet. ψ. 282. ἀνδρεί P. 1. Sylb. Reg. 1. præferunt, quod non spernendum. ψ. 286. ἄγυσιν P. 1. dat. ψ. 287. πῆμα λυόστροφον P. 2. superscriptum habet. ψ. 288. Sylb. διήλασαν. ψ. 289. θάνει Reg. 1. videtur θάνοι ex Reg. 2. legendum. ψ. 290. P. 1. ὀ δ' ἐν πλήθοντι. V. 291. P. 2. κάρην. ψ. 292. θάμιγξ ex P. 2. S. recepimus. Sed vulgatum θάμιγξ recte etiam Reg. 1. tueri videtur. ψ. 293. Malim ἀναθρώξωσι, quod Cod. Turnebi & Reg. 1. præferunt.*

*ψ. 302. P. 2. παρέχίτο. ψ. 303. Vulgo λαβῶν. Nostrium ex P. a. Reg. 1. ubi etiam μετέλαβεν, vulgata superscripta. ψ. 308. οἰδαίνωσι annotat. ψ. 309. P. 1. Reg. 1. μάρναται, quod & P. 2. S. superscriptum habent. ψ. 310. vulgo δύνειν. Nostrium ex Juntina, P. a. S. Reg. 1. ψ. 311. ἄσπετα malo consilio in textum invexi, ubi vulgo recte ἄχετα. ψ. 313. P. 2. S. ἔρχεται. Reg. 1. ἀλός habet, & glossa: κατά. in margine γρ. καὶ ἀλός ὁ ἀλεύς. Voluit ἔλ⊙. ψ. 319. Juntina δηρὸντ'. Reg. 1. particulam omittit. ψ. 321. Reg. 1. ἰχθύσι νεί⊙ ὁμοιον. Simile vitium habebimus infra IV. 126. ψ. 322. Junt. Ald. ἐπαίξαι, P. 1. ἀναίξαι. ψ. 323. Sylb. ἄλλ⊙ ὁμιλ⊙ habet. Hunc locum transfudit *Ælianus* I. 4.*

*ψ. 329. Vulgo ἔλπει. Nobiscum Cod. Turnebi, P. 2. S. Corruptum ἔλαξι Reg. 1. habet. ψ. 331. Reg. 1. a prima manu ἐπίξεται habet ψ. 332. αὐτῶν editi, Nostrium P. 2. Reg. 1. ψ. 333. Sylb. ὀξύπορον in textu, P. 1. ἀνδάψας habet, Glossa Reg. a. δάψας explicat πλησιόστας. Satis vel hinc apparet verbum δάψας esse corruptum; glossator enim videtur legisse πολλάκι δὲ πελάστας ῥάχιν ὀξύπορον ἔτμηξε. ψ. 334. Reg. 1. εἶξε, glossa ὑπεχώρησε, ἀ: ἐ:υγε. ψ. 339. P. 2. S. Reg. 1. δέ τοι. ψ. 340. Reg. 1. γέγηθε. *Ælianus* I. 26. de cantharis piscibus: γίνονται δὲ ἐν τοῖς καλεωμένοις ἄσπροις χωρίοις. quæ ipsa vox latina est, qua græcum λεπρός significatur. Poëtis λεπρός de scabra petra, aspera terra; sed etiam βενός λεπρός in monumento de finibus Samiorum & Prieniensium constituendis apud *Chandlerum* est. ψ. 341. Juntina δ' εὖ πλέξαισ, quod etiam in Reg. 1. cum ὅ τῃ τάχιστα. ψ. 343. glossa P. 1. Reg. 1. λευρή explicat σσηή Juntina ἔσαι habet. ψ. 344. P. 2. S. γαστήρ δέ. ψ. 347. P. 2. S. κρυπλόν. S. κλεπλόν superfc. habet P. 1. γαίης pro πέτρης præfert. R. 2. πλεπλόν κύτ⊙ habet. ψ. 348. P. 2. ἐγκλίνοις. ψ. 350. Vulgo θαρραλίως, Nobiscum Junt. Aldina, S. Reg. 1. ψ. 351.*

Vulgo

Vulgo ἀνέδραμεν. Nostrum ex Reg. 1. ἀπέδρασαν P. 1. Supra ver-
fu 303. pro eo dixit μετέδραμεν, si locus fanus est. Reg. 1. δη-
σάμενον, vulgata superscripta, habet. Male deinceps P. 2. ἐνθα
δ' ἔπειτα.

V. 352. P. 1. Reg. 1. κύρτοις μὲν. V. 352. Reg. 1. ἐντίθενται.
Deinceps S. habet in textu κύτε pro vulgato αἰψα. Postea ἐντός
pro vulgato εἰς ἐν Junt. P. 2. S. Reg. 1. exhibent. V. 355. P. 1.
ἀτρεμείοντες. V. 356. Aldina cum Juntina πανήμαρ. sic & P. a. &
Reg. 1. πρόσαν ἡμαρ Sylb. Vulgo πανήμαρ. V. 360. Sylb. πον-
ημαδόν. V. 362. Vulgo ἀπράδ@. Nostrum Junt. P. 1. S. Reg. 1.
V. 363. Reg. 1. εὔροτο. Sylb. Reg. 2. ἐν δὲ κακοφροσύνησι κακὴν,
quod etiam P. 2. voluisse videtur. Hæc vero lectio mire mihi
quidem arridet. V. 364. Cod. Turnebi & Reg. a. ἄγρη V. 367.
P. a. S. Reg. 1. ἀραρώς. V. 369. P. 2. Reg. 1. σπεύδουσι, uterque
vulgatam superscriptam habet.

V. 371. Αδμωσι omisso v ex P. 2. Reg. 1. Infra 380. Junt.
Aldina P. 1. Αδμωνες habent. Pisces hi alibi hoc quidem nomine
vix memorantur, hæc de iis *Gesnerus* quicquam monuit, quod
annotatu dignum sit. Glossa Palatini 1. συναίσις ad versum 371.
explicat, quo nomine apud græcos recentiores ψήτλια appellari
videtur, ut docet *Gesnerus* H. Aquat. p. 791. & 890. V. 372.
Editi ὀρμίζονται, quod correximus. V. 373. P. 1. νέρθε μὲν ἀψά-
μενοι. V. 379. P. 1. ὑποπαρόντες S. ὑποπαράδοντες Deinde δὲ μέ-
νωσι Juntina cum R. 1. habet. V. 380. Vulgo κύρτοις. Nostrum
Junt. P. 1. S. Reg. 1. confirmant. V. 382. Vulgo ἐξ ἔλον. No-
strum ex P. 1. At Reg. 1. ἐκ ἴδον γρ. καὶ ἐκίχον. V. 384. Cod.
Turnebi δόλον. V. 385. παρσύναντες Cod. Turneb. & P. 2. Ver-
fu 387. Codex Turnebi ἤντυεν. Reg. 1. ἤρτησεν. V. 389. S. Reg.
1. μυρομένοιο. V. 391. Vulgo ἔδραμεν. Nobiscum P. a. S. Reg. 1.
V. 392. Vulgo ἤξε καὶ ἔσθρε. Nostrum ex Reg. 1. ἤξε habet etiam
P. 1. & S. V. 396. Juntina δειλόν. V. 397. Vulgo ἰφορήσαντο.
Nostrum Aldina, Turnebiana; Juntina ἰσαρμήσαντο. P. 1. ἰσορ-
μήσαντο. V. 399. Omnes libri λάριμον præter Reg. 1. qui λαρί-
νόν γρ. λάριμον habet. Accedit autoritas *Hesychii*, qui λάρινον,
ἰχθὺς ποῖός habet. Sed hinc de natura ipsius nihil discimus.
Æque obscura sunt, quæ habet *Hesychius* λαριναῖον, κύρτον οἰ
ἀλιεῖς τὸν ἐκ λεκίας, ἢ μέγαν. Deinde λαρινευτής, ἀλιεύς. V. 401.
Vulgo ἐνεήκαλο. Juntina ἐνδήκατο. Nostrum P. 2. S. Reg. 1. ἐπεθή-
κατο P. 1. Reg. 2. V. 403. Θειαντίδ@. Vide Interpretes ad *Απ-
tonini Liberalis* cap. 34. V. 405. Vulgo ἐλθεῖν δ' ἐς. Nobiscum
Reg. 1. facit. V. 406. Forte rectius legatur: ἀμ' ἐπειή μιν δέν-
δρον. Vulgatum καὶ sensum æque atque ὅτε perturbat. V. 407.
P. 2. γοάει καί. V. 408. P. 1. ἐπιμίσγων. V. 409. Sylb. ἐνορμίζει.
V. 410. P. 2. S. ὁσμή. P. 1. ἐστάλατο. V. 411. Vulgo οἱ δὲ φέ-
ροται. Nobiscum P. 1. Reg. 1.

V. 416. ἐπ' ἡμασιν P. 1. πλώιοι Reg. 1. habet. V. 418. Jun-
tina περιφυνία. Vulgo περί, φύκια. P. a. S. Cod. Turneb. φυκία.
Reg. 1. περί φυκία τηλεθώντα. Sylb. τηλεθώντας. V. 419. S. ὅτε
οἰ. Junt. P. 2. S. πόνον. P. 1. πόνον γρ. τόπων. Reg. 1. πόνον, sed

απταρ πέλον fuerat. V. 420. P. a. S. Reg. 1. ἀμφωμένονται. Versu 424. Codex Turnebi & Reg. 2. ὑπαντόνι. V. 426. ἤχθησαν mihi suspectum in passivo. V. 427. P. a. ἀνύεται. sed ἀνεται legendum puto ex L. IV. 528. V. 429. Vulgo legitur πάση μὲν ὀφθαλμῶ — θήρη. ubi Junt. Aldina Reg. 2. ὀφθαλμῶ. P. 1. ὀφθαλμῶ. P. 2. ὀφθαλμῶ γρ. ὀφθαλμῶ. Utrumque ὀφθαλμῶ & ὀφθαλμῶ ex Oppiano memorat *Eustath.* ad *Homer.* p. 1472. sed posteriorem lectionem cum *IVassia* praeferbat d'Orville. πάση μὲν θήρας ex P. a. est. Regius 1. habet: πάση μὲν ὀφθαλμῶ — θήρας.

V. 431. Sylb. τοῖσι δὲ πόνου — ἔθνησιν cum glossa τοῖς ἀδελφοῖσιν. Vulgo πόνου — ἔθνησιν. Nostrum ex Reg. 1. Hunc de nullo locum exscripsit *Aelianus* II. 41. V. 437. Vulgo ἀποσπύσασιν αὐτῶν. Nostrum P. a. S. habent. Reg. 1. ἀποσπύσασιν αὐτῶν γρ. ἀποσπύσασιν. V. 439. Vulgo τρίγλῃσι συνέσσι τε. Nostrum ex Junt. P. 2. Reg. 1. V. 442. Reg. 1. χειροποιήσασιν. V. 443. Junt. Ald. ἀποσπύσασιν. Hunc de malanuto locum exscripsit *Aelianus* I. 41. qui similem ataccaei in Istro capturam memorat XIV. cap. 26. V. 444. Reg. a. λωραργεῖ κύκλω supercripto λωραργεῖ. V. 446. P. 1. σκοφρονεῖ. V. 455. Vulgo ἰδωδῆν. Nostrum ex Sylb. V. 456. Vulgo ὑπαί. Nostrum P. 1. Reg. 1. V. 457. Reg. 1. ὄψ' ἰνόησιν. Sylb. ὄψ. Mire Codices variant in ποῶδον & ποῶδω cum comparativo conjunctis. Forte erravimus, quod eandem normam non ubique secuti sumus. V. 459. P. 1. ἔτε. Vulgo ἔσση. Nobiscum P. a. S. Cod. Turnebi, Reg. 1. V. 460. P. a. S. Reg. 2. ἕσσαις ἐς. V. 462. P. a. Cod. Turnebi ἐπιπείρει. Versu 463. Vulgo πετυρμένον. Nostrum habent P. 1. S. & laudat ex h. l. *Eustath.* ad *Homerum* p. 1450. V. 464. Sylb. Reg. 2. ἀσπασινην, quod probaverim V. 468. Reg. 1. λεπτός τις. V. 469. P. 2. Reg. 1. εὐπλοῦσιν. Ex posteriore codice etiam 9' pro 8' dedimus. V. 470. Vulgo βαιούς τ'. Nostrum λεπτοῖς P. a. S. Cod. Turnebi, Reg. 1. exhibent; sed particulam τε P. 1. & Reg. 1. omittunt. δι' ex Cod. Turnebi exhibemus. V. 471. Vulgo τοῖς δ' ἐπίθῃσι Nobiscum Juntina, P. 1. S. Reg. 1. V. 474. Sylb. Codex *συχνὰ* annotavit, in textu cum Reg. 2. ποῶδ' habet. V. 475. εἰν P. 2. Reg. 1. praeferunt. V. 477. P. 1. εἴτε μιν αὐτῶς recte. V. 480. Reg. 2. P. 1. S. ἠπειθανοῖσι. V. 483. Vulgatum σημείοις ἴσσαντες. ex Codicibus emendavimus.

V. 488. P. a. S. Reg. 2. Αἰδωνέσιν. V. 489. Vulgo μετροδόνην. Nostrum ex P. 1. *Περσεφόνη* Juntina, Sylb. Reg. 1. praeferunt. V. 493. Reg. 1. ἀγλανοτέρη V. 494. P. 1. μιν αὐτῶν. V. 496. P. 2. S. πένον. V. 498. Reg. 2. ἐπ' αἰτίστρον. V. 501. P. 1. ὄφθαλμοῖσιν ὄρα Reg. 1. ὀφθαλμοῖς ὄρα γρ. ὀφθαλμοῖσιν ὄρα, ἦν γὰρ δουεῖ. *Bruck* in Codice ὄραε legebatur. Dubia enim lectio. Versu 502. Vulgo κένω, quod ex Cod. Sylb. correximus. Pro κυρήσας P. 1. Reg. 2. νοήσας V. 503. κερδίη τε ex Reg. 1. Vulgo δέ. V. 504. Vulgo εἰς ὄδον. Nostrum Juntina & Reg. 1. habent. V. 508. οἰόμενον vulgo. Nostrum P. 1. S. In Reg. 2. ἀπημέας est. V. 510. Juntina, P. 1. αὐτίκα δέ. P. 2. Cod. Turn. αὐτίκας

γράφ. Certe *κέρματα* tenendum erat. V. 514. *μητρός χόλον*. subauditur *δαί*, ut apud *Apollonium Rhodium* II. 1198. V. 516. *Juntina*, Cod. *Turnebi*, P. 2. nostrum habent. Vulgo *αίναφρ-πάλαι*. At ab altero *ὑπόπροσάδην* frequentatur. V. 517. S. *δαινός*. V. 518. P. 2. Reg. a. *πέτανται*. Glossa tamen Regii Cod. *ἰκί-πλωνται* vulgatam respicit. V. 519. Vulgo *ὡς ὄγ' ἐστί*. P. 1. *ὡς δ' τότε πασφαίνων*. P. 2. Reg. 1. nostrum habent. V. 522. Vulgo *ἐστί*. Nostrum ex Regio 1. qui minio *μή σί* superscriptum habet, quod etiam *Aldina*, P. 1. S. præferunt. Ceterum hunc locum de *mugile* transcripsit *Ælianus* l. 3.

V. 525. P. 2. *παρολαύων* annotat. V. 531. Nescio unde *Rittersh.* *επιεντύσων* prodidit. V. 540. Vulgo *ἡ δαδάκων ἐν μέ-ρον*. P. 2. *ἐκ ἰδάη γραμμάτων δόλον*. *Juntina* *ἐκ ἰδάη γραμμάτων μέρον*. Reg. 1. *ἐκ ἰδάη γραμμάτων δόλον* & vulgatam superscriptam habet. V. 543. De captura gladiorum in mari *Tyrrheno* circa *Scyllæum præærius* est *Polybii* locus ap. *Strabonem* l. p. 44. unde constat vulgari loquendi consuetudine gladios cum canibus marinis confusos & *γαλαίτας* dictos etiam fuisse. Hinc *κύων ἑσφίας* apud *Anaxippum* in *Æliani* H. A. XIII. c. 4. V. 548. S. *τεχνή-σαντες*. V. 549. P. 2. *ἀγρη*. Glossa in Cod. S. & Reg. 1. *ἀναδύ-ται* interpretatur *ἀναβάλλεται*. Vide ad L. I. vers. 715. V. 550. *εὐστύμως* P. 2. S. Reg. 1. recte præferunt. P. 1. *εὐξέσως* habet. V. 583. Vulgo *αἰχμηῆ*. Nostrum ex P. 1. V. 550. P. 1. *πολλάκα μήν*. V. 558. P. 1. *ἤρσαξαν*. V. 564. Reg. 1. *ἐπιτρομένοισι πολί-ταις*. V. 570. Vulgo *αὐθις*. Nostrum ex Reg. 1. qui etiam *ἔγυ-θί τε* habet. *Juntina* *λόχων*. V. 571. Vulgo *ἀργεῖ*. Nostrum *Sylb.* *ἀργεῖ* *Junt.* *Aldina*, P. a. Reg. a. V. 573. P. 2. *μετ' ἰόντας*. Deinde P. a. S. *ἔνθα δέ*, quod præfero. Vide L. V. 389. & 595. V. 574. P. 1. Reg. 2. *ἐπαύδην*. sed infra L. V. 260. *καταύδην ἐλθ-ωντες* constanter legitur, quod & h. l. restituendum. Reg. 2. *ἐλάσσονες* habet. V. 575. Vulgo *θύμῳ*. Elegantissimam lectionem *πότμου* debet Regio 1. qui vulgatam superscriptam habet. Versu 580. Reg. 1. *ἐπέρχεται*. V. 581. Vulgo *ὁμοίη*. Nostrum ex P. a. S. Reg. 1. est. V. 582. Cod. *Turnebi*, P. 2. *ἐπαιδομένιο*. *Jun-тина* cum Reg. 1. *ἐπ' αἰδομένιοι*. V. 586. P. 1. *ἀναίσιος*. V. 587. P. 1. *ἐμπαστέιν*.

V. 590. P. 2. *ἀνέσκησαν*. P. 1. S. Reg. 1. *σκηλόν*. V. 591. Reg. 1. *μεδελκομένιο*. V. 592. Vulgo *γδυφοις*. Nostrum *Juntina* P. a. S. Reg. a. habent. V. 593. *Juntina* *εὐελθέμων*. V. 594. P. 1. S. *καπέτηλα*. V. 595. Vulgo *ἱμμαλῆσι*. Nostrum ex P. a. V. 596. P. 1. *σκόμβροις μὲν*, quod propter sequens *ἀνὰ πρῶθ*. V. 600. Omnes libri *ἐνδύνειν*. Ceterum glossa in Regio 1. habet *ὑπόρχει ἐσέρχεται*. Scilicet autæ ejus cum *Griseto* existimatur subintelligi h. l. *ἔστι*, sed potest etiam *ἕμερός ἐστὶ* e superioribus cogitatione repeti. V. 603. *Juntina* P. a. Reg. a. *μενίστροι*, & versu 604. *ἀλῦσαι* habent, ut versu 601. Reg. 2. *ἠπιδύμανι* præfert. Quæ varietas quid sibi velit non perspicio, nisi versu 396. *Θύνας* lectum olim fuerit, quo etiam referri debet, quod P. 1. versu 597. *ταῖς* pro *τοῖς* habet.

V. 607. αὐτίς ex Reg. 1. Vulgo αὐθίς. V. 608. Vulgo ἐπι-
 πρίσι. Juntina ἐπιπρίξισι S. δάγματ' ἐπιπρίξισι γρ. ἐπιπρίσι. P. 2.
 ἐπιπρίσι. P. 1. δάγματ' ἐπιπρίσι, quod & Reg. 1. annotat,
 qui δάγματ' ἐπιπρίσι habet. V. 609. P. 1. πονηῶν ἔβουθεν ἰδόν-
 των. Hunc locum transcripsit *Blanius* VI. 46. unde ἴσαι αταίε
 equales explicandi videntur. V. 611. P. 1. ἀφεί cf. IV. 223.
 V. 613. P. a. Cod. Turneb. Reg. a. ἐνακλίνωσι. V. 615. Vulgo
 ἀρπάξω. Noftrum Reg. 1. habet. P. 1. S. ἀρπάξει — καί τις. P. 2.
 ἀρπάξω. V. 617. R. 1. ἀλάλους. N. 620. Θύτων αὐ P. 1. R. 1. uterque
 etiam εὐρυτέροις habet. V. 621. ἰφ' ἡμετέρας Sylb. V. 622. Vulgo
 αἰαρνοί. Noftrum Juntina, Ald. Sylb. V. 625. Vulgo δεῦτερα δὴ.
 P. a. Reg. 1. δ' ἠριδανοῖο. S. δεῦτερον δ' ἠριδανοῖο. Junt. Ald. δεῦ-
 τερον ἠριδανοῖο. Porro παρὰ ex P. 1. pro vulgato περι recepimus.
 V. 630. Vulgo ἐπιπρίξισι. Noftrum ex Reg. 1. V. 631. P. a.
 Cod. Turnebi μεδίσαται. quod tenendum puto. Thygni ex alio
 in aliud mare demigrant, & cum eis captura thynnorum.
 V. 632. αἰαρινῶν editi. Noftrum ex Reg. 1. Deinde vulgo ὀρμή-
 σται. Noftrum ex S. ὀρμήσσει P. 1. & Codex Turnebi. V. 634.
 Vulgo ἐπί. Rectum ex Junt. Ald. restituimus. V. 637. ὑπέρθρον
 Reg. 1. Porro scribendum est ἴλι κέλωνον divisivis vocibus. Alia
 est ratio Cyneget. 4. 87. V. 638. Reg. 1. ἐπιβάινει — ἔς κε. Reg.
 2. εἴτε κιάσας. Sed ἐπαμβάλναι legendum vidit *Bergler* ad *Alci-
 phronem* p 64. V. 640 Juntina, P. 1. πάντη, quod in Reg. 1.
 superscriptum. V. 642. Vulgo δαδύω. Junt. Ald. P. a. S. Cod.
 Turnebi δαδύων exhibent. Reg. 1. clare δαδύω, sed v. minio su-
 peradditum est. V. 647. P. 1. Reg. 1. ἰμείρωσι. deinde P. 1.
 ἀνέχεται ubi vulgatum ἀγορμένους emendavimus. De hodierna
 thynnorum apud Massilienses captura quaedam obiter tradita re-
 peri in libro gallico: *Voyages d'Italie & de Hollande, par
 l'Abbé COYER* Tome II. p. 128.

AD LIBRUM QUARTUM.

Versu 2. δ' ex Juntina & Reg. 1. Vulgo τε. V. 4. πολυ-
 χων præbent P. 1. Reg. 1. 2. V. 6. εἰναλίσι recte P. 1. Reg. 1. 2.
 V. 8. Uterque Regius αἰοδη. non male. Vulgo ἀκρίτοισι μακίσις.
 Recte tamen Juntina cum P. 1. ἀκρίτοισι præfert αἰτίσι dedit
 Reg. 1. qui tamen ἀκρίτοισιν habet. V. 16. Reg. 1. ἐπακῶσαι.
 V. 17. Editi σπαλάχνοις δ' habent. Reg. 1. σπαλάχων superscri-
 ptum habet. Idem versu 18 χρωτός τε pro vulgato δ' dedit.
 V. 21. P. 1. ἀντιβόλλισις. V. 25. ἐξεύρω est ex P. 1. vulgo ἐξέωσα.
Turnebus forte ex Regio 2. δισμῶς memorat. V. 27 Θρόν ὄρων
 ex conjectura *Rittersh* recipere, quam vulgatum Θρόν maluit
Brunck. V. 33. P. 1. Aldina, Juntina, ὄσκεν — κομέει — φυλάσσει.
 quod etiam in Reg. 1. est, qui recte ὄσις habet, & superscri-
 ptum φορέει pro κομέει. Vulgo ὄσκεν — ὀμέη — φυλάσσει. V. 36. P.
 1. cum Aldina ἀτρογέτης. Reg. a. cum editis ἀτρογέτη. Porro
 P. 1. Reg. a. νεάτοις. In Regio 2. est βένθεσι. V. 37. Vulgo ὀπλί-
 σις. Noftrum ex P. 1. Reg. 1. cf. versum 364. V. 40. Lege ex

Ald. Junt. & Codicibus *βύωνται*. Locum de scarorum amore mutuo exscripsit *Ælianus* H. Anim. I. 4.

v. 44. Vulgo *ἔχθός*, quod emendavit *Pierfon*. Versu 46. Omnes libri *καλιμπλασέεσσι*, quod emendavi. v. 49. Reg. 2. *πίση δόλον*. v. 57. Aldina *ἔδδ᾽ λίπασσι*. Juntina *ἔδδ᾽ λίπωνται*. Reg. 2. *λίπωνται*. P. 1. *λείπωνται*. Vulgo *ἔδδ᾽ λιπώντες*. Nostrum Reg. 1. dedit. v. 58. Vulgo *ἄρεξεν ἀνασχών*. Nostrum ex P. 1. Porro omnes libri in hoc versu *ταυρόμενον* præferunt, quod *Brunck* ex V. 262. mutavit. v. 62. *ἀλόνη* pro vulgato *ἰόνη* ex Reg. a. v. 69. Juntina *ἔχονται* habet. v. 76. Reg. 1. *τῶν δ᾽ ἦτοι*, ut & Reg. 2. habet. & 77. *ὑφαίνει* Vulgo *ὑφαίνων*.

v. 87. Vulgo *εὐθύς*, quod immutavi. v. 88. Reg. 1. *ἔθρα βύωνται*. Glossa *ἐλαύσσει*, *λυτρώσσει* utramque lectionem respicit. Rectum videtur *βύωνται*. v. 89. Reg. 1. *ἀπάτην γρ. ἀπάνη*. sed forte olim pro *ἀκατον* scriptum fuit *ἀπάτην*, quod elegantius videtur. Iterum h. l. de captura scarorum exscripsisse videtur *Ælianus* H. Anim. I. 2. v. 92. P. 1. *ἔσσειται ἄγρη*. Reg. 1. *ἔσσειτ᾽ ἀργῶν* superscriptum habet. v. 94. *ὑπό* Reg. 1. v. 95. Rectum *λίον* operæ corruperunt. v. 97. *εἰσκέχυντο* Cod. Turn. R. 2. v. 99. *προβολαί τε* ex Junt. P. 1. Reg. 1. vulgo *προβολή τε*. v. 100. Aldina, Junt. *τοῖσιν γάρ*. Antea *ἀργαλίαν* editi; nostrum Reg. 1. superscriptum habet. v. 104. Reg. 2. *τόθ᾽* pro *πόν᾽* habet. recte. v. 109. Reg. 1. *ἰδόντες* & in margine γρ. *ἔχοντες*, quod posterius editi habent. *ἰόντες* ex conjectura *Brunckii* dedimus. Pro *ἄγρη* Reg. 2. *ἄτην* habet. v. 110. Editi *πυμπλώσιν*, nisi quod Junt. *πυπλώσιν*. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. Pro vulgato *ἐζημερον* rectius ex P. 1. & Reg. 1. dedimus. Pro *κελαινώ* Reg. 2. *φαινώ* habet, & versu 112. *ἐκαθέσαντες*. v. 118. P. 1. Reg. 2. *ἐς δ᾽ ἔπεισον* — *αὐθάεις*, ultimum etiam in Reg. 1. v. 119. *πόνων* P. 1. quod & Reg. 1. superscriptum habet. v. 122. *θήρη Turnebus* annotavit. v. 124. *ὡς βρόχον Turnebus* memoravit. Vulgatum *αὐτῶν* correxerit *Pierfon*. v. 126. Vulgo *ὡς κείναι*, quod correxerit *Brunck*.

v. 127. Juntina & Reg. 1. *ἐπιβήθεται*. P. 1. *δὲ* omittit. Hunc *Oppiani* locum exscripsit *Ælianus* I. 12. sed de cephalis oxyrynchis eadem omnia tradit, quod monuit etiam *Gesnerus* p. 658. *Aristoteles* simpliciter de mugilibus hæc commemorat, H. Anim. V. 5. ex quo *Plinius* 9 c. 17. v. 129. *πέλοι* ex P. 1. recepimus. Vulgo *τε πέλει* Reg. a. *δὲ πέλει*, superscripto *τέλοι*, quo & glossa *ὑπαρ. ἔτω* refertur. Semel hic monuisse satis est, fere omnes glossas in utroque Codice Regio ad lectionem superscriptam, aut quam glossator aliunde annotare voluerat, & tamen omiserat, referri. Nostram lectionem *Ælianus* clarissime habet. v. 133. Reg. 1. *ἠγεμονεῖει*. v. 134. *χέρσον ὑπεξερῶν*. Similiter *Crinagoras* Analect. T. II. p. 148. *χέρσον ἐπεβάνοντι κατασπαοεῖσα κλύδωνι*. Hinc emendandum carmen *Dioclis* Carystii apud *Reiske* Anthol. Ceph. N. 604. sive Analect. T. II. p. 183. ubi legitur: *χέρσῳ δ᾽ ἐπεκβαίνει ἐμεῦ χάρην ὕδατι θυμός*. Lege *χέρσῳ ὑπεκβαίνει*, nam *ὑπεκβαίνει* in Cod. Lipsiensi fuit. v. 138.

ἀγαυόμενοι dedimus ex Junt. P. 1. Reg. 1. Vulgo ἀγαυόμενοι. V. 141. ὑπὸ βίπῃ; ex Reg. 1. pro vulgato ὑπαί. Turnebus etiam θαλασίμους forte ex Reg. 2. commemorat. V. 149. λίνοιο ἀμφι-βόλας dicit ἀμφιβόληρον, rete jaculum. Similiter Leonidas Analect. T. I. p. 223. καὶ πλωτῶν εὐπλεκῆς ἀμφιβόλων. V. 153. Vulgo ἰμφόμενοι, quod, quia syllaba secunda necessario longa esse videtur, correxit Brunck. V. 158. αὐχίνα Reg. 1. In Reg. 2. est ἰπαρχίνα. V. 159. Reg. 1. κυρτώσασα & minio ceu glossā κυρτώσασα superscriptum. Turnebus etiam κυκλώσασα commemora- tur. V. 161. εὐδὶ σφι ex Junt. P. 1. Reg. 1. vulgo εὐ γὰρ σφι. V. 165. μυρίκης editi. Nostrum habet Reg. 1. in altero μυρίνης superscriptum est, qui deinde versu 166. εἶτε καὶ ἄλλῃ habet. Μυρτίται tamen ex h. l. vertit etiam Gyllius apud Gesnerum p. 1032. V. 169. Juntina δύνασι & versu 170. δυνῆς habet.

V. 170. Hunc de merulis locum habet *Ælianus* I. 14. Ver- su 175. Reg. 1. κοσσοφῶν δ' habet. Sed malim cum *Brunckio* τῶδε γὰρ ἔτ' ἐνῆ legere. V. 178. πᾶν ἡμᾶρ divisim vocibus ubi- que, etiam nulla codicum autoritate accedente, scripsimus, quoniam prima in πανῆμᾶρ, si conjunctæ fuerint, necessario corripitur, ut in πανήχρον & similibus. D'Orvillii disputatio nobis hic non satisfecit. Juntina hoc versu τοῖν præfert. Ver- su 181. Reg. 2. ἐρχομένας. ἔτω σφι. recte. V. 183. Vulgo ἀνάγαι. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. v. 185. Reg. 2. ὑδὲ κεν ἄλλῃ. v. 186. ἄλλοτε ἄλλως παπταίνων dedimus ex Aldina, & Juntina; hæc ta- men παπταίναι, illa vero θαλάμωσ τε καὶ habet. Vulgo ἄλλοτε δ' ἄλλως παπταίναι. Reg. 1. ἄλλοτε ἄλλως παπταίνει θαλάμωσ τε καὶ ha- bet. V. 187. Reg. a. ἔτ' ἐπί. v. 192. ᾠδίνωσιν ex Juntina revo- cavimus. Vulgo ᾠδίνωσιν. v. 194. Hic versus plane ineptus est ob tautologiam. v. 195. Reg. 1. τοῖον. Locutio ἀχθὸς ἀλύει an sana & proba sit, dubito. Forte ἀχθεὶ ἀλύει poeta dixerat. Ver- su 197. Vulgo πρωτόσικυ. Nostrum ex P. 1. πρωτολόχου Reg. 1. minio ceu glossam superscriptum habet. Pro δῆμα Turnebus πῆμα commemorat. v. 198. Juntina ἔτε χεῖριον. v. 202. μέγα δάκταισιν habent P. 1. Reg. uterque, & Turnebi codex. Vulgo περιδάκταισιν. v. 203. Vulgo ἐντύνασθαι. Nostrum ex Reg. 1. Ver- su 205. ἰναετῆρες præferunt Juntina, P. 1. Reg. 1. v. 208. Vul- go μέγα. Nostrum ex P. 1. Reg. a. v. 215. Reg. 1. ἐξεύλισεν superscriptum habet, quod huc ex versu 20 translatum fuisse videtur. v. 216. εἰ ex Cod. Turnebi & Reg. 1. pro vulgato ὡς.

v. 218. Hunc de merularum captura locum exscripsit *Ælia- nus* I. 15. In versu 221. Reg. 2. ἀπ' ἀψάστροιο. v. 223. Juntina αὐτὸν scilicet ὄλον. v. 232. Vulgo τοῖοσιν — κερτομοῖοσιν. Nostrum uterque Regius habent. v. 233. Reg. 2. νῦν δὲ νῦν ἀλόχως habet. v. 235. τῶσιν pro σοι Juntina, P. 1. Reg. 1. dede- runt. v. 237. Reg. 1. σοι supra scriptum habet. v. 238. Reg. 1. χρυσίνο vulgata superscripta. Ceterum cautiss in hoc loco versatur *Ællanus*, qui δι' Ἰηλῆσιν κοσσοφῶν dixit, quam *Oppia- nus*, qui κίχλας tanquam femininum κοσσοφῶν genus nominat. Monuerunt hac de re *Hippolytus Salsianus* de Aquatilibus fol. 222. G. & *Gesnerus*

V. 242. *ἐπιρωγή* ex Aldina, Junt. & Codicibus restituumus pro vulgato *ἐπαγωγῆ*. V. 246. Vulgo *ἐρίζεται*. Nostrum ex P. I. Reg. I. V. 247. *καθέκει* ex P. I. scripsimus. quod habuit etiam *Ælianus* I. 56. qui h. l. transcripsit. Vulgo *κατίθκει*. Credibile tamen est *Ælianum* sua aliunde transfulisse; ita enim ille: *ἐλίσκεται δὲ τῶν κυνῶν τῶν σκυμῶν τῶσδε ἑκάτερον ἐκ τῆς ἰδέου καὶ τῆς ἀηλῆς. Δέλιαι αὐτοῖς καθίσων ἰχθῶν λευκῶν ἐκτίμημένον τὴν βία κιν. ὅταν τοίνυν εἰς ἀλῶν, καὶ τῶ ἀμύζερῳ περιπίσῃ, πάντες οἱ θαλασσίμοι συμπηδῶσιν αὐτῶν, καὶ τοὶ κάτωθεν ἰλοκοίμῳ ἴπωνται τε καὶ μέχρι τῆς νεῶς ἔκ ἀνασεβόμενοι.* De verbis πηλὸς αἰδοῦς vide *Abresch* ad *Hesychium* h. v. V. 249. Vulgo αἰὲν ἴπωνται. Nostrum Junt. P. I. Reg. I. habent. V. 254. ἴσκει *Turnebus* commemorat. V. 258. Vulgo *τηλύγετον* — *περιμοχθήσων*. Nostra lectio ex Juntina est. P. I. etiam *περιμοχθήσων* habet.

V. 263. αὐτὸν ἔλεθρον ὄλωνται si pro τὸν αὐτὸν dicitur, non satis græcum videtur; sin ipsam mortem poëta voluit, sententia languet, & elocutio friget. Vide num magis conveniat αὐτοὶ ἔλεθρον — ἔλωνται. V. 266. Junt. *εὐλῆς* habet. V. 269. ἔρωσα ἴσπαται ἐπὶ θαλάσῃς num recte & græce dicatur cum *Brunckio* dubito; magis etiam ineptum est, quod sequitur *πῶθω δευδρήντη*. V. 271. *λαπαρῆ* δὲ P. I. Reg. I. V. 274. Vulgo *εἰς*. Nostrum ex Juntina. V. 289. Ald. P. I. *χαίταις*. Nostrum etiam Juntina, Reg. I. vide *Hemsterhuis* ad *Lucianum* T. I. p. 414. V. 290. delevimus importunum δὲ post *ἄποτε*. V. 292. ἰλισσομένους *Turnebus* forte e Reg. 2. annotat. V. 293. Vulgo *ῶσπερ*. Nostrum Junt. P. I. Reg. I. V. 297. P. I. Reg. 2. *φιλόντι*. Reg. I. *φιλέοντι* scriptum habet, ubi tamen antea *κυνέοντι* adfuisse apparet. V. 298. P. I. *λαφῆσει*. Reg. I. *ἐφέρσει*. V. 300. P. I. Reg. I. bene *εἰλε* habent. Vulgo *εἰλεν*. V. 313. Vulgo *ἰηγμῖνας*. Nostrum ex Reg. I. V. 317. Junt. P. I. *βαρναία* habent. V. 325. Omnes libri *σαθμοῖσι* *κατηρεφέσσι*. Hic mihi exemplum operis typographicis describenti error obrepfit, cujus veniam peto. V. 331. μὲν *senfium* perturbat. Recte P. I. Reg. I. eo omisso *ἄδδην* præferunt, quod vel uno δ admisso in *ἀδηφάγῳ* pronunciatione producitur. V. 334. Elegantiam in voce *γέλως* explēcat *Casaub.* ad *Strabonem* XI. p. 766. V. 336. Vulgo *τῆλε χθόνα*. Recte Reg. a. V. 340. Vulgo ἐπὶ Nostrum ex P. I. V. 343. Illud καὶ κέντις valde *κακόφωνον* est. Forte legendum ἔτως *κἀκείνης* τις.

V. 347 Reg. I. *κῆρας* ἐὶς glossa *θανάτης* σός. In altero est *ἐπέτρεψεν*. Hunc locum transfulit *Ælianus* I. 23. unde apparet, quid versu 350. *αἰλὸς* διὰ *κῆρον* ἔχουσιν sit. recte Schol. editus *μέσον* ἔχουσιν V. 352. P. I. Reg. I. *ὀμόκλιτον* V. 354. Vulgo *αἰγῶν*. Nostrum Cod. *Turnebi*. Reg. I. P. I. habent. V. 355. Cod. *Turnebi* & Reg. I. *σφετέρουσι* *συνάψκας* habent. V. 358. Junt. Ald. Reg. I. *ἐσπῆ*. In Reg. 2. est *ἐπωπῆ*. V. 363. Reg. I. *αἰγέλοισιν*. In Reg. 2. *ἄρεσι* *μηλοῖσι*. recte V. 364. *βόλῳ* — *κραιναῖν*. *Ælianus* *βόλῳ* *κραιναῖας* habet, ex corno arbore factam. V. 365. Vulgo *βόλῳ*. Nostrum ex Reg. I. V. 367. Omnes libri

παχίη, quod saltem *valida manu* vertendum erat. Nostrium *Gesherus* p. 998 conjecit. v. 368. P. I. Reg. I. οἴσται recte, opinor. v. 370. Juntina cum Reg. 2. nostrum ἀποσύνξαντες habent. Aldina ἀποσύνξαντες. Turnebiana ὑποσύνξαντες. P. I. ἀποσύνξαντες. v. 372. Ἰνδία ex h. l. laudat *Eustath.* ad *Homerum* p. 1505. Reg. I. ἦθια cum glossa διατρῶς. v. 372. Reg. I. ὅδ' τις ἄγρης. v. 376. Reg. 2. περιμαίνεται. v. 377. Reg. I. superscriptum ἴσατ' ἀκούτης habet. v. 378. Correxi πέτρως. Vulgo πίτρας. Reg. I. αἰσλαί. v. 382. Vulgo ἠτόρβοισιν. Nobiscum P. I. Reg. I. v. 384. Vulgo ἴπλετ' ἰνώ. Nostrium ex Cod. *Turnebi* & P. I. cf. *Cyneg.* II. 53. v. 388. Omnes editi νυμφεῖον ἰὸν εὐλῶν. In Reg. 2. νυμφεῖον, sed alter pro glossa τὸν νυμφεῖον habet, unde emendatio nostra confirmatur. v. 390. P. I. εἶν. v. 391. *Turnebus* ὑσαῖον ἄγρη commemorat. v. 392. Vulgo περιπυλῶν. Nostrium P. I. dedit. Vide infra v. 545. & L. II. 414. Alia fargorum capiendorum ratio Caribus frequentata describitur ab *Æliano* XIII. c. 2.

v. 400. P. I. ἔδορ' ἀκούτης. Reg. 2. ἔνδορε κύρτω v. 401. Reg. 2. δειλαίαις μέγα ἀειδός. v. 403. P. I. Reg. a ἐξαπάτησιν ἱρωμανήσιν. Latet hic ulcus, nec usitata videtur vox ἐξαπάτη. *Brunck* tamen conjiciebat ἐξαπάτησιν ἱρωμανήσιντες ὄλοντο. v. 407. P. I. δαισιόμενον, quod & R. I. superscriptum habet; glossa tamen μερισσιόμενον habet. v. 409. Vulgo φέρη. Nostrium ex P. I. R. I. v. 410. Reg. I. τῆμ' ἰππύρων. Saltem τῆμοσδε una voce scribendum. v. 419. P. I. Reg. 2. συμφυρτός. Cod. *Turnebi* συμφύρτος, quod & Reg. I. a secunda manu habet; prius enim συμφύρτος fuerat. Omnes vero libri in vulgatum σφακέλης consentiunt, quod correxit *Valckenair* ad *Ammonium* pag. 220. v. 425. Vulgo ἐτοῖμοι. Nostrium ex Reg. I. ἔτοιμον P. I. dabat. v. 427. Vulgo ἐρύσσι μάλα. Nostrium ex Reg. I. vide vers. 435. Deinde versu 428. P. I. ἐγείρη. *Turnebi* Codex & Reg. 2. ἀγείρει. v. 429. P. I. Reg. I. οἱ δ' ἐπί. v. 431. Omnes libri ἀλλήως παραδίεσι, quod græcum non est, nisi poeta hoc pro παραδίεσι, quod genuinum erat verbum, posuit. v. 434. Reg. I. ἐρύσσειαι. v. 440. Vulgatum ἐντυνῶν ex Juntina & Codicibus correximus. v. 444. Nescio cur δάγμαλα hic *Oppianus* usurpavit, cum alibi δήγμαλα posuisset. Reg. I. δάγμαλα, quam formam etiam in *Nicandro* codices præferunt. Reg. 2. γλαυκοῖς ἐν βένθεσι habet. v. 445. σύροι scripseram ex Ald. Junt. & Reg. I. In Reg. I. ἐπιδῶσα exstat. v. 446. Vulgo ἀμφιπεσῶσα. Nostrium ex Reg. I. v. 450. *Turnebus* λιμένεσιν ἀμυλῶσιν commemorat. v. 454. Reg. I. ἐπιδῶσα. v. 457. Vulgo πλῆσεν Nobiscum P. I. Reg. I. v. 463. αὐλὸν ἰλῶν Juntina. Eandem anguillarum capturam, qua in Pado circa Patavium usi fuerint, aliunde copiosius & distinctius descripsit *Ælianus* H. Anim. XIV. 8.

v. 476. Vulgo ἀλλήλοισιν. Nostrium ex P. I. Reg. I. v. 477. Omnes libri ἱργμασι, quod correxeram, ante quam vidissem jam olim id voluisse *Casaubonum* ad *Strabonem* p. 665. In Reg. 2.

Reg. 2. glossa *τηρίγμασιν, καλύμμασι, θαλασσίους λίθους κεκρυμμένους* habet, ubi adeo vera lectio latet. V. 487. ἐπὶ σφίσι Codices. V. 488. Vulgo καὶ μὲν τις. Nostrum Reg. 1. superscriptum habet. Deinceps vulgo κείνησιν ἐπ' ἰχθύσιν ἀμήσαιτο. Juntina sola κείνησι μετ' ἰχθύσι. *Brunckius* nostram lectionem excogitavit, ubi κείνησιν ad manus, *παλάμας*, referendum, & ἐπαμάσασθαι gallico verbo *amasser* explicandum. Mihi tamen lectio Juntina magis placet. Reg. 1. κείνοισι præfert. V. 490. Vulgo ὅποτε φράσσονται. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. Aldina ὅποτε φράσσονται. V. 494. Vulgo ἢ δ' ἀκούεις. Nostram lectionem ex P. 1. ductam probaverunt *Wasse* ad h. l. & *d'Orville* ad *Clarritonem* pag. 126. Reg. 1. ἐν δ' ἀκούσον. Reg. 2. ἢ δ' ἀκούον τ' ἐπλησαν, quod *Brunckio* placebat in ἐν δ' ἀκούον τ' ἐπλησαν mutatum. V. 495. Reg. 2. ἀπειροσὴν χύσιν habet. V. 497. P. 1. διακρίνοντες. Totum hunc locum de encrasicholorum captura mire illustrat *Ælianus* H. A. 8. 18. qui tamen aliunde sua dixisse videtur, adjunctis de suo quibusdam nugis. Cf. etiam *Aristoteles* H. A. 6. 15. *Athenæus* 7. 14. Versu 501. Reg. 2. περιπλήθυσ' ἀφύησιν habet. V. 507. Reg. 2. ὠδίν@ ὑπ' ἄλγασιν. V. 508. Vitiosum μεταδρομάδην *Turnebus* ex Reg. 2. prodidisse videtur. Reg. 1. κίχσοι μεταδρομάδην, ubi vulgo κίχσοι. Sed saltem κίχσοι hinc efficiendum erat. V. 511. Vulgo ἐπιφάσωσι. Nostrum ex P. 1. V. 514. ἀλὸς βοδὸς *Turnebus* forte e Reg. 2. annotavit. V. 520. Reg. 1. τίκλειται, βασιῶς & προδαίτας superscriptum γρ δέμας habet. V. 527. P. 1. εὐναίς, quod & Reg. 1. superscriptum habet. V. 534. Reg. 1. δολοχῆ, αὐτάς. Deinceps omnes libri πάχετός τε μεγίστη, ubi τε nimium est. Quare h. l. emendavit *Brunck.* V. 535. Vulgo ὄσ@ Nostrum Junt. P. 1. Reg. 1. V. 543. P. 1. Reg. 1. ἐν νεάταις ἰζαίς. Vulgo νεάτας, quod mutavimus. V. 540. Omnes libri περιμαστῆς, quod ob sequens κρατερόν θέν@ ineptum. Quare emendavit *Brunck.* eadem opera & περιμερῆς scribi poterat. ἦγον *Turnebus* memorat. V. 544. Reg. 2. ἰλύν. V. 549. οἰκλείραι restituumus ex Junt. P. 1. Reg. 1. Vulgo οἰκλείροι. Ald. οἰκλείρη. V. 554. Hunc versum *Brunck.* huc transtulit, qui antea post versum 485 legebatur: οἰκλήρον ἰδεῖν μογεροῖσιν ἰσοκότα σώμασι νεκρῶν. Mihi satis placet hic versus, & si σώμασιν scribatur, locum suum tueri posse videtur; hic enim ante comparationem positus abundat, illic vero poeta brevi imagine defungi voluit. V. 555. Edific κληθέν@. P. 1. Reg. 1. κληθέν@. Hic παυθέν@, hic vero παύσαντ@, τραπέντ@ pro glossa habet. Nostrum dedit *Brunck.* Vide V. 297.

V. 560. Nostrum Juntina dedit. Aldina & P. 1. ἐπιτρέπει ἄλγεια. Reliquæ ἐπιτρέπει ἄλγεια. Reg. 1. ἐπιτρέχει ἄλγεια superscripto ἐπιτρέπει. glossa φέρει. V. 564. P. 1. Reg. 1. ἐμπίπτει. V. 565. R. 1: ἀλιζόμεναι vulgata superscripta. V. 567. Reg. 1. θείοντες ἐρετμοῖς superscripto θείοντες. Etiam Juntina, Reg. 2. P. 1. ἐρετμοῖς habent, quod probum est. V. 568. Reg. 1. δῶπον ἀλὸς vulgata superscripta. In Reg. 2. recte κόντοις τε legitur. V. 569. Vulgo

αὶ δὲ ὑπὸ μαρμαρυγῆς πολυαρχίῃ, ubi *Pierſon* in *Verſimilibus* emendabat αὶ δὲ ὑπὸ σμαραγῆς βαρυαρχίῃ, quod poſtremum P. I. exhibet. Reg. I. clare habet αὶ δὲ ὑπὸ σμαραγῆς. *margo*: γρ. μαρμαρυγῆς. gloſſa κινήσις, φανταſίας. In Regio 2. μαρμαρυγῆς πολυαρχίῃ exiſtat. Noſtram lectionem *Turnebus* in varietate commemoravit, & *Euſtath.* ad *Homericum μαρμαρυγῆν* θηΐτι ποδῶν p. 1595. ex hoc *Oppiani* loco μαρμαρυγῆν laudat. Eſt ergo celer remorum contorumque quaſi micantium motus. Licet etiam aliam adjungere rationem ex eo, quod recentiores obſervarunt, mare fervente piſcationis opere, remorum pulſatione turbatum velut oleum tractu pingueſcere, & adeo ſæpe igniculos jacere, qui μαρμαρυγῆν facere omnino videntur. V. 576. Reg. I. εἰλύμεναι gl. κρυπτόμεναι. Juntina πλώσσει. V. 578. P. I. ἰχθυόει. V. 579. Reg. 2. εἰ γὰρ ἰδῶνται. Senſum verborum μήτ' ἐν τι. et. cet. *Gefnerus* H. A. p. 1156. explevit loco *Æliani* XV. 6. adducto, ubi in captura thynnorum Pontica piſcatorum vota memorat. V. 582. Vulgo σφιν. Nobiſcum P. I. Reg. I. In Reg. 2. νειμήση eſt. V. 585. Vulgo πεπληνῆς. Noſtram lectionem memoravit *Turnebus*. Reg. I. vulgatam in textu habet, ubi tamen inepte gloſſa æque ac in P. I. vocem πεπληνῆς per κείμεναι explicat, ſed ſuperſcriptum eſt αὐτῆν κείμενον πολυδίνεια περινεύει, quod unice verum, ſiquidem περινεύει probaveris. V. 587. ἀναλαίην ἐλάφῶν ex Juntina reſtituimus, ubi vulgo ἔλαφον, quaſi ἀναλαίην adjectivum fit. Reg. I. ἐλαφῶν -- ἐν εὐαγγέλιῳ habet.

V. 589. Reg. I. τὰ δὲ ἴσορῶσαι. V. 590. ἡλέμαία ex Junt. & P. I. recepimus. Vulgo ἡλέμαίαι. Nobiſcum facit d' *Orville* Obſ. Miſc. T. X. p. 4. qui etiam monuit *Euſtath.* ad *Homerum* p. 381. ἡλέμαλον ex h. l. laudare. V. 591. μαφιδίαι ex P. I. recepimus. Nunc tamen vulgatum μαφιδίαι prætulimus, quod Codices noſtri habent. V. 592. Juntina ἐπαίξαντας. V. 597. Vulgo δέισαντας. Noſtrum ex Reg. I. Deinde βυθῶν. *Turnebus* annotavit. V. 598. εἰλέμενοι πλώσσειν, quod correxī. Mihi verba πλώσειν & πλώσειν, quæ ab uno fonte fluunt, ita tamen ſignificatione differre a ſe invicem videntur, ut πλώσειν & inde derivata verba vel nullo vel tertio caſu perſonæ adjuncto, vel denique caſu loci cum εἰς vel ἐν addito, Gallorum ſe *blottir* denotet, alterum vero, πλώσειν, quartum caſum adjunctum habet, & ſimpliciter *timere aliquem* ſignificat. Non ignoro in aliis autoribus æque atque in *Oppiano* hæc duo verba permutata invicem fuiſſe, ſed librariorum incogitantia noſtræ obſervationi nihil derogat, quam forte nobiſcum alii viri docti approbabant. Porro *Waſſe* ex Codice *Schotti* δι' κήρυται malebat, quod etiam in Reg. 2. extat. V. 599. Juntina ἀναπεσόντες. V. 600. Vulgo μετακλίναςτες. Noſtrum ex P. I. Reg. I. V. 601. Reg. I. πικνῆσι. recte verba σύντησι μέγαν πόνον ex h. l. laudat *Euſtathius* ad *Homerum* p. 1549. V. 604. Vulgo ἐτομοίς. Noſtrum ex P. I. & Reg. I. V. 605. Reg. I. βόλη. V. 606. Reg. I. πικνῆσιν. V. 607. Vulgo βένδια. Noſtrum ex P. I. &

Reg. 1. ubi glossa βάλει. v. 608. Vulgo περιφράζει τε ἄ. Ald. cum P. 1. & Reg. 1. περιφράσσοντο ἄ habent. Nostrum ex Juntina est. v. 610. αἰκάνθας omisso ἄ ex P. 1. recepmus. Vulgo ἄ αἰκάνθας. Reg. 1. αἰκάνθας, & superscriptum βάλει habet, quo admisso, recte legitur: χεῖρα δ' ὑπὲρ κεφαλῆς βάλει, καθ' ὑπερθε δ' αἰκάνθας. v. 611. Vulgo καταρρέκειν. Juntina καταρρέκειν & antea ἀκινθῶν habet. Prius etiam Reg. 1. quod in καταρρέκειν in nostra editione degeneravit. Pessime. saltem esset καταρρέζει τε. Deinceps male P. 1. ἐκινθῶν. Totum hunc locum exscripsit *Ælianus* I. 23. qui ita hac de re: εἰς τὸ κάτω μέρῳ ἀπὸ γε τῆς κεφαλῆς ἦσυχῃ κατάγων, εἶτα πλῆθ καὶ αἰσῆς &c.

v. 613. P. 1. Reg. 2. ἀστμφές, & sic Ald. Junt. Vulgo ἀστμφές. v. 615. ἔργον pro vulgato ἄργον ex Juntina & Reg. 1. dedimus. v. 617. Vulgatum ἐσσυμένως ἐπίσσυλο proflus ineptum. Quare *Brunckii* emendationem recepmus. Ipse tentaveram εἰσπασίως - ἐπίσσυλο. v. 619. Vulgo ὑπὸδραμεν, quod ex Juntina P. 1. Reg. 1. immutatum fuit. v. 620. Vulgo ὑδὲ γὰρ. Rectum habent Junt. Ald. P. 1. Reg. 1. v. 622. κατακρύπτουσα dant Junt. P. 1. Reg. 1. v. 625. P. 1. ἐρίψασα. supra tamen versu 51 ἐρίψας δὲ κάτω κεφαλὴν τε καὶ ὄσσε relictum fuit. v. 626. Vulgo πόντιβόλαιαι. Nostrum ex P. 1. cf. versus 98. Juntina versu 629. ἐβόλαι exhibet. v. 632. Cod. *Turnebi* & Reg. 2. ἀσπάλῃ habent. Porro omnes libri μέλισσιν habent, nisi quod P. 1. μέλισσιν exhibet, quod vitium *Cyneg.* II. 625. etiam observat. κενήσιν invexit *Brunct*; equidem vulgatam teneo. v. 633. Reg. 1. ἐρισάμεν gl. ἐλκύσας. idem vitium adfuit *Cyneg.* 4. 208. Versu 636. πικρὸν dedimus ex Juntina, P. 1. Reg. 1. Vulgo λυγρὸν. v. 638. Juntina cum P. 1. βαθυπλοκή exhibet. Reg. 2. πολυπλοκή in textu habet. Mire in hac forma variant libri. Vide ad Libri V. 379. & supra versu 47. *Suidas* ex epigrammate laudat πολυπλοκή in voce κισσύσιον, ubi hodie *Analec.* T. I. p. 228. πολυπλοκή constanter legitur. v. 640. δαμάσσας *Turnebus* laudat. v. 643. Recte Reg. 1. ἀστμφέων. gl. ἦσυχάζουσι.

v. 647. A Phoenicibus olim pisces mari verbasco infecto capi solitos fuisse memorat *Aristoteles* H. A. VIII. c. 20. qui alibi, Libro IV. 8. monet, pisces petris falso odore oblitis ad capturam evocari. v. 653. Omnes libri male ὑπαγγυμένους, præter Reg. 2. ubi ὑπαγγυμένους extat, exhibent, quod *Rittersh.* correxit. v. 659. ἴζαν ἢ P. 1. Reg. 1. Paulo antea Reg. 1. ἀργυρίον gl. λευκὴν habet. v. 661. αὐταῖς ex Cod. *Turneb.* P. 1. Vulgo αὐτῶν, quod Reg. 1. in textu habet, altera lectione supercripta. v. 669. Vulgo ὄσσε. Nostrum Reg. 1. superscriptum habet. v. 670. Vulgo ὄσσε. Nostrum ex P. 1. & Reg. 1. Versu 676. Juntina habet ἴσση - ἄλμασι. *Turnebi* Codex πολλαῖς δ' αὐ ἴσσησι καὶ ἄλμασι. Vulgo πολλαῖς δὲ ἴσσησι τε καὶ ἄλμασι. P. 1. singularem utrobique præfert. Reg. 1. πολλαῖ δ' ἐν ἴσσησι τε καὶ ἄλμασι. Reg. 2. πολλαῖς δ' ἐν ἴσσησι - ἄλμασι. v. 677. Vulgo σιμφιγρίστη. Nostrum habent Junt. Ald. Reg. 1. v. 678. Vulgo

τόδ' ἰχθύτι. nostrum ex Juntina, Reg. 1. Deinceps editi libri διὰ, quod e conjectura emendaveram, quam nunc Reg. 2. firmat. V. 682. Reg. 1. παύσηται. V. 685. Vulgo ἐπιπέσανται. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. V. 688. Reg. 2. κρηναῖον praefert. V. 692. Vulgo αἰεῖσι. Nostrum habent Juntina, P. 1. & Reg. 1. ubi tamen glossa ἀπρωπῆ ad alteram lectionem, ibi omisssam refertur. V. 693. Junt. Ald. Reg. a. ὄλυνται. Porro Φαρμακίη-σιν sola Juntina & Reg. 1. habent, reliqui libri Φαρμακίησιν.

AD LIBRUM QUINTUM.

V. 2. Ald. Junt. ἔτ' ἐν γαίῃ. P. 1. Reg. 1. ἔδ' ἐνί. V. 12. Reg. 1. ἀστρατον superscriptum habet. Idem versu 13. ἔσασσε superscriptum habet. V. 20. Reg. 1. ἰλκῆσῃρα cum glossa ἐκ τῆ ἰλκῶ ἰλκῆσαι ὀμηρικῶς. V. 27. Φαρσαλίῳ ex Reg. a. reposui, ubi vulgo Φαρσαλίως. V. 30. Reg. 2. habet. πορδαλίω (superscripto παραδάλω) γαῖῳ ὄλοόν δάκῳ, ἀλλὰ θαλάσσης, αἰνότεραι. Unde duplicem h. l. lectionem olim fuisse suspicatur Brunck, nempe alteram: παραδάλω γαίης ὄλοόν γένῳ, ἀλλὰ θαλάσσης, αἰνότερον. Huc enim referri videtur αἰνότερον, quod pro vulgato αἰνότεραι exhibet P. 1. & in margine Reg. 1. Altera vero lectio habuisse videtur: πορδαλίω γαίης ὄλοόν δάκῳ, ἀλλὰ θαλάσσης, αἰνότεραι. V. 31. P. 1. Reg. 1. παλόν. V. 45. Vulgo εὐμετεές. Nostrum P. 1. Reg. a. habent. V. 50. Reg. 2. πινώοντα. unde lege πινώοντα. V. 54. Reg. 2. ἀέρταιῳ. V. 60. Reg. 1. ἠόνως ἐπίδος ἰκάνει, sed minio ἠόνῳ ἐξυός correctum. V. 60. Juntina, P. 1. Reg. 1. ἀρχυλαδεῖς. Locum qui sequitur, a versu 62. expressit *Ælianus* H. A. 2. 13. qui ex versu 68. κεφαλὴν προμήκης reddere videtur, ubi *Oppianus* δολυχός τε δέμας. Vulgo δολυχόν legebatur, deinde βαιός ἰδεῖν, quod cum δολυχός non convenit. Quare eo confidentius Φαιός reposui ex *Æliano* qui habet ἰχθύς μακρός καὶ λευκός, τὴν κεφαλὴν προμήκης, quod idem voluisse *Rondeletium* videbam, cui tamen intempeste oblocutus est *Gesnerus* p. 134. Sed ille malebat λευκός. Nostrum vulgato propius est, licet non ignorem vulgo Φαιός fuisse verti. At Φαίδιμῳ etiam, quod ex eodem fonte promanat, *Splendidus, candidus* significat. Similiter apud *Aristotelem* H. A. IX. 19. in historia merularum βαιός & Φαιός permutata fuisse docuit *Gesnerus*. V. 84. Reg. 1. παλαιόφalon. V. 89. Reg. 1. νίεσ ἴασιν. V. 92. Juntina ὡ πικ τοι γενεῆς. V. 98. Reg. 1. ποτι-εἰπάσαι. V. 103. οἶδε pro εἶδε ex Reg. a. recepimus. V. 107. P. 1. ἀφάυσισι, quod & Reg. 1. superscriptum habet. V. 115. Vulgo ἐμπελάση. Nos P. 1. Reg. 1. sequimur. V. 120. Junt. Ald. αἰσῆρα. Nostra lectio P. 1. Reg. a. debetur. V. 125. Reg. 1. πυλινδόμενον. V. 138. τόσον ἴτυ κρηρην. Inepte *Rittersh. scilicet* interpretatur. Paulo melius glossa P. 1. περιφέρειαν. Similiter *Julianus* in *Analectis* Gr. Poët. T. II. p. 494. γυρῶν τ' αἰσίφρων καμυπόλασσαν ἴτυν dixit. V. 143. Reg. 1. ἐρύη habet. V. 144. Vulgo ἰχθύς. Nostrum ex P. 1. Reg. 1. & Vaticano apud

Schottum Obs. Hum. 5. 27. v. 145. Omnes libri αἰμασσων, ut supra II. 618. ubi vide. v. 146. Junt. πλεῖλόν βρόχον εἰλίσσοιτο, quod & P. 1. Reg. 1. habent. Nostrium est ex Vaticano apud *Schottum*. Reg. 2. πλεῖλόν βρόχον εἰλίσσοιτο habet. Reliquæ editiones male πλ. βρ. εἰλίσσοιτο præferunt. v. 152. Vulgo βαρύνσομοι. Nostrium ex P. 1. Reg. 2. quod & glossator Reg. 1. respexit, qui βαρυνσιναιλοι ad vulgatam annotat. v. 158. Vulgo ἀλευάμενον. Nostrium ex P. 1. Porro Reg. 1. μάθη in textu habet. Ceterum eadem fere captura est silurorum Istrianorum, quam describit *Ælianus* XIV. 25. Differt tamen in eo, quod nulla utrium mentio ibi fiat, sed protelo boum pisces in litus extrahuntur. Reliqua de jocinore taurino (*Ælianus* tamen pulmonem ponit) & hamo plane convenire videntur. Ponam hic ea verba, quæ de hamo habet: τῆς μὲν ἐν μηρίνδῃ σφραῖς ἕσσης καὶ ἀγανακτικῆς — κατὰ θάτερα προσῆλθεν ἄψιστρον ἰχυρὸν καὶ μέντοι καὶ τεθρηγμένον δεινῶς, περιείρας δὲ ἄρα αὐτῶ πνεύμονα ταύρου τεθρηραμένην — ὑπὲρ τῷ συνδέοντι® τὸ ἄψιστρον ἴλην, ἐξάψας τὸν ἀρκύντα μάλισθον, οἷον εἰς τὴν ἔλξιν εἶναι ἔρμα αὐτῶ. Hinc apparet quæ *Oppiano* v. 142. sicut τροχοειδέα κύκλα, plumbei nempe orbis, qualem dionatόν μολίσσο βαρύν κύβον 4. 43. dixerat. Reliqua in versione latina distinctius reddere præeunte *Geshero* p. 233. conatus sum. v. 164. Vulgo δόλον. Nostrium Junt. P. 1. Reg. 1. habent, & Reg. 2. in margine. v. 165. Juntina sola οἰεῖ χαλκῆ προπύρι λαμψῶ habet. v. 170. P. 1. Reg. 1. Φλογήσι καὶ ὀχθίζων præferunt. v. 171. Junt. Ald. δύνειαι. Nostrium ex P. 1. Reg. a. *Guietus* vulgatum δύνειαι *Hesiodi* auctoritate defendebat. v. 176. Reg. 2. βύσσαν. Deinde malo ἐλκυσαι. v. 178. Reg. a. ἰθύς. v. 193. P. 1. ἀνίσταται, quod ex 4. 456. male huc tractum fuit. Reg. a. ἀμύνασθαι, & Reg. 1. ἔδῃ τε μέμνει habet. v. 195. μυχήνην pro μυχάτην ex Reg. 1. recepimus. v. 198. Reg. 2. πόνον ἀνθέλωσεν v. 202. P. 1. Reg. 1. ἰχνη® ὀδόντων, quod & Reg. 2. annotat. Deinde Reg. 1. ἐπιειγομένοις ἐκάτερθεν. v. 204. P. 1. ἔρχεται αἰεῖ. v. 206. βιαζομένοις ex P. 1. Reg. 1. recepimus, cui vulgatum ἀνελκομένῳ æquavimus. Vulgo enim βιαζομένῳ legabatur, quod & Reg. 2. servat, sed pro ἐκάτερθεν præbet ἐτίρωθεν, quod cum βιαζομένοις junctum veram lectionem præferre videtur. v. 207. P. 1. R. 1. ὑπὲρ. v. 212. R. 2. πυκνά præfert. v. 215. Junt. & P. 1. διὰ σόμα. Reg. 1. ποτι habet. v. 216. P. 1. Reg. a. Τυρήνη. v. 217. Hunc locum respexit *Eustathius* ad *Homerum* p. 1716. qui ἀπόρρηξ legisse videtur; ait enim ἃ δὴ ἀπερρώγα πορρωῶ λέγει ἐ εἶν®. v. 218. μαινομένη ex Junt. P. 1. Reg. 1. recepimus. Vulgo ξανομένη.

v. 220 Junt. Ald. δίνησι παλιήροισι. Reliquæ δειναῖσι παλιήροισι. Reg. 1. παλιήροῖσοι. Reg. 2. παλιήροῖδοι. P. 1. παλιήροῖσοι præfert. *Lycophron* tamen versu 380. dixit δέναι παλιήροισιν ἔλκοντι® σάλα, ubi *Scaliger* παλιήροῖδῃσιν emendabat; sed *Canterus* & *Codex Regius* vetustissimus vulgatam servant. v. 221. Juntina κηρώσι. v. 223. Reg. 2. σκαί® ἰθύς ἔρῃσων. v. 227. Reg. 2. τὸν δὲ ἐτ' ἐπαισασαία — ἐκ δὲ habet. v. 228.

Junt. Ald. P. I. Reg. I. μέθυ. V. 229. P. I. κλίη — βίβη δὲ — κρηεῖο. ultimum etiam Junt. & Reg. I. habent. V. 231. Junt. αἶψον. V. 240. Reg. 2. θυμὸν ἀχνύων. V. 241. Vulgo ἀγρετας. Nostrum est in Reg. a. quod & glossa P. I. respexit. Deinceps Reg. I. ἀμφὶ δὲ ἦσας habet, vulgata superscripta. V. 243. Vulgo αὐτμή. Recte P. I. & glossa *Rutgerfii*. vide *Ohf. Miscell.* 9. p. 128.

V. 225. Junt. P. I. Reg. I. βαρυγλώχηα. V. 259. Reg. I. κρηρὴ vulgata superscripta. Deinceps ἀγχι δὲ θῆραι pro ἀμφὶ ex Reg. I. recepimus; vulgata tamen ibi laudatur. V. 260. Reg. I. ἐλάσων. V. 262. Reg. I. περ ἀλύξαι. V. 267. Reg. 2. ἐναντία λαΐτμα κελύδων. Idem versu 269. λύθροι φορύσσεται habet. V. 271. Vulgo ἰθθαίνεται, quod ex Reg. a. coarximus. V. 273. Reg. 2. πόντον ἴς habet. V. 274. Junt. μιλιθασαίων. V. 275. Iterum editi ἰθθαίνεται. Recte P. I. Reg. 2. V. 276. λυθρός τε P. I. V. 278. pro vulgato φοινίσσας προχαῖσι recepimus lectionem P. I. quam & Reg. I. superscriptum habet. V. 281. Junt. ἥντε πυρκαϊῆ ὀλοώτατον ἦν δλεθρον. P. I. σάζων ἰδὲ Ἴλλεσι — ἥντε πυρκαϊῆ ὀλοώτατον. Eandem lectionem præfert Reg. I. ubi tamen est σάζων ὁ δὲ Ἴλλεσι. Unde suspicor olim h. l. lectum fuisse: σάζων ὁ δὲ Ἴλλεσι μισγόμενον ἄλς ἥντε πυρκαϊῆ ὀλοώτατον ἦν δλεθρον. five σάζω ἢ δὲ Ἴλλεσι μισγομένη ἄλς &c. Reg. 2. habet: σάζων, ὁ δὲ Ἴλλεσι μισγῆαι ἄτη ἥντε πῦρ καὶ θρηὶ ὀλύντερον. V. 282. P. I. Reg. I. βάλη. V. 285. Vulgo δήσιαι. P. I. Reg. I. δαναῖσι. Nostrum habet Regius alter. V. 287. Reg. I. ἦτος γρ. ἴδωρ. V. 288. editi πολυμύτας. Nostrum P. I. Reg. a. exhibent. vide ad L. II. 504. V. 291. P. I. γηθοσύνη. V. 294. P. I. Reg. 2. recte μέγα præferunt. Paulo antea P. I. καλιόγωσι. Hoc vero loco omnes libri male εἰρεσίης & nos cum illis, exhibent. Rectum est εἰρεσίης, de carmine nautico, quod remiges celeuste præeunte cantabant. Hinc αὐλαῖν εἰρεσίαν τοῖς ἑαυόνων apud *Plutarch.* in Alcibiade T. II. p. 65. ed. Lips. ubi itidem male Interpres vocem vertit.

V. 295. Regius I. ἐπικλώζωνσι cum glossa κελადῶσι. V. 307. P. I. παρὰ βωμῶν. Vox ὄρνις haud dubie corrupta est; quis enim fanus cetum moribundum undequaque versantem sese & volutantem cum alite palpitante comparaverit? Deinde quanam aut qualis ales intelligitur? scimus enim avium in sacrificiis usum rarum fuisse. Malim itaque cum *Brunckio* ταῦρ legere. V. 311. Reg. 2. κατέρχεται αἰνὸν αἴσων. V. 313. Idem codex ἐξερύωνσι præfert. V. 316. P. I. Reg. a. ἐπὶ χθονί. V. 317. κλησιν pro vulgato πλησων e conjectura mea dedi. V. 322. P. I. Reg. I. ἐπὶ γναθμοῖσι. V. 327. Reg. I. τρισοικῆ. Forte τρισόικης voluit. V. 329. Reg. I. χαλκοτόρη. V. 337. σῖο ex Juntina, Reg. a. & Glossis *Rutgerfii* recepimus. Vulgo σοῖο, quod jam olim cum altero confusum fuit, ut ex *Ammonio* h. v. apparet. *D'Orville* σοῖσι malebat. V. 338. Reg. I. ἀντήσαι καὶ τό. V. 339. Reg. I. εὐμανίος. V. 342. Omnes libri ἢ γὰρ αἰδός, quod emendavit *Pierfon*. V. 345. Reg. I. ἐπὶ τύτοις. P. I. Reg. a. ἔτι

ταύτας. V. 353. editi Σηηροι. Recte P. I. Reg. I. V. 361. K. I. ἀμφὶ δὲ σιγῆς habet. V. 363. Ald. Reg. I. ἐλίθει, quod pro ἐλίθει est, prouti legit Reg. 2. V. 368. Reg. a. ἀναδείην δ' ἀχάλλων. V. 371. Vulgo ἀμπελάσαντες. Nostra lectio in Junt. Ald. P. I. Reg. a. exstat. Porro ἰδηλοῦτο P. I. Reg. I. habent. V. 375. P. I. Reg. I. ἰρύνει. Vulgo γαστέρα, quod fatis ex L. III. 440. defenditur; nostrum ex Reg. a. reposuit Brunck. V. 376. Reg. 2. ἔτ' ἄλυστρα habet. V. 379. Junt. εὐαλαίεσσι. Vide ad L. IV. 638. ubi P. I. βαδυσλοκίῳ præfert. V. 381. P. I. Reg. I. κραιωνοί τε πόνοι. V. 386. Junt. P. I. Reg. I. ἐπὶ Φρεσί. Pro vulgato ἐλαμίνους ex Reg. I. ἐλαμίνους reposuimus. V. 388. Vulgo ἔνθα γε. ubi Junt. P. I. Reg. I. γε. omittunt. Recte Reg. 2. ἔνθα ἔ, quod unice verum.

V. 397. Vulgo ἀντρέψου, quod ex versu 404. mutavimus. V. 398. Junt. πολλά περ. V. 401. Reg. I. σιδηρήσει. Reg. 2. φθίνουσι pro θείνουσι habet. V. 402. Junt. μεθέλωσιν. V. 404. Vulgo ἀντρέψου τραχίαν. Recte P. I. Reg. I. ubi tamen ἀντρέψου scribitur. Nostrum ἀντρέψου clare Reg. 2. habet. V. 407. Vulgo ἐπισκαίρωσα. P. I. Reg. I. ἐπισκαίρωσα, unde nostram lectionem effinximus. V. 410. Vulgo ἀνανήχεται. P. I. Reg. I. ἐπιτραφεῖν ἀνίσσεται habent, sed nostra lectio clarissime in Reg. 2. laudatur. V. 417. Junt. Ald. θυρήτηρ. Reg. 2. βωμῶν. V. 420. Junt. ἐπεχθαίρωσι. V. 424. Vulgo μέγα. Nostrum ex P. I. Reg. I. V. 426. Reg. I. εὐδέρυτον — ἐπλάσαντο. V. 428. Junt. P. I. Reg. I. ἐργονόωσιν. Hunc locum excipit *Ælianus* II. 8.

V. 430. Junt. νῆον σέλας, quod non spernendum. V. 433. Reg. 2. ἐπαξέσθης. V. 434. libri editi βύσσαν. V. 440. δὲ post διορχεῖνται. omittunt Junt. Ald. P. I. Reg. I. Deinde versu 441. P. I. Reg. I. ἐλανομένους exhibent. V. 443. Reg. 2. ἐμπελάσαντες. V. 449. νότω ex P. I. Reg. I. vulgo νότους. V. 450. ἀτρόμοῳ ἦτορ Junt. P. I. Reg. I. dederunt. vulgo ἀτρόμοῳ αἰέ. V. 452. Ταυαρίης τ' ἐπέλασσε, quod Brunck. probat. V. 455. P. I. Reg. I. ἦδον κελαιδινή, omisso κελ. deinde post λαλαετο interponunt δὲ V. 458. Vulgo legitur πόθω ἔτι πᾶσα λάλω, ubi Junt. ἐπὶ πᾶσα, ut etiam P. I. Reg. a. At πόθω P. I. Reg. I. exhibent. λάλω ex more *Oppiani* restituumus. V. 459. ἔτι παλαιῶν adverbialiter. Sic *Callimachus* in *Delum* vers. 198 ἔτι παλαιῶν, ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γραφίον ἕσπετο Φῦκῳ. V. 460. Reg. 2. ὡς ποθι. V. 461. ἦσῳ δὲ ex P. I. Reg. I. scripsimus. vulgo ἦσῳ τε. Juntina ναύλοχον ἔργον præfert. V. 465. Vulgo ζυιαρμέῳ. Recte P. I. Reg. I. V. 467. ex Reg. I. προφερέσειῳ pro προφερέσειῳ scripsimus. Reg. 2. ἐπάρων præfert. Idem versu 470. ἄρορε Φάτις. V. 471. Reg. 2. ἦσαν δελφίνα, & in margine annotatur: λήπει πολλά ἔσση. V. 474. Omnes libri ἀνάτη, quod ex IV. 75. correxi. V. 478. Junt. P. I. Reg. I. ἀρχισον. V. 479. Junt. ἀράην. V. 480. Reg. 2. παιδὸς διαψεύσαι. Forte voluit παιδὸς τε ψεύσαι. V. 485. Quod dedimus; ex P. I. Reg. I. est. Juntina ἀνά πλευρᾷς παρνήρων, quod d' *Orville* præfererat. Vulgo πλευρᾷσιν ἀνά πλευρᾷς ἀναίρων. V. 489. editi ἠέτι, quod

correximus. *ψ.* 491. Reg. 2. ἀφάμενος κορυφῆς. *ψ.* 492. recepimus εὐφρονι ex emend. *Rittersh.* pro vulgato ἔμφρονι. *ψ.* 494. P. 1. Reg. 1. εἴ' ἐπί. Recte Reg. 2. εἴ' ἄρα πόντον. *ψ.* 495. Vulgo εἴδ' ἔτως, quam lectionem d'Orville defendebat contra *Wassium*, qui εἴ' αὐτῷ P. 1. Reg. 1. praeferbat. *ψ.* 499. ἀδὲ εἰς praeferat. *ψ.* 501. Reg. 2. ἀδὲ ἐπιπεκλωμένοιο. *ψ.* 502. *Guicetus* ἐκόντες malebat. *ψ.* 506. P. 1. Reg. 1. ἐν δ' ἐκόμεζε. *ψ.* 507. P. 1. Reg. 2. φιλότιη. Reg. 1. φιλότιηα *ψ.* 508. *Junt.* Ald. τοῖη μὲν γὰρ ζῶη, ubi γὰρ ex varietate lectionis est. v. 509. *Jnt.* ex *Junt.* P. 1. Reg. 1. restituumus. Vulgo ἔλη. v. 510. Reg. 2. ἐπέτρην. v. 511. Reg. 1. ἀκίων. v. 513. P. 1. Reg. a. αὐτοῖς pro ἀσοῖς habent. v. 514. Reg. 1. νηαῖς. v. 515. Reg. 2. μάλα δ' αἴψα καὶ ἴξ habet & v. 519. ἀλλ' ἔμπεης τὸς τόσσων. Quae vero a versu 520. traduntur, expressit *Aelianus* I. 18. v. 525. νῆ. v. 528. Reg. 2. αὐ ἐπὶ τοῖσιν. v. 529. P. 1. Reg. 1. πόρον ἄγρης. v. 535. Vulgo legebatur θρωῖς πελάσαιτες. Correxī hunc locum ex versu 575. Deinde versu 536 edebatur τὴν ἀκίδα, cum tamen ἀκίς a tridente differat. Vide L. V. 256. Emendavi igitur h. l. confusus etiam autoritate *Aeliani* qui utrumque instrumentum in hac captura distinguit. In P. 1. Reg. 1. τὴν δ' ἀκίδα extat. Pro ἄγρης *Juntina* ἄλμης exhibet, quod non spernendum. Dicitur enim ἀκίς ab *Oppiano* βέλ. κρυεράτωλον ἄλμης, quemadmodum *Philippus* in *Analectis* Gr. Poët. T. II. p. 218. κητοφόνον τε τρίασαν, ἐν ὕδασι καρτερόν ἔσχε tridentem appellat. v. 538. Reg. 2. ὑπὸ θυμὸν ἀχεύων habet. vide supra ad vers. 240 notata. v. 540. ἀργαλέτην ex *Junt.* Reg. 2. dedimus. Vulgo ἀργαλοῖσιν. v. 542. P. 1. Reg. a. μαψιδίως. recte. v. 543. P. 1. ἴεσθαι pro ἀγεσθαι. In Reg. 1. ἴεγεσθαι est cum glossa πορεύεσθαι. v. 546. Vulgo λευγαλέης ὀλυγησιλέων. *Notrum* ex P. 1. Reg. a. ubi tamen λευγαλοῖσι scriptum est. v. 548. Reg. 2. ἄλμα γνῖα. v. 551. P. 1. Reg. a. εὐτ' ἀνιόσῃ. v. 552. P. 1. Reg. 1. ἀχνυμένη περ. v. 556. Vulgo δαιζομένη, quod ex P. 1. Reg. a. correximus. Reg. 2. παρὰ habet. v. 559. P. 1. Reg. 1. ἐμπύσινα. Deinceps vulgo ὀτρυνέσσαι, quod cum sensui adversaretur, emendavimus. v. 562. Vulgo ἐποβρύνεσιν. *Notrum* ex P. 1. Reg. 1. *Quintus* Calaber IV. 300. ἀλλ' ἄλλοι νέοι ἄνδρες ἐπειγνύεσθε ἄελλον. v. 579. P. 1. Reg. 1. νηπιάχμοι, & versu 580 πελάσσει. v. 582. δεδόνηται dedimus ex *Junt.* Reg. 1. P. 1. vulgo πεπότηλοι. v. 587. P. 1. Reg. 1. νῖον σῶμα πέφθιτο μητρί. v. 588. *Junt.* P. 1. χεῖρας ἐπὶ habent. Reg. 1. ἐπὶ — ἀντίσασα. v. 591. P. 1. Reg. a. πῖονα. v. 601. Reg. 1. πυκνήσι χοιήσι — τοῖσι habet. v. 602. Omnes libri συνέλασαντες praeferunt, quod mutavit *Brunck.* v. 607. P. 1. χοίγησι. Reg. 1. πυκινήσι. *Purpurarum* capturam ex h. l. descripsit *Aelianus* 7. 34. de qua antiquissimus & classicus locus est apud *Aristotelem* H. A. IV. 15. δὲ καὶ Φυλάτῃσι ἐν τοῖς κύρτος (Codex B. *Rhenani* τοῖς omittit) ἔως ἐν αἰθροιδώσι καὶ χολάσασιν. (Codex ἰαν αἰθροῖσιν.) οἱ μὲν ἐν ἄρχαῖοι πρὸς τοῖς δελίασιν ἐ καθίσταν ἀδὲ προσήπιον τὸς κύρτους, ὡς συνέ-

συνέβαιεν (Codex συμβαίνειν) ἀνεσκαυμένην ἢ καὶ πολλὰς ἀποκρίσεις.
 οἱ δὲ νῦν προσέβησαν, ὅπως ἐὰν ἀποκρίσῃ, καὶ ἀπολύηται. (Codex
 recte ἀπολύηται.) Has vero naffas paulo superius Φορμίδας no-
 minaverat eo loco, quem hic ex codice *Rhenani* emendatum
 ponam: ἐὰν δὲ πρὶν ἐπέκειν ἀλώσειν, ἐνίοτε ἐν ταῖς Φορμίσειν ἔχ' ὅτε
 ἔτυχεν ἐδέξασθαι, ἀλλ' εἰς ταῦτό ἔῃσαι, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ.
 ἀλλὰ διὰ τὴν γενεχωρίαν γίνονται οἰνοὶ βότρυς. Hic vulgo legitur:
 ὅπως ἔτυχεν — ἄλλο ἐν τῷ αὐτῷ ἔσαι, ὥσπερ ἐν τῇ θαλάσῃ. καὶ διὰ
 τὴν. *Gesnerus* de varietate lectionis ex *Athenaeo* admonuit p.
 908. sed verum non assecutus est. *Stromborum* & *turbinum* efca
 purpuras capi monet *Aristoteles* de P. A. II. 17. *Hiccius* cha-
 mas etiam cum *Oppiano* nominat. Naffas purpuri capiendis
 κημὸς πελεκὴς vocat *Sophocles* in *Peleo* apud Schol. *Aristoph.*
 ad *Equites* versu 1147. κυβέλας ad formam κωδώνων plexas no-
 minat *Pollux* *Onomast.* IV. sect. 45. ubi capturam purpurarum
 apud *Phoenices* describit, quem quidem locum multo integriorem
 ex *Eudocia* Ἰωνικῇ descriptum dedit *Du Cange* in *Append. Gloss.*
 Gr. v. κωβυλεύλαι p. 105. quod interpretes *Pollucis* latuisse miror.

ψ. 610. Vulgo εἰσὸν' ἀν εἰρύνωσι. Juntina tamen propius ve-
 rum εἰσὸν' αὐ ἴρῳσι. P. 1. Reg. 1. εἰσὸν' ἀν εἰρύνωσι. Correximus
 h. l. ex more *Oppiani*. ψ. 611. Junt. πορφύρεον. P. 1. Reg. 1.
 πορφύρεος. ψ. 615. Reg. 2. βρώμης ἢ δὲ — ἴλονται. ψ. 617. P. 1.
 Reg. a. ἐφοπλίξῃσαι ἀγῶνα. ψ. 618. Junt. P. 1. Reg. 1. ἔργον pro
 εἶχθ' habent. ψ. 620. Reg. 2. ἀοιδῆς. Idem versu 621. ἔμφρο-
 ρον, ubi Junt. ἄγρον habet. ψ. 622. Vulgo μένοι. Recte Reg. 2.
 At Reg. 1. σφες — πνοιήτε μωαι — βύσσαν, superscripto μένοι. Etiam
 Reg. 2. βύσσαν habet. ψ. 624. Vulgo legitur ἀεθλεύσει μέσον
 πόρον ἐξανύοντες. Junt. ἀεθλεύσῃσαι exhibet. Nostra lectio exstat in
 P. 1. Reg. a. Quem *Oppianus* deinde versu 627. κάλλιχθον no-
 minat, is *Aristoteli* H. A. IX. 37. anthiās dicitur: ὅτε δ' ἀν
 ἀνθίας ὄραδῆ, ἐκ ἔσει θηρίον· ὃ καὶ σημείω χρωμένοι κατακυμωῶσιν
 αἰ σπογγεῖς, καὶ καλύσειν ἱερὸς ἰχθύς τέρας. *Oppianus* tamen, qui
 l. 254. anthiarum genera persequitur, separatim κάλλιχθον inter
 thynnos & similes versu 185. nominat. Vide ad L. I. v. 256.

V. 629. Junt. νομοῖς V. 635. P. 1. Reg. 1. ἐπ' ἀμφοτέρωσιν.
 v. 642. *Θαρσαλέοις* nostrum firmat Reg 2. vulgo *Θαρσαλέως*. De-
 inceps P. 1. Reg. 1. μεμαῶτα praeferrunt V. 646. Reg. 2. βύσ-
 σαν. V. 647. Idem μετασίλβει habet. V. 649. P. 1. πέτρη. Reg.
 1. πέτρη. V. 652. Reg. 2. ποτὶ σπιλάδισσι praefert. V. 655.
 Reg. 1. χοίρων δὲ θωῶν. V. 659. Reg. 2. ἀναχόμενον. V. 660.
 P. 1. Reg. 1. καὶ λαυφῆρῶς. Vide an olim τῆνεκα καὶ λαυφῆρῶς ἀν-
 ἱχθηται scriptum fuerit. In P. 1. ἀνέρχῃσαι pro glossa apponitur.
 v. 662. Junt. γηθήσει καὶ. reliquae γηθήσει τε καὶ. P. 1. Reg. a.
 γηθήσει τε καὶ. V. 663. Reg. 2. παρεμένω, glossa tamen καὶ ἐκλε-
 λυμένω. V. 666. Reg. 2. ἴδον. V. 672. P. 1. Reg. 1. ἔλαθρον.
 v. 679. Junt. γαίης τε. P. 1. Reg. 1. γαίῃ δέ. Ultimo versu P. 1.
 Reg. 1. ἀσφάλειος, qua forma cognomen hoc Neptuni scribitur
 in Schol. *Aristoph.* ad *Aves* v. 509. quem locum excersipit *Sui-
 das* v. Ταίναρος, qui & hunc ipsum *Oppiani* locum laudat in
 voce Ασφάλιου.

ANIMADVERSIONES

IN

LIBROS TRES DE AUCUPIO.

IN LIBRUM PRIMUM.

Cap. I. l. 9. καταληθείη. — *Gesnerus*, ut ex versione ejus apparet, h. l. in codice suo καταλειθείη reperit. l. 19. editio dabat ὠθεῖτο. De argumento totius capituli lectorem ad laboriosum & doctum *Gesneri* de Avibus volumen ablegare, quam locis autorum ab eo diligenter congestis & comparatis cum ejus meoque fastidio repetendis operam tempusque perdere malo, quod in universoni etiam de reliquis capitulis dictum volo.

Cap. II. Ossifragæ fere omnia convenire, quæ h. l. Oppianus sive Dionysius de ἄρπη observat, monuit etiam *Gesnerus*, qui tamen vulturem aureum vulgo dictum proprie h. l. intelligi volebat. l. 12. editio εἴρη. l. 13. editio ἐπικλήσει. versio *maderfaciet*. l. 20. editio dabat: ἀνταλάμεινοι, καὶ κατὰ τῶν πετρῶν ἀφιῦσαι. Quod de victu h. l. dicitur, harpam unam avium lapides devorare, *ossifragæ* latinorum convenit; quæ vero eodem nomine avis ab *Aristoteli* appellatur H. A. IX. 18. inprimis reliquarum avium oculos in cibo appetit: ἢ δὲ καλεμένη φάτιξ ἴδιον ἔχει πρὸς τὰ ἄλλα· μέγιστα γὰρ ἔστιν ὀφθαλμοδότης τῶν ὀρνίθων. πολλοὶ δὲ τῆ ἄρπη καὶ γὰρ ἐκείνη ὁμοιοῦσιτο. unde *Ælianus* H. A. II. 47. ἢ δὲ ὄρετο ἄρπη τῶν ὀρνίθων προσπισσῶσα τὸς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῶσαί. Ceterum in *Aristotelis* loco legendum esse πάντῃ certissimis argumentis me vicisse arbitror in censura editionis novissimæ *Antonini Liberalis* a *Verheyk V. C.* curatæ, ad cap. V.

Cap. III. Editio ἀπερχαίρονται. In sequenti cap. IV. ἀγρίως, quæ vox, ut ex *Æliano* II. 43. H. A. apparet, necessaria est, in codice *Gesneri* omissum fuerat. Cap. V. Initio editum τῶν ἐπιόντων ἢ ἂν τις Fabulæ de Side, quam alias vix repereris memoratam, vestigium deprehendisse mihi videor in loco *Æliani* H. A. 6. 46. κίρκος δὲ καὶ λαίρτος, καὶ τρυγῶν, καὶ ὄσσουφος, καὶ τὸ γυπῶν ἔθνος, βοιάς σίδην κοπιῶσαν εἰ διατρέγειεν, ἀπολώλασαι. Credibile est a vulturum genere &, quem κίρκον vocant, translata fuisse a poetis fabulam ad milvos. Cap. VI. Editio οἱ Μέμνονος dabat, cui prætulimus, quod *Gesnerus* in codice suo reperisse se testatur p. 575 quam quidem formam (*Μέμνονες*) auctoritate *Æliani* H. A. V. 1. & *Quinti Calabri Paralip.* II. 646. confirmatam habemus, ut adeo non necesse sit eam cum *Gesnero* h. l. immutare. l. 9. quod *Windingius* edidit, & *Gesnerus* in versione securus posuit, περὶ τὸ ὄρετον Αἰθῶπων, admonitus demum a *Brunckio* correxi; fluvium enim *Æsepum* ubique,

at montem hoc nomine nullibi memoratum reperias. Diverfus vero Memnonis tumulus h. l. commemoratus a templo Memnonis in Syria non procul Apamea fito, cujus mentionem facit autor Cyneget. II. 152. Ignorabam tum, cum quædam de situ Embloni & Dioclis montium commentarer, præclarum *Strabonis* locum XV. p. 1058. qui tenebras istas mira luce perfundit: τὰς ἡνῶαι δὴ λέγεται Μέμνων περὶ Πάλλον τῆς Συρίας παρὰ Βαδῶν ποταμῶν, ὡς εἶρηκε Σιμωνίδης ἐν Μέμνωνι διθυράμβῳ τῶν Δηλιακῶν. De situ urbis Palti confer *Strabonem* XVI. p. 1093. *Artemidorum* apud *Steph. Byz.* v. Κάρνη & Πάλλο. *Plinium* V. 20.

Cap. VII. l. 2. Negationem in suo codice defuisse testatur *Gesnerus* pag. 334 ubi eam ex ingenio supplevit. Pervulgata quidem est veterum opinio corvos siti ægrefcere per longum ætatis tempus; passim etiam fabella super hac re memoratur; sed rationem, quam hic afferri videmus, cur pullis potum non ministrant, nullibi annotatam reperio; nec est adeo facile ad intelligendum, quomodo guttur corvis statim a coitu dirumpatur, sive ad notam in coitu exosculationem corvini & columbini avium generis, sive ad vulgarem opinionem, qua corvi ore coire tradebantur, vocem μίξιν retuleris l. 6. quod legitur ἐλαγνεύετο, *Gesnerus* p. 334. in ἰσραηλιεύετο ingeniosa conjectura mutari volebat, quam tamen recipere non ausus sum, quoniam varie narrata fuisse fabula videtur. Posui interim in versione latina verbum *oblectare*, quod utcumque *Gesnerianæ* etiam emendationis sensum in se habet. cf. *Æliani* H. A. I. 47. Cap. VIII. Cum autore *Plinio*, omnes aves in pedes adversæ nascantur, solam cornicem a cauda, cruribus primum projectis ex ovo prodire, *Oppianus* h. l. affirmat, cum quo consentit *Hylas* ap. *Plinium* X. c. XVI. qui tradiderat *noctuam*, *bubonem*, *picum arbores cavantem*, *trygonem*, *cornicem*, *a cauda de ovo exire, quoniam pondere capitum perversa ova, posteriorem partem corporum fovendam matri applicent.*

Cap. IX. linea ultima editio habet: προσαίρησονται, cujus in locum reposui προαιρησώσιναι. Vide tamen, an cum *Brunckio* malis προσεισώσιναι legere. Cap. X. lin. ultima editum erat αἰμδαῖναι. Quæ vero h. l. dicuntur de ægintho, mire illustant *Aristotelis* de eodem locum H. A. IX. 1. quem varie tentatum fuisse dixi olim in *Periculo Critico* ad *Antigonum Carystium*. Cap. XII. De lacuna, quæ in editione *Windingii* annotatur, nihil admonuit *Gesnerus*, qui totum h. l. strictim commemoravit, nec omnino vertit. Existimarem equidem nihil profus deesse, si pro σφῆκας reposueris σφῆνας. *Cuneos* hac in historia memorat etiam *Plinius* X. cap. 18. Quæ in fine de viribus herbæ, quam eadem opera exquirendam commendamus iis, qui lapidem philosophorum adhuc indagant, superstitiosa & vana adduntur, habentur etiam apud Autorem *Kyranidum*, ut *Gesnerus* pridem monuit. Cap. XIII. Quo ab initio leguntur ordine verba græca, vix sensum aliquem habent, cum in

præcedenti capite, quo referantur, nihil existet. Videtur ergo caput totum suo loco motum in alienum immigrasse. *Gesnerus* vitium codicis sui dissimulasse videtur; vertit enim pag. 598. *Noctua oves oderunt & infestant*. An igitur caput de *caprimulgo* intercidit, quem mammillas caprarum fugendo excœcare ferebant? l. 5. edebatur ἀπολαπείν. Ineptias de corde vesperilionis habes etiam in fragmento de Antipathiis ap. *Fabricium* B. Gr. IV. p. 298. Cap. XIV. De Ictero ave vide *Plinium* XXX. c. 11. & *Gesnerum* de Avibus p. 378. & p. 245. ubi monet a quibusdam eundem cum charadrio existimari. Gallorum *Loriot* eundem esse cum ave, quæ *Aristoteli* χλωρίων dicitur, & *Plinii* galgulo & ictero censet *Gueneau de Montbeillard* ap. *Buffon* T. XVIII. p. 256.

Cap. XVII. l. 2. τροφαίς in Codice suo *Gesnerus* habuisse non videtur. l. 4. edebatur ἀπεινύσαι, quod *Winding* veterat: *perinunt*. *Gesnerus* vero posuit *occidunt*. Cap. XVIII. l. 2. εἰς μὲν ὄρνιθας ληθθεῖσαι. Hic locus mihi quidem sanus non videtur. Videtur μεταδληθεῖσαι legendum, cui WINDINGII *transformata* convenit in versione latina. l. 11. pro edito κατὰ δέμνησαι reposui ἀπυλόμεναι, quod magis congruum mihi videbatur.

Cap. XIX. De *Seleucide* ave vide *Galerum* de Locis Affectis L. 6. c. 3. *Suidam* h. v. *Plinium* X. 27. Videtur locustarum iter prosequi, quod diligenter in Asia observavit *Hasselquist* *Itiner Palæst.* p. 254. Quodsi vero idem est, quem *Linneus* *turdum Seleucidem* indigitavit, habes eum ex visu avis exliccatae descriptum, satis tamen obscure, in *Forskoal* *Descript. Animal Arab.* p. 6. Ridiculum ceremoniarum morem, quo ab hodiernis *Asiæ* incolis ad locustarum pestem profligandam velut invitatur sub nomine *Samarmog*, vel, ut apud *Forskoal* est, *Samarmar* descripsit *Nisbours* *Beschreibung von Arabien* p. 174. seqq.

Cap. XX. *Windingius* ediderat τὰς ἀλώσας. Cap. XXI. l. 5. Codex *Windingii* & *Gesneri* habebant: παρῆεν θήλειαι — ἀλλήλους οἱ ἄλληνας. sed *Gesnerus* p. 304. corrigendum vidit h. l. ut edidi, ex *Aristot.* H. A. VI. 2. qui omnia eadem de columbis tradit. Turtures tamen mares etiam cavea seorsum a feminis inclusos, nimia libidine exardescens se invicem inire, testatur illustris *Buffon* T. XVIII. p. 550. Cap. XXII. l. 7. editio dabat προσσυγίλυσσι. Vide, quæso, quo hominum ingenium, cujus levitas inprimis in interpretandis animalium moribus spectatur, detorferit, quod *Aristoteles* H. A. VI. 2. a se observatum simpliciter posuit: ὄχρυθῆσαι δὲ αἱ μὲν ὄρνιθες φρίττωσι τε καὶ ἀποστίνονται, καὶ ποδάκις κάρφου περιβάλλονται. ποῖσι δὲ τὸ αὐτὸ τῆτο καὶ τεῦσαι ἐπίσσι. Hunc locum ita interpretatur *Plinius* X. 41. *villaribus gallinis & religio inest. inhærescunt edito ovo, excutiuntque sese, & circumacta purificant festuca aliqua sese, & ova lustrant*. Hac religionis specie, quam *Plinius* ex ingenio suo confinxit, non contentus fuit *Oppianus* & autor fragmenti περὶ ἄντικυθῶν apud *Fabricium* B.

G. IV. p. 299. sed voluerunt festuæ illi vim nescio quam ad partum promovendum inesse. Ita ludificamur & ipsi, aliosque deludimus, dum nimium ingenio indulgemus! Cap. XXIII. De merularum partu *Aristoteles* H. A. V. 13. τὰ μὲν ἐν πρώτῳ τῆ κοτύρης ὑπὸ χυμῶν ἀπόλλυται· πρώτιστα γὰρ τίθει τῶν ὀρνέων πάντων. ubi veram lectionem πρωταίτια servavit *Codex B. Rhennani*. Cap. XXV. l. 8. edebatur αἰώδητο. Cap. XXVI. l. 2. legebatur ἀπολιμπάνεσιν.

Cap. XXVII. l. 7. male edebatur ἦν δὲ — ἦν δὲ ἐπίσειν. l. 15. antea fuit παρ' αὐταῖς ἦκεν. l. 33. ἐπὶ ταῖς αὐταῖς νομείας ἦκε ταῖς κεκληρόσι. Debetur h. l. emendatio *Brunckio*, antea enim erat *μονείας Gesnerus*, qui in versione posuerat: *conjuncta eis non erat*, videtur ἔχ ἦκε in codice suo reperisse. Ceterum priorem fabellam paulo aliter narrat *Ælian* H. A. 8. 27. Cap. XXVIII. Initio transposui verba Φοῖνιξ τῆνομα, quæ vulgo contra rationem grammaticam sic legebantur locata: καὶ μίξων χωρὶς ὑφ' ἑσάναι, Φοῖνιξ τῆνομα. l. 8. edebatur ἐλασσομένας. Liceat obiter hoc loco, ubi de Indica ave agitur, addere quædam de Orione & Catreo avibus ejusdem Indiæ, quas ex *Clitarcho* describit *Ælianus* H. A. XVII. 22. 23. & *Strabo* XV. p. 1046. ubi initio quædam sunt de harum avium usu in pompa regia ab *Æliano* ommissa: ὁ δὲ Κλειταρχὸς φησὶν ἀμάξας τετρακύνκλις δένδρα κομιζόμεσας τῶν μεγαλοφύλων, ἧς ἐν ἀπειργεταῖς γένη τιβοισσομένων ὀρνέων, ὧν εὐφρονότατον μὲν εἶρηκε τὸν ὠρίωνα &c. ubi verbum ἀπειργεταῖς manifeste corruptum est. Videtur igitur ἀπήρηται legendum, ut plurima avium genera ex arboribus illis caveis scilicet inclusa dependisse dicantur. Miror nullum interpretem ad explicanda *Æliani* & *Strabonis* loca adhibuisse *Nonnum* Dionsiac. l. XXVI. p. 688. qui Orionem & Catreum ad Arizantium Indiæ regionem refert, ubi illum quidem ramis arborum mellifluarum insidentem suave, veluti cygnum, & hymenæo simile quid cantillare, hunc vero sub arboribus latitantem lugubre fusciniarum more carmen concinere, futurumque imbrem voce sua prædicere ait. Totus ille locus dignus est, qui diligenter a lectore studioso conferatur.

IN LIBRUM SECUNDUM.

Cap. I. Avium aquaticarum discrimina repetit Autor a plumarum, quibus corpus eis vestitur, densitate, membrana, qua pedum junguntur digiti, & latitudine rostri; hoc enim significat, cum l. 10. dixit: πόρος ἐπὶ τῶν σομάτων πλατεῖς. *Aristoteles* P. A. III. c. 1. πλατύρυσχα aquatica genera appellat. Reliquas in hoc genere avium differentias diligentius persecutum est recentiorum ingenium, quorum observationes breviter explicatas habes ap. illustrem *Buffon* T. XVI. p. 43. l. 8. male editio habebat ἐπισκῆπει τοῖς ἀμ' ἰσίοις. De aquila marina, *Burgundorum Craupècherot*, *Buffonii Bulbuzard* T. XVI. p. 103. seq. quæ sequuntur, varie librariorum oscitantia corrupta

ferebantur, quæ utcumque correximus. l. 24. διακωαρύντας dedi pro vulgato διακωαρύντας, quod WINDING *infixos* interpretatur. PLUTARCH. Timoleont. T. 2. p. 216. ed. Lipf. de aquila ait: δρά· οὐλα τοῖς ὄνυξιν ἔφερε διακωαρύνον. l. 22. quod legitur κατερ ὀμνοι, malim in καθελομένοι mutare, quod rei magis convenit. l. 10. παραπίμπωσιν εἰς τὴν γαστέρα ἐυκόλως. Magis hoc verbum equidem probaverim, quam quod Sermone I. c. II. de harpa legitur: εἰ μὲν καταπιεῖν δύνασθῃ, ἠδέως ἅμα τὸ προσυχοῦν περιπίμπωσιν. Ita tamen iterum Serm. II. c. VI de pelecino est: τίως τὸ προσυχοῦν περιπίμπωσιν.

Cap. II. l. 5. καὶ μέχρι τῷ τῆς θαλάσσης βυθῷ. Ita recte emendavit h. l. BRUNCK, cum antea legebatur: καὶ μετέχει τῷ τῆς θαλάσσης βυθῷ WINDING interpretatus est. h. l. *acute quippe cernit* *est ad fundum usque maris*. Similiter fere Gesnerus, cujus verlionem inspicere a nobis positam licet. l. 7 οἰσεται recepimus ab *Jf. Vossio*, qui h. l. habet ad *Pompon. Melam* p. 73. WINDING ediderat οἰεται, quod antequam *Vossium* inspexeram, in οἰχεται mutabam; ab eodem accepimus εἰπος pro vulgato εἴπης. Totum hoc caput omnino pessima interpunctione a *Windingio* corruptum, melius distinximus. l. 10. τοῖς σκοπελώδεσι δι αἰγιαλοῖς. Vulgo legitur: τῷ σκοπέλω δὲ καὶ τοῖς αἰγιαλοῖς l. 17. ποῦνι ἄρσενες pro eo, quod vulgatum est, οἱ μὲν αἰρῶντων, & l. 22. ποιῶντες pro edito ποιῶνται. lin. 35. ἀμφιβῶσιν πάντων pro edito πάντως dedi. Ceterum de catarractas ave unus est ARISTOTELIS locus H. A. 9. 12. ὁ δὲ καταβάλλης ἔη μὲν περὶ θαλάσσαν, ὅταν δὲ καθῆ ἑαυτὸν εἰς τὸ βαθύ, μένει χρόνον ἕκ ἐλάττονα, ἢ ὅσον πλέθρον διέλθοι τις. ἔστι δὲ ἑλαττον ἱέρακ[Ⓞ] τὸ ὄρεον. quæ fatis cum iis congruunt quæ OPIANUS h. l. habet copiosiora. JUBA Diomedæas aves catarractas vocaverat, ut PLIN. monet X. c. 44. cf GESNERUS de Avibus p. 239.

Cap. III. l. 5. *Winding* κερκινάδ[Ⓞ] edidit & vertit. Recte GESNERUS cancellos posuit. l. 16. ἀλλήλως, quod edebatur, correximus. Cap. IV. l. 16. Male vulgabatur olim περισκέπτονται, cum tamen versio haberet *vestiuntur*. l. 17. antea erat ταις ἀκροτάταις ὄνυξι. l. 20. vereor, ut recte *Brunck* mutaverit vulgatum κυανά. Utitur enim hac forma pro κυάνεα ipse *Oppianus* *Kynny*. I. 402. aliique. Cap. V. l. 8. καταδύντες pro edito καταδίσει monitus a BRUNCKIO rescripsi, ut etiam l. 11. ἔχη pro ἔχει. Cap. VI. l. 5. δεικνύσιν pro edito δεικνῶσι. lin. 11. ἀνεμώμενοι pro ἀνεμώμεναι. l. 12. ἐδίβισι — ῥίπλισι pro edito καὶ ἔτω ἐδίοντες — ῥιπίπτες reposuimus. l. 9. ubi WINDING τηθῶν prodidit, GESNERI codex, ut ipse testatur p. 608. habebat ἔτε τέκνων, cui verbo ex conjectura τελλῶν substitutum ibat. Reliquum est, ut animadvertas iterum hic ab *Auctore* duo genera, etiam ipso nomine ab ARISTOTELE distincta, in unum commutato nomine confusum fuisse, nisi culpam in ævum hominis ipsum transferre mavis. Quæ enim ARISTOTELES H. A. IX. 10. de πελεκῶνι habet: οἱ δὲ πελεκῶνες, οἱ ἐν τοῖς ποταμοῖς γινώμεναι,

καταπίνοισι τὰς μεγάλας κόλχας καὶ λείας. Ἔταν' δ' ἐν τῷ πρὸ τῆς κομ-
 λίας τῶσιν πέλουσιν, ἐξεμῶσιν, ἵνα χασκυσῶν τὰ κρία ἔξαιρῶντες ἰσθ-
 μῶσι: ea Oppianus, vel sequior ætas ad πελεκῆιον transtulit. ARI-
 STOTELEM sequitur ÆLIANUS H. A. III. 20. Plinius X. 40. qui
plateas vocat. Galli *Pale ou Palette*, vel *Bec à cuiller*, *Bec*
à spatule, cujus accuratam descriptionem Autore PÉRALTO
 habemus in *Monumentis Academia Scientiarum Gallicis* T.
 III. Part. III. Sinus ex faucibus ante pectus propendens, qui
 h. l. pelecino tribuitur, arguit *Onocrotalum* a PLINIO X. 47.
 dictum, ab antiquioribus latinis scriptoribus *truonem*, κίλιαν
 ab ÆLIANO H. A. VI. 4. a specie facci propendens, ut jam
 GESNERUS monuit, dictum, unde ὑδροκόλη & reliqua similia
 deducuntur, Gallorum *Pelican ou Grand-Gosier*. Confer omni-
 no, quæ diligenter ad h. l. annotavit *Gesnerus* in *Hist. Avium*
 p. 608. 640 641. 642 *Bochartus* Hieroz. T. II. p. 275.

Cap. VII. l. 13. ἀμπέλιδες sunt vites marinæ, quarum me-
 minit THEOPHRAST. H. P. IV. 7. βόστροχις, si recte se habet
 vulgata lectio, sunt τρήχες inter herbas marinas, quibus piscium
 aliqui vescuntur, dictæ ab ÆLIANO H. A. XIII. 3. qui ibidem
 ἀμπίλις & φύλια habet. δτακίδες vero, quæ inter herbas sint,
 nescio, nec ullibi memoratas reperio. Forte vitium in vulgari
 scriptura latet, quod ne conjectura quidem assequi possum.
 l. 19. ἀ-έσται posui pro vulgato ἀνάση. Dubitat vero *Gesnerus*
 p. 58. num vox alcedonis maris intelligatur, an feminæ, ma-
 ritum sæpius ea voce inclamantis. Quod vero idem p. 86. l. 35.
 ex *Oppiano* affert: *ex alto in mare se immittit*: recta nimi-
 rum ut catarractes, & aliæ quædam aves piscivoræ, in WIN-
 BINGII codice non extitisse videtur. Cap. VIII. l. 4. κατα-
 κλίνοντες rescripsim pro vulgato κατακλιναντες. Quod vero h. l.
 de sanctitate ardearum dicitur, secus erat apud Colchos, qui-
 bus invisa fuit avis, quoniam ejus indicio maris vadum trans-
 euntes hostes *Brion* Colchorum urbem ceperant, ut testatur
Antiphilus in *Epigr.* 719. ap. REISKE *Antholog. Cephal.* Sed
 carmen illud adhuc mire corruptum peritioris medici opem ex-
 pectat. Obiter hic emendabo locum præclarum *Hipponactis*
 ap. Scholiast. *Nicandri* p. 31. ed. Colon. λαμῶσσι δὲ σε τὸ χεί-
 λῳ ὡς Ηρώδα. ubi rectius, ut puto, Codex *Lorrianus* ἑρωδιῶ
 habet. Idem codex, ubi p. 26. legitur: ὁμοίως καὶ ἐν ἡμικίμοις
 ἐν τῷ ὑπεργραφμένῳ ὑπῶν. habet: καὶ Ηρώδης ἐν ἡμικίμοις ἐν τῷ
 περιγραφομένῳ ὑπῶν. Fragmentum ipsum ita habet: εὐγὼ μὲν ἐκ-
 πρωτόσω, μὴ σ' ἐκπερῶν πρέσβυς ἄλλῃ — βατηρή καλύλω Ten-
 tavit ingenium suum etiam, hoc in fragmento TOUPIUS
 Emendat 3. p. 303 *Salmas.* ad *Script. H. A.* p. 189. F. Quare
 vero *Barnesius* locum ad *Anacreontem* autorem (vide ejus
Fragm. v. 1120. *Fabricius* autem ad ipsum *Nicandrum* re-
 tulerint, plane non video. Tutius jam autoritatem codicis vetu-
 sti sequemur.

Cap. IX. Himantopodes: unde dicantur, patet etiam ex no-
 mine gentis Himantopodum, quam *Mela* 3. 10. 14. memorat;

ubi miror *If. Voffium* hoc Oppiani loco ufum non fuiffe. Allibi hæc aves vix commemoratæ leguntur, nifi in vetuftis *Pl. nii* editionibus, X. c. 47. ubi *Harduinus*, lectore varietatis non admonito, *hæmatopodas* prodidit. Certe vetuftiffima Veneta anni 1559. editio *Imantopodes* habet. Confer etiam *Gefnerum* H. A. p. 527. Sed de hac re iudicent illi, quibus editionum veterum omnium & codicum manufcriptorum infpiciendorum copia eft. In *LINNÆI Charadrio Imantopode* notam maxillæ fuperioris, quam hic memoratam vides, non reperio apud *MILLERUM System. Nat. Linn.* p. 421. Sed omnino nihil tribuendum eft huic nominum fimilitudini, quæ *LINNÆUS* temere plerumque, & nimium sæpe depravata in præclarum de Natura opus tranftulit. Cap. X. l. 14. Lacunam, quæ h. l. confpicitur, fuo etiam in codice fe reperiffe teftatur *Gefnerus* p. 282. quam quomodo ipfe ex ingenio interpolaverit, ex verfone ejus lector videre poterit.

Cap. XI. Avem *ἐλαφίδος* nullibi memoratam, eandem vel cognatam *γλωττίδι* Aristotelis fufpicabatur *Gefnerus* p. 369. & 501. Cap. XII. l. 3. editum *συνακτιδίου* Cap. XIV. De fabula vide *Gefnerum* p. 50. Interpretes *Hygini* ad fabul. CXCIX. p. 330. ed. *Stavern.* Huc refpexit, ut puto, poëta, cujus fragmentum habet *Suidas* v. κρέκκα. πορφύρεν ἤμνησε κρέκκα *purpureum abfcidit capillum.* Nunc video idem de fragmento hoc sentire *Toup.* *Curis Noviff.* p. 81. qui ex tripode pronunciat, *Callimachi* ex *Hecale* effe, quod apparere ait ex re ipfa, ftilo & *Etymol. M.* v. ψίδυρ. Annon eodem jure fufpicari mihi liceat *Parthenii* effe, qui fabulam hanc tractaffe dicitur ab *Eufathio* ad *Dionyf.* v. 420? Cap. XV. *Θεόκλειου* cum plurimis aliis avibus, quas in hoc libro memoratas legimus, faltem nomina earum, alibi vix reperiuntur, nifi huc referre velis locum *Æliani* H. A. II. 43. *πιστεύονται δὲ εἶναι ἰεραεὶς καὶ γόδοι, ἀνακρινθέντις πρὸς τὰς τῶν αἰετῶν φυλάς.* i. e. qui cenfentur in genere *aquilarum*, ur rectius vertit *Gefnerus* H. A. p. 40. ubi de noftro loco agit. l. 8. quod edebatur: *ῥοῶζειν φησὶ, καὶ ἀναλαμβάνων ἰοδίῳ* in verfone *WINDINGII*: *aviculas male canere* ait: correxit *BRUNCK.* Quid *Gefnerus* habuerit, mihi non liquidum eft ex ejus interpretatione, quam prouti a viro magno profecta eft, reliquimus. l. 13. *λάθρι* vulgabatur.

Cap. XVI. *Τύγης.* Unde hæc vox derivanda fit, nec *Gefnerus* dixit, nec equidem fcio. Aliunde huic loco lux inferenda erat, ut quam avem intelligi voluerit autor, conftaret; nec equidem dubito latere ejus nomen alicubi in Autore *Kyranidum*, qui plurimas ineptias, quales nobis hic *Oppianus* de mira aviculæ linguæ vi in folvenda infantum loquela propinat, pofteritati ridendas tradidit; fed liber mihi hæc fcribenti ad manus non erat. Obiter hic emendabo *Enphorionis* locum ap. *Tzetzem* ad *Lycophr.* v. 513. ubi κρεῖξ clamofa, & aufpicata nuptiis avis memoratur: *ποικίλῃ ἔδδ (adde πλεοθε) μελάθρων ἔρχιλῃ ἔστη κύζωνος (lego βύζων) ὄν σφ. ἤσειε (lege ἔδδ ἤσειε) κακὸν γάμον*

γάμον ἐχθόμενον κρέξ. A voce βύζιν est nomen βύζα pro bubone, qui vulgo βύας dicitur, ap. *Antoninum Liberalem* c. X. a quo differt βύσσα ab eodem c. XV. dicta, Leucothææ sacra avis, quam aliunde non novi; nec *Hesychii* βύζαν τὸν ψάρα convenit. Cap. XVII. l. 2. edebatur μέλας. l. 8. τοῖς πέρυσι. l. 10. ἐξ-ῶσαι *Winding* interpretatur: quos extendere norunt: *GESNERUS* vero p. 513. *retrosum enim pedes extendere solent.* l. 17. reposui δὲ ἐξαναθήσει, ubi *Winding* ὡς ediderat, & inepte verterat. Ibidem etiam σρέψειν edebatur. l. 20. πάντως mihi suspectum. *WINDING* posuit: *undique circumveunt:* *GESNERUS* semper vertit. Ibidem vulgabatur καὶ εἶτε — αἰδοῦντο, quod emendavit *Brunck.* lin. 22. *Winding* φθάσειν prodidit. Cap. XVIII. De anferum folertia hac vide etiam *Plutarchum* Opusc. Moral. p. 967.

AD LIBRUM TERTIUM.

Cap. I. l. 6. Uncis inclusa verba, ad sensum absolvendum necessaria, ex ingenio supplevimus. l. 11. edebatur προσέλλουται, cui substitui καταβάλλονται; ita respondet verbo, quod *Winding* in versione posuerat, *prostrantur.* l. 15. pro ἀνασκαίως legebatur ἀνασκαίον, quod sensum impediabat. l. 27. μεθαλαμίνης vulgabatur. Hæc omnia in eorum gratiam annotavi, qui minutiarum studio etiam in re critica ducentur, & vel levissimos errores nisi publica veluti autoritate non esse corrigendos existimant. Cap. II. l. 2. Ασραγαλίνοι. De his Autor *Kyranidum* apud *Gesnerum* pag. 235. *Zena, id est avis Jovis, quam Græci vocant astragalinum, nos vero carduelem &c. Astrolinum, & Astrogallum* MATTHEUS SYLVATICUS cardellam vel carduellum avem interpretatur, utrumque corrupte pro *astragalino*, ut monuit *Gesnerus*, cui tamen *Oppianus* ἀσραγαλίνοι diversi, & passeribus annumerandi videntur; sed hac in re, cum nihil descriptionis dederit *Oppianus*, definire aliquid temerarium mihi videtur. *Αμπελιῶνες*, quæ h. l. dicuntur aves, vetustiorum græcorum ἀμπελιδες sunt, ut monet *Pol-lux* VI. 52. ἀμπελιδες αἷς νῦν ἀμπελιῶνας καλεῖσι. Vetustiori nomine occurrunt apud *Aristophanem* in *Avibus* vers. 305. — Βεδύται. *Gesnerus* H. A. 233. & p. 594. 595. ex etymo nominis conjicit genus esse motacillæ, simile vel idem cum ea ave, quam *Argentoratenfes* *Gickerstein* vocant. Eadem ratione κίβελος etiam apud *Hesychium* βικολίνη dicta videtur *Gesnero*, quoniam armenta muscarum causa amat & circumvolitat. De reliquis ne conjecturam quidem facere libuit *Gesnero*, nisi quod p. 235. *asterem Oppiani* carduelem esse suspicetur; at p. 568. dubitat an sit *linaria rubra*. De nomine Σῶδες vereor ut sanum sit.

Cap. III. l. 7. edebatur χηψαντες. Capite sequenti l. 1. δένδρον pro vulgato δένδρων reposui. Cap. V. Initio editio habet καὶ μὴν κηκείνοσ, quod recte, si quid ego hac in re perspicio, *Brunck* emendavit. lin. 2. edebatur κατὰ τὴν τε — κρηπίδωνται,

quod eodem autore correxi. *Gesnerus* malebat *καρταδί*, ut ex versione ejus apparet, ubi post *deponit*, addit uncis inclusum *alligat*. l. 9. *συντίμωχμίνος* reposui pro edito *διωτέλαγμίνος*, quod *WINDING* vertit: *perterrefactas* & quasi stupentes: similiter etiam *GESNERUS* p. 23. Ceterum quod *GESNERUS*, at quantus vir! in *Historia Avium* negaverat, genus aucupii per accipitres, quod olim in aula Constantinopolitana ipsidem Imperatorum studiis, quibus nostra etiam memoria in Saxonia, patria mea quondam vigeat, prorsus ignotum vetustiori ætati fuisse, *Paulus Windingius* in Præfatione ad hunc ipsum *Oppiani* libellum variis argumentis refutare conatus est, sed recte *Gesnerum* pronunciasse multis docere possem, nisi sufficerent quæ disputavit hac de re *Bochartus Hieroz. T. I. p. 271.*

Cap. VII. *Πηλίδες*, quæ proprie dicantur, hodie nisi ex figura vel descriptione, qua caremus, constare non potest. Distinguntur tamen a *πάγους* ab *Aristophane* in *Avibus* v. 528. ubi Schol. *πηλὴ ἰδο δαλίνα*. *Aristoteles* H. A. IX. 8. ubi itidem de perdicum venatione memorat, *πηλίδας* nominat, quas tamen *Ælianus* 4. 16. *πάγους* appellat. Adhæsit ad hanc nominum varietatem etiam *Gesnerus* H. Avium p. 651. *Bochartus Hieroz. T. II. p. 90.* *πηλίδας Aristotelis* caveas vimineas esse vult, alio nomine *καρτάλλος* & *κλωβός* dictos, cui equidem crediderim, l. 8. correximus, quod editum erat *ἀμήλικον νέαν*, barbarum, nisi dicas hujuscemodi fordes *Oppiano* ex ævo græci paraphrasæ translatas adhæsisse. l. 10. *μαλιβάδας* vulgabatur, quod cum alicubi usurpatum legi ignorarem, correxi.

Cap. VIII. *Ὀτρίς* Gallorum *Outarde*, ut quidem contendit illustri *BUFFON* T. XVII. p. 13. qui amicitia cum equo rationem repetit a cupiditate, qua grana frumenti fimo equino adhuc cruda inhzrentia appetit, secutus ea in re *Plutarchi* iudicium. Vereor tamen, ut viri docti adhuc rite animum adverterint ad notam, qua *otides* ab *Oppiano* *Κωπηγετικ.* II. 407. distinguuntur, ubi ait: *ὀτρίδες αἰσι τέθλην αἰὶ λασιώτατον ὄσας*. Idem de *oto* suo *Aristoteles* H. A. VIII. 12. *περὶ τὰ ὄσα πλερόνια ἔχων*, quod apprime convenit *strigi oto*, quem pennis sex secundum aurium ductus erectis, & auricularum speciem mentientibus vestitum descripsit *HASSELQUIST Itin. Palest.* p. 290. An igitur *Oppianus* otum cum otide confundisse dicendus est, quod plures veterum fecisse constat? Cap. IX. l. 3. editum fuerat *ἴτι δὲ τις* — *μεθ' ἡμέρας*. Ceterum tibia etiam olim in usu venationis coturnicum fuisse videtur; memorat enim inter instrumenta venatoria *LEONIDAS* Tarentinus. *Analector.* T. I. p. 223. *αὐλὸν ἐπ' ὄρνυι τέρωνθίναι.* l. 7. *καὶ*, quod vulgo ante *πρός* legebatur, cum importuna distinctione fustulimus.

Cap. X. Eadem de venatione attagenum tradit *ALEXANDER* Myndius apud *ATHENÆUM* L. IX. p. 387. Gallicè dicitur *ayis* hæc *francolin* a *Belonio*; illustri *BUFFON* T. XVII. p. 252. nomen græcum retinet. Sed quod ibidem vir præclarus in

annotatione subjunxit de OPPIANO : *Cet Auteur ajoute qu'ils aiment les cerfs & qu'ils ont au contraire de l'antipathie pour les coqs* : plane falsum est, nec ab ullo veterum autorum tale quid traditum est. Cap. XI. l. 6. αὐτὴ τὸ κύνθου male editum erat, & l. 13. τεμών. Cap. XII. lin. 7. editum erat λεπταῖς σπάρταις. lin. 14. τοῖσ' αὐτοῖς δὲ καὶ reposui, ubi antea καὶ deerat. l. 12. τῶν σάλικας ἀνασῆσας. *Winding* verterat : *eversis paxillis*. inepte. *Gesnerus* p. 301. *eversis peticis*. etiam male. Intelliguntur h. l. duo orbes semicirculares lignei, quibus rete annexum hæret ita, ut utroque sursum propulso, prædam includat. Totam fabricam ἐπισπαστρον statim appellat, quod proprie tamen funis est, quo orbes lignei attracti vi sursum propelluntur. Ita vocem usurpat *Antipater* Sidonius in *Analektis Poët. Gr. T. II. p. 10.* ubi in instrumentis venatoriis ponit: Κλωθὸς τ' ἀμφιβῶνας, ἀνασπαστὴς τε δεράσχος, — καὶ κρυφίῳ τρίκλωστον ἐπισπαστήρα βόλοιο.

Cap. XIII. l. 10. vulgabatur συνδραμενα, quod *WINDING* vertit: *preparata*. *GESNERUS destinata*. lin. 10. οἷς καὶ ὑποπληγῆι ἄλλο ἔργον ἐπιτίθειται *WINDING* interpretatur: *quibus alia avis alligata insidet*. Ita etiam *Gesnerus* p. 581. cujus versionem servavi, quod meliorem dare nequeo, cum ipse græca verba non capiam. An ὑποπληγῆ h. l. laqueus, quod *GESNERUS* voluit? Ipso statim initio male idem *Gesnerus* πάγην verbo *laqueo* interpretatus est, nimium pro fenſu h. l. vago. Apparet enim intelligi rete duobus orbibus ligneis inclusum, & per terram tensum, quod, nisi egregie fallor, *PLAUTI transfennam* esse, nunc primum ex h. l. clarum fit; magnopere enim fallitur *Bochartus Hieroz. T. II. p. 90.* qui *transfennam* caveam vimineam esse volebat. Ita vero *Plautus* *Bacchid. IV. VI. 21.* nunc ab *transfenna* hic *turdus lumbricum* petit. *pendebit hodie pulcre. ita intendi tenus* Deinde in *Perſa IV. III. 12.* hunc ego hominem hodie in *transfennam* doctis ducam dolis. Postea in *Rudente IV. 7. 10.* fiunt *transfennæ*, ubi decipiuntur dolis. atque *edepol* in eas plerumque *escæ* imponitur, quam si quis avidus postcit *escam* avariter, decipitur in *transfenna*. Aliorum autorum loca, quæ ad hanc significationem non pertinent, vide ap. *Grönovium* *Lect. Plaut. p. 381.* Tenus *Plauti* est laqueus, vel funiculus, ut recte *Nonius* explicat; sed vocem germanam esse græcam, primus *Salmasius* ad *Plautum* monuit, comparans τένου, τένου, cujus tamen autoritas nisi apud *Hesychium* non exstat, qui: τένου στεφανὸς ἐλαίνος ἐπὶ πικραλεγμίνου: qualis latinorum corona palmea lemniscata. Proximum est a τένω, vel Æolico τένω derivare latinum *tenere*, pro tendere, unde *tenus* pro tendone, tendicula, ut græcum τένων nervus a τένω fit. De captura turdorum antiquissimus est locus *Homeri Odyss. X. 468.* quem *Oppianus* *Haliect. I. 34.* exprefſit. In fine capitis nominantur πύρραι, quæ in *Gesneri* codicæ πύρραι legebantur, ut ipse testatur p. 694. unde malebat reponere et πύρραι. *ÆLIANUS H. A. IV. 5.* τρυβόνι πρὸς πύρραι

διαφορά. ubi Paw emendat πυρίαν. Quod vero *Ælianus* de πυρίαι, idem de pyralide *Aristoteles* H. A. IX. 1. καὶ τρυγῶν καὶ πυραλίδος (πολίμοιοι). τὸ πῶν γὰρ τῆς νομῆς καὶ βίῃ ὁ αὐτός. *Miror Gesnerium Æliani* locum prætervidisse, unde constat jam, si quid in hac nominum varietate constitui potest, & græculi auctoritati confidere hic licet, πυρίαν & πυραλίδα eandem esse avem. *Hesychius* ex *Aristotele* πυρίαιδος habet. πυρίαιαν *Aristotelis* a pyralide ejusdem differre jam pridem monuit *Gesnerus* p. 701.

Cap. XIV. l. 5. WINDING verterat: *ceterum occluduntur repagulo fores*. GESNERUS p. 703. *has quidem fores laqueus ambit*. Prouti verba græca habent, vertendum erat: *repagulum has fores circumactas occludit*. Scilicet existimo ὑσπάλισσα græce dici frustulum ligni, cui laqueus ad virgulam incurvatam intenditur, & cujus circumactu delabentis remissi virgulæ fines cum vi dissiliunt, avemque pedibus intricatam laqueo capiunt. Est igitur Gallorum *marchette*, nostrumque *Stellholz*, *Schnellholz*. Apparet hoc inprimis ex capite XVIII. ubi est: μέισω τε ὑσπάλισσα τὰς ἐκαστέρωθεν λύγους (hi sunt virgulæ incurvatæ fines) τῇ περιστροφῇ καλύπτοντα. sed ultima vox corrupta sine dubio est, nec ex versione *Gesneri*, quam tamen reliquimus, sensus existit. Requiritur χαλῶντα aut simile verbum. Simili igitur ligno fores cavæ, de qua hoc capite agitur, intentæ, statim circumaguntur & occluduntur, cum pedibus avis cavæm ingressa illud contigerit aut pulsaverit. Apud Theocritum *Idyll. 8. 58.* generatim ὑσπάλιξ de dolo avibus structo dicitur. Pro *ευστροφῇ* est apud Dionysium *Periegetem* v. 121. ubi multa *Eustathius* habet, sed a re nostra aliena.

Cap. XV. *Gesnerus* p. 79. priore loco χαλάνδραν, posteriore χαλάνδρον in codice suo se reperisse testatur, & dubitat alaudarum an diversi generis sit. Mihi satis verisimile videtur hanc esse avem, quam græco servato nomine *Galli Calandre*, *Hispani* *Calandria*, itidemque Itali, Angli & Germani appellant. *Matthæus Sylvaticus* quoque galeritam *Kalandram* interpretatur. *Idem*: *Chamæzelus Kalandrus* avis. cf. *Gesnerus* p. 78. Cap. XVI. l. 4. ἐτίραν τὴν editum erat. Cap. XVII. l. 2. ἀπὸ τινος edebatur. De aucupio noctuæ *Palladius* *Septembr. XII.* *Nunc in amitibus apparetur aucupium noctuæ, cæteraque instrumenta captura, ut circa calendas exercentur ὄσθροβρις*. Sunt hic amites perticæ, quibus noctua imponitur. At apud *Horatium* *Epod. 2. 33.* aut amite levi rara tendit retia *turdidis* furculæ sunt, quibus rete tensum includitur, græce ζάλακες, quod tamen vocabulum etiam longe alio sensu de varis, quibus retia venatoria sustentur, usurpatur. Cap. XVIII. l. 3. μηρίθη τε editum. l. 6. ἐπιψάσσωιν vulgabat. Capite sequenti lin. 1. ἄγρας addidit *Brunck.* l. 3. etiam εἰκάνας addidi. l. 4. ἐκπηδῶσιν edebatur. l. 6. βροχίντες. Posteriorem capturam describit etiam *Athenæus* 9. 11. & ex eo, si *Perizonio* credimus, *Ælianus* H. A. 4 30. *Tzetzes* *Chiliad. IV. 119. v. 45.* Cap. XX. *Metrum* impeduit poetam, quominus rectius nomen

αἰγιοθήλων poneret, ut monuit etiam *Gesnerus* p. 615. l. 3. *Σριγλία* repofui, ubi *τριχία* edebatur. Versio WINDINGII & GESNERI *sepes* habet. Caprimulgum vero caprarum ubera ex-fugere, in insula Creta frequentem, refert etiam *Belonius* Ob-fervat. L. I. cap. X.

Cap. XXI. lin 3. Editio *πλησιάζει*. l. 6. *Winding* edidit: τὴν ὄρχησιν ἐλαμένη διὰ τὴν ἄγρην interpretatus: usque dura sal-tans tandem capiatur. *Gesnerus* quid legerit, ex versione ejus non apparet. Nos inverso ordine verba græca collocavimus, ut saltem aliquem sensum funderent. Cap. XXIII. *Λυγροί*, *Κεγχρίται* in anserum genere alibi non memorantur. *Gesnerus* nomina iis a granorum specie, qua quodque genus gaudeat, indita fuisse suspicabatur. *Φαλαρίδες* eædem videntur esse, quæ *φαλαρίδες* seu phalerides *Plinio* X. c. 45. in Seleucia Parthorum & in Asia aquaticarum laudatissimæ dicuntur. Semel tantum ab *Aristotele* H. A. VIII. 3. inter palmipedes aves cum anate *φαλαρίς* memoratur. Memorabilis est de hoc genere locus *Ky-ranidum* quem apud *Gesnerum* p. 125. videas. Porro pro edi-to *Φελίνος* sponte mea scripsi *Φελίνος*, ut ita anserum quoddam genus a natandi levitate dictum fuerit. Nam vulgatum nomen unde derivetur non habet, nec *φελίνος* etiam dicitur, nisi de opere ex subere confecto; at *φελίνος* est levitate suberis præ-ditus. *Hesychius*: *φελίνος* κῆφος ἀπὸ τῆ φελῆ. *Idem* *φελῆϊον* ἢ *φελῆϊον* interpretatur *ἐπιπλίον innatans*. Ita *φελῆϊοποιός* a levi-tate pedum dicti homines apud *Lucianum*.

Cap. XXIV. l. 10. editum erat *πλησιάζει*. In Epilogo. *Windingii* *Δόνου* edidit & in versione retinuit. *Gesnerus* quid in suo codice habuerit, ignoramus, cum hanc particulam omi-serit. At *Jo. Ger. Vossius* de Poëtis Græcis Tom. III. Opp. p. 2201. *Διονέσιος* habet, ubi ex hoc epilogo *Tzetza* vel alterius (ipsa sunt *V. D.* verba) docere voluit *Dionysium Periegetem* *Oppiano* antiquiorem esse, quippe ab illo h. l. laudatum. Vertebat igitur h. l. *homines ea esse edoctos ab Apolline*. Sed hoc ita fieri ra-tio grammatica non permittit, quæ vult: *Dionysius vero pro-fitetur, hac se ab Apolline edoctum fuisse*. Ut adeo ipse *Dio-nyfus* autor libri dicendus sit, non *Oppianus*; nam vulgatum *Windingii* *Δόνου* sensum plane non habet, si de *Baccho* ca-piatur. Atque ita quidem ratiocinabar, antequam in *Is. Vossii* commentarum in *Melam* incidissem, ubi p. 73. commemora-tum videbam *Dionysium Characenum in Ixeuticis aliquando a nobis in lucem proferendis*, & locum de catarracte ave pro-latum, qui in hoc ipso libro exstat. Debuit igitur *Is. Vossii* Codex inscriptum habuisse *Dionysii Characeni* nomen, nec mihi persuadere possum patriam a *Vossio* confictam *Dionysii* nomini, quod in Epilogo legerat, additam fuisse. Nihil nos juvat *Pauli Colomesii* Catalogus Mtorum *Is. Vossii*, ubi pag. 859. legitur: *Oppiani seu potius Dionysii Periegetæ trium, quos de aucupio scripsit, librorum Paraphrasis*. Obiter etiam lectorem monebimus *Bochartum* in *Hierozoico* T. II.

p. 280. laudare *Dionysium Characenum Oppiani paraphrasen*; sed, cum ipse locum de catarracte a *Vossio* desumptum posuerit, aut oculis male usus, aut memoria deceptus sit, oportet. *Gesnerus* quidem cum in Bibliotheca sua in voce *Oppianus*, tum in Indice autorum Historiæ Avium præmissio, testatur se in Codice Veneto, unde exemplum suum descripserat, nulum nomen adscriptum reperisse, cum in fronte paraphraseos librorum de Venatione & Piscatione, quæ in eadem membrana exstabat, utrobique *Eutecni* nomen additum legeretur; quare etiam *Ixeuticorum* paraphrasin ab eodem autore profectam suspicabatur. Tum etiam *Jo. Ger. Vossius*, cujus verba supra posui, non utique de autore dubitasset, si nomen adscriptum in codice reperisset. De *Windingio* mihi liquidum non est, quid in Codice utroque. unde exemplum ejus sumtum est, reperit; sed utrumque initio mutilum fuisse clarissimis verbis affirmat, unde non levis est suspicio *Eutecni* nomen e conjectura ab ipso fuisse additum, quemadmodum etiam, stulto sane consilio, præfationem *Eutecni* ad paraphrasin *Cynegeticorum* (non *Theriacorum Nicandri*, quod ille affirmat) a *Lambecio*, & nuper etiam a *Bandino* positam, mutato tamen *κυνηγετικῶν* verbo in *ἰξευτικῶν*, ad initium libri de Aucupio transtulit, quam nos rejecimus. Interim dum aliunde satis exquisitum fuerit de autore hujus libri, prudenter me facturum existimabam, si utrumque nomen *Oppiani* videlicet & *Dionysii* in elogii societatem admitterem, ita tamen, ut significarem, magis me in eorum sententiam propendere, qui secundum *Dionysium* de possessione nominis judicarunt.

Excudebat JOH. HENR. HEITZ, Academiæ Typogr.

